

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

— **БАРД** —

ПРЕДСТАВЯ:

#1

**КРАЛЕТЕ
НА
ТРИЛЪРА**

От автора на АЗ, ДЕТЕКТИВЪТ и СПЕНСЪРВИЛ

НЕЛСЪН ДЕМИИ

НЕГОВИЯ НОВ ТРИЛЪР

ИГРАТА НА ЛЪВА

НАЙ-СТРАННИЯТ И НАЙ-ОПАСЕН СЛУЧАЙ
В ИСТОРИЯТА НА АМЕРИКА...

НЕЛСЪН ДЕМИЛ ИГРАТА НА ЛЪВА

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Сега Нелсън Демил отново ни среща с Джон Кори, героя на неостаряващия хит АЗ, ДЕТЕКТИВЪТ. Ще станете свидетели на епичен сблъсък между службите за сигурност на Съединените щати и един загадъчен, смразяващ тип, известен като Лъва.

ЦЯЛА АМЕРИКА ГО ТЪРСИ

В тази мътна вода ще нагази и един ваш скромен познайник с неугасващо чувство за хумор и нестихващ интерес към нежния пол... Детективът Джон Кори признава, че е въвлечен в най-странния и опасен случай в своята кариера, ПОЛЕТ №175.

На борда на самолета се намират двама агенти от ФБР и ЦРУ, придружаващи либиец, известен като Лъва, терорист, поискал убежище в Америка. Но въпреки че авиодиспечерите нито за миг не престават да следят полета, става ясно, че се е случило нещо ужасно...

На майка ми — видна представителка на най-великото поколение.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Представената в романа Антитерористична спецчаст е измислена въз основа на реално съществуващата Смесена антитерористична спецчаст, макар че съм си позволил някои литературни волности.

Смесената антитерористична спецчаст се състои от всеотдайни и опитни хора, воюващи на фронтовата линия срещу тероризма в Америка.

Героите в този роман са измислени, но някои от описаните тук акции на правоохранителните органи почиват на действителни факти, например американският въздушен удар срещу Либия през 1986 година.

ПЪРВА КНИГА

АМЕРИКА, 15 АПРИЛ. В НАШЕ ВРЕМЕ

*Смъртта се бои от него, защото той има
лъвско сърце.*

Арабска поговорка

1.

Нормално е човек, който е бил надупчен на три места и едва не се е превърнал в донор на органи, в бъдеще да избягва опасни ситуации. Ама не. Сигурно изпитвам подсъзнателно желание окончателно да излича присъствието си от генетичната информация на човечеството. Или нещо подобно.

Така или иначе, аз съм Джон Кори, бивш детектив от отдел „Убийства“ в Нюйоркското полицейско управление, в момента извънреден специален агент във федералната Антитерористична спецчаст. Седях на задната седалка на едно такси и пътувах от Федерал Плаза 26 в южен Манхатън към международното летище „Дж. Ф. Кенеди“. Шофьорът пакистанец очевидно имаше намерение да се самоубие.

Бе приятен пролетен ден, събота късен следобед, и по Крайбрежната магистрала — понякога известна като Околовръстна, а неотдавна прекръстена на Магистрала на военнопленниците и изчезналите в бой, за да се избегнат объркванията — нямаше много движение. Чайките от недалечното сметище бомбардираха с курешки предното стъкло. Обичам пролетта.

Не заминавах на почивка, нищо подобно. Отивах по работа на гореспоменатата Антитерористична спецчаст. Това е организация, за която знаят малцина, нещо съвсем естествено. АСЧ се състои от отдели, занимаващи се с конкретни групи смутители на реда и бомбаджии като Ирландската републиканска армия, Пуерториканското движение за независимост, черни радикали и други, които няма да назовавам. Аз съм в отдел „Среден изток“, който при нас, в САЩ, обхваща и Близкия изток, че дори и Либия, и е най-големият и най-важният, макар че, честно казано, не зная много за терористите от този район. Но трябваше да се уча в хода на работата.

Та така, за да усъвършенствам уменията си, отворих приказка с пакистанец, които се казваше Фасид и доколкото ми е известно бе терорист, макар че изглеждаше и говореше като нормален човек.

— Откъде си?

— От Исламабад. Столицата.
— Наистина ли? Колко време си живял там?
— Десет години.
— Харесва ли ти тук?
— Естествено. На кой не му харесва?
— Ами на бившия ми зет Гари например. Постоянно злослови по адрес на Америка. Иска да се пресели в Нова Зеландия.
— Имам чичо в Нова Зеландия.
— А стига бе! Никой ли не е останал в Исламабад?
Той се засмя.
— Ще посрещаш ли някого на летището?
— Защо питаш?
— Не носиш багаж.
— Много си наблюдателен.
— Е, ще посрещаш ли някого? Бих могъл да те почакам и да те върна в града.

Фасид отлично владееше английски — жаргона, фразеологизмите и всичко останало.

— Ще се върна с друга кола.
— Убеден ли си? Мога да те почакам.

Всъщност посрещах терорист, който се бе предал в американското консулство в Париж, но реших, че няма нужда да споделям това с Фасид.

— От „Янките“ ли си? — промених темата.

— Вече не. — След това поде тирада срещу Стайнбренър^[1], Янки Стейдиъм, цената на билетите, заплатите на бейзболистите и така на татък. Тия терористи са хитри копелета и приказват като лоялни граждани.

Престанах да го слушам и се замислих за това как съм се озовал тук. Както вече отбелязах, бях детектив от отдел „Убийства“, един от най-добрите в Ню Йорк, ако трябва да бъда откровен. Преди година по това време си играех на стражари и апаши с двама латиноамерикански господа на Западна 102-ра улица. Явно бяха объркали жертвата, защото за извършения от тях опит за убийство като че ли нямаше никаква причина. Понякога животът наистина е странен. Така или иначе, престъпниците все още бяха на свобода, макар че както можете да си представите, не преставах да се озъртам за тях.

След като ме изписаха от болницата, приех предложението на вуйчо Хари да се възстановя във вилата му на Лонг Айланд. Къщата се намира на сто и петдесетина километра от Западна 102-ра улица, което определено ми допаднаше. Както и да е, докато бях там, участвах в разследването на убийството на едно семейство, на два пъти се влюбих и за малко да ме очистят. Освен това една от жените, по които си паднах, Бет Пенроуз се казва, май още не е напуснала живота ми.

Докато всички тези събития се развиваха на източен Лонг Айланд, разводът ми стана факт. И като че не ми стигаше дето си прецаках почивката, накрая се запознах с един гадняр на име Тед Наш от Централното разузнавателно управление — работеше по убийството. Изпълних се с огромна неприязън към него, а той, от своя страна, ме намрази до мозъка на костите си, обаче, виж ти, сега е в моята група от Антитерористичната спецчаст. Светът е малък, ама не чак толкова, пък и не вярвам в съвпадения.

С оня случай беше свързан още един човек, Джордж Фостър, агент от ФБР, иначе нормален, но и той не бе мой тип.

Така или иначе, оказа се, че двойното убийство не било във федерална юрисдикция, и Наш и Фостър изчезнаха, само за да се появят преди около месец, когато постъпих в отдел „Среден изток“. Голямо чудо. Подадох молба да ме прехвърлят в отдела за Ирландската републиканска армия, която сигурно ще удовлетворят. Не че си падам по ИРА, ама ирландците поне изглеждат по-нормално, по-забавни са от средния арабски терорист и ирландските кръчми са върхът. В тоя отдел ще съм от истинска полза. Сериозно.

Както и да е, след оная каша на Лонг Айланд ми предложиха да избирам: или да ме изправят пред дисциплинарната комисия на Нюйоркското полицейско управление за превишаване на правомощията ми или нещо подобно, или да ме пенсионира по болест. Спрях се на втората възможност, но поисках място в колежа по наказателно право „Джон Джей“ в Манхатън, където живея. Преди да ме ранят бях преподавал там на хонорар, така че не исках много и ме приеха.

Започнах през януари, водех два вечерни и един дневен курс и скоро ми писна. Бившият ми партньор Дом Фанели ми каза, че търсели пенсионирани ченгета за Антитерористичната спецчаст. Подадох молба и ме одобриха. Та така. Заплатата си я бива, извънредните

хонорари са супер, само дето федералните са големи гадняри. Имам го тоя проблем с федералните, повечето ченгета го имат, и не помага даже професионалната закоравялост.

Но работата изглежда интересна. Антитерористичната спецчаст е уникална и, бих прибавил, елитна група (въпреки гаднярите), която съществува само в Ню Йорк и околностите. Състои се главно от детективи от Нюйоркското полицейско управление, които са страхотни пичове, феберейци и полуцивилни типове като мен, назначени, за да попълнят бройката, така да се каже. Когато се налага, в някои групи участват примадони от ЦРУ. А също и момчета от УБН, Управлението за борба с наркотиците, които си знаят работата, познават и връзките между бизнеса с дрога и терористичния свят.

Има и служители от Бюрото по алкохола, тютюна и оръжията от Уейко, Тексас, ченгета от съседните окръзи и щатската полиция на Ню Йорк, както и от други федерални институции, които не мога да назова. Накрая, но не на последно място, са неколцина детективи от Транспортна полиция, много полезни на летища, авто- и жп гари, пристанища, някои мостове и тунели под техен контрол, и други места като Световния търговски център, който попада в малката им империя. Всичко е повече или по-малко секретно, но даже да не беше, пак звучи адски внушително.

Антитерористичната спецчаст е една от основните инстанции, участвали в разследването на атентата в Световния търговски център и взривяването на самолета на „Транс Уърлд Еърлайнс“ край Лонг Айланд. Но понякога си вдигаме чукалата и зад граница. Например пратили сме група за разследване на експлозиите в нашите посолства в Африка, макар че по новините хич и не се спомена името АСЧ. Това се е случило преди моето постъпване. Оттогава всичко си върви мирно и тихо.

Между другото, причината всемогъщите федерални да обединят усилията си с Нюйоркското полицейско управление и да образуват АСЧ е, че повечето феберейци не са от Ню Йорк и не познават тукашния пейзаж.

Момчетата от ЦРУ са малко по-печени и дрънкат за пражки кафета, нощния влак за Истанбул и всякакви подобни глупости, ама Ню Йорк не им е любимото място. Докато в нашето управление има

хора, способни да държат под око Абдул Салам-Салам, Пади О'Кофти, Педро Вива Пуерто Рико и прочее.

Средният представител на федералните е бял протестант от англосаксонски произход, роден някъде из най-затъntenите щати, докато в Нюйоркското полицейско управление работят сума ти латиноамериканци, чернилки и ирландци, даже неколцина мюсюлмани. Това културно разнообразие е не само в съответствие с политическата конюнктура, но и наистина полезно и ефикасно. А когато не може да отмъква действащи нюйоркски ченгета, АСЧ приема бивши като мен. Въпреки че съм пенсиониран по болест, аз съм въоръжен, опасен и зъл. Така де.

Наближавахме летището и аз попитах Фасид:

— Как посрещна Великден?

— Великден ли? Аз не празнувам Великден. Мюсюлманин съм.

Скивате ли колко съм хитър? Федералните щяха да мъчат тоя тип поне час, за да го накарат да си признае, че е мюсюлманин. Аз успях за по-малко от две секунди. Майтап бе. Ама нали знаете, наистина трябва да се разкарам от отдел „Среден изток“ и да се прехвърля в групата за ИРА. В жилите ми тече и ирландска, и английска кръв и бих могъл да работя от двете страни на тая улица.

Фасид отби от магистралата и пое на юг към „Дж. Ф. Кенеди“. Огромните самолети прелитаха над нас с невъобразим вой и шофьорът ми извика:

— Къде да те оставя?

— На Международни пристигащи.

— Коя авиокомпания?

— Колко са?

— Трийсет-четирийсет...

— А стига бе! Е, няма значение.

Той сви рамене, точно като израелски таксиметров шофьор. Започвах да си мисля, че е агент на Мосад под прикритие на пакистанец. А може пък да страдах от професионално изкривяване.

Покрай шосето се занизаха пъстри номерирани знаци. Оставих го да стигне до Международни пристигащи, огромна сграда с всевъзможни емблеми.

— Коя авиокомпания? — повтори Фасид.

— Никоя не ми харесва. Давай нататък.

Той отново сви рамене.

Упътих го в друга посока и продължихме оттатък летището. Винаги е полезно да провериш дали някой не те следи. Научил съм го от шпионските романчета и от филмите за Джеймс Бонд. Полагах усилия да действам като истински антитерорист.

Казах на Фасид да спре пред една голяма служебна сграда от западната страна на „Дж. Ф. Кенеди“ — засега няма да ви казвам за какво. В района е бъкано от постройки и складове на летището. Никой не ти обръща внимание, пък и има колкото щеш места за паркиране. Платих му, дадох му бакшиш и му поисках разписка за точната сума. Честността е един от малкото ми недостатъци.

Фасид ми подаде кочан празни квитанции и пак попита:

— Искаш ли да те почакам?

— Ако бях на твоє място, нямаше да остана тук.

Влязох във фоайето на сградата, гадна модерна архитектура от 60-те, и вместо въоръжен пазач с „Узи“ като навсякъде по света, видях само надпис ДОСТЪПЪТ НА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН. Така веднага разбираш дали си желан тук, ако знаеш английски, разбира се.

Изкачих се по стълбището и тръгнах по дълъг коридор със сиви стоманени врати, някои обозначени, други не. В дъното имаше врата с красива синьо-бяла табелка: ЧАСТЕН КЛУБ „КОНКВИСТАДОР“ — САМО ЗА ЧЛЕНОВЕ.

Отстрани на касата беше монтиран скенер за електронни карти, но като всичко останало в този клуб и той бе фалшив. Трябваше да притисна десния си палец към прозрачната плоскост на скенера, което и направих. Около две секунди по-късно метробиологичното духче си каза: „Хей, това е палецът на Джон Кори, дай да му отворя вратата“.

И да не би да я разтвори? Не, плъзна я в стената чак до фалшивата брава. За какво са им всички тия глупости?

Високо на стената имаше видеокамера, нали разбирате, ако отпечатъкът ти се е зацапал с шоколад или нещо подобно. Та ако те познаят по лице, пак те пускат вътре, макар че моят случай сигурно прави изключение.

Влязох и вратата автоматично се затвори зад мен. Намирах се в помещение, което приличаше на рецепция на клуб. Какво прави клуб в сграда далеч от пътническия терминал? Уверявам ви, задал съм този въпрос и все още чакам отговор. Той ми е известен естествено. Когато

се намеси ръката на ЦРУ, винаги се получава атмосфера на задимена неподвижност. Тия клоуни хвърлят адски много време и пари за декори, също като преди, когато се опитваха да впечатлят КГБ. На вратата би й стигала обикновена табелка с надпис „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“.

Както и да е, на рецепцията седеше Нанси Тейт, образец за точност, потисната сексуалност и така нататък. Тя, кой знае защо, ме харесваше и весело ме поздрави.

— Добър ден, господин Кори.

— Добър ден, госпожо Тейт.

— Всички са тук.

— Забавих се заради трафика.

— Всъщност сте подрали с десет минути.

— О...

— Имате чудесна вратовръзка.

— Взех я от един убит българин в нощния влак за Истанбул.

Тя се изкиска.

Рецепцията тънеше в кожа и полирано дърво, плюшен син килим и прочее. На стената зад Нанси висеше емблемата на измисления клуб „Конквистадор“. Доколкото знаех, самата госпожа Тейт спокойно можеше да е холограма.

Вляво от нея имаше врата с надпис КОНФЕРАТИВНИ И БИЗНЕС-ЗАЛИ, която всъщност водеше към стаите за разпити и килиите. От известна гледна точка те наистина биха могли да се нарекат „конферативни и бизнес-зали“. Табелката вдясно гласеше КОКТЕЙЛНА И БАР. Де такъв късмет. Там се намираше комуникационно-оперативният център.

— В оперативния център — съобщи ми госпожа Тейт. — С вас ставате петима.

— Благодаря. — Влязох, минах по къс коридор и се озовах в огромна сумрачна стая без прозорци, пълна с бюра, компютърни пултове и така нататък. На задната стена беше монтирана голяма компютърна цветна карта на света, която можеше да показва в най-малки подробности каквото ти трябва, например центъра на Исламабад. Подобно на повечето федерални учреждения, помещението бе снабдено с всички екстри. Парите във Федерландия не са проблем.

Истинското ми работно място всъщност бе на гореспоменатата Федерал Плаза 26 в южен Манхатън. Само че тази събота следобед трябваше да съм тук, за да взема някакъв арабин, преминал от другата страна на барикадата. Щях да му осигуря безопасен транспорт до центъра, където го очакваха няколко години разпити.

Почти не обърнах внимание на колегите си и се запътих към кафе-бара. За разлика от някогашния ми отдел „Убийства“, тук беше чисто, подредено и добре заредено — благодарение на федералните данъкоплатци.

Известно време си поиграх с кафе машината, само за да избегна компанията на другите за още няколко минути.

Получих кафе със съответния цвят и забелязах три табли — една с понички, на която пишеше НЙПУ, друга с кроасани и кифлички, на която пишеше ЦРУ, и трета с диетични бисквити, на която пишеше ФБР. Някой имаше чувство за хумор.

Кафе-барът се намираше в оперативната част на голямата зала, докато комуникационната представляваше нещо като нисък подиум. Дежурна агентка следеше всички джаджи.

Потънали в разговор, членовете на моята група седяха край нечие свободно бюро. Там бяха гореспоменатите Тед Наш от ЦРУ и Джордж Фостър от ФБР, плюс Ник Монти от НЙПУ и Кейт Мейфилд от ФБР. Бял протестант, бял протестант, италианец католик, бяла протестантка.

Кейт Мейфилд дойде на бара и си направи чай. Трябваше да изпълнява ролята на моя наставничка, каквото и да означава това. Стига да не означава „партньор“.

— Страхотна вратовръзка — каза ми тя.

— Веднъж удуших с нея един нинджа. Оттогава ми е любима.

— А стига бе! Иначе как е?

— Ти ми кажи.

— Ами, още е рано да преценя. Защо си подал молба за прехвърляне в отдела за ИРА?

— Ами защото мюсюлманите не пият, не мога вярно да им изписвам имената в докладите си и жените им не се поддават на прелъстяване.

— От години не съм чувала нещо по-расистко и сексистко.

— Щото не си се навъртала много насам.

— Тук не ви е Нюйоркското полицейско управление, господин Кори.

— Вярно, обаче аз съм от Нюйоркското полицейско управление. Просто ще се наложи да свикнеш.

— Свършихме ли с опитите за шокиране?

— Да. Виж, Кейт, благодаря ти за наставленията, но след около седмица или ще съм в отдела за ИРА, или ще напусна.

Тя не отговори.

Наблюдавах я, докато си слагаше лимон в чая. Трийсетинагодишна поне на пръв поглед, руса, със сини очи, чиста кожа, тяло на спортистка, никакви бижута, лек грим и така нататък. Съвършеното бяло момиче. Никакви видими недостатъци, дори пъпка на лицето или люспица пърхот по тъмносиния блейзър. Всъщност изглеждаше като току-що напръскана с лак. Сигурно в гимназията бе упражнявала поне три вида спорт, къпеше се само със студена вода и в колежа беше организирила масови студентски прояви. Мразех я. Е, не съвсем, но като че ли единственото общо нещо помежду ни бяха някои вътрешни органи, при това сигурно не всички.

Освен това не можех да установя откъде е акцентът ѝ. Ник Монти бе споменал, че баща ѝ работел във ФБР и били живели на различни места из страната.

Кейт се обърна и ме погледна. Имаше пронизващи очи с цвят на синя боя номер две.

— Ти постъпи при нас със страхотни препоръки — каза тя.

— От кой? От кого де.

— От кого. От твои колеги от отдел „Убийства“.

Не отговорих.

— А също — прибави Кейт — от Тед и Джордж. — И кимна към двамата гадняри.

Едва не се задавих с кафето. Нямах представа защо биха могли да кажат нещо хубаво по мой адрес.

— Не си падат много по теб, но си ги впечатлил с плъмайландския случай.

— Да, тогава и аз останах впечатлен от себе си.

— Защо не опитаеш в нашия отдел? Ако проблемът е в Тед и Джордж, можем да те прехвърлим в друга група.

— Обичам Тед и Джордж, но голямата ми любов наистина е отделът за ИРА.

— Жалко. Защото сериозната работа е при нас. Оттук човек може да се издигне. — Тя замълча, после прибави: — ИРА са доста кротки и примерни в Щатите.

— Чудесно. Пък и не ми трябва да се издигам.

— От друга страна, палестинските и ислямистките групировки са потенциално опасни за националната сигурност.

— Хич даже не са „потенциални“ — отвърнах аз. — Световният търговски център.

Кейт не отговори.

Вече бях открил, че в АСЧ тези три думи оказват същото въздействие като: „Спомни си «Пърл Харбър»“. Разузнавателната общност беше спипана по бели гащи, но накрая бе разкрила престъпниците, така че резултатът беше едно на едно.

— Цялата страна е в ужас от биологична, ядрена или химична атака на терористи от Средния изток — продължи тя. — Сам си се убедил на Плъм Айланд. Нали така?

— Точно така.

— Е? Всичко останало в АСЧ е трета глуха. Сериозната работа е при нас, а ти ми изглеждаш сериозен човек. — Кейт се усмихна.

Отвърнах на усмивката ѝ и попитах:

— Това какво те засяга?

— Харесваш ми.

Повдигнах вежди.

— Падам си по нюйоркски неандерталци.

— Нямам думи.

— Помисли си.

— Непременно. — Погледнах монитора до бара и видях, че самолетът, който чакахме, полет 175 на „Трансконтинентал“ от Париж, вече е в страната и се движи по разписание. — Според теб колко време ще отнеме това?

— Може би два-три часа. Един час за писмен отчет тук, после обратно на Федерал Плаза с нашия изменник. След това ще видим.

— Какво ще видим?

— Бързаш ли за някъде?

— Нещо такова.

— Много ми е мъчно, че националната сигурност пречи на обществения ти живот.

Нямах какво да ѝ отговоря, затова казах:

— Аз съм голям почитател на националната сигурност. До шест часа съм твой.

— Можеш да си тръгнеш, когато поискаш. — Кейт взе чая си и се върна при нашите колеги.

Останах сам с кафето си и обмислих предложението да се разкарам. Все едно че стоиш в подвижен пясък и зяпаш как покрива обувките ти, любопитен да видиш кога ще стигне до чорапите ти, като знаеш, че всеки момент можеш да се махнеш. За съжаление, когато отново погледнах надолу, открих, че вече съм затънал до коленете.

[1] Джордж Стайнбренър (р. 1930) — основен собственик на „Ню Йорк Янкис“. ↑

2.

Сам Уолтърс се наведе напред на стола си, нагласи слушалките и впери очи в еднометровия зелен радарен екран. Навън бе прекрасен априлски следобед, но това нямаше значение в сумрачната стая без прозорци в нюйоркския Център за контрол на въздушния трафик в Излип, Лонг Айланд, на осемдесет километра от летище „Кенеди“.

Боб Ешинг, началник-смяна, се приближи до него и попита:

— Проблем ли има?

— Изгубихме връзка с полет сто седемдесет и пет на „Трансконтинентал“ от Париж, Боб.

— Кога?

— Никой не го е чувал, откакто е напуснал северноатлантическия коридор край Гандър. — Уолтърс си погледна часовника. — От около два часа.

— Други признаци за проблем?

— Не. Всъщност... — Той вдигна очи към екрана. — Зави на югозапад към Сарди и продължи по установения маршрут.

— След няколко минути ще се обадят и ще питат защо не сме им отговаряли — каза Ешинг.

Уолтърс кимна. Контролната кула често губеше връзка със самолетите. Имаше дни, в които се случваше по два-три пъти. Скоро пилотът отвърщаше: „Хопа, извинявам се...“ — и обясняваше, че били намалили звука или приемали на друга честота. Понякога истината не беше толкова невинна, например когато заспиваха всички членове на екипажа, макар че никога не си го признаваха.

— Може пилотите да са гушнало по някоя стюардеса — каза Ешинг.

Уолтърс се усмихна.

— Най-находчивото обяснение, което съм чувал, беше, че пилотът оставил таблата си с обяда между двете седалки и тя се плъзнала към бутона за изключване на връзката.

Ешинг се засмя.

— Елементарно обяснение за сложен проблем.

— Да. — Уолтърс отново погледна екрана. — Иначе всичко е наред.

Големият проблем се появяваше, когато самолетът изчезнеше от радара. Уолтърс бе дежурен онази нощ през март 1998-ма, когато самолетът на президента изчезна и докато отново се появи след двайсет и четири безкрайни секунди, всички в пълната с диспечери зала бяха затаили дъх. И през нощта на 17 юли 1996-та, когато самолетът на „Транс Уърлд Еърлайнс“ изчезна завинаги... Уолтърс никога нямаше да забрави този момент. „Но сега — каза си той — просто нямаме връзка...“ И все пак нещо не преставаше да го гложди. Два часа бяха прекалено много време.

Сам Уолтърс натисна няколко бутона и заговори по интеркома:

— Сектор деветнайсет, тук двайсет и трети. Полет сто седемдесет и пет на „Трансконтинентал“ се насочва към теб и още нямаме връзка. Ще ти го предам след около четири минути. Просто исках да те предупредя.

Той изслуша отговора, после каза:

— Да... тоя тип е пълен идиот. От два часа по цялото атлантическо крайбрежие го викат на всички честоти, само дето не са пуснали димни сигнали. — Диспечерът се засмя. — Когато се приземи, ще му се отвори толкова писане, че Шекспир ряпа да яде. Добре. До скоро.

— Уолтърс се обърна и погледна Ешинг. — Е?

— Хм... а бе знаеш ли... я съобщи на всички по линията първият сектор, който установи контакт, да предаде на капитана да ми позвъни в Центъра веднага щом кацне. Искam лично да си поприказвам с тоя шут, за да му обясня какъв смут е предизвикал в страната.

— И в Канада.

— Да.

До пулта на двайсет и трети сектор се бяха приближили още неколцина диспечери и стажанти. Уолтърс знаеше, че всички искат да видят защо Боб Ешинг толкова се е отдалечил от бюрото си — според подчинените му, Ешинг се намирал в опасна близост с действителна работна ситуация.

Макар че не се чувстваше спокойно, заобиколен от всички тези хора, щом шефът му не ги гонеше, Сам Уолтърс не можеше да каже нищо. Прекъсването на радиовръзката с полета на „Трансконтинентал“

се бе превърнало в основно събитие в Центъра, а и в края на краищата случаят беше от полза за обучението на стажантите, които дежуреха тази събота.

Почти никой не разговаряше, но Уолтърс усещаше смесица от любопитство, удивление и може би малко тревога.

Той отново опита да се свърже със самолета.

— Полет сто седемдесет и пет на „Трансконтинентал“, тук контролна кула Нью Йорк. Чувате ли ме?

Никакъв отговор.

Още един опит.

Никакъв отговор.

В залата се възцари пълна тишина. Всички мълчаха. В такива ситуации е най-добре да мълчиш, за да не изпуснеш нещо, за което по-късно да съжаляваш.

Накрая Ешинг се прокашля.

— Добре, намерете си някаква работа. Хайде, чупката.

Кибиците се разкараха и ги оставиха сами.

— Това не ми харесва — тихо каза Ешинг.

— И на мен.

Главният диспечер си придърпа стол, седна до Уолтърс, проучи големия екран и се втренчи в онемелия самолет. Обозначението му показваше, че е Боинг 747 от новата серия 700, огромни, модерни машини. Движеше се точно по установения курс към международно летище „Дж. Ф. Кенеди“.

— Как е възможно нито една радиостанция да не работи, по дяволите?

Сам Уолтърс се замисли за миг.

— Няма начин, следователно... Мисля, че или са намалили звука, или са повредени честотните селектори. Или пък са се счупили антените.

— Да?

— Да...

— Но... ако наистина е така, екипажът отдавна щеше да разбере.

Уолтърс кимна.

— Да... ами, тогава може антените напълно да са отказали... или... хм, това е нов модел, може някакъв електронен проблем да е предизвикал пълен отказ на радиостанциите. Възможно е.

— Възможно е — потвърди Ешинг. „Но не е вероятно.“ Нямаха никаква връзка с полет 175, откакто беше напуснал атлантическия коридор край Северна Америка. Наръчникът за извънредни ситуации предвиждаше тази далечна възможност, ала главният диспечер си спомняше, че в съответния раздел не е посочено ясно какви мерки да се вземат. Всъщност не можеха да направят нищо.

— Ако радиостанциите им работят — каза Уолтърс, — когато започнат да се спускат, ще разберат, че са на друга честота или че звукът е намален.

— Да. Хей... мислиш ли, че са заспали?

Сам се поколеба.

— Хм... случвало се е, но както знаеш, досега все някой от стюардите щеше да влезе в пилотската кабина.

— Да. Прекалено много време мина за обикновена загуба на връзка, нали?

— Наистина... но както казах, щом започнат да се спускат... даже радиостанциите им напълно да са отказали, можеха да пратят компютърно съобщение до оперативния център на компанията си. Вече отдавна да са ни се обадили.

Ешинг бе помислил за това.

— Тъкмо затова ми се струва, че е някакъв проблем с антените.

Той замълча за момент. — Колко антени има този самолет?

— Не съм сигурен. Доста.

— Възможно ли е всички да се повредят?

— Сигурно.

Главният диспечер се замисли.

— Добре, да речем, че пилотът е наясно с проблема... в такъв случай наистина би могъл да се свърже с „Трансконтинентал“.

Уолтърс кимна.

Известно време двамата мълчаливо наблюдаваха белия радарен светлинен сигнал, който продължаваше бавно да пълзи отдясно наляво.

Накрая Боб Ешинг каза нещо, което не му се щеше да произнесе:

— Може да е отвличане.

Сам Уолтърс не отговори.

— Сам?

— Ами... виж, самолетът следва курса си, височината е нормална и все още използват транспондерния код за

трансатлантически полет. Ако бяха отвлечени, пилотът щеше да прати друг код и да ни предупреди.

— Да... — Ешинг разбра, че ситуацията не се вмести в познатите условия за отвличане. Боингът зловещо мълчеше, но иначе всичко бе нормално. И все пак имаше вероятност похитителят да е знаел за транспондерния код и да е наредил на пилотите да не докосват селектора.

Главният диспечер мислено се наруга, че е пожелал да дежури в събота. Жена му беше на гости при родителите си във Флорида, децата бяха в колежа и Ешинг бе решил, че е по-добре да отиде на работа, отколкото да се мотае сам вкъщи. Грешка. Имаше нужда от хоби.

— Какво друго можем да направим? — попита Уолтърс.

— Просто продължавай да го следиш. Ще се обадя на дежурния в кулата на „Кенеди“, после ще се свържа с оперативния център на „Трансконтинентал“.

— Добра идея.

Боб се изправи.

— Виж, Сам, не вярвам проблемът да е сериозен, но е най-добре да уведомим, когото трябва. — Което означаваше: „Няма нужда да се паникьосваме, но се налага да си покрием задниците“. — Предай го на деветнайсети сектор.

— Добре.

— И ми съобщи, ако има някаква промяна.

— Непременно.

Ешинг се обърна и се отдалечи към стъкления си кабинет в дъното на голямата зала.

Няколко минути просто седя на бюрото си с надеждата Сам Уолтърс да му съобщи, че са установили контакт. Замисли се какво да каже на диспечера в кулата на „Кенеди“. Реши просто да го информира без намек за раздразнение и тревога, без мнения и предположения — нищо друго, освен фактите. Разговорът му с „Трансконтинентал“ щеше да съдържа точно определен баланс от раздразнение и тревога.

Накрая взе слушалката и набра номера на летището. И докато телефонът звънеше, се зачуди дали не трябва да каже на диспечера онова, което му подсказваше интуицията — че става нещо адски неприятно.

3.

Седях при колегите си: Тед Наш, супершпионинът от ЦРУ, Джордж Фостър, бойскаутът от ФБР, Ник Монти, готиният пич от НИПУ, и Кейт Мейфилд, златното момиче от Федералното бюро за разследване. Всички си бяхме домъкнали въртящи се столове от свободни бюра и държахме керамични чаши с кафе. Наистина копнеех за поничка — захарна поничка, — но на хората, кой знае защо, им става адски смешно, когато видят ченге с поничка, та затова щях да си остана с празен стомах.

Бяхме си съблекли саката, за да можем да си виждаме кобурите. Дори след двайсет години в органите на реда това кара всеки да говори малко по-тихо, даже жените.

Както и да е, всички прелиствахме папките си за този арабски изменник, който се казваше Асад Халил. Между другото според моите нови приятели онова, което ченгетата наричат „папка“, било „досие“. Съдържанието на папката се нарича „данни за заподозрения“, а това на досието, струва ми се — „информация“. Все същото, но трябва да изуча тоя език.

Както и да е, в моята папка нямаше много, нито пък в техните досиета, освен цветна снимка, пратена ни от посолството в Париж, плюс съвсем кратка биография и лаконично мнение за намеренията на арабина, обобщено от докладите на ЦРУ, Интерпол, британската МИ-6 и цял куп други ченгесарски и шпионски организации из Европа. В биографията пишеше, че Халил бил либиец, трийсетинагодишен, без известни роднини. Знаел английски, френски, малко италиански, още по-малко немски и разбира се, арабски.

Погледнах си часовника, протегнах се, прозях се и се огледах. Освен че принадлежеше на АСЧ, „Конквистадор“ изпълняваше ролята на оперативен център на ФБР, свърталище на ЦРУ и на Бог знае още кой, но тази събота следобед тук бяхме само ние петимата, дежурната, която се казваше Мег, и Нанси Тейт на рецепцията. По някаква случайност стените бяха изолирани с олово, така че никой отвън не

можеше да подслушва с микровълни и дори Супермен не можеше да ни види.

— Разбрах, че май си щял да ни напускаш — каза Тед Наш.

Не отговорих, само го погледнах. Обличаше се страхотно и човек веднага виждаше, че всичко му е правено по поръчка, включително обувките и кобурът. Не изглеждаше зле — хубав загар, прошарена коса. Съвсем ясно си спомних, че Бет Пенроуз малко си падаше по него. Бях се убеждавал, че причината за моята неприязън е друга, разбира се, но това определено хвърляше съчки в огъня на тлеещата ми омраза или нещо подобно.

— Ако останеш при нас три месеца, на окончателното ти решение ще бъде обърнато сериозно внимание — прибави Джордж Фостър.

— Ами?

Като висш служител на ФБР, Фостър беше нещо като шеф на групата. Наш нямаше нищо против, тъй като всъщност не бе член на групата, а идваше само когато се налагаше участие на ЦРУ.

Облечен в ужасния си син вълнен костюм, дето направо крещеше „Вижте ме, аз съм федерален!“, Фостър откровено прибави:

— Тед заминава за няколко седмици по работа отвъд океана и тогава ще сме само ние четиримата.

— Не може ли да замине още сега? — фино намекнах аз.

Наш се засмя.

Между другото, като оставим свалките му с Бет Пенроуз, господин Тед Наш наистина беше увеличил списъка си с грехове, като ме заплашваше по време на оная история с Плъм Айланд. А аз не съм от ония, дето прощават.

— Работим по интересен и важен случай — продължи Джордж Фостър. — Убийство на умерени палестинци, извършено от екстремистка група. Тук, в Ню Йорк. Имаме нужда от теб.

— А стига бе! — Инстинктът ми подсказваше, че ме ласкаят, следователно Фостър и Наш се нуждаеха от човек, който да понесе някакъв удар. Щеше ми се да поостана и да видя какво са намислили, но честно казано, тук бях извън обичайната си среда. Ако човек не внимава, могат да го прецакат даже идиоти.

С други думи, каква случайност, че се озовах в тази група. АСЧ не е голяма организация, но все пак съвпадението изглеждаше малко

подозрително. Втората податка бе фактът, че двамата гадняри специално са ме изискали в групата заради опита ми с разследването на убийства. Готвех се да попитам Дом Фанели откъде е научил, че търсят пенсионирани детективи. Вярвах на Дом и изобщо не се съмнявах в него. Трябваше да приема, че и Ник Монти е чист. Ченгетата не се прецакват помежду си, даже заради федералното правителство — особено заради федералното правителство.

Погледнах Кейт Мейфилд. Ако се беше сдушила с Фостър и Наш, за да ме прекара, наистина щеше да разбие студеното ми, кораво сърце.

Тя ми се усмихна.

Отвърнах ѝ. Ако бях на мястото на Фостър или Наш и се опитвах да хвана на въдицата Джон Кори, щях да използвам Кейт Мейфилд за примамка.

— Тая работа иска малко време, за да посвикнеш — каза ми Ник Монти. — Нали знаеш, половината от ченгетата, които постъпват тук, не успяват да издържат. Всички сме като голямо щастливо семейство, ама полицаите са като хлапета, които не отиват в колеж, живеят си вкъщи, вършат странни неща и постоянно те крънкат да им дадеш колата на заем.

— Това не е вярно, Ник — възрази Кейт.

Монти се изхили.

— Да бе, да. — После ме погледна. — Можем да обсъдим въпроса на по някоя и друга бира.

— Ще имам всичко това предвид — обърнах се към цялата група аз. С други думи, да вървят на майната си. Но нямах намерение да им го кажа, защото исках да продължават да ми хвърлят примамката. Интересно е. А и ми липсваше полицейското управление, Службата, както го наричахме — още една причина за лошите ми обноси. Предполагам, че малко се самосъжалявах и изпитвах носталгия за едно време.

Срещнах погледа на Ник Монти. Не ми бе колега от Службата, но знам, че е бил детектив в Разузнавателния отдел, което го правеше подходящ за АСЧ. Привидно се нуждаеха от мен за тоя случай с убийството на палестинците и други подобни, поради което ме бяха назначили. Всъщност, мисля, че им трябвах, за да им свърша черната работа.

— Знаеш ли защо италианците не обичат Свидетелите на Йехова? — попитах го.

— Не... защо?

— Защото не обичат никакви свидетели.

Ник избухна в смях, но другите трима ме изгледаха така, все едно съм се изпърдял. Федералните, както вече разбирате, са адски политически коректни и до смърт ги е страх от вашингтонската интелектуална полиция. Шубе ги е от тъпите директиви, дето се леят като диария от столицата. Искам да кажа, че през годините всички бяхме станали малко по-чувствителни към думите си и това е хубаво, ама федералните са истински параноици да не обидят някой индивид или група, затова ти дрънкат неща от типа: „Здравейте, господин терорист, казвам се Джордж Фостър и днес най-учтиво ще ви арестувам“.

— Три черни точки, детектив Кори — отвърна Ник Монти. — Етническа обида.

Наш, Фостър и Мейфилд едновременно бяха раздразнени и засрамени, че непряко са били направени за смях.

Що се отнасяше до Ник Монти, той беше на около петдесет и пет, женен, с деца, оплешивяващ, с наченки на шкембе и добродушен вид, с една дума човек, който приличаше на всичко друго, но не и на шпионин. Трябва да е бил много добър, иначе федералните нямаше да го гепят от полицейското управление.

Прелистих досието на господин Асад Халил. Изглежда, арабският господин постоянно обикаляше из Западна Европа и където отидеше, пострадваше някой американец или британец — бомба в британското посолство в Рим, бомба в американската катедрала в Париж, бомба в американската лютеранска черква във Франкфурт, посичането с брадва на офицер от американските военновъздушни сили край базата в Лейкънхийт, Англия, и убийството на трима американски ученици, чиито бащи работеха в главната квартира на НАТО в Брюксел. Последното ми се стори особено гадно и се зачудих какъв му е проблемът на този тип.

Само че нито един от гореспоменатите случаи не можел пряко да се свърже с този Халил, та затова го бяха поставили под наблюдение, за да разберат с кого е свързан или пък да го заловят в крачка. Но

задникът като че ли нямал съучастници, освен в „Киуанис^[1]“ и „Ротари“. Майтап бе.

Прочетох едно от донесенията в досието, написано от агент с кодово име от неназована разузнавателна организация. В него пишеше: „Асад Халил открито и законно минава държавните граници с либийския си паспорт като турист. Властите са предупредени и го следят, за да установят контактите му. Той винаги успява да изчезне и очевидно незабелязано напуска съответната страна, тъй като никога няма данни за заминаванията му. Препоръчвам при следващото му засичане да бъде заловен и разпитан.“

Кимнах. Добра идея, Шерлок. Тъкмо това щяхме да направим.

Асад Халил обаче не ми приличаше на човек, който би се предал в американското посолство в Париж.

Стигнах до последната страница. Имахме си работа с единак с лошо отношение към западната цивилизация като такава. Е, добре де, скоро щяхме да видим какво е намислил този тип.

Проучих цветната снимка. Господин Халил изглеждаше гаден, но не грозно гаден. Беше с матова кожа, красив, с орлов нос, зализана черна коса и дълбоки тъмни очи. Сигурно бе взел своя дял от момичета, момчета или там, по каквото си падаше.

Колегите ми разговаряха за въпросния случай и като че ли днес ни предстоеше само да посрещнем господин Халил и да го доведем в „клуба“ за кратък предварителен разпит, да му направим няколко фотографии, да му вземем отпечатыци и прочее. Някой от Службата за имиграция и натурализация също щеше да се позанимае с него. Във федералната система са предвидени много подсигуровки, така че ако нещо се оплеска, винаги има поне петстотин души, които си прехвърлят отговорността един на друг.

След като останехме в „Конквистадор“ час-два, щяхме да го придружим до Федерал Плаза, където, предполагам, щяха да го посрещнат съответните хора. Заедно с моята група те щяха да установят искреността на покръстването му и така нататък. По някое време след ден, седмица или месеци, господин Халил щеше да се озове в ръцете на ЦРУ извън Вашингтон, където поне в продължение на година щеше да си казва и майчиното мляко. След това щеше да получи малко мангизи и нова самоличност, с която, като познавам ЦРУ, нещастното копеле щеше да прилича на Пат Буун.^[2]

— Кой има руса коса, сини очи, големи цици и живее в южна Франция? — попитах колегите си.

Изглежда, никой не знаеше, затова им казах:

— Салман Рушди.

Ник се разхили и се шляпна по коляното.

— Още две черни точки.

Другите двама нервно се усмигнаха. Кейт вдигна очи към тавана.

Да, малко преигравах, но не бях молил за тази служба. Както и да е, оставах ми още една лоша шега и две гадни забележки.

— Както може би си прочел в заповедта за задачата ни от Зак Уебър — каза Кейт Мейфилд, — Асад Халил се придружава от Фил Хъндри от ФБР и Питър Горман от ЦРУ. Поели са го в Париж. Летят в бизнес класа. Халил няма статут на федерален свидетел и докато го получи, пътува с белезници. Агентите и Халил ще слязат първи от самолета и ние ще ги посрещнем на изхода. — Тя си погледна часовника, изправи се и вдигна очи към монитора. — Движи се по разписание. След десетина минути трябва да тръгваме към портала.

— Не очакваме проблеми — рече Тед Наш, — но трябва да сме нащрек. Ако някой иска да убие този тип, има само няколко възможности — на изхода, на връщане в буса или по пътя за Манхатън.

След това Халил ще изчезне в търбуха на системата и повече никой няма да го види.

— Уредил съм на пистата да дойдат детективи от Транспортна полиция и униформени ченгета от нюйоркското управление — обади се Ник. — Ще имаме и полицейски ескорт до Федерал Плаза. Ако някой се опита да го очисти ще е истински самоубиец.

— Кое то не е напълно изключено — отбеляза Фостър.

— В Париж са му облекли бронирана жилетка — отвърна Кейт. — Взели сме всички предпазни мерки. Не би трябвало да има проблеми.

Не би трябвало. Не и на американска земя. Всъщност не си спомнях нито федералните, нито полицаите някога да са изпускали затворник или свидетел по време на прехвърлянето му от едно място на друго, така че щеше да е като разходка в парка. И все пак човек трябва да се отнася към всички тези рутинни задачи с най-голяма предпазливост. Искам да кажа, става дума за терористи, хора, които се

борят за някаква кауза и са доказали, че не им пука дали ще остарееят с още един ден.

Направихме словесна репетиция на минаването през терминала до портала, спускането по служебното стълбище и приближаването до самолетната рампа. Щяхме да качим Халил, Горман и Хъндри в необозначен брониран бус, после, ескортирани от автомобили на Транспортна полиция, щяхме да се върнем в нашия частен клуб. Транспортните имаха радиостанции, които според правилника ни трябваша в района на рампата и изобщо на летището.

Когато стигнехме обратно в „Конквистадор“, щяхме да повикаме служителя от имиграционните власти, за да обработи Халил. Единствената организация, която като че ли отсъстваше, бе Бюрото за пътнотранспортни произшествия. Но правилникът си е правилник и всеки си пази територията.

По някое време щяхме да се качим на буса и по обиколен път да отидем в Манхатън, хитро избягвайки мюсюлманските квартали на Бруклин. Бяхме подготвили за примамка затворническа кола, придружавана от обозначен полицейски автомобил. С малко късмет, до шест щях да съм свършил и да пътувам за Лонг Айланд на среща с Бет Пенроуз.

Нанси подаде глава в стаята и съобщи:

— Бусът дойде.

Фостър се изправи.

— Да започваме.

И в последния момент се обърна към нас с Ник.

— Защо някой от вас не остане тук в случай, че ни потърсят по телефона?

— Аз ще остана — отвърна Монти.

Фостър записа номера на клетъчния си телефон и му го даде.

— Ще поддържа връзка. Съобщи ми, ако някой се обади.

— Ясно.

На излизане погледнах монитора. До кацането оставаха двайсет минути.

Често съм се чудил какво ли щеше да се случи, ако бях останал вместо Ник.

[1] Организация, основана през 1915 г., за разпространение на висши идеали в деловия и професионалния живот. — Б.пр. ↑

[2] Чарлз Патрик Буун р. 1934 — американски рок певец. — Б.пр. ↑

4.

Ед Ставрос, главният диспечер в контролната кула, на международно летище „Кенеди“, слушаше Боб Ешинг от нийоркския „Център за контрол на въздушния трафик“. Ставрос не беше сигурен дали Ешинг е обезпокоен, но бе необичаен самият факт, че се обажда.

Ед неволно насочи очи към огромните матови прозорци на кулата и се загледа в големия самолет на „Луфтханза“, който тъкмо кацаше. После осъзна, че Ешинг е замълчал. Опита се да измисли някакъв отговор, който да звучи добре в случай, че някога записът бъде прослушан в стая, пълна с мрачни като в понеделник сутрин началници. Той се прокашля и попита:

— Свързахте ли се с „Трансконтинентал“?

— Ще им позвъня веднага щом свършим разговора си — отвърна Ешинг.

— Хм... добре... аз ще предупредя отдел „Произшествия“ на Транспортна полиция... серията седемстотин ли беше?

— Точно така.

Ставрос кимна. На теория момчетата от отдел „Произшествия“ трябваше да помнят наизуст изходите, аварийните люкове и разположението на местата във всички известни модели самолети.

— Ясно...

— Не обявявам извънредно положение — прибави Ешинг. — Просто...

— Да, разбирам. Но аз ще спазя правилника и ще обявя положение на потенциален проблем.

— Да... Искам да кажа, има вероятност...

— Какво?

— Е, няма да правя голи предположения, господин Ставрос.

— Не ви карам да правите голи предположения, господин Ешинг. Смятате ли, че се налага да обявя извънредно положение?

— Вие решавате, не аз. Ние просто нямахме връзка в продължение на повече от два часа. И никакви други намеци за

проблем. След минута-две самолетът трябва да се появи на екрана ви. Внимателно го наблюдавайте.

— Добре. Нещо друго?

— Това е всичко.

— Благодаря — каза Ед Ставрос и затвори.

После вдигна слушалката на черния телефон за директна връзка с комуникационния център на Транспортна полиция. Отговориха му на третото извънмяване.

— „Патлаци и маркучи“ на ваше разположение.

Ставрос не си падаше по чувството за хумор на ченгетата от Транспортна полиция, които работеха едновременно и като пожарникари.

— Имам случай на прекъсната връзка. Полет сто седемдесет и пет на „Трансконтинентал“, боинг седемстотин четирийсет и седем, серия седемстотин.

— Прието, кула. На коя писта ще се приземи?

— Би трябвало да е четвъртата дясна, но откъде да зная, нали нямаме връзка?

— Да бе, вярно. Кога пристига?

— По разписание — в шестнайсет часа и двацет и три минути.

— Прието. Потенциален проблем или извънредно положение?

— Ами... да започнем с потенциален проблем. По-късно винаги можем да го променим.

— Или да го оставим непроменено.

Ставрос определено не харесваше дръзките шеги на тия пичове, а всички те бяха пичове, даже жените. Онзи, на когото беше хрумнала страхотната идея да обедини три мъжки професии — спасители, пожарникари и ченгета — трябваше да е бил побъркан.

— С кого разговарям? — попита той. — С Брус Уилис ли?

— Сержант Тингъл, на вашите услуги. А вие кой сте?

— Ставрос.

— Е, господин Ставрос, елате в пожарната и ще ви облечем в чудесен огнеупорен костюм, ще ви дадем брадвичка и ако самолетът се взриви, можете да сте сред първите, които ще се качат на борда.

— Въпросният самолет просто не отговаря на повикванията, сержант — каза Ед. — Не се палете излишно.

— Харесвате ми, когато сте ядосан.

— Добре, да преминем към официалната част. Прехвърлям се на червения телефон. — Ставрос затвори, вдигна слушалката на червения телефон и натисна бутон, който отново го свърза със сержант Тинтъл. Този път полицаят отговори:

— Транспортна полиция, отдел „Произшествия“. — Записваше се всяка дума и Ед трябваше да следва установената процедура.

— Тук контролната кула. Обявявам положение на потенциален проблем. Полет сто седемдесет и пет на „Трансконтинентал“, боинг седемстотин четирийсет и седем, серия седемстотин. Приземяване приблизително след двайсет минути. Скоростта на вятъра е двайсет километра в час. На борда пътуват триста души.

Тинтъл повтори информацията и прибави:

— Ще разпределя групите.

— Благодаря ви, сержант.

Ставрос затвори и разтри слепоочията си.

— Идиоти.

После се изправи и се огледа. Диспечерите в голямото помещение внимателно следяха екраните, говореха в микрофоните и от време на време поглеждаха през прозорците. Работата в кулата не бе толкова напрегната, колкото в радарната зала на долния етаж, но имаше и тежки моменти. Веднъж двама от хората му бяха предизвикали сблъскване на два самолета на пистата. Тогава не беше дежурен — и точно затова все още работеше тук.

Ставрос отправи очи към огромния прозорец. От тази височина — над сто метра, равняваща се на трийсететажна сграда — се разкриваше прекрасна панорамна гледка към цялото летище, залива и Атлантическия океан, особено при ясно небе като днешното. Той си погледна часовника и видя, че е почти четири. При други обстоятелства щеше да си тръгне след няколко минути — но не и сега.

В седем трябваше да си е вкъщи за вечеря с жена си и едно приятелско семейство. Беше почти сигурен, че ще успее или поне, че няма да закъснее повече от допустимото. Дори така щеше да е по-добре, когато пристигнеше със страхотно обяснение за забавянето си. Хората смятаха, че работата му е невероятно интересна, и когато обърнеше няколко коктейла, Ед не ги разочароваше.

Мислено си отбеляза да се обади на жена си, след като самолетът се приземи. После щеше да разговаря с капитана и да напише

предварителен доклад за произшествието. Ако се касаеше за обикновено прекъсване на връзката, до шест щеше да е на път с два часа извънредно заплащане. Така.

Замисли се за разговора с Ешинг. Искаше му се да има достъп до лентата, за да чуе всяка своя дума, но във Федералното управление на авиацията не бяха толкова глупави, че да му позволят.

Ешинг очевидно беше обезпокоен. И все пак двучасовото прекъсване не бе непременно опасно, само необичайно. На борда можеше да е избухнал пожар — достатъчно основание да обяви извънредно положение. В случаите на потенциална или действителна катастрофа нямаше нищо сложно. Сложното беше, когато се изправяше пред пълна неизвестност.

Разбира се, имаше минимална вероятност да става въпрос за отвлечение. Но Ешинг бе казал, че самолетът излъчва обичайния транспондерен код.

Той обмисли двете възможности. Потенциален проблем или извънредно положение? Ако обявеше извънредно положение и се окажеше, че е вдигнал шум за нищо, щеше да му се наложи да пише двойно по-дълъг доклад. Реши за момента да остави нещата така и се запъти към кафе-бара.

— Шефе?

Викаше го един от диспечерите, Роберто Ернандес.

— Да?

Ернандес свали слушалките си.

— Шефе, току-що ми се обади радарният диспечер и съобщи за самолет на „Трансконтинентал“, с който нямало връзка.

Ставрос остави чашата си.

— И?

— Ами, започнал да се спуска по-рано от предвиденото и едва се разминал със самолет на „Ю Ес Еървейс“.

— Божичко... — Ставрос отново погледна към прозореца. Не можеше да разбере как пилотът не е забелязал друг самолет при чисто, безоблачно небе. Ако не друго, поне би трябвало да го засече с уредите си. Това бе първото доказателство, че нещо не е наред. Какво ставаше, по дяволите?

Ернандес сведе очи към екрана си.

— Виждам го, шефе.

Главният диспечер се приближи до пулта и се загледа в светлинния сигнал. Въпросният самолет очевидно се спускаше към една от североизточните писти на „Кенеди“.

Спомняше си времето, когато да си в контролна кула на летище означаваше просто да наблюдаваш самолетите през прозореца. Сега диспечерите използваха същите електронни дисплеи като в тъмната радарна зала долу. Но тук поне имаха възможност да поглеждат навън, ако пожелаят.

Ед взе мощния бинокъл на Ернандес и се приближи до южния прозорец. Пред заобленото стъкло имаше четири комуникационни пулта, монтирани под деветдесет градуса, така че диспечерите да могат едновременно да използват и техническите средства за контрол, и визуално да следят какво става на пистите, порталите и в небето. Обикновено не се налагаше, но Ставрос изпитваше потребност да стои на руля, така да се каже.

— Скорост? — извика той на Ернандес.

— Триста и седемдесет километра в час — отвърна диспечерът.
— Височина хиляда и седемстотин метра.

— Ясно.

Ед отново вдигна слушалката на червения телефон. Този път включи високоговорителя в залата, после каза:

— Отдел „Произшествия“, тук кулата, край.

— Кула, тук отдел „Произшествия“.

Позна гласа на Тинтъл.

— Какво става? — попита сержантът.

— Обявявам извънредно положение.

Мълчание, после Тинтъл попита:

— На какво основание?

На Ставрос му се стори, че гласът на полицаия вече не звучи толкова наперено.

— Самолетът на „Трансконтинентал“ едва не катастрофира.

— По дяволите! — Пауза. — Според вас какъв е проблемът?

— Нямам представа.

— Отвличане?

— Това не е причина пилотът да лети с гъза нагоре.

— Да... хм...

— Нямаме време за догадки. Въпросният самолет е на двайсет и пет километра от летището и се готви за кацане. Ясно?

— Самолетът е на двайсет и пет километра от летището и се готви за кацане. Ще съобщя на останалите в отдела за извънредното положение.

— Добре.

— Потвърдете вида на самолета — каза Тинтъл.

— Доколкото зная, все още е боинг седемстотин четирийсет и седем, серия седемстотин. Ще ви се обадя, когато се появи.

— Прието.

Ставрос затвори и вдигна бинокъла пред очите си, но мислите му бяха насочени към току-що проведения разговор. Спомняше си, че е виждал Тинтъл на няколко съвещания на комисията по произшествията. Не харесваше особено стила му, но имаше чувството, че е опитен професионалист. Що се отнасяше до каубоите, които се наричаха „Патлаци и маркучи“, те обикновено седяха в пожарната и играеха карти, гледаха телевизия или разговаряха за жени. И постоянно миеха колите си — падаха си по лъскавите коли.

Но ги бе виждал в действие и беше абсолютно сигурен, че са в състояние да се справят с всичко — от катастрофа до пожар на борда, даже с отвличане. Във всеки случай, той не носеше отговорност нито за тях, нито за събитията след кацането на самолета. Фактът, че разходите около извънредното положение ще олекотят бюджета на Транспортна полиция, а не на Федералното управление на авиацията, му достави известно удоволствие.

Ставрос свали бинокъла, разтри очи, после отново го вдигна и го насочи към четвъртата дясна писта. И двата спасителни екипа вече бяха заели позиции. Колите бяха на разстояние една от друга, за да не ги размаже чудовище като Боинг 747, ако се стигнеше до аварийно кацане. Забеляза два камиона за бързо пресрещане и четири големи пожарни коли T2900. Имаше и тежък спасителен камион, две линейки и шест полицейски автомобили, плюс подвижния команден пост, който, освен че покриваше радиочестотите на всички сродни инстанции в Ню Йорк, разполагаше и с модерен телефонен център. Освен това видя колата на екипа за действие с опасни материали, хора, обучени в армията на Съединените щати. В далечината едва се различаваше подвижна самолетна стълба и походен лазарет. Липсваше

единствено подвижна морга. Тя щеше да се появи само при необходимост и дори тогава нямаше защо да бърза.

И всичко това — само защото бе вдигнал слушалката на червения телефон. Надяваше се да няма проблеми с приземяващия се самолет. Ала в същото време... от две години не беше обявявал извънредно положение и се боеше, че е реагирал прекалено. Но по-добре така, отколкото да не вземе необходимите мерки.

— Единайсет километра — извика Ернандес.

— Добре. — Ставрос насочи бинокъла натам, където Атлантическият океан се срещаше с нюйоркския смог.

— Десет километра.

— Виждам го. — Въпреки мощния бинокъл боингът се различаваше само като точица на синия небесен фон. Но се уголемяваше с всяка следваща секунда.

— Осем километра.

Ед продължи да наблюдава приближаващия се самолет. Бе виждал хиляди приземявания и в това нямаше нищо необичайно, освен злокобното мълчание на лайнера.

— Шест.

Ставрос реши да се свърже с ръководителя на спасителните екипи и вдигна слушалката на радиотелефона.

— Първи екип, тук кулата.

— Кула, тук първи екип. С какво мога да ви помогна?

„О, Господи, още един шегаджия! Сигурно върви с работата.“

— Тук е Ставрос, главният диспечер. С кого говоря?

— Сержант Анди Макгил, първа китара, „Патлаци и маркучи“.

Какво да ви изсвиря?

Ед реши да не играе по свирката на този идиот.

— Искам да установя пряка връзка с вас.

— Вече я установихте.

— Добре... виждам въпросния самолет, Макгил.

— Ясно. И ние го виждаме.

— Насочва се към пистата.

— Добре. Не обичам, когато кацат отгоре ни.

— Пригответе се.

— Още ли нямате връзка?

— Нямаме.

— Три километра — съобщи Ернандес, после прибави: — Спуска се право към пистата. Височина двеста и петдесет метра.

Ставрос предаде информацията на Макгил.

— Километър и половина — каза диспечерът, — височина сто и петдесет метра.

Ед вече ясно различаваше огромния боинг.

— Потвърждавам вида на самолета. Седемстотин четирийсет и седем, серия седемстотин. Колесниците са спуснати, всичко ми се струва нормално.

— Прието — отвърна Макгил. — Следим го.

— Добре. Оттук нататък е ваш. — Ставрос затвори.

Ернандес напусна пулта си и застана до него. Край прозорците се събраха още диспечери, които нямаха непосредствени задължения в момента.

Ставрос гледаше като хипнотизиран големия самолет, току-що прелетял над началото на пистата. По нищо не се различаваше от всеки друг боинг 747. Ала внезапно го изпълни увереност, че няма да се прибере вкъщи навреме за вечерята.

5.

Бусът ни остави на терминала на Международни пристигащи пред „Еър Индия“ и ние се запътихме към бюрото на „Трансконтинентал“. Тед Наш и Джордж Фостър вървяха заедно, ние с Кейт Мейфилд ги следвахме. Идеята беше да не приличаме на четирима федерални, които изпълняват операция, в случай че някой ни наблюдава. Искам да кажа, че човек трябва да си върши работата както трябва, даже да не е впечатлен от противниците си.

Погледнах голямото табло за пристигащите самолети, което показваше, че полет 175 на „Трансконтинентал“ се движи по разписание, с други думи, че ще се приземи след десетина минути и ще спре на портал 23.

Докато се насочвахме натам, оглеждахме хората. Не че ще видиш лошите да си зареждат патлаците или нещо подобно, но колкото и да е изненадващо, след двайсет години в органите на реда веднага надушваш проблема.

Така или иначе, в този априлски съботен следобед терминалът не бе много оживен и всички бяха повече или по-малко нормални, освен местните нюйоркчани, които винаги изглеждат така, все едно всеки момент ще изпаднат в агресивна лудост.

— Искам да се държиш прилично с Тед — каза ми Кейт.

— Добре.

— Сериозно.

— Слушам.

— Колкото повече го дразниш — с известна прозорливост прибави тя, — толкова по-голямо удоволствие му доставяш.

Наистина имаше право. Само че нещо в Тед Наш не ми харесваше. Отчасти онова негово самодоволство и комплексът му за превъзходство. Но най-вече му няхах доверие.

Посрещачите чакаха пред митницата, затова отидохме там и се смесихме с навалицата в търсене на някой, който се държи подозрително, каквото и да означава това.

Предполагам, средният атентатор е наясно, че ако е охраняван, интересуващият го обект няма да мине през митницата. Но кой знае защо, терористите в тази страна общо взето са нискокачествени и се носят легенди за тъпите им прояви. Според Ник Монти момчетата от АСЧ разказвали такива истории в баровете — а после баламосвали пресата за това колко опасни са тия кофти типове. Наистина са опасни, ама главно за самите себе си. Но пък да не забравяме Световния търговски център. И да не споменаваме за бомбите в двете посолства в Африка.

— Ще останем тук около две минути, после отиваме на портала — информира ме Кейт.

— Да вдигна ли вече табелата „Добре дошъл, «Асад Халил»“?

— По-късно. На портала. Изглежда, че е настъпил сезонът на предаванията — прибави тя.

— Какво искаш да кажеш?

— През февруари имахме друг случай.

— Разказвай.

— Същата история. Либиец, който търсеше убежище при нас.

— Къде се предаде?

— Пак там. В Париж.

— И какво стана с него?

— Задържахме го няколко дни, после го отведохме във Вашингтон.

— Къде е сега?

— Защо питаш?

— Защо ли? Защото смърди.

— Така е. Какво мислиш?

— Прилича на суха тренировка. Като че ли проверяват какво ще се случи, ако отидат в американското посолство в Париж и се предадат.

— По-умен си, отколкото изглеждаш. Да не си изкарал курс по антитероризъм?

— Нещо подобно. Бях женен. А и съм чел доста романи за Студената война.

— Знаех си, че постъпваме правилно като те назначаваме.

— Да. Оня другият, дето се е предал, под ключ ли е, или може да поддържа връзка с приятелчетата си в Либия?

— Беше под лека охрана. Избяга.

— Защо лека?

— Ами... доброволно се съгласи да свидетелства — отвърна Кейт.

— Вече не — отбелязах.

Тя не отговори и аз не я разпитвах повече. Според мен федералните се отнасят с така наречените разкажали се шпиони и терористи много по-меко, отколкото ченгетата се отнасят към съгласилите се да им съдействат престъпници. Но това е само мое мнение.

Отидохме на уреченото място пред вратата на митницата и се срещнахме с детектива от Транспортна полиция — казваше се Франк.

— Знаете ли пътя, или искате компания? — попита той.

— Зная пътя — отвърна Фостър.

— Добре. Да започваме.

Влязохме и Франк съобщи на митничарите:

— Това са федерални агенти. Пуснете ги да минат.

Изглежда, на никого не му пукаше и Франк ни пожела успех, доволен, че не го принуждаваме да се разкарва чак до портал 23.

С Кейт, Фостър и Наш пресякохме голямата митница и багажното отделение и се запътихме по коридора към кабините за проверка на паспортите, където пак никой не ни обърна внимание.

Искам да кажа, че човек можеше да покаже на тия кретени бутафорна полицейска карта и да влезе с гранатохвъргачка на рамо.

Накратко, летище „Кенеди“ е кошмарен образец за охрана, връщ котел с добри, лоши, грозни и тъпи, през който ежегодно минават трийсет милиона пътници.

Сега всички крачехме един до друг по един от дългите сюрреалистични коридори, които свързват паспортната и имиграционната зона с порталите. Правехме тъкмо обратното на пристигащите и аз предложих да вървим заднишком, за да не привличаме внимание, но никой не го сметна за необходимо, камо ли за смешно.

Двамата с Кейт Мейфилд малко изпреварихме Наш и Фостър.

— Прочете ли психологическия профил на Асад Халил? — попита ме тя.

Не си спомнях да съм видял никакъв психологически профил в досието и й го казах.

— Обаче имаше — отвърна Кейт. — Той показва, че човек като Асад Халил — между другото, на арабски „асад“ означава „лъв“ — страда от комплекс за малоценност и е имал проблеми в детството.

— Моля?

— Такъв тип изпитва вътрешна потребност постоянно да се самодоказва.

— С други думи, не мога да му счупя носа, така ли?

— Не. Трябва да му покажеш, че го възприемаш като личност.

Погледнах я и видях, че се усмихва. Какъвто съм си интелигентен, веднага загрях, че ме стяга. Засмях се и тя игриво ме опипа по ръката, което ми хареса.

На портала стоеше жена в небесносиня униформа, с папка и радиостанция в ръце. Предполагам, че сме ѝ се видели опасни или нещо подобно, защото започна да говори по радиостанцията, без да ни изпуска от очи.

Кейт се приближи до нея, показа ѝ картата си от ФБР и я успокои. Нали знаете, напоследък всички са параноици, особено на международните летища. Когато бях дете, посрещяхме пристигащите на самия портал, а детекторът за метал бе уред, който носехме на плажа, за да търсим изгубени монети. Но международният тероризъм промени всичко това. За съжаление, параноята не означава непременно добра охрана.

Така или иначе, тримата с Наш и Фостър също заговорихме жената. Оказа се, че работи в „Трансконтинентал“ и се казва Дебра Дел Векио, адски звънливо име. Тя ни съобщи, че доколкото знаела, самолетът се движел по разписание, поради което всъщност била тук. Дотук добре.

Процедурата за ескортиране на задържани в самолет е стандартна и изисква да се качат на борда последни и да слезат първи. Даже важни персони като политиците трябва да изчакат арестантите, но пък мнозина политици свършват в белезници и тогава вече могат да слезат първи.

— Когато съедините ръкава — каза Кейт на Дел Векио, — ние ще идем до вратата. Хората, които посрещаме, ще слезат първи. Ще ги придружим до пистата, където ни очаква кола. Няма да ви създадем проблеми.

— Кого посрещате? — попита Дел Векио.

— Елвис Пресли — отвърнах аз.

— Важна личност — поясни Кейт.

— Някой друг да е разпитвал за този полет? — попита Фостър.

Жената поклати глава.

Наш впери поглед в служебната карта, закачена на блузата ѝ.

Реших, че трябва да направя или да кажа нещо, за да оправдая пътуването с такси от Манхатън, което струваше на АСЧ цели петдесет кинта, но освен да я попитам дали няма гадже арабин, не успях да се сетя за нищо друго.

Петимата останахме там, като се мъчехме да си придаваме непринуден вид, поглеждахме си часовниците и зяпахме тъпите туристически плакати по стените.

Фостър като че ли ненадейно си спомни, че има клетъчен телефон, и го измъкна, доволен, че е открил нещо, с което да се занимава. Набра някакъв номер, изчака, после каза:

— Ник, Джордж се обажда. На портала сме. Нещо ново при теб?

И след като изслуша отговора на Ник Монти, рече:

— Добре... да... ясно... добре... хубаво...

Неспособен повече да се забавлява с този рутинен телефонен разговор, той прекъсна връзката и съобщи:

— Бусът е на пистата край портала. Хората от Транспортна полиция и нюйоркското управление също са тук — пет автомобиля, десет души, плюс колата за арестанти.

— Ник спомена ли ти как се представят „Янките“? — попитах го.

— Не.

— Играят с „Детройт“. Вече трябва да тече петият ининг.

— В края на четвъртия „Детройт“ водеха с три на едно — отвърна Дебра Дел Векио.

— Очертава се тежък сезон — заключих.

Известно време дрънкахме глупости.

— Плати ли си вече подоходния данък? — попитах Кейт.

— Естествено. Нали съм счетоводителка.

— Досещах се. — Обърнах се към Фостър. — И ти ли си счетоводител?

— Не, юрист съм.

— Защо ли не се изненадвам? — подхвърлих аз.

— Мислех, че сте от ФБР — учуди се Дебра.

— Повечето агенти са счетоводители или юристи — поясни Кейт.

— Странно — каза госпожа Дел Векио.

Тед Наш просто стоеше до стената, натикал ръце в джобовете си и заяпан в пространството. Мислите му навярно се рееха към доброто старо време на дербито ЦРУ — КГБ. Сигурно изобщо не си беше представял, че неговият отбор победител ще трябва да играе със селски тимове.

— Мислех, че си юристка — казах на Кейт.

— Да, завършила съм и право.

— Впечатлен съм. Можеш ли да готвиш?

— Естествено. И имам черен пояс по карате.

— Можеш ли да пишеш на машина?

— Седемдесет думи в минута. Освен това имам диплом за отлична стрелба с пет различни пистолета и три вида пушки.

— Как си с деветмилиметров браунинг?

— Няма проблем.

— Едно състезание?

— Естествено. Когато поискаш.

— Петара за точка.

— Десет и съм съгласна.

Стиснахме си ръцете.

Не се влюбвах, нищо подобно, но трябва да призная, че бях заинтригуван.

Минутите изтичаха. Реших да запълня времето.

— Та значи един тип влиза в бара и вика на бармана: „А бе, всички юристи са задници“. И човекът в края на бара му казва: „Хей, не си прав“. Първият пита: „Защо? Да не си юрист?“ Другият отвръща: „Не, задник съм“.

Госпожа Дел Векио се засмя. После си погледна часовника и сведе очи към радиостанцията си.

Чакахме.

Понякога човек просто предчувства, че нещо не е наред. В този момент и аз имах такова предчувствие.

6.

Сержант Анди Макгил, началник-група от отдел „Произшествия“, известен също като „Патлаци и маркучи“, стоеше на стъпалото на камиона за бързо пресрещане. Носеше сребрист огнеупорен костюм и започваше да се поти. Той фокусира бинокъла си към спускащия се боинг. Доколкото виждаше, самолетът се приземяваше нормално.

Макгил надникна през отворения прозорец и каза на пожарникаря Тони Сорентино:

— Не забелязвам признаци за проблем. Съобщи го на другите.

Сорентино, също облечен в огнеупорен костюм, взе микрофона и повтори информацията на шефа си до всички други коли на отдела.

— Предай им да извършат стандартно разгръщане и да следват боинга до края на пистата — нареди сержантът.

Тони се подчини.

По радиостанцията се разнесе гласът на началника на втората група Рон Рамос:

— Трябваме ли ти, Анди?

— Не, но бъдете в готовност — отвърна Макгил. — Извънредното положение все още не е отменено.

— Изглежда ми празна работа.

— Да, но нямаме връзка с пилота.

Макгил завъртя бинокъла към контролната кула. Въпреки тъмните стъкла ясно виждаше хората, скупчили се край големия прозорец. Диспечерите очевидно бяха много възбудени.

Сержантът отвори дясната врата и се вмъкна при Сорентино, който седеше зад волана.

— Какво мислиш?

— Не ни плащат да мислим — отвърна пожарникарят.

— И все пак?

— Ще ми се да вярвам, че няма друг проблем, освен в радиостанциите. Днес не ми се гаси пожар, нито ми се влиза в престрелка с похитители.

Макгил не отговори.

Известно време поседяха в мълчание. Беше им горещо и Анди включи вентилатора.

Сорентино следеше светлинните индикатори и датчиците на пулта. Камионът за бързо пресрещане носеше четиристотин килограма лилав калиев прах, използван за гасене на пожари, три хиляди и петстотин литра обикновена и четиристотин и петдесет литра лека вода.

— Всички системи са в готовност — каза Тони.

Макгил си помисли, че това е шестото му излизане на пистата за тази седмица. Беше се оказало наложително само в един случай — пожар на борда на „Делта“ 737. Всъщност от пет години не бяха гасили истински пожар — „Еърбъс“ 300 със запален двигател. Самият Макгил никога не се бе сблъсквал с отвличане. В „Патлаци и маркучи“ работеше само един човек, който имаше опит с такива неща, но днес не беше дежурен.

— След като самолетът се приземи — каза той на Сорентино, — ще го последваме до портала.

— Ясно. Ще вземем ли още някого?

— Да... две от патрулните коли... просто в случай, че на борда наистина има проблем.

— Ясно.

Макгил знаеше, че екипът му е добър. Всички в „Патлаци и маркучи“ обичаха работата си. Идваха от различни отдели на Транспортна полиция. Бяха арестували проститутки, сводници, наркопласъори, наркомани и джебчии из всички краища на страната, бяха преследвали пияници по мостовете и тунелите, бяха залавяли избягали от дома си хлапета по автогарите и така нататък.

Да си ченге от Транспортна полиция означаваше странна смесица от какво ли не, но всички се стремяха да попаднат в „Патлаци и маркучи“. Момчетата от групата бяха изключително опитни доброволци и на теория можеха да се справят с пожари, да водят престрелки с безумни терористи или да правят изкуствено дишане на пътници, получили инфаркт. Всички бяха потенциални герои, но през последните десетина години не бяха имали много работа и Макгил се чудеше дали не са се поотпуснали.

Сорентино разглеждаше плана на „Боинг“ 747–700.

— Адски е голям — отбеляза той.

— Да. — Сержантът се надяваше, че ако проблемът е механичен, пилотът е проявил достатъчно здрав разум да се освободи от излишното гориво. Според него реактивните самолети бяха летящи бомби — плискащ се керосин, свръхнажежени двигатели, електрически кабели и кой знае още какво в товарните отсеци — носещи се във въздуха с потенциал да взривят няколко градски квартала. Анди Макгил не бе споменавал на никого, че го е страх да лети и че никога не е пътувал със самолет. Едно бе да се изправиш пред звяра на земята — но да си в търбуха му там горе беше съвсем друго нещо.

— Изглежда нормално — каза Сорентино.

— Да. — Макгил взе бинокъла си и го фокусира. Огромният боинг бе спуснал колесниците си — по два под крилете и корпуса, плюс този на носа. Общо двайсет и четири гуми. — Гумите като че ли са здрави.

— Чудесно.

Сержантът продължи да наблюдава самолета, който сякаш увисна на неколкостотин метра над отсрещния край на трикилометровата писта. Въпреки че се боеше от полетите, тези величествени чудовища го хипнотизираха. Струваше му се, че излитането и кацането им е близко до вълшебство. На няколко пъти в кариерата му се беше случвало да се приближава до тези загадъчни зверове, когато магията им изчезваше сред огън и дим. В тези случаи самолетите се бяха превръщали просто в поредния пожар, не различен от камион или сграда, твърдо решени да се самоунищожат. И неговата задача бе да не допусне това. Ала дотогава тези летящи гиганти сякаш се появяваха от друго измерение, издаваха неземни звуци и не се подчиняваха на закона за земното привличане.

— Още малко и ще кацне... — каза Сорентино.

Макгил едва го чу. Колесниците предизвикателно висяха надолу и сякаш заповядваха на пистата да се издигне към тях. Носът на самолета сочеше нагоре и двете му гуми бяха над равнището на главните колесници. Задкрилките бяха спуснати, скоростта, височината и ъгълът бяха нормални. Зад четирите мощни двигателя трептяха топлинни вълни.

— Всичко наред ли е? — попита Сорентино.

— Да.

Боингът прелетя над началото на пистата и се насочи към обичайното място за кацане на неколкостотин метра нататък. Носът леко се вдигна нагоре точно преди първите колела да докоснат асфалта. Иззад всяка група от гуми се издигна сребрист дим при рязкото им завъртане от нула до триста и двайсет километра в час. Всичко това отне само четири-пет секунди, но беше толкова грациозно, че изглеждаше много по-дълго, като съвършено изпълнен бейзболен пас.

По високоговорителя на колата се разнесе глас:

— Четвърта група тръгва.

— Трети, от лявата ви страна съм — съобщи друг.

Един по един четиринайсетте автомобиля излязоха на пистата и последваха самолета. Боингът се движеше пред колата на Макгил и на сержанта му се струваше, че скоростта е прекалено висока.

Сорентино настъпи газта и дизеловият камион зарева в преследване на реактивния лайнер.

— Хей, Анди, пилотът не е обърнал реактивната струя — каза Сорентино.

И наистина, металните плоскости зад четирите двигателя — големи колкото порти на хамбар — не бяха в положението, отклоняващо реактивната струя под ъгъл напред, поради което самолетът се движеше прекалено бързо.

Сорентино погледна спидометъра.

— Сто седемдесет и шест километра.

— Прекалено бързо. Движи се прекалено бързо. — Макгил знаеше, че боингът е в състояние да спре дори само със спирачките на колелата си и пистата бе достатъчно дълга, така че това нямаше да е сериозен проблем, но сега за пръв път имаша видимо доказателство, че нещо не е наред.

Макар да намаляваше скоростта по-бавно от обикновено, самолетът определено забавяше ход. Макгил пътуваше с първия камион, следван от петте други аварийни коли, шест патрулни автомобиля и две линейки.

Той взе микрофона, даде нареждания на всички екипи и те се приближиха до огромния самолет и заеха позиции: един камион за бързо пресрещане отзад и по една пожарна кола T2900 от двете страни.

Патрулните автомобили и линейките се разгърнаха зад останалите. Сорентино и Макгил минаха под крилото и продължиха край носа. Сержантът погледна към страничния прозорец на пилотската кабина и надвика рева на двигателите:

— Не забелязвам никакъв проблем.

— Тогава защо не е обърнал реактивната струя?

— Не зная. Питай него.

Боингът най-после спря на около четиристотин метра преди края на пистата и носът му два пъти подскочи нагоре-надолу от набраната инерция.

Четирите пожарни коли бяха на четирийсетина метра от самолета, по две от всяка страна. Двата камиона за бързо пресрещане бяха до носа и опашката му. Линейките чакаха отзад, докато шестте патрулни автомобили се разгърнаха зад пожарните. Както изискваше правилникът, шестимата полицаи изскочиха навън и се прикриха зад колите си. Бяха въоръжени с пистолети или автомати AR-15.

Хората в камионите останаха по местата си. Макгил отново взе микрофона.

— Някой да забелязва нещо?

Никой не му отговори, което го поуспокои, тъй като по правилник другите трябваше да запазят мълчание, освен ако нямаха да съобщят нещо важно.

Сержантът обмисли следващия си ход. Пилотът не беше обърнал реактивната струя, така че трябваше доста да е порботил със спирачките.

— Приближи се до гумите — нареди той на Сорентино.

Тони се насочи към главния десен колесник. Гасенето на запалени гуми бе ежедневие в работата им. В това нямаше нищо героично, но ако скоро не облееха свръхнагорещените спирачки с вода, целите колесници можеха да избухнат в пламъци. Не само че не беше добре за гумите, но тъй като резервоарите бяха точно отгоре, щяха да пострадат всички в радиус сто метра от самолета.

Сорентино спря камиона на десетина метра от колесника.

Макгил вдигна бинокъла си и напрегнато се взря в откритите спирачни дискове. Ако се бяха нажежили до червено, бе време да започнат да ги поливат, ала те изглеждаха матовочерни.

Сержантът взе микрофона и нареди на пожарните да проверят останалите три колесника. Всички докладваха, че положението е нормално.

— Добре... заемете предишните си позиции.

Четириите камиона се отдалечиха от боинга. Макар да знаеше, че няма връзка с пилота, Макгил го повика по радиостанцията:

— Сто седемдесет и пети, тук спасителен екип едно. Чувате ли ме? Край.

Никакъв отговор.

Той изчака и повтори въпроса. После погледна Сорентино, но той само сви рамене.

Пожарните, полицейските коли, линейките и самолетът бяха неподвижни. Четириите двигателя на боинга продължаваха да работят.

— Заобиколи така, че пилотът да ни види — каза Макгил.

Тони превключи на скорост и потегли към предния десен прозорец на кабината. Анди слезе и размаха ръце нагоре, след това даде знак на пилота да продължи към рампата. Самолетът не помръдна.

Макгил впери очи в стъклото, но слънцето блестеше прекалено силно и кабината се намираше прекалено високо над земята. Почти едновременно му хрумнаха две неща. Първо, че не знае какво да прави. И второ, че нещо не е наред. Не очевидно, а някъде дълбоко под повърхността. Тези случаи бяха най-опасни.

7.

Продължавахме да чакаме на портала — аз, Кейт Мейфилд, Джордж Фостър, Тед Наш и Дебра Дел Векио. Като човек на действието, аз не обичам чакането, но ченгетата свикват с това.

— Има ли някакъв проблем? — попитах госпожа Дел Векио. Тя погледна миниатюрната си радиостанция, която имаше дигитален дисплей, и за пореден път я обърна към мен. Все още пишеше КАЦНАЛ.

— Попитайте някого, моля — каза й Кейт.

Дебра сви рамене и вдигна устройството към устата си.

— Тук е Деби, портал дваисет и три. Какво става със сто седемдесет и пети?

След като изслуша отговора, тя прекъсна връзката.

— В момента проверяват.

— Защо нямат информация? — попитах аз.

— Самолетът е под контрола на кулата, с други думи, на Федералното управление на авиацията, а не на „Трансконтинентал“ — търпеливо поясни Дел Векио. — Обаждат ни се само ако има проблем. Щом не са се обадили, значи всичко е наред.

— Вече отдавна трябваше да са на портала — отбелязах аз.

— Няма значение. Нали пристигна по разписание.

— Ами ако остане на пистата цяла седмица? Пак ли ще е пристигнал по разписание?

— Да.

Обърнах се към Тед Наш, който все още невъзмутимо стоеше до стената. Подобно на повечето агенти от ЦРУ, той обичаше да се преструва, че знае повече, отколкото казва. Обикновено обаче под безмълвната самоувереност се крие безпросветна тъпота. Защо мразя този човек?

Но за да ни покаже колко е важен, Наш извади клетъчния си телефон и набра няколко цифри.

— Имам директния номер на контролната кула — информира ни той.

Хрумна ми, че Наш всъщност наистина знае нещо и че много преди самолетът да кацне, е бил наясно, че има някакъв проблем.

В контролната кула на Федералното управление на авиацията главният диспечер Ед Ставрос продължаваше да наблюдава с бинокъла си четвъртата дясна писта.

— Не го гасят — съобщи той на диспечерите. — Отдалечават се от боинга... един от отдел „Произшествия“ дава знак на пилота...

Диспечерът Роберто Ернандес говореше по телефона, после се обърна към Ставрос:

— Шефе, от радарната питат кога ще могат да използват четвъртата лява и кога ще им освободим дясната. Няколко самолета чакат да им дадем разрешение за приземяване и нямат много гориво.

Ставрос усети, че стомахът му се свива. Дълбоко си пое дъх и отвърна:

— Не зная. Кажи им... че ще им се обадя по-късно.

Ернандес не предаде отговора.

Накрая Ед взе слушалката от ръката му.

— Тук е Ставрос. Нямаме връзка със самолета... да, ясно ми е, че знаете, но не ми е известно нищо повече... вижте, ако беше пожар, пак щеше да ви се наложи да го отклоните и нямаше да настоявате... — Той замълча, после напрегнато каза: — Тогава им кажете, че на четвърта дясна в момента бръснат президента и че ще трябва да кацнат във Фили. — Ед затвори и незабавно съжали за думите си, макар да съзнаваше, че подчинените му наоколо се смеят одобрително. За половин секунда се почувства по-добре, след това стомахът му отново се сви. Той се обърна към Ернандес: — Опитай се пак да повикаш боинга. Ако не отговори, ще приемем, че не са успели да решат проблема си с радиостанциите.

Диспечерът взе микрофона.

Ставрос насочи бинокъла си към боинга. Нямаше никаква промяна. Гигантският самолет стоически не помръдваше от пистата. Двигателите му излъчваха топлинни вълни и бълваха дим. Колите на отдел „Произшествия“ и полицията продължаваха да са на позициите си. В далечината бе разположен друг подобно организиран екип, който правеше същото като останалите — нищо. Човекът, който се бе опитал

да привлече вниманието на пилота — навярно Макгил, очевидно се беше отказал и стоеше с ръце на хълбоците. Изглеждаше много тъпо — като че ли бе бесен на боинга.

Не можеше да разбере бездействието на пилота. Какъвто и да беше проблемът, капитанът при първа възможност трябваше да напусне пистата. Ала самолетът продължаваше да стои там.

Ернандес остави микрофона и попита:

— Не трябва ли да се обадиш на някого?

— На кого, Роберто? Хората, които трябва да разкарат скапания самолет оттам, просто се мотаят и си човъркат носовете. На кого да се обадя? На майка си ли? Тя искаше да стана юрист... — Ед осъзна, че губи самообладание, и се насили да се овладее. — Свържи се с ония шутове. — Главният диспечер посочи към края на четвъртата дясна писта. — „Патлаци и маркучи“. Макгил.

— Слушам.

Ернандес взе радиофона и повика първия екип. Отговори му Сорентино.

— Докладвайте за положението — каза Роберто и натисна бутона за високоговорителя.

— Не знам какво става — отвърна Тони.

Ставрос грабна радиофона и като се мъчеше да овладее тревогата и раздразнението си, попита:

— Щом вие не знаете, откъде да зная аз? Вие сте там. Аз съм тук. Какво става? Обяснете ми.

Последваха няколко секунди мълчание, накрая Сорентино отговори:

— Няма признаци за механичен проблем... освен...

— Освен?

— Пилотът кацна, без да обърне реактивната струя. Разбирате ли?

— Естествено, че разбирам.

— Макгил се опитва да привлече вниманието на екипажа...

— Екипажът е приковал вниманието на всички. Защо ние не можем да привлечем неговото?

— Нямам представа. Да се качим ли на борда?

Ставрос се зачуди дали той е човекът, който може да вземе такова решение. Обикновено отдел „Произшествия“ действаше по своя

преценка, но сега нямаше никакъв видим проблем. Ед знаеше, че качването на борда на самолет, който е на пистата с работещи двигатели, представлява потенциална опасност за всички, особено ако никой няма представа за намеренията на пилота. Ами ако боингът внезапно потеглеше? От друга страна, на борда наистина можеше да става нещо.

— Вие решавате — отвърна накрая главният диспечер.

— Добре, благодаря за съвета — саркастично рече Сорентино.

— Вижте, не е моя работа да... Почакайте. — Ставрос видя, че Ернандес му подава телефонната слушалка. — Кой е?

— Някакъв мъж иска да разговаря с теб. Казва, че бил от министерството на правосъдието. На борда на сто седемдесет и пети водели задържан. Интересува се какво става.

— Мамка му... — Ед взе слушалката. — Ставрос слуша. — След няколко секунди очите му се разшириха. — Разбирам. Да, господине. Самолетът кацна без радиовръзка и все още е в края на четвърта дясна писта. Екипите на Транспортна полиция и отдел „Произшествия“ са на мястото. Ситуацията остава без промяна. — Отново замълча, после каза: — Не, няма видими признаци за опасност. Боингът не прати транспондерен код за отвлечение, но за малко не се блъсна в... — Ставрос се заслуша, като се чудеше дали изобщо трябва да спомене за реактивната струя. Можеше да се касае за дребен механичен проблем или за небрежност от страна на пилота. Не бе сигурен точно какъв е този човек, но му се струваше, че е важна клечка. — Добре, разбирам. Ще направя каквото мога... — Той погледна замлъкналата слушалка, после я подаде на Ернандес. Друг беше взел решението вместо него. Чувстваше се по-добре. Ед вдигна радиофона към устата си.

— Добре, Сорентино, влезте в самолета. На борда има задържан. В бизнес класата. С белезници е и го придружават, така че недейте да вадите пистолети и да плашите пътниците. Изведете задържания и двамата му придружители, качете ги на някоя от патрулните коли и ги откарайте до портал двайсет и три, където ще ги посрещнат. Ясно ли е?

— Да. Но трябва да съобщя на началник-отдела...

— Не ми пука на кого ще събщиш — просто направете каквото ви казах. И когато се качите на борда, вижте какъв е проблемът. Ако

няма проблем, кажете на пилота да се разкара от скапаната писта и да се насочи към портал дваисет и три.

— Ясно.

— Обадете ми се, когато се качите.

— Ясно.

Ставрос се обърна към Ернандес.

— Не стига, че си имаме достатъчно неприятности, ами тоя тип от министерството на правосъдието ми каза да не давам дваисет и трети портал на друг самолет, докато той не ми разреши. Аз не определям порталите. Това е в ресора на Транспортна полиция. Роберто, обади им се и им предай да не дават дваисет и трети портал.

— След като четвърта дясна и лява са затворени, нямаме нужда от много портали — отбеляза диспечерът.

Ед изруга и ядосано се запъти към кабинета си за аспирин.

Тед Наш прибра клетъчния телефон в джоба си и ни каза:

— Боингът е кацнал без радиовръзка и е останал в края на пистата. Не е пратил сигнал за бедствие, но в контролната кула нямат представа какъв е проблемът. Пратени са екипи от Транспортна полиция. Както чухте, наредих на кулата да се качат на борда, да доведат нашите хора тук и да блокират този портал.

— Хайде да идем при самолета — предложих на колегите си аз.

— Момчетата от отдел „Произшествия“ вече са го обкръжили — отвърна Джордж Фостър, безстрашният водач на нашата група. — Освен това имаме двама души на борда. Нямат нужда от нас.

Както обикновено, Тед Наш стоеше настрани и се бореше с изкушението да ми възрази.

Кейт се съгласи с Джордж, така че останах сам и трябваше да се примиря.

Фостър извади мобифона си и се свърза с един от агентите на ФБР, който беше долу на изхода.

— Джим, Джордж се обажда. Малка промяна в плана. Самолетът има проблем на пистата, затова кола на Транспортна полиция ще докара на портала Фил, Питър и обекта. Съобщи ми, когато пристигнат, и ще слезем да ги посрещнем. Добре. Ясно.

— Звънни на Нанси и я питай дали Фил и Питър не са се обаждали — казах.

— Тъкмо се канех да го направя, Джон. Благодаря ти. — Фостър набра номера на „Конквистадор“. — Фил и Питър да са се обаждали?

Изслуша отговора на секретарката, после каза:

— Не, самолетът още е на пистата. Дай ми номерата на Фил и Питър. — Когато Нанси му ги продиктува, агентът изключи и отново набра. След малко протегна телефона към нас и всички чухме записаното съобщение.

— Сигурно са изключили мобифоните си.

Това прозрение не събра овации, затова Джордж прибави:

— На борда на самолет мобифоните задължително се изключват. Но може някой от тях да наруши правилата и да позвъни в „Конквистадор“. Нанси ще ни съобщи.

Ако се бях притеснявал всеки път, когато не успях да се свържа с някого по клетъчен телефон, вече щях да съм хванал язва. Мобифоните и пейджърите са измамна работа.

Обмислих ситуацията като академичен проблем, поставен ми от инструктор. В полицейската академия ни учат да не напускаме поста си и да не се отклоняваме от плана, докато началството не ни нареди нещо друго. Но ако положението се промени, трябва да разчиташ на собствената си преценка и да проявиш лична инициатива. Номерът е да разбереш кога е време да се размърдаш. Според всички обективни стандарти моментът за това все още не бе настъпил. Но инстинктът ми подсказваше обратното. Преди повече вярвах на инстинкта си, но там бях в чужда среда, заек в работата, и трябваше да приема, че тези хора знаят какво вършат, с други думи нищо. Понякога така и трябва.

Радиостанцията на Дебра Дел Векио запиука и тя я вдигна към ухото си, послуша и каза:

— Добре, благодаря. — После изключи и се обърна към нас. — От Центъра за контрол на въздушния трафик са се свързали с „Трансконтинентал“ и са съобщили, че нямат връзка с полет сто седемдесет и пет.

— Това вече ни е известно — отбелязах. — Често ли се случва?

— Не зная...

— Защо самолетът не мърда от пистата?

Тя сви рамене.

— Възможно е пилотът да има нужда от инструкции. Нали разбирате: кой портал да използва. — Дебра замълча, после прибави: — Нали казахте, че на борда имало важна личност? А не задържан.

— Задържаният е важна личност.

Останахме да чакаме ченгетата от Транспортна полиция да вземат Хъндри, Горман и Халил и да ги докарат на изхода, откъдето щеше да ни повика агент Джим еди-кой си. Тогава щяхме да слезем долу, да се качим на колите и да отидем в „Конквистадор“. Погледнах си часовника. Щях да им дам петнайсет минути. Може би десет.

8.

Анди Макгил чу клаксона на камиона, бързо се върна при него и скочи на стъпалото.

— Обади се Ставрос — съобщи му Сорентино. — Каза да се качим в самолета. Позвънили му някакви федерални. На борда имало задържан. В бизнес класата. Бил с белезници и го охранявали. Трябвало да вземем него и двамата му придружители и да ги заведем в някоя от патрулните коли, която да ги откара до двайсет и трети портал. Длъжни ли сме да изпълняваме заповедите на този човек?

За миг на Макгил му се стори, че между задържания и проблема има връзка, но после реши, че няма. Дори не ставаше дума за съвпадение. В самолетите често пътуваха арестувани престъпници, важни персони или свидетели — много повече, отколкото си мислеха хората. Гризеше го нещо друго и той не можеше да разбере какво, но трябваше да е свързано с тази ситуация.

— Не — отвърна Анди, — не сме длъжни да изпълняваме заповеди на Ставрос, нито на федералните... но навярно наистина е време да се качим на борда. Съобщи на началник-отдела.

— Слушам. — Сорентино взе радиостанцията. Макгил се замисли дали да не повика подвижната стълба, ала тя бе на известно разстояние и всъщност не му трябваше.

— Карай към предната врата — нареди той на Тони.

Сорентино потегли. Радиото изпраця и нечий глас каза:

— Хей, Анди, току-що се сетих за оная саудитска история. Внимавай.

— Мамка му! — изруга Тони.

Анди Макгил се вцепени на стъпалото. Внезапно си спомни всичко. Учебен филм. Преди двайсетина години саудитски „Локхийд“ L-1011, излетял от аерогарата в Риад, докладвал за дим в самолета, после се върнал и кацнал. Заобиколили го пожарни коли и хората от саудитската транспортна полиция зачакали вратите да се отворят. Но пилотите не били изравнили въздушното налягане и стюардите не успели да ги отворят. На никого не му дошло наум да разбие някой от

прозорците с бравичка. Накрая всичките триста души на борда умрели на пистата от дима и пламъците.

Злощастно известната саудитска история. Специално им я бяха преподавали. Ако случаят наистина беше такъв, жестоко се бяха издънили.

— Пфу, мамка му!

Сорентино завъртя волана с една ръка, а с другата подаде на Макгил раницата с въздушната бутилка и противогаза, после и бравичката.

Когато камионът стигна до вратата на самолета, сержантът се покатери по скобите върху равния покрив, на който бе монтиран пожарният маркуч.

Хората от четвъртия спасителен екип се бяха качили в колата си и един от тях стоеше зад маркуча на покрива. Другите четири пожарни и линейките се бяха отдалечили в случай, че боингът избухне. Макгил с известно задоволство забеляза, че при споменаването на саудитската история всички знаят какво да правят. За съжаление прекалено дълго се бяха мотали със скръстени ръце, също като саудитските пожарникари, на които навремето се бяха присмивали.

На покрива имаше сгъваема стълба, дълга метър и осемдесет. Анди я разпъна и я завъртя към вратата. Стигаше точно до бравата. Той си сложи противогаза, дълбоко си пое дъх и се заизкачва нагоре.

Ед Ставрос гледаше през бинокъла си. Чудеше се защо групата от отдел „Произшествия“ се готви за гасене на пожар. Никога не беше чувал за саудитската история, но действията им му бяха познати. Той взе радиофона и повика камиона на Макгил.

— Тук е Ставрос. Какво става?

Сорентино не отговори.

Главният диспечер отново го повика.

Тони нямаше намерение да му признае, че със закъснение са се досетили какъв може да е проблемът. Все още оставаше петдесет процента вероятност да се касае за нещо друго и след няколко секунди щяха да разберат.

Ставрос пак го повика, този път по-настойчиво.

Сорентино знаеше, че трябва да отговори.

— Просто вземаме необходимите предпазни мерки.

— Има ли признаци за пожар?

— Не... няма дим.

Ставрос дълбоко си пое дъх.

— Добре... дръжте ме в течение. И отговаряйте на повикванията ми.

— Възможно е да ни предстои спасителна операция — отсече Тони. — Не ни пречете. Край!

Главният диспечер погледна Ернандес, за да види дали подчиненият му е чул как се държи с него онзи идиот от „Патлаци и маркучи“. Роберто се преструваше, че не е, и Ставрос си отбеляза да го похвали в доклада си.

Замисли се дали не трябва да съобщи на някого за развитието на събитията.

— Обади се в Центъра за контрол на въздушния трафик и им кажи, че четвърта лява и четвърта дясна писти ще останат закрити поне още петнайсетина минути — нареди той на Ернандес.

После отново насочи бинокъла си към пистата. Не виждаше предната дясна врата, но можеше да следи разгръщането на колите. Ако самолетът експлодираше и в резервоарите беше останало много гориво, автомобилите, които се бяха отдалечили на стотина метра, щяха да имат нужда от пребоядисване. Двете пожарни до боинга щяха да отидат направо за вторични суровини.

Трябваше да признае, че бе имало моменти, в които хората от отдел „Произшествия“ си бяха заслужавали заплатите. Но и всяка минута от неговата седемчасова смяна бе напрегната. Тези момчета се напругаха само веднъж месечно.

Спомни си думите на онзи идиот от отдела: „Възможно е да ни предстои спасителна операция“. Това на свой ред го подсети, че неговото участие в събитията е приключило със спирането на самолета. Сега само трябваше да информира Центъра за контрол на въздушния трафик за положението на пистите. По-късно щеше да се наложи да напише доклад, който да не влиза в противоречие със записаните му разговори. Сети се, че разговорът с човека от министерството на правосъдието също е бил записан, и това го накара да се почувства по-добре.

Извърна се от големия прозорец и отиде на кафе-бара. Ако боингът се взривеше, щеше да го чуе и усети. Ала не искаше да го види.

Анди Макгил стисна брадвичката в лявата си ръка и допря опакото на облечената си в ръкавица дясна ръка до вратата. Горната част на ръкавицата бе тънка и на теория топлината можеше да проникне през материята. Той изчака няколко секунди, но не усети нищо.

Изтегли дръжката от нишата ѝ и я натисна нагоре, за да изключи автоматичното спускане на аварийната стълба.

Погледна надолу зад себе си и видя, че от дясната му страна е застанал един от пожарникарите — държеше маркуча на автомобила насочен право към затворената врата. Другата пожарна, спасителен екип четири, беше на петнайсет метра назад. Хората му бяха с противогази и не можеше да ги различава, но вярваше на всички, така че нямаше значение. Мъжът на покрива на втората пожарна му даде знак с палци нагоре и Макгил му отговори по същия начин.

После силно натисна дръжката надолу. Ако налягането в самолета не бе изравнено, вратата нямаше да поддаде и щеше да се наложи да разбие прозорчето.

Внезапно вратата хлътна навътре. Той пусна дръжката и люкът автоматично се прибра в тавана. Сержантът се приведе под прага, за да избегне очакваните пламъци. Но нямаше нищо.

Без да губи време, Макгил се набра на мускули и се качи на борда. Бързо се озърна и видя, че се намира в предното отделение на стюардите, където и трябваше да е според плана на боинга. Провери противогаза си и притока на кислород, опря брадвичката на херметичната стена и погледна към другия изход. Там определено нямаше дим, ала не можеше да каже дали няма пламъци. Завъртя се към отворената врата и даде знак на хората си, че е добре.

После излезе от отсека на стюардите. Надясно беше първа класа, наляво — втора. Спиралното стълбище пред него водеше към пилотската кабина и бизнес класата.

Остана неподвижен за момент и усети вибрациите на двигателите. Всичко му се струваше нормално. Освен две неща: бе

прекалено тихо и завесите на първа и втора класа бяха плътно спуснати. Правилникът на Федералното управление на авиацията изискваше по време на излитане и кацане да са дръпнати. И защо не се бе появил никой от стюардите? Но това бе най-малкият му проблем.

Инстинктът му подсказваше да провери в една от двете класи, но опитът му нареждаше да се качи в кабината. Той бавно се заизкачва по стъпалата. Когато гърдите му стигнаха до горното равнище, той спря и погледна в двете посоки. Големите плюшени седалки бяха по осем в редица, общо трийсет и две. Не виждаше глави над високите облегалки, но забеляза спуснатите отстриани ръце. Неподвижни ръце.

— Какво е станало, по дяволите?...

Продължи нагоре и застана до задната стена. В средата имаше плот, върху който лежаха списания, вестници и кошнички със закуски. През илюминаторите се процеждаха лъчите на късното следобедно слънце. „Спокойна гледка“ — помисли си Анди. Но в душата си знаеше, че е заобиколен от смърт.

Закрачи по централната пътека. Бяха заети само около половината седалки. Пътниците бяха предимно хора на средна възраст, каквито обикновено използваха бизнес класа. Някои бяха отпуснати назад с вестник в скута, на подвижните табли пред други имаше подноси с храна и напитки. По време на кацането няколко чаши се бяха съборили и разлели.

Неколцина пътници си бяха сложили слушалки и като че ли гледаха малките телевизионни екрани, монтирани на страничните облегалки. Те работеха и на най-близкия течеше реклама, показваща щастливи хора в Манхатън.

Сержантът продължи напред и се обърна към пасажерите. Вече не се съмняваше, че всички са мъртви. Дълбоко си пое дъх и се опита да проясни мислите си. Свали ръкавицата на дясната си ръка и докосна лицето на жената, която седеше най-близо до него. Кожата ѝ не беше абсолютно студена, но определено бе под телесната температура. Макгил предположи, че смъртта е настъпила преди няколко часа — и всичко в самолета показваше, че нещастieto се е случило много преди кацането.

Анди се наведе над лицето на мъжа на следващия ред. Изглеждаше спокойно — нямаше слюнка, сълзи, измъчено изражение... Никога не беше виждал такова нещо. Отровните

изпарения и дим предизвикваха паника, ужасно задушаване, изключително грозна смърт, оставаща отпечатъка си върху лицата и телата на жертвите. Хората тук сякаш бяха умрели в съня си.

Потърси задържания и двамата му придружители. Откри мъж с белезници до десния прозорец на предпоследния ред. Носеше тъмносив костюм и макар лицето му отчасти да бе скрито под маска за сън, приличаше на латиноамериканец, арабин или индиец — Макгил не ги различаваше много. Но човекът, който седеше до него, най-вероятно беше ченге — сержантът винаги познаваше своите. Опипа дрехите му и усети кобура на левия му хълбок. После погледна мъжа на последния ред и реши, че е вторият придружител. Във всеки случай, това вече нямаше значение, освен че нямаше да се наложи да ги извежда от боинга.

Макгил обмисли ситуацията. Всички в бизнес класата бяха мъртви и тъй като въздухът и налягането в целия самолет бяха еднакви, същото се отнасяше за първа и втора класа. Това обясняваше положението на долната палуба. Това обясняваше тишината. Беше излишно да вика линейка по радиостанцията, но той откачи радиостанцията от колана си и тъкмо се канеше да я включи, когато се сети, че не знае какво да каже. Накрая просто натисна сигналния бутон, за да съобщи на хората си, че е добре.

— Прието, Анди — разнесе се гласът на Сорентино.

Макгил се запъти към задната тоалетна зад спиралното стълбище. Надписът показваше, че е свободна, и той отвори вратата. Насреща се намираше отделението на стюардите и когато се извърна от тоалетната, той видя, че на пода лежи стюардеса, и коленичи до тялото. Момичето сякаш беше задрямало. Той потърси пулс на глезена ѝ, но не усети нищо.

След като вече бе сигурен, че никой от пътниците не се нуждае от помощ, Макгил бързо закрачи към пилотската кабина. Опитва се да отвори вратата, но откри, че е заключена, както изискваше правилникът. Той силно почука и извика:

— Отворете! Отдел „Произшествия“! Отворете! — Не получи отговор. Не че очакваше.

Взе бравичката и замахна към ключалката. Вратата поддаде и се откряна. Анди се поколеба, после влезе.

Пилотите седяха на местата си. Главите им бяха наклонени напред, сякаш кимаха.

Няколко секунди той остана неподвижен. Не му се искаше да ги докосва.

— Хей — каза Макгил накрая. — Чувате ли ме? — Почувства се малко глупаво да говори на мъртъвци.

Обливаше се в пот и коленете му трепереха. Бе изнасял достатъчно трупове от най-различни места, но никога не беше оставал сам сред толкова много смърт.

Допря голата си длан до лицето на пилота. Мъртъв от няколко часа. Тогава кой бе приземил самолета?

Погледът му се спря върху контролния пулт. Беше слушал едночасова лекция за пилотските кабинни на боингите и насочи вниманието си към един малък дисплей, на който пишеше: ПРИЗЕМЯВАНЕ НА АВТОПИЛОТ 3. Бяха им казвали, че компютърът може да приземи самолета без човешка намеса. До този момент не бе сигурен, ала вече го вярваше.

Това обясняваше защо боингът едва не се е блъснал в лайнера на „Ю Ес Еървейс“. И естествено, неколкочасовото мълчание, както и факта, че все още е на пистата с работещи двигатели. „Майко Божия...“ Пригади му се. Искеше му се да изкрещи, да повърне, да избяга, но запази самообладание и отново дълбоко си пое дъх. „Спокойно, Макгил.“

Ами сега?

„Проветри кабината.“

Той се пресегна и натисна лоста на аварийния люк на тавана. През отвора се показва квадрат синьо небе.

За миг Макгил остана на мястото си, заслушан във вече повисокия вой на реактивните двигатели. Знаеше, че трябва да ги изключи, но като че ли нямаше опасност от експлозия, затова не го направи. Така вентилационната система напълно щеше да пречисти невидимата отрова, предизвикала този кошмар. Облекчаваше го единствено мисълта, че дори да е действал по-рано, не е бил в състояние да промени нищо. Случаят напомняше саудитската история, но пасажерите бяха умрели във въздуха, далеч оттук. Нямаше пожар, затова боингът не беше катастрофирал като самолета на „Суис еър“ край брега на Нова Скотия.

Макгил погледна през предния прозорец. Искаше му се да е навън при живите. Опита се да си спомни колко време е нужно за пълното проветряване на „Боинг“ 747. Трябваше да знае такива неща, но не можеше да се съсредоточи.

„Успокой се.“

След по-малко от две минути — макар да му се струваше, че е минала цяла вечност — Анди се наведе към платформата между двете седалки и изключи подаването на гориво. Угаснаха почти всички лампички на пулта — освен онези, които се захранваха от акумулаторите. Воят незабавно замлъкна, последван от зловеща тишина.

Знаеше, че след изключването на двигателите всички извън самолета са въздъхнали от облекчение. Това означаваше, че той е добре, ала също и че го е направил именно Макгил, а не пилотите.

Откъм бизнес класата се разнесе шум. Анди се обърна към вратата и се заслуша. После извика през противогаза:

— Има ли някой там? — Тишина. Призрачна тишина. Мъртвешка тишина. Но той наистина беше чул нещо. Може би цъкането на изстиващите двигатели. Или ръчна чанта, претърколила се в някое от отделенията над седалките.

Макгил дълбоко си пое дъх и се овладя. „Мъртвите не могат да ти направят нищо — му бе казал веднъж един патоанатом. — Никой не е бил убиван от мъртвец.“

Той надникна в пътническото отделение и видя изцъклените погледи. Патологът грешеше. Мъртвите можеха да убият душата ти. Анди Макгил се помоли наум и се прекръсти.

9.

Започваше да не ме свърта на едно място, но Джордж Фостър поддържаше постоянен контакт с агент Джим Линдли на изхода. Той на свой ред говореше с ченгетата от Транспортна полиция, а те имаха радиовръзка с командния център, който получаваше информация от кулата и групите на отдел „Произшествия“ на пистата.

— Какво казва Линдли? — попитах Джордж.

— Някой от отдел „Произшествия“ се качил в самолета и изключил двигателите.

— Съобщил ли е какво става на борда?

— Не още, но излъчил сигнал, че всичко е наред. Понеже е с противогаз, така е по-лесно, отколкото да говори...

— Ясно — прекъснах го. — Какво ще кажеш да изляза навън при Линдли?

— Защо?

— Защо не?

Джордж се разкъсваше между желанието си да ме държи под око и да се избави от мен. Обикновено оказвам такова въздействие върху началниците си.

Той се обърна към всички:

— Линдли ще ми се обади веднага щом човекът от отдел „Произшествия“ изведе нашите хора от самолета и ги качи на някоя от колите. Тогава ще слезем по стълбището. Няма да ни отнеме повече от трийсетина секунди, така че запазете търпение.

Нямах намерение да споря с него, но все пак отбелязах за протокола:

— Ти решаваеш.

Радиостанцията на Дебра Дел Векио изпраща. Тя я доближи до ухото си, после ни информира:

— „Янките“ завършили наравно в петия ининг.

Продължихме да чакаме. На стената висеше туристически плакат с нощен изглед от осветената Статуя на свободата. Под снимката на десетина езика бяха преведени думите на Ема Лазаръс^[1]: „Дайте ми

изнемогващите си онеправдани маси, които жадуват за свободен дъх, отпадъци окаяни на пренаселените ви страни. Пратете ми бездомниците, от бурята изхвърлени — аз факела си край портала златен вдигам!“

Знаех стиховете наизуст още от основното училище. Все още ме караха да настръхвам.

Погледнах към Кейт и очите ни се срещнаха. Тя се усмихна и аз ѝ отвърнах. Общо взето, това беше по-приятно, отколкото да лежа на системи в Колумбийската презвитерианска болница. По-късно един от лекарите ми каза, че ако не били шофьорът на линейката и санитарят, щели да завържат табелката с името ми на крака, вместо на китката. Толкова малко оставало да се гътна.

Това изцяло променя живота на човек. Не външно, а дълбоко в душата му. Също като на мои приятели, които са воювали във Виетнам, понякога ми се струва, че договорът ми с Господ е изтекъл и трябва да го подновявам от месец за месец.

Сетих се, че преди три години ме бяха ранили горе-долу по това време на деня. Бившият ми партньор Дом Фанели бе настоял да отбележим първата годишнина на по чашка в един бар на Западна 102-ра улица, само на една пряка от мястото, където се беше случил щастливият инцидент. Там ни чакаха десетина мои стари приятелчета, които ми подариха голяма мишена за стрелба с пистолет. На пробитите с три куршума гърди на очертания силует пишеше ДЖОН КОРИ. Ченгетата са странни хора.

Анди Макгил знаеше, че през следващите седмици всичките му действия ще бъдат анализирани до най-малката подробност. Навярно щеше да прекара един-два месеца в даване на показания пред десетки щатски и федерални инстанции. Случаят щеше да се превърне в пожарникарска легенда и Анди искаше да е сигурен, че нейният герой ще е той.

Мислите му се върнаха от неизвестното бъдеще към проблематичното настояще. Ами сега?

Двигателите можеха отново да бъдат запалени само с помощното запалващо устройство, но тъй като пилотите бяха мъртви, щеше да се наложи от „Трансконтинентал“ да пратят кола, която да изтегли

самолета на място, недостъпно за очите на публиката и медиите. Макгил вдигна радиостанцията си и повика Сорентино:

— Първи, тук Макгил. — Едва успя да чуе отговора на Тони през противогаза. — Колкото може по-скоро докарай влекач на компанията.

— Прието, да докарам влекач на „Трансконтинентал“. Какво става?

— Действай. Край.

Анди излезе от пилотската кабина, бързо се спусна на долната палуба и отвори втората врата, точно срещу онази, през която беше влязъл.

После дръпна завесата на втора класа и надникна в дългото, широко пътническо отделение. Срещу него неподвижно седяха стотици хора. Макгил продължи да ги гледа в очакване някой да се раздвижи или да издаде звук. Ала никой не помръдна, никой не реагира на неговото присъствие.

Той се извърна, отиде до завесата на първа класа, дръпна я и бързо пресече отсека. Докосна няколко лица, дори ги плесна по бузите. Нямаше абсолютно никакви признаци на живот. Кой знае защо, ненадейно си спомни за цената на двупосочните билети в първа класа за полета от Париж до Ню Йорк — около десет хиляди долара. Имаше ли значение? Всички бяха дишали един и същ въздух и сега бяха също толкова мъртви, колкото и пасажерите във втора класа.

Макгил се върна в коридора, отиде до дясната врата и си свали противогаза.

Сорентино, който стоеше на стъпалото на камиона, извика:

— Какво става?

Сержантът дълбоко си пое дъх и отвърна:

— Ужас. Истински ужас.

Тони никога не бе виждал шефа си в такова състояние и разбра, че се е случило най-страшното.

— Свържи се с командния център... — каза Макгил — и им съобщи, че пътниците и екипажът са мъртви. Причината вероятно са токсични изпарения...

— Боже Господи!

— Да. Повикай представител на компанията в Центъра. — Той замълча, после прибави: — Всъщност повикай всички. От митницата, от багажния сектор, абсолютно всички.

— Ясно. — Сорентино се скри в кабината на камиона.

Макгил се обърна към входа на втора класа. Беше почти сигурен, че вече няма нужда от противогаз, но взе кислородната бутилка със себе си, макар да остави бравичката до стената. Не усещаше отровен газ, само някаква слаба миризма. Струваше му се позната и накрая се сети. Бадеми.

Като се мъчеше да не гледа мъртъвците, той тръгна по дясната пътека, отвори двата изхода, после направи същото с двете леви врати. Течението започна да изсушава мокрото му от пот лице.

Радиостанцията му изпраща.

— Първи, тук лейтенант Пиърс. Докладвай.

Макгил свали малкото устройство от колана си и отговори на началник-отдела:

— Тук първи. Намирам се на борда на въпросния самолет. Всички са мъртви.

Последва продължително мълчание.

— Сигурен ли си? — накрая попита Пиърс.

— Да.

— Дим? — след ново мълчание каза лейтенантът. — Или нещо друго?

— Няма дим. Токсични изпарения. Не открих източника. Самолетът е проветрен и не съм с противогаз.

— Прието. Не затваряй.

Малко му се гадеше, но смяташе, че е по-скоро от шока, отколкото от вероятните изпарения. Нямаше намерение да проявява инициатива и просто чакаше. Можеше да си представи какво става в командния център — чуваше бръмченето на десетки гласове.

— Добре... — накрая се обади Пиърс, — искал си влекач на „Трансконтинентал“.

— Точно така.

— Трябва ли ни... подвижният лазарет?

— Не. А подвижната морга няма да е достатъчна.

— Ясно. Е... тогава ще освободим пистата.

— Прието. Чакам влекача.

— Да... добре... хм... останите на борда.

— Никъде няма да ходя.

— Искаш ли да пратя някого? Санитари?

Макгил ядосано въздъхна. Тези идиоти в командния център като че ли не разбираха, че всички са мъртви.

— Не — отвърна той.

— Добре... в такъв случай... предполагам, че самолетът е кацнал на автопилот.

— Сигурно. Или на автопилот, или по Божия воля. Не съм го приземил аз, а определено не са били пилотите.

— Прието. Навярно... искам да кажа, че автопилотът е бил програмиран...

— Това си е чистата истина, господин лейтенант. Пилотите са студени.

— Прието... значи няма следи от пожар?

— Не.

— Декомпресия?

— Не, никъде не висят кислородни маски. Изпарения. Скапани токсични изпарения.

— Добре, успокой се.

— Аха.

— Ще те чакам в заградената зона.

— Ясно. — Макгил закачи радиостанцията на колана си.

Нямаше какво друго да прави, затова тръгна покрай седалките и за пореден път се увери, че никой на борда не е оцелял.

— Кошмар.

В пълното отделение на втора класа започна да изпитва клаустрофобия. Предпочиташе да е на горната палуба, откъдето можеше да вижда по-добре какво става около самолета.

Излезе в коридора, качи се по спиралното стълбище и влезе в отсека. През левите люкове видя, че към боинга се приближава влекач. Колите на отдел „Произшествия“ от другата страна се отдалечаваха към пожарната. Някои се насочваха към заградената зона.

Опита се да не обръща внимание на трупове. Тук поне бяха по-малко и сред тях нямаше деца и бебета. Но където и да се намираше в самолета, помисли си той, пак щеше да е единственото живо същество на борда.

Това не беше съвсем вярно, но Анди Макгил не знаеше, че има компания.

Тони Сорентино гледаше влекача на „Трансконтинентал“, който се приближаваше към предния колесник. Камионът представляваше нещо като голяма платформа с кабинки в двата края, така че когато шофьорът спре до носа, да не му се налага да дава на заден ход. Когато закачеше теглича, просто щеше да се качи във втората кабинка и да потегли.

Сорентино се зачуди защо „Патлаци и маркучи“ нямат такъв влекач, после си спомни: някой му бе казал, че е свързано със застраховането. Всяка авиокомпания имала собствени влекачи и ако откъснели колесника на самолет за сто и петдесет милиона долара, това си бил техен проблем. Имаше логика. И все пак отделът трябваше да разполага поне с един влекач. Колкото повече играчки, толкова по-добре.

Шофьорът закачи напомнящите на вила теглича от двете страни на предния колесник. Сорентино се приближи до него.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не. Не пипай нищо.

— Хей, аз съм застрахован.

— Не и за такъв случай.

След като свърши, мъжът попита:

— Накъде?

— Към зоната за отвлечени самолети — отвърна Тони, като използва по-драматичното, но също толкова вярно название на заградения участък на летището.

Както очакваше, шофьорът сепнато го зяпна, вдигна очи към носа, после отново ги сведе към него.

— Какво става?

— Става това, че няма да ви стигне застраховката, приятел.

— Какво искаш да кажеш?

— Това тук е огромна скъпа катафалка. Всички са мъртви. Токсични изпарения.

— Божичко!

— Да. Е, да тръгваме. Колкото може по-бързо. Аз водя, ти караш след мен. Ще ни следва още един камион. Не спирай, докато не влезеш в зоната.

Шофьорът се олюля, после закрачи към предната кабинка. Качи се, запали дизеловия двигател и потегли.

Сорентино влезе в камиона си, изпревари влекача и се насочи към заградената зона, недалеч от четвърта дясна писта.

По радиостанцията кипеше оживена размяна на реплики. Никой не изглеждаше особено радостен.

— Тук първи екип, вода влекача и самолета — съобщи той. — Четвърти екип ни следва.

Движеше се с двайсет и пет километра в час, максималната скорост на натоварения с триста и четирийсет тона влекач. Тони погледна в страничните огледала, за да провери дали не е прекалено близо или прекалено далеч от боинга. Гледката му се стори изключително странна. Следваше го странен камион, а отзад се плъзгаше чудовищният сребрист самолет, влачен като детска играчка. „Божичко, какъв ден!“

Бездействието не е в природата на Джон Кори, затова казах на Джордж Фостър:

— Отново искам разрешение да отида на изхода.

Както обикновено, агентът, изглежда, се колебаеше и Кейт ми отговори:

— Добре, Джон, имаш разрешение. Но само на изхода.

— Обещавам — отвърнах аз.

Госпожа Дел Векио се обърна и набра кода на клавиатурата до изхода. Вратата се отвори и аз се спуснах по служебното стълбище.

Конвоят, който трябваше да ни откара на Федерал Плаза, чакаше край сградата на терминала. Бързо се приближих до една от колите на Транспортна полиция, показах си картата и съобщих на униформеното ченге:

— Въпросният самолет не мърда от края на пистата. Трябва веднага да отида там. — Седнах на предната дясна седалка, изпълнен с угризения, че съм излъгал Кейт.

— Нали хората от отдел „Произшествия“ трябваше да доведат вашия човек тук — каза младият полицай.

— Промяна в плана.

— Добре... — Той бавно потегли и в същото време се свърза с контролната кула, за да поиска разрешение да пресече пистите.

Забелязах, че някой тича край колата и по външността му прецених, че трябва да е Джим Линдли, агентът от ФБР.

— Стой! — извика той.

Ченгето от Транспортна полиция се подчини. Линдли се представи и ме попита:

— Кой сте вие?

— Кори...

— О... къде отивате?

— При самолета.

— Защо?

— Защо не?

— Кой ви позволи...

Внезапно до автомобила изникна Кейт.

— Всичко е наред, Джим — каза тя. — Просто ще идем да проверим. — И скочи на задната седалка.

— Да вървим — наредих на шофьора.

— Чакам разрешение да пресека... — започна хлапето.

По радиостанцията се разнесе глас.

— Кой иска разрешение да пресече пистите и защо?

Взех микрофона.

— Тук е... — Какъв бях аз? — Тук е ФБР. Трябва да идем при самолета. С кого разговарям?

— Тук е Ставрос, главен диспечер от контролната кула. Вижте, не може да пресечете...

— Случаят е спешен.

— Знам, че е спешен. Но защо трябва да пресичате...

— Благодаря ви — прекъснах го аз. Обърнах се към ченгето:

— Имаш разрешение за отлитане.

Младежът възрази:

— Той не...

— С включени светлини и сирена.

Полицаят сви рамене и колата потегли.

Онзи тип от контролната кула, Ставрос де, пак се опита да каже нещо, затова изключих звука.

— Ти ме излъга — чак сега се обади Кейт.

— Извинявай.

Ченгето посочи с палец през рамо.

— Коя е тази?

— Кейт. Аз съм Джон. Ти кой си?

— Ал. Ал Симпсън. — Той излезе на тревата и се насочи на изток. Автомобилът заподскача по неравния терен. — Най-добре да не минаваме по пистите.

— Ти си знаеш — съгласих се аз.

— За какъв спешен случай става дума?

— Съжалявам не мога да ти кажа. — Всъщност нямах представа. След минута вече виждахме силуета на големия боинг, очертан на хоризонта.

Симпсън зави, пресече пистата, после продължи по друг затревен участък, като избягваше всякакви знаци и светлини. По едно е каза:

— Наистина трябва да се свържа с контролната кула.

— Напротив, няма нужда — успокоих го аз.

— Изисква го правилникът на Федералното управление на авиацията. Забранено е пресичането...

— Не мисли за това. Аз ще внимавам за самолети.

Симпсън пресече широката писта.

— Ако се опитваш да ме принудиш да те уволня, почти успя — рече ми Кейт.

Боингът не изглеждаше много далеч, но това беше оптична илюзия.

— Настъпи газта — казах на хлапето.

Патрулната кола се задруса още по-силно.

— Имаш ли някакви предположения, които би желал да споделиш с мен? — попита ме тя.

— Не.

— Нямах предположения или не исках да ги споделиш?

— И двете.

— Защо отиваш там?

— Писна ми от Фостър и Наш.

— Струва ми се, че само се перчиш.

— Ще видим, когато стигнем при самолета.

— Обичаш да хвърляш зара, а?

— Не, не обичам. Просто няма кой друг да го хвърли.

Симпсън ни слушаше, но нито изрази мнение, нито взе страна.

Продължихме в мълчание. Самолетът продължаваше да изглежда недостижим като пустинен мираж.

— Може би ще се опитам да те подкрепя — каза накрая Кейт.

— Благодаря партньоре. — Предполагам, че при федералните това минава за безусловна вяроност.

Пак погледнах към боинга и този път определено не се бяхме приближили.

— Мисля, че се движи — отбелязах аз.

Симпсън се втренчи през прозореца.

— Да... но... май че го теглят.

— Защо ще го теглят?

— Ами... нали са изключили двигателите. По-лесно е да докарат влекач, отколкото пак да ги палят.

— Искаш да кажеш, че не става просто с едно завъртане на ключа, така ли?

Той се засмя.

Движехме се по-бързо от самолета и разстоянието започна да намалява.

— Защо не го теглят насам, към терминала? — попитах Симпсън.

— Ами... струва ми се, че се насочват към зоната за отвлечени самолети.

— Какво?

— Искам да кажа, към заградената зона. Все тая.

Погледнах Кейт и видях, че е загрижена.

Ченгето усили звука на радиостанцията и тримата се заслушахме. Чувахме предимно заповеди, съобщения за придвижване на автомобили, главно на непонятния жаргон на Транспортна полиция, но не и доклад за положението. Предполагах, че всички, освен нас знаят какво става.

— Можеш ли да разбереш какво се е случило? — попитах Симпсън.

— Не... но не е отвличане. Мисля, че не е и механична повреда. Чух, че повечето коли на отдел „Произшествия“ се връщат в пожарната.

— Дали не е медицински проблем?
— Едва ли. Не викат линейки... — Той замълча, после възкликна: — Леле-мале!
— Какво?
Кейт се наведе напред.
— Симпсън? Какво става?
— Викат подвижна морга и патоанатом.
Което означаваше трупове.
— Настъпи газта — казах му аз.

[1] Ема Лазаръс 1849–1887 — американска поетеса. — Б.пр. ↑

10.

Анди Макгил съблече костюма си, хвърли го на свободната седалка до една мъртва жена, избърса потта от тила си и отлепи мократа си тъмносиня полицейска риза от тялото си.

Радиостанцията изпраця и сержантът чу позивната си.

— Тук осемдесет и първи. Слушам.

Пак се обаждаше Пиърс и Макгил потръпна.

— Анди — успокоително рече лейтенантът, — не искаме да те безпокоим, но трябва да сме сигурни, че не пропускаме възможност за медицинска помощ на пътниците.

Макгил погледна към предния прозорец през отворената врата на пилотската кабина. До входа на заградената зона оставаха само трийсетина метра. Сорентино беше още по-близо до портала.

— Анди?

— Вижте, лично проверих стотина пасажери и в трите класи. Всички са студени. Всъщност в момента съм на горната палуба и започва да смърди.

— Добре... просто питах. — Лейтенант Пиърс продължи: — Намираш се в заградената зона и вече ви виждам.

— Прието. Нещо друго?

— Не. Край.

Макгил закачи радиостанцията на колана си.

После отправи очи към мъжа с белезниците и придружителите му и се приближи до двамата на предпоследната седалка.

Тъй като първо бе ченге, а чак после пожарникар, Анди реши, че трябва да прибере оръжията им, за да не изчезнат някъде. Той разтвори сакото на агента. В кобура нямаше пистолет.

— Какво значи това, по дяволите?...

Отиде при агента на последния ред. Неговият кобур също беше празен. Странно. Още един проблем.

Измъчваше го жажда и той се запъти към задното отделение на стюардите. Знаеше, че не трябва да пипа нищо, но гърлото му бе пресъхнало. Опита се да не обръща внимание на момичето на пода и

си извади кутия сода от шкафа. След около половин секунда борба със съвестта си Анди отвори кутията и отпи. Реши, че се нуждае от нещо по-силно, и развъртя капачката на шишенце скоч. Пресуши на една глътка, разреди алкохола със сода и хвърли кутията и бутилката в кошчето. Оригна се и се почувства по-добре.

Самолетът забави ход. Когато спреше, отсеците щяха да се напълнят с хора. Трябваше да се изпикае, преди да се е появил някой.

Той отиде до тоалетната и натисна бравата. Заключено. Малкият червен надпис показваше, че е заето. Макгил се обърка. Беше проверил вратата и тогава тя бе отключена. Отново опита и този път я отвори.

В тоалетната стоеше висок тъмнокож мъж, облечен в гащеризон с емблемата на „Трансконтинентал“.

Анди онемя за миг.

— Как... — накрая промълви той.

Непознатият впи в него дълбоките си черни очи и повдигна дясната си ръка, около която бе увито одеяло.

— Кой си ти, по дяволите?

— Аз съм Асад Халил.

Макгил едва чу приглушения пукот на изстрела и не усети 40-калибровия куршум, който прониза челото му.

— А ти си мъртъв — каза Халил.

Тони Сорентино влезе през портала на заградената зона и се огледа. На високи стълбове в подковообразното пространство бяха монтирани мощни прожектори. Като се изключеше бетонната настилка, мястото напомняше на бейзболен стадион.

Не беше идвал тук от няколко години. Оградата бе висока три и половина метра и на всеки десет метра имаше вишки с бронирани стъкла и амбразури, макар че доколкото виждаше, вътре нямаше хора.

Погледна към страничните огледала, за да се увери, че шофьорът на влекача не е изпаднал в паника и не е спрял на входа. Оградата от двете страни на портата беше достатъчно ниска, за да позволи на крилете на всеки пътнически самолет да минат над нея, но шофьорите невинаги го забелязваха.

Влекачът продължаваше да го следва.

Почти всички вече бяха тук и ги чакаха. Тони забеляза подвижния команден пост — огромен бус, претъпкан с радиостанции, телефони и шефове. Разполагаха с пряка връзка с половината свят и вече сигурно се бяха обадили на НЙПУ, ФБР, Федералното управление на авиацията, навярно дори на бреговата охрана, която понякога помагаше с хеликоптери. Както и на митницата и паспортния контрол. В днешната операция имаше само две разлики: първо, всичко щеше да се свърши тук, а не на терминала, и второ, нямаше да разпитват пътниците.

Сорентино намали скоростта. Още няколко метра и щяха да са в средата на заградената зона.

Забеляза също подвижната морга и един по-голям хладилен камион до нея, заобиколен от много хора в бяло. От двете страни на участъка имаше подвижни стълби, общо шест. До тях бяха неговите колеги, ченгетата от Транспортна полиция и отдел „Произшествия“, готови да се качат на борда и да се заемат с отвратителната задача да изнесат трупове.

Освен това имаше много коли на „Трансконтинентал“ — камиони, конвейери, багажни мотокари. Наоколо стояха двайсетина работници на компанията в сини гащеризони. Тези момчета обикновено трябваше да си плюят на ръцете, иначе надзирателите им щяха да им скъсат задниците. Ала никой нямаше да бърза с разтоварването на този боинг.

Тони видя също подвижен рентген на Транспортна полиция, с който щяха да проверят багажа, и четири обслужващи коли, които не бяха тук, за да доставят храна за самолета. Кабините им хидравлично се издигаха до равнището на вратите и бяха най-подходящи за изнасяне на трупове.

Всички бяха тук, всички, които обикновено бяха на терминала. Освен хората, които чакаха самолета на портала. Бедните, каза си Сорентино. Представителите на „Трансконтинентал“ скоро щяха да им съобщят новината.

Опита се да си представи каква работа очаква компанията. Трябваше да следят в коя морга са телата, да предадат багажа и личните вещи на семействата. „Божичко!“

И после, след няколко дни или седмици, когато откриеха какъв е проблемът, боингът щеше да продължи да носи пари на фирмата. Той

се зачуди дали роднините на пътниците ще получават билети с отстъпка.

Пред камиона застана ченге от Транспортна полиция и му даде знак да продължи още малко напред. Накрая вдигна ръце и Сорентино спря. Погледна в страничните огледала, за да провери дали онзи идиот във влекача също е спрял, и изключи въртящия се светлинен сигнал. Дълбоко си пое дъх, после скри лицето си в шепи и усети, че по бузите му се стичат сълзи, което го изненада, защото не знаеше, че плаче.

11.

Тримата с Кейт и Симпсън не разговаряхме, просто слушахме радиостанцията. Ченгето превключи на друга честота, свърза се с една от колите на отдел „Произшествия“ и след като се представи, попита:

— Какъв е проблемът с боинга на „Трансконтинентал“?

— Изглежда, токсични изпарения — отговори му нечий глас. — Не е пожар. Всички са мъртви.

В патрулния автомобил се възцари мълчание.

— Чухте ли ме? — попитаха отсреща.

Хлапето се прокашля и отвърна:

— Чух. Всички са мъртви. Край.

— Боже мой... — промълви Кейт. — Възможно ли е?

Е, какво повече можех да кажа? Нищо. Така и направих.

Симпсън зави по пътя, който водеше към заградената зона. Вече не бързахме и той намали скоростта на двайсет и пет километра в час. Не възразих.

Гледката пред нас бе почти сюрреалистична — огромният самолет се извисяваше край странната наглед стоманена стена с широк портал.

Боингът влезе през входа и крилете минаха над стената.

След минута стигнахме там, но пред нас имаше други автомобили и камиони, които го последваха и предизвикаха малко улично задръстване.

— Ще се видим вътре — казах на Симпсън, изскочих навън и се втурнах напред. Чух зад мен да се затръшва врата и стъпките на Кейт ме последваха.

Не знаех защо тичам, но нещо в главата ми казваше: „Бягай!“. Наранената тъкан с форма на молив в белите ми дробове започна да ме болява.

Като заобиколихме всевъзможни препятствия, двамата с Кейт скоро се озовахме в заградената зона, пълна с коли, хора и един, „Боинг“ 747. Приличаше на епизод от „Срещи от третия вид“. Или може би от „Досиетата X“.

Тичането привлича вниманието, така че ни спря униформено ченге от Транспортна полиция, към което се присъедини и неговият сержант.

— Закъде бързате? — попита сержантът.

Опитах се да отвърна: „ФБР“, но от болния ми бял дроб се разнесе само немошно свистене.

Кейт показва служебната си карта и без да се задъхва, отговори:

— ФБР. На борда на самолета пътува задържан с двама наши придружители.

Извадих собствената си карта и я пяхнах във външния джоб на гърдите си.

— Е, вече няма нищо спешно — рече сержантът. — Всички са мъртви.

— Трябва да се качим на борда — каза Кейт, — за да се погрижим за... за труповите.

— Имаме хора за тази работа, госпожице.

— Сержант, нашите придружители носят оръжие и важни документи.

— Един момент. — Той протегна ръка и полицаят му подаде радиостанция. Сержантът повика някого и зачака.

Изкушавах се да си придам важност, но се отказах.

— Самолетът се приземи без радиовръзка... — започна той.

— Известно ни е — прекъснах го аз.

Погледнах боинга, който беше спрял в средата на заградената зона. Към вратите бяха доближени подвижни стълби и скоро на борда щяха да се качат хора.

Сержантът така и не получи отговор и накрая ни каза:

— Виждате ли онзи подвижен команден пост ей там? Идете да говорите с някого там. Те имат пряка връзка с ФБР и началството.

Двамата побързахме да се запътим към буса, преди да си е променил решението.

Все още дишах тежко и Кейт ме попита:

— Добре ли си?

— Нищо ми няма.

Хвърлихме поглед през рамо и видяхме, че сержантът от Транспортна полиция е зает с нещо друго. Завихме и се насочихме към самолета.

По една от стълбите вече се качваха хора от отдел „Произшествия“, следвани от мъже и жени в бяло, неколцина в сини гащеризони и някакъв тип в костюм.

Един джентълмен никога не се качва по стълба след дама с къса поличка, но аз опитах и дадох знак на Кейт да мине първа.

— След теб — отвърна тя.

Влязохме в боинга. Светеха само аварийните лампи, навярно захранвани от акумулаторите. Оскъдните лъчи на късното следобедно слънце се процеждаха през левите илюминатори. Но и така се виждаше, че отсекът е три четвърти пълен и че никой на седалките не помръдва.

Онези, които се бяха качили на борда преди нас, стояха като вцепенени.

Мъжът в костюма погледна към нас с Кейт и видях, че на джоба му е закачена служебна карта на „Трансконтинентал“ със снимка.

— Това е ужасно... — каза той. — О, Господи...

Стори ми се, че ще заплаче, но успя да се овладее.

— Аз съм Джо Хърли... началник-отдел „Багажи“ на „Трансконтинентал“...

— ФБР — отвърнах аз. — Виж, Джо, свали хората си от самолета. Възможно е да е извършено престъпление.

Очите му се разшириха.

В този момент наистина не вярвах, че има такова нещо, но се съмнявах в тая история с токсичните изпарения. Най-добрият начин да овладееш положението е да кажеш на някого, че се намира на местопрестъпление.

Едно от ченгетата от Транспортна полиция се приближи към нас.

— Престъпление ли?

— Да. Предлагам всички да се отдръпнете до вратата и да не пускате никого, докато поогледаме вътре. Става ли? Няма защо да бързате с ръчния багаж и трупове.

Той кимна и двамата с Кейт бързо тръгнахме по лявата пътека. На другите врати също се появиха хора. Ние протегнахме картите си и извикахме:

— ФБР. Моля, не влизайте. Останете на стълбите. — И така нататък.

Това ги спря и те започнаха да се трупат край вратите. Продължихме към предната част на самолета. От време на време поглеждах през рамо и виждах очи, втренчени в пространството. Клепачите на някои бяха затворени. Токсични изпарения. Но какви?

Стигнахме до коридора между двата изхода, отделението на стюардите, тоалетните и спиралното стълбище. Беше пълно с хора и ние повторихме предишната сцена, но този път не постигнахме същия успех.

— Има вероятност тук да е извършено престъпление — казах аз.
— Излезте от самолета и изчакайте отвън.

Мъж в син гащеризон стоеше на спиралното стълбище.

— Хей, приятел — извиках му. — Слез оттам.

Хората заотстъпваха към изходите. Човекът с гащеризона се подчини. Двата с Кейт минахме покрай него и се заизкачвахме нагоре.

Прескачах стъпалата по две наведнъж и спрях веднага щом подадох глава над горната палуба. Не смятах, че ще се наложи да използвам пистолета си, но тъй като се колебаех, все пак извадих глока си и го пяхнах в колана.

Тук бе по-светло, отколкото долу. Зачудих се дали човекът от отдел „Произшествия“, който се беше качил пръв, все още е на борда.

— Хей! — извиках. — Има ли някой?

Отдръпнах се, за да позволя на Кейт да се качи. Тя се отдалечи на няколко крачки от мен и видях, че не е извадила оръжието си. Всъщност, изглежда, нямаше причини да подозирам, че в самолета се крие някаква опасност. Полицаят от Транспортна полиция бе докладвал, че всички са мъртви. Но къде бе той?

Всяко нещо по реда си. Първо трябва да се увериш, че нищо не те заплашва, което означава да отвориш затворените врати. Много печени детективи са били изнасяни с краката напред, защото са оглеждали местопрестъпление, без да се подсигурят.

Вдясно в дъното беше тоалетната, вляво — отделението на стюардите. Дадох знак на Кейт и тя извади пистолета си, докато аз се насочвах към дясната врата. Пишеше СВОБОДНО. Натиснах бравата и се отдръпнах настрани.

— Чисто е — каза Кейт.

На пода в другото помещение лежеше стюардеса. Коленичих и потърсих пулс на глезена ѝ. Не само че нямаше, но и бе абсолютно студена.

Между двете врати имаше багажно отделение, така че покрих Кейт, която провери вътре. Нищо друго, освен палта и якета на пътниците, чанти и разни дреболии. Приятно е да пътуваш в бизнес класа. Тя бегло разгледа помещението и едва не ги пропуснахме, но те бяха там. Върху една ръчна количка бяха завързани две зелени кислородни бутилки. Отгоре бе хвърлен някакъв шлифер. Проверих вентилите. Бяха отворени. Трябваша ми около три секунди, за да заподозра, че едната бутилка съдържа кислород, а другата — нещо, което не е полезно за здравето. Всичко си идваше на мястото.

— Това са медицински кислородни бутилки — отбеляза Кейт.

— Точно така. — Виждах, че и тя започва да схваща, но и двамата не казахме нищо.

Бързо минахме по пътеката и спряхме пред вратата на пилотската кабина. Ключалката бе разбита. Отворих и влязох. Пилотите седяха наведени напред. Проверих пулса на шиите им, но не усетих нищо, освен студена лепкава кожа.

Забелязах, че люкът на тавана е отворен, и предположих, че полицаят от отдел „Произшествия“ е проветрил кабината. Излязох.

Кейт стоеше до седалките в дъното на пътническото отделение. Приблжих се до нея.

— Това е Фил Хъндри... — каза тя.

Погледнах мъжа, който седеше до агента. Носеше черен костюм, ръцете му бяха в белезници. Лицето му беше скрито под маска за сън. Пресегнах се и я вдигнах. Дватамата с Кейт дълго го гледахме.

— Това ли е?... — накрая попита тя. — Не ми прилича на Халил.

И на мен не ми приличаше, но не си спомнях снимката му много добре. Освен това лицата на мъртъвците странно се изменят.

— Ами... като че ли е арабин... не съм сигурен.

Тя разкопча ризата му.

— Няма бронирана жилетка.

— Няма — съгласих се.

Тук ставаше нещо много странно, меко казано.

Кейт се наведе над мъжа зад Фил Хъндри и каза:

— Питър Горман.

Поне това беше успокояващо. Двама от трима. Но къде бе Асад Халил? И чий беше трупът на негово място? Кейт погледна арабина.

— Какъв е този? Съучастник? Жертва?

— Може би и двете.

Опитвах се да открия отговора, но със сигурност знаех само, че всички са мъртви, освен навярно човекът, който се преструваше на умрял. Озърнах се наоколо и казах на Кейт:

— Дръж под око тези хора. Някой от тях може да е жив.

Тя кимна и вдигна пистолета си.

— Дай ми телефона си.

Кейт извади мобифона от блейзъра си и ми го подаде.

— Какъв е номерът на Джордж?

Кейт ми го продиктува и аз го набрах. Фостър отговори.

— Джордж, тук е Кори — просто ме изслушай. В самолета сме на горната палуба. Всички са мъртви. Хъндри и Горман също... добре, радвам се, че Линдли те държи в течение. Да, на горната палуба сме. Самолетът е в заградената зона. Слушай. Човекът с Фил и Питър не прилича на Халил... точно това казах. С белезници е, но няма бронирана жилетка. Не, не съм убеден, че не е Халил. Не нося снимка със себе си. И Кейт не е сигурна, а снимката в досието е кофти. Виж... — Опитах се да измисля някакъв план за действие, но не знаех точно какъв е проблемът. — Ако този тип до Фил не е Халил, значи арабинът може все още да е на борда. Да. Но е възможно и вече да се е чупил. Нека Линдли да каже на ченгетата от Транспортна полиция незабавно да се свържат с шефовете си и да блокират района. Да не пускат никого извън заградената зона.

Фостър не ме прекъсваше, но го чувах да мърмори неща от типа „Мили Боже... Боже мой... как е възможно... ужасно, ужасно...“ и други подобни изтънчености.

— Халил очевидно е убил двама от нашите хора, Джордж, и резултатът е неколкостотин точки за Лъва срещу Федералните. Уведоми всички на летището. Какво мога да ти кажа ли? Арабин. Виж дали ще успееш да блокираш и цялото летище. Ако се измъкне, ще си берем големи ядове. Да. Съобщи на Федерал Плаза. Ще организираме команден център в „Конквистадор“. Задействай нещата колкото може по-скоро. И предай на госпожа Дел Векио, че боингът няма да дойде

на портала. — Затворих и се обърнах към Кейт: — Слез долу и кажи на ченгетата, че ни трябва плътна охрана. Никой да не излиза от самолета.

Тя се подчини. Останах на мястото си, загледан в лицата наоколо. Ако този до Хъндри не беше Халил — в което бях деветдесет процента сигурен, — арабинът все още се намираше на борда. Но ако бе действал бързо, сигурно беше успял да се измъкне навън в заградената зона и да изчезне сред двестатина души — хора, облечени във всевъзможни дрехи, включително костюми на „Трансконтинентал“. А ако бе действал много бързо и решително, можеше да е откраднал кола и да се отдалечава от зоната. Терминалите бяха на не повече от три километра.

— По дяволите!

Кейт се върна горе.

— Готово. Разбраха.

— Добре. Дай да проверим тези хора.

Тръгнахме по пътеката. В скута на един от пътниците лежеше роман на Стивън Кинг, което ми се стори подходящо. Друг се бе завил до ушите с две одеяла. Носеше черна маска за сън. Свалих я и видях, че по средата на челото му е пораснало трето око.

— Ела тук.

Кейт се приближи. Смъкнах одеялата от трупа. Човекът беше в синя униформена риза с емблемата на Транспортна полиция.

— Това трябва да е онзи от отдел „Произшествия“, който пръв се е качил на борда — отбелязах аз.

Тя кимна.

— Какво се е случило тук?

— Нищо хубаво.

На местопрестъпление не бива да пипаш нищо, освен ако не е, за да спасиш нечий живот или ако не смяташ, че престъпникът е наблизо. В такъв случай трябва да си с латексови ръкавици, но аз нямах даже презерватив. Въпреки това проверихме останалите пасажери. Всички бяха мъртви и Асад Халил не бе сред тях. Потърсихме, но не открихме гилза. Отваряхме и вратичките над седалките. В едно от отделенията Кейт намери сребрист пожарникарски костюм, брадвичка и кислородна бутилка с противогаз, които очевидно бяха принадлежали на убитото ченге от отдел „Произшествия“.

Тя се върна при Фил Хъндри и разтвори самото му. Кобурът му беше празен. На вътрешния му джоб бе закачена значка на ФБР и Кейт я свали, после извади портфейла и паспорта му.

Отидох при Питър Горман и го претърсих.

— И неговия пистолет го няма. — Взех служебната му карта от ЦРУ, паспорта, портфейла и ключа за белезниците, който явно беше върнат в джоба му, след като го бяха използвали, за да освободят Халил. Не открих резервни пълнители за глок.

Надзърнах в отделението над седалката. Вътре имаше дипломатическо куфарче. Отворих го и видях, че е било на Горман.

Кейт взе куфарчето на Хъндри и също го отвори.

Вътре бяха клетъчните им телефони, разни документи и някои лични вещи като четки за зъби, гребени, носни кърпички, но не и пълнители. Не носеха сакове с дрехи, защото агентите трябва да пътуват със свободни ръце. Що се отнасяше до истинския Халил, бяха му оставили само дрехите на гърба и следователно мъртвият му двойник също бе чист.

— Халил не е взел лични вещи от Фил и Питър — каза Кейт. — Нито паспортите и документите, дори портфейлите.

Отворих портфейла на Горман и видях около двеста долара в брой малко френски франкове.

— Не е взел и парите на Горман — отвърнах аз. — С това иска да ни покаже, че разполага с много средства в Америка и че можем да са ги задържим. — Замълчах, после прибавих: — Има документи и мангизи. Освен това косата му вече е руса и е жена.

— Но обикновено взимат всичко и го показват на приятелите си. Или на шефовете си.

— Този тип е професионалист, Кейт. Не иска да го пипнат със сигурни улики.

— Обаче е взел пистолетите — отбеляза тя.

— Трябвали са му.

Кейт кимна и прибра всичко в куфарчетата.

— Бяха добри хора.

Виждах, че е разстроена. Горната ѝ устна трепереше. Отново набрах номера на Фостър.

— Пистолетите и резервните пълнители на Фил и Питър липсват — осведомих го аз. — Да. Но документите им са тук. Освен това

човекът от отдел „Произшествия“, който пръв се е качил на борда, е прострелян в челото. Точно така. Оръжието на убийството навярно е един от изчезналите глокове. — Набързо му разказах откритията ни. — Смятай престъпника за въоръжен и много опасен. — После затворих.

Започваше да става топло и се носеше слаба неприятна миризма. Някои от трупите отделяха газове.

Кейт се върна при мъжа с белезниците и докосна лицето и шията му.

— Определено е по-топъл. Умрял е само преди около час, ако не и по-малко.

Опитвах се да подредя мозайката, но някои парчета от нея бяха пръснати из самолета, а други бяха чак в Либия.

— Тогава как е умрял? — попита Кейт, после разтвори сакото му, но кървави петна нямаше. Тя го наведе напред, за да потърси рани на гърба му. До този момент удобно отпусната назад, главата му неестествено се наклони настрани. Кейт я завъртя и каза:

— Вратът му е счупен.

По спиралното стълбище се качиха две ченгета от отдел „Произшествия“.

— Кои сте вие? — попита единият.

— ФБР — отвърна Кейт.

Дадох му знак да се приближи.

— Този човек тук и онзи зад него са федерални агенти — казах, а мъжът с белезниците е техен арестант. Разбирате ли?

Той кимна.

— В лабораторията на ФБР ще имат нужда от снимки и всичко останало, така че трябва да оставим всичко както си е.

— Къде е Макгил? — попита ченгето и ме погледна. — Изгубихме радиовръзка. Да сте виждали тук някой от нашите?

— Не — излъгах го. — Само мъртъвци. Може да е долу. Добре, да излизаме оттук.

Двамата с Кейт взехме куфарчетата и всички се запътихме към стълбището.

— Възможно ли е самолетът да се е приземил сам? На автопилот? — попитах едното от ченгетата.

— Да... възможно е... но... божичко, наистина ли смятате, че всички са мъртви?... Да... прекъсването на връзката...

Двамата полицаи заговориха като картечници. Чух думите „радиовръзка“, „реактивни струи“, „токсични изпарения“, „саудитска история“ и името Анди. Предположих, че става дума за Макгил.

Когато слязохме в коридора на долната палуба, се обърнах към един от полицаите:

— Моля, застанете тук и не пускайте никой да се качва горе, докато не пристигнат от лабораторията на ФБР.

— Ясно.

Завесите на първа и втора класа бяха дръпнати. Вътре нямаше никого, но хората продължаваха да се трупат на стълбите край вратите.

Под краката си усещах и чувах тропот — работниците опразваха товарното отделение.

— Престанете да разтоварвате багажа и накарайте всички да напуснат самолета — казах на едно ченге от Транспортна полиция.

Влязохме в първа класа. Седалките бяха двајсет, повечето свободни. Набързо претърсихме отделението. Макар че исках да свършим и да слезем от боинга, ние бяхме единствените федерални агенти на местопрестъплението — единствените живи федерални агенти — и трябваше да съберем колкото се може повече информация.

Докато оглеждах наоколо, Кейт каза:

— Мисля, че Халил е обгазил целия самолет.

— Така изглежда.

— И е имал съучастник. Нали някой трябва да е донесъл онези две кислородни бутилки.

— Едната с кислород, другата не.

— Да, ясно. — Тя ме погледна. — Не мога да повярвам, че Фил и Питър са мъртви... и че Халил... че сме го изпуснали.

Хрумна ми, че има стотици по-лесни начини за проникване в страната. Но този тип — Асад Халил — беше избрал най-невероятния, който можех да си представя. Наистина бе скапаняк. И беше на свобода в Америка. Лъв в града. Дори не ми се мислеше какво ще направи.

— Точно под носа ни — каза Кейт. — Убил е над триста души още преди да е кацнал.

Излязохме от първа класа.

— Между другото, каква е тази саудитска история? — попитах полицаия, когото бях помолил да пази стълбището.

Той ни обясни и накрая прибави:

— Това е нещо друго. Нов случай.

Двамата с Кейт се отдръпнахме настрани.

— Какво ще кажеш да го наречем историята на „Дракула“? — предложих аз.

— Моля?

— Нали знаеш, граф Дракула лежи в ковчег на кораб, който пътува от Трансилвания за Англия. Съучастникът му отваря ковчег, Дракула се измъква и изпива кръвта на всички на борда. Корабът акостира на пристанището сам и графът слиза на брега, за да продължи да сее ужас. — Ако бях добър католик, щях да се прекръстя.

Кейт ме погледна. Сигурно се чудеше дали не съм се побъркал, или съм в шок. Определено съм си чалнат и трябва да призная, че наистина бях в шок. Искам да кажа, че вече бях виждал какво ли не, но малцина на земята са се сблъскали с такова нещо, освен навярно по време на война. Всъщност това си беше война.

Обърнах се към отделението на втора класа и видях, че санитарите са успели да се качат в самолета. Вървяха по пътеките, установяваха смъртта на пътниците и закачваха на всеки труп табелка с номера на мястото. По-късно щяха да ги приберат в чували.

Отидох до дясната врата, за да подишам малко чист въздух. Имах чувството, че пропускаме нещо — нещо изключително важно.

— Не трябва ли пак да претърсим горната палуба? — попитах Кейт.

Тя се замисли, после каза:

— Струва ми се, че вече направихме каквото можахме. Отделението за стюардите, пилотската кабина, багажното отделение... От лабораторията няма да останат доволни, ако обърнем местопрестъплението с главата надолу.

— Да... — Въпреки това забравяхме нещо...

Замислих се за служебните карти, портфейлите и паспортите, които Халил не бе взел, и макар да го бях обяснил на Кейт, започнах да се чудя защо все пак ги е оставил. Ако се приемеше, че всичките му действия имат някаква цел, какво искаше да постигне, като постъпваше тъкмо обратно на очакванията ни?

Претършувах мозъка си, но не открих нищо.

Кейт ровеше в едно от дипломатическите куфарчета.

— Като че ли и тук не липсва нищо — каза тя, — дори досието на Халил и инструкциите на Зак Уебър...

— Чакай малко.

— Какво има?

Започвах да загревам.

— Той се опитва да ни накара да си мислим, че е свършил с нас. Край на акцията. Иска да решим, че се е запътил към терминала за заминаващи. Че ще излети за някъде и не желае да открият тези неща у него, ако го претърсят.

— Не те разбирам. Страната ли напуска?

— Иска ние да си помислим така.

— Добре... значи остава тук. Сигурно вече е далеч от летището.

— Щом не е взел документите, значи иска да е чист. Тогава защо са му pistolетите? Няма да влезе в терминала с тях, а ако е избягал от летището, винаги може да си намери оръжие. Тогава... за какво са му два pistolета на летището?

— Готвел се е да си проправи път с оръжие — отвърна Кейт. — И е останал с бронираната жилетка. Какво ще кажеш?

— Ами... — Внезапно си спомних за либиеца, който се бе предал през февруари, и ми хрумна абсолютно невероятна мисъл. — Мамка му... — Втурнах се нагоре по спиралното стълбище, като прескачах по три стъпала наведнъж, влетях в бизнес класата и отидох при Фил Хъндри. Повдигнах дясната му ръка, която беше пъхната между бедрото и страничната облегалка между двете седалки. Палецът бе отрязан с остър инструмент. — По дяволите!

Проверих дясната ръка на Питър Горман и открих същото.

— О, не! — възкликна Кейт.

Двамата бързо се спуснахме на долната палуба, излязохме през вратата и разблъскахме хората на подвижната стълба. Намерихме колата на Транспортна полиция, с която бяхме дошли. Аз скочих отпред, Кейт се вмъкна на задната седалка. Казах на Симпсън:

— Включи светлините и сирената. Тръгвай.

Извадих от джоба си клетъчния телефон, набрах номера на „Конквистадор“ и след малко съобщих на Кейт:

— „Конквистадор“ не отговаря.

— О, Господи!

Симпсън подкара към портала, като маневрираше сред десетките паркирали автомобили, но на изхода ни спряха ченгета от Транспортна полиция, които ни информираха, че районът е блокиран.

— Зная, аз наредих да го блокират — отвърнах.

Това не им направи никакво впечатление.

Кейт уреди въпроса, като им показва служебната си карта от ФБР, използва малко логика, малко увещания, малко заплахи и малко здрав разум. Помогна и Симпсън. Аз си държах устата затворена. Накрая ни пуснаха.

Бързо казах на Ал:

— Добре, слушай сега. Трябва да стигнем до западния край на летището, където са всички служебни сгради. По най-прекия и най-бърз път.

— Хм, околоръстното...

— Не. По най-бързия и най-прекия. През пистите. Давай.

Той се поколеба.

— Не мога да пресичам пистите, освен ако не получа разрешение от кулата. Ставрос е бесен...

— Случаят е десет-тринайсет. — „Кое то означаваше ченге в беда“.

Симпсън веднага настъпи газта.

— Какво е десет-тринайсет? — попита Кейт.

— Почивка за кафе.

След като се отдалечихме от спрелите автомобили, казах на хлапето:

— А сега се направи на самолет и набери скорост за излитане.

Той натисна педала докрай и големият шевролет „Каприс“ се понесе по гладката писта. Симпсън взе радиостанцията и обясни на кулата какво прави. Диспечерът още малко и щеше да получи инфаркт.

Междувременно аз извадих клетъчния телефон и пак набрах „Конквистадор“, но пак не получих отговор.

— Мамка му! — Свързах се с Фостър. — Джордж, опитвам се да обадя на Ник... Да... Добре, отивам. Ако стигнеш пръв, внимавай, че Халил се е насочил натам. Точно това казах. Взел е палците на Фил и Питър... Да. Правилно ме чу.

Прибрах мобифона в джоба си и казах на Кейт:

— И Джордж не е успял да се свърже.

— Господи! — промълви тя. — Надявам се да не сме закъснели.
Колата летеше със сто и шейсет километра в час.

В далечината видях старата сграда, в която се намираше клуб „Конквистадор“. Искаше ми се да кажа на Симпсън, че вече няма нужда да бърза, но не можех да го направя. Вече се движехме със сто седемдесет и пет. Предните колела започнаха да играят, но той като че ли не забелязваше. Ал погледна към мен и аз му казах:

— Внимавай в пътя.

— В пистата.

— Няма значение. Виждаш ли оная продълговата стъклена сграда? Намали скоростта, намери сервизен път и се насочи към нея.

— Ясно.

Когато пистата свърши, пред нас се появи телена ограда. Порталът се намираше на стотина метра от мястото, което ме интересуваше. Симпсън неочаквано зави и колата за няколко секунди се изправи на две колела, после тежко тупна на земята и подскочи.

Хлапетото свали крак от педала, но не спря. Понесохме се право към сградата. Шевролетът профуча през оградата, все едно че изобщо я нямаше.

Когато излязохме на асфалта, Симпсън натисна спирачките и с мъка удържа волана. Автомобилът поднесе и се завъртя, после спря на около три метра от входа. Скорих навън и му казах:

— Не позволявай на никого да напуска сградата. Престъпникът е въоръжен.

Извадих патлака си и се затичах към вратата. По пътя забелязах откъм отсрещната страна на паркинга да се приближават колите, които ни бяха чакали на портал 23. Освен това наблизко видях мотокар на „Трансконтинентал“. Мястото му не беше тук, но се досещах каква е причината за присъствието му.

Кейт ме изпревари и се втурна в сградата с изваден пистолет. Последвах я и ѝ казах:

— Покрий асансьорите. — После бързо се заизкачвах по стълбището.

Спрях точно преди коридора, надзърнах и продължих до „Конквистадор“. Притиснах гръб до стената, така че да съм извън обсега на камерата, чиито монитори бяха във всички помещения на клуба.

Пресегнах се и допях десния си палец до скенера. Вратата се отвори. Знаех, че отново ще се затвори след три секунди и като предпазна мярка ще остане затворена в продължение на три безкрайни минути, освен ако някой отвори не дезактивира системата. Затова в последния момент се вмъкнах в рецепцията, приклекнах и започнах да въртя автоматичния си пистолет във всички посоки.

Нанси Тейт не беше на мястото си, но видях стола ѝ в дъното. Телефонът ѝ настойчиво звънеше. Като не откъсвах гръб от стената, заобиколих дългия плот и я открих на пода с дупка от куршум в челото. Около главата ѝ се бе събрала локва кръв. Това не ме изненада, но ме разгневи. Помолих се Асад Халил все още да е в клуба.

Знаех, че трябва да съм готов да покрия и двете врати, които извеждаха от рецепцията. Само след няколко секунди зърнах Кейт на монитора върху плота на Нанси. Зад нея бяха Джордж Фостър и Тед Наш. Протегнах ръка и натиснах бутона за вратата.

— Чисто е! — извиках.

Тримата нахлуха вътре, насочили пистолетите си напред. Бързо ги информирах за положението:

— Нанси е на пода ей там. Огнестрелна рана в главата. Ние с Кейт ще влезем в оперативния център, вие двамата проверете от другата страна.

Подчиниха се и изчезнаха в коридора, който водеше към килиите и стаите за разпит.

Почти без да взимаме предпазни мерки, двамата с Кейт влязохме в оперативния център. Струва ми се, разбирахме, че Асад Халил отдавна се е изпарил.

Отидох до бюрото, край което не толкова отдавна бяхме седели всички. Столовете бяха свободни, чашите за кафе бяха празни, а Ник Монти лежеше по гръб на пода с широко отворени очи. Около тялото му имаше голяма локва кръв. На гърдите на бялата му риза се виждаха поне две входни рани. Явно не беше имал време да извади пистолета си, защото все още си бе в кобура. Наведох се над него и проверих за пулс, но нямаше.

Кейт бързо изкачи трите стъпала до комуникационната част от залата и аз я последвах. Дежурната очевидно бе имала няколко секунди да реагира, тъй като беше просната до отсрещната стена под огромните електронни карти на света. Всичко наоколо бе опръскано с

кръв. Кобурът ѝ висеше на облегалката на един от столовете при синия ѝ блейзър и чантата ѝ. Проверих и нейния пулс, но разбира се, беше мъртва.

В помещението бръмчаха и прашяха електронни устройства. По тонколониите се чуваха тихи гласове. Тракаше телетип, някъде се включи факс. На пулта имаше поднос със суши. Отново погледнах убитата жена. Едва ли бе очаквала проблеми в самото сърце на едно от най-сигурните и секретни места в страната.

Фостър и Наш влязоха в залата и застанаха до Ник Монти. Следваха ги две униформени ченгета от Транспортна полиция, които зяпаха тъпо.

— Повикайте линейка! — извиках аз.

Не че ни трябваше, но нямах какво друго да кажа.

С Кейт слязохме от подиума на комуникационната и четиримата се отдръпнахме в ъгъла. Джордж Фостър беше пребледнял, сякаш току-що са му показали заповедта за уволнението му. Както винаги, Тед Наш се опитваше да си придаде непроницаем вид, но забелязах, че на лицето му плъзва загрижено изражение.

Мълчахме. Какво можехме да кажем? Бяха ни направили на глупаци, каквито навярно и бяхме. Стотици хора бяха мъртви и убиецът им скоро щеше да изчезне в щат, обитаван от шестнайсет милиона души. Ако имаше достъп до нещо ядрено, химическо или биологическо, до утре по това време броят им можеше да се съкрати наполовина.

Очевидно имахме ужасен проблем. Ако АСЧ действаше като НЙПУ, всички щяхме да си изгубим работата.

Но поне Ник Монти щеше да бъде погребан с почести и щяха посмъртно да го наградят с медал за храброст. Както казах, чудех се какво ли щеше да е, ако бях останал вместо него. Навярно щях да лежа на пода и да остана там, докато някой очертае тялото ми с тебешир.

Зяпах бюрото, около което бяхме седели, и се мъчех да си представя как Халил се втурва в залата, оглежда се, вижда Монти, Монти вижда него... Нападащият винаги има предимство. А Ник дори и не знаеше, че арабинът е в играта.

Всички забелязаха, че очите ми са насочени към бюрото и Ник, и не бяха толкова тъпи или безчувствени, колкото изглеждаха. Явно

Разбираха какво ми минава през главата. Джордж ме стисна за рамото и ме накара да се извърна.

— Да се махаме оттук — каза Кейт.

Никой не възрази. Наш взе досиетата от бюро — преди те бяха пет, по едно за всеки от нас, но сега бяха четири. Очевидно господин Халил се беше снабдил с личен екземпляр и вече имаше представа какво ни е известно за него. Невероятно.

Върнахме се в рецепцията, която започваше да се пълни с ченгета от НЙПУ и Транспортна полиция. Някой бе открил ключа за деактивиране на системата и вратата стоеше отворена.

Извадих снимката на Халил от едно от досиетата, отидох при един униформен лейтенант от Транспортна полиция и му я подадох.

— Това е заподозреният — казах аз. — Размножете я и я раздайте на всичките си хора. Наредете им да спират и претърсват всяка кола, която напуска летището. Проверете паркингите, такситата, камионите, дори служебните автомобили.

— Вече го правим. Вдигнах на крак всички участъци в града.

— Проверете и терминалите за заминаващи — прибави Кейт.

— Ясно.

— Навън има мотокар на „Трансконтинентал“ — продължих аз. — Мисля, че престъпникът е дошъл с него. Съобщете ни, ако откриете някъде униформа или гащеризон на „Трансконтинентал“.

Лейтенантът взе радиостанцията си и се свърза със своя команден център.

Колелата започваха да се въртят, но Асад Халил се движеше по-бързо и вече едва ли имаше вероятност да го пипнем на летището.

Фостър се дразнеше от присъствието на всички тези ченгета от НЙПУ и Транспортна полиция.

— Добре — каза той, — моля, напуснете помещението. Това е местопрестъпление и не бива да пипаме нищо. Оставете някой да пази на вратата. Благодаря ви.

Излязоха всички, освен един сержант от Транспортна полиция, който ни повика при плота на Нанси и посочи една празна чаша. В около един сантиметър чай плуваха два палеца.

— Какво е това, по дяволите? — попита той.

— Нямам представа — отвърна Джордж Фостър, макар да знаеше откъде са дошли пръстите и защо вече не са на мястото си. Но

винаги е за предпочитане бързо да преминеш в секретен режим и да продължиш така чак до момента, в който положиш клетва. И даже тогава не е излишно в паметта ти да остане някое и друго бяло петно. Национална сигурност и прочее.

Ето така рутинната задача се превърна в престъплението на века. Случват се гадости, дори в хубав пролетен ден.

12.

Излязохме от „Конквистадор“ и видяхме, че се събират още коли.

— Ще се обадя в щаба и ще уредя да уведомят и увеличат наблюдателните ни постове — каза Джордж Фостър, шефът на малката ни група.

Между другото, АСЧ следи къщите на известни и заподозрени терористи, бомбаджии, техни приятели, роднини и симпатизанти. И основен материал за тази цел са ченгетата от НЙПУ, които работят в спецчастта. Федералните дават на общината повече пари, отколкото е необходимо, и всички остават доволни.

— Ще усилим подслушването на телефони — продължи Фостър, — ще се свържем с някои информатори и ще разпространим снимката на Халил във всички правоохранителни институции в страната.

Не спря да говори, докато ясно не ни даде да разберем, че командва парада, и повдигна духа на всички ни, да не споменавам, че до известна степен се подсигури за момента, в който щеше да му се наложи да оближе нечий началнически задник.

И като стана дума за това, накрая щеше да се появи някой, когото нямаше да можем изцяло да заблудим, затова предложих:

— Навярно не е зле да се върнем на Федерал Плаза и по пътя да уточним фактите.

Всички се съгласиха, че идеята е добра. Разстроените умове разсъждават еднакво.

Трябваше обаче да оставим там изкупителна жертва и Фостър знаеше коя ще е тя.

— Вие тримата тръгвайте — каза Джордж. — Аз ще остана и... ще информирам всеки, който се появи. Освен това ще повикам хората от лабораторията... Не мога да дойда с вас — прибави той, най-вече, за да убеди себе си, струва ми се. — Това е секретна служба на ФБР и...

— И не е останал никой, който да я пази — услужливо се обадих аз.

Фостър се ядоса за пръв път, откакто го познавах.

— Тук има секретна информация и... — Той избърса потта от горната си устна и заби поглед в земята.

Джордж Фостър беше наясно естествено, че господин Асад Халил е знаел за тази светая светих, че е проникнал в сърцето ѝ и се е изсрал на пода. Освен това схващаше връзката с „предалия се“ през февруари либиец. Отгоре му щяха да се изсипят шест тона лайна и той го съзнаваше. За негова чест, Фостър каза:

— Аз нося отговорността и всичко това е по моя... по моя...

После се извърна и се отдалечи.

Господин Тед Наш, разбира се, работеше в организация, специализирана в измъкването от сипещи се лайна, и бях убеден, че ушитият му по поръчка костюм ще остане безукорно чист. Той се обърна и закрачи към патрулната кола на Симпсън.

Що се отнася до мен, тъй като съвсем наскоро бях постъпил в този екип, нямаше да имам проблеми, освен ако Наш не измислеше начин да ме натика под лайнияния дъжд. Навярно тъкмо затова имаше нужда от мен. Също като Джордж Фостър, Кейт Мейфилд нямаше чадър, но идването ѝ с мен до самолета донякъде я спасяваше.

— Нямам какво да губя тук и ще се опитам да те прикрия — казах ѝ аз.

Тя се насили да се усмихне.

— Благодаря, но просто ще обясним какво се е случило и ще оставим Вашингтон да реши дали някой от нас е виновен.

Извъртях очи към небето, ала Кейт се престори, че не забелязва.

— Искам да продължа да работя по случая — прибави тя.

— Ще имаш късмет, ако не те върнат в счетоводството.

— Ние не правим така — спокойно ме осведоми Кейт. — Стига да си честен с тях и да не ги лъжеш, обикновено те оставят да довършиш случая, въпреки че си се прецакал.

— Наистина ли? Чувал съм, че и при бойскаутите е същото.

Тя не отговори.

Прозвуча клаксон. Тед Наш нетърпеливо чакаше на предната дясна седалка в автомобила на Симпсън. Двамата с Кейт седнахме отзад, където бяха дипломатическите куфарчета.

— Полицай Симпсън получи разрешение да ни откара в южен Манхатън — съобщи ни Наш.

— Заради вас затънах в лайната, момчета, така че вече няма значение — каза Ал.

— Ще се погрижа за това — отвърна Кейт. — Ти много ни помогна.

Няколко минути пътувахме в мълчание към един от изходите край складовете.

Накрая Наш се обърна към мен.

— Страхотно се справи, детектив.

Това ме изненада, особено използването на някогашната ми благородна титла. Изгубих дар слово и си помислих, че досега нещо не съм разбирал милия Тед. Може би трябваше да се пресегна, да разроша косата му и да му кажа: „Обичам те, стари смотаняко!“

Стигнахме до портала и ченгето от Транспортна полиция ни махна да минем почти без да ни погледне. Очевидно не всички бяха предупредени. Наредих на Симпсън да спре.

Слязох от колата и си показах картата.

— Полицай, не си ли получил заповед да спиращ и претърсваш всички автомобили?

— Да... но не и полицейски.

Това ме вбеси. Пресегнах се в колата и взех едно от досиетата. Извадих снимката и му я пхнах под носа.

— Виждал ли си този човек?

— Не... щях да си спомня лицето му.

— Колко коли минаха, откакто получи заповедта?

— Малко. Днес е събота. Най-много десетина.

— Спира ли ги да ги претърсиш?

— Да... но всички бяха големи камиони, пълни със сандъци. Не мога да отварям всеки сандък, освен ако не са наред митническите документи. А те бяха наред.

— Значи не си отворил нито един сандък, така ли?

Ченгето започваше да се ядосва.

— Имам нужда от помощ. Това може да отнеме цял ден.

— Колко коли минаха оттук, преди да получиш заповедта?

— Може би... две-три.

— Какви?

— Два камиона и едно такси.

— Имаше ли пътник в таксито?

— Не забелязах. Това беше преди заповедта — прибави той.

— Добре... — Дадох му снимката. — Този тип е въоръжен и опасен. Днес вече уби прекалено много полицаи.

— Господи!

Върнах се в колата и продължихме. Ченгето не ни накара да отворим багажника, както щях да постъпя аз, ако някой умник се бе заял с мен. Но Америка не е готова за такива случаи. Изобщо не е готова.

Излязохме на магистралата и поехме обратно към Манхатън. Известно време пътувахме в мълчание. Движението беше натоварено, но на мен не ми пукаше. Докато зяхах Бруклин през десния прозорец, казах на своите федерални приятели:

— В щата живеят шестнайсет милиона души, осем милиона, от които в града. Сред тях има двестатина хиляди новопристигнали емигранти от ислямски страни и около половината са тук в Бруклин.

Кейт и Наш не отговориха.

Що се отнасяше до Халил, ако наистина изчезнеше в това гъмжило, щеше ли АСЧ да го открие? Навярно. Общността на емигрантите от Средния изток бе доста затворена, но имаше информатори, да не споменавам за лоялните американци сред тях. Подземната терористична мрежа беше сериозно компрометирана и трябва да признае, че федералните държаха бомбаджиите под око.

Ето защо Асад Халил нямаше да се свърже с обичайните заподозрени. Човек, който бе извършил такова нещо, нямаше да установи контакт с по-глупав от себе си.

Замислих се за дързостта на Халил, която неговите симпатизанти щяха да нарекат „храброст“. Този тип щеше да е истинско предизвикателство, меко казано.

Накрая Наш се обади, без да се обръща конкретно към никого:

— Ежегодно в страната влизат около един милион нелегални имигранти. Не е чак толкова трудно. Затова смятам, че целта на нашия човек не е била да проникне в Щатите, за да извърши терористичен акт. Неговата цел са били самолетът и „Конквистадор“. Изобщо не е напускал летището и ако Транспортна полиция не го е заловила, в момента е на борда на някой самолет.

— Вече отхвърлих тази теория — отвърнах му аз. — Изостанал си.

— Аз пък отхвърлих другите възможности — напрегнато настоя той.

Спомних си случая с Плъм Айланд и нелогичните твърдения и невероятни конспиративни теории на господин Наш. Очевидно не беше особено интелигентен и нямаше абсолютно никаква представа какво означава здрав разум.

— Залагам десетачка, че Халил съвсем скоро ще се обади отнякъде, при това отблизо — казах аз.

— Съгласен — рече Наш и се обърна към мен. — Ти нямаш опит с тези неща, Кори. Терористите не са като твоите глупави престъпници. Те нанасят удар и бягат. Не се връщат на местопрестъплението и не се крият в къщата на гаджетата си с още топъл патлак и чувал с плячка, нито пък се хвалят с подвизите си из баровете. Казвам ти качил се е на някой самолет.

— Благодаря ви, господин Наш. — Чудех се дали да го удуша, или да му разбия черепа с дръжката на пистолета си.

— Теорията ти е интересна, Тед — намеси се Кейт. — Но докато не се убедим, трябва да вдигнем на крак целия отдел „Среден изток“ и да поставим под наблюдение домовете на известните и заподозрени терористи.

— Не възразявам срещу обичайната оперативна процедура — отвърна той. — Но ако този тип все още е в страната, ще го откриеш на последното място, на което смяташ, че ще се появи. Онзи през февруари изчезна като дим и никога няма да го видим. Ако между тях има връзка, значи представляват нещо ново и неизвестно. Някаква група, за която изобщо не сме чували.

Вече бях стигнал до подобно заключение. Освен това отчасти се надявах да е прав, че Халил е заминал. Нямах нищо против да дам десетачка даже на тоя гадняр, и колкото и да ми се щеше да пипна Асад Халил и да го млатя така, че и майка му да не може да го познае, всъщност исках да е някъде другаде и повече да не може да вреди на милите на сърцето ми Съединени щати. Искам да кажа, че човек, готов да убие цял самолет с хора, несъмнено крие атомна бомба в ръкава си, антракс в шапката си или отровен газ в гъза си.

— За арабски терорист ли става дума? — попита Симпсън.

— Става дума за майката на всички терористи — откровено отвърнах аз.

— Забрави това, което току-що чу — каза му Наш.

— Нищо не съм чул — отговори ченгето.

Когато наближихме Бруклинския мост, Кейт се обърна към мен.

— Струва ми се, че ще закъснееш за срещата си на Лонг Айланд.

— С колко?

— С около месец.

Не отговорих.

— Утре сутрин навярно ще се наложи да отлетим за Вашингтон — прибави тя.

Предполагам, че при федералните това е все едно да идеш при началството на Полис Плаза 1. Зачудих се дали в трудовия ми договор има клауза, която да ми позволи да се чупя. Пазех копие в бюрото си на Федерал Плаза и щях да му хвърля едно око.

Минахме по моста и се озовахме в каньоните на южен Манхатън.

Почти не разговаряхме. Явно всички налягахме мозъчните си клетки.

В полицейските коли няма обикновено радио, но Симпсън носеше портативен апарат и го настрои на новините по „1010 УИНС“. Някакъв репортер предаваше от мястото на събитието.

— Самолетът все още е в заградената зона край една от пистите и не виждаме какво става, макар че постоянно пристигат и заминават автомобили. Преди няколко минути оттам потегли голям хладилен камион и се предполага, че превозва трупове.

Той замълча, за да постигне по-силно въздействие, после продължи:

— Властите не са направили официално изявление, но говорителят на Националното бюро по транспорта съобщи пред журналисти, че в резултат на токсични изпарения на борда наистина имало жертви. Самолетът обаче е кацнал нормално и всички можем да се надяваме, че жертвите не са много.

— Лари — попита водещият, — носят се слухове, че радиовръзката със самолета прекъснала няколко часа преди приземяването му. Чул ли си нещо за това?

— Федералното управление на авиацията не го е потвърдило официално, но неговият говорител посочи, че пилотът съобщил за дим на борда. Смятал, че е нещо химическо или вероятно пожар, предизвикан от късо съединение.

Това беше нещо ново за мен, но не и за Тед Наш, който загадъчно отбеляза:

— Радвам се, че излагат фактите точно.

Факти ли? Според мен някой просто се опитваше да измами хората.

Репортерът и водещият продължиха с ретроспекция за трагедията със самолета на „Суис еър“ и някой си спомни за саудитската история. Наш изключи радиото. Усетих, че Кейт ме гледа.

— Не знаем какво се е случило, Джон — тихо рече тя, — затова няма да правим предположения. Никакви интервюта за медиите.

— Ясно. Точно както си мислех. — Осъзнах, че трябва да внимавам какво говоря.

Помислих си също, че федералните правоохранителни и разузнавателни инстанции са нещо като кръстоска между Гестапо и бойскаутите — железният юмрук в кадифена ръкавица и прочее... „Не прави предположения“ означаваше „Затвори си устата“. Тъй като нямах желание да ме хвърлят в пандиза за година или повече, с искрена убеденост казах:

— Ще направя всичко възможно, за да изправя този тип пред съда. Само не ме отстранявайте от случая.

Нито един от колегите ми не отговори, а можеха да ми напомнят, че до неотдавна съм искал да се преместя.

Тед Наш, супершпионинът, даде на Симпсън адрес на една пряка от Федерал Плаза. Искам да кажа, божичко, та хлапето беше ченге и макар да не блестеше с особена интелигентност, можеше да се досети, че отиваме или на Федерал Плаза 26, или на Бродуей 290, новата федерална сграда срещу Федерал Плаза.

— На Федерал Плаза ли искате да отидете? — попита Симпсън.

Изхилих се.

— Просто спри, където ти казах — отвърна Наш.

Полицаят паркира близо до злощастно известната сграда на съда на Чеймбърс Стрийт и всички слязохме. Благодарих му и той ми напомни, че предницата на автомобила му е пострадала.

— Прати сметката на федералните — казах аз. — Бюджетът им е един трилион долара.

Запътихме се към южен Бродуей. Вече се смрачаваше, но от друга страна, тук сред манхатънските небостъргачи винаги цари здрач.

Това не е жилищен или търговски квартал, а район на държавни учреждения, а беше и събота, така че нямаше много хора и улиците бяха сравнително тихи.

Докато вървахме, аз се обърнах към господин Наш.

— Струва ми се, че сте очаквали днес да имаме проблем.

Той не отговори веднага.

— Днес е петнайсети април — накрая отвърна Тед.

— Да. Вчера получих потвърждение, че съм си платил данъците.

Чист съм.

— Ислямските екстремисти придават огромно значение на годишнините. В календара ни има много такива дати.

— Нима? Какво е днес?

— Годишнината от нашата бомбардировка в Либия през осемдесет и шеста.

— А стига бе! Ти знаеше ли? — попитах Кейт.

— Да, но честно казано, не обръщах особено внимание.

— Никога досега не сме имали инцидент на петнайсети април, — прибави Наш, — но всяка година на тази дата Муамар Кадафи държи антиамерикански речи.

Известно време обмислях тази информация. Опитах се да реша дали ако знаех, щях да действам по друг начин. Както можете да се досетите, адски си падам да ме правят на канарче, да ме държат на тъмно и да ме залъгват с глупости.

— И сте забравили да ми кажете, така ли? — попитах колегите си.

— Смятах, че не е толкова важно — отвърна Наш. — Искам да кажа, че не беше толкова важно да знаеш.

— Разбирам. — Което означаваше „майната ти“ естествено. Но постепенно научавах федерландския език. — Откъде Халил е знаел, че ще го докарат в Америка точно днес?

— Ами, не е знаел със сигурност — каза Тед. — Но такъв човек не можеше да остане в парижкото ни посолство повече от двайсет и четири часа. Това навярно му е било известно. И ако все пак го бяхме задържали там, нищо нямаше да се промени, просто щеше да пропусне символичната дата.

— Добре, само че вие сте се хванали на играта и сте го качили на самолета точно на петнайсети април.

— Да — потвърди Наш. — Хванахме се на играта, защото искахме да го арестуваме тук на петнайсети.

— Струва ми се, че ще пропуснете тази дата.

Той не обърна внимание на забележката ми.

— Взехме изключителни мерки за сигурност в Париж, на летището и в самолета. Всъщност под прикритие на борда пътуваха двама агенти от федералната въздушна маршалска служба.

— Чудесно. Значи нищо не е можело да се прецака.

— Човек предполага, Господ разполага — без да се дразни от сарказма ми, отвърна Наш.

— Много вярна поговорка.

Стигнахме до двайсет и осем етажния небостъргач, наречен Федерал Плаза 26, и Тед ми каза:

— Ще обясняваме двамата с Кейт. Ти ще отговаряш единствено на въпросите.

— Може ли да ви противореча?

— Няма да имаш основание. Това е единственото място, на което се казва само истината.

Тримата влязохме в огромното министерство на истината и справедливостта.

Петнайсети април вече смърдеше поради две причини.

ВТОРА КНИГА

ЛИБИЯ, 15 АПРИЛ 1986 Г. В НАШЕ ВРЕМЕ

Въздушният удар не само ще ограничи възможността на полковник Кадафи да изнася тероризъм, но и ще го стимулира да промени престъпното си поведение.

Роналд Рейгън

Време е за сблъсък — за война.

Полковник Муамар
Кадафи

13.

Лейтенант Чип Уигинс, офицер от военновъздушните сили на САЩ, седеше неподвижно на дясната седалка на изстребителя-бомбардировач F-111B1 с кодово име „Карма 57“. Самолетът се движеше с 650 километра в час. Уигинс погледна наляво към своя пилот, лейтенант Бил Садъруейт. Откакто преди два часа бяха излетели от базата на Кралските военновъздушни сили в Лейкънхийт, Съфък, Англия, двамата почти не бяха разговаряли. Садъруейт и без това не беше много приказлив и не обичаше празните приказки, но на Уигинс му се искаше да чуе човешки глас, какъвто и да е глас, затова каза:

— Наближаваме Португалия.

— Зная — отвърна Садъруейт.

— Добре.

Интеркомът придаваше на думите металическо звучене. Уигинс се престори, че се прозява, и усили притока на кислород в шлема си. По отворения канал на интеркома се разнесоха слаби вибрации.

— Имаш ли нещо против да не дишаш? — рече Садъруейт.

— Стига това да те прави щастлив, капитане.

Уигинс се повъртя на седалката си. Започваше да се схваща. Черното небе го потискаше, но вече виждаше светлините на далечния португалски бряг и от това, кой знае защо, се почувства по-добре.

Пътуваха за Либия, за да изсипят смърт и опустошение върху скапаната страна на Муамар Кадафи заради извършения преди две седмици либийски терористичен акт в една западноберлинска дискотека, често посещавана от американски военни. Офицерът, който им бе разяснил задачата, подробно им бе обяснил защо рискуват живота си в тази опасна акция. Без много увъртания той им каза, че либийската бомба в дискотека „Ла Бел“, убила един американец и ранила десетки други, била само последното от цяла поредица открито агресивни действия, на които трябвало да отговорят с решителна проява на сила. „Ето защо — заключи той, — вие ще скъсате задниците на либийците.“

Звучеше добре, но не всички съюзници на Америка бяха съгласни. Атакуващите самолети бяха принудени да изминат дългия път до Либия от Англия, защото французите и испанците бяха отказали да им дадат разрешение да пресекат тяхното въздушно пространство. Това вбесяваше Уигинс, но на Садъруейт, изглежда, не му пукаше. Чип знаеше, че пилотът му си няма и представа от геополитика. Самолетите бяха неговият живот. Уигинс си каза, че ако му наредят да бомбардира Париж, Бил ще се подчини, без изобщо да се замисля защо атакува съюзник от НАТО. Най-страшното беше, че щеше да стори същото и с Вашингтон.

— Бил — попита го той, — чу ли слуха, че един от нашите самолети щял да пусне бомба в задния двор на френското посолство в Триполи?

Садъруейт не отговори.

— Освен това ми казаха — продължи Уигинс, — че един от нас щял да бомбардира резиденцията на Кадафи в Ал Азизия. Тази нощ щял да спи там.

Отново не получи отговор. Накрая Уигинс се ядоса.

— Бил, буден ли си?

— Чип — отвърна Садъруейт, — колкото по-малко знаем, толкова по-щастливо ще прекараме остатъка от живота си.

Чип Уигинс замълча. Харесваше Бил Садъруейт, харесваше му, че пилотът е със същия чин като него и че не може да му нареди да си затваря устата. Но във въздуха Садъруейт се държеше като студено и затворено копеле. На земята бе друг човек. Всъщност, когато пийнеха по няколко чаши, изглеждаше почти нормален.

Навярно беше нервен, нещо съвсем естествено. В края на краищата, според думите на офицера от щаба, това щеше да е най-дългата въздушна операция. Операция „Каньонът Ел Дорадо“. Тя щеше да влезе в историята, макар че Уигинс все още не го знаеше. Някъде около тях имаше още шестдесет самолета и тяхната част, 48-мо тактическо ято, се състоеше от двадесет и четири F-111B1. Под и зад тях летяха огромните KC-10, които ги зареждаха с гориво, и по-малките KC-135, които на свой ред зареждаха KC-10. По време на четири хиляди и осемстотин километровия полет до Либия щяха да пълнят резервоарите на три пъти. Пътят от Англия до либийското крайбрежие щеше да продължи шест часа, до Триполи — още половин

час. Щяха да останат над града десет безкрайни минути. И после у дома. Не всички, но повечето.

— История — рече Уигинс. — Летим към историята.

Садърует не отговори.

— Днес е ден за плащане на подоходния данък — информира го

Чип. — Ти плати ли го?

— Не. Поисках отсрочка.

— Данъчната служба взима закъснелите на мушка.

Бил изсумтя.

— Ако ти направят ревизия — продължи Чип, — хвърли напалм върху сградата им. Друг път няма да посмеят да се заяждат с Бил Садърует. — И се засмя.

Пилотът гледаше таблото.

След като не успя да го въвлече в разговор, Уигинс потъна в мислите си. Операцията щеше да подложи на изпитание екипажите и техниката. Не бяха подготвени за такава задача. Но дотук всичко вървеше според плана. Изстребителите се представяха възхитително. Той погледна настрани през купола. Подвижното крило бе отворено под тридесет и пет градуса. По-късно хидравлично щяха да свият крилете за атака и това щеше да отбележи началото на действителната бойна фаза на операцията. Чип все още не можеше да повярва, че ще участва в истинска битка.

Този момент щеше да е кулминацията на цялата им подготовка. Нито той, нито Садърует бяха участвали във Виетнамската война и сега летяха към непозната вражеска територия срещу противник, възможностите на чиято противовъздушна защита не бяха известни. Щабният офицер им беше казал, че обикновено не действала след полунощ, но Уигинс не вярваше, че либийците са толкова глупави. Бе убеден, че либийските радары ще засекат самолетите им, либийските военновъздушни сили ще ги пресрещнат и противовъздушната защита ще изстреля по тях ракети земя-въздух.

— Марк Аврелий.

— Какво?

— Единственият римски паметник, който все още е останал в Триполи. Арката на Марк Аврелий. Втори век след Христа.

Садърует сподави прозявката си.

— Ако някой случайно я улучи, здравата ще загази. Тя е определена от ООН като обект от световното културно наследство. Слуша ли внимателно на брифинга?

— Чип, защо не вземеш да дъвчеш дъвка или нещо подобно?

— Започваме атаката точно на запад от арката. Надявам се, че ще успея да я видя. Тези неща ме интересуват.

Бил затвори очи и нетърпеливо въздъхна.

Чип Уигинс се върна към мислите си за битката. Знаеше, че в операцията участват неколцина ветерани от Виетнам, но повечето от пилотите не бяха воювали. Освен това ги наблюдаваха със затаен дъх всички, от президента до най-низшия държавен служител. След Виетнам, неуспешната спасителна акция на Картър в Иран и цяло десетилетие военни провали Америка се нуждаеше от голяма победа.

Светлините в Пентагона и Белия дом бяха включени. Хората вътре нервно крачеха назад-напред и се молеха. Чип Уигинс нямаше намерение да ги провали. Надяваше се, че и те няма да го провалят. Бяха му казали, че акцията може да бъде прекратена във всеки момент и се боеше, че по радиостанцията могат да се разнесат кодовите думи „Зелени поля“. Като в „Родните зелени поля“^[1].

Но в същото време му се искаше да им наредят да се върнат. Чудеше се какво ще му направят в Либия, ако се наложи да катапултира. Защо ли си мислеше такива неща? Той погледна Садъруейт, който вписваше нещо в бордовия дневник. Бил отново се прозя.

— Уморен ли си? — попита Уигинс.

— Не.

— Страх ли те е?

— Не още.

— Гладен ли си?

— Млъкни, Чип.

— Жаден ли си?

— Защо не поспиш? — попита Садъруейт. — Или по-добре ти пилотирай, а аз ще поспя.

Уигинс знаеше, че това е не особено финият начин на Садъруейт да му напомни, че е оръжейник, а не пилот.

Отново потънаха в мълчание. Чип наистина се замисли дали да не подремне, но не искаше да даде на Бил възможност да разкаже на

всички в Лейкънхийт, че е проспал целия път до Либия. След около половин час той погледна към навигационната карта и пулта. Освен оръжейник Уигинс бе и навигатор.

— В девет часа ще минем над нос Сао Висенте.

— Добре.

— Там принц Енрике Навигатора^[2] създал първия център по морска навигация в света. Поради което получил и името си.

— Енрике ли?

— Не, Навигатора.

— Ясно.

— Португалците са били невероятни мореплаватели.

— Задължително ли е да го зная?

— Естествено.

— Просто ми кажи, когато трябва да променим посоката.

— След седем минути.

— Добре. Следи часовника.

Техният F-111 летеше на определеното си място в бойното формирование, но тъй като радиовръзките бяха забранени, всички самолети поддържаха позиция с помощта на радарите си. Невинаги виждаха другите три изстребителя от формированието — с кодово име „Елтън 38“, „Прошка 22“ и „Прошка 61“ — но можеха да ги наблюдават на радара и да различават водача си Тери Уейклиф с Прошка 22. И все пак Уигинс трябваше да знае кога да гледа към екрана, за да вижда какво прави водещият самолет.

— Обичам трудните акции, Бил. Надявам се, че и ти ги обичаш.

— Ти правиш тази още по-трудна, Чип.

Уигинс се засмя.

Четири F-111 едновременно завиха, заобиколиха нос Сао Висенте и се насочиха на югоизток към Гибралтар.

Един час по-късно вече се приближаваха към Скалата, която остана от лявата им страна.

— Гибралтар е бил един от древните Херкулесови стълбове — информира пилота си Уигинс. — Другият е планината Хачо на африканския бряг. Това са западните граници на средиземноморските цивилизации.

— Как сме с горивото?

Чип му съобщи данните на горивните индикатори и отбеляза:

— Ще ни стигне за още около два часа.

Садърует погледна часовника на таблото си.

— Ще заредим след четирийсет и пет минути.

— Надявам се — отвърна Уигинс и си помисли: „Ако КС-10 по някаква случайност не ни пресрещне, ще имаме гориво колкото да стигнем до Сицилия. Така няма да можем да участваме в операцията.“ Нямаше да са много далеч от сушата и ако се наложеше, можеха да хвърлят бомбите си в морето, да кацнат на някое летище във Франция или Испания и да обяснят, че са били на учебен полет и горивото им е свършило. Както бе казал щабният офицер — „Не споменавайте думата «Либия» в разговорите си“. Това беше предизвикало страхотен смях.

Трийсет минути по-късно от зареждащите самолети все още нямаше и следа.

— Къде е нашата летяща бензиностанция, по дяволите? — попита Чип.

Садърует четеше заповедта за операцията и не отговори.

Уигинс продължи да слуша за кодовия сигнал по радиостанцията, с който КС-10 щяха да съобщят за приближаването си. След цялото това време във въздуха не искаше да кацне на Сицилия.

Продължиха да летят в мълчание. В кабината бръмчаха електронни уреди и корпусът вибрираше от двата турбореактивни двигателя „Прат Уитни“, които носеха изстребителя в черната нощ.

Накрая по радиостанцията се чу поредица от прещраквания. След още десет минути Уигинс видя самолета на радарния си екран и съобщи на Садърует.

Пилотът намали скоростта и напусна формированието. Точно с това според Чип Бил си печелеше заплатата.

След малко гигантският КС-10 закри небето над тях. Садърует имаше пряка връзка с него по канал, който можеше да се използва за близки предавания.

— КС-10, тук Карма петдесет и седем. Виждам те.

— Прието, Карма петдесет и седем. Идвам.

— Прието!

Операторът на зареждащия самолет внимателно насочи маркуча към резервоара на изстребителя, който се намираше точно зад кабината.

След няколко минути окачването завърши и горивото потече към F-111.

Садърует държеше руля с дясната си ръка и дросела с лявата, за да поддържа необходимата позиция. Уигинс знаеше, че в този случай трябва да пази мълчание.

Скоро зелената лампичка на танкера изгасна и до нея светна кехлибареножълта, която показва автоматичното прекъсване на връзката.

Садърует се върна на определеното си място във формирането. За да потвърди, че това е последното презареждане преди атаката, пилотът на KC-10 предаде:

— Късмет, момчета. Сритайте им задниците. Бог да ви благослови. До скоро.

— Прието — отвърна Бил и каза на Уигинс: — Късметът и Бог нямат нищо общо с всичко това.

Чип малко се раздразни.

— Не вярваш ли в Господ?

— Естествено. Ти се моли. Аз ще пилотирам.

Садърует знаеше, че го е ядосал.

— Хей, приятел, каня те на вечеря в Лондон.

Уигинс се усмихна.

— Аз избирам ресторанта.

— Не, аз. Няма да харчим повече от десет лири.

— Става.

Бил помълча няколко минути, после каза:

— Всичко ще бъде наред. Ако пуснеш бомбите точно над целта, ще прелетя над арката на Август, за да я видиш.

— Аврелий.

— Добре де, Аврелий.

Уигинс се отпусна назад и затвори очи. Знаеше, че Садърует е надхвърлил квотата си от словоизлияния, и реши, че е постигнал малък триумф.

Въпреки свития си стомах, с нетърпение очакваше първата си бойна мисия. Изпитваше известни съмнения в основателността ѝ, затова си напомни, че всичките им цели са чисто военни. Всъщност щабният офицер в Лейкънхийт бе нарекъл Ал Азизия „университет по джихад“, което означаваше лагер за подготовка на терористи. Ала

после беше прибавил: „Все пак има вероятност на територията на военната база да се намират и цивилни“.

Уигинс се замисли за това, после го изхвърли от главата си.

[1] Известна песен на Том Джоунс. — Б.пр. ↑

[2] Енрике Навигатора 1394–1460 — син на португалския крал Жуан. — Б.пр. ↑

14.

Асад Халил се бореше с два първични инстинкта — секс и самосъхранение.

Халил нетърпеливо крачеше по плоския покрив.

Баща му го беше нарекъл Асад, „лъв“, и той съзнателно или несъзнателно бе възприел особеностите на могъщия звяр, включително навика му да обикаля в кръг. Асад рязко спря и се вгледа в нощта.

Горещият силен южен вятър габли от огромната Сахара брулеше северна Либия и средиземноморския бряг. Нощното небе изглеждаше мъгливо, но това всъщност се дължеше на носещите се във въздуха песъчинки.

Халил погледна светещия циферблат на часовника си. 01:46. Бахира, дъщерята на капитан Хабиб Надир, трябваше да е тук точно в два. Чудеше се дали ще дойде. Можеше да са я хванали. Ако я заловяха, дали щеше да признае къде е отивала и с кого е щяла да се срещне? Последната възможност го хвърляше в ужас. На шестнайсетгодишна възраст той бе само на трийсетина минути от първото си сексуално преживяване — или на няколко часа от обезглавяването си. Представи си как го карат да коленичи и да наведе глава, докато огромният палач Сюлейман замахва с гигантския ятаган към тила му. Халил се напрегна. По челото му се застичаха капки пот.

Той отиде при малкия ламаринен навес на покрива и надникна надолу към стълбището в очакване да види или Бахира, или баща ѝ, придружен от въоръжени войници. „Това е лудост — помисли си момчето, — истинска лудост.“ Халил застана в северния край на бетонния покрив, ограден с висок до раменете тухлен парапет. Самата сграда бе двуетажна, построена от италианци. Както навремето, така и сега, тя представляваше склад за боеприпаси, поради което се намираше надалеч от центъра на Ал Азизия. Някогашният италиански лагер се използваше за военен щаб и понякога за резиденция на великия вожд полковник Муамар Кадафи, който беше пристигнал и

тази вечер. Вождът имаше навика често да се мести като предпазна мярка срещу атентати и американски атаки.

Във всеки случай, заради неочакваната поява на Кадафи неговата елитна охрана бе изключително бдителна и Халил се тревожеше, защото му се струваше, че самият аллах прави срещата му трудна и опасна.

Момчето не се съмняваше, че именно дяволът го е изпълнил с тази греховна похот към Бахира, че именно той я е пратил гола в сънищата му. Асад Халил никога не беше зървал гола жена, но бе разглеждал едно немско списание и знаеше как би изглеждала Бахира без фередже и дрехи. Представяше си всяка заобленост на тялото ѝ, дългите ѝ коси, спускащи се върху голите ѝ рамене, спомняше си носа и устните ѝ. Бе я виждал като дете, преди да започне да ходи забулена. Знаеше, че се е променила, но детското лице все още го гледаше от въображаемото женско тяло. Мислено видя хълбоците ѝ, венериния ѝ хълм, бедрата ѝ... Сърцето му се разтуптя и устата му пресъхна.

Халил отправи очи на север. Заради пустинния вятър светлините на отдалечения на двайсет километра Триполи едва се различаваха. Зад столицата се простираше чернотата на Средиземно море. Ал Азизия беше заобиколена от безводни земи, само тук-там имаше редки маслинови горички.

Надникна над парапета към лагера. Долу цареше тишина. Не се мяркаха нито стражи, нито коли. Трябваше да е оживено само около резиденцията на полковник Кадафи и около щабните сгради. Тази нощ не бе обявено извънредно положение, но момчето имаше предчувствие, че нещо не е наред.

Отново си погледна часовника. Беше точно два. Бахира я нямаше. Той коленичи върху молитвеното си килимче в ъгъла на покрива и постави до себе си Корана. Ако дойдеха да го приберат, щяха да го заварят да се моли и да чете свещената книга. Това можеше да го спаси. Най-вероятно обаче щяха да се досетят, че Коранът е за заблуда, а молитвеното килимче — за голото тяло на Бахира. И щяха да накажат богохулството му по такъв начин, че щеше да копнее да го обезглавят. А Бахира... Сигурно щяха да я убият с камъни.

И все пак не избяга в майчината си къща. Беше решен да погледне съдбата право в очите.

Спомни си момента, в който за пръв път я забеляза в дома на баща ѝ. Подобно на собствения му баща, капитан Хабиб Надир бе любимец на полковник Кадафи. Трите семейства бяха близки. Родителите на Халил и Бахира активно бяха участвали в съпротивата срещу италианската окупация. През Втората световна война бащата на момчето беше работил за британците, а на Бахира — за немците. Но какво значение имаше това? Италианци, немци, британци — всичките бяха неверници. Бащите им се бяха шегували как са помага на християните да се избиват помежду си.

Той се замисли за баща си, капитан Карим Халил. Преди пет години агенти на израелското разузнаване Мосад го бяха убили на улицата в Париж. По западните радиостанции бяха съобщили, че убийството навярно е извършено от друга ислямистка фракция или дори от ливийци заради политически борби. Полицията не арестува никого. Но полковник Кадафи, който беше далеч по-мъдър от враговете си, обясни на своя народ, че капитан Карим Халил е бил убит от израелците и всичко друго е лъжа.

Асад му вярваше. Трябваше да му вярва. Страдаше за баща си, ала се утешаваше с факта, че е загинал като мъченик от ръцете на ционистите. Бяха го измъчвали съмнения, разбира се, но великият вожд го бе избавил от тях.

Халил пак си погледна часовника, после вдигна очи към ламаринения навес. Бахира закъсняваше. Не беше успяла да се измъкне от дома си, бе заспала или беше решила да не рискува живота си, за да е с него. Или пък я бяха хванали и точно в този момент тя го предаваше на военната полиция.

Замисли се за особената си връзка с великия вожд. Не се съмняваше, че Кадафи обича него, братята и сестрите му. Полковникът им беше позволил да останат в Ал Азизия, бе се погрижил майка му да получи пенсия и децата да завършат образованието си.

И само преди половин година му беше казал: „Ти си предопределен да отмъстиш за смъртта на баща си“.

Асад Халил се изпълни с гордост и радост и отговори на втория си баща: „Готов съм да служа на теб и аллах“.

Полковникът се усмихна. „Ние не сме готови за теб, Асад. След година-две ще започнем да те обучаваме, за да станеш борец за свобода.“

А сега рискуваше всичко — живота си, честта си, семейството си... и за какво? Заради жена. Нямаше смисъл, но... Пък и онова... Онова, което знаеше, но не искаше да си мисли... За майка си и Муамар Кадафи... Да, имаше нещо и той разбираше какво. Същото, което го караше да чака Бахира на покрива.

Щом връзката между майка му и великия вожд не бе грях, значи в извънбрачния секс нямаше нищо греховно. Муамар Кадафи не би престъпил свещения закон. Ако го хванеха, Асад Халил щеше да се отнесе направо към великия вожд и да му обясни объркването си. Щеше да му каже, че немското списание със снимките на голи жени е било на бащата на Бахира, че го е съблазнила тази мръсотия от Запада.

Бахира бе открила списанието под чувалите с ориз в дома си и го беше откраднала, за да го покаже на Асад. Двамата заедно го бяха гледали, грях, заради който щяха да ги नाहीбат с камшик, ако ги бяха хванали. Но вместо да ги изпълнят с погнуса и срам, снимките бяха станали причина да изрекат неизразимото. „Искам да ти се покажа като тези жени — бе му прошепнала тя. — Искам да ти покажа всичко, което имам. Искам да те видя, Асад, да почувствам плътта ти.“

И така, дяволът беше влязъл в нея и чрез нея — в него. Той бе чел историята за Адам и Ева в еврейската книга Битие и неговият духовен учител му беше казал, че жените са слаби и похотливи, че са извършили първородния грях и съблазняват мъжете да грешат.

И все пак... дори великите мъже като полковника можеха да бъдат съблазнявани от жени. Щеше да го обясни на вожда, ако го хванеха. Навярно нямаше да убият Бахира и двамата щяха да се разминат само с бой.

Нощта беше студена и той потръпна. Остана коленичил на килимчето с Корана в ръце. В два и десет от стълбището се разнесе шум. Момчето вдигна очи и видя тъмен силует, застанал под ламаринения навес.

— Аллах, бъди милостив — промълви Асад.

15.

— Попаднахме в силно въздушно течение — каза Чип Уигинс на Бил Садърует. — Онзи южен вятър от пустинята. Как го наричат?

— Наричат го южния вятър от пустинята. Ясно. Е, както и да е, той ще ни помогне по-бързо да се разкараме оттам, освен че ще сме с четири бомби по-леки.

Садърует измърмори нещо в отговор.

Уигинс се вгледа в тъмната нощ. Нямаше представа дали ще види следващия изгрев, ала знаеше, че ако изпълнят задачата си, ще станат герои. Но безименни герои. Защото това не бе обикновена война, а война срещу международни терористи, които простираха ръце далеч извън Средния изток. Ето защо пресата и публиката никога нямаше да научат имената на пилотите. Операцията завинаги щеше да остане засекретена. Това го безпокоеше, защото беше признание, че престъпниците са способни да проникнат в Америка и да отмъстят на пилотите и техните семейства. От друга страна, макар че нямаше да има нито паради, нито публично награждаване, тази анонимност донякъде го успокояваше. По-добре да си анонимен герой, отколкото мишена за терористи.

Продължаваха на запад над Средиземно море. Уигинс се замисли за това колко много войни са водени тук, особено на северноафриканското крайбрежие — финикийците, египтяните, гърците, картагенците, римляните, арабите и така нататък, хиляди години чак до Втората световна война — италианците, немските африкански корпуси, британците, американците... Морето и пясъкът на Северна Африка бяха масов гроб на войници, моряци и пилоти.

— Колко време остава до промяната на курса? — попита Садърует.

Уигинс се откъсна от мислите си и провери позицията на самолета.

— Дванайсет минути.

— Следи часовника.

— Ясно.

Дванайсет минути по-късно формированието зави на деветдесет градуса на юг. Цялата армада без танкерите се насочи към либийското крайбрежие. Садърует натисна дроселите напред и изстребителят набра скорост.

Бил погледна таблото. Наближаваха точката, в която щяха да започнат подготовка за атака. Движеха се с осемстотин и осемдесет километра в час на височина седем хиляди и шестстотин метра. Намираха се на по-малко от триста и дваайсет километра от брега и летяха право към Триполи. Чу поредица от прещраквания по радиостанцията, на които отговори по същия начин, и останалите от ескадрилата му започнаха да се спускат.

Садърует бе склонен да започне последните проверки незабавно, но знаеше, че още е рано, че е възможно да ги засекат и че не е разумно да влизат в схватка. Трябваше да почака.

Уигинс прочисти гърлото си и кашлицата му прозвуча по интеркома като рев, който сепна и двамата.

— Сто и шейсет километра до сушата — съобщи той.

— Прието.

Погледнаха радарния екран, но откъм Либия не идваше нищо да ги посрещне. Продължиха само на сто метра над земята. Сто и трийсет километра.

— Добре, да започваме подготовка за атака.

— Готов.

Садърует и Уигинс изпълниха проверката. Тъкмо свършваха, като Чип вдигна очи и видя светлините на Триполи.

— Стигнахме.

Бил също погледна, кимна, натисна хидравличния лост за крилето и те се изтеглиха още по-назад, като на ястреб, забелязал плячка на земята.

Уигинс усети, че сърцето му се е разтуптяло, и осъзна, че е ужасно жаден.

Когато изстребителите наближиха брега, Садърует отново увеличи скоростта. Височината остана сто метра. Бяха им казали, че наоколо няма радиокули и небостъргачи, за които да се безпокоят. Движеха се с деветстотин дваайсет и пет километра в час. Бе 01:50. След няколко минути нарушиха формированието и се насочиха към различните си цели в Триполи и около града...

Чип внимателно се вслушваше в тишината, после чу писукане, което показваше радарно засичане. Мамка му! Той бързо погледна екрана и колкото може по-спокойно каза:

— Откриха ни.

Садърueйт кимна.

— Предполагам, че са будни.

— С удоволствие бих изритал онзи щабен офицер в ташаците.

— Проблемът не е в него, нито в ракетите.

— Да... — Изстребителят летеше прекалено ниско и бързо, за да бъде улучен с ракети, но затова пък се намираше точно в смъртоносния обсег на зенитните оръдия.

Уигинс видя на радарния екран двете ракети. Надяваше се, че тези съветски боклуци наистина няма да ги настигнат. Няколко секунди по-късно ги забеляза откъм дясната им страна. Издигаха се нагоре към нощното небе, оставяйки след себе си червено-оранжеви огнени следи.

— Загуба на скъпо ракетно гориво — сухо отбеляза Садърueйт.

Беше ред на Чип да не отговори. Всъщност той за пръв път бе онемял. За разлика от него, Бил се разбъбри за очертанията на брега за Триполи и други маловажни неща. На Уигинс му се искаше да му каже да млъкне.

Стигнаха до брега и под тях се простря либийската столица. Садърueйт забеляза, че въпреки въздушната атака уличните лампи продължават да светят.

— Идиоти. — Той зърна арката на Марк Аврелий и каза на Чип: — Ето я твоята арка. На югозапад.

Но Уигинс беше изгубил интерес към историята и се съсредоточаваше върху настоящето.

— Завий.

Садърueйт се отдели от формированието и се насочи към Ал Азизия.

— Как му викаха на това място?

— Кое?

— Това, на което отиваме.

Докато разкъсваше вниманието си между таблото, радара и гледката навън, Уигинс усети, че тилът му е мокър от пот.

— Мамка му! Ал Азизия!

— Да бе — отвърна Бил. — Утре ще го наричат „развалини“. — И се засмя.

Чип също се усмихна, въпреки че умираше от страх. Противосамолетни трасиращи снаряди профучаваха прекалено близо до изстребителя. Не можеше да повярва, че наистина стрелят по него. Но беше вълнуващо.

— Право към Ал Азизия — каза Садървейт. — Пригответи се.

— Готов съм. Мамка ти, Муамар.

16.

— Асад.

Сърцето на Халил почти спря да бие.

— Сама ли си? — тихо попита той.

— Разбира се. — Бахира се приближи и го видя коленичил на молитвеното килимче.

— Наведи се — дрезгаво прошепна момчето.

Тя приклекна под равнището на парапета и застана на колене до него.

— Всичко наред ли е?

— Да. Но ти закъсня.

— Трябваше да заобиколя охраната. Великият вожд...

— Да, знам. — Асад Халил погледна Бахира под лунната светлина.

Носеше широка бяла роба, обичайната вечерна дреха за млада жена. И естествено, фередже. Бе три години по-голяма от него, възраст, която повечето либийки се женеха или сгодяваха. Но баща ѝ беше отхвърлил много кандидати, а най-непримиримите бяха изгонени от Триполи. Ако неговият баща бе жив, семействата им щяха да се съгласят с брака между Асад и Бахира. Но макар и герой и мъченик, Карим Халил беше мъртъв и децата му нямаха никакво положение в обществото.

Двамата мълчаливо стояха на колене един срещу друг. Бахира сведе очи към Корана, после като че ли забеляза килимчето и погледна Асад, чието изражение сякаш ѝ казваше: „Щом ще нарушим закона, има ли значение дали ще извършим и богохулство?“

Момичето кимна в знак на съгласие.

Бахира Надир пое инициативата и отметна булото, което скриваше лицето ѝ. Усмихна се, но на Халил му се стори, че е засрамена, че е без фередже на по-малко от метър от мъж.

После свали шала от главата си и освободи косата си. Дългите ѝ къдрици покриха раменете ѝ.

Асад Халил дълбоко си пое дъх и се взря в очите ѝ. Беше красива, помисли си той, макар че нямаше почти никаква база за сравнение. Момчето се прокашля.

— Прекрасна си.

Тя отново се усмихна, пресегна се и пое дланите му в своите.

Халил никога не бе държал женски ръце и се изненада колко са малки и нежни. Кожата ѝ беше топла, по-топла от неговата. Освен това забеляза, че дланите ѝ са сухи, докато неговите бяха влажни. Той се приближи до нея и усети аромат на цветя. Беше възбуден до крайност.

Като че ли нито един от двамата не знаеше какво да прави. Накрая Бахира го пусна и започна да милва лицето му. Асад последва примера ѝ. Телата им се докоснаха. Те се прегърнаха и той усети гърдите ѝ под робата. Едва сдържаше желанието си, но някакъв първичен инстинкт му казваше да е нащрек.

Преди да разбере какво става, Бахира се отдръпна и започна да разкопчава робата си.

Халил се заслуша, без да, откъсва очи от нея. Ако ги заловяха, са изгубени.

— Асад — чу я да казва той. — Какво чакаш?

Вече беше съвсем гола и момчето плъзна поглед по гърдите ѝ, по венериния ѝ хълм, по бедрата ѝ и накрая отново ги вдигна към лицето и.

— Асад.

Той изхлузи късата си туника през главата си, събу си панталона, смъкна гащетата си до глезените и ги изрита.

Отначало Бахира избягваше да гледа напълно еректирания му пенис, но после сведе очи към него.

Халил не знаеше какво да прави. Беше си мислил, че ще стане от само себе си. Бе му ясно каква позиция трябва да заемат, ала нямаше представа как да стигнат до нея.

Тя отново пое инициативата и легна по гръб на килимчето, като подложи дрехите под главата си.

Асад внезапно се озова отгоре ѝ и усети твърдите ѝ гърди и топлата ѝ кожа. Краката ѝ се разтвориха и главичката на пениса му докосна топла, влажна плът. След миг наполовина беше в нея. Бахира тихо извика от болка. Той натисна още по-силно, преодоля съпротивата

и проникна изцяло. Преди да успее да помръдне, хълбоците ѝ започнаха да се надигат и спускат и след секунди Халил се изпразни.

Остана неподвижен и задъхан, но момичето продължаваше да се движи. Асад не знаеше защо го прави, след като вече го е задоволила. Тя запъшка и тежко задиша, после започна да мълви името му:

— Асад, Асад, Асад...

Халил се претърколи настрани и се отпусна по гръб, загледан в нощното небе. Луната залязваше на запад, звездите мътно сияеха над осветения лагер.

— Асад.

Той не отговори. Все още не съзнаваше напълно какво е направил.

Бахира се приближи към него така, че раменете и краката им се докоснаха, но желанието го беше напуснало.

— Ядосан ли си? — попита го тя.

— Не. — Халил седна. — Трябва да се облечем.

Момичето също се изправи и отпусна глава на рамото му.

Искаше му се да се отдръпне, но не го направи. В главата му заприиждаха мрачни мисли. Ами ако тя забременееше? Ами ако пожелаеше да го направят пак? Следващия път със сигурност щяха да ги хванат. Законът не бе ясен по някои въпроси и обикновено семейството решаваше как да се справи с този позор. Доколкото познаваше баща ѝ, и за двамата нямаше да има милост.

— Майка ми е спала с великия вожд — без да разбира защо, рече Асад.

Бахира не отговори.

Халил мислено се изруга, че е разкрил тази тайна. Не знаеше какво изпитва към тази жена. Смътно усещаше, че отново ще я пожелае. Трябваше да се държи добре с нея. И все пак му се щеше да е някъде другаде, само не тук. Той погледна дрехите си в другия край на килимчето. В средата му забеляза тъмно петно.

Бахира го прегърна с една ръка, с другата погали бедрото му и попита:

— Мислиш ли, че ще ни разрешат да се оженим?

— Навярно — излъга Асад и сведе очи към ръката ѝ, после видя кръвта по пениса си. Трябваше да се сети и да вземе вода за миене.

— Ще приказваш ли с баща ми? — каза Бахира.

— Да — отвърна Халил, но не знаеше дали ще го направи. Щеше да е чудесно да се ожени за Бахира Надир, дъщерята на капитан Хабиб Надир, ала можеше да е опасно да поиска разрешение от него.

Зачуди се дали стариците ще я прегледат и ще открият, че е изгубила девствеността си. Дали щеше да забременее? Измъчваха го много въпроси, не на последно място, от които дали ще бъде наказан за този грях.

— Трябва да тръгваме — рече той.

Ала Бахира остана неподвижна.

Продължиха да седят. Халил започваше да става неспокоен. Тя понечи да каже нещо, но Асад я прекъсна:

— Тихо. — Имаше чувството, че става нещо, за което трябва да знае.

Веднъж майка му бе казала, че подобно на лъва, той е надарен с шесто чувство. Отначало смяташе, че всеки е способен да усеща опасността или да разбере, че врагът е наблизил, без да вижда или чува нещо. Но постепенно откри, че притежава уникална дарба. Сега съзнаваше, че онова, което бе изпитвал през цялата вечер, няма нищо общо с Бахира или военната полиция, ала все още нямаше представа какво е. Знаеше само, че става нещо лошо.

Чип Уигинс се опитваше да не обръща внимание на трасиращите снаряди, които прелитаха покрай купола. Нямаше никакъв опит с такива ситуации. Всичко му се струваше толкова недействително, можеше да го възприеме като смъртна опасност. Той се съсредоточи върху екраните на пулта пред себе си и се прокашля.

— Две минути до целта.

— Прието.

Садървейт знаеше, че трябва да увеличи скоростта, но щеше да остави много дълга, ясно забележима димна следа, която щеше да привлече всички оръдия към него. Не бяха очаквали толкова силов отпор.

— Увеличи скоростта, Бил — каза Уигинс.

Садървейт се поколеба. Ако не го направеше, изстребителят, който се движеше само на трийсет секунди след него, скоро щеше да се блъсне в тях.

— Бил.

— Добре. — Той увеличи скоростта и самолетът се стрелна напред.

Садърueйт изтегли руля назад и носът се издигна нагоре. Пилотът погледна за миг над таблото и видя многобройни снаряди от лявата им страна. — Тези задници не знаят да стрелят.

Уигинс не беше толкова сигурен.

— Трийсет секунди до пускането на бомбите — съобщи той.

Бахира стисна ръката на любимия си.

— Какво има, Асад?

— Мълчи. — Той напрегнато се заслуша и му се стори, че чува далечни викове. Наблизо изрева автомобилен двигател. Момчето припряно взе дрехите си, нахлузи туниката си, изправи се и надникна над парапета. Плъзна поглед по лагера, после нещо на хоризонта привлече вниманието му и Халил насочи очи на североизток към Триполи.

Бахира застана до него, притиснала робата към гърдите си.

— Какво има? — настойчиво повтори тя.

— Не зная. Мълчи! — Ставаше нещо ужасно, но все още не можеше да го види, макар че вече ясно го чувстваше. Той се взря в нощта. Бахира също надзърна навън.

— Стражите ли са?

— Не. Нещо... там... — После ги видя. Огнени следи в нощното небе над Средиземно море.

Тя също ги забеляза.

— Какво е това?

— Ракети. — „В името на аллах, милостивия...“ — Ракети и зенитни оръдия.

Бахира стисна ръката му.

— Асад. Какво става?

— Вражеска атака.

— Не! Не! — Тя приклепна и започна да събира дрехите си. — Трябва да се скрием в бомбоубежището.

— Да. — Халил си обу панталона и обувките, като изобщо забрави за гащетата си.

Внезапно пронизителна сирена разцепи нощта. Разнесоха се виковете и от съседните къщи наизскачаха мъже. Улиците се изпълниха с шум.

Бахира се затича към стълбището, но Халил я настигна и я хвана.

— Стой! Не бива да те видят да излизаш от тази сграда. Трябва да изчакаме другите.

Тя го погледна, довери се на преценката му и кимна. Асад се върна до парапета и погледна към града.

— В името на аллах... — В Триполи изригваха пламъци и той вече чуваше и усещаше далечните взривове като тътен на пустинни гръмотевици.

После вниманието му привлече нещо друго и той видя към него да се носи тъмен силует, осветен от пожарите в столицата. Зад мъглявите очертания бълваше огромен червено-бял пламък — изгорели газове на реактивен самолет, който летеше право към лагера. Той се вцепени от ужас и дори не успя да извика.

Садъруейт отново откъсна очи от електронните дисплеи и за миг погледна навън. В мрака пред самолета разпозна Ал Азизия, която стотици пъти бе виждал на сателитни снимки.

— Готовност — каза Уигинс.

Бил върна вниманието си към екраните и се съсредоточи. След няколко секунди щяха да хвърлят бомбите. Чип започна да брой:

— Три, две, едно!

Садъруейт усети, че самолетът олеква, и започна маневри с висока скорост, за да напусне района.

Уигинс насочваше деветстотинкилограмовите лазерни бомби към определените цели.

— Търсене... — измърмори той, — добър образ... ето го... насочвам — попадение! Едно, две, три, четири. Красота.

Не можеха да чуят избухването на бомбите в лагера Ал Азизия, но и двамата си представиха грохота и блясъка от експлозиите.

— Чао, господин арабино — каза Чип.

Асад не можеше да направи нищо друго, освен да гледа самолета, който се носеше към него и бълваше огън от опашката си.

Внезапно машината се издигна нагоре в нощното небе и ревът ѝ заглуши всичко, освен писъка на Бахира Надир.

Самолетът изчезна и тътенът му заглъхна, но момичето продължаваше ли, продължаваше да крещи.

— Млъквай! — извика Халил, погледна надолу към улицата и видя, че двама войници зяпат към тях. Бързо се наведе под парапета. Бахира плачеше.

Докато Асад обмисляше следващия си ход, покривът под краката му се разтърси и го просна по очи. Наблизо се разнесе мощна експлозия. Последва втора, трета и четвърта. Той запуши уши с длани. Земята се тресеше, въздушното налягане се промени. Тъпанчетата му изпукаха и момчето отвори уста в безмълвен вик. Връхлетя го гореща вълна, небето стана кървавочервено, отгоре се посипаха камъни и прѣст. „Аллах, бѣди милостив. Пощади ме...“ Светѣт около него се разпадаше. В дробовете му не влизаше въздух. Задушаваше се. Всичко му се струваше странно тихо: после осъзна, че е оглушал. Беше се подмокрил.

Малко по малко слухѣт му се възвѣрна и той чу, че Бахира все така крещи от ужас. А после се изправи, втурна се към парапета и започна да вика към двора долу.

— Млъкни! — Халил изтича при нея и я грабна за ръката, ала Бахира се отскубна и започна да обикаля покрива, като надаваше отчаяни писъци.

В източния край на лагера избухнаха още четири експлозии.

На съседния покрив Асад забеляза мъже, които монтираха зенитна картечница. Момичето също ги видя, протегна ръце към тях и завика:

— Помощ! Помощ!

Те я чуха, но не ѝ обърнаха внимание.

— Помогнете ми! Помощ!

Халил я хвана изотзад и я събори на бетонния покрив.

— Спри!

Бахира се съпротивляваше и силата ѝ го удиви. Тя продължаваше да вика, освободи се от хватката му и го одра по бузите и шията.

Картечницата на съседния покрив внезапно откри огън и тракането се сля с воя на сирената и далечните взривове. В небето полетяха червени трасиращи куршуми. Момичето отново закрещя.

Асад запуши устата ѝ с длан, но тя го ухапа и заби коляно в слабините му.

Беше изпаднала в истерия и той не знаеше как да я успокои.

Но имаше начин.

Халил я хвана за гърлото и започна да стиска.

Изстребителят се понесе на юг над пустинята, после Садърует рязко зави надясно и направи завой на сто и петдесет градуса, за да се насочат обратно към брега на сто километра западно от Триполи.

— Чудесен полет, капитане — каза Уигинс.

— Внимавай за либийски самолети, Чип — отвърна Бил.

Уигинс настрои радарния екран.

— Небето е чисто. Пилотите на Кадафи сигурно са се попикали от страх.

— Да се надяваме. — Не носеха ракети въздух-въздух, а идиотите, които бяха конструирали F-111, дори не бяха монтирали на борда обикновена картечница, така че единствената им защита бяха скоростта и маневреността. — Да се надяваме — повтори той и прати радиосигнал, показващ, че екипажът на Карма 57 е сред живите.

После мълчаливо зачакаха сигналите на другите. Накрая започнаха да ги получават: Прощка 22, пилотиран от Тери Уейклиф с оръжейник Бил Хамбрехт, Прощка 61, пилотиран от Боб Калъм с оръжейник Стив Кокс, Елтън 38, пилотиран от Пол Грей с оръжейник Джим Маккой.

Всички бяха оцелели.

— Надявам се, че и останалите са успели — каза Уигинс.

Садърует кимна. До този момент операцията вървеше точно по плана и това го караше да се чувства добре. Обичаше всичко да става според очакванията. Освен ракетите и зенитните оръдия, които не бяха засегнали нито него, нито колегите му, това спокойно можеше да е учебен полет над пустинята Мохаве. Садърует вписа нещо в бордовия дневник.

— Проста работа.

— По-проста здраве му кажи — съгласи се Уигинс.

Халил продължаваше да стиска и това най-после я накара да замълчи. Бахира го погледна с изцъклени очи, после започна да се мята. Асад усили натиска и момичето изпадна в гърчове. Накрая се отпусна. Той не я пусна и се вгледа в широко отворените ѝ, немигащи очи.

Преброи до шестдесет и отдръпна ръце от шията ѝ. Сравнително лесно се беше справил със сегашния и с всички бъдещи проблеми.

Изправи се, сложи Корана на молитвеното килимче, нави го и го завърза, прехвърли го през рамо, спусна се по стълбището и излезе на улицата.

Лагерът тънеше в мрак. Той се запъти към дома си. С всяка следваща крачка, отдалечаваща го от склада, на чийто покрив лежеше Бахира, все повече се освобождаваше от всякаква връзка с мъртвото момиче.

Сградата пред него бе разрушена и пламъците на пожара осветяваха десетки убити войници. Очите на един бяха изхвъркнали от орбитите, от носа, ушите и устата му течеше кръв. Халил се опита да потисне гаденето си, но усети мирис на изгоряла плът и повърна.

Почина си малко и продължи напред, все така с молитвеното си килимче.

Искаше му се да се помоли, но Коранът строго забраняваше на мъжете да отправят молитви към аллах след сношение с жена, преди да измият лицето и ръцете си.

Видя на улицата пробита цистерна, от която течеше вода, и спря, за да се написка и да измие кръвта и урината от гениталиите си.

След това закрачи напред, като рецитираше дълги откъси от Корана и се молеше за майка си, сестрите и братята си.

Откъм посоката, в която се беше запътил, се издигаха пламъци и той се затича натам.

Тази нощ, помисли си Асад, бе започнала с грях и завършваше с адски огньове. Похотта го беше накарала да съгреши, а грехът водеше към ада. Навсякъде около него бушуваха пожари. Самият дявол наказваше него и Бахира. Но милостивият аллах бе пощадил живота му и докато тичаше, той се молеше да спаси и семейството му.

После се помоли за семейството на Бахира и за великия вожд.

Докато пресичаше развалините на Ал Азизия, шестнайсетгодишният Асад Халил разбираше, че дяволът и аллах са го подложили на изпитание и че тази нощ на грях, смърт и огън го е направила мъж.

17.

Асад Халил продължаваше да тича към дома си. В тази част на лагера имаше повече хора — войници, жени и деца, които също бягаха или вървяха бавно като замаяни. Някои бяха коленичили и се молеха.

Халил зави зад ъгъла и се закова на място. Къщите от квартала, който живееше, изглеждаха странно променени. После забеляза, че стъклата на прозорците ги няма — бяха се посипали по земята, ала още по-странен му се стори фактът, че лунната светлина проникваше през отворените прозорци и врати. Внезапно осъзна, че покривите също са се срутили. „Моля те, аллах, умолявам те, не...“

Олюля се, дълбоко си пое дъх, хвърли килимчето и се втурна към дома си, като се препъваше в парчета бетон. Накрая стигна до вратата, поколеба се и влезе в предната стая.

Останките от покрива покриваха пода, рогозките и мебелите. Халил вдигна очи към небето. „В името на най-милостивия...“

Отново дълбоко си пое дъх и се опита да се овладее. До отсрещната стена бе дървеният шкаф, направен от баща му. Асад се приближи до него. Вратичките бяха отворени. Той извади отвътре фенерче и го включи.

Плъзна тънкия мощен лъч из стаята и едва сега осъзна истинските мащаби на опустошението. Поставената в рамка снимка на великия вожд все още висеше на стената и това, кой знае защо, го успокои.

Знаеше, че трябва да отиде в спалните, но не искаше да види онова, което го очакваше там. „Бъди мъж — накрая си каза Халил. — Трябва да видиш дали са живи.“

Насочи се към сводестия вход, който водеше към вътрешността на къщата. Кухнята и трапезарията бяха в същото състояние като предната стая. Кухненските съдове бяха паднали от лавиците.

Влезе в малкия вътрешен двор, от който се стигаше до спалните, спря пред вратата на стаята, която споделяше с двамата си братя, петгодишния Есам и четиринайсетгодишния Кадир. Есам бе роден след смъртта на баща им, болнаво момче, разглежено от жените в

къщата. Самият велик вожд беше пратил да го прегледа европейски лекар. Кадир, само две години по-малък от Асад, бе едър за възрастта си и понякога ги взимаха за близнаци. Асад Халил мечтаеше да постъпят заедно в армията, да станат прочути воини и накрая великият вожд да ги вземе за свои помощници.

Натисна бравата, но нещо отвътре я запречваше. Опитва по-силно и успя да се провре през тесния отвор.

В стаичката имаше три единични легла — неговото, скрито под парче бетон, това на Кадир, също заровено под бетонни останки, и на Есам, върху което се беше стоварил огромен мертек.

Халил се приближи до леглото на най-малкия си брат и коленичи до него. Под тежката греда лежеше смазаното безжизнено тяло на детето. Асад скри лицето си в шепи и заплака.

Накрая се овладя и се обърна към леглото на Кадир. Лъчът на фенерчето освети момчешка ръка. Той се пресегна и стисна дланта, после бързо пусна мъртвата плът.

Халил нададе протяжен жалостив стон и се хвърли върху камарата от бетон, покриваща леглото на Кадир. После осъзна, че трябва да открие другите, и се изправи.

Преди да излезе от стаята, се обърна, отново освети леглото си и втренчи очи в стоварилата се отгоре бетонна плоча.

Пресече дворчето и побутна разделената врата на спалнята на сестрите си. Тя се откъсна от пантите и падна навътре.

Деветгодишната Адара и единайсетгодишната Лина спяха на двойно легло. Адара бе весело дете и той я обичаше. Държеше се с нея по-скоро като баща, отколкото като по-голям брат. Лина беше сериозна и прилежна, истинска радост за учителите си.

Нямаше сили да насочи фенерчето към леглото им. Дълго остана със затворени очи, като се молеше, после погледна и ахна. Леглото бе преобърнато и цялата стая изглеждаше като след страшно земетресение. Задната външна стена беше отнесена и във въздуха се носеше остър мирис на експлозив. Бомбата се бе взривила недалеч оттук. Всичко беше овъглено и разкъсано на парченца.

Той направи няколко крачки напред и се закова на място. Лъчът осветяваше откъсната глава с почерняло лице и почти напълно изгоряла коса. Не знаеше дали е на Лина, или на Адара.

Халил се обърна, втурна се към вратата, препъна се, падна, запълзя на четири крака и усети, че докосва кости и плът.

После се озова свит на кълбо на двора. Не можеше да помръдне.

В далечината чуваше сирени, коли, викове и женски вой. През следващите няколко дни щеше да има много погребения.

Асад лежеше на земята, вцепенен от мъка по братята и сестрите си.

Накрая се опита да стане, но само успя да се примъкне до майчината си стая. Вратата я нямаше — от нея не бе останала и следа.

Изправи се и влезе. По пода почти нямаше останки и покривът беше издържал, макар че всичко изглеждаше като преместено към отсрещната стена. Завесите и капациите бяха изтръгнати от двата тесни прозореца от невероятен взрив.

Халил бързо се приближи до леглото. И я видя да лежи там, цялата покрита със сив прах.

Отначало му се стори, че спи или че просто е припаднала от удара на леглото в стената. Ала после забеляза кръвта около устата и ушите ѝ. Спомни си, че собствените му тъпанчета едва не се бяха пръснали от бомбите. Знаеше какво се е случило с майка му.

Той я разтърси.

— Майко! Майко!

Фарида Халил отвори очи и се опита да ги фокусира. Понечи да каже нещо, но се задави от собствената си кръв.

— Майко! Аз съм, Асад!

Тя немощно кимна...

— Майко, ще повикам помощ...

Фарида с изненадваща сила стисна ръката му и поклати глава. После го придърпа към себе си и Асад Халил се наведе на няколко сантиметра от лицето ѝ.

Майка му отново се опита да проговори, но кашлицата не ѝ позволи.

— Всичко ще се оправи, майко. Ще повикам лекар.

— Не!

Гласът ѝ го сепна. Не можеше да го познае. Обзе го страх, че вътрешностите ѝ са разкъсани и е получила кръвоизлив. Помисли си, че навярно ще успее да я спаси, ако я отнесе в лагерната болница. Ала

тя не го пускаше. Знаеше, че умира, и искаше да е с нея до последния ѝ дъх.

Фарида зашепна в ухото му:

— Кадир... Есам... Лина... Адара?...

— Да... Добре са. Те са... Те... ще... — Асад избухна в ридания и не успя да завърши.

— Клетите ми деца... — промълви Фарида. — Бедното ми семейство...

Халил издаде протяжен стон и извика:

— Аллах защо ни изоставяш? — После зариди на майчините си гърди. Чувахе сърцето ѝ да бие, чуваше шепота ѝ.

— Бедното ми семейство... — И сърцето ѝ спря. Асад остана абсолютно неподвижен в очакване гърдите ѝ отново да се надигнат. Накрая се изправи и излезе от стаята. Скита се като в транс из останките от дома си и се озова пред къщата. Някой извика:

— Всички от семейство Атия са мъртви!

Ругаеха мъже, плачеха жени, пицяха деца, виеха линейки. Наблизо мина камион, натоварен с тела, покрити с бели чаршафи.

Чу някакъв мъж да казва, че къщата на великия вожд била улучена от бомба. Полковник Кадафи избягал, но семейството му загинало.

Асад Халил стоеше и слушаше онова, което говореха хората около него, ала всичко му се струваше някак много далечно.

После безцелно закричи нанякъде и едва не попадна под колелата на една пожарна. Продължи да върви и стигна до склада за боеприпаси, на покрива, на който лежеше мъртвата Бахира. Зачуди се дали семейството ѝ е оцеляло. Във всеки случай, сигурно щяха да я търсят сред развалините в жилищния квартал. Щяха да минат дни или седмици преди да я открият на покрива, а дотогава трупът щеше да... Щяха да решат, че е умряла от взривните вълни.

За свое удивление, Асад Халил установи, че въпреки мъката му мислите му все още са ясни.

Бързо се отдалечи от склада. Не искаше да има нищо общо с това място.

И продължи да върви, останал сам на света. „Всички от семейството ми са мъченици на исляма — каза си момчето. — Аз се поддадох на изкушение и тъй като не бях в леглото си, аллах пощади

живота ми. Но Бахира се поддаде на същото изкушение и сега е мъртва.“ Опита се да осмисли всичко това и се помоли на аллах да му помогне да го разбере.

Вятърът брулеше лагера и носеше пясък и прах. Нощта бе захладнала, след залеза на луната цареше пълен мрак. Никога не се беше чувствал толкова сам, толкова уплашен, толкова безпомощен. „Моля те, аллах, помогни ми да разбера...“ Той легна по очи на черния път с лице към Мека и започна да се моли. Искаше поличба, напътствие, мъчеше се да проясни мислите си.

Не се съмняваше кой е донесъл цялото това опустошение. Месеци наред се бяха разпространявали слухове, че безумецът Рейгън ще ги атакува. Спомни си шепота на майка си: „Бедното ми семейство... трябва да бъде отмъстено“. Да, точно така бе казала или поне беше искала да каже.

Внезапно го осени, че е избран да отмъсти не само за семейството, но и за своя народ, за своята религия и за великия вожд. Той щеше да е оръдие на аллах. Той, Асад Халил, нямаше нищо за губене, нямаше за какво да живее, освен за да поведе джихада и да го пренесе на вражеския бряг.

Мислите на шестнайсетгодишния Асад Халил се съсредоточиха върху възмездието. Щеше да отиде в Америка и да пререже гърлата на всички, които бяха участвали в тази коварна атака. Око за око, зъб за зъб. Това бе арабската кръвна вражда, по-древна от Корана и джихада, също толкова древна, колкото и пустинния вятър.

— Заклевам се в аллах, че ще отмъстя за тази нощ — промълви той.

— Всички цели ли са улучени? — попита оръжейника си лейтенант Бил Садървейт.

— Е, може и да съм пропуснал някои — отвърна Чип Уигинс. — Все пак улучих нещо. Няколко по-малки сгради...

— Добре. Стига да не си разрушил арката на Марио.

— На Марк.

— Няма значение. Дължиш ми една вечеря, Чип.

— Не, ти ми дължиш вечеря.

— Щом не си улучил всичко, ти черпиш.

— Добре, ще те черпя, ако прелетиш над арката на Марк Аврелий.

— Вече прелетях над нея. Ще я видиш пак, когато дойдеш тук като турист.

Чип Уигинс нямаше намерение да се връща в Либия, освен с изстребител.

Летяха над пустинята и изведнъж под тях се появи брегът. Вече можеха да се свързват по радиостанцията и Бил съобщи:

— Морето. — Насочиха се към мястото на срещата с останалите самолети от ескадрилата.

— Известно време няма да имаме проблеми с Муамар — отбеляза Уигинс. — Може би никога повече.

Садърует сви рамене. Беше му ясно, че тези въздушни удари имат и друга цел, освен да проверят качествата му на пилот. Той разбираше, че след операцията ще се появят политически и дипломатически усложнения. Ала повече го интересуваха раздумките в съблекалнята в Лейкнхийт. С нетърпение очакваше анализа на акцията. Разсеяно си помисли за четирите деветстотинкилограмови лазерни бомби, които бяха пуснали. Надяваше се, че всички на земята са имали достатъчно време да се скрият в бомбоубежищата. Наистина не искаше да причини зло на никого.

— На сутринта — каза Уигинс — либийското радио ще съобщи, че сме разрушили шест болници, седем сиропиталища и десет джамии.

Садърует не отговори.

— И че сме убили две хиляди цивилни — само жени и деца.

— Как сме с горивото?

— Имаме за около два часа.

— Добре. Забавлява ли се?

— Да. До Ал Азизия.

— Не би искал да бомбардираш беззащитна цел, нали?

Чип се засмя.

— Хей, вече сме ветерани.

— Така е.

Уигинс замълча за малко, после рече:

— Чудя се дали ще се опитат да ни отмъстят. Искам да кажа, те ни прецакват, ние ги прецакваме, после пак те, ние... къде е краят на всичко това?

ТРЕТА КНИГА

АМЕРИКА, 15 АПРИЛ. В НАШЕ ВРЕМЕ

*Препуска сам ужасен конник,
със сабя йеменска — другар
единствен;
по нея няма други украшения,
освен резки по хладната
стомана.*

„Смъртна вражда“
Арабска бойна песен

18.

Асад Халил, неотдавна пристигнал от Париж и единствен оцелял от Боинг 747 на „Трансконтинентал“, удобно седеше на задната седалка на едно нюйоркско такси и гледаше през десния прозорец към високите сгради, издигащи се покрай магистралата. Много от автомобилите в Америка бяха по-големи от тези в Европа и Либия. Времето беше приятно, но също като в Европа, бе прекалено влажно за човек, свикнал със сухия климат на Северна Африка. Имаше много зеленина. Коранът обещаваще рай с дървета, потоци, вечна сянка, плодове, вино и жени. Странно, помисли си той, земите на неверниците като че ли напомняха рая. Но тази прилика беше само повърхностна. А може би Европа и Америка наистина бяха обещаният от Корана рай, който очакваше възцаряването на исляма.

Асад Халил насочи вниманието си към шофьора, Джамал Джабар, негов сънародник, чиято снимка и име се виждаха на закачения на таблото лиценз.

В Ню Йорк имаше достатъчно шофьори мюсюлмани и мнозина от тях можеха да бъдат убедени да направят малка услуга, макар че не бяха борци за свобода. Офицерът от разузнаването в Триполи, когото познаваше като Малик — „Царя“ или „Господаря“, — усмихнато му беше казал: „Много шофьори имат роднини в Либия“.

— Какъв е този път? — попита Халил.

— Казва се „Околовръстна магистрала“ — отвърна на арабски с либийски акцент Джамал Джабар. — В момента се намираме в Бруклин. Тук живеят повечето от правоверните в Ню Йорк.

— Зная. Защо си тук?

Джабар бе готов за този въпрос.

— Само за да спечеля пари в тая проклета земя. След половин година ще се върна при семейството си в Либия.

Асад знаеше, че това не е вярно — не защото смяташе, че шофьорът лъже, а защото щеше да е мъртъв след един час.

Той погледна наляво към океана, после към високите жилищни сгради от другата страна на пътя и накрая към далечния манхатънски

хоризонт напред. Беше прекарал достатъчно време в Европа, за да не се впечатли от гледката. Земите на неверниците бяха многолюдни и благоденстващи, но хората се бяха извърнали от своя Бог и бяха слаби. Хора, които не вярваха в нищо друго, освен в това да си напълнят търбусите и портфейлите, не можеха да се сравняват с ислямските борци.

— Изповядваш ли вярата тук, Джабар? — попита Халил.

— Да, разбира се. Близо до дома ми има джамия.

— Добре. С това, което правиш днес, ти си осигуряваш място в рая.

Шофьорът не отговори.

Асад се отпусна назад и се замисли за последния час от този важен ден.

С лекота се измъкна от сервизния район на летището и се качи на таксито, но знаеше, че само след десетина-петнайсет минути положението щеше да е съвсем различно. Изненада се на борда на самолета, когато чу как високият мъж с костюма казва: „местопрестъпление“. После мъжът го погледна и му нареди да слезе от спиралното стълбище. Зачуди се как полицаите толкова скоро са разбрали, че е извършено престъпление. Навярно онзи пожарникар беше съобщил нещо по радиостанцията. Ала Халил и неговият съучастник Юсеф Хадад бяха внимавали да не оставят очевидни следи. Всъщност Асад дори си бе направил труда да счупи врата на Хадад, така че ченгетата да не забележат кървавите петна от огнестрелна или прободна рана.

Имаше и други вероятности. Пожарникарят можеше да е забелязал липсващите палци на федералните агенти. Или пък полицаите можеше да са заподозрели нещо след прекъсването на радиовръзката с него. Халил не беше планирал да го убива, но нямаше друг избор, когато мъжът отвори вратата на тоалетната.

Във всеки случай появата на мъжа с костюма рязко бе променила положението и Асад трябваше да действа по-бързо. Той се усмихна при мисълта, че непознатият му бе наредил да слезе от стълбището, каквото беше и неговото намерение. Да напусне самолета се оказа не само лесно — всъщност му заповядаха да го направи.

После не представляваше никакъв проблем да се качи на оставения с включен двигател мотокар. Дори можеше да избира от

десетки свободни коли, както му бе казал либийският разузнавач, който имаше приятел в „Трансконтинентал“.

Бяха взели картата на летището от уебсайт в Интернет, а Бутрос, човекът, „предал се“ на американците през февруари, точно бе посочил мястото, наречено клуб „Конквистадор“. Хората от либийското разузнаване бяха накарали Халил стотици пъти да репетира пътя от заградената зона до клуба и накрая той можеше да го измине и със завързани очи.

Замисли се за Бутрос, когото беше виждал само веднъж — не за самия него, а за лекотата, с която бе измамил американците в Париж, Ню Йорк и накрая във Вашингтон. Американските разузнавачи не бяха глупави, но бяха арогантни, а арогантността водеше до самоувереност и оттам до нехайство.

— Знаеш ли какъв ден е днес? — попита той Джабар.

— Естествено. Аз съм от Триполи. Бях момче, когато дойдоха американските самолети, проклети да са!

— Пострадал ли си лично от въздушния удар?

— Убиха чичо ми в Бенгази. И досега скърбя за него.

Халил се удиви колко много либийци са изгубили приятели и роднини в бомбардировката, по време на която бяха загинали по-малко от сто души. Отдавна знаеше, че всички лъжат. Джабар също лъжеше.

Асад рядко споменаваше за собствената си загуба и никога не говореше за това извън Либия. Но тъй като шофьорът скоро нямаше да представлява опасност за него, му каза:

— Цялото ми семейство загина в Ал Азизия.

Джабар не отговори веднага, после каза:

— Съчувствам ви.

— Майка ми, двете ми сестри и двамата ми братя.

Последва ново мълчание.

— Да, да — накрая отвърна Джабар. — Спомням си. Семейство...

— Халил.

— Да, да. Мъченици на исляма. — Той погледна безплатния си пътник. — Аллах ще отмъсти за страданията ви и ще ви даде покой и сили, докато отново се срещнете със семейството си в рая.

И продължи да ниже празни хвалби и благословии.

Мислите на Асад Халил се върнаха към високия мъж с костюма и жената със синьото сако. Подобно на европейците, американците превръщаха жените в мъже и мъжете все повече заприличваха на жени. Това бе обида за аллах и неговото творение. Жената е създадена от реброто на Адам, за да му помага, а не да е равна на него.

Във всеки случай, когато двамата се бяха качили на борда, положението незабавно се бе променило. Всъщност Халил нямаше намерение да ходи в „Конквистадор“, тайния щаб на федералните агенти, но не успя да устои на изкушението — удоволствие, на което мислено се наслаждаваше от февруари, когато Бутрос беше съобщил за съществуването му на Малик. „Още при пристигането ти се предлага вкусно блюдо — бе му казал офицерът. — Внимателно и разумно обмисляй всичко. Убивай само онова, което можеш да изядеш или да скриеш за по-късно.“

Халил си спомняше тези думи, но беше решил да поеме риска и да убие онези, които си мислеха, че са негови тъмничари.

Случилото се на самолета нямаше почти никакво значение за него. Смяташе убийството с отровен газ за проява на страхливост, ала планът го изискваше. Бомбите, които бе взривил в Европа, също не го бяха задоволили особено много, макар че оценяваше символиката в това да очисти онези хора по начин, подобен на този, по който американските пилоти бяха унищожили семейството му.

Най-голямо удоволствие му беше доставило убийството на офицера от американските военновъздушни сили в Англия. Все още си спомняше как мъжът се приближаваше към колата си на тъмния паркинг. Забелязал, че някой го следи, той се обърна и попита: „Мога ли да ви помогна с нещо?“ Халил се усмихна. „Да, можете, полковник Хамбрехт. Ал Азизия.“ Никога нямаше да забрави изражението му, преди да извади брадвата изпод шлифера си и да замахне към ръката му. После продължи да кълца крайниците, ребрата и гениталиите му, отлагайки фаталния удар в сърцето, докато не се увери, че американецът е страдал достатъчно, но не чак толкова, че да изгуби съзнание. Накрая замахна към гърдите му, разцепи костта и острието разсече сърцето му. Бликна малък гейзер кръв, която надяваше се Асад, Хамбрехт щеше да види и да усети, преди да умре.

Естествено, взе портфейла и часовника му, за да заблуди ченгетата, че става дума за обир, макар че убийството с брадва щеше

да изглежда доста необичайно. И все пак това щеше да накара полицаите да се усъмнят и да го определят като вероятен обир или политически атентат.

После си спомни за тримата американски ученици в Брюксел, които чакаха автобуса. Трябваше да са четирима, по един за всеки от братята и сестрите му, но онази сутрин бяха само трима. Водеше ги жена, навярно майката на някой от тях. Халил спря колата си, простреля ги в гърдите и главите, усмихна се на жената, качи се в автомобила си и потегли.

Малик се беше разгневил, че е оставил жив свидетел, който е видял лицето му, ала Халил не се съмняваше, че жената няма да си спомни нищо друго, освен трите деца, умрели в ръцете ѝ. Ето как бе отмъстил за майка си.

За миг се замисли за Малик, своя наставник, господар, почти баща. Бащата на Малик, Нумаир — „Пантерата“, — бил заловен от италианската армия и обесен. Халил и Малик си споделяха всичко. Убийството на родителите им от ръцете на неверниците ги свързваше, както и копнежът им за мъст.

След обесването на баща му британците предложили на Малик да шпионира италианците и немците, докато армиите на трите държави се избивали взаимно из цяла Либия. Малик бе шпионирал и самите англичани и бе правил всичко възможно, за да се стига до големи кръвопролития. Когато пристигнали американците, Малик открил поредния доверчив работодател. Веднъж отвел американски патрул право при немска засада, после се върнал при американските линии и им съобщил местоположението на немците.

Халил изпитваше страхопочитание към неговото двуличие и към цялата смърт, която беше посял, без да изстреля нито куршум.

Мнозина опитни мъже го бяха обучавали да убива, ала тъкмо Малик го научи да мисли, действа, мами и разбира поведението на западняка, за да мъсти за всички ислямски мъченици, убити през вековете от християнски неверници.

„Ти имаш силата и смелостта на лъва — бе му казал Малик. — Можеш да убиваш с лъвска бързина и свирепост. Аз ще те науча да си хитър като лъв. Защото без хитрост, Асад, скоро и ти ще станеш мъченик.“

Малик беше вече стар, близо седемдесетгодишен, ала бе доживял да види много триумфи на исляма над Запада. В деня преди Халил да замине за Париж, той го изпрати с думите: „Ако Бог пожелае, ти ще стигнеш в Америка и враговете на исляма и на нашия велик вожд ще паднат в краката ти. Бог е предопределил задачата ти и ще те закриля, докато се върнеш. Но и ти трябва да му помогнеш мъничко, като не забравяш на какво са те учили. Самият аллах ти даде имената на нашите врагове, за да ги убиеш. Нека те води, но не допускай да те заслепи омраза. Лъвът не мрази. Лъвът убива всеки, който го заплашва или му е донесъл страдания. И когато е гладен. Твоята душа е гладна от нощта, в която са ти отнели семейството. Майчината ти кръв те зове, Асад. Зове те невинната кръв на Есам, Кадир, Адара и Лина. И баща ти Карим, с когото бяхме приятели, ще те гледа от рая. Върви, сине, и се върни със слава. Ще те чакам.“

Халил едва не се просълзи известно време мълчаливо седя в таксито, като размишляваше, молеше се и благодареше на аллах за късмета си до този момент. Не се съмняваше, че е в началото на края на дългото си пътуване, започнало от онзи покрив в Ал Азизия на същата тази дата.

Мисълта за покрива му навя неприятни спомени за Бахира и той се опита да ги изхвърли от главата си, но лицето ѝ постоянно се явяваше пред очите му. Бяха открили трупа ѝ две седмици по-късно, вече толкова разложен, че никой не знаеше от какво е умряла. Нямаха представа какво е правила толкова далеч от дома си.

Наивният шестнайсетгодишен Халил се беше страхувал, че ще го свържат с нея, и живееше в постоянен ужас, че ще го обвинят в разврат, богохулство и убийство. Ала хората около него смятаха, че състоянието му се дължи на скръбта от загубата на семейството му. Той наистина скърбеше, но повече се боеше да не го обезглавят. Не се страхуваше от самата смърт, все си повтаряше момчето, а от позорната смърт, която щеше да му попречи да си отмъсти.

Не дойдоха да го убият — дойдоха със съчувствие и уважение. Самият велик вожд присъства на погребението на семейството му, а Асад, от своя страна, присъства на погребението на Хана, осемнайсетмесечната осиновена дъщеря на Кадафи, загинала по време на въздушния удар. Преди това посети в болницата жена му Сафия и двама от синовете му. Поне те се бяха възстановили, слава на аллах. А

две седмици по-късно погребяха Бахира, но след толкова много смърт Халил беше претръпнал и не изпитваше нито скръб, нито угризения.

Що се отнасяше до семейството на капитан Хабиб Надир, фактът, че не са загинали при бомбардировката, изпълваше Асад с гняв. Или по-скоро със завист. Всъщност след трагедията те бяха толкова мили към него, че момчето известно време живя при тях. Тъкмо тогава преодоля чувството на вина, че е убил и опозорил дъщеря им. За случилото се на покрива бе виновна единствено тя. Имаше късмет, че я почитаха като мъченица след безсрамното ѝ поведение.

Халил погледна през прозореца и видя огромен сив мост.

— Какво е това? — попита той Джабар.

— Нарича се мостът Верацано — отвърна шофьорът. — По него ще стигнем на Стейтън Айланд, после по друг мост ще отидем в Ню Джърси. Тук има много вода и мостове — прибави той. — През годините беше возил свои сънародници, емигранти, бизнесмени, туристи и други, пристигнали по тайна работа като този човек отзад, Асад Халил. Почти всички се бяха удивлявали на високите сгради, мостовете, магистралите и зеленината. Но този тип не изглеждаше впечатлен, само любопитен. — За пръв път ли сте в Америка?

— Да, и за последен.

Потеглиха по дългия мост.

— Ако погледнете надясно — каза Джабар, — ще видите южен Манхатън. Наричат го „финансовия квартал“. Ще забележите два много високи еднакви небостъргача.

Огромните сгради на южен Манхатън сякаш се издигаха от водата. Халил позна Световния търговски център.

— Може би следващия път — отвърна той.

— Ако Бог пожелае — усмихна се шофьорът.

Всъщност Джамал Джабар смяташе експлозията в единия небостъргач за ужасно злодеяние, но знаеше пред кого как да говори. Мъжът отзад го притесняваше, макар че нямаше представа защо. Навярно заради очите му. Прекалено шаваха. А и приказваше само от време на време, после потъваше в мълчание. Разговорите между двама араби обикновено бяха дълги и приятелски. В това отношение Асад Халил повече приличаше на християнин или евреин.

Когато приближиха до будките за таксата, Джабар намали скоростта и каза на пътника си:

— Това не е полицейски или митнически пост. Просто трябва да платя за това, че съм използвал моста.

Халил се засмя.

— Зная. Живял съм в Европа. Да не ме мислиш за неграмотен номад?

— Не, господине. Но понякога сънародниците ни се нервират.

— Нервира ме единствено отвратителното ти шофиране.

Двамата се засмяха.

— Имам електронен пропуск, с който мога да мина през будката, без да се налага да спирам — каза Джабар. — Но ако не искате да оставяме следи, трябва да платя в брой.

Халил не искаше нито да оставя следи, нито да спира пред будката. Служителят можеше да запомни лицето му. От друга страна, данните от електронната система можеха да се използват, за да засекат пътя му до Ню Джърси, защото щом откриеха трупа на Джабар в таксито, имаше вероятност да свържат убийството с него.

— Плати в брой — накрая реши той.

Когато шофьорът се насочи към будката в най-близкото платно, Асад вдигна пред лицето си американски вестник. Джабар спря и плати, без да размени нито дума със служителя, после продължи по широката магистрала.

Халил свали вестника. Все още не го търсеха или поне не бяха разширили радиуса на издирването извън летището. Зачуди се дали са се досетили, че тялото на Юсеф Хадад не е на Асад Халил. Хадад беше избран заради приликата си с него. Дали бе предусещал съдбата си?

Слънцето вече се спускаше над хоризонта и след два часа щеше да залезе. Той предпочиташе мрака за следващата част от пътуването си.

Бяха му казали, че американската полиция е многобройна и добре оборудвана и че до половин час след като е напуснал летището ще разполагат със снимката и описанието му. Но автомобилът бе най-доброто средство за бягство. За разлика от Либия, тук имаше прекалено много коли, за да спират и претърсват всички. Трябваше да избягва летища, авто — и жп гари, хотели, домове на свои сънародници, както и някои пътища, мостове и тунели. Този мост бе

точно такова място, ала той беше сигурен, че полицията все още не е затворила напълно мрежата си. И дори да я стегнеха по-плътно около Ню Йорк, пак нямаше да има значение, тъй като почти бе напуснал града и никога вече нямаше да се върне. А ако разширяха района на издирване, мрежата щеше да стане хлабава и лесно щеше да може да се промъква през нея. Много полицаи, да. Но и много хора.

Преди двайсет години — беше му казал Малик — арабите правеха впечатление в американските градове, но сега няма да те забележат даже в някое село. Американецът обръща внимание само на красиви жени. — Двамата се засмяха и учителят му прибави: — „А американките обръщат внимание само на дрехите на другите жени и на витрините.“

Отбиха по друга магистрала и се насочиха на юг. Скоро Халил видя, че пред тях се издига нов мост.

— От тази страна на моста не се плаща такса — каза Джабар. — От отсрещната страна е щатът Ню Джърси.

Асад не отговори и отново се замисли за бягството си. „Бързина — бяха му казали в либийската разузнавателна служба в Триполи. — Бързина. Бегълците обикновено се движат бавно и предпазливо и заради това ги залавят. Бързина, простота и дързост. Качи се на таксито и тръгвай. Никой няма да те спре, стига шофьорът да не кара прекалено бързо или прекалено бавно. Питай го дали има проблеми със стоповете или мигачите. Американските полицаи спират за такива неща. Седни на задната седалка. Там ще има американски вестник. Всички наши шофьори познават американския правилник за улично движение. Лицензирани са.“

Малик му бе казал: „Ако поради някаква причина ви спре полиция, дръж се така, като че ли това няма нищо общо с теб. Не излизай от таксито и остави шофьора да говори. Повечето американски полицаи пътуват сами. Ако те попита нещо, отговаряй на английски с уважение, но не и със страх. Без основателна причина няма да претърси нито теб, нито колата. Такъв е законът в Америка. Даже да претърси таксито, няма да пипне теб, освен ако не е убеден, че те издирват. Ако те помоли да слезеш, значи иска да те претърси. Престори се, че се подчиняваш, извади пистолета си и го застреляй. Той няма да е извадил своя пистолет, освен ако не е сигурен, че си Асад Халил. В такъв случай аллах да те пази. И винаги носи

бронираната си жилетка. Ще ти я дадат в Париж, за да те пази от атентатори. Използвай я срещу тях. Използвай оръжията на федералните агенти срещу тях.“

Халил кимна. Макар и малка, разузнавателната организация на великия вожд се финансираше щедро и агентите ѝ бяха обучени от стария КГБ. Безбожните руснаци бяха опитни, но не вярваха в нищо и тъкмо затова държавата им толкова ненадейно и окончателно се бе разпаднала. Великият вожд все още използваше хората им и ги наемаше като уличници да служат на ислямските борци. Самият Халил беше обучен от руснаци, неколцина българи и дори афганистанци, които американското ЦРУ бе подготвило за борба срещу руснаците. Беше също като през войната, в която Малик беше насъсквал едни срещу други немци, италианци, британци и американци. Неверниците се избиваха помежду си и обучаваха ислямски борци да им помагат — без да съзнават, че посяват семената на окончателната си гибел.

Джабар мина моста, отби от магистралата и продължи по улица, застроена с къщи, които се сториха бедняшки дори на Халил.

— Какво е това място? — попита той.

— Казва се Пърт Амбой.

— Още колко остава?

— Десет минути.

— И никой няма да обърне внимание на автомобила в този щат, така ли?

— Не. Преминаването между отделните щати е свободно. Някой може да ни забележи само ако прекалено се отдалеча от Ню Йорк. Пътуването с такси на големи разстояния е скъпо. Но разбира се — прибави шофьорът, — вие няма нужда да обръщате внимание на таксиметровия апарат. Включил съм го, защото законът ме задължава. — Тук има много закони и закончета.

— Да, и човек трябва да спазва малките, за да може по-лесно да нарушава важните.

Двамата се засмяха.

Халил извади портфейла от вътрешния джоб на тъмносивото сако, което му беше дал Джамал Джабар. Провери паспорта си. На снимката носеше очила и имаше къси мустаци. Това го смущаваше. В Триполи, където го бяха снимали, му казаха: „Юсеф Хадад ще ти даде фалшиви мустаци и очила. Маскировката е задължителна, но ако

полицията те претърси, ще проверят мустаците и ще открият, че са фалшиви.“

Асад докосна мустаците си и ги подръпна. Бяха добре залепени, но да, лесно можеше да се разбере, че не са истински. Във всеки случай, нямаше намерение да допусне никой полицай достатъчно близо, за да ги провери.

Носеше очилата в джоба си. Имаше нормално зрение, но тези бяха бифокални, така че можеше да вижда с тях и в същото време щяха да минат за очила за четене.

Отново погледна паспорта. Сега се казваше Хефни Бадр и бе египтянин. Ако го разпиташе работещ в полицията американски арабин, либийският му акцент щеше да мине за египетски. Беше прекарал няколко месеца в тази страна и можеше да убеди дори американски египтянин, че е негов сънародник.

В паспорта се посочваше, че е мюсюлманин, учител по професия, живеещ в Ел Миния, град на Нил, за който бяха чували малцина западнци и дори египтяни. Асад бе живял там един месец, за да затвърди легендата си — фалшивия си живот.

Халил прерови портфейла и откри петстотин долара, не прекалено много, за да привлече внимание, но напълно достатъчно за нуждите му. Имаше и египетски пари, египетска лична карта, египетска кредитна карта на името на Бадр, както и карта на „Американ Експрес“.

Във вътрешния си джоб намери и международна шофьорска книжка със снимка, подобна на онази в паспорта.

Джабар го погледна в огледалото.

— Всичко наред ли е, господине?

— Надявам се, че няма да се наложи да откроя нещо не наред — отвърна Асад.

Двамата отново се засмяха.

Халил прибра всичко в джоба си. Ако ги спряха, навярно щеше да заблуди обикновен полицай. Но трябваше ли да се прави на актьор само защото беше дегизиран? Въпреки онова, което му бяха казали в Либия, първата му реакция щеше да е да извади пистолетите си и да убие всеки, който представлява заплаха за него.

Той отвори черния сак, който Джабар бе оставил на задната седалка. Вътре имаше тоалетни принадлежности, бельо, няколко

вратовръзки, спортна риза, химикалка и празен бележник, американски монети, евтин туристически фотоапарат, две пластмасови бутилки минерална вода и малък Коран, отпечатан в Кайро.

Нямаше нищо, което да го компрометира. Носеше в главата си всичко, от което се нуждаеше. Единственото, което можеше да провали Хефни Бадр, бяха глоковете на двамата федерални агенти. В Триполи му бяха казали да се избави от тях колкото може по-скоро. Шофьорът на таксито щял да му даде друг пистолет. „Ако ме спрат — беше отвърнал Халил, — няма да има значение какъв пистолет нося. Искam да използвам оръжията на враговете, докато не изпълня задачата си или не умра.“ Те не бяха възразили. А в черния сак нямаше пистолет.

Все пак две неща можеха да го уличат. Първото бе тубичка паста за зъби, която всъщност беше лепило за мустаците. Второто беше пудра за крака, египетска марка, всъщност сива боя. Халил развъртя капачката, поръси главата си и се погледна в ръчното огледалце от несесера. Резултатът бе удивителен — гарвановочерната му коса изглеждаше прошарена с бяло. Той се среса на път, сложи си очилата и попита Джабар:

— Е, какво мислиш?

Шофьорът вдигна очи към огледалото.

— Какво е станало с пътника, когото взех на летището? Какво направихте с него, господин Бадр?

Двамата се засмяха, но Джабар се напрегна. „Защо ми трябваше да му показвам, че знам фалшивото му име?“ — помисли си той, погледна в огледалото и видя, че тъмните очи на мъжа са впити в него.

Халил се обърна към прозореца. Все още бяха в район, който не изглеждаше особено благоденстващ, но по улиците бяха паркирани хубави коли, което го изненада.

— Това е магистралата, по която трябва да тръгнете — каза шофьорът. — Ще платите на автомата.

— Знаеш ли какво се случи днес на летището? — попита Халил.

— На кое летище, господине?

— На онова, от което идваме.

— Не, нямам представа.

— Е, тогава ще чуеш по радиото.

Джабар не отговори.

Асад отвори една от бутилките минерална вода, насили се да я изпие почти до дъно, после изля остатъка на пода. Влязоха в огромен паркинг.

— Хората оставят колите си тук и взимат автобус за града — поясни шофьорът. — Но днес е събота и няма много автомобили.

Халил се огледа. Не се виждаше жива душа. Джабар паркира и попита:

— Виждате ли черната кола точно пред нас?

Асад проследи погледа му.

— Да.

— Ето ключовете. — Без да се обръща, шофьорът му ги подаде. — Документите за наема са в жабката. Наета е за една седмица на името от паспорта ви от летището в Нюарк, Ню Джърси, но регистрационните номера са нюйоркски. Това е всичко, което ми наредиха да ви кажа. Ако искате, мога да ви заведа до магистралата.

— Не е необходимо.

— Аллах да ви благослови. Дано се върнете невредим в родината.

Халил вече стискаше глока в ръката си. Пъхна дулото в празната пластмасова бутилка, притисна дъното ѝ към гърба на предната седалка и стреля в горната част на гърба на Джамал Джабар, така че ако не улучи гръбначния стълб, куршумът да проникне в сърцето. Бутилката заглуши изстрела.

Тялото на шофьора полетя напред, но предпазният колан го задържа изправено.

Във въздуха се разнесе мирис на кордит и Асад с наслада го вдиша.

— Благодаря за водата — каза той. Помисли си дали да не стреля още веднъж, но видя, че Джабар започва да потръпва по начин, който не можеше да се имитира. Докато го чакаше да умре, Халил намери празната гилза, сложи я в джоба си и прибра пластмасовата бутилка в сака.

Джамал Джабар най-после престана да се гърчи и неподвижно увисна на колана.

Халил се огледа, за да се увери, че са сами на паркинга, после се пресегна, бързо взе портфейла на шофьора, разкопча колана му и го

натисна надолу под таблото. Накрая изключи двигателя и извади ключовете.

Слезе от таксито, затвори и заключи вратите и се запъти към черната кола — беше „Мъркюри Маркиз“. Качи се и запали, после си спомни и си сложи предпазния колан. Напусна тихия паркинг и потегли по улицата. В главата му изникна стих от еврейското свещено писание: „... лъв на пътя!“^[1] Халил се усмихна.

^[1] Притчи Соломонови 26:13. — Б.пр. ↑

19.

Някакъв тип от ФБР, казваше се Хал Робъртс, ни посрещна във фоайето на Федерал Плаза 26.

Когато те чакат пред работното ти място, или ти оказват почит, или си загазил. Господин Робъртс не се усмихваше и това ми показва, че няма да получим похвални грамоти.

Качихме се на асансьора и агентът използва ключа си, за да натисне бутона за двайсет и осмия етаж. Пътувахме в мълчание.

На Федерал Плаза 26 се намират различни служби, повечето от които само харчат държавни пари. Но организациите между двайсет и втори и двайсет и осми етаж изобщо не са невинни и до тях може да се стигне само с ключ. Когато постъпих на новата си работа, получих ключ и човекът, който ми го даде, каза: „Бих искал да взема и отпечатъка ви. Можете да забравите или да изгубите ключа, но не и палеца си.“ Всъщност можеш да си изгубиш и палеца.

Аз работех на двайсет и шестия етаж, където имах бюро, заградено с ниски стенички, наред с други бивши и действащи ченгета от НЙПУ. Там се помещаваха и неколцина костюмари, както наричаме агентите от ФБР. Названието не е много точно, защото и мнозина от НЙПУ носят костюми, а около една трета от агентите са жени. Само че много отдавна съм се научил никога да не оспорвам жаргона на която и да било организация — някъде в него има податки за начина на мислене на хората, работещи там.

Така или иначе, слязохме на последния етаж, обитаван от небесните същества, и ни въведоха в ъглов кабинет, който гледаше на югоизток. На вратата пишеше ДЖАК КЪОНИХ, което в превод означаваше „крал Джак“^[1].

Действителната титла на господин Къоних беше „главен специален агент“ и той отговаряше за цялата антитерористична спецчаст. Владенията му обхващаха петте нюйоркски общини, съседните окръзи в Ню Джърси и Кънектикът, както и северната част на щата Ню Йорк, и двата лонгайландски окръга Насау и Съфък. Именно в последния окръг, в източния край на Лонг Айланд, за пръв

път се натъкнах на сър Тед и сър Джордж, ако ми позволите да продължа метафората, странстващи рицари, които се оказаха тъпанари. Във всеки случай, не се съмнявах, че крал Джак обича всичко в кралството му да е наред.

Негово величество имаше голям кабинет с огромно бюро. А също диван и три фотьойла около малка масичка. И вградени книжни лавици, както и кръгла маса като онази на крал Артур, само че без трон.

Крал Джак го нямаше и господин Робъртс ни каза:

— Настанете се като у дома си, вдигнете си краката на масата и легнете на дивана, ако искате. — Всъщност точните му думи бяха: — Изчакайте. — И излезе.

Зачудих се дали ще имам време да ида до бюрото си и да прегледам трудовия си договор.

Трябва да спомена, че тъй като това е Смесена антитерористичната спецчаст, крал Джак споделя властта си с един капитан от нюйоркската полиция. Казва се Дейвид Стайн, еврейски господин, завършил е право и според началника на полицията е достатъчно интелигентен, за да отстоява своето пред свръхобразованите федерални. Работата на капитан Стайн е изключително трудна, но той е хитър и дипломатичен, поради което успява да защитава интересите на ченгетата от НЙПУ. Ние бившите сме в нещо като сива зона и никой не пази нашите интереси, но пък и аз нямам проблемите на действащите полицаи, така че всичко е точно.

Що се отнася до капитан Стайн, той е бивш служител от разузнавателния отдел и е разследвал много случаи, свързани с ислямски екстремисти, сред които убийството на рави „Меир Кахане“^[2], поради което е много подходящ за тази работа.

И очевидно има личен проблем с арабите. Антитерористичната спецчаст, разбира се, покрива всички терористични организации, но не трябва да си страхотен учен, за да се сетиш къде е поставен основният акцент.

Във всеки случай се чудех дали тази вечер ще видя капитан Стайн. Надявах се — имахме нужда от още едно ченге в стаята.

Кейт и Тед без коментар оставиха куфарчетата на Фил и Питър на кръглата маса. Спомних си няколко случая, в които ми се бе налагало да взимам служебната карта и пистолета на хора, които съм

познавал, и да ги връщам в участъка. По същия начин древните воители са носили у дома мечовете и щитовете на своите загинали другари. Сега обаче оръжията липсваха. Отворих куфарчетата, за да проверя дали са изключени мобифоните. Смущаващо е, когато иззвъни телефонът на мъртвец.

Както и да е, що се отнася до Джак Кьоних, откакто ме назначиха на работа, го бях виждал само веднъж, и тогава ми се стори интелигентен, тих и затворен човек. Носеше му се славата, че бил жилаво и адски язвително копеле, на което страшно се възхищавах. По повод на лекциите ми в „Джон Джей“ ми беше казал: „Онези, които могат, работят, които не могат — преподават“. На което отвърнах: „Онези, които са били надупчени с три куршума по време на служба, не са длъжни да обясняват защо се занимават с друго“. След кратко ледено мълчание той се усмихна и рече: „Добре дошъл в Антитерористичната спецчаст“.

Въпреки усмивката и приветствието останах с впечатление, че съм го ядосал. Може пък да бе забравил за случая.

Докато стояхме на синия плюшен килим, погледнах Кейт. Стори ми се малко обезпокоена. Тед Наш, разбира се, не наричаше Джак „главен специален агент“. Господин ЦРУ си имаше свои шефове, които се помещаваха отгатък улицата на Бродуей 290, и бих дал месечната си заплата, за да го видя на техния килим. Само че това никога нямаше да се случи.

Между другото, някои отдели на АСЧ също са на номер двеста и деветдесет, по-нова и по-хубава сграда от Федерал Плаза. Носи се слух, че разделянето на силите не е в резултат от недостига на място, а грижливо планирана стратегия в случай, че някой реши да изпита познанията си по химия върху федерално учреждение. Аз лично смятам, че става дума просто за административна грешка и бюрократично маневриране, но такива организации строго засекретяват обясненията за обикновената глупост.

Ако се чудите защо Тед, Кейт и Джон не разговаряха, трябва да ви кажа, че кабинетът се подслушваше. Когато двама или повече души бъдат оставени сами в чужд офис, имай едно наум, че си в ефир. Проба, едно, две, три. Аз обаче казах за протокола:

— Хубав кабинет. Господин Кьоних наистина има вкус.

Тед и Кейт не ми обърнаха внимание.

Погледнах си часовника. Наближаваше 19:00 и подозирах, че господин Кьоних не е особено щастлив от необходимостта да се върне в службата в събота вечер. Аз също не бях много въодушевен от тази идея, но антитероризмът си е денонощна работа. Както казвахме в отдел „Убийства“: „когато свърши работното време на убийците, започва нашето“.

Отидох до прозореца и погледнах на изток. Тази част от южен Манхатън е бъкана от съдилища, а още по на изток е Полис Плаза 1, бившето ми работно място. По-нататък е Бруклинският мост, по който бяхме дошли и който минава над самата Ист Ривър, разделяща Манхатън от Лонг Айланд.

Не можех да видя летище „Кенеди“, но различавах сиянието на светлините му и забелязах нещо като наниз от ярки звезди в небето над Атлантическия океан, като ново съзвездие, което всъщност бе кацащ самолет. Очевидно пак бяха отворили пистите.

В пристанището се намираше Елис Айланд, през който бяха минали милиони емигранти, включително моите ирландски предци. А в средата на залива на юг от него се извисяваше Статуята на свободата, високо вдигнала факела си, за да приветства света. Тя фигурираше в списъка с цели на почти всеки терорист, но все още си стоеше на мястото. Дотук добре.

Общо взето, вечерната гледка беше страхотна — градът, осветените мостове, реката, ясното априлско небе и големият полумесец на луната, който се издигаше на изток над Бруклин.

Обърнах се и погледнах на югозапад през големия прозорец на ъгловия офис. Над всичко доминираха двата небостъргача на Световния търговски център, устремили се на половин километър в небето, сто и десет етажа стъкло, бетон и стомана.

Намираха се на около осемстотин метра от Федерал Плаза, но бяха толкова грамадни, че изглеждаха оттатък улицата. Наричаха ги „Северен и Южен небостъргач“, но на 26 февруари 1993 година, петък, в 12:17:36 Южният за малко да стане известен като „Липсващият небостъргач“.

Бюрото на господин Кьоних бе разположено така, че всеки път щом погледне през прозореца, да вижда Световния търговски център и да си мисли какво са се опитвали да постигнат някои арабски господа, когато са оставили натъпкан с експлозив бус в подземния паркинг — а

именно разрушаването на Южния небостъргач и смъртта на над петдесет хиляди души.

А ако Южният небостъргач се беше срутил върху Северния, щяха да загинат още четирийсет-петдесет хиляди.

Сградата обаче бе издържала и жертвите бяха шест, плюс над хиляда ранени. Терористичният акт, който можеше да доведе до най-мощната кланица след Втората световна война, изигра ролята на предупредителна сирена. Америка се беше превърнала във фронтова линия.

Хрумна ми, че господин Кьоних е можел да пренареди мебелите си или да постави щори на прозорците, но фактът, че бе предпочел да гледа тези сгради всеки работен ден, бе много показателен. Не знам дали псуваше пропуските в охраната, довели до онази трагедия, или благодареше на Господ, че е пощадил сто хиляди души. Сигурно и двете. И тези небостъргачи, наред със Статуята на свободата, Уол Стрийт и всичко останало навярно всяка нощ го измъчваха насън.

По време на експлозията през 1993-та крал Джак не беше ръководил АСЧ, ала сега командваше парада и може би нямаше да е зле в понеделник сутрин да обърне бюрото си към летище „Кенеди“. На върха наистина е самотно, но пък гледката обикновено е прекрасна. За Джак Кьоних обаче от това място нямаше прекрасни гледки.

В този момент обектът на мислите ми влезе в кабинета си и ме завари да зяпам Световния търговски център.

— Още ли са си на мястото, професоре? — попита ме той.

Явно добре помнеше нахалните си подчинени.

— Да, господине — отвърнах аз.

— Е, това е добра новина. — Кьоних ни даде знак да седнем. Наш и Кейт се настаниха на дивана, а аз на един от трите фотьойла.

Шефът остана прав. Беше висок петдесетинагодишен мъж с къса стоманеносива коса, стоманеносиви очи, стоманеносива съботна четина по брадичката, стоманена долна челюст и стоеше така, все едно има в гъза си стоманен прът, който се кани да напъха в нечий друг задник. Общо взето, нямаше много добродушен вид и бе в обяснимо мрачно настроение.

Господин Кьоних носеше небрежен спортен панталон, синя спортна риза и леки мокасини, но нищо в него не изглеждаше небрежно, спортно или леко.

Хал Робъртс влезе и седна на втория фотьойл срещу мен. Джак Кьоних като че ли нямаше намерение нито да седне, нито да се отпусне.

Господин Робъртс носеше продълговат бележник и молив. Реших, че сигурно ще си записва поръчките ни за напитки, но бях прекалено голям оптимист.

Крал Джак започна без предисловия.

— Някой от вас може ли да ми обясни как закопчан в белезници и охраняван терорист е успял да убие триста души на борда на американски пътнически самолет, включително двамата си въоръжени придружители, двама федерални маршали и служител от отдел „Произшествия“ на Транспортна полиция, а после да проникне в секретна охранявана федерална служба, където да очисти секретарка от Антитерористичната спецчаст, дежурен агент от ФБР и полицаи от нюйоркското управление? — Той ни изгледа поред. — Някой би ли се опитал да ми го обясни?

Ако бях на Полис Плаза вместо на Федерал Плаза, щях да отговоря на такъв саркастичен въпрос с нещо от рода на „Можете ли да си представите колко по-ужасно щеше да е, ако престъпникът не е бил с белезници?“ Но сега не беше нито времето, нито мястото за шегички. Бяха убити много невинни хора и живите бяха длъжни да обяснят причините. Въпреки това крал Джак не започваше добре с поданиците си.

Излишно е да споменавам, че никой не отговори на въпроса, който изглеждаше, пък и си беше реторичен. Винаги е най-добре да оставиш шефа си да побеснее малко. За негова чест, той бесня само още една-две минути, после седна и се втренчи през прозореца. Погледът му бе насочен към финансовия квартал, тъй че нямаше мрачни асоциации с летището, освен ако случайно не притежаваше акции на „Трансконтинентал“.

Между другото, Джак Кьоних беше от ФБР и съм убеден, че Тед Наш не обичаше други феберейци да му говорят така. Като полуцивилен, аз също не си падах по този стил, но Кьоних бе шефът и всички бяхме от спецчастта. От екипа. Кейт беше от същата федерална институция и имаше опасност за кариерата ѝ, както и за тази на Джордж Фостър, но той бе избрал леката работа и бе останал при труповете.

Крал Джак явно се опитваше да се овладее. Накрая погледна Тед Наш.

— Съжалявам за Питър Горман. Познаваше ли го?

Наш кимна.

Кьоних се обърна към Кейт.

— С Фил Хъндри бяхте приятели.

— Да.

Дойде моят ред.

— Сигурен съм, че сте губили приятели от службата — каза той.
— Знаете колко е тежко.

— Да. С Ник Монти бяхме станали приятели.

Джак Кьоних пак се втренчи в празното пространство. Мислеше за много неща, убеден съм. Беше време за почтително мълчание, което продължи около минута, но всички знаехме, че трябва да се залавяме за работа.

— Капитан Стайн ще дойде ли? — навярно малко недипломатично попитах аз.

Кьоних ме изглежда.

— Той пое прякото ръководство на наблюдателните групи и няма време за съвещания.

Човек никога не знае какво правят шефовете и какви дворцови интриги се вихрят, така че е най-добре да не ти пука. Прозях се, за да покажа, че съм изгубил интерес и към въпроса си, и към неговия отговор.

Той се обърна към Кейт.

— Добре, разкажи ми какво се е случило. От самото начало.

Тя очевидно бе подготвена и хронологично му описа днешните събития, сбито, но без да бърза.

Кьоних слушаше, без да я прекъсва. Робъртс си водеше записки. Някъде се въртеше касетофон.

Кейт спомена, че съм настоял да идем при самолета, както и факта, че нито тя, нито Фостър са го смятали за нужно.

По време на целия разказ лицето на крал Джак остана безизразно. Не вдигаше вежди, не се мръщеше, не потръпваше, не кимаше, не клатеше глава и определено не се усмихваше. Беше опитен слушател и нищо в поведението му нито окуражаваше, нито обезсърчаваше свидетеля.

Кейт стигна до момента, в който се бях върнал на втората палуба на боинга и бях открил, че палците на Хъндри и Горман липсват. После замълча, за да събере мислите си. Кьоних ме погледна и макар че не ми даде одобрителен знак, разбрах, че няма да ме отстрани от случая.

Кейт продължи да излага събитията, като представяше само фактите и оставяше предположенията и теориите за по-късно, ако Кьоних пожелаеше да ги чуе. Имаше удивителна памет за подробностите и поразителна способност да не ги разкрасява. Искам да кажа, в подобни ситуации, когато бях на килима пред шефовете, и аз се опитвах да не разкрасявам детайлите, освен ако не пазех гърба на някой приятел, но както е известно, в паметта ми има много бели петна.

Кейт завърши с думите:

— Джордж реши да остане, за да поеме местопрестъплението. Всички се съгласихме и помолихме полицаи Симпсън да ни докара тук.

Погледнах си часовника. Разказът бе отнел четиридесет минути. Наближаваше осем, часът, в който мозъкът ми обикновено се нуждае от алкохол.

Джак Кьоних се отпусна назад на стола си и видях, че обмисля чутото.

— Изглежда, Халил е действал само на една-две крачки пред нас — каза той.

Реших да отговоря.

— В спорта това е достатъчно. Вторият просто е първият губещ. Господин Кьоних ме изгледа, после рече:

— Вторият е първият губещ. Откъде сте научили това?

— От Библията, струва ми се.

Той се обърна към Робъртс.

— Почини си малко. — Хал остави молива си. — Разбрах, че сте подали молба за прехвърляне в отдела за ИРА — каза ми Кьоних.

Прокашлях се.

— Ами, да, но...

— Изпитвате ли лична омраза към Ирландската републиканска армия?

— Всъщност не, аз...

— Двамата с Джон вече обсъдихме този въпрос — прекъсна ме Кейт, — и той оттегли молбата си.

Това не бяха точните ми думи, но звучаха по-добре от моите расистко-сексистски забележки по адрес на мюсюлманите. Погледнах я и очите ни се срещнаха.

— Прегледах материалите по плъмайландския случай от миналата есен — информира ме Кьоних.

Не отговорих.

— Прочетох доклада по случая, подготвен от Тед Наш и Джордж Фостър, както и сведението, написано от детектив Бет Пенроуз от отдел „Убийства“ в съфъкския участък. — Той замълча, после прибави: — Има известни разминавания в мненията и фактите, представени в двата документа. Повечето са свързани с вашата роля в разследването.

— Аз не участвах официално в разследването.

— Въпреки това именно вие сте решили случая.

— Имах много свободно време. Навярно трябва да си намеря хоби.

Кьоних не се усмихна.

— Докладът на детектив Пенроуз сигурно е поразкрасен заради връзката помежду ви.

— По онова време между нас нямаше нищо.

— Но е имало, когато го е писала.

— Извинете ме, господин Кьоних, но вътрешният отдел на управлението вече ме разпита...

— О, значи имат хора, които разследват полицаите?

Разбрах, че се шегува, и се усмихнах с една-две секунди закъснение.

— Освен това — продължи той — докладът на Тед и Джордж може да е бил повлиян от факта, че сте ги изкарали от кожата им.

Хвърлих поглед към Наш, който, както обикновено, изглеждаше абсолютно невъзмутим, като че ли Кьоних говореше за друг Тед Наш.

— Останах възхитен от способността ви да разкриете същността на изключително сложен случай, заблудил всички останали — каза крал Джак.

— Беше съвсем обикновено разследване — скромно отвърнах аз с надеждата, че господин Кьоних ще възрази: „Не, момчето ми, ти си

блестящ детектив“.

Но вместо това той рече:

— Тъкмо затова назначаваме детективи от НЙПУ. Те носят със себе си нещо различно.

— Например понички — предложих аз.

Господин Кьоних нито се засмя, нито се ядоса.

— Те носят със себе си здравомислие, умения за работа на терена и разбиране за мисленето на престъпника, малко по-различно от онова на агент от ФБР или ЦРУ. Съгласен ли сте?

— Категорично.

— Антитерористичната спецчаст твърдо вярва, че цялото е по-ценно от сбора от частите. Нали така?

— Да.

— Това е възможно единствено чрез взаимно уважение и сътрудничество.

— Тъкмо се канех да го кажа.

Той ме изгледа за миг.

— Искате ли да участвате в разследването?

— Да.

Кьоних се наведе към мен и се взря в очите ми.

— Не искам да виждам никакво перчене, не искам да чувам за никакво дърлене. Искам пълна лоялност от ваша страна, господин Кори, или, Бог да ми е на помощ, ще наредя да изсушат главата ви и да я поставят на бюрото ми. Съгласен ли сте?

Мили Боже! Говореше също като бившите ми шефове. В мен трябва да има нещо, което изважда на показ най-гадните страни на хората. Така или иначе, замислих се за поправките в трудовия ми договор. Можех ли да бъда лоялен играч от отбора? Не, но исках да участвам в разследването. Сетих се, че господин Кьоних не бе настоял да престана с язвителността си или да притъпя острието на шпагата на остроумието си, и приех това или като одобрение, или като пропуск от негова страна. Стиснах палци и отвърнах:

— Съгласен съм.

— Добре. — Ръкувахме се. — На борда си.

Понечих да кажа: „Няма да съжалявате, господине“, но си помислих, че навярно ще съжалява, затова просто отвърнах:

— Ще направя каквото мога.

Кьоних взе някаква папка от Робъртс и започна да я прелиства. Загледах се в него и реших, че не бива да го подценявам. Не бе получил този ъглов кабинет, защото е племенник на Чичо Сам. Беше стигнал дотук поради всички обичайни причини като упорита работа, безкрайни часове труд, интелигентност, образованост, вяра в мисията си, добри ръководни умения и навярно патриотизъм. Но много хора във ФБР притежават същите качества.

Джак Кьоних обаче се отличаваше от другите надарени хора с готовността си да поема отговорността за катастрофи, които е бил длъжен да предотврати. Случилото се този следобед бе достатъчно неприятно, ала някъде се криеше злодей — Асад Халил, — който искаше да вдигне във въздуха Манхатън, да отрови водоизточниците или да изтреби населението със смъртоносни микроорганизми. Джак Кьоних го знаеше, знаехме го всички. Но той беше готов да понесе бремето си и да поеме тежестта на удара, ако и когато се стигнеше дотам. Като днес.

Кьоних погледна към нас с Тед и Кейт, после кимна на Робъртс, който взе молива си. Интервюто за приемане на работа на Джон Кори и неговият период на приспособяване бяха свършили. Започваше Част втора от трагедията „Дж. Ф. Кенеди“.

Крал Джак се обърна към Кейт.

— Не мога да повярвам, че радиовръзката с боинга е прекъснала за цели два часа и никой от вас не го е знаел.

— Единствената ни информация за самолета идваше от агента на портала, който не знаеше почти нищо — отвърна тя. — Ще се наложи да променим тази процедура.

— Добра идея. Освен това трябва да имате пряка връзка с Центъра за контрол на въздушния трафик, кулата и командния център на Транспортна полиция.

— Ясно.

— Ако бяха отвлekli самолета, можеше да стигне до Куба или Либия, без изобщо да разберете.

— Да, господине — съгласи се Кейт и прибави: — Тед предвидливо беше взел името и телефонния номер на главния диспечер в кулата.

Кьоних погледна Наш.

— Да. Но е трябвало да му се обадиш по-рано.

Наш не отговори. Имах чувството, че няма да каже нищо, което господин Робъртс би могъл да запише в бележника си.

— Изглежда, предаването на онзи либиец през февруари — продължи Кьоних — е било само суха тренировка, за да научат процедурите ни. Мисля, че след бягството му всички го подозирахме, поради което този път взехме извънредните предохранителни мерки. Ако тогава му бяхме завързали очите, нямаше да види „Конквистадор“, нито... как се отключва вратата. Така че навярно трябва да започнем да завързваме очите на всички, които водим там. Освен това, предполагам, си спомняте, че първият либиец пристигна в събота и видя колко малко хора има в клуба през уикенда.

Изглежда, че Част втора се изразяваше в преглед на тактиката и процедурите с подзаглавие „Затваряне на клетката след бягството на лъва“. Господин Кьоних продължи известно време, като говореше предимно на Кейт, която заместваше нашия безстрашен водач Джордж Фостър.

— Добре — рече той накрая, — значи сте разбрали, че не всичко върви според плана, когато Тед се е обадил на главния диспечер Ставрос.

Кейт кимна.

— Тогава Джон поиска да отиде при самолета, но ние с Тед и Джордж...

— Вече ми го каза. — На мен ми се щеше да го чуя повторно, но Кьоних зададе на Тед Наш интересен директен въпрос: — Очакваше ли проблем в този случай?

— Не.

Аз не смятах така, въпреки бръцолевенията на Тед за това, че тук се казвала само истината. Тия типове от ЦРУ дотолкова са затънали в измами, заблуди, двойни и тройни игри, параноя и прочее, че човек никога не може да е сигурен какво знаят, кога са го научили и какво си измислят. Това не ги причислява към лошите и всъщност не можеш да не се възхищаваш на страхотните им изпълнения. Искам да кажа, че са в състояние да излъжат дори свещеник в изповедалнята. Но като оставиш възхищението настрана, не е лесно да работиш с тях, ако не си от техните.

Във всеки случай с въпроса си Джак Кьоних бе повдигнал тази тема, но сега се обърна към мен:

— Между другото, макар че инициативността ви е достойна за уважение, когато сте се качили на онази кола и сте пресекли пистите, вие сте излъгали началниците си и сте нарушили всички правила. Ще оставя случая без последствия, но това да не се повтаря.

Малко се ядосах и отвърнах:

— Ако се бяхме размърдали десетина минути по-рано, навярно сега Халил щеше да е в затвора, обвинен в убийство. Ако бяхте наредили на Хъндри и Горман да се обаждат и докладват по клетъчните си телефони, мълчанието им щеше да ни покаже, че има проблем. Ако имахме пряка връзка с Центъра за контрол на въздушния трафик, щяха да ни съобщят, че от часове няма радиокontakt със самолета. Ако не бяхте посрещнали онзи идиот през февруари с отворени обятия, днес нямаше да се случи такова нещо. — Изправих се и заявих: — Прибирам се вкъщи, освен ако не се нуждаете от мен за нещо важно.

Когато използвах този номер пред бившите си шефове, някой ми отвръщаше: „Гледай на излизане вратата да не те удари по задника“. Но господин Кьоних тихо отговори:

— Нужен сте ни за нещо важно. Седнете, моля.

Добре, седнах. Ако бях в отдел „Убийства“, в този момент някой от шефовете щеше да си отвори бюрото и да извади бутилка водка, за да успокои топката. Само че не очаквах да нарушат правилника на място, в което окачват по коридорите предупредителни надписи за пиене, пушене, сексуален тормоз и тежки престъпления.

Както и да е, известно време всички поседяхме потънали, струва ми се, в дзен медитация, за да успокоим нервите си без алкохол.

Господин Кьоних продължи с дневния ред и ме попита:

— Обадили сте се на Джордж Фостър по мобифона на Кейт и сте му казали да обяви общоградско издирване, така ли?

— Точно така.

Той изреди последователността и съдържанието на разговорите ми с Фостър, после каза:

— Значи сте се върнали на втората палуба и сте видели, че палците на Фил и Питър са отрязани. И сте разбрали какво означава това.

— Какво друго можеше да означава?

— Да. Поздравявам ви с тази невероятна детективска дедукция... искам да кажа... да се върнете и да им проверите... палците. — Кьоних ме погледна и попита: — Как стигнахте до тази идея, господин Кори?

— Нямам представа. Понякога ми щукват разни неща.

— Наистина ли? Винаги ли действате на основата на нещо, което просто ви е щукнало?

— Ами, ако е достатъчно странно, да. Нали разбирате, като отрязаните палци.

— Ясно. След това сте позвънили в „Конквистадор“ и Нанси Тейт не ви е отговорила.

— Струва ми се, че вече приказвахме за това.

Кьоних не ми обърна внимание.

— Всъщност тя вече е била мъртва.

— Да. Точно затова не ми отговори.

— Ник Монти също вече е бил мъртъв.

— По това време сигурно е умирал. Когато те прострелят в гърдите, не умираш веднага.

— Къде ви раниха? — ненадейно попита Кьоних.

— На Западна Сто и втора улица.

— Искам да кажа, на кое място от тялото.

Знаех какво иска да каже, само че не обичам да обсъждам анатомията си в смесена компания.

— Не получих сериозни мозъчни увреждания.

Той като че ли не беше убеден, но промени темата и се обърна към Тед.

— Имаш ли какво да прибавиш?

— Не.

— Смяташ ли, че Джон и Кейт са пропуснали някаква възможност?

Тед Наш обмисли този многозначителен въпрос.

— Мисля, че всички подценихме Асад Халил.

Кьоних кимна.

— Съгласен съм. Но повече няма да допуснем тази грешка.

— Трябва да престанем да смятаме тези хора за идиоти — прибави Наш. — Това ще ни донесе много неприятности.

Крал Джак не отговори.

— Ако мога да се изразя така — продължи Тед, — във ФБР и разузнавателния отдел на Нюйоркското полицейско управление има проблем с отношението към ислямските екстремисти. Проблемът отчасти се дължи на расистки позиции. Арабите и другите етнически групи в ислямския свят не са нито глупави, нито страхливи. Армиите или въоръжените им сили може и да не ни впечатляват, но терористичните организации от Средния изток нанесоха някои сериозни удари по целия свят, включително в Израел и Америка. Работил съм с Мосад и те изпитват по-благоразумно уважение към ислямските терористи от нас. Не всички екстремисти са еднакво добри, но даже неопитните са в състояние от време на време да постигат успехи. А понякога човек попада на такива като Асад Халил.

Излишно е да споменавам, че тази лекция не допадна на крал Джак, но той разбра смисъла ѝ. Тъкмо това правеше Джак Кьоних по-умен от средния шеф. Аз също бях наясно какво иска да каже Наш, както и Кейт. Въпреки лошото ми отношение към неговия представител, ЦРУ имаше много силни страни. Една от тях трябваше да е в областта на преценката на вражеските способности, ала обикновено бяха склонни да надценяват противника, което се отразяваше благотворно на бюджета на управлението. Нали знаете, те научиха за разпадането на Съветския съюз от вестниците.

От друга страна, в думите на Тед Наш имаше известна истина. Никога не бива да смяташ за шутове хората, които изглеждат, говорят и се държат различно от теб. Особено когато искат да те убият.

— Мисля, че отношението на всички се променя — отвърна Кьоних, — но съм съгласен с теб, че в това отношение все още имаме някои проблеми. След днешния случай със сигурност ще възприемаме противниците си по друг начин.

След като бе изяснил философските си виждания, господин Наш се върна към конкретния въпрос.

— Според мен, както преди малко отбеляза и Кейт, Халил е напуснал страната и се е насочил към Средния изток със самолет на държава от този район. Накрая ще се върне в Либия, където ще го посрещнат с почести. Възможно е никога вече да не го видим или поне не до една година. Междувременно е най-добре да оставим този проблем на международната дипломация или на разузнавателните служби.

Кьоних го изгледа. Имах чувството, че не се обичат.

— Но нямаш нищо против да продължим да се занимаваме със случая в страната, нали, Тед?

— Не, разбира се.

Леле божке! За миг зърнах блясък на оголени кучешки зъби. Мислех, че сме един отбор.

— Тъй като си в течение на всичко — предложи на господин Наш господин Кьоних, — защо не поискаш от началниците си да те включат във вашето разследване? Навярно отвъд океана.

Наш се хвана на въдицата.

— Ако смяташ, че не ви трябва тук, довечера или утре ще ида в Лангли и ще обсъдя въпроса с тях. Мисля, че идеята е добра.

— Аз също — отвърна Кьоних.

Стори ми се, че Тед Наш ще изчезне от живота ми, което ме преизпълни с щастие. От друга страна, милият Тед може би щеше да ми липсва. А може би не. Хората като него имат навика да се появяват точно когато най-малко ги очакваш.

Любезната, но лицемерна размяна на реплики между Тед Наш и Джак Кьоних, изглежда, свърши.

Мислено запалих цигара, пийнах малко скоч и си разказах мръсен виц, докато Кейт и Джак разговаряха. Как се справят тези хора без алкохол? Как приказват, без да псуват? Кьоних обаче от време на време пускаше по някоя и друга ругатня. За него имаше някаква надежда. Всъщност от Джак можеше да стане добро ченге, което е най-голямата похвала от моята уста.

На вратата се почука, появи се млад мъж и каза:

— Господин Кьоних, търсят ви по телефона и навярно ще предпочетете да се обадите отвън.

Кьоних стана, извини се и се запъти към вратата. Забелязах, че външното помещение, което на идване бе празно и тъмно, сега е пълно с хора, седнали на бюрата си или обикалящи наоколо. В полицейския участък никога не е тъмно, тихо или празно, но федералните се опитват да спазват нормално работно време и се доверяват на дежурните и пейджърите си да ги предупреждават, когато завалят лайна.

Така или иначе, Джак изчезна и аз се обърнах към Хал Робъртс.

— Защо не ни донесете по едно кафе?

Идеята не допадна на господин Робъртс, но Кейт и Тед ме подкрепиха, така че той също излезе.

Загледах се в Кейт. Въпреки днешните събития тя изглеждаше свежа, все едно беше девет сутринта, а не вечерта. Самият аз едва си влачех гъза. Аз съм с десетина години по-възрастен от Кейт Мейфилд и не се бях възстановил напълно от срещата си със смъртта, което навярно обясняваше разликата в енергийните ни равнища. Но не обясняваше защо дрехите ѝ са толкова спретнати и защо ухае толкова приятно. Чувствах се, а навярно и изглеждах смачан и се нуждаех от душ.

Наш също бе във форма, но манекените винаги си изглеждат така. Освен това днес не се беше напругал много. Определено не бе обикалял като луд из летището, нито се беше качвал в самолет, натъпкан с трупове.

Но да се върнем на Кейт. Тя седеше с кръстосани крака и аз за пръв път забелязах колко добре изглеждат. Всъщност може и да го бях забелязал преди около месец, още в първата наносекунда, в която я видях, но нали се мъча да се преборя със свинската си ченгесарска природа. Не бях свалял нито една неомъжена или омъжена жена в АСЧ. Другите сигурно си мислеха, че съм се отдал на работата, че имам неизвестно гадже, че съм гей, че не си падам много по секса или че някой от ония куршуми ме е улучил под пояса.

Във всеки случай сега пред мен се разкриваше цял нов свят. Жените в службата разговаряха с мен за гаджетата и съпрузите си, питаха ме дали харесвам новите им прически и изобщо се отнасяха с мен като с безполово същество. Още не ми бяха предлагали да ходим заедно на пазар, нито си бяхме разменяли готварски рецепти, но сигурно скоро щяха да ме поканят на къпане на някое бебе. Старият Джон Кори бе мъртъв, погребан под цял тон политически коректни докладни записки от Вашингтон. Джон Кори от отдел „Убийства“, НЙПУ, бе история. Беше се родил извънреден специален агент Джон Кори, АСЧ. Чувствах се чист, покръстен в светата вода на Потомак, прероден и приет сред редовете на чистите ангелски сонмове, с които работех.

Но да се върнем на Кейт. Полата ѝ се бе вдигнала над коленете и аз се наслаждавах на невероятното ѝ ляво бедро. Усетих, че ме гледа, откъснах очи от краката ѝ и ги вдигнах към лицето ѝ. Устните ѝ бяха

по-пълни, отколкото бях смятал, леко нацупени и изразителни. Леденосините ѝ очи проникваха дълбоко в душата ми.

— Май наистина имаш нужда от кафе — каза тя.

Прочистих гърлото и ума си.

— Всъщност имам нужда от нещо по-силно.

— После ще те черпя едно.

Погледнах си часовника.

— Обикновено в десет си лягам.

Тя се усмихна, но не отговори. Сърцето ми силно туптеше.

Междувременно Наш се държеше според обичая си, абсолютно спокоен и неразгадаем като дрогиран тибетски монах. Пак ми хрумна, че може да не е невъзмутим, а просто да е тъп. Коефициентът му за интелигентност можеше да е като на тостер, но му стигаше, за да не се издава.

Господин Робъртс се върна с поднос, върху който имаше кана и четири чаши. Безмълвно го остави на масата и дори не предложи да ни налее. Взех каната и налях три чаши горещо кафе.

После станавме и отидохме до прозореца, всеки потънал в собствените си мисли.

Погледнах на изток към Лонг Айланд. Там имаше една приятна вила — на сто и петдесет километра и на цял свят оттук — и във вилата ме чакаше Бет Пенроуз, седнала пред камината с чаша чай или бренди в ръка. Не биваше да си мисля за такива неща, но си спомних, че веднъж бившата ми жена ми беше казала: „Човек като теб, Джон, прави само каквото си иска. Щом искаш да си ченге, не се оплаквай от работата си. Когато си готов, ще напуснеш. Но още не си готов.“

Наистина не бях. Но в такива моменти тъпите студенти в „Джон Джей“ изглеждаха добре.

Обърнах се към Кейт и установих, че ме наблюдава. Усмихнах се. Тя също. После се върнахме към мислите си.

През по-голямата част от професионалния си живот съм вършил работа, която съм смятал за важна. Всеки в стаята познаваше това особено чувство. Но то взима своето от ума и духа, а понякога, както в моя случай, и от тялото.

И все пак нещо продължаваше да ме тласка напред. Моята бивша бе заключила: „Никога няма да умреш от скука, Джон, но тази работа ще те убие. Вече си наполовина мъртъв.“

Не е вярно. Просто не е вярно. Истината е, че съм пристрастен към притока на адреналин.

Освен това наистина ми доставя удоволствие да защитавам обществото. Това не е нещо, което казваш пред другите, но е факт и съществен фактор.

Навярно след като този случай свършеше, щях да помисля за всичко това. Може би беше време да оставя пистолета и значката и да сляза от сцената.

[1] König (нем.) — крал. — Б.пр. ↑

[2] Меир Давид Кахане 1932–1990 — равин, десен радикал, убит в САЩ от арабски терорист. — Б.пр. ↑

20.

Асад Халил пътуваше през някакъв жилищен квартал. Черният „Мъркюри Маркиз“ беше голям, по-голям от всеки автомобил, който бе шофирал, но той се справяше нормално.

Халил не потегли по платената магистрала. Нямаше намерение да минава през никакви магистрални будки. Както беше поискал в Триполи, взетата под наем кола разполагаше с глобална сателитна навигационна система, каквато бе използвал в Европа. Тази малко се различаваше от другите, но в база данните ѝ се включваше цялата пътна мрежа на Съединените щати и докато бавно шофираше по улиците, той следваше напътствията ѝ към магистрала 1.

След няколко минути излезе на магистралата и се насочи на юг. Пътят бе натоварен — и в двете посоки се движеха много камиони.

Направи му впечатление, че повечето от автомобилите в насрещните платна са с включени фарове, затова последва примера им.

След около километър и половина хвърли ключовете на Джабар през прозореца, после извади парите от портфейла му и ги преброи: двайсет и седем долара. Накъса каквото можеше на малки парченца и ги пусна навън. Кредитните карти и ламинираната шофьорска книжка бяха проблем, ала Халил успя да ги огъне и начупи. В портфейла остана само цветна снимка на семейството на шофьора — самият Джамал, съпругата му, двамата му сина, дъщеря му и една възрастна жена. Той я погледна. Беше успял да изрови няколко снимки от развалините на дома си в Ал Азизия и ги пазеше като зеницата на окото си. Знаеше, че няма да има повече фотографии на семейството на Халил.

Той скъса семейната снимка на четири и я хвърли през прозореца. Последва я портфейлът, пластмасовата бутилка и накрая празната гилза. Всички улики бяха пръснати на дълги интервали от магистралата и нямаше да привлекат внимание.

Асад се пресегна, отвори жабката и извади купчина документи — формуляри за наема, карти, реклами и други боклуци. Също като европейците, видя той, американците обичаха безполезните хартии.

Прегледа договора за наема и се увери, че името отговаря на новия му паспорт.

После отново насочи вниманието си към пътя. Тук имаше много лоши шофьори, младежи, старци и цял куп жени. Все пак беше по-добре, отколкото в Европа, освен в Италия. Шофьорите в Триполи бяха като италианците. Халил си помисли, че тук може да кара лошо, без някой да му обърне внимание.

Сведе очи към индикатора за гориво и видя, че резервоарът е пълен.

В страничното му огледало се появи полицейска кола и известно време остана зад него. Асад продължи да поддържа същата скорост и не поглеждаше често в огледалата. Това можеше да направи полицаите подозрителни. После си сложи бифокалните очила.

След цели пет минути патрулният автомобил отби във външното платно и се изравни с него. Халил забеляза, че полицаят дори не хвърли поглед към него.

Той се отпусна. В Триполи му бяха казали, че движението в събота вечер ще е натоварено, тъй като много хора ходели на гости или посещавали ресторанти, автокина и търговски центрове. В Европа бе почти същото.

Освен това в Либия му бяха обяснили, че полицията в по-провинциалните райони следяла за коли на наркопласьори. Това можело да представлява проблем, предупреди го те, защото понякога полицаите търсели чернокожи или южноамерикански шофьори и случайно можели да спрат арабин. Ала нощем трудно щяха да различат расата на шофьора, а слънцето вече залязваше.

Асад Халил се замисли за Джамал Джабар. Не обичаше да убива мюсюлмани, но всеки правоверен трябваше да се жертва или да бъде жертван в джихада срещу Запада. Прекалено много араби като Джабар не участваха в борбата и само пращаха пари в родината си. Таксиметровият шофьор не заслужаваше да умре, но нямаше друга възможност. Мисията на Халил беше свещена и другите трябваше да му помагат, за да направи онова, което те не можеха — да убива неверници. Безпокоеше се само дали Джабар не е оцелял. Но той бе виждал и преди такива гърчове, беше чувал такова хриптене.

„Дано аллах го вземе в рая още тази вечер.“

Слънцето залязваше, но не биваше да спира за вечерната молитва. Моллата го бе освободил от това задължение за времето на джихада. И все пак Асад мислено се простря по очи върху молитвеното си килимче с лице към Мека.

— Бог велик! Няма друг Бог, освен аллах и Мохамед е неговият пророк...

Той продължи да рецитира случайни откъси от Корана.

— „Убивайте нашествениците, където и да ги намерите. Борете се с тях, докато не възтържествува вярата в аллах... Борете се за аллах с дължимата всеотдайност... Онези, които са нападнати, могат да грабнат оръжие... Аллах ще им дари победа... ПравOVERни, бойте се от аллах и когато настъпи смъртта, умрете като истински мюсюлмани... И да сте били победени, врагът също е бивал разбиван. Ние редуваме тези победи сред човечеството така, че аллах да познае правоверните и да избере сред вас мъченици. Това ще ви постави на изпитание и ще унищожи неверниците...“

Изпълнил задълженията си, той се изпълни с покой, докато пътуваше в тази чужда земя, заобиколен от врагове и неверници.

После си спомни древната арабска бойна песен и я запя:

— Препуска сам ужасен конник със сабя йеменска — другар единствен, по нея няма други украшения, освен резки по хладната стомана.

21.

Джак Кьоних се върна с някакви документи, които приличаха на факсове. Всички седнахме и той ни каза:

— Разговарях с шефа на лабораторията. Пратили са предварителен доклад за огледа на самолета и „Конквистадор“. Освен това се свързах с Джордж, който предложи да се оттегли от Антитерористичната спецчаст.

Той остави заявлението да увисне във въздуха за няколко секунди, после попита Кейт:

— Да? Не?

— Не.

Кьоних се обърна към нас с Кейт.

— Някой от двама ви може ли да предположи какво се е случило на борда преди приземяването на самолета?

— Джон е детективът — отвърна тя.

— Ваш ред е, Джон — каза Кьоних.

Тук трябва да отбележа, че във ФБР наричат детективите „следователи“, тъй че не знаех дали ми оказват чест, или се държат снизходително. Във всеки случай, отчасти затова ме бяха назначили, разбира се, пък и това е по моята част. Но Кьоних не криеше факта, че са му известни отговорите на някои от въпросите, които задава.

— Сигурно са открили двете кислородни бутилки в багажното отделение на втората палуба.

— Да. Само че както сте видели, вентилите и на двете са били отворени и не знаем какво е имало вътре. Но можем да приемем, че в едната е имало кислород, а в другата — не. Продължавайте.

— Добре... някъде на два часа път от Ню Йорк Центърът за контрол на въздушния трафик е изгубил връзка с полет сто седемдесет и пет на „Трансконтинентал“. Следователно тъкмо тогава онзи тип с медицинските кислородни бутилки, който навярно е седял в бизнес класата...

— Точно така — прекъсна ме Кьоних. — Казва се Юсеф Хадад. Място две А.

— Добре, та тоя тип... как му беше името?

— Юсеф Хадад. Което може да се преведе като Джо Смит. Фигурира в списъка на пътниците с йордански паспорт и кислородни бутилки заради емфизема. Паспортът сигурно е фалшив, емфиземата също, както и една от бутилките.

— Да. Значи Джо Смит от Йордания, бизнес класа, място две А. Този тип е дишал истинския кислород, после се е навел и е отворил вентила на втората бутилка. И газът прониква в затворената вентилационна система на самолета.

— Точно така. Какъв газ?

— Ами, било е нещо гадно от рода на цианидите.

— Отлично. Най-вероятно е бил хемотоксин, може би военен вариант на цианид. Жертвите са умрели от задушаване. В лабораторията ще анализират кръвта и тъканите и ще се опитат да го определят. Не че има значение. Но винаги действат така. Както и да е, след десет минути всички поглъщат отровната си доза — всички, освен Юсеф Хадад, който продължава да диша чист кислород. — Той ме погледна. — Кажете ми обаче как е избегнал смъртта Халил.

— Ами, не съм сигурен за последователността на събитията, но... мисля, че по време на изпускането на газа е бил в тоалетната. Въздухът там може да не е бил толкова токсичен.

— Всъщност не е така — отвърна Кьоних. — Но въздухът от тоалетната направо се отвежда извън самолета, поради което пътниците не усещат нищо, когато някой седи на гърнето.

Интересно. Искам да кажа, веднъж летях с „АероМексико“ за Канкун и ни сервираха обяд, състоящ се от двайсет и две различни ястия с боб. Изненадах се, че самолетът не избухна.

— Значи въздухът в тоалетната е бил токсичен и Халил е дишал колкото може по-малко, навярно през навлажнена хавлиена кърпа.

— Хадад е трябвало да действа адски бързо и да му занесе или своята кислородна бутилка, или някоя от аптеката на боинга.

Кьоних кимна, ала не каза нищо.

— Не разбирам откъде Хадад и Асад Халил са знаели, че самолетът е програмиран за приземяване на автопилот — рече Кейт.

— И аз не съм сигурен — отвърна крал Джак. — Ще проверим. Той ме погледна. — Продължавайте.

— Добре, след десет минути на борда остават живи само двама души — Асад Халил и неговият съучастник Юсеф Хадад. Хадад взима ключовете за белезниците от Питър Горман и освобождава Халил в тоалетната. Вентилационната система постепенно пречиства отровния газ и след като се уверяват, че няма опасност, навярно след петнайсетина минути, двамата свалят кислородните си маски. С Кейт не забелязахме кислородната бутилка от аптеката и предполагам, че са я върнали на мястото ѝ. После са оставили бутилката на Хадад в багажното отделение, където я открихме.

— Да — съгласи се Кьоних, — искали са, когато самолетът кацне на „Кенеди“, всичко да изглежда сравнително нормално. Ако приемем, че Питър или може би Фил е умрял близо до тоалетната, значи ония двамата трябва да са върнали трупа на мястото му. Продължавайте, Кори.

— Ами... Халил едва ли веднага е убил Хадад, защото тялото му беше по-топло от останалите. Сигурно са преровили вещите на Фил и Питър, взели са пистолетите им, след това са слезли в първа и втора класа, за да се уверят, че всички са мъртви. По някое време Халил вече не е имал нужда от компания и е строшил врата на Хадад, както установи Кейт. Оставил го е до Фил, закопчал го е с белезници и му е сложил маската за сън. — Замълчах, после прибавих: — И накрая е отрязал палците.

— Точно така — потвърди Кьоних. — Хората от лабораторията са открили нож със следи от кръв в помещението за стюардите на втората палуба. В кошчето са намерили кърпата, с която е бил избърсан ножът. Ако онзи, който пръв се е качил на самолета, го беше видял, може би щеше да заподозре нещо. Ако го бяхте забелязали вие с Кейт, още по-бързо щяхте да стигнете до заключението си.

Той погледна към нас.

— По някое време, докато теглили боинга, сержант Анди Макгил от отдел „Произшествия“ на Транспортна полиция за последен път се свързал по радиостанцията с хората си.

Всички кимнахме.

— Макгил и Халил може случайно да са се натъкнали един на друг — предположих аз.

Кьоних прелисти факсовете.

— Според уликите — кръв, мозъчна и костна тъкан — Макгил е бил убит между отделението на стюардите и тоалетната. С лице към тоалетната. Кървави пръски са открити из цялото помещение, както и по тялото на мъртвата стюардеса, макар че някой може би се е опитал да я избърше, поради което и вие не сте забелязали нищо — подчертано рече той. — Така че Макгил навярно е отворил вратата на тоалетната, където е бил Асад Халил. Хората от лабораторията са намерили и одеяло с дупка и следи от обгаряне, които показват, че е използвано за заглушаване на звука от изстрела.

Кимнах. Винаги се удивлявам колко бързо момчетата от лабораторията могат да ти кажат много неща и с каква скорост детективът прави заключения и пресъздава престъплението. Нямаше значение, че в случая се отнасяше за терористичен акт — местопрестъплението си е местопрестъпление. Убийството си е убийство. Обикновено липсва само убиецът.

— Що се отнася до бягството на Халил от самолета — продължи Кьоних, — можем да приемем, че е знаел процедурата на летището. Тъй като пилотите са били мъртви, хората от отдел „Произшествия“ са щели да се качат на борда, да изключат двигателите, да повикат влекач и да изтеглят боинга в заградената зона. Останалото ви е известно.

Наистина.

— Освен това — прибави той — е намерена ръчна чанта, която е била на Юсеф Хадад. Под костюма му е имало гащеризон на работник от „Трансконтинентал“. Несъмнено е имало и още един, който Асад Халил е облякъл, знаейки, че работниците на компанията ще се качат, за да свалят ръчния багаж.

Кьоних погледна Кейт, после мен и попита:

— Забелязахте ли някой подозрителен? Знаели сте, че нещо не е наред, и все пак Халил се е измъкнал.

— Мисля, че когато се качихме на самолета, вече го е нямало — отвърнах аз.

— Възможно е. А може и да е бил там.

— Щяхме да го познаем — отбеляза Кейт.

— Нима? Не и ако е носил работнически гащеризон, ако е бил с друга прическа, с очила и фалшиви мустаци. Но е възможно той да ви е видял. Може по някое време да е разбрал, че в самолета има

федерални агенти или детективи. Помислете. Опитайте се да си спомните кого сте видели на борда и в заградената зона.

— Добре, Джак, ще помисля. Благодаря, че го спомена.

— Във всеки случай — продължи Кьоних, — Халил се е качил на някой от мотокарите. След това повечето терористи биха взели самолет за Средния изток. Но не, Асад Халил не си е заминал. Не още. Първо се е отбил в „Конквистадор“. Останалото, както казват, е история.

Цяла минута не се обади никой.

— Имаме си работа с изключително изобретателен, хитър и смел човек — отбеляза накрая Кьоних. — Той светкавично се възползва от обстоятелствата, без да се колебае и да се бои, че ще го заловят. Разчита на това, че другите са заети или не подозират за присъствието на убиец психопат. Бързина, свирепост и шок. Решителност, дързост и измама. Разбирате ли?

Разбрахме. Можех да разкажа на Джак Кьоних за десетината-петнайсет такива убийци, с които се бях сблъсквал през годините. За истински опасните убийци психопати, каквито току-що описа той. Няма да повярвате какви ужасии им се разминават безнаказано. Няма да повярвате колко глупави и доверчиви са жертвите им.

— Имало е вероятност събитията да се развият по друг начин — продължи Кьоних. — Например самолетът просто да се разбие и всички на борда да загинат, включително Халил. Той би го приел, струва ми се, дори би го сметнал за победа.

Всички кимнахме.

— Или да го заловят на земята и да го обвинят в убийство. Това също не би го уплашило. В Триполи пак щяха да го обявят за герой.

Отново кимнахме.

— Трета възможност: да избяга от самолета, но да не успее да изпълни задачата си в „Конквистадор“. Във всеки случай, след като Юсеф Хадад е бил на борда с бутилките кислород и отровен газ, Асад Халил не е можел да изгуби. Всъщност даже Хадад да не се беше качил на самолета в Париж, Халил пак щеше да стигне до „Конквистадор“, макар и с белезници и под охрана. Кой знае какво щеше да се случи тогава?

Всички се замислихме какво би станало, ако бяхме отвели Асад Халил в „Конквистадор“ според плана. В кой момент щеше да

побеснее?

Господин Кьоних завърши с думите:

— Като оставим настрана другите възможности, Асад Халил ни нанесе страхотен удар. И все още не ни е известно дали в момента се крие някъде в Америка, или се е върнал в Либия. Но трябва да приемем, че е наблизо и се готви за нова атака.

Тъй като вече бяхме изчерпали фактите и навлизахме във фазата на догадките, аз предположих:

— Според мен този тип е самотник и няма да се появи в обичайните наблюдавани от нас къщи, нито пък ще се мотае с обичайните заподозрени в местната джамия.

Кейт се съгласи с мен и прибави:

— Може да има само една свръзка, например онзи от февруари или някой друг. Ако приемем, че след първоначалния контакт не се нуждае от помощ, можем да очакваме, че скоро ще открием трупа на друг негов съучастник. Освен това смятам, че някой на летището му е помогнал да избяга и че ще го намерим мъртъв. Трябва да предупредим полицейското управление.

Кьоних кимна и се обърна към Наш.

— Защо смяташ, че е заминал?

Тед не отговори веднага и си придаде вид, че му е писнало от хвърляне на бисери пред свине. Накрая се наведе напред и вперил поглед във всеки от нас.

— Описахме пристигането на Халил в страната величествено и драматично. И господин Кьоних е прав, че каквото и да се беше случило, либиецът пак щеше да е победител. Бил е готов да жертва живота си в служба на аллах и да отиде при братята си в рая. Адски рискован начин да проникнеш във вражеска държава.

— Това вече ни е известно — отвърна крал Джак.

— Изслушайте ме докрай, господин Кьоних. Важно е. Добре, да приемем, че Асад Халил е дошъл в Америка, за да вдигне във въздуха тази сграда, другата отсатък улицата, целия Ню Йорк или Вашингтон. Да приемем, че някъде е скрита ядрена бомба. Или по вероятно един тон токсичен газ. Или пък хиляда литра антракс. Ако беше човекът, който е трябвало да използва тези оръжия за масово унищожение, Асад Халил щеше да влезе през Канада или Мексико с фалшив паспорт и да мине границата, за да изпълни тази важна задача. Нямахме да рискува

да го заловят или убият. Днешният случай беше класическа операция „Чайка“... — Той се огледа наоколо и поясни: — Нали знаете, долита в страната, вдига много шум, осира навсякъде и отлита. Господин Халил е изпълнявал операция „Чайка“. Операцията е приключена. Заминал е.

Всички се замислихме за операция „Чайка“. Милият Тед бе проговорил. Оказваше се, че коефициентът му за интелигентност е поне колкото на видеокасетопон. Аргументацията му беше неопровержима. Тишината в стаята ми показва, че колегите ми най-после са видели блестящата проникателност на Наш.

Кьоних кимна.

— Струва ми се логично.

— Мисля, че Тед е прав — също се съгласи Кейт. — Халил е изпълнил онова, за което са го пратили. Няма да последва втори удар. Задачата му е приключила на летището и е имал възможност да хване всеки от десетките полети в късния следобед.

Кьоних погледна към мен.

— Господин Кори?

— Тед убедително подкрепи теорията си — казах аз.

Крал Джак се замисли за миг.

— И все пак трябва да продължим така, все едно че Халил е останал в страната. Вече уведомихме всички правоохранителни институции в Съединените щати и Канада. Освен това събрахме всички агенти от Антитерористичната спецчаст, които успяхме да открием, й установихме наблюдение над обичайните събирания на терористи от Средния изток. Съобщихме на Транспортна полиция, НЙПУ, Ню Джърси, Кънектикът, съседните окръзи и така нататък. Колкото повече време минава, толкова повече се разширява зоната на издирване. Ако се крие, навярно в очакване да напусне страната, можем да го пипнем някъде наблизо. Най-важното в момента е да го задържим.

— От летището се обадох в Лангли — информира ни Наш. — Управлението обяви издирване на всички международни летища, на които имаме доверени лица. — Той погледна към мен. — Това означава хора, които работят за нас.

— Благодаря. Чета шпионски романи.

Та така. Асад Халил или вече бе извън страната, или се криеше в очакване да се измъкне. Това наистина изглеждаше най-логично като

се имаше предвид случилото се.

Някои неща обаче ме смущаваха, една-две подробности, които не пасваха. Първо: защо Асад Халил се беше предал в парижкото ни посолство? Много по-просто щеше да е да се качи на борда на полет 175 на „Трансконтинентал“ с фалшив паспорт, като своя съучастник Джо Смит. Далеч по-лесно можеше да изпълни същия номер с отровния газ без белезници и неохраняван от двама въоръжени федерални агенти.

Наш пропускате човешкия елемент, точно както се и очакваше. За да разбереш какво е намислил Асад Халил, трябва да разбираш начина му на мислене. Той не искаше да е поредният анонимен терорист. Бе влязъл в посолството, за да го оковат в белезници и после да избяга като Худини. Да ни се изплюе в лицето, а не да изпълни някаква си операция „Чайка“. Беше искал да прочете какво знаем за него, да отреже палците на агентите, да влезе в „Конквистадор“ и да избие всички вътре. Определено поемаше изключително голям риск, но уникалното в случая бе личният му аспект. Халил ни унижаваше като древен воин, проникнал сам във вражески лагер и изнасилвил жената на вожд.

Чудех се само дали Асад Халил е свършил с пребаването на американците. Едва ли — засега късметът му помагаше. Но бях съгласен с Наш, че нито ще взриви ядрена бомба, нито ще пусне отровен газ или смъртоносни микроорганизми. Инстинктивно усещах, че Асад Халил — Лъва — е в Америка, за да продължи да ни се изсира в лицето. Нямах много да се изненадам, ако се появеше на двайсет и осмия етаж.

Беше време да споделя всичко това с колегите си и да разкрия коза си на крал Джак.

Но колегите ми приказваха за нещо друго и докато чаках възможност да се обадя, започнах да се съмнявам в предчувствията си. Затова за момента реших да си затрая и се заслушах в разговора.

— Халил очевидно е прочел материалите в куфарчетата на Фил и Питър — казваше на Джак Кьоних Кейт.

— Те не носеха почти нищо — прекалено безразлично отвърна той.

— Но той е взел досието си — отбеляза тя.

— В него нямаше почти нищо — повтори Кьоних. — Нищо повече от онова, което вече е знаел за себе си.

— Но сега знае колко малко ни е известно — продължи да настоява Кейт.

— Така е. Съгласен съм. Нещо друго?

— Да... в досието имаше докладна записка от Зак Уебър. Обикновена оперативна докладна, но адресирана до Джордж Фостър, Кейт Мейфилд, Тед Наш, Ник Монти и Джон Кори.

Мамка му! Изобщо не се бях сетил за това.

— Ами тогава бъдете внимателни — небрежно каза Кьоних.

Мерси, Джак.

Той прибави:

— Но се съмнявам, че Халил... — Кьоних се замисли за миг. — Знаем на какво е способен този човек. Но нямаме представа какви са плановете му. Мисля, че вие не фигурирате в тях.

— Нали се разбрахме да не го подценяваме — възрази Кейт.

— Само че не трябва и да го надценяваме — отсече той.

Това бе нещо ново за мен. Също като ЦРУ, ФБР обикновено надценява всичко. Отразява се благотворно на бюджета и имиджа им. Естествено запазих тази мисъл за себе си.

— Рядко се случва терорист да се държи така — продължи Кейт. — Повечето терористични актове са или случайни, или се извършват от разстояние, като взривяването на бомби. Този човек е заподозрян в убийства в Европа. Излишно е да припомням какво направи тук. В него има нещо, което ме безпокои, освен всичко очевидното.

— Какво? — попита господин Кьоних.

— Не зная. Но за разлика от повечето терористи, Халил прояви изключителна интелигентност и смелост.

— Като лъв — отбеляза крал Джак.

— Да, като лъв. Но да не изпадаме в метафори. Той е човек, убиец, и това го прави по-опасен от звяр.

Кейт Мейфилд се приближаваше към същността на въпроса, към природата на Асад Халил. Но не каза нищо повече и никой не доразви мислите й.

Една-две минути обсъждахме типове убийци. Във ФБР са адски добри в психологическите профили. Голяма част от всичко това ми звучеше като празни приказки, но някои неща бяха точни.

— Имам чувството, че Халил нещо лично се е надървил на американците — предложих мнението си аз.

— Моля? — попита господин Кьоних.

Съжалих, че съм използвал полицейския жаргон и изясних термина.

— Целите му не са само философски или политически. Той изпитва смъртоносна омраза към американците като народ. — Направих пауза и прибавих: — Струва ми се, в светлината на днешните събития можем да приемем, че някои или всички подозрения и твърдения от досието на Халил са верни. В такъв случай именно той е убил с бравда онзи офицер от нашите военновъздушни сили. И е застрелял трите невинни американчета в Брюксел. Ако успеем да открием причината, навярно ще разберем какво го измъчва и какъв ще е следващият му ход.

— Той нанася удари и срещу британци — обади се Наш. — Според нас е взривил бомба в британското посолство в Рим. Това опровергава твоята теория, че страда от... мания да убива само американци.

— Ако наистина е взривил бомбата в британското посолство — отвърнах аз, — значи има някаква връзка. Халил не обича британците и американците. Връзките винаги показват нещо.

Наш ми се изсмя. Адски мразя да ми се хият така.

Кьоних го погледна.

— Не си ли съгласен с господин Кори?

— Господин Кори бърка полицейската работа с разузнаването — каза Тед. — Те невинаги се покриват.

— Невинаги — рече Кьоних. — Понякога обаче си приличат.

Наш сви рамене.

— Даже Асад Халил да убива само американци, това не го прави уникален. Всъщност тъкмо обратното. Повечето терористи нанасят ударите си срещу Америка и американците. Това е тяхната отплата, че сме номер едно, че подкрепяме Израел, за войната в Залива и за антитерористичните ни операции в световен мащаб.

Кьоних кимна.

— И все пак стилът на Халил е уникален. Той действа отблизо, възприема нещата лично и се стреми да ни унижи.

Наш отново сви рамене.

— И какво от това? Дори стилът му да показва нещо за бъдещите му планове, не бихме могли да го спрем. Няма да го заловим в крачка. Той има милиони цели и сам избира обекта, времето и мястото. Операция „Чайка“.

Никой не отговори.

— Във всеки случай — заключи Тед Наш — аз съм убеден, че случилото се днес е изчерпало съдържанието на задачата му и че си е заминал. Следващият му удар може да е в Европа, където очевидно е действал и преди и познава терена и където невиннаги се взимат достатъчно мерки за сигурност. Да, някой ден може да се върне. Но засега лъвът е сит и се връща в либийското си леговище, ако ми позволите да продължа с метафората. И докато не огладнее, няма да излезе отново на лов.

Сетих се за своята метафора с Дракула — за кораба, който пристига с мъртъв екипаж и пътници и графът се промъква в нищо неподозиращата страна, пълна с тлъсти хора с хубави вени, и така нататък. Но господин Кьоних, изглежда, ме смяташе за логичен тип със силен инстинкт и без никакви метафорични мисли. Затова казах:

— Като имам предвид случилото се днес, продължавам да твърдя, че Халил е на не повече от осемдесет километра оттук. С Тед се басирахме на десет долара, че скоро ще се обади отнякъде.

Господин Кьоних се усмихна.

— Наистина ли? Най-добре да оставите парите у мен. Тед заминава в отвъдокеанска командировка.

Той не се шегуваше и протегна ръка. Двамата с Наш сложихме по десетачка в шепата му и крал Джак ги прибра в джоба си. Кейт завъртя очи. Момчетата винаги си остават момчета. Джак Кьоних ме погледна.

— Значи Халил е някъде наоколо и знае името ви, господин Кори. Смятате ли, че сте в менюто му?

Пак се бяхме върнали към лъвските метафори. Схванах смисъла и той не ми допадна.

— Понякога ловците се превръщат в плячка — уведоми ме Кьоних. После се обърна към Наш. — Например преди известно време терорист от Средния изток уби двама мъже на паркинга пред сградата на ЦРУ.

Тед Наш изглеждаше така, като че ли предпочиташе да забрави за този случай.

— Жертвите бяха служители на управлението, но се оказаха случайни мишени — поясни той. — Убиецът не ги е познавал. Целта му е била да нанесе удар на институцията.

Джак Кьоних не му отговори, а каза на всички:

— Вие не сте причината за пристигането на Асад Халил тук. Но ако той все още е в страната, вече може да сте в списъка му. Всъщност това ми се струва съвсем реална възможност.

Наведох се напред.

— Моля? Каква възможност?

— Ами, не ми се ще да използвам думата „примамка“, но...

— Лоша идея. Да не я обсъждаме повече.

На него обаче не му се искаше да се откаже и се върна към лъвската метафора.

— Значи имаме един лъв, който яде селяните. Имаме и ловци, които за малко да го хванат. Лъвът им е бесен и допуска фаталната грешка да тръгне след тях. Нали така?

Наш като че ли се развесели. Кейт се замисли.

— Ще пуснем в пресата материали за Джон и Кейт — продължи Кьоних — и дори може би ще публикуваме снимките ви, макар че обикновено не правим така. Халил ще реши, че в Америка това нещо е нормално и няма да заподозре капана. Нали?

— Струва ми се, че това не се включва в трудовия ми договор — отбелязах аз.

Той не ми обърна внимание.

— Няма да използваме името и снимката на Тед, защото неговата организация няма да ни позволи. Джордж е женен и има деца, затова няма да рискуваме. Но ти, Джон, и ти, Кейт, живеете сами, нали така?

Кейт кимна.

— Защо засега не оставим тази идея? — попитах аз.

— Защото ако сте прав, господин Кори, и Халил все още е някъде наблизо, може да се изкуши да нанесе удар по лесна мишена, преди да се насочи към следващата. А тя ще е много по-голяма от онова, което вече е извършил. Ето защо. Опитвам се да предотвратя ново масово убийство. Понякога човек трябва да залага живота си в името на сигурността на нацията. Не сте ли съгласни?

— Съгласна съм — отвърна Кейт. — Струва си да опитаме.

— Страхотна идея — казах аз. — Защо не се сетих за нея?

— И ако Джон греши — отбеляза Наш — и Халил е напуснал страната, печеля десет долара. Ако Халил е останал в Щатите, Джон печели десет долара, но... е, да не мислим за това.

Тед Наш наистина се кефеше. Доколкото си спомнях, за пръв път. Искам да кажа, че старият стоик Тед се хилеше при мисълта някакъв шантав ездач на камили да пререже гръкляна на Джон Кори. Дори господин Робъртс се мъчеше да скрие усмивката си. Странно какви неща разсмиват хората.

Съвещанието продължи още известно време. Разгледахме въпроса за пресата, който след смъртта на тристате пътници на самолета и убийствата на земята можеше да се окаже изключително деликатен. Джак Кьоних завърши с думите:

— Следващите няколко дни ще са много трудни. Медиите общо взето се отнасят добронамерено към нас, както се убедихме в случая със Световния търговски център и самолета на „Транс Уърлд Еърлайнс“. Но трябва да ги контролираме. Освен това утре ще се наложи да отидем във Вашингтон и да успокоим началството, че владеем положението. Искам всички да се приберете вкъщи и да се наспите. Утре сутрин ще се срещнем на „Ла Гуардия“ и ще вземем първия полет на „Ю Ес Еървейс“ в седем часа. Джордж ще остане в „Конквистадор“. — Той се изправи и ние го последвахме. Крал Джак ме изненада, като каза: — Молете се за мъртвите. — Всички се ръкувахме, даже господин Робъртс. Тримата с Кейт и Тед си тръгнахме. На излизане усетих, че ни зяпат много очи.

22.

Асад Халил знаеше, че трябва да пресече река Делауеър по мост без пътна такса, и го бяха инструктирали да продължи по магистрала 1 до град Трентън, където имаше два такива моста. Докато шофираше, програмира сателитния навигатор. Щеше да е по-лесно, ако човекът, наел колата, бе програмирал системата или беше помолил да го направят в автомобилната фирма, но това удобство бе опасно.

Той отби от магистрала 1 и пое по междущатско шосе 95. Пътят беше хубав, също като немски аутобан, помисли си Халил, само че тук колите се движеха по-бавно. Шосето минаваше покрай Трентън. До един от изходите видя кафява табела с надпис ЩАТСКИ ПАРК УОШИНГТЪН КРОСИНГ.^[1]

Спомни си, че руснакът, който го обучаваше, бивш агент от КГБ, живял известно време в Америка, му бе казал: „Ще пресечеш Делауеър близо до мястото, където преди двеста години Джордж Вашингтон се прехвърлил на отсрещния бряг с лодка. И той не искал да плаща такса.“

Невинаги разбираше хумора на Борис, но руснакът беше единственият човек в Триполи, на чиито съвети за Америка и американците можеше да разчита.

Халил пресече реката и навлезе в щата Пенсилвания. Продължи на юг по шосе 95, както показваше сателитният навигатор.

Слънцето вече бе залязло. Скоро откри, че шосето минава през Филадельфия. Имаше много движение и трябваше да намали скоростта. Видя високи осветени сгради и известно време кара успоредно на река Делауеър, после мина край летището.

Не след дълго градът остана зад него и колите започнаха да се движат по-бързо.

Той остави мислите си да полетят в друга посока. Този 15 април беше започнал добре. Великият вожд в Триполи вече знаеше, че Асад Халил е пристигнал в Америка и е убил стотици, за да отбележи годишнината. И това нямаше да са последните жертви.

Великият вожд щеше да остане доволен и скоро цялата столица, цяла Либия щеше да научи, че е нанесен удар, който възстановява честта на нацията. Въпреки ранния час в Триполи Малик трябваше да е буден и също вече му бяха съобщили. Той щеше да благослови Асад Халил и да се моли за него.

Зачуди се дали американците ще отмъстят на родината му. Трудно можеше да предположи реакцията на този американски президент. Действията на великия сатана Рейгън поне бяха предсказуеми. Сегашният ръководител на Америка понякога бе слаб, понякога силен.

Във всеки случай, дори да последваше отмъщение, щеше да си струва. Това щеше да разбуди цяла Либия и всички правоверни.

Халил включи радиото и чу хора да приказват за сексуалните си проблеми. Настрои го на новинарска станция и послуша десетина минути. После започна репортажът за самолета. Наричаха случая „трагедия“. Стана му ясно, че властите или не знаят какво се е случило, или просто крият. Така или иначе, даже полицията да беше обявила общонационално издирване, населението дори не подозираше за съществуването на Асад Халил. Това го улесняваше.

Продължи на юг по шосе 95. Часовникът на таблото показваше 20:10. Все още имаше много автомобили, достатъчно, за да не привлича вниманието. Мина покрай няколко изхода, водещи към центрове за отдих, ярко осветени места, където виждаше коли, хора и бензиностанции. Но резервоарът му беше пълен наполовина и той не се чувстваше гладен. Извади от сака втората бутилка минерална вода, изпи я, изпика се вътре, завъртя капачката и я остави под дясната седалка. Усещаше, че е уморен, ала не толкова, че да заспи. Бе се наспал в самолета.

В Триполи му бяха казали да се опита да шофира през нощта. Колкото повече се отдалечеше от онова, което беше извършил, толкова по-големи шансове имаше да не го заловят. Скоро щеше да навлезе в следващия щат, Делауеър.

Във всеки случай полицията нямаше представа какво да търси. Определено не знаеха, че пътува на юг с черен „Мъркюри Маркиз“. Можеше да има проблем единствено ако случайно го спреше патрулен автомобил, но документите му бяха редовни. В Европа го бяха спирали на два пъти и винаги му бяха искали паспорта, а в единия случай —

визата и формулярите за наем на колата. Според либийското разузнаване тук проверявали само шофьорската книжка и талона на автомобила и питали дали си употребил алкохол. Неговата религия му забраняваше спиртни напитки, ала не трябвало да го казва. Просто трябвало да отговори отрицателно. От друга страна, не смяташе, че срещата с полицията ще продължи прекалено дълго преди един от двамата да падне мъртъв.

Борис, който беше живял пет години в Америка, го бе инструктирал какво да прави, след като слезе от таксито и продължи сам. „Остани в колата. Полицията ще дойде при теб и ще се наведе над прозореца или ще ти нареди да слезеш. Един куршум в главата му и караш нататък. Но преди да те спре той е съобщил по радиостанцията регистрационния ти номер и на таблото може да има монтирана видеокамера. Затова колкото може по-скоро трябва да се избавиш от автомобила и да си осигуриш друг транспорт. Няма да има кой да ти помогне, Асад. Ще останеш сам чак докато не стигнеш до западното крайбрежие на Америка.“

„Аз съм сам от петнайсети април хиляда деветстотин осемдесет и шеста“ — бе отвърнал Халил.

В 21:20 пресече границата на Делауеър. След петнайсет минути шосе 95 се вля в магистрала „Джон. Ф. Кенеди“, за която се плащаше пътна такса, затова той отби по шосе 40, водещо към Балтимор. Половин час по-късно навлезе в щата Мериленд.

След по-малко от трийсет минути излезе на междущатската магистрала и заобиколи Балтимор, после се върна на шосе 95 и продължи на юг.

Нямаше представа защо някои пътища и мостове са безплатни, а други — не. В Триполи също не знаеха. Но инструкциите му бяха ясни — да избягва будките за пътна такса.

„По някое време ще разпространят снимката ти на всички места, на които трябва да плащаш“ — бе го предупредил Борис.

Халил видя голяма зелено-бяла табела с разстоянията до различни градове. До Вашингтон оставаха петдесет и пет километра. Той се усмихна. Наближаваше целта си.

Скоро щеше да настъпи полунощ, но по шосето, което свързваше двата големи града, все още имаше движение. Всъщност дори след мръкване по пътищата се движеха удивително много автомобили.

Нищо чудно, че американците се нуждаеха от такива количества петрол. Веднъж бе чел, че дневно горели повече бензин, отколкото Либия за цяла година. Нямаше да мине много време и щяха да пресушат всички земни богатства. Тогава можеха да ходят пеш или да яздят камили. Той се засмя.

В 00:30 стигна до пътя, наречен „Столична околоръстна магистрала“, и пое на юг по него. Погледна километража и видя, че за шест часа е изминал почти четиристотин и осемдесет километра.

Близо до военновъздушната база „Андрюс“ отби и продължи по път, който пресичаше райони с търговски комплекси и големи магазини. Сателитният му навигатор му даде някои имена, но Халил нямаше намерение да отседне в известен хотел. Той намали скоростта, извади пластмасовата бутилка с урина и я хвърли през прозореца.

Мина покрай няколко мотела, после забеляза сграда, която изглеждаше достатъчно грозна. Светлинният надпис показваше, че има свободни места.

Асад спря на почти пустия паркинг. Свали вратовръзката си. Сложи си очилата, слезе и заключи вратата. Протегна се, после влезе в офиса на мотела.

Младежът, който седеше на рецепцията и гледаше телевизия, се изправи.

— Да?

— Трябва ми стая за два дни.

— Осемдесет долара плюс ДДС.

Халил остави на плотта две петдесет доларови банкноти. Момчето беше свикнало с гости, които плащат в брой.

— Ще трябва да депозирате сто долара за гаранция. Когато си тръгвате, ще ви ги върнем.

Асад му даде още две петдесетачки.

Служителят му протегна регистрационната карта и Халил я попълни, като вписа името Рамон Васкес. Както му бяха казали, отбеляза истинската марка и модел на колата, защото по-късно, когато отидеше в стаята си, можеха да я проверят.

Младежът му даде ключ с пластмасово номерче и квитанция за стотте долара.

— Петнайсата стая — каза той. — Когато излезете, веднага завийте надясно. Към края. Можете да останете до единайсет часа

сутринта.

— Благодаря.

Халил излезе, качи се в колата и потегли към номер петнайсет.

Взе сака си, заключи вратата, влезе в стаята и натисна електрическия ключ. После заключи и сложи резето. Мебелите бяха съвсем прости, но имаше телевизор.

Съблече се и влезе в банята, като взе сака, бронираната жилетка и двата глока.

Облекчи се, после извади тоалетните си принадлежности. Отлепи мустаците, изми си зъбите и се избърсна. Бързо взе душ, като остави pistolетите на мивката.

Изсуши се и се върна в стаята. Облече си чисто бельо и чорапи, сложи си нова вратовръзка. Не забрави и бронираната жилетка. Извади от сака тубичката с лепило, застана пред огледалото и отново залепи мустаците си.

После взе дистанционното управление на телевизора, седна на леглото и запревключва каналите, докато не откри новинарска станция. Предаваха запис на новините от по-рано, но това можеше да се окаже полезно.

След петнайсет минути водещият каза:

— Още за трагедията на летище „Кенеди“.

Показаха кадри от аерогарата. Халил позна заградената зона в далечината. Над стоманената стена се издигаше опашката и горната част от корпуса на боинга.

— Представители на летището и компанията потвърдиха — съобщи водещият, — че в резултат на токсични изпарения, очевидно от незаконен товар, на борда на полет сто седемдесет и пет на „Трансконтинентал“ са загинали най-малко двеста души.

Той продължи да говори, но от репортажа нямаше какво да се научи.

После показаха терминала на Международни пристигачи, където плачеха приятелите и роднините на жертвите. Имаше много репортери с микрофони и всички се опитваха да вземат интервюта от близките. Това му се стори странно. Ако смятаха, че е инцидент, какво можеха да им кажат те? Какво биха могли да знаят? Нищо. Ако американците признаваха, че се касае за терористичен акт, трябваше да показват тези истерични хора с пропагандна цел. Ала доколкото

виждаше, репортерите се интересуваха само за приятелите и роднините им на борда. Мнозина от интервюираните все още се надяваха любимите им да са живи. Асад можеше да ги увери, че не са.

Глупостта на тези хора го смая, особено на репортерите.

Искаше да види дали някой ще спомене за пожарникаря, когото бе убил, но за него изобщо не стана дума. Нито пък за клуб „Конквистадор“, както и се очакваше.

Не показаха и неговата снимка. Продължиха да предават от студиото.

— Има предположения, че самолетът се е приземил на автопилот — каза водещият. — С нас е бившият пилот на Боинг 747 от „Американ Еърлайнс“ капитан Фред Име. Добре дошъл, Фред.

Капитан Име кимна.

— Капитане, възможно ли е самолетът да е кацнал сам?

— Да, възможно е — отвърна пилотът. — Всъщност това е нещо съвсем нормално. Почти всеки самолет е в състояние да лети по предварително програмиран маршрут, но най-новото поколение въздушни лайнери могат автоматично да контролират колесниците, задкрилките и спирачките. Случва се ежедневно. Компютрите обаче не могат да обърнат реактивната струя, така че кацането на автопилот изисква по-дълга писта от обикновено. На летище „Кенеди“ обаче това не е проблем.

Той продължи да обяснява. Халил го слушаше, макар че тези неща не го интересуваха. Интересуваше го защо по телевизията не интервюират федерални агенти, защо не споменават за него и не показват снимката му. Властите явно бяха решили да запазят случая в тайна. Засега. Когато го разкриеха, Халил почти щеше да е изпълнил задачата си. Първото денонощие беше най-важно. После вероятността да го заловят намаляваше с всеки изминал ден.

Репортажът за жертвите на борда на боинга свърши. Той изчака да види дали няма да съобщят за убийството на Джамал Джабар, но нямаше нищо.

Накрая изключи телевизора. На идване към стая 15 бе погледнал компаса на таблото, за да определи накъде е изток.

Стана от леглото, просна се по очи с лице към Мека и каза вечерната си молитва.

После си легна облечен и заспа.

[\[1\]](#) Washigton Crossing (англ.) — пресичането на Вашингтон. — Б.пр. [↑](#)

23.

Тримата с Кейт Мейфилд и Тед Наш излязохме от Федерал Плаза 26 и застанахме на Бродуей.

Наоколо нямаше много хора и започваше да захладнява.

Мълчахме, което не означаваше, че няма какво да си кажем. Струва ми се, съзнавахме, че за пръв път сме съвсем сами, ние тримата, които жестоко се бяхме прецакали, въпреки любезните прощални думи на Кьоних, и не искахме да говорим за това.

Наблизо никога няма такси, когато ти трябва, и ние зъзняхме на студа.

— Искате ли да пийнем по нещо, момчета? — попита накрая Кейт.

— Не, благодаря — отвърна Наш. — Сигурно половината нощ ще трябва да докладвам по телефона в Лангли.

Тя погледна към мен.

— Джон?

Имах нужда от алкохол, но исках да остана сам.

— Не, благодаря. Отивам да поспя. — Не виждах таксита, затова казах: — Ще взема метрото. Някой да иска да го упътя?

Наш, който навярно дори не знаеше, че в Ню Йорк има метро отвърна:

— Ще почакам такси.

— Аз ще се кача с него — рече Кейт.

— Добре. Ще се видим утре сутрин на „Ла Гуардия“.

Запътих се към тъгла и погледнах нагоре към небостъргачите на Световния търговски център, преди да завия на изток по Дуейн Стрийт.

Пред мен се издигаше четиринайсететажната сграда на Полис Плаза 1. Обзе ме носталгия, последвана от спомени — Полицейската академия, начинаещо ченге, улично ченге, цивилно ченге, после златната детективска значка. Преди да напусна службата бях издържал изпита за сержант и щяха да ме повишат. Но ми попречиха обстоятелства, неподвластни на моята воля. Второ действие беше

преподаването ми в „Джон Джей“. Работата ми в АСЧ бе третото и последно действие от една понякога блестяща, друг път не толкова блестяща кариера.

Завих на север по Сентър Стрийт и продължих край съдебните сгради, пресякох китайския квартал и подминах входа на метрото.

Докато стояхме на тротоара, тримата с Наш и Кейт навярно си бяхме мислили, че Асад Халил ще се опита да ни убие. Всъщност, с малки изключения, никой, нито мафията, нито терористичните групи, нито дори наркобосовете не преследваха федерални агенти в Америка. Но с ислямските екстремисти положението бе по-различно. Имаше случаи, като този с убийството на паркинга пред ЦРУ, които ни караха да се страхуваме за бъдещето си. И това бъдеще беше настъпило днес с полет 175 на „Трансконтинентал“.

Вече бях в италианския квартал и краката ми ме понесоха към „При Джулио“ на Мот Стрийт. Влязох в ресторанта и отидох на бара.

В тази съботна вечер имаше много посетители, най-вече компании от по шестима и повече — манхатънски фукльовци, хора от предградията, няколко италиански семейства и туристи от места, където хората обичат русите коси. Не забелязах мафиоти — те обикновено избягваха италианския квартал през уикендите, когато хората идваха да ги видят.

Спомнях си обаче, че в една петъчна вечер преди десетина години тук се опитаха да очистят истински мафиотски дон. Всъщност това се случи на тротоара, само че той влетя в ресторанта през стъклената витрина, улучен в гърдите от наемен убиец на друг мафиотски бос. Не умря, защото носеше бронирана жилетка, но по-късно го уби някаква омъжена жена, която чукаше.

Така или иначе, не познавах нито бармана, нито някой от хората на бара или на масите. През седмицата можех да се натъкна на някои от старите си приятели, но не и тази вечер, което ме зарадва.

Поръчах си двойно уиски с бира за разрежител. Нямах смисъл да си губя времето.

Над бара имаше телевизор. Звукът бе изключен. В долната част на екрана, където в делничен ден обикновено текат цените на акциите, сега показваха резултатите от мачовете. Предаваха известен мафиотски комедиен сериал. Момчетата от мафията, които познавам, много си падат по него.

След няколко чаши, когато се почувствах по-добре, излязох от ресторанта, хванах такси и се прибрах в апартамента си на Източна 72-ра улица.

Живея в чист, модерен жилищен блок със страхотен изглед към Ист Ривър. Жилището ми няма нищо общо с разхвърляността, свързвана с неженените нюйоркски детективи. Бившата ми жена е по разхвърлянето, но аз поддържам пълен ред. Това отчасти е резултат от първия ми брак, който продължи около две години. Тя се казваше Робин и беше прокурорка в манхатънската окръжна прокуратура, където се запознахме. Повечето прокурорки се омъжват за прокурори. Робин се омъжи за ченге. Ожени ни съдия, но трябваше да поискам съдебни заседатели.

Така или иначе, както често се случва с интелигентните прокурори, Робин получи и прие предложението да постъпи в юридическа кантора и почна да защитава тъкмо ония боклуци, които двамата с нея се опитвахме да опандизваме. Взимаше добри пари, но бракът ни се провали. Несъвместими философски противоречия. Аз получих апартамента. Наемът е адски висок.

Алфред, нощният портиер, ме поздрави и ми отвори вратата.

Проверих пощенската си кутия — беше пълна с рекламни листовки. Почти очаквах да получа писмо бомба от Тед Наш, но засега той проявяваше достойна за възхищение сдържаност.

Качих се с асансьора и влязох в жилището си, като взех минимални предпазни мерки. През първите един-два месеца от брака си дори аз едва успях да мина покрай Алфред. Не му допаднаше мисълта, че спя с жена си, която харесваше. Както и да е, с Робин осведомихме и него, и другите портиери, че работим в правоохранителните органи и имаме врагове. Те разбраха и подаръците за Коледа и Великден отразяваха признателността ни за тяхната лоялност, дискретност и бдителност. От друга страна, след развода, мисля, че Алфред е готов да даде ключа от апартамента ми и на Джак Изкормвача за бакшиш от двайсет долара.

Така или иначе, минах през дневната с голямата тераса и влязох в кабинета, където включих телевизора на Си Ен Ен. Нещо не работеше добре и затова три пъти силно го ударих с ръка. Появи се мъглява картина, но и без това предаваха финансови новини.

Отидох на телефона и натиснах бутона на телефонния секретар. Бет Пенроуз, 19:16: „Здрасти, Джон. Имам чувството, че днес си бил на «Кенеди». Спомням си, че ми каза нещо такова. Ужасна трагедия. Боже мой... е, ако си се заел с това, успех. Съжалявам, че тази вечер не успяхме да се видим. Позвъни ми, когато можеш.“

Това е едно от преимуществата да ходиш с ченге. Само дето ми се струва, че няма други преимущества.

Второто съобщение бе от бившия ми партньор Дом Фанели. „Мамка му“ — рече той. — „Вярно ли съм чул, че сте се прецакали на «Кенеди»? Нали ти казвах да не приемаш тази работа. Обади ми се.“

— Ти ми намери тази работа, тъпак такъв.

Имаше още няколко съобщения от приятели и роднини, които питаха за случая на летището и за моята връзка с него. Изневиделица пак се озовах на радарните екрани на всички. Не е зле за човек, когото допреди година са смятали за свършен.

Последното съобщение, получено само преди десет минути, беше от Кейт Мейфилд. „Кейт се обажда. Мислех, че вече си се прибрал. Хм... обади се, ако искаш да си поговорим... вкъщи съм си... едва ли ще успея да заспя. Така че можеш да ми позвъниш по всяко време.“

Е, аз пък нямаше да имам проблем да заспя. Но първо исках да чуя новините, затова си съблякох самото, събух си обувките, разхлабих вратовръзката си и се плъснах на любимия си стол. Финансовият репортер продължаваше да дудне. Започнах да се унасям и макар да чух, че телефонът звъни, не му обърнах внимание.

После се озовах в огромен самолет. Опитвах се да се изправа, но нещо ме теглеше надолу. Забелязах, че всички наоколо спят — всички, освен човека на пътеката. Държеше в ръка голям кървав нож и се приближаваше право към мен. Той вдигна ножа и аз скочих от стола.

Часовникът на видеото показваше 05:17. Едва имах време да взема душ, да се преоблека и да стигна на „Ла Гуардия“.

Докато се събличах, включих радиото в спалнята — беше настроено на „1010 УИНС“.

Водещият говореше за трагедията със самолета на „Трансконтинентал“. Усилих звука и скочих под душа.

Докато се насапунисвах, чувах откъси от репортажа — нещо за Кадафи и за американския въздушен удар срещу Либия през 1986-та.

Реших, че хората са започнали да загреват.

Спомнях си въздушния удар през 86-та. Ченгетата от НЙПУ и Транспортна полиция бяха вдигнати по тревога в случай, че лайната се посипят и у нас. Но освен удълженото работно време не се бе случило нищо особено.

Предположих обаче, че предния ден се беше случило. Някои хора имат дълга памет. Веднъж моят партньор Дом Фанели ми разказа един виц — когато се разболеели от Алцхаймер, италианците забравяли всичко друго, освен кого трябва да убият.

Това несъмнено се отнасяше и за арабите. Но когато го погледнеш под този ъгъл, не изглежда странно.

ЧЕТВЪРТА КНИГА АМЕРИКА, В НАШЕ ВРЕМЕ

*И ние сме посели между християните
враждебност и омраза до Деня на
Възкресението...*

О, вие, които вярвате!

*Не си взимайте за приятели евреите и
християните.*

Коран, V сура

24.

15 април смърдеше и 16-ти нямаше да е по-хубав.

— Добро утро, господин Кори — поздрави ме Алфред, моят портиер, който ми беше повикал такси.

— Добро утро, Алфред.

— Прогнозата за времето е добра. За „Ла Гуардия“, нали? — Той отвори задната врата и каза на шофьора: — „Ла Гуардия“.

Качих се в таксито и потеглихме.

— Имаш ли вестник? — попитах шофьора.

Той взе вестника от предната седалка и ми го подаде. Оказа се руски или гръцки. Засмях се. Денят започваше зле.

— Закъснявам — казах му. — Настъпи газта. Carisce? До дупка.

Шофьорът не прояви признаци, че има намерение да наруши закона, затова извадих служебната си карта и му я наврях в лицето.

— Размърдай се.

Таксито увеличи скоростта. Ако си носех патлака, щях да му напъхам дулото в ухото. Между другото, сутрин никога не съм в настроение.

В този час в неделя сутрин нямаше много движение и успяхме да наваксаме по Ф. Д. Рузвелт Драйв.

— Терминалът на „Ю Ес Еървейс“ — казах, когато стигнахме на летището. Той спря пред терминала, платих му и му върнах вестника с думите: — Ето ти бакшиша.

Слязох и си погледнах часовника. До полета оставаха десетина минути, но за сметка на това не носех багаж и пистолет, които да декларирам.

Пред терминала забелязах две униформени ченгета от Транспорта полиция, които гледаха всички така, все едно са пристигнали с кола, натъпкана с експлозиви. Явно бяха предупредени. Надявах се, че всички имат снимката на Асад Халил.

Служителят на билетното гише ме попита дали имам билет или резервация. Всъщност имах много резервации за този полет, но това не бе мястото за майтапи.

— Кори, Джон.

Той ме откри в компютъра и ми издаде билет. Поиска документ за самоличност и аз му дадох шофьорската си книжка вместо служебната си карта, която винаги повдига въпроса за оръжие. Една от причините, поради които тази сутрин бях решил да не си взема пистолета, беше, че закъснявах и няхах време да попълвам съответните документи. Освен това пътувах с въоръжени хора, които щяха да ме пазят. Поне така ми се струваше. От друга страна, винаги, когато смяташ, че нямаш нужда от оръжие, се оказва тъкмо обратното. Но аз имах друга, по-важна причина. По-късно ще ви я обясня.

Както и да е, той ми даде билета и ми пожела приятен полет.

Ако имах повече време, щях да му отговоря: „Нека аллах ни даде попътен вятър“.

Опашката вървеше бавно заради едно ченге от Транспортна полиция с детектор за метал. Минах през проверката и пиринчените ми ташаци не задействаха алармата.

Докато бързах към портала, размишлявах за тази усилена бдителност. От една страна, през следващия месец много ченгета щяха да получат тлъста добавка за извънреден труд. Кметът щеше да се побърка и щеше да се опита да изръси Вашингтон за федерални мангизи, като се оправдае, че вината е тяхна.

От друга страна, тези вътрешни операции на терминала рядко водят до задържането на онзи, който ти трябва, но така или иначе са задължителни. Това затруднява придвижването на бегълците из страната. Но ако имаше поне грам здрав разум, Асад Халил щеше да постъпи като повечето престъпници — да се скрие някъде, докато бурята отmine, или да си намери чиста кола и да изчезне по пътищата. Или, разбира се, можеше още вчера да е хванал въздушния керван за Пустинландия.

Дадох билета си на портала, минах по ръкава и се качих на самолета за Кукуландия.

— За малко да не успеете — каза стюардесата.

— Днес е щастливият ми ден.

— Приятен полет. Настанете се, където желаете.

— Може ли да седна на мястото на оня тип ей там?

— На някое от свободните места, господине. Седнете, моля.

Видях, че самолетът е полупразен, и си харесах място надалеч от Кейт Мейфилд и Тед Наш, които седяха един до друг, и Джек Кьоних, който беше от отсрещната страна на пътеката. Докато минавах покрай тях обаче, все пак измърморих едно „Добрутро“. Завиждах на Джордж Фостър, че не му се налага да пътува с нас.

Не се бях сетил да си взема безплатно списание на портала, а някой бе събрал вестниците от джобовете пред мен, затова до излитането се зачетох в евакуационния план.

Някъде по средата на полета, докато дремех, Кьоних се запъти към тоалетната и хвърли в скута ми първите страници на „Сънди Таймс“.

Проясних си главата и прочетох водещото заглавие: „Над сто жертви в самолет на «Дж. Ф. Кенеди»“. Тъкмо нещо, което да те разсъни в неделя сутрин.

Прегледах репортажа, който бе непълен и малко неточен. Накрая се посочваше, че Федералното управление на авиацията и Бюрото за пътнотранспортни произшествия не разкривали други подробности, освен че пътниците и екипажът починали от неопределени токсични изпарения. Не се споменаваше, че самолетът е кацнал на автопилот, още по-малко за убийства или терористи. И естествено, нищо за клуб „Конквистадор“. Както и за Джон Кори, слава Богу. Утрешните новини обаче щяха да са по-конкретни. Подробностите щяха да се предлагат на поносими дози, като рибено масло с малко мед, докато накрая публиката не свикнеше и вниманието ѝ не се привлечеше от нещо друго.

Едночасовият полет мина нормално, освен отвратителното кафе. Прелетяхме над Потомак и под мен се разкри величествената гледка на паметника на Джеферсън, заобиколен от цъфнали череши, Капитолия и всички онези белокаменни сгради, които излъчват власт, власт и власт. За пръв път ми хрумна, че работя за някои от тия хора там долу.

Така или иначе, кацнахме навреме на националното летище „Роналд Рейгън“. Забелязах, че Кьоних носи син федерален костюм и куфарче. Наш пак беше с европейски дрехи и също имаше куфарче несъмнено от кожа на як, изработено от тибетски борци за свобода в Хималаите. И костюмът на Кейт бе син, но ѝ стоеше по-добре, отколкото на Джек. Естествено и тя носеше куфарче. Аз се бях пременил в гълъбовосив костюм — беше ми го купила бившата ми от

„Барнис“. С ДДС и бакшиша навярно струваше към два бона. Тя можеше да си го позволи. Тези пари вървят с правната защита на наркопласьори, борци, финансови престъпници и други богати скапаняци. Тогава защо го нося ли? Нося го като проява на цинизъм, струва ми се. А и защото ми стои страхотно и изглежда скъп.

Но да се върнем на летището. Чакаше ни кола, която ни откара в централата на ФБР, известна като сградата „Дж. Едгар Хувър“.

По пътя почти не разговаряхме, но накрая Джак Кьоних, който седеше отпред, се обърна към нас.

— Извинявам се, ако тази среща ви е попречила да отидете на черква.

ФБР, разбира се, се отнася с лицемерно уважение към вярата, а може и да не е толкова лицемерно. Не можех да си представя бившите ми шефове да кажат нещо подобно и не отговорих.

— Няма нищо — отвърна Кейт, каквото и да означаваше това.

Наш измърмори нещо, което прозвуча като всеопрощение.

Не ходя редовно на черква, но казах:

— Едгар Хувър е там горе и ни наблюдава.

Кьоних ме стрелна с убийствен поглед и се обърна напред. Дълъг ден. Много дълъг ден.

25.

Асад Халил се събуди в пет и половина, взе влажна кърпа от банята и избърса всички повърхности, по които можеше да е оставил отпечатащи. Легна на пода, каза утринните си молитви, после се облече и излезе. Остави сака си в колата и се върна в офиса, като носеше мократа хавлия.

Младият служител спеше на стола си. Телевизорът продължаваше да работи.

Халил заобиколи зад рецепцията, увил глока с кърпата. Притисна дулото към главата на мъжа и натисна спусъка. Натика трупа под плота, извади портфейла от джоба му и взе парите от касата. Намери купчина регистрационни карти и квитанции, прибра ги в джоба си, избърса ключа с хавлията и го върна на таблото.

Погледна нагоре към видеокамерата, която беше забелязал вечерта и която бе записала не само пристигането му, но и убийството. Откри кабела и го проследи до малка стаичка. Извади касетата пхна я в джоба си и излезе на рецепцията, където намери електрически ключ с надпис РЕКЛАМА НА МОТЕЛА. Натисна го, угаси осветлението в офиса и отиде при колата си.

Навън се бе спуснала гъста мъгла и видимостта не надхвърляше няколко метра. Халил потегли от паркинга с изключени фарове и ги включи едва когато се отдалечи на петдесетина метра по пътя.

Върна се по същия маршрут и наближи Столичната околоръстна магистрала. Точно преди нея отби в голям паркинг пред търговски център, откри канал и хвърли регистрационните карти, квитанциите и видеокасетата през решетката. Извади парите от портфейла на служителя и също го пусна вътре.

В шест сутринта потегли по околоръстната магистрала. Небето на изток започваше да изсветлява. В неделното утро нямаше почти никакво движение. Не забеляза и нито един патрулен автомобил.

Продължи на юг, после зави на запад, пресече Потомак и започна да обикаля около Вашингтон като лъв, дебнеш плячката си.

Въведе необходимия му вашингтонски адрес в сателитния навигатор и излезе по Пенсилвания Авеню, за да се насочи право към сърцето на вражеската столица.

В 07:00 стигна до Капитолийския хълм. Мъглата се беше вдигнала и огромният бял купол на сградата сияеше под слънчевите лъчи. Халил я обиколи, спря и паркира откъм югоизточната ѝ страна. Извади фотоапарата от сака си и снима Капитолия. На петдесетина метра забеляза млада двойка, която правеше същото. Можеше да прекара времето другаде, но си мислеше, че снимките ще развеселят сънародниците му в Триполи.

В района на портала имаше полицейски коли, но не и по улицата.

В 07:25 се качи в автомобила и измина няколко преки до Конститушън Авеню. Шофираше бавно по трилентовия път докато не откри номер 415. На тясната отбивка бе паркирана кола. Прозорецът на третия етаж светеше. Той продължи, заобиколи квартала и спря на половин пряка от къщата.

В 07:45 от предната врата излязоха мъж и жена на средна възраст. Тя беше добре облечена, а мъжът носеше синята униформа на генерал от военновъздушните сили. Халил се усмихна.

В Триполи му бяха казали, че генерал Терънс Уейклиф всяка неделя сутрин присъства на службите в Националната катедрала. И че почти винаги ходи в 08:15, но понякога отива на следващата служба в 09:15 ч. Днес очевидно щеше да е по-ранната и Халил се зарадва, че няма да се наложи да чака още цял час.

Генералът и съпругата му се качиха в колата си. Генералът беше висок, слаб мъж и макар косата му да бе побеляла, имаше походка на младеж. Асад знаеше, че през 1986-а е бил капитан и че позивната на неговия F-111 е била Прошка 22. Изтребителят му беше един от четирите в ескадрилата, бомбардирала Ал Азизия. Оръжейник на Уейклиф бе полковник — навремето капитан — Уилям Хамбрехт, който през януари беше срещнал съдбата си в Лондон. Сега генералът щеше да срещне своята във Вашингтон.

Можеше да убие двамата още тук, в тази тиха неделна сутрин, но искаше да го направи по друг начин.

Той поправи вратовръзката си, излезе и заключи колата. Отиде до входа на къщата и натисна звънеца. После чу стъпки и отстъпи назад, така че лицето му да се вижда през шпионката. Разнесе се металическо

изскърцване, навярно от поставяне на верига, вратата се отвори и отвътре надникна млада жена. Тя понечи да каже нещо, но Халил блъсна вратата с рамо. Веригата се скъса и жената политна на пода. Той светкавично се вмъкна вътре, затвори вратата и извади пистолета си.

— Тихо.

Младата жена остана на мраморния под. Очите ѝ бяха разширени от ужас.

Асад ѝ даде знак да се изправи и тя се подчини. Либиецът я огледа. Беше дребна, с тъмна кожа и носеше халат. Според неговата информация, тя бе прислужницата. В къщата не живееше никой друг.

— Има ли някой, освен теб? — за да се увери, попита той.

— Генералът — отвърна жената на английски със силен акцент. Халил се усмихна.

— Не. Генералът не си е вкъщи. Тук ли са децата на генерала?

Тя поклати глава. Трепереше.

Асад усети аромат на кафе и нареди:

— В кухнята.

Тя колебливо се обърна и тръгна по дългия коридор. На кръглата маса в голямата кухня Халил видя две чаши за кафе и две чинии.

— Мазето — каза той.

Прислужницата посочи една дървена врата.

— Слизай долу — заповяда Асад.

Тя отвори вратата, включи лампата и заслиза по стълбището. Халил я последва.

Мазето беше пълно със сандъци и кашони. Той се огледа и откри врата, която водеше към малкото помещение с парното. Даде знак на жената да влезе вътре и когато тя се подчини, стреля в тила ѝ. Прислужницата се строполи на пода.

Халил затвори вратата и се върна в кухнята. Намери в хладилника кутия прясно мляко, изпи я до дъно и я хвърли в кошчето за отпадъци. После изяде две кофички кисело мляко. Едва сега разбираше колко е гладен.

Върна се в антрето при входа, откачи скъсаната верига и заключи вратата.

После разгледа първия етаж. Имаше само голяма трапезария, дневна и малка тоалетна.

Целият втори етаж бе зает от голяма дневна. След като се увери, че вътре няма никого, Халил продължи нагоре по стълбището. На последния етаж бяха спалните. Две от тях очевидно бяха на децата на генерала, момче и момиче. Искаше му се да са си вкъщи и да спят, ала стаите се оказаха празни. Третата спалня, изглежда, беше предназначена за гости, а най-голямата бе на генерала.

На четвъртия етаж имаше голям кабинет и съвсем малка стая, в която навярно спеше прислужницата. В кабинета забеляза военните отличия по дървената ламперия на стените, по бюрото и малката масичка.

На найлонови конци от тавана висеше модел на F-111, насочил нос надолу и със свити назад криле, сякаш се спускаше за атака. Под крилете му имаше четири сребристи бомби. Той откъсна самолета, смачка го, хвърли парчетата на килима и ги стъпка.

— Дано горите в ада!

Овладея се и продължи да разглежда кабинета. На стената висеше черно-бяла снимка на осем мъже, изправени пред изстребител-бомбардировач F-111. Отдолу пишеше ЛЕЙКЪНХИТ, 13 АПРИЛ 1987. Той препрочете надписа. Това не беше годината на бомбардировката, но после се сети, че имената на тези хора, както и акцията им са секретни, поради което генералът бе поставил грешна дата дори тук, в частния си кабинет. Явно тези страхливци не се гордееха с онова, което бяха извършили.

Приближи се до голямото махагоново бюро, откри бележника на Уейклиф и го отвори на неделя, 16 април. Генералът си беше записал: „08:15 — Националната катедрала“. Нямаше повече ангажименти за деня, така че навярно никой нямаше да забележи изчезването му. В понеделник Уейклиф имаше съвещание, насрочено за 10:00. Дотогава щеше да е мъртъв още един офицер от неговата ескадрила Халил прочете записката за 15 април, годишнината от бомбардировката: „09:00 — групов разговор с ескадрилата“.

Той кимна. Значи поддържаха връзка. Това можеше да е проблем, особено когато започнеха да умират един по един. Но Асад го очакваше. Ако действаше достатъчно бързо, щеше да ги убие още преди да са осъзнали, че са обречени.

После прелисти телефонния бележник на генерала и откри имената на другите мъже от снимката. С удоволствие забеляза, че

срещу името на полковник Хамбрехт пише ПОЧИНАЛ. Адресът на Чип Уигинс беше задраскан и до името му имаше червен въпросителен знак.

Помисли си дали да не вземе бележника, но полицията можеше да забележи изчезването му и това щеше да постави под съмнение мотива за убийството.

Той го върна до телефона и го избърса с носната си кърпичка. След това провери в чекмеджетата. В средното откри 45-калибров автоматичен пистолет със сребърен обков. Беше зареден. Халил вкара патрон в цевта, свали предпазителя и го пхна на кръста си. Приблжи се до вратата, после спря, върна се, внимателно събра парчетата от модела на самолета и ги хвърли в кошчето.

Слезе на третия етаж и претърси всички спални, като взе пари, бижута, часовници, дори няколко от военните отличия на генерала. Прибра всичко в една калъфка от възглавница, върна се в кухнята на първия етаж, извади от хладилника кутия портокалов сок и седна на масата.

Часовникът на стената показваше 08:55. Уейклиф и жена му щяха да се приберат до девет и половина, ако наистина бяха хора на навика и точността. До десет без петнайсет и двамата щяха да са мъртви.

26.

Пресякохме Потомак по някакъв мост и влязохме в града. В осем и половина в неделя нямаше много движение. Видяхме неколцина велосипедисти, както и туристи на пролетна ваканция. Хлапетата изглеждаха като замаяни, измъкнати от леглата в този час.

Пред нас се извиси Капитолият и се зачудих дали всички конгресмени вече са информирани за случая. Когато започнат да ваят лайна, изпълнителната власт обича първо да си опече работата и после да иска благословията на Конгреса. За Либия вече спокойно можеха да пътуват бойни самолети. Но това не беше мой проблем.

Излязохме на Пенсилвания Авеню, където се намира сградата „Дж. Едгар Хувър“, недалеч от компанията майка, министерството на правосъдието. Спряхме пред уникално грозната панелна постройка, чиито размери и форма не се поддават на описание.

Всъщност веднъж бях идвал тук на семинар и ме бяха развели из нея. Ако откажеш да я обиколиш цялата и особено скъпоценния им музей, не ти дават обяд.

Така или иначе, предната част на сградата е седеметажна в съответствие с ограниченията за високо строителство на Пенсилвания Авеню, но задната е единайсететажна. По-висока е от централата на някогашния КГБ в Москва и навярно е най-голямата сграда на правоохранителна институция в света. Тук работят около осем хиляди души, предимно поддържащ персонал и лабораторни специалисти. Действащите агенти са около хиляда и не им завиждам повече, отколкото завиждах на ченгетата от Полис Плаза 1. Удоволствието от работата е право пропорционално на разстоянието, на което се намиращ от голямото началство.

Влязохме в малко фойе, което водеше към вътрешен двор. Докато чакахме домакина си, надникнах в двора, в който имаше фонтан и пейки. Бронзовият надпис на стената над пейките гласеше: „Най-ефикасното оръжие срещу престъпността е сътрудничеството... усилията на всички правоохранителни институции с подкрепата и разбирането на американския народ. Дж. Едгар Хувър.“ Страхотен

цитат. По-точен от неофициалното мото на ФБР, а именно: „Ние сме безгрешни“.

Ето че пак се отнасям. Опитвал съм се да променя отношението си, но въпросът опира до мъжкото его. В органите на реда има прекалено много мъжкари.

Така или иначе, на едната стена висяха обичайните снимки — на президента, министъра на правосъдието, директора на ФБР и така нататък. Изглеждаха добродушни и бяха подредени по старшинство, така че никой да не ги обърка с най-търсените престъпници в Америка.

Всъщност имаше и друг вход за посетители, откъдето започваше обиколката и където бяха закачени снимките на въпросните престъпници. Колкото и да е невероятно, трима бегълци бяха арестувани, след като били разпознати от туристи. Не се съмнявах, че фотографията на Асад Халил вече е на първо място сред тях. Може би някой посетител щеше да каже: „Хей, този тип нае стая при мен“. А може би не.

Но да се върнем на мрачното настояще. Днес не бе нормален работен ден, разбира се, и сградата изглеждаше почти пуста, но не се съмнявах, че момчетата от антитерористичния отдел са тук. Надявах се да не ни обвинят, че сме им прецакали неделата.

Джак, Кейт и Тед декларираха оръжията и аз трябваше да призная, че не нося пистолет. За сметка на това информирах служителя от охраната, че ръцете ми са регистрирани като смъртоносни оръжия. Той погледна Джак, който се опита да се престори, че не съм с него.

Малко преди 09:00 ни въведоха в приятна заседателна зала на третия етаж, където ни предложиха кафе и ни представиха на шестима мъже и две жени. Всички мъже се казваха Боб, Бил и Джим, а може и само така да ми се е счуло. Имената на жените бяха Джейн и Джийн. Всички бяха облечени в синьо.

Очакванията ми за дълъг, напрегнат ден не се оправдаха. Беше още по-ужасно. Не че някой се държеше враждебно или ни упрекваше, но имах чувството, че пак съм се озовал в началното училище и съм в кабинета на директора. Джони, мислиш ли, че следващия път, когато в Америка пристигне терорист, ще можеш да си спомниш на какво сме те учили?

Радвам се, че не си носех пистолета — щях да ги очистя до крак. Не останахме в заседателната зала през цялото време, а обикаляхме из

цял куп офиси като пътуващ цирк и изпълнявахме едно и също представление пред различна публика.

Между другото, отвътре сградата е също толкова грозна, колкото и отвън. Стените са боядисани в слонова кост, вратите са сиви. Веднъж някой ми каза, че Дж. Едгар Хувър забранил по стените да висят снимки. И до днес всеки, който нарушавал заповедта, умираше от загадъчна смърт.

Както казах, сградата има странна форма и не е лесно да следиш къде точно се намираш. От време на време минавахме покрай стъклени стени на лаборатории или други работни помещения. Макар че бе неделя, имаше хора, приведени над микроскопи или компютърни терминали, други се мотаеха с колби в ръце. Много от прозорците тук са двустранни огледала и хората, които гледаш, не могат да те видят. А много от огледалата са едностранни прозорци и ония от другата страна могат да те наблюдават, докато си човъркаш зъбите.

Цялата сутрин мина в поредица от обяснения. Ние говорехме, другите кимаха и слушаха. През половината от времето не знаех с кого разговаряме. На няколко пъти реших, че сме сбъркали стаята, защото събеседниците ни изглеждаха изненадани или смутени, все едно че бяха дошли, за да свършат някаква работа, и четирима непознати от Ню Йорк бяха започнали да дрънкат за отровен газ и някакъв тип на име Лъва. Е, може и да преувеличавам, но след три часа повтаряне на едно и също вече всичко ми се струваше като в мъгла.

От време на време ни задаваха конкретен въпрос или ни питаха за мнението ни. Но нито веднъж не ни казаха какво знаят те. Обясниха ни, че това щяло да е следобед, при това само ако си изядем всички зеленчуци.

Входната врата се отвори и Асад Халил чу да разговарят мъж и жена.

— Дойдохме си, Роза — извика жената.

Халил допи кафето си. Гардеробът се отвори и затвори. После гласовете започнаха да се приближат по коридора.

Той се изправи, застана отстрани на вратата и извади автоматичния колт на генерала.

Двамата влязоха в голямата кухня. Уейклиф се запъти към хладилника, а жена му към кафемашината на плота. Бяха с гръб към него и Халил прибра пистолета в джоба на самото си и зачака да го забележат.

Жената извади две чаши от шкафа и ги напълни с кафе. Генералът продължаваше да гледа в хладилника.

— Къде е млякото? — попита той.

— Там е — отвърна госпожа Уейклиф.

Тя се обърна към масата, видя Халил, сепна се, извика и изпусна чашите на пода.

Генералът също се обърна, видя високия мъж, пое си дъх и попита.

— Кой сте вие?

— Куриер.

— Кой ви пусна тук?

— Прислужницата ви.

— Къде е тя?

— Отиде да купи мляко.

— Добре — изсумтя генерал Уейклиф, — разкарайте се оттук или ще повикам полиция.

— Как мина службата?

— Моля, вървете си — каза Гейл Уейклиф. — Ако си тръгнете, няма да викаме полиция.

Халил не й обърна внимание.

— И аз съм религиозен човек. Изучавал съм еврейския завет, както и християнското евангелие, и разбира се, Корана.

При последната дума генералът внезапно започна да разбира кой може да е този натрапник.

— Познавате ли Корана? — продължи Халил. — Не? Но сте чели еврейския завет. Тогава защо християните не четат Божието слово, разкрито на пророк Мохамед?

— Вижте... не зная кой сте...

— Знаете, разбира се.

— Добре... Зная кой сте...

— Да, аз съм най-страшният ви кошмар. А вие някога бяхте моят най-ужасен кошмар.

— За какво говорите?...

— Вие сте генерал Терънс Уейклиф и струва ми се, работите в Пентагона. Нали така?

— Това не е ваша работа. Вървете си, казвам ви. Веднага.

Халил не отговори. Просто продължи да гледа генерала, който стоеше пред него в синята си униформа.

— Виждам, че имате много отличия, генерале — рече накрая той.

— Повикай полиция, Гейл — обърна се Уейклиф към жена си. Тя остана неподвижна за миг, после тръгна към телефона на стената.

— Не пипайте телефона — каза Халил.

Тя погледна мъжа си, който повтори:

— Повикай полиция. — Генералът пристъпи към натрапника. Асад извади автоматичния пистолет от джоба си.

Гейл Уейклиф ахна.

Терънс Уейклиф изненадано възкликна и се закова на място.

— Това е вашето оръжие, генерале — каза Халил и го повдигна, сякаш го разглеждаше. — Много е красиво. Никелов или сребърен обков, ръкохватка от слонова кост, на която е написано името ви.

Уейклиф не отговори.

Халил отново вдигна очи към него.

— Доколкото разбирам, за въздушния удар срещу Либия не са раздали медали. Вярно ли е? — Той се взря в очите на генерала и за пръв път видя в тях страх.

— Говоря за петнайсети април хиляда деветстотин осемдесет и шеста — продължи Асад. — Или беше осемдесет и седма?

Генералът и жена му се спогледаха. И двамата вече разбираха какво ще се случи. Гейл прекоси кухнята и застана до съпруга си.

Халил оцени смелостта ѝ пред лицето на смъртта. Цяла минута никой не проговори. Асад се наслаждаваше на гледката на двамата американци, очакващи последния си миг.

Но той все още не бе свършил.

— Поправете ме, ако греша, но вие сте били Прощка двайсет и две — каза Халил на Уейклиф. — Нали?

Мълчание.

— Вашата ескадрила от четири F-111 е атакувала Ал Азизия. Нали?

Отново мълчание.

— И се чудите как съм разкрил тази тайна.

Генерал Уейклиф се прокашля.

— Да.

Халил се усмихна.

— Ако ви кажа, после ще трябва да ви убия. — И се засмя.

— И без това ще го направите — промълви генералът.

— Може би. А може би не.

— Къде е Роза? — попита Гейл.

— Каква добра господарка сте — да се тревожите за прислужницата си.

— Къде е?

— Знаете къде е.

— Гадно копеле!

Асад Халил не беше свикнал да му приказват така, най-малко жени. Щеше да я застреля на място, но се овладя.

— Всъщност не съм копеле. Баща ми и майка ми бяха женени. Вашите съюзници израелците убиха еБерми. Майка ми загина по време на вашата бомбардировка на Ал Азизия. Братята и сестрите ми също. — Той погледна Гейл. — И е напълно възможно да ги е убила една от бомбите на съпруга ви, госпожо Уейклиф. Е, какво ще кажете?

Тя дълбоко си пое дъх.

— Мога да кажа само, че съжалявам. И двамата съжаляваме.

— Нима? Е, благодаря за съчувствието.

Генералът го изгледа гневно.

— Аз ни най-малко не съжалявам. Вашият Кадафи е международен терорист. Той уби десетки невинни мъже, жени и деца. Базата в Ал Азия беше команден център за международен тероризъм, а именно Кадафи изложи на опасност живота на цивилни граждани, като ги настави във военен обект. И щом знаете толкова много, сигурно ви е известно, че в цяла Либия бяха бомбардирани само военни обекти. Няколкото цивилни жертви бяха случайни. Не се преструвайте, че това оправдава хладнокръвното убийство на американци.

Халил като че ли наистина се замисли над думите му.

— Ами бомбата, която пуснахте над дома на полковник Кадафи в Ал Азия? — накрая попита той. — Онази, която уби дъщеря му и рани жена му и двамата му сина. Случайност ли беше? Нима вашите самонасочващи се бомби се отклоняват? Отговорете ми.

— Нямам какво повече да кажа.

Асад поклати глава.

— Не, наистина. — Той вдигна пистолета и го насочи към генерала. — Нямате представа колко дълго съм чакал този момент.

Уейклиф пристъпи пред жена си.

— Оставете поне нея.

— Смешно. Съжалявам само, че децата ви не са си вкъщи.

— Копеле! — Генералът се хвърли към него.

Халил стреля в гърдите му.

Силата на 45 — калибровия куршум спря устрема на Уейклиф и го запрати назад и на пода.

Гейл изпищя и се втурна към него.

Асад я остави да коленичи до умиращия си съпруг. Тя го галеше по челото и ридаеше. От раната шуртеше кръв и Халил видя, че не го е улучил в сърцето, а в белия дроб. Чудесно. Генералът щеше да умре от бавна и мъчителна смърт.

Гейл Уейклиф затисна дупката с длан и Асад остана с впечатлението, че има опит с такива рани. А може и да беше само инстинкт, помисли си той.

Продължи да я наблюдава трийсетина секунди, заинтригуван, но безпристрастен.

Генералът се опитваше да каже нещо, макар че се давеше в собствената си кръв.

Халил пристъпи напред.

— Можех да те убия с брадва като полковник Хамбрехт. Но ти беше много смел и заслужаваш уважение. Затова повече няма да страдаш. Не мога да обещаю същото за другите от твоята ескадрила.

Уейклиф се напрегна да отговори, ала от гърлото му потече розова пенлива кръв.

— Гейл... — едва успя да промълви той.

Халил притисна дулото на пистолета до слепоочието на жена му и стреля.

Тя се отпусна на пода до съпруга си.

Генералът протегна ръка да я докосне, после надигна глава и я погледна.

Асад изчака няколко секунди.

— Майка ми умря много по-мъчително.

Уейклиф вдигна очи към него. По устните му се стичаше кръв.

— Стига — изхриптя той и се закашля. — Стига убийства... върви си...

— Още не съм свършил тук. Ще си ида, когато всичките ти приятели са мъртви.

Генералът не каза нищо повече. Ръката му намери дланта на Гейл и я стисна.

Халил продължи да чака, но американецът не умираше. Той приклекна до него, свали часовника и пръстена му от военновъздушната академия и извади портфейла от джоба му. После взе часовника, пръстените и перлената огърлица на госпожа Уейклиф.

Накрая докосна раната на гърдите на генерала, вдигна пръсти към устните си и с наслада облиза кръвта.

Генералът го гледаше ужасено. Опита се да каже нещо, ала се задави.

Халил не откъсваше очи от него. Накрая дишането на Уейклиф спря. Асад притисна длан към сърцето му, провери пулса на китката му и артерията на шията му. Уверил се, че генерал Терънс Уейклиф най-после е мъртъв, той се изправи и погледна двата трупа.

— Дано горите в ада.

28.

До обяд дори Кейт, Тед и Джак изглеждаха абсолютно изчерпани. Всъщност, ако бяха продължили да ни разпитват, черепните ни кухни щяха да останат празни. Искам да кажа, божичко, тия хора знаят как да измъкнат от теб цялата информация, без да стигат до електрически ток.

Така или иначе, в Хувърландия беше обяд и ни оставиха сами да се нахраним, слава Богу, но ни посъветваха да използваме служебния ресторант. Не ни дадоха купони, така че трябваше да си платим за тази чест, макар че доколкото си спомнях, манджата се субсидираше от държавата.

Заведението бе приятно, но неделното меню не предлагаше голям избор. Само здравословна храна — салати, кисело мляко, зеленчуци, плодови сокове и билкови чайове. Взех си салата с риба тон и чаша кафе, което имаше вкус на балсамираща течност.

Хората около нас бяха като гипсови отливки от учебен филм на Дж. Едгар Хувър, наречен „Добрият външен вид води до повече арести“.

Имаше само няколко негъра, които приличаха на шоколадови люспи в чиния с овесени ядки. Вашингтон може и да е столицата на културното разнообразие, но някои организации се променят бавно. Чудех се какво мислят тукашните шефове за АСЧ в Ню Йорк и в частност за ченгетата от НЙПУ, които са като сцена в извънземен бар от „Междузвездни войни“.

Е, може и да се отнасях прекалено недоброжелателно към домакините си. ФБР всъщност е много добра правоохранителна институция с един основен проблем — имиджът. Политически коректната тълпа не ги харесва, медиите са фурнаджийски лопати, но като цяло, хората продължават да ги обожават. Другите сродни организации са впечатлени от работата им, завиждат на властта и парите им и се вбесяват от тяхната арогантност. Не е лесно да си велик.

— Не зная дали ще ни оставят случая — с пълна със салата уста каза Джак Кьоних, — или ще го дадат на тукашния антитерористичен отдел.

— Антитерористичната спецчаст е създадена точно за такива случаи — отбеляза Кейт.

Предполагам, че наистина е така. Но организациите майки невинаги харесват странните си отрочета. Армията например никога не си е падала по собствените си спецсили с техните тревистозелени барети. НЙПУ никога не е харесвало своя отдел за борба с престъпността, съставен от хора, които приличат и се обличат като скитници и джебчии. Излъсканата до блясък институция никога не се доверява, нито разбира собствените си мръсни специални отдели и не й пука за ефикасността им. Странните хора, особено когато действат ефикасно, представляват заплаха за статуквото.

— Постигнали сме много успехи в Ню Йорк — прибави Кейт.

Кьоних се замисли за миг.

— Предполагам, че зависи от това къде е Халил или поне от това къде смятат, че е. Сигурно ще ни оставят да работим в района на Ню Йорк, без да ни се бъркат. ЦРУ ще прати хора в чужбина, а Вашингтон ще поеме останалата част от страната и Канада.

Мълчах, Тед Наш също мълчеше. Той притискаше към гърдите си толкова много козове, че не му трябваше лигавник за киселото мляко. Аз нямах какво да крия. Но знаех, че когато случаят е започнал в Ню Йорк, агентите от АСЧ често пътуват из цялата страна и дори зад граница. Всъщност Дом Фанели ми бе казал, че постоянно ходели до Париж да ядат, да пият вино, да прелъстяват французойки и да ги вербуват, за да шпионират заподозрени араби. Не че му вярвах, но бях наясно, че има възможност да се разходиш до Европа на държавна сметка. Е, толкова за патриотизма. Въпросът беше дали ако нещо се случи на твоя територия, ще ти позволят да го нищиш до края на земята. Или ще те спрат на границата.

Преди три години в Ист Сайд вилнееше убиец изнасилвач и не можехме да го открием. После тоя тип да вземе да отиде за една седмица на гости на свой приятел в Джорджия и някакво местно селско ченге го гепва за шофиране в нетрезво състояние. В участъка си имали чисто нов компютър, купен с федерални мангизи, и от скука пуснали отпечатъците на пича по мрежата на ФБР. И какво да видят —

отпечатъците съвпадат с ония, които бяхме открили на местопрестъплението. Получихме заповед за екстрадиране и вашият покорен слуга трябваше да отиде до Джорджия, за да вземе престъпника. В продължение на двацет и четири часа трябваше да изтърпя местния началник на полицията, който ми дрънкаше всевъзможни глупости за нюйоркските ченгета, изнесе ми лекция по криминално разследване и издирване на убийци и накрая ми каза ако пак ми дотрябвала помощ, непременно да му се обадя.

Но да се върнем в ресторанта в сградата на ФБР. Разсъжденията на Кьоних показваха, че не е сигурен дали АСЧ е в състояние да реши този случай.

— Ако Халил бъде заловен в Европа — каза той, — две-три държави преди нас ще предявят претенции за екстрадиране, освен ако правителството не успее да ги убеди, че ние сме най-засегнатата страна заради масовото убийство.

Макар че тези юридически обяснения, изглежда, бяха насочени към мен, вече бях наясно с тях. Бил съм ченге почти две десетилетия, пет години съм преподавал в „Джон Джей“ и почти две години съм живял с адвокатка. Всъщност това е единственият период от живота ми, в който аз съм чукал юрист, а не обратното.

Така или иначе, Кьоних най-много се безпокоеше, че сме оставили топката на голлинията и сега ще ни пратят в съблекалнята. Тази възможност притесняваше и самия мен.

Още по-неприятното беше, че един от нашия отбор на име Тед Наш се канеше да се върне при предишния си тим, който имаше повече шансове да спечели мача. Внезапно пред очите ми се появи образът на оня полицейски началник от Джорджия, но сега бе с лицето на Тед Наш, сочеше ми Асад Халил зад решетките и ми казваше: „Виждаш ли, Кори, аз го пипнах. Дай да ти обясня как го направих. Седях си в едно кафене на Рю Сен Жермен — това е във Франция, Кори — и приказвах с информатор.“ След което извадих патлака си и го гръмнах.

Всъщност Тед вече говореше и аз се заслушах.

— Утре заминавам за Париж, за да се срещна с хората от нашето посолство. Трябва да се тръгне оттам, откъдето е започнало всичко. — И така нататък.

Зачудих се дали не бих могъл да му набуча гръкляна с вилицата си.

Кейт и Джак отвориха дума за проблеми като юрисдикция, екстрадиране, федерални и щатски обвинения и прочее. Правни глупости.

— Сигурна съм, че в полицията е същото — каза ми Кейт. — Полицаяте, които са започнали случая, продължават разследването докрай и така веригата от улики остава непрекъсната. Освен това защитата на обвиняемия няма да може да атакува свидетелските им показания.

И така нататък. Искам да кажа, божичко, още не бяхме пипнали оня боклук, а те мислеха за процеса. Ето какъв е резултатът, когато юристи станат ченгета. Тъкмо с такива неща трябваше да се примирявам, когато работех с прокурори и следователи. Тази страна е бъкана със законови положения, нещо съвсем нормално, когато си имаш вземане-даване със средния американски престъпник. Искам да кажа, че трябва да спазваш конституцията и да внимаваш да не бъде осъден някой невинен. Обаче за типове като Асад Халил трябва да се измисли друг вид съдилище. Ами че той дори не плаща данъци, освен може би ДДС.

Така или иначе, когато обедната почивка свърши, господин Кьоних ни каза:

— Сутринта всички се справихте чудесно. Зная, че не е приятно, но сме тук, за да помогнем. Гордея се с вас.

Рибата тон се размърда в корема ми. Но Кейт изглеждаше доволна. На Тед не му пукаше, което означаваше, че най-последно имаме нещо общо.

29.

Асад Халил излезе на Околовръстната магистрала и в 10:15 вече се отдалечаваше от Вашингтон по междущатско шосе 95. Знаеше, че до целта му няма повече пътни такси.

Докато шофираше, бръкна в калъфката от възглавница и извади парите, които беше взел от спалнята на генерала, от портфейла му и от чантичката на жена му. Бяха близо двеста долара. Заедно с онези от офиса на мотела ставаха четиристотин и четиридесет. Портфейлът на Джамал Джабар бе съдържал по-малко от сто долара. Бързо пресметна наум и получи сумата 1100 долара. Със сигурност щяха да му стигнат за следващите няколко дни.

Стигна до един мост над малка река, спря в крайното дясно платно и включи аварийните светлини. Слезе от колата и взе със себе си калъфката, в която бяха пистолетът на генерала и ценностите от дома му. Отиде до парапета, озърна се, погледна към реката, за да се увери, че няма лодки, и хвърли вързопя във водата.

Върна се в автомобила и продължи. С удоволствие би задържал някои сувенири от пребиваването си в Америка, особено пръстена на Уейклиф и снимките на децата му. От предишните си преживявания в Европа обаче знаеше, че е възможно да го спрат и да го претърсят. Нямаше намерение да го допусне, ала всичко се случваше и трябваше да е подготвен.

Отби на първия изход, който видя, и се спусна по рампата, край която имаше три бензиностанции. Спря на онази, която беше на самообслужване. Бяха му казали, че тук е като в Европа и може да използва кредитна карта, ала не искаше да оставя следи още в началото на акцията си, затова реши да плати в брой.

Зареди резервоара, отиде до стъклената каса и пхна през малкия отвор две двайсет доларови банкноти. Мъжът го изгледа недружелюбно и му върна рестото.

Асад продължи на юг по шосе 95.

Пътуваше в щата Вирджиния. Тук дърветата се бяха разлистили повече, отколкото в Ню Йорк и Ню Джърси. Външният дигитален

термометър показваше седемдесет и шест градуса по Фаренхайт. Той натисна бутона на пулта и видя, че температурата е двайсет и пет градуса по Целзий. Приятно време, помисли си Халил, но прекалено влажно.

Внимаваше да шофира със същата скорост като останалите по пътя — сто и двадесет километра в час, много по-бързо, отколкото на север от Вашингтон, и с петнадесет километра в час повече от позволеното. Един от разузнавачите в Триполи, Борис, руснакът от КГБ, живял пет години в Америка, му беше казал: „Полицията в южните щати спира коли с регистрационни номера от Севера. Особено от Ню Йорк.“

Халил го попита защо и Борис му отвърна: „Северът и Югът са водили гражданска война, в която Югът бил победен. Поради тази причина все още се отнасят много враждебно едни към други.“

„Кога е била тази гражданска война?“

„Преди повече от сто години.“ — Руснакът накратко му разказа за войната и прибави: — „Американците прощават на другите си врагове за десет години, но не и на своите. Най-добре ще е да пътуваш по междущатското шосе. По него се движат много автомобили от Севера, които отиват на почивка във Флорида. Така няма да привлечеш излишно внимание. В Ню Йорк живеят много евреи и поради тази причина полицията на Юг може да спре кола с нюйоркски номер. — Той се засмя. — В такъв случай им кажи, че и ти не обичаш чифутите.“

Очевидно в Триполи знаеха за този район по-малко, отколкото за територията между Ню Йорк и Вашингтон. Тук можеше да има проблеми. Халил се замисли за служителя от бензиностанцията, за регистрационните си номера и за вида си. Борис също му беше казал: „На Юг не живеят толкова много хора от различни раси — предимно чернокожи африканци или европейци. Ти ще се отличаващ от тях. Но когато стигнеш до Флорида, няма от какво да се боиш. Там има представители на всички раси. Може да те помислят за латиноамериканец, но мнозина във Флорида говорят испански. Затова, ако се наложи, кажи, че си бразилец. В Бразилия говорят на португалски, а почти никой в Америка не знае този език. Но пред полицията се представяй като египтянин, точно както пише в паспорта ти.“

В Европа имаше много чужденци, бизнесмени и местни жители от арабски произход, но в Америка извън района на Ню Йорк видът му можеше да привлече вниманието въпреки уверенията на Малик.

Двамата бяха обсъдили този въпрос.

„Не се притеснявай от онзи тъп руснак — каза му неговият наставник. — В Америка само трябва да се усмихваш, да не изглеждаш подозрително, да си държиш ръцете извън джобовете, да носиш американски вестник или списание, да даваш петнайсет процента бакшиш, да не стоиш прекалено близо, когато разговаряш, да се къпеш често и да пожелаваш на всеки приятен ден.“

Халил се усмихна. Малик бе завършил оценката си за американците с думите: „Те са като европейците, но мислят по-елементарно. Дръж се прямо, но не рязко. Дружелюбно, но не фамилиарно. За разлика от европейците, те не познават географията и другите култури. Затова, ако искаш, можеш да се представиш и за грък. Добре владееш италиански, така че можеш да минеш за жител на Сардиния. Те никога не са чували за това място.“

Асад отново насочи вниманието си към пътя. Трафикът в неделя следобед ту се усиляваше, ту отслабваше. Нямаше много камиони, тъй като това беше християнският почивен ден. Наоколо имаше предимно ниви и борови гори. От време на време виждаше фабрики и складове, но също като немските аутобани, шосето не минаваше през градове и гъсто заселени райони. Трудно можеше да си представи, че в Америка живеят над 250 милиона души. Жителите на неговата родина бяха по-малко от пет милиона, и все пак откакто преди много години великият вожд бе свалил глупавия крал Идрис^[1], Либия създаваше на Америка много проблеми.

Халил най-после си позволи да се отпусне и се наслади на спомена за дома на генерал Уейклиф. Мислено пресъздаде цялата сцена и се опита да си представи как би си доставил още по-голямо удоволствие. Навярно трябваше да накара генерала да моли за пощада или жена му да падне на колене и да целува краката му. Ала едва ли щеше да успее. И двамата знаеха, че ще умрат веднага, щом им разкрие целта на посещението си.

Можеше да направи смъртта им по-мъчителна, но трябваше да инсценира обир. Нуждаеше се от време, за да обмисли действията си

преди американските разузнавателни организации да са започнали да разбират какво става.

Асад Халил знаеше, че полицията може да го чака при всеки офицер от ескадрилата, бомбардирала Ал Азизия. Приемаше тази възможност и се утешаваше със стореното в Европа, на нюйоркското летище, а сега и в дома на генерал Уейклиф.

Щеше да е добре, ако завършеше списъка си, но ако не той, задачата щеше да изпълни някой друг. Искаше да се завърне в Либия, ала това нямаше значение. За него щеше да е триумф и чест да умре в земята на неверниците. Мястото му в рая вече бе осигурено. От онази ужасна нощ не се беше чувствал по-добре...

„Бахира. Правя това и заради теб.“

Наближи Ричмънд и трафикът се усили. Трябваше да следи знаците, за да заобиколи града по магистрала 295, после се върна на шосето и продължи на юг.

В 13:15 видя табела с надпис ДОБРЕ ДОШЛИ В СЕВЕРНА КАРОЛИНА. Руснакът го бе предупредил, че полицията в този щат е малко по-подозрителна, отколкото във Вирджиния. Имало още по-голяма вероятност полицаите в Южна Каролина да го спрат без причина, както и онези в Джорджия.

Борис също му беше казал, че полицаите на Юг понякога се движели по двойки и спирали коли с извадено оръжие, поради което щяло да е по-трудно да ги застреля. Не бивало да им предлага подкуп, ако го спрели за пътно нарушение. Най-вероятно щели да го арестуват. Също като в Европа, помисли си Халил, но не и като в Либия, където няколко динара задоволяваха всеки полицай.

Междущатското шосе бе широко и почти съвсем право. Мощната кола се движеше тихо и имаше голям резервоар. Компютърът обаче показваше, че докато стигне до целта си, ще трябва да зареди още два пъти.

Замисли се за човека, при когото отиваше. Лейтенант Пол Грей, пилот на F-111 с позивна Елтън 38.

В продължение на повече от десетилетие либийското разузнаване беше хвърлило много милиони долари, но накрая бе успяло да се добере до списъка на тези осем души. Трябваше им още няколко години, за да установят местонахождението на всеки от убийците. Един от тях, лейтенант Стивън Кокс, оръжейник на

самолета с позивна Прошка 61, беше загинал по време на войната в Залива. Халил не се чувстваше измамен, защото знаеше, че лейтенант Кокс е умрял от ръцете на ислямски борци.

Първата му жертва, полковник Хамбрехт, бе върнат в Америка на малки парченца. Трупът на генерал Уейклиф все още беше топъл и Халил бе поел кръвта му в себе си.

Оставаха петима.

До вечерта лейтенант Пол Грей щеше да се присъедини към тримата си приятели в ада.

Тогава щяха да са четирима.

Знаеше, че либийското разузнаване е научило имената на някои от другите пилоти, участвали в бомбардировката на Бенгази и Триполи, но с тях щяха да се заемат друг път. Асад Халил имаше честта да нанесе първия удар и лично да отмъсти за смъртта на семейството си и на дъщерята на великия вожд, както и за страданията на жена му и синовете му.

Не се съмняваше, че американците отдавна са забравили 15 април 1986 година. Оттогава бяха бомбардирани толкова много места, че този инцидент се считаше за маловажен. По време на войната в Залива от ръцете на американците и техните съюзници бяха загинали десетки хиляди иракчани и техният лидер Хюсеин не беше отмъстил за своите мъченици. Ала либийците не бяха като иракчаните. Великият вожд Кадафи никога нямаше да забрави обида, предателство или смърт на мъченик.

Зачуди се какво ли прави в този момент лейтенант Пол Грей. Дали генерал Уейклиф бе телефонира и на него? Нямаше представа дали всички поддържат контакт, но според бележника на генерала на 15 април бяха провели групов разговор. След като се бяха чули само преди два дни, едва ли щяха да се свържат отново, освен ако някой не им съобщеше за смъртта на Уейклиф. Госпожа Уейклиф определено нямаше да ги уведоми. Всъщност до откриването на труповете можеше да мине цяло денонощие. Дали щяха да сметнат случая за обир? Ако се намесеше разузнаването, полицията можеше да погледне нещата в друга светлина. Така или иначе, даже да се усетеха, нямаше причина да направят връзка с Либия. Дългата професионална кариера на генерала и особено работата му в Пентагона разкриваха много други възможности ако, разбира се, някой изобщо заподозреше политическо

убийство. Най-важното преимущество на Халил бе фактът, че почти никой не знаеше за участието на тези пилоти във въздушния удар от 15 април. Това не се споменаваеше дори в личните им досиета, както бяха открили руснаците и либийците. Секретността беше пазила тези хора повече от десет години. Ала сега същата тази секретност щеше да затрудни властите да направят връзка между случилото се в Лейкънхийт, Англия, Вашингтон и скоро в Дейтона Бийч, Флорида.

Но самите офицери знаеха, че са свързани, и това бе проблем. Халил само можеше да се моли на Господ да държи враговете му в неведение. В съчетание с бързината и измамата, това щеше да му даде възможност да избие всичките или поне повечето от тях.

„Асад — беше го попитал Малик, — казаха ми, че имаш шесто чувство, че усещаш опасността, преди да я видиш, да я помиришеш, да я чуеш. Вярно ли е?“

„Мисля, че имам тази дарба — потвърди Халил. И разказа на наставника си за нощта на въздушния удар, като пропусна убийството на Бахира. — Бях на покрива на една сграда и се молах. Още преди да се появят самолетите, усетих приближаването на някаква опасност. Врълхлетя ме видение на чудовища и ужасни хищни птици, които се спускаха към страната ни. Затичах се към къщи, за да предупредя семейство си... но беше късно.“

Малик кимна. „Както знаеш, великият вожд ходи в пустинята да се моли и също го спохождат видения.“

Халил го знаеше. Знаеше, че Муамар Кадафи произхожда от номадско семейство и е роден в пустинята. Тези хора бяха дважд благословени и мнозина от тях притежаваха способности, каквито хората от градовете по крайбрежието нямаха. Асад смътно съзнаваше, че мистицизмът на пустинните народи е предшествал появата на исляма и че някои смятат тези вярвания за богохулни. Поради тази причина самият той, роден в оазиса Куфра, нито бряг, нито пустиня, рядко споменаваеше за шестото си чувство.

Но Малик го беше успокоил. „Когато усетиш опасност, не е проява на страхливост да избягаш. Даже лъвът бяга от опасността. Ето защо Бог го е направил по-бърз, отколкото му е нужно, за да залавя плячката си. Трябва да се вслушваш в инстинкта си. В противен случай ще изгубиш шестото си чувство. Ако някога усетиш, че вече нямаш такава дарба, трябва да я компенсираш с по-голяма хитрост и

предпазливост. — На Халил му се стори, че разбира какво иска да каже Малик. Ала наставникът му прибави: — Може да загинеш в Америка, може и да избягаш. Но не бива да те заловят. Зная, че си смел и няма да предадеш родината ни, нашия Бог и великия вожд, даже да те измъчват. Но ако те хванат жив, няма да имат нужда от други доказателства, за да отмъстят на страната ни. Самият велик вожд ме помоли да ти предам, че ако залавянето ти е неминуемо, трябва да се самоубиеш.“

Това го бе изненадало. Нямаше намерение да се оставя да го заловят и с радост щеше да отнеме живота си, ако смяташе, че се налага.

Но знаеше, че все пак има вероятност да попадне в ръцете им жив. Това дори щеше да е от полза за каузата. Тогава щеше да е в състояние да разкрие на света кой е, колко е страдал и какво е направил, за да отмъсти за онази адска нощ. И щеше да вдигне на крак всички мюсюлмани, да възстанови честта на родината си и да унижи американците.

Но Малик беше отхвърлил тази възможност и самият велик вожд бе забранил джихадът му да завърши с такъв край.

Той се замисли. Разбираше защо великият вожд не иска да дава повод за нов въздушен удар. Макар че в крайна сметка тъкмо такава беше природата на кръвната вражда. Като кръг, безкраен кръг от кръв и смърт. Колкото повече, толкова по-добре. Колкото повече мъченици, толкова по-доволен щеше да е аллах и толкова по-обединени щяха да са мюсюлманите.

Ала Халил знаеше, че великият вожд има стратегия, известна само на малцината избрани около него. Някой ден и той можеше да влезе в този вътрешен кръг, но засега щеше да служи като един от многото муджахидини — ислямските борци за свобода.

Асад насочи мислите си към бъдещето и изпадна в нещо като транс, което не бе трудно на това право, монотонно шосе. Представи си часовете и километрите, които му предстояха, мястото, наречено Дейтона Бийч, къщата, която беше виждал на снимки, лицето на мъжа на име Пол Грей. Опита се да усети някаква опасност, но в неизвестността не дебнеше заплаха, не го очакваше капан. Всъщност във въображението си видя Пол Грей да тича гол из пустинята.

Вятърът го заслепяваше и след него се носеше огромен гладен лъв, който бързо скъсяваше разстоянието.

Асад Халил се усмихна и възхвали Бог.

[1] Сиди Мохамад Идриси И-Махди 1890–1983 — крал на Либия от обявяването на независимостта на страната през 1951 до военния преврат през 1969 г. ↑

30.

След обяд отидохме в малка стая без прозорци на четвъртия етаж, в която изслушахме кратка лекция за тероризма като цяло и за проявленията му в Средния изток в частност. Показаха ни диапозитиви с карти, снимки и схеми на терористични организации и ни раздадоха списък с препоръчителна литература.

Помислих си, че е някакъв майтап, но не беше. Въпреки това попитах инструктора, казваше се Бил, струва ми се, който също носеше син костюм:

— Да не би да убиваме времето, докато се случи нещо важно?

Бил, изглежда, малко се обиди.

— Това обяснение целеше да ви даде представа за глобалната терористична мрежа.

И така нататък. Той ни разкри предизвикателствата на епохата след Студената война и ни информира, че международният тероризъм нямало скоро да изчезне. Не че това бе нещо ново за мен, но си го записах в бележника в случай, че по-късно ни подложат на изпит.

Между другото, ФБР е разделено на седем отдела — Граждански права, Наркотици, Следствие, Организирана престъпност, Тежка престъпност, Финансова престъпност и Антитероризъм. Последният е бързо развиваща се индустрия, която преди двайсет и пет години, в началото на професионалната ми кариера, не съществуваше.

Бил ни обясни всичко това. Аз естествено вече го знаех. Също ми бе известно, че днес в Белия дом не цари семейно щастие, макар страната все още да нямаше представа, че Съединените щати са понесли най-тежкия терористичен удар от Оклахома Сити^[1] насам. По-страшно обаче беше, че този удар не бе дело на някой роден психопат, а на арабин от северноафриканските пустини.

Бил продължаваше да дрънка за историята на средноизточния тероризъм и аз започнах да си записвам в бележника да се обадя на Бет Пенроуз, на родителите си във Флорида, на Дом Фанели, да си купя сода, да прибера костюмите си от химическо чистене, да повикам телевизионния техник и така нататък.

Фебереецът не преставаше да говори. Кейт го слушаше, Тед блуждаеше някъде.

Джак Кьоних, който в Ню Йорк бе крал Джак, тук беше поредният лоялен васал в императорската столица. Забелязах, че вашингтонските агенти разглеждат Ню Йорк като обикновено оперативно бюро, и това не ми допадна особено.

Така или иначе, Бил си тръгна и в стаята влязоха мъж и жена. Тя се казваше Джейн, а той — Джим. Бяха в синьо.

— Благодаря, че дойдохте — каза Джейн.

Това преля чашата.

— Имаме ли друг избор? — попитах аз.

— Не — усмихна се тя.

— Вие трябва да сте детектив Кори — рече Джим.

Наистина трябваше да съм.

Както и да е, Джейн и Джим изпълниха кратък дует и песента се казваше „Либия“. Това ми се стори по-интересно от предишното представление. Говориха за Муамар Кадафи и неговата връзка със Съединените щати, за финансирания от държавата либийски тероризъм и за американския въздушен удар от 15 април 1986 година.

— Заподозреният извършител на вчерашното престъпление Асад Халил — каза Джейн — е либиец, макар че понякога пътува с паспорти от други средноизточни държави. — Внезапно на екрана се появи снимка на Асад Халил. — Това е фотографията, която са ви пратили от Париж. Имам по-качествена, която ще ви дам по-късно. В Париж направихме и други снимки.

На екрана се изреди поредица от диапозитиви, показващи Халил в различни непринудени пози в някакъв офис. Очевидно не знаеше, че го снимат.

— Разузнавачите от парижкото ни посолство са се отнесли с Халил като с всеки, който иска убежище.

— Претърсили ли са го? — попитах аз.

— Съвсем повърхностно.

— Не са ли го накарали да се съблече?

— Не. Не постъпваме така, за да не настройваме враждебно потенциални информатори.

— Някои хора обичат да им бъркат в гъза. Трябвало е да го попитате.

Дже скапанякът Тед се захили на думите ми.

— Арабите са много срамежливи по отношение на голотата — невъзмутимо отвърна Джейн. — Ако ги подложат на такова претърсване, те се чувстват унижени.

— Но този тип може да е носил цианидни таблетки в задника си.

Тя ме стрелна с леден поглед.

— Разузнавачите не са толкова глупави, колкото си мислите.

На екрана отново се появиха снимки. Халил в банята. Арабинът се събличаше, взимаше душ, сядаше на гърнето и така нататък.

— Направени са със скрита камера, разбира се — поясни Джейн.

— Ако проявявате интерес, имаме и видеозаписи на същите моменти, господин Кори.

— Този път ще пропусна.

Погледнах поредната снимка на екрана, представяща голия Асад Халил в цял ръст на излизане от душа. Имаше могъщо тяло, около метър осемдесет и два, много космат, без видими белези и татуировки и с хуй като на магаре.

— Ще поръчам да я поставят в рамка и ще ти я подаря — казах на Кейт.

Тази реплика не се прие много добре. Температурата в стаята осезаемо спадна и си помислих, че ще ме изгонят в коридора. Но Джейн продължи:

— Докато господин Халил спял дълбоко поради случайно попаднало в млякото му приспивателно... — тя заговорнически се усмихна, — хора от посолството взели нишки от дрехите му, снели отпечатыци от пръстите на ръцете и краката му, остъргали епителни клетки от устата му за ДНК-анализ, взели косми и дори отпечатыци от зъбите му. — Джейн погледна към мен. — Пропуснали ли сме нещо, господин Кори?

— Навярно не. Не знаех, че млякото действа така.

— Този материал ще ви бъде предоставен. Предварителният доклад за облеклото — сив костюм, риза, вратовръзка, черни обувки и бельо — показва, че всичко е произведено в Америка. Това е интересно, тъй като американските дрехи не са много разпространени нито в Европа, нито в Средния изток. Ето защо подозираме, че Халил е искал да се слее с американското градско население веднага след пристигането си.

Точно това си бях помислил и аз.

— Има и друга теория, според която Халил просто е взел фалшив паспорт от Хадад и е отишъл на международния терминал, където е очаквал билет за авиокомпания от Средния изток. Възможно е също Юсеф Хадад да му е предал билета на борда на боинга.

Тя ни огледа един по един.

— Разбрах, че сте обсъдили тези теории. И двете са правдоподобни. Със сигурност ни е известно само, че Юсеф Хадад е убит. Опитваме се да установим истинската му самоличност и да открием връзките му. — Джейн замълча, после прибави: — Този човек е абсолютно безмилостен. Говоря за Халил. Убил е съучастника си, човека, който е рискувал собствения си живот, за да му помогне да проникне в страната. Счупил е врата му, после е останал сам в пълния с трупове самолет с надеждата, че автопилотът ще го приземи на летището. После, вместо да избяга, той отива в „Конквистадор“ и убива трима от нашите. Определенията „безмилостен“ и „безсърдечен“ го характеризират само отчасти. Халил също е невероятно безстрашен и дързък. Мотивира го нещо много силно.

Несъмнено. Самият аз се смятах за безстрашен и дързък, но беше време да призная, че не бих могъл да извърша същото. Само веднъж в кариерата си съм срещал противник, когото смятах за по-смел от мен. Когато накрая го убих, чувствах, че не съм достоен за това — като ловец с мощна пушка, който убива лъв, макар да знае, че лъвът е по-смел от него.

Джейн натисна бутона на аспектната. На екрана се появи увеличена цветна снимка, показваща мъжко лице в профил.

— Това е снимка на левия профил на Халил. Както сами виждате, на бузата му има три едва забележими успоредни белега. Има подобни и на дясната буза. Според нашия патолог не са нито изгаряния, нито рани от шрапнел или нож. Всъщност това са типични следи, оставени от човешки или животински нокти — успоредни и с леко наъбени краища. По тялото му няма други белези.

— Можем ли да допуснем, че са оставени от женски нокти? — попитах аз.

— Можете да допускате каквото желаете, господин Кори. Посочих ви ги в случай, че промени външния си вид.

— Благодаря ви.

— И освен тези линии нашите хора в Париж са татуирали по тялото му три малки точки. Едната се намира от вътрешната страна на възглавничката на дясното му ухо... — тя ни показва нова увеличена снимка, — втората е между палеца и показалеца на десния му крак... — поредната странна фотография — и последната е близо до ануса му. Отдясно. В случай, че имате заподозрян или ако откриете труп, по този начин можете бързо да го идентифицирате. Ако се наложи, по-късно ще проверите отпечатъците от пръстите и зъбите му.

Дойде ред на Джим.

— Подготовката за тази операция всъщност е проста. Преминаването от една сравнително отворена държава в друга не е толкова трудно. Юсеф Хадад е летял в бизнес класа и това винаги улеснява нещата, включително внасянето на сака и кислородните бутилки. Хадад е бил добре облечен, навярно е знаел френски достатъчно, за да разбира какво обясняват на „Дьо Гол“, и навярно е говорел достатъчно английски, за да не досажда на стюардесите от „Трансконтинентал“.

Вдигнах ръка.

— Може ли да попитам нещо?

— Разбира се.

— Откъде Юсеф Хадад е знаел кога ще лети Асад Халил?

— Хм, точно това е въпросът, господин Кори.

— Да, постоянно ме гризе.

— Ами, за съжаление, отговорът е прост. Ние почти винаги използваме компанията „Трансконтинентал“, с която сме сключили договор за отстъпка в билетите за бизнес класа, но по-важното е, че във фирмата работи наш човек. Така можем да качваме и сваляме хора от борда бързо и без никакъв шум. Явно някой е знаел. А и това не е строго секретно.

— Но откъде Хадад е знаел, че Халил ще е точно на този самолет?

— Очевидно изтичане на информация от „Дьо Гол“. С други думи, служител в „Трансконтинентал“, навярно арабин, каквито има много в Париж, подкупен от Юсеф Хадад. Всъщност, ако се замислим, Халил се е предал в Париж, а не в друг град, тъкмо защото са имали свой човек там. Всъщност, от гледна точка на безопасността, американските авиокомпании забраняват носенето на лични

кислородни бутилки на борда. Трябва специално да си поръчаш кислород и срещу ниска такса ти го дават, преди да се качиш в самолета. В този случай обаче някой от служителите на компанията е заменил една от кислородните бутилки с отровен газ.

— Двете бутилки ми изглеждаха еднакви — отбелязах аз. — Предполагам, че едната е била белязана.

— На тази с кислород е била надраскана едва забележима зигзаговидна линия.

Представих си как Юсеф Хадад си казва: „Я да видим сега... кислородът е белязан, отровният газ не е... или пък беше обратното?“

— Има ли нещо смешно, господин Кори? — попита ме Джим.

Обясних му глупавата си мисъл, но се засмя само Наш.

Джим погледна в бележките си и продължи:

— Имаме предварително заключение за газа. Не съм специалист, но ми казаха, че навярно се касае за усъвършенстван или модифициран цианид хлорид. Той е много летлив и бързо се разтваря във въздуха. Според нашите химици пътниците може да са усетили мирис на горчиви бадеми или дори костилки от праскови, но ако не са познавали свойствата на цианида, това едва ли ги е разтревожило.

Джим ни погледна и видя, че за пръв път е привлякъл вниманието на всички. Имах подобен опит от преподаването си в Джон Джей. Когато студентите започнат да се разсейват, измислям нещо, свързано с убийства или секс. Действа безотказно.

— Ето какво се е случило според нас — продължи той. — Асад Халил е помолил да отиде до тоалетната. Разбира се, придружил го е Фил Хъндри или Питър Горман. Нашият човек първо е проверил тоалетната, за да е сигурен, че Халил не се опитва да изпълни някой номер в стил Майкъл Корлеоне... — Джим вдигна глава. — Нали знаете, когато някой скрие пистолет в тоалетната. Та Фил или Питър поглеждат в казанчето... и навярно зад сервизния панел под мивката. Там наистина е имало нещо скрито, но е изглеждало съвсем невинно. Малка кислородна бутилка и маска от онези, които се използват на всеки самолет по света. Само че никога не се поставят под мивката в тоалетната.

Някой, навярно чистач или човек от поддръжката на „Дьо Гол“, скрива кислородната бутилка под мивката. Когато пуска Халил в тоалетната, нашият човек го оставя с белезници и му казва да не

заклучва вратата. Стандартна практика. В този момент Хадад отваря вентила на втората бутилка. Когато всички разбират, че става нещо, вече е късно. Автопилотът винаги е включен по време на полет, така че самолетът продължава за Ню Йорк. Халил, който е дишал кислород от бутилката под мивката, излиза от тоалетната, след като се уверява, че всички са в безсъзнание или мъртви. И така, съучастниците имат на разположение два часа да свалят белезниците на Халил, да върнат федералния агент на мястото му, да приберат кислородната бутилка на Хадад в багажното отделение и така нататък. Халил е знаел, че на земята ще има нужда от време, за да избяга, като облече гащеризон на „Трансконтинентал“ и се смеси с хората, които се качат на борда в заградената зона. Ето защо е искал всичко да изглежда колкото може по-нормално.

Джим свърши. Топката отново пое Джейн и двамата продължиха да си я подават. Наближаваше четири часът и имах нужда от почивка.

Започнахме да обсъждаме отделни въпроси.

— Откъде Халил и Хадад са знаели, че боингът е програмиран да кацне на „Кенеди“? — попита Джейн.

— „Трансконтинентал“ задължава пилотите преди излитането да програмират компютъра за целия полет — отвърна Джим. — Това не е тайна. Може да се прочете във всяко авиационно списание. А и не забравяйте изтичането на информация. — Той замълча, после прибави: — Единствената операция, която не се поверява на компютъра, е обръщането на реактивната струя, защото ако машината се повреди и го направи по време на полета, двигателите ще се откъснат. Това става ръчно след приземяването.

— Мисля, че пистите се определят едва когато самолетът започне да се спуска към летището — отбеляза Кьоних.

— Така е — потвърди Джим, — но пилотите общо взето знаят кои писти се използват. Автопилотът не заема мястото на пилота, който лично приземява самолета. Летецът, с когото разговарях, ми каза, че по този начин компютърните им изчисления по време на полета били поточни. И както се оказа, четвърта дясна писта, която е била въведена в компютъра, все още се е използвала по време на пристигането на боинга.

„Удивително — помислих си. — Трябва ми подобен компютър за колата, за да мога да спя зад волана.“

Джим продължи:

— Ще ви кажа какво още е било известно на престъпниците. Знаели са как действа отдел „Произшествия“ на „Кенеди“. На всички американски летища е горе-долу едно и също. Процедурите на „Кенеди“ са по-сложни, но не са строго секретни. Публикувани са статии за „Патлаци и маркучи“, могат да се намерят и наръчници. Не е толкова известна само заградената зона, но и тя не е секретна.

Мисля, че на Джим и Джейн им трябваше почивка от мен и когато той свърши, Джейн обяви:

— Ще прекъснем за петнайсет минути. Тоалетните и кафе-бара са в дъното на коридора.

Всички бързо станахме и излязохме, преди да са променили решението си.

Четиримата с Тед, Кейт и Джак побъбрихме малко и открих, че истинските имена на Джим и Джейн всъщност са Скот и Лиза. За мен обаче винаги щяха да си останат Джим и Джейн. Тук всички бяха Джейн и Джим, освен Боб, Бил и Джийн. И всички носеха синьо, играеха скуош на подземния етаж, тичаха за здраве край Потомак, имаха къщи в предградията на Вирджиния и ходеха на черква в неделя, освен когато не започнеха да се сипят лайна. Женените имаха деца, които бяха страхотни: продаваха бонбони, за да съберат пари за футболен екип и така нататък.

От друга страна, нямаше начин да не харесваш тези хора, искам да кажа, че те представляват американския идеал, поне както го виждат самите те. Агентите си разбират от работата и са прочути в цял свят със своята честност, трезвомислие, лоялност и интелигентност. Голяма работа, че повечето са юристи. Джак Кьоних например беше симпатяга, който случайно имаше нещастieto да е правист. Кейт също. Харесвах червилото ѝ. Бледо млечнорозово.

Така че сигурно малко завиждах на семейните и ходещи на черква хора. Някъде в ума ми имаше къща с бяла дъсчена ограда, любяща съпруга, две деца, куче и служба с точно определено работно време, където никой не иска да ме очисти.

Отново се замислих за Бет Пенроуз. Замислих се за вилата, която бе купила в северния край на Лонг Айланд, близо до морето и лозята. Днес не се чувствах особено добре и причините за това бяха прекалено ужасни, за да разсъждавам за тях.

[1] Авторът има предвид взривяването на правителствената сграда в Оклахома Сити през 1995 г., когато загиват 169 души. — Б.пр.

↑

31.

Асад Халил погледна индикатора за горивото, който показваше, че резервоарът е една четвърт пълен. Наближаваше два и четвърт. Беше се отдалечил на четиристотин и осемдесет километра от Вашингтон. Не се чувстваше нито гладен, нито жаден. Бяха го подготвили да прекарва продължителни периоди без храна и сън. Жаждата се преодоляваше най-трудно, но веднъж издържа шест дни в пустинята без вода и не изпадна в делириум.

В лявото платно с него се изравни бял кабриолет и той видя вътре четири млади жени. Те се смееха и разговаряха. Халил забеляза, че всички са със светли коси, макар че кожата им е почерняла от слънцето. Трите носеха тениски, четвъртата бе само по розово горнище от бански костюм. Веднъж в южна Франция беше видял плаж, на който жените не носеха никакви горнища и излагаха гърдите си пред целия свят.

В Либия за това щяха да ги нашибат с камшик и навярно да ги осъдят на няколко години затвор. Не можеше да каже точно какво ще е наказанието, защото никога не се бе случвало.

Момичето с розовия бански се обърна към него, усмихна се и му махна с ръка. Другите проследиха погледа ѝ, също замахаха и се разсмяха.

Халил увеличи скоростта.

Те отново се изравниха с него. Движеха се със сто двадесет и два километра в час. Той отпусна газта и намали на сто и пет. Момичетата направиха същото и продължиха да му махат. Едно от тях му извика нещо, но Халил не го чу.

Не знаеше какво да прави. За пръв път от пристигането си в Америка чувстваше, че не владее положението. Той отново намали скоростта, но и те изостанаха.

Помисли си дали да не отбие на следващия изход, но можеха да го последват. Отново настъпи газта. Знаеше, че това ще привлече вниманието, и челото му започна да се облива в пот. Внезапно в страничното огледало се появи патрулна кола, в която пътуваха двама

полицаи. Халил видя, че се движи със сто и тридесет километра в час. Момичетата продължаваха да са успоредно с него.

— Мръсни курви!

Полицейският автомобил отби във външното платно зад кабриолета. Халил отпусна педала и се изравни с ченгетата, пхна дясната си ръка в джоба на самото си и стисна глока, без да откъсва очи от пътя.

Полицаяте го изпревариха, завиха в неговото платно и последваха кабриолета. Асад намали скоростта още повече. Шофьорът на патрулния автомобил, изглежда, разговаряше с жените. После отпраши напред.

Момичетата бяха на сто метра и изглежда, бяха изгубили интерес към него. Той поддържаха скорост от сто и пет километра в час и разстоянието между двете коли се увеличи. Полицаяте бяха изчезнали.

Халил дълбоко си пое дъх и се замисли за инцидента, но не можеше да го разбере.

Спомни си нещо, което му бе казал Борис: „Приятелю, много американки ще те намерят за красив. Те не са толкова откровено сексуални като европейките, но сигурно някои ще се опитат да се запознаят с теб. Мислят си, че могат да се държат приятелски с мъж, без да са предизвикателни и без да привличат вниманието към очевидните разлики между половете. Също като в Европа, в Русия това ни се струва глупаво. За какво друго можеш да приказваш с жена, освен за секс? Но особено по-младите американки те заговарят, пият и танцуват с теб, дори те канят в дома си и после ти казват, че нямало да правят секс с теб.“

Халил не можеше да повярва. Във всеки случай отговори на руснака: „Докато изпълнявам тази задача, няма да общувам с жени“.

Борис се засмя. „Мой мюсюлмански приятелю, сексът е част от задачата ти. Спокойно можеш да се позабавляваш, докато рискуваш живота си. Сигурно си гледал филми за Джеймс Бонд.“

Асад не беше гледал, но отвърна: „Ако КГБ беше обръщал повече внимание на задачите си и по-малко на жените, днес все още щеше да съществува“.

Отговорът му не се хареса на руснака. „Така или иначе, даже ти да не ги търсиш, жените ще те открият. Трябва да се научиш да се справяш с такива ситуации.“

„Нямам намерение да изпадам в такива ситуации. Времето ми в Америка е ограничено.“

„Всичко се случва.“

Халил кимна. Току-що бе изпаднал точно в такава ситуация и не се беше справил много добре.

Замисли се за четирите оскъдно облечени момичета в кабриолета. Освен объркването си, той бе изпитал странно желание, копнеж да спи гол с жена.

В Триполи това беше почти невъзможно, без да се изложи на опасност. В Германия навсякъде имаше турски проститутки, но той не можеше и да си представи да купи тялото на мюсюлманка. Бе се задоволявал във Франция с африкански курви, ала само когато го уверяваха, че не са мюсюлманки. В Италия имаше бегълки от бивша Югославия и Албания, но много от тези жени също изповядваха неговата вяра. Веднъж спа с албанка и откри, че е мюсюлманка. Преби я толкова жестоко, че се чудеше дали е останала жива.

„Когато се върнеш — беше му казал Малик, — ще трябва да се ожениш. Ще можеш да избираш от дъщерите на най-добрите семейства в Либия.“ Всъщност наставникът му спомена една от тях по име, Алима Надир, най-малката сестра на Бахира, която вече бе деветнайсетгодишна и все още нямаше съпруг.

Замисли се за Алима. Макар да я бе виждал само забулена, усещаше, че е красива като Бахира, и освен това излъчваше същата дързост, която беше харесвал и мразил в сестра й. Да, щеше да се ожени за нея. Капитан Надир, който нямаше да одобри влечението му по Бахира, сега с радост щеше да приветства Асад Халил като герой на исляма, гордост за родината и свой любим зет.

На пулта се включи светлинен индикатор и прозвуча тих сигнал. Горивото му свършваше.

На следващия изход той отби по някакъв местен път и спря на една бензиностанция на „Шел“.

Сложи си очилата, слезе от автомобила и напълни резервоара, който побра двадесет и два галона. Опита се да ги превърне в литри и получи около сто. Удивляваше го арогантността или навярно глупостта на американците, останали може би последната нация на света, която все още не използваше метрична система.

Той остави маркуча на мястото му и забеляза, че няма стъклена будка, на която да плати. Трябваше да влезе в малкия офис. Халил изруга, че не бе видял това по-рано.

На касата мъж по дънки и тениска гледаше телевизия и пушеше цигара. Мъжът го погледна, после сведе очи към дигиталния дисплей и съобщи:

— Двайсет и осем и дваайсет и пет.

Халил му подаде две дваайсетдоларови банкноти. Докато броеше рестото, служителят го попита:

— Трябва ли ти нещо друго?

— Не.

— В хладилника има студени напитки.

Асад почти не разбираше акцента му.

— Не, благодаря — отвърна той.

Мъжът преброи рестото и го погледна.

— Откъде си, приятел?

— От... Ню Йорк.

— А стига бе! Далечко е. Къде отиваш?

— В Атланта.

— Да не пропуснеш шосето от тая страна на Флорънс.

Халил взе рестото.

— Няма, благодаря. — Забеляза, че по телевизията предават бейзбол.

Мъжът видя погледа му.

— „Смелите“ водят на Ню Йорк с две на нула. Ще им скъсат задниците на „Янките“.

Асад Халил кимна, макар че нямаше представа за какво му говори мъжът. Усети, че по челото му избива пот. Тук бе ужасно влажно.

— Приятен ден — каза той и излезе.

Когато се качи в колата, погледна да види дали мъжът не го наблюдава, но той отново зяпаше телевизора.

Халил потегли, върна се на шосе 95 и продължи на юг.

Хрумна му, че най-голямата опасност за него е телевизията. Ако покажеха снимката му — а вече можеше да са го направили, — никъде нямаше да е в безопасност. Полицията в цялата страна вече със сигурност разполагаше с фотографията му. Асад свали сенника и се

погледна в огледалото. С разделената си на път, поръсена със сиво коса, фалшивите мустаци и очилата изобщо не приличаше на себе си. Но в Триполи му бяха показали на какво са способни американците с компютър: можеха да прибавят брада и мустаци, очила, да скъсват косата, да я правят по-светла или да я представят с различни прически. Средният американец обаче едва ли беше толкова наблюдателен. Мъжът на бензиностанцията очевидно не го бе познал, иначе незабавно щеше да го разбере по очите му — и вече щеше да е мъртъв.

Той отново се погледна в огледалото и внезапно се сети, че никога не се е снимал усмихнат. Трябваше да се усмихва. В Триполи го бяха предупредили. Той се усмихна и се удиви колко различно изглежда. Пак се усмихна, после вдигна сенника.

Продължи да мисли за снимката по телевизията. Навярно нямаше да има проблем. Освен това му бяха казали, че американците поставяли фотографиите на незаловени престъпници във всички пощенски станции. Не знаеше защо точно там, но нямаше никаква работа в поща.

В Триполи бяха водили много спорове по въпроса дали американците ще решат, че вече е напуснал страната от летището в Ню Йорк. „Няма значение какво смятат те — бе казал Борис. — ФБР и местната полиция ще те търсят в Америка, а ЦРУ и чуждестранните им колеги — навсякъде другаде по света. Затова трябва да създадем илюзия, че си се върнал в Европа.“

Халил кимна. Борис разбираше тази игра на интриги. Беше я играл с американците повече от двадесет години. Но за разлика от Либия, бе разполагал с неограничени средства. И все пак се бяха съгласили с него и бяха създали друг Асад Халил, който щеше да извърши някакъв терористичен акт някъде на стария континент навярно през следващите един-два дни. Това можеше да заблуди враговете.

„Американските разузнавачи от моето поколение бяха невероятно наивни и елементарни — беше отбелязал Малик. — Но днес притежават здравия разум на арабите, образоваността на европейците и двуличието на ориенталците. Освен това имат модерна техника. Не бива да ги подценяваме, ала не бива и да ги надценяваме. Те могат да се заблудят, но могат и да се престорят, че са се заблудили. Затова, да, за една-две седмици ще създадем друг Асад Халил в Европа

и американците ще се преструват, че го търсят там, докато в същото време ще знаят, че все още е в Америка. Истинският Асад Халил трябва да разчита само на себе си. Ще вземем необходимите мерки, за да отвлечем вниманието им, но ти, Асад, ще действаш така, все едно са на пет минути от теб.“

Асад Халил се замисли за Борис и Малик, двама съвсем различни мъже. Малик вършеше работата си от любов към Господ, към исляма, към родината и великия вожд, и от омраза към Запада. Борис се интересуваеше единствено от парите и не мразеше особено нито американците, нито Запада. Той нямаше Бог, нямаше водач, а всъщност нямаше и родина. И все пак това не го притесняваше. „Русия отново ще стане могъща — веднъж бе казал той. — Това е неизбежно.“

Във всеки случай тези двама различни мъже работеха добре заедно и всеки от тях го беше научил на нещо, от което другият почти не разбираше. Асад предпочиташе Малик, разбира се, ала Борис винаги му казваше цялата истина. „Вашият велик вожд — веднъж сподели с него руснакът — не иска върху палатката му да падне нова американска бомба, затова не очаквай много помощ, ако те заловят. Ако се върнеш, той ще се отнесе добре с теб. Но ако попаднеш в капан в Америка, следващият либиец, когото видиш, ще е твойт палач.“

Ала Борис грешеше. Ислямските борци никога не се предаваха нито се изоставяха едни други. Господ нямаше да остане доволен от това.

Той отново насочи вниманието си към пътя. Тази страна бе голяма и разнообразна и човек лесно можеше да се скрие в нея. Но в същото време това представляваше проблем и за разлика от Европа, тук нямаше много граници, които да пресечеш, за да избягаш. Либия беше далеч оттук. А и досега Халил не знаеше, че английският, който разбира и говори, не е същият, който се говори на Юг.

Замисли се за лейтенант Пол Грей и си спомни снимката на дома му, приятна вила с палми. Къщата на генерал Уейклиф също беше хубава. Тези двама убийци се бяха прибрали при жените и децата си, след като бяха разрушили живота на Асад Халил. Ако наистина имаше ад, той знаеше имената на трима от обитателите му — лейтенант Стивън Кокс, загинал в Залива, полковник Уилям Хамбрехт и генерал Терънс Уейклиф, убити от Асад Халил. Ако в момента разговаряха помежду си, последните двама можеха да обсъждат с първия как са

умрели и тримата щяха да се чудят кой ще е следващият от тяхната ескадрила.

— Търпение, господа — каза Халил високо, — скоро ще разберете. И после отново ще бъдете заедно.

32.

Почивката свърши и ние се върнахме в стаята. На мястото на Джим и Джейн се беше появил някакъв господин, който приличаше на арабин. Отначало си помислих, че се е изгубил на път за джамията или е отвлякъл Джим и Джейн и ги държи за заложници. Преди да успея да го стисна за гушата, той се усмихна и се представи като Аба Ибн Абдела, име, което прояви любезността да напише на черната дъска. Поне не се казваше Боб, Бил или Джим.

— Наричайте ме Бен — накрая рече той, което се вписваше в тукашната система от умалителни.

Господин Абдела — Бен — носеше прекалено тежък туидов костюм, не син, и нещо като шахматно знаменце за конни надбягвания на главата си. Това ме накара да си мисля, че може да не е отгук.

Бен седна с нас и пак се усмихна. Бе петдесетинагодишен, малко топчест, с брада, очила, оредяваща коса, хубави зъби и миришеше нормално. Три черни точки, детектив Кори.

Джак, Кейт и Тед бяхме образовани, свободомислещи и прочее. Всички бяхме работили с типове от Средния изток, но кой знае защо, днес следобед се чувствахме малко напрегнати.

— Каква ужасна трагедия — започна Бен.

Никой не отговори.

— Аз съм извънреден специален агент от ФБР.

Това означаваше, че също като мен, са го наели заради специалността му, която, предполагах, не беше моден консултант. Е, поне не бе юрист.

— Заместник-директорът сметна, че навярно ще имате полза от мен.

— Каква полза? — попита Кьоних.

Господин Абдела го погледна.

— Аз съм професор по средноизточна политика в университета „Джордж Вашингтон“. Занимавам се с екстремистките групи.

— Терористични групи — подсказа му Кьоних.

— Да. Поради липса на по-точен термин.

— Какво ще кажете за психопати и убийци? — весело предложих аз. — Ето ви по-точни термини.

Професор Абдела остана невъзмутим, като че ли и преди му се бе случвало същото. Говореше спокойно, изглеждаше интелигентен и имаше приятни маниери. Той не бе виновен за случилото се вчера, разбира се. Но днес следобед Ибн Абдела имаше тежка задача.

— Самият аз съм египтянин — продължи Бен, — но добре познавам либийците. Те са интересен народ, отчасти произлязъл от древните картагенци. После дошли римляните, които също оставили гените си. Освен това в Либия винаги е имало египтяни. След римляните се появили вандалите от Испания, които на свой ред били победени от византийците, а те — от арабите. Те донесли със себе си ислямската религия. Либийците се смятат за араби, но Либия винаги е имала толкова малко население, че всяка нашественическа група има участие в етногенезиса им.

Професор Абдела ни разказа за либийците, осведоми ни за либийската култура, обичаи и така нататък. Раздаде ни цял куп материали, включително речник с думи, които били уникално либийски в случай, че това ни заинтересува, както и либийска готварска книга, която едва ли щях да взема в кухнята си.

— Либийците обичат макарони — каза той. — Това се дължи на италианската окупация.

И аз обичам макарони, така че може би щях да се натъкна на Асад Халил в „При Джулио“. А може би нямаше.

Получихме от професора кратка биография на Муамар Кадафи и компютърна разпечатка с няколко страници за Либия от електронния вариант на Енциклопедия Британика. Освен това ни даде много статии върху ислямската култура и религия.

— Мюсюлманите, християните и евреите — каза ни професор Абдела — извеждат произхода си от пророка патриарх Авраам. Пророк Мохамед е потомък на най-големия син на Авраам, Измаил, а Мойсей и Иисус са потомци на Исак — информира ни той.

Искам да кажа, не знаех дали да се прекръстя, да се обърна към Мека или да повикам своя приятел Джак Уайнстайн.

Бен продължи да говори за Иисус, Мойсей, Богородица, архангел Гавраил, Мохамед, аллах и така нататък. Всички те се познавали и

много се харесвали. Невероятно. Адски интересно, но не ме приближаваше нито с милиметър до Асад Халил.

После господин Абдела се обърна към Кейт.

— Обратно на разпространения мит, ислямът всъщност възвисява положението на жените. Мюсюлманите не ги обвиняват, че са откъснали забранения плод, като християните и евреите. Нито пък смятат за наказание мъките им при бременността и раждането.

— Това определено е много просветено разбиране — студено отвърна тя.

— Според ислямския закон — продължи Бен, без да обръща внимание на Снежната царица — след омъжването си жените запазват собственото си фамилно име. И имат право на собственост.

Звучеше като моята бивша. А бе тя да не беше била мюсюлманка?

— Що се отнася до забулването на жените — каза Бен, — в някои страни това е културна традиция, но не отразява ислямското учение.

— Ами пребиването с камъни на жени, уличени в прелюбодеяние? — попита Кейт.

— Също културна традиция в някои мюсюлмански държави, но не в повечето.

Погледнах към статиите, за да видя дали тези държави са изброени. Искам да кажа, ами ако двамата с Кейт ни пратеха в Йордания или някъде другаде и ни хванеха да правим оная работа в хотела щях ли да се прибера вкъщи сам? Но не успях да открия списък и реших, че е най-добре да не питам професор Абдела.

Така или иначе, Бен продължи да дрънка още известно време. Беше голям симпатяга, много любезен, много учен и съвсем искрен. Въпреки това имах чувството, че съм минал през някое от ония двустранни огледала. И че всичко това се записва от момчетата в синьо. Това място бе абсолютна лудница.

Искам да кажа, предполагам, че имаше причина за краткия курс по ислям, само че сигурно можехме да изпълним задачата си и без да сме толкова чувствителни към другата страна. Опитах се да си представя как преди десанта в Нормандия някакъв генерал казва на хората си: „Добре, войници, за утре всички да прочетете Гьоте и Шилер. И да не забравите, че утре вечер в дванайсети хангар има

концерт на Вагнер. Присъствието е задължително. Довечера в стола ще се сервира немска национална кухня. *Gutten appetit.*“ Да бе!

— За да заловите този Асад Халил — каза ни професор Абдела, — ще ви е от полза да го разбирате. Да започнем с името му — Асад. Лъв. Ислямското собствено име не е условно, то е и характеристика на човека. Мнозина мъже и жени от ислямските страни се опитват да подражават на съименниците си.

— Значи — обадих се — трябва да търсим в зоологическите градини.

Бен намери предложението ми за смешно и се подсмихна.

— Търсете човек, който обича да убива зебри — допълни шегата той. После се вгледа в очите ми. — Човек, който обича да убива.

Никой не отговори и професорът продължи:

— Либийците са изолиран народ, дори от другите ислямски държави. Според мнозина либийци техният водач Муамар Кадафи притежава почти мистични сили. Ако Асад Халил работи пряко за либийското разузнаване, значи работи за Муамар Кадафи. Възложена му е свещена мисия, която изпълнява с религиозна страст. За разлика от либийците, палестинците са по-образовани и по-отворени. Те са интелигентни, преследват политически цели и основният им враг е Израел. Иракчаните и иранците не вярват на своите водачи. Либийците, от друга страна, обожествяват Кадафи и безпрекословно му се подчиняват, макар че той често променя политиката и враговете си. Всъщност, ако това е либийска операция, за нея като че ли няма конкретна причина. Освен да прави антиамерикански изявления, след американския въздушен удар и либийското отмъщение — взривяването на полет сто и три на „Пан Ам“ над Локърби в Шотландия, — Кадафи не е много активен в екстремисткото движение. С други думи, той смята кръвната си вражда със Съединените щати за приключила. Петното върху честта му е измито, бомбардирането на Либия, при което е загинала осиновената му дъщеря, е отмъстено. Не разбирам защо му е да подновява вендетата.

Никой не му предложи обяснение и Бен каза:

— Либийците обаче имат една поговорка: „Отмъщението е по-сладко, когато се поднася студено“. Разбирате ли?

Предполагам, че разбрахме.

— Така че Кадафи навярно не смята старата вражда за напълно уредена — продължи професорът. — Търсете причината, поради която е пратил този човек в Америка, и навярно ще откриете защо Халил е извършил всичко това и дали враждата е приключила.

— Едва сега започва — каза Кейт.

Абдела поклати глава.

— Започнала е много отдавна. И свършва едва тогава, когато остане жив само един.

Това навярно означаваше, че работата ми е осигурена, докато не ме очистят.

— Може да е лична вендета на Халил, а не на Кадафи — казах на Бен. Той сви рамене.

— Кой знае? Открийте го и той с удоволствие ще ви обясни. Даже да не го намерите, накрая Халил сам ще ви каже каква е причината. За него е важно да научите.

Професор Абдела се изправи и ни раздаде визитката си.

— Ако мога да ви помогна с още нещо, моля, не се колебайте да ми се обадите. Ако искате, мога да дойда в Ню Йорк.

Джак Кьоних също стана.

— Ние имаме хора в Ню Йорк, които ни снабдяват с културна и историческа информация. Но ви благодарим, че ни отделихте от времето си.

Бен си събра вещите и се запъти към вратата.

— Имам достъп до секретни данни — информира ни той на излизане. — Винаги можете да се съветвате с мен.

Около минута всички мълчахме. Това отчасти се дължеше на факта, че стаята се подслушваше, но и на странния разговор с Ибн Абдела.

Светът се променяше, променяше се и страната. Америка не беше и никога не е била държава на една раса, една религия, една култура.

Спойката, която ни държеше заедно, до известна степен бе езикът, но дори тя не беше много здрава. Освен това споделяхме обща вяра в закона и правосъдието, политическата свобода и религиозната търпимост. Хората като Аба Ибн Абдела или бяха лоялни и патриотични американци и ценни специални агенти, или представляваха опасност за нацията. Той с деветдесет и девет

процента сигурност се отнасяше към първата категория. Но също като в брака единият процент съмнение започваше да расте във въображението ни. „Винаги можете да се съветвате с мен.“

Джим и Джейн се върнаха и с радост видях, че Бен не ги е отвлякъл. С тях дойдоха момче и момиче, чиито имена бяха Боб и Джийн или нещо подобно.

Продължихме с играта на въпроси и отговори. Обсъдихме следващия ход на Халил и открих, че моята теория започва да придобива известна популярност.

Боб обобщи всичко с думите:

— Според нас терористичните актове на Асад Халил в Европа са били прелюдия към идването му в Америка. Забележете, че е убивал само американци и британци. Никога не е поставял искания, не е пращал писма, не се е обаждал в медиите преди или след удара и не е поемал отговорността. Имаме само поредица от нападения срещу хора и места, свързани с Америка и в един случай, с Великобритания. Това, изглежда, се вписва в психологическия профил на човек, който изпитва лична омраза, а няма политически или религиозни цели, които иска да разгласи.

Боб допълни профила на Халил, като го сравни с няколкото луди американски бомбаджии от миналото, които мразили бившия си работодател, и така нататък.

— Престъпникът не се смята за зъл, а за оръдие на правосъдието. Според него делата му са морално оправдани. Що се отнася до Асад Халил, ние не ви показахме всички негови снимки от приемната на посолството, но разполагаме с други, на които лежи на пода и се моли с лице към Мека. Следователно си имаме работа с религиозен човек, който удобно забравя, че религията му забранява убийството на невинни хора. Всъщност Асад Халил най-вероятно е убеден, че е на джихад, свещена война, и че целта оправдава средствата.

Боб направи връзката с въздушния удар срещу Либия от 15 април и прибави:

— Поради тази причина смятаме, че Асад Халил е либиец, който работи за или в либийското разузнаване. Но не забравяйте, че бомбата в Световния търговски център избухна на втората годишнина от изтласкването на иракските сили от Кувейт. А повечето престъпници не бяха иракчани. Всъщност почти всички бяха палестинци. Така че

трябва да имате предвид панарабското единство. Между арабските народи има много разлики, но онова, което свързва екстремистите от всички страни, е омразата им към Америка и Израел. Датата петнайсети април ни показва кой стои зад вчерашния удар, но не е доказателство.

Абсолютно вярно. Само че ако нещо прилича на патка, ходи като патка и кряка като патка, най-вероятно е патка, а не чайка. Но човек трябва да е открит за всякакви идеи.

— Извинете ме, господине — попитах, — има ли нещо общо между жертвите на Халил?

— Не, всъщност няма. Поне засега. Пътниците от самолета определено не са били свързани помежду си. Но някой изключително интелигентен човек би могъл да отклони вниманието, като убие хора, които по никакъв начин не са свързани с действителните му цели. Така постъпваха някои от нашите бомбаджии, които се опитваха да ни отклонят от следите си, като взривят експлозиви на неочаквано място.

Аз не бях толкова сигурен.

— Свързахме се с всички чужди правоохранителни и разузнавателни институции и поискахме информация за Асад Халил — продължи Боб. — Пратихме отпечатъците му, както и негови снимки. Но изглежда, че никой не знае нищо за него, освен онова, което сте прочели в досието му. Точи човек явно не поддържа контакти с известните екстремистки организации в Америка и навсякъде другаде по света. Той е вълк единак, но не е възможно да е извършил всичко това сам. Ето защо смятаме, че е под прякото ръководство на либийското разузнаване, което е силно повлияно от бившия КГБ. Либийците са го обучили, финансирали са го и са го пратили на няколко европейски акции, за да видят как ще се справи, после са разработили плана да се предаде в американското посолство в Париж. Както знаете, през февруари имаше подобен случай, навярно суха тренировка.

— Антитерористичната спецчаст в Ню Йорк предаде задържания на ФБР и ЦРУ във Вашингтон и някой го е оставил да избяга — напомни му Джак Кьоних.

— Не съм запознат отблизо със случая, но е вярно — призна Боб.

— Ако онзи не се беше измъкнал — настоя Джак, — Халил нямаше да пристигне по този начин.

— Така е. Но ви уверявам, че така или иначе щеше да се появи.

— Имате ли някакви предположения къде може да се намира либиецът, който се предаде през февруари? — попита Кьоних. — Ако успеем да го открием...

— Той е мъртъв — информира ни Боб. — Мерилендската щатска полиция намери в гората край Силвър Спринг изгорял разложен труп. Без документи и дрехи, с изгоряло лице и пръсти. Оказа се, че нашите татуировки не са се запазили, но успяхме да идентифицираме отпечатъците на зъбите му.

Последва кратко мълчание, после Джак отбеляза:

— Никой не ми съобщи за това.

— Трябва да поставите този въпрос пред заместник-директора, отговарящ за антитерористичните операции.

— Благодаря.

— Междувременно — продължи Боб — продължаваме да разпитваме за Асад Халил поискалаите убежище либийци и тук, и в Европа. Либия има само пет милиона души население, така че може да открием нещо за него, ако това е истинското му име, разбира се. До този момент не сме научили нищо. Известно ни е обаче, че човек на име Карим Халил, капитан от либийската армия, е бил убит в Париж през хиляда деветстотин осемдесет и първа. От френското разузнаване ни съобщиха, че Карим Халил вероятно е бил очистен от собствените си хора. Либийското правителство се е опитало да прехвърли вината върху Мосад. Французите смятат, че Муамар Кадафи е бил любовник на жената на капитан Халил, Фарида, и че поради тази причина се е избавил от него. — Той се усмихна. — Но подчертавам, че това е френското обяснение. *Cherchez la femme*.

Всички се захилихме. Тия побъркани французи. Да свързват всичко с чукането!

— Опитваме се да установим дали Асад Халил е роднина на капитан Карим Халил — продължи Боб. — Асад е достатъчно възрастен, за да е негов син или племенник. Но е възможно това да не е от значение за случая.

— Защо не помолим вестниците да публикуват тая история за господин Кадафи и госпожа Халил и как Кадафи се избавил от Карим, за да улесни любовния си живот? — предложих аз. — Ако е негов син, Асад ще прочете статията или ще чуе по новините и ще се върне в

Либия, за да убие Кадафи — убиеца на баща си. Така би постъпил всеки истински арабин. Кръвната вражда. Нали така? Няма ли да е страхотно?

Боб се замисли и се прокашля.

— Ще предам тази идея.

Наш пое топката, както и очаквах.

— Всъщност идеята не е лоша.

Боб очевидно не бе способен на такова мислене.

— Хайде първо да видим дали са роднини. Такъв вид... психологическа операция може да предизвика и обратния резултат. Но ще включим въпроса в дневния ред на следващото съвещание на отдела по антитероризъм.

После се обади Джийн и се представи с друго име.

— Моята задача е да прегледам всички случаи в Европа, с които според нас е свързан Асад Халил. Излишно е да дублираме работата на ЦРУ — тя кимна към суперагент Наш, — но след като Асад Халил е тук или поне е бил тук, ФБР трябва да се запознае с отвъдокеанската му дейност.

Тя продължи да говори за сътрудничеството между институциите, държавите и така нататък.

Явно Асад Халил, който преди бе само заподозрян, сега беше най-търсеният терорист на света след Карлос Чакала. Бе пристигнал Лъва. Бях убеден, че цялото това внимание го възбужда и ласкае. Колкото и ужасни да бяха, европейските му подвизи не го бяха превърнали в основен играч в съвременния свят на сензационен тероризъм. Определено не беше направил сериозно впечатление на американската публика. За него никога не бяха споменавали по новините. Съобщаваше се само за делата му и доколкото си спомням, единственото, предизвикало някакво раздвижване, бе убийството на трите американчета в Белгия. Скоро, когато се разчуеше вчерашната история, снимката му щеше да се появи навсякъде. Това щеше да направи труден живота му извън Либия и тъкмо поради тази причина много хора смятаха, че вече се е прибрал у дома. Но според мен той искаше да ни прецака на наш терен.

Джийн завърши речта си с думите:

— Ще поддържаме постоянна връзка с Антитерористичната спецчаст в Ню Йорк. Ще си разменяме цялата новооткрита

информация. В нашата работа информацията е злато — всеки се стреми към нея и никой не иска да я споделя. Затова нека кажем, че няма да я споделяме — ще си я заемаме и накрая ще си уредим сметките.

Никога не мога да устоя на готин лаф.

— Госпожо — казах аз, — имате моите уверения, че ако Асад Халил се появи мъртъв в Сентръл Парк, непременно ще ви съобщя.

Наш се засмя. Тоя тип започваше да ми харесва. В тази среда двамата имахме повече общо, отколкото със симпатичните и мили хора, които работеха тук. Потискаща мисъл.

— Някакви въпроси? — попита ни Боб.

— Къде се навъртат хората от „Досиетата Х“? — обадох се аз.

— Престани, Кори — каза Кьоних.

— Слушам.

Наближаваше 18:00 и смятах, че сме свършили, тъй като не ни бяха казали да си носим четки за зъби. Но не, преместихме се в голяма заседателна зала с маса, дълга колкото бейзболно игрище. Влязоха трийсетина души, повечето от които днес вече бяхме срещали.

Заместник-директорът, който отговаряше за антитероризма, изнесе петминутна проповед, после се възнесе в небесата или някъде другаде.

Прекарахме там почти два часа, като през повечето време повтаряхме казаното през деня, разменяхме си мъдрости и така нататък.

Всеки от нас получи дебело досие, съдържащо снимки, имена и номера на свръзки и дори обобщения от днешните обсъждания, които трябва да бяха записани на касетофон, транскрибирани, редактирани и преписани. Наистина страхотна организация.

Кейт бе достатъчно любезна да прибере моята папка в куфарчето си, което се изду.

— Никъде не ходи без куфарче — посъветва ме тя. — Винаги раздават материали. Освен това куфарчето ти се приспада от данъците.

Съвещанието свърши и всички се изсипаха в коридора. Побъбрихме малко, но общо взето бяхме приключили. Почти усещах въздуха на Пенсилвания Авеню. В колата, на летището, полетът в 21:00, в 22:00 на „Ла Гуардия“, вкъщи преди новините в 23:00. Дойде

ми наум, че в хладилника е останала малко китайска храна, и се опитах да си спомня откога е.

Точно в този момент се появи някакъв тип в син костюм на име Боб или Бил и ни попита дали бихме го последвали при заместник-директора.

Това беше пословичната сламка, която счупила гърба на камилата.

— Не — отвърнах аз.

Само че нямаше такава възможност.

Хубавото бе, че не поканиха Тед Наш в светая светих. Той обаче като че ли не се обиди и ни съобщи:

— Трябва да отида до Лангли.

Та така, тримата с Джак и Кейт последвахме Боб или Бил в асансьора качихме се на седмия етаж и ни въведоха в тъмен кабинет с голямо бюро, зад което седеше заместник-директорът, отговарящ за антитероризма.

Слънцето се беше скрило от небесата и стаята се осветяваше от една-единствена настолна лампа със зелен абажур. В резултат никой не виждаше ясно лицата на другите. Ефектът наистина бе драматичен, като сцена от филм за мафията, в която дон Мафиозо решава кого да очисти.

Ръкувахме се — ръцете бяха под равнището на лампата и лесно се откриваха — и седнахме.

Заместник-директорът изнесе кратка реч за вчера и днес, после премина към утре. — Антитерористичната спецчаст в Ню Йорк има уникална възможност да работи по този случай. Ние няма да се намесваме, няма да ви пращаме хора, които не искате. Поне засега. Отделът, разбира се, поема отговорността за всичко извън вашия оперативен район. Ще ви информираме за онова, което открием. Ще се опитаме да работим с ЦРУ. Предлагам ви да продължите така, все едно че Халил все още е в Ню Йорк. Обърнете града с главата надолу. Разчитайте на източниците си и когато се налага, предлагайте пари. Ще ви отпусна бюджет от сто хиляди долара за купуване на информация. Министерството на правосъдието ще обяви награда от един милион долара за арестуването на Асад Халил. Това би трябвало да затрудни контактите му с неговите сънародници в Щатите. Някакви въпроси?

— Не, господине — отвърна Джак.

— Добре. А, още нещо. — Той погледна към мен, после към Кейт. — Помислете как бихте могли да примамите Асад Халил в капан.

— С други думи, да помисля как да използвам себе си за примамка — отвърнах аз.

— Не съм казвал такова нещо. Казах само да помислите за най-добрия начин да примамите Халил в капан. Какъвто и да е той.

— Двамата с Джон ще обсъдим този въпрос — намеси се Кейт.

— Добре. — Той се изправи. — Съжалявам, че ви провалихме неделата. — После прибави: — Джак, бих искал да поговоря с теб за момент.

Пак се ръкувахме и с Кейт излязохме навън. Някакъв тип в син костюм ни придружи до асансьора и ни пожела късмет и успешен лов.

Във фоайето ни пресрещна човек от охраната, който ни покани да седнем.

Не знаех или по-скоро не ми пукаше за какво си приказват Джак и заместник-директорът, стига да не беше за мен — а бях убеден, че имат да обсъждат по-важни неща от моята личност или поведение. Всъщност днес не се държах толкова зле и бях спечелил няколко червени точки за това, че вчера за малко да спечеля играта.

Погледнах Кейт и очите ни се срещнаха. Тук, в министерството на любовта, се забелязват дори престъпните изражения, затова не разкривахме нищо друго, освен непоколебим оптимизъм. Даже не зяпах кръстосаните ѝ крака.

Десет минути по-късно се появи Джак и ни каза:

— Тази нощ ще остана тук. Вие вървете. Ще се видим утре. Разкажете всичко на Джордж. Утре ще събера групите и ще ги информираме, ще видим дали са открили нещо, после ще решим как да продължим.

— Тази вечер с Джон ще се отбием на Федерал Плаза и ще проверим какво става — отвърна Кейт.

Какво?

— Добре — рече Джак. — Но не се преуморявайте. Предстои ни дълго надбягване и както казва господин Кори, „вторият е първият губещ“. — Той ни погледна и заяви: — Днес се справихте много добре. — После се обърна към мен. — Надявам се, че вече имате по-добро отношение към ФБР.

— Абсолютно. Страхотни момчета и момичета. Жени де. За Бен обаче не съм сигурен.

— Бен е симпатяга — отвърна Джак. — Човекът, когото трябва да държиш под око, е Тед.

Мили Боже!

Ръкувахме се и ние с Кейт последвахме човека от охраната до подземния гараж, където се качихме на кола и потеглихме за летището.

По пътя попитах:

— Как се справих?

— Горе-долу.

— Мислех, че съм се справил добре.

— Звучи страшничко.

— Опитвам се.

— Гледай да не се пресилич.

33.

Асад Халил видя табела ДОБРЕ ДОШЛИ В ЮЖНА КАРОЛИНА — ЩАТЪТ НА ПАЛМИТЕ. Следващият надпис гласеше: ШОФИРАЙТЕ ВНИМАТЕЛНО И СТРИКТНО СПАЗВАЙТЕ ЩАТСКИТЕ ЗАКОНИ. Погледна часовника на таблото — 16:10. Температурата продължаваше да е двадесет и пет градуса по Целзий.

Четиридесет минути по-късно забеляза изходи за Флорънс и за междущатско шосе 20, което водеше до Колумбия и Атланта. Беше запомнил наизуст части от пътната карта на Юга, за да може да лъже всеки, който полюбопитства. Следващата фалшива цел на пътуването му щеше да е Чарлстън или Савана.

Във всеки случай, ако се наложеше да си опресни паметта, в жабката имаше подробна пътна карта, а и винаги можеше да разчита на сателитния навигатор.

Трафикът около Флорънс се засилваше. Странно, досега Халил не бе видял патрулни коли, освен в най-неподходящия момент, когато го бяха настигнали онези четири курви. Той обаче знаеше, че по пътя има необозначени полицейски автомобили.

Откакто напусна Ню Джърси, пътуваше по-уверено и подражаваше на шофьорските навици на американците. Тук имаше удивително много възрастни шофьори, което рядко се срещаше в Европа или в Либия. Рефлексите на старците бяха слаби. В Америка шофираха много жени. Невероятно, тук жените возеха мъже, което почти не можеше да се види в Европа и никога в Либия. Жените често се държаха агресивно, като курвите в Северна Каролина.

Асад Халил вярваше, че американските мъже са изгубили контрол над жените си. Той си спомни думите от Корана: „Мъжете имат власт над жените, защото аллах ги е направил по-съвършени и защото харчат богатствата си, за да ги издържат. Добрите жени са покорни. Те крият невидимите си части, защото аллах ги е скрил. Съветвайте и бийте онези жени, които не ви се подчиняват...“

Не разбираше как западнячките са успели да придобият толкова голяма власт и влияние, че да нарушат установения от Бога порядък,

ала предполагаше, че е свързано с демокрацията. Кой знае защо, мислите му се върнаха към момента, в който бяха изтеглили самолета в заградената зона. Мъжът и жената, които беше видял, носеха значки и издаваха заповеди, сякаш са равни. Не бе в състояние да проумее как двама души от различен пол могат да работят заедно, да разговарят, да се докосват и навярно дори да се хранят на една маса. Още повече го удивляваше фактът, че жената е полицайка и навярно носи оръжие. Зачуди се как родителите на тези жени позволяват на дъщерите си да са толкова безсрамни и да се държат като мъже.

Западнячките се движеха сами, разговаряха и дори спореха с непознати мъже, работеха в магазини и офиси и излагаха на показ плътта си. Спомни си историите за Содом, Гомора и Вавилон преди появата на исляма. Знаеше, че тези градове са паднали заради порочността и сексуалната разпуснатост на жените. Някой ден същата участ несъмнено щеше да сполети Европа и Америка. Как би могла да оцелее тяхната цивилизация, щом жените се държаха като курви или като роби, отхвърлили властта на своите господари? В какъвто и Бог да вярваха тези хора и дори да бяха безбожници. Той ги беше изоставил и щеше да ги унищожи. Но засега, кой знае защо, тези неморални нации бяха могъщи. Поради тази причина Асад Халил и другите като него трябваше да им въздават наказанието на аллах, докато техният Господ, Господ на Авраам и Исак, не им донесеше спасение или смърт.

Халил продължи напред, без да обръща внимание на жаждата, която го измъчваше все повече.

Включи радиото и започна да го настройва на различни честоти. Някои станции предаваха странна музика, която наричаха „кънтри-уестърн“. По други пускаха музика, каквато бе чул по пътя на север от Вашингтон. Много канали излъчваха християнски религиозни служби. Някакъв човек четеше от християнското евангелие и еврейския завет. Акцентът и интонацията му бяха особени и Асад нямаше да разбере нито дума, ако не познаваше много от откъсите. Мъжът често преставаше да чете и започваше да говори за свещеното писание. Стори му се интересно, но го объркваше. Накрая потърси новинарски канал.

Английският на водещия беше нормален и Халил в продължение на двадесет минути слуша за изнасилвания, обири и убийства, после за политика и световните новини.

— Бюрото за пътнотранспортни произшествия и Федералното управление на авиацията направиха съвместно изявление за трагичния инцидент на аерогара „Кенеди“ в Ню Йорк — накрая каза мъжът. — Според тях нямало нито един оцелял. Федералните представители заявиха, че пилотите или са успели да приземят самолета, преди да загинат от токсичните изпарения, или са програмирали компютъра за автоматично кацане, когато са разбрали, че са обречени. Федералното управление на авиацията и Бюрото за пътнотранспортни произшествия наричат трагедията „инцидент“, но разследването продължава. Вече е сигурно, че всички на борда на полет сто седемдесет и пет на „Трансконтинентал“ от Париж са мъртви. Смята се, че жертвите са триста и четиринайсет, включително екипажа. Ще продължим да отразяваме откритията по случая.

Халил изключи радиото. Разполагащите с модерна техника американци, вече със сигурност знаеха всичко, случило се на борда на боинга. Чудеше се защо се бавят да съобщят истината и подозираше, че причината е националната им гордост, както и естествената склонност на разузнавателните служби да крият собствените си грешки.

Във всеки случай, щом по радиото не съобщаваха за терористичен удар, значи не показваха снимката му по телевизията.

В Триполи бяха обсъдили алтернативни възможности за пътуване. Ала да стигне до Вашингтон със самолет означаваше да отиде на второто нюйоркско летище, наречено „Ла Гуардия“. Полицията там можеше да го залови. Същото щеше да се случи, ако либийското разузнаване се беше спряло на скоростния влак. Щеше да му се наложи да навлезе в сърцето на града, за да отиде на мястото, наречено Пенсилвания Стейшън. Така или иначе, разписанието на влаковете не го устройваше.

Що се отнасяше до придвижването от Вашингтон до Флорида, можеше да вземе самолет, но трябваше да е частен. Борис смяташе, че е опасно.

„В американската столица обръщат огромно внимание на сигурността — бе пояснил руснакът — и гражданите следят новините. Ако покажат снимката ти по телевизията или я публикуват във вестниците, могат да те разпознаят. Ще запазим частния самолет за по-късно, Асад. Ще трябва да пътуваш с кола. Това е най-безопасният

начин, а и така най-бързо ще свикнеш със страната и ще имаш време да анализираш положението. Движи се бързо, но гледай да не попаднеш в капан. Довери се на преценката ми. Пет години съм живял сред тези хора. Вниманието им бързо се разсейва. Смесват действителността с киното. Даже да те разпознаят, ще те вземат за телевизионна звезда. Могат да те помислят за Омар Шариф и да ти искат автограф.“

Всички се бяха засмели. Очевидно Борис презираше американския народ, ала ясно му даде да разбере, че се отнася с изключително високо уважение към американските разузнавателни служби и в някои случаи дори към местната полиция.

Така или иначе, Борис, Малик и другите бяха разработили този маршрут със смесица от бързина и точност, дързост и предпазливост, хитрост и простота. На последното съвещание обаче руснакът го беше предупредил: „По пътя няма да има алтернативни планове, освен на летище «Кенеди», където за всеки случай ще те чакат няколко шофьори. До взетата под наем кола ще те откара онзи, който има най-малко късмет.“ — Борис се засмя, но лицата на другите останаха сериозни. Той не обърна внимание на намръщените им физиономии и продължи: — „Като се има предвид какво ще се случи с първите ти двама съучастници, Хадад и таксиметровия шофьор, моля те, не ме карай да пътувам с теб.“

Отново никой не се усмихна. Ала на руснака, изглежда, не му пукаше и се засмя. Но нямаше да се смее още дълго. Скоро и той щеше да е мъртъв.

Халил мина по дълъг мост над езерото Марион. Само на осемдесетина километра на юг живееше Уилям Садъруейт, бивш лейтенант от военновъздушните сили на САЩ и убиец. Асад Халил имаше среща с този човек на следващия ден, ала засега Садъруейт не подозираше колко е близо смъртта му.

Продължи напред и в 19:05 видя надпис ДОБРЕ ДОШЛИ В ДЖОРДЖИЯ — ЩАТЪТ НА ПРАСКОВИТЕ. Знаеше какво е праскова, но нямаше представа защо щатът се отъждествява с този плод.

Погледна индикатора за горивото и видя, че резервоарът е пълен по-малко от една четвърт. Замисли се дали да спре сега или да изчака докато се стъмни. Междувременно приближаваше Савана и трафикът се

усили, което означаваше, че на бензиностанциите ще има много клиенти.

Когато слънцето се спусна ниско на западния хоризонт, Асад изрецитира стих от Корана:

— ПравOVERни, не се сприяелявайте с други хора, освен от собствения си народ. Те ще ви покварят. Единствената им цел е вашата гибел. Омразата им личи от техните думи, но по-страшна е омразата в сърцата им.

В 19:30 бензинът му почти свършваше, но в този участък от магистралата почти нямаше изходи. Накрая видя знак за отбивка и зави по рампата. С изненада откри, че има само една бензиностанция, и то затворена. Продължи по един тесен път и стигна до град Кокс, като пилота, загинал по време на войната в Залива, прие това като предзнаменование, макар да не знаеше дали е добро, или лошо.

Градчето изглеждаше почти пусто, ала в покрайнините му той видя светеща бензиностанция и се насочи към нея.

Когато спря, си сложи очилата и слезе от автомобила. Беше топло и влажно и около лампите над колонките летяха много насекоми.

Реши този път да използва кредитната си карта, но видя, че няма автомат. Всъщност бензиностанцията очевидно не бе на самообслужване. Колонките бяха по-стари от онези, с които беше свикнал. Поколеба се за миг, после забеляза, че от малката сграда излиза висок слаб мъж с дънки и кафява риза.

— Какво има, приятел? — попита той.

— Трябва ми бензин — усмихна се Халил.

Високият го изгледа, сведе очи към регистрационния номер, после отново ги вдигна към лицето му.

— Какво ти трябва?

— Бензин.

— А стига бе! Някакъв конкретен вид?

— Да, високооктанов, моля.

Мъжът свали маркуча от една от колонките и го вкара в резервоара. Докато зареждаше, Асад осъзна, че ще останат заедно прекалено дълго.

— Закъде пътуваш? — попита високият.

— Отивам на почивка на Джекил Айланд.

— Не приличаш на такъв.

— Моля?
 — Облечен си прекалено гот за Джекил Айланд.
 — Да. Имам делова среща в Атланта.
 — С какво се занимаваш?
 — Банкер съм.
 — А стига бе! Обаче наистина приличаш на banker.
 — Да.
 — Откъде си?
 — От Ню Йорк.
 Мъжът се засмя.
 — Верно ли бе? Хич не приличаш на скапан янки.
 Халил не разбираше всичко, което му говореше мъжът, и каза:
 — Не съм бейзболист.
 Човекът пак се засмя.
 — Голям пич си. Ако носеше раиран костюм, щях да те помисля за banker, който си пада по бейзбол.
 Асад се усмихна.
 — Къде си роден?
 — На Сардиния.
 — Това пък къде е, по дяволите?
 — Остров в Средиземно море.
 — Щом така казваш. По шосе деветдесет и пет ли дойде?
 — Да.
 — Бензиностанцията на Филипс затворена ли е?
 — Да.
 — И аз така си помислих. Оня глупак няма да спечели и стотинка, ако затваря толкова рано. Натоварен ли е трафикът по деветдесет и пет?
 — Не особено.
 Мъжът напълни резервоара.
 — Изпразнил си го почти до капка.
 — Да.
 — Да проверя ли маслото?
 — Не, благодаря.
 — В брой или с кредитна карта? Предпочитам в брой.
 — Да, в брой. — Халил извади портфейла си.
 Човекът погледна с присвити очи към колонката.

— Двайсет и девет долара и осемдесет и пет.

Асад му даде две двадесетачки.

— Ей сега ще ти донеса рестото. Веднага се връщам.

Високият се обърна и се отдалечи. На колана му висеше кобур с пистолет. Халил го последва.

Когато влязоха в малкия офис, той попита:

— Продавате ли храна или напитки?

Мъжът отвори касата.

— Ей онзи автомат навън е за безалкохолни, а тия двата тук — за закуски. Искаш ли дребни?

— Да.

Високият му даде рестото, като развали седем долара на монети.

— Знаеш ли как да стигнеш до Джекил Айланд?

— Имам карта.

— Къде ще се настаниш?

— В „Холидей Ин“.

— Там няма „Холидей Ин“.

Двамата замълчаха. Халил се обърна и отиде при автомата за закуски. Бръкна в джоба си, извади две монети от по двадесет и пет цента и ги пусна в отвора. Натисна бутона и отвътре паднаха две пакетчета със солени фъстъци. Асад отново пхна ръка в джоба си.

В огледалната повърхност на автомата забеляза раздвижване и видя, че мъжът се пресяга зад гърба си. Халил извади глока, завъртя се и изстреля един-единствен куршум между очите му.

Коленете на високия се подкосиха и той се строполи по очи на пода.

Асад бързо извади портфейла му и видя вътре значка с надпис: ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ КОКС. Изруга лошия си късмет, после взе парите от портфейла и касата, общо малко над сто долара.

Вдигна от пода празната гилза. Забеляза притворена врата, която водеше към малка тоалетна. Хвана мъжа за левия глезен и го замъкна вътре. Преди да излезе, се изпика и затвори вратата с думите:

— Приятен ден.

На касата имаше вестник и той го хвърли на пода върху малката локва кръв. Накрая угаси всички лампи и излезе при автомата за безалкохолни. Пусна три монети от по дваайсет и пет цента, избра си

фанта портокал и бързо се върна в колата. Запали двигателя, направи обратен завой и потегли към междущатското шосе.

След петнайсет минути отново пътуваше на юг. Движеше се със сто и двадесет километра в час като всички останали шофьори. Изяде фъстъците и изпи фантата. След час видя голяма табела с надпис ДОБРЕ ДОШЛИ ВЪВ ФЛОРИДА — СЛЪНЧЕВИЯ ЩАТ. Продължи по шосе 95 и когато наближи Джаксънвил, трафикът се усили. Отби към международното летище на града, като следеше сателитния навигатор, за да не обърка посоката.

Погледна часовника на таблото. Наближаваше десет вечерта.

Замисли се за инцидента в Кокс. Мъжът беше полицай, но работеше на бензиностанция. Това можеше да означава, че е детектив под прикритие. Ала Халил бе чел, че някои американски полицаи в малките градове са доброволци. Да, сега си спомняше. Тези хора обичали да носят пистолети, работели безвъзмездно и били по-досадни от редовната полиция. Всъщност този мъж му задаваше прекалено много въпроси. Последният — за „Холидей Ин“ — беше прелял чашата и Асад Халил бе изчерпал правилните отговори.

34.

Нямаше как да успеем за полета на „Ю Ес Еървейс“ в 21:00, затова взехме този на „Делта“ в девет и половина. Самолетът беше полупълен, ако си оптимист, или полупразен — ако имаш акции на „Делта“. Двамата с Кейт седнахме в дъното.

Боингът излетя и аз се загледах през прозореца. Можех да видя осветения паметник на Вашингтон, Капитолия, Белия дом, паметниците на Линкълн и Джеферсън и всичко останало. Не виждах сградата „Дж. Едгар Хувър“, но все още си я представях.

— Трябва ти време, за да свикнеш — казах аз.

— Или на ФБР, за да свикне с теб.

Изхилих се.

Появи се стюардесата. От списъка на пътниците знаеше, че сме федерални агенти, затова не ни предложи коктейли, а безалкохолни напитки.

— Вода, ако обичате — каза Кейт.

— За вас, господине?

— Двоен скок. Не мога да летя с едно крило.

— Съжалявам, господин Кори, не ми е разрешено да сервирам алкохол на въоръжени лица.

Това бе моментът, който очаквах цял ден.

— Аз не съм въоръжен. Проверете в списъка или ако искате, ме претърсете в тоалетната.

Тя не изглеждаше склонна да ме придружи в тоалетната, но наистина погледна в списъка.

— О... разбирам.

— Предпочитам да пия, отколкото да нося пистолет.

Стюардесата се усмихна и постави на таблата пред мен две шишенца скок с пластмасова чаша лед.

След като ни остави сами, предложих на Кейт уиски.

— Не мога — отвърна тя.

— О, я не бъди толкова добродетелна. Пийни си.

— Не се опитвайте да ме покварите, господин Кори.

— Мразя само аз да съм покварен. Ще ти подържа пистолета.

— Престани. — Тя отпи от водата си.

Излях двете шишенца върху леда и надигнах чашата. После мляснах с устни.

— Ох! Страхотно е.

— Майната ти.

Мили Боже!

Известно време седяхме в мълчание, после Кейт попита:

— Уреди ли нещата с приятелката си на Лонг Айланд?

Това беше многозначителен въпрос и аз обмислих отговора си. Джон Кори е верен на приятелите и любовниците си, но верността се гради върху взаимност. А въпреки интереса си към вашия предан слуга, Бет Пенроуз не бе проявила особено голяма вяност. Мисля, че всъщност искаше от мен онова, което жените наричат „сериозна връзка“, и тогава щеше да ми бъде вярна. Но мъжете първо искат вяност и после мислят за сериозни връзки. Това са противоположни концепции и едва ли може да се стигне до компромис, освен ако едната страна не си смени пола. Във всеки случай се зачудих защо Кейт ме пита за това. Всъщност изобщо не се зачудих.

— Оставих ѝ съобщение на телефонния секретар — накрая отвърнах аз.

— Тя проявява ли разбиране?

— Не, но е ченге и тези неща са ѝ ясни.

— Добре. Може да мине известно време, докато се освободиш.

— Ще ѝ пратя имейл, за да я уведомя.

— Нали знаеш, когато Антитерористичната спецчаст разследваше взривяването на самолета на „Транс Уърлд Еърлайнс“, бачкахме нонстоп.

— А тогава дори не ставаше дума за терористичен удар — отбелязах аз.

Тя не отговори. Никой достатъчно информиран не отговаряше на въпроси за „Транс Уърлд Еърлайнс“ и по случая все още имаше неясноти. Сега поне знаехме кой, какво, къде, кога и как. Не бяхме сигурни защо, нито какво следва, но скоро щяхме да научим.

— Защо си се развел? — попита Кейт.

Забелязах определена насоченост в тези въпроси, но ако смятате, че детективите разбират от жени, заблудили сте се. Все пак заподозрях

в разпита на Кейт Мейфилд известен мотив, който нямаше нищо общо с обикновеното любопитство.

— Тя беше юристка — отвърнах.

Кейт се замисли, после каза:

— Затова ли не се получи?

— Да.

— Не знаеше ли, че е юристка, преди да се ожениш?

— Мислех, че ще успея да я променя.

Тя се засмя.

Беше мой ред.

— Ти омъжвала ли си се?

— Не.

— Защо?

— Това е личен въпрос.

Мислех, че си говорим по лични въпроси. Така си и беше, когато отговорите трябваше да давам аз. Отказах да играя по нейната свирка и намерих брошура на „Делта“ в джоба пред мен.

— Много пътувах — каза тя.

Разгледах картата с маршрутите на компанията. Навярно когато всичко това свършеше, трябваше да отида в Рим. Да видя папата. „Делта“ не пътуваше до Либия. Замислих се за ония момчета от въздушния удар през осемдесет и шеста, които бяха излетели някъде от Англия, бяха заобиколили Франция и Испания и бяха минали над Средиземно море, за да изсипят бомбите си над Либия. Леле! Според тази карта — доста дълъг полет. И никой не им бе сервира скоч. И как ли бяха пикали?

— Чу ли ме?

— Не, извинявай.

— Попитах имаш ли деца.

— Деца ли? А, не. Изобщо не консумирахме брака си. Тя не вярваше в следбрачния секс.

— Наистина ли? Е, за човек на твоята възраст това не би трябвало да е толкова трудно.

Божичко!

— Може ли да променим темата?

— За какво искаш да разговаряме?

Всъщност за нищо. Освен навярно за Кейт Мейфилд, но тази тема беше опасна.

— Би трябвало да обсъдим информацията, която научихме днес — отвърнах аз.

— Добре. — Обсъдихме наученото днес, случилото се вчера и ходовете си утре.

Наближихме Ню Йорк и аз се зарадвах, че все още си е на мястото.

Когато се спуснахме към „Ла Гуардия“, Кейт ме попита:

— Ще дойдеш ли с мен на Федерал Плаза?

— Ако искаш.

— Искам. После може да вечеряме.

Погледнах си часовника. Беше 22:30 и когато си тръгнахме от Федерал Плаза, щеше да наближава полунощ.

— Малко е късно за ядене.

— Тогава може да пийнем.

— Звучи добре.

Самолетът се приземи и аз си зададох въпроса, който вълнува всички мъже в такива ситуации: „Правилно ли разбирам тези знаци?“

Слязохме на летището, взехме такси и отидохме на Федерал Плаза по експресната магистрала Бруклин-Куинс.

Докато пресичахме Бруклинския мост, попитах Кейт:

— Харесваш ли Ню Йорк?

— Не. А ти?

— Разбира се.

— Защо? Този град е побъркан.

— Вашингтон е побъркан. Ню Йорк е ексцентричен и интересен.

— Ню Йорк е побъркан. Съжалявам, че приех това назначение. Никой от ФБР не го харесва. Тук е прекалено скъпо и командировъчните ни едва покриват извънредните разходи.

— Тогава защо прие назначението?

— Поради същите причини, поради които военните приемат назначенията си и доброволно участват в бойни действия. Тази служба е като трамплин за кариерата. Поне веднъж трябва да минеш през Ню Йорк и Вашингтон, за да се издигнеш. А и заради предизвикателството. Освен това тук се случват странни и невероятни неща. Можеш да отидеш във всяко едно от петдесетте и пет

оперативни бюра из страната и да разказваш нюйоркски истории до края на живота си.

— Мисля, че Ню Йорк просто има лоша репутация — отвърнах ѝ. — Виж, аз съм нюйоркчанин. Странен ли съм?

Не разбрах отговора ѝ, може би защото таксиметровият шофьор крещеше на някакъв пешеходец и пешеходецът не му оставаше дължен. Говореха на различни езици, така че размяната на реплики не продължи толкова много, колкото би могла.

Спряхме на Федерал Плаза и Кейт плати. Отидохме до входа откъм южната страна, който се използва след работно време, и тя го отключи с електронната си карта. Качихме се на дваисет и седмия етаж, където висяха някои от костюмарите.

Там имаше десетина души, които изглеждаха уморени, мрачни и загрижени. Звъняха телефони, стържеха факсове и идиотски компютърен глас съобщаваше: „Имате имейл!“ Кейт поговори с всички, после провери телефонния си секретар, имейла си и така нататък. Имаше имейл от Джордж Фостър, който гласеше: „Джак ни вика на съвещание в заседателната зала на двадесет и осмия етаж. 08:00 ч.“ Невероятно. Къоних да свиква от Вашингтон съвещание в Ню Йорк в осем сутринта! Тези хора или не знаеха умора, или адски ги тресеше шубето. Навярно последното, но пък в такива случаи и без това не можеш да спиш много.

— Искаш ли да минеш през бюрото си? — попита ме Кейт.

Бюрото ми беше на долния етаж и едва ли бях получил нещо по различно от нея, затова отвърнах:

— Ще го проверя утре, когато пристигна в пет.

Тя се повъртя наоколо още малко и накрая се почувствах безполезен и заявих:

— Прибирам се вкъщи.

Кейт остави материалите, които четеше, и каза:

— Не, ще ме черпиш нещо за пиене. Искаш ли си нещата от куфарчето ми?

— Ще ги взема утре.

— По-късно можем да прегледаме някои от тях.

Това звучеше като покана да прекараме заедно дълга нощ и аз се поколебах.

— Добре.

Кейт остави дипломатическото куфарче под бюрото си.

Излязохме и пак се озовахме на тъмната тиха улица. Не бях въоръжен. Всъщност не се нуждая от пистолет, за да се чувствам в безопасност, а Ню Йорк е станал сравнително спокоен град, но е добре да си подготвен, когато подозираш, че някой терорист се опитва да ти свети маслото. Кейт обаче носеше патлака си, затова казах:

— Хайде да се разходим.

Разходихме се. По това време в неделя вечер няма много отворени заведения дори в града, който никога не заспива, но китайският квартал обикновено е буден, затова се запътихме натам.

Не вървахме точно ръка за ръка, но раменете ни се допираха и от време на време, докато бърбяхме, Кейт поставяше длан на рамото ми.

Явно жената ме харесваше, а може и просто да ѝ се чукаше. Не обичам да ме използват като сексуална играчка, но се случва.

Така или иначе, стигнахме до едно място в китайския квартал, което познавах. Казваше се „Новия дракон“. Преди години, докато вечерях с още няколко ченгета, попитах собственика господин Чън какво се е случило със „Стария дракон“ и той ни информира: „Вие го ядете!“, след което избухна в звънлив смях и избяга в кухнята.

Та както и да е, тук имаше малък бар и маси за коктейли. Все още бе пълно с хора и цигарен дим. Намерихме два стола. Клиентите приличаха на участници от филм за Брус Лий. Кейт се озърна наоколо.

— Идвал ли си тук друг път?

— Често.

— Всички говорят на китайски.

— Ние с теб говорим на английски.

— Но само ние с теб.

— Мисля, че другите са китайци.

— Голям умник си.

— Благодаря.

Приближи се сервитьорката, но не я познавах. Изглеждаше дружелюбна, усмихваше се и ни съобщи, че кухнята все още работела. Поръчах дим сум и скоч.

— Какво е дим сум? — попита Кейт. — Но ми отговори честно.

— Нещо като... предястия. Хлебчета с пълнеж. Много вървят със скоч.

Тя отново се огледа.

- Екзотично е.
- Те не смятат така.
- Понякога се чувствам тук като истинска селянка.
- Откога си в Ню Йорк?
- От осем месеца.

Донесоха ни уискито, ние продължихме да бъбрим, последваха нови чаши и започнах да се прозявам. Пристигнаха чиниите с дим сум и Кейт като че ли го хареса. След третата чаша очите ми се премрежиха. Тя изглеждаше абсолютно бодра.

Помолих сервитьорката да ни повика такси и платих сметката.

Излязохме на Пел Стрийт и студеният въздух ми подейства добре.

Като чакахме таксито, аз я попитах:

- Къде живееш?
- На Източна осемдесет и шеста улица.
- Това би трябвало да е хубав квартал.
- Чудесен е.
- Наех апартамента на предшественика си. Той замина за Далас. Чуваме се по телефона. Казва, че Ню Йорк му липсвал, но бил щастлив.

— И Ню Йорк е щастлив, че той е в Далас.

Кейт се засмя.

— Забавен си. Джордж ми каза, че си имал голяма нюйоркска уста.

— Всъщност имам устата на майка си.

Таксито пристигна и се качихме. Казах на шофьора:

— Първо карай към... Източна осемдесет и шеста.

Кейт даде адреса и потеглихме из уличките на китайския квартал, после продължихме по Бауъри.

Пътувахме предимно в мълчание и след дваайсет минути стигнахме пред жилището на Кейт, модерен блок с портиер. Даже апартаментът ѝ да бе малък, пак ѝ излизаше доста скъпичко, въпреки командировъчните. Но опитът ми показваше, че белите момичета от провинцията избират хубави сгради в хубави квартали и компенсират цената с икономии на храна и дрехи.

Слязохме на тротоара.

— Искаш ли да влезеш? — попита тя.

Нюйоркчаните казват да се „качиш“, хората от провинцията — да „влезеш“. Във всеки случай, сърцето ми схвана значението на думите ѝ и се разтуптя. И преди бях стигал дотук. Погледнах я.

— Може ли да го отложим?

— Естествено. — Кейт се усмихна. — Тогава до утре в пет.

— Може би малко след пет. Например осем.

Тя пак се усмихна.

— Лека нощ. — После се обърна и портиерът ѝ отвори вратата.

Изчаках я да влезе във фоайето и се качих обратно в таксито.

— Източна седемдесет и втора улица.

Шофьорът, мъж с тюрбан, каза на добър английски:

— Може да не е моя работа, но мисля, че госпожата искаше да я придружите.

— Нима?

— Да.

Докато пътувахме по Второ авеню, се зазяпах през прозореца. Странен ден. Утре щеше да е адски неприятно и напрегнато. Но пък можеше изобщо да няма утре, нито другиден. Поколебах се дали да кажа на шофьора да обърне. Вместо това го попитах:

— Да не си джин? — Имах предвид тюрбана му.

Той се засмя.

— Да. А това е вълшебно килимче и имате право на три желания.

— Добре.

Казах трите си желания наум, но джинът рече:

— Трябва да ги изречете на глас, иначе няма да се изпълнят.

Е, щом трябваше.

— Световен мир, душевен мир и разбиране за женската природа.

— Първите две не са проблем — отново се засмя той. — Но ако някога се изпълни последното ви желание, обадете ми се.

Стигнахме до жилището ми и аз дадох щедър бакшиш на джина, който ме посъветва:

— Поканете я пак.

И потегли.

Кой знае защо, Алфред все още беше дежурен. Никога не мога да науча графика на тези портиери, той е по-странен дори от моя. Той ме поздрави.

— Добър вечер, господин Кори. Как прекарахте деня?

— Интересно, Алфред.

Качих се с асансьора на дванайсетия етаж, отворих вратата, влязох почти без да взимам предпазни мерки. Всъщност се надявах да ме ударят по главата като във филмите и да се свестя чак другия месец.

Не проверих телефонния секретар, а се съблякох и се проснах на леглото. Мислех си, че съм изтощен, но открих, че съм напрегнат като пружина на часовник.

Заяпах се в тавана и се замислих за живота и смъртта, любовта и омразата, съдбата и шанса, страха и смелостта, и така нататък. Замислих се за Кейт и Тед, Джак и Джордж, за хората със сини костюми, за джина в бутилката и накрая за Ник Монти и Нанси Тейт, които щяха да ми липсват. И за Мег, дежурната, която не познавах, но която щеше да липсва на своето семейство и приятелите си. Замислих се за Асад Халил и се зачудих дали ще имам възможността да го пратя направо в ада.

Заспах, но сънувах кошмари. Дните и нощите започваха да стават еднакви.

35.

Асад Халил се озова на натоварен път, от двете страни на който имаше мотели, фирми за автомобили под наем и заведения за бързо хранене. На недалечното летище се приземяваше голям самолет.

В Триполи му бяха казали да отседне някъде край аерогарата в Джаксънвил, където нито видът му, нито регистрационните му номера щели да привлекат внимание.

Видя приятен мотел, който се казваше „Шератон“. Познаваше това име от Европа и влезе в паркинга, после спря до надписа РЕГИСТРАЦИЯ. Поправи вратовръзката си, среса косата си с пръсти, сложи си очилата и влезе.

Младата жена на рецепцията се усмихна.

— Добър вечер.

Той отвърна на усмивката и поздравя ѝ. Във фойето имаше много врати, на една от които пишеше БАР-РЕСТОРАНТ. Отвътре се носеха музика и смях.

— Бих желал стая за една нощ, моля — каза Халил на жената.

— Да, господине. Обикновена или луксозна?

— Луксозна.

Тя му подаде регистрационния формуляр и химикалка.

— Как ще платите, господине?

— С Американ Експрес. — Асад извади портфейла си, протегна ѝ картата и започна да попълва формуляра.

Борис му беше казал, че колкото по-висока класа е мотелът, толкова по-малко проблеми ще има, особено ако използва кредитна карта. Халил не искаше да оставя следи, но руснакът го увери, че е безопасно.

Във формуляра пропусна графата за автомобила си. В Триполи му бяха обяснили, че в по-добрите хотели може да не вписва регистрационния номер. Освен това, за разлика от Европа, тук нямаше графа за номера на паспорта му и му бяха казали, че дори няма да му го искат за проверка. Очевидно беше обида да те вземат за чужденец, макар да приличаш на такъв. Или навярно, както се бе изразил Борис:

Единственият паспорт, който ти трябва в Америка е „Американ Експрес“.

Във всеки случай жената хвърли поглед към формуляра и не го попита нищо повече.

— Добре дошли в „Шератон“, господин...

— Бадр — каза той.

— Господин Бадр. Ето електронната ви карта за стая сто и деветнайсет, на първия етаж, веднага надясно, щом излезете от фойето. — Тя монотонно продължи: — Разполагаме с бар и ресторант, фитнес център и басейн, можете да останете до единадесет сутринта, закуската се сервира в трапезарията от шест до единадесет, румсървизът работи от шест до полунощ, барът е отворен до един през нощта, там поднасят леки закуски. В стаята ви има минибар. Ще поръчате ли събуждане по телефона?

Халил разбираше акцента ѝ, но нямаше представа за какво е цялата тази безполезна информация. Но знаеше какво означава събуждане по телефона.

— Да, трябва да хвана самолета утре в девет, така че навярно е най-добре да стана в шест часа.

Тя го погледна — открито, за разлика от либийките, които избягваха да срещат очите на мъже. Асад не се извърна, за да не събуди подозрения и за да види дали момичето ще прояви някакви признаци, че го познава. Но не забеляза нищо.

— Да, господине, ще ви събудим в шест сутринта. Директно ли желаете да напуснете мотела?

Бяха го предупредили да отговори утвърдително на този въпрос. Това означаваше, че повече няма да има нужда да минава през рецепцията.

— Да, моля.

— В такъв случай ще оставим сметката под вратата на стаята ви утре в седем часа сутринта. Мога ли да ви бъда полезна с още нещо?

— Не, благодаря.

— Приятно прекарване.

— Благодаря. — Той се усмихна, обърна се и излезе от фойето.

Беше се справил добре, по-добре от предишния път в мотела край Вашингтон, когато се наложи да убие служителя. Той отново се усмихна.

Качи се в колата и спря пред вратата с надпис 119. Взе сака си, слезе и заключи автомобила. Отиде до стаята и пхна електронната карта в отвора. Ключалката избръмча и светна зелена лампичка, която му напомни за клуб „Конквистадор“, влезе вътре и сложи веригата на вратата.

Разгледа стаята, гардеробите и банята, които бяха чисти и модерни, но навярно не точно по вкуса му. Предпочиташе скромна обстановка, особено за този джихад. Както веднъж му бе казал един набожен човек: „Аллах ще те чуе, независимо дали се молиш в джамия с пълен стомах, или в пустиня с празен стомах — но ако искаш ти да го чуеш, иди гладен в пустинята“.

Въпреки този съвет Халил се чувстваше гладен. Откакто почти преди седмица се беше предал в американското посолство в Париж не бе слагал почти нищо в уста.

Той прегледа менюто на румсървиза, но реши да не показва лицето си на друг. Малцина го бяха виждали отблизо, и повечето бяха мъртви.

Отвори минибара и си взе кутия портокалов сок, пластмасова бутилка минерална вода, ядки и шоколад „Тоблерон“, какъвто винаги си купуваше в Европа.

Седна на фотьойла с лице към вратата, все още напълно облечен и с двата глока в джобовете си, и бавно започна да се храни.

Докато ядеше, мислено се върна към краткия си престой в американското посолство в Париж. Бяха се държали подозрително, но не враждебно. Първо го разпитаха един военен и един цивилен, а на следващия ден от Америка пристигнаха други двама мъже, които се представиха само като Филип и Питър и му казаха, че ще го придружат до Вашингтон.

Вечерта преди заминаването го бяха упоили, както го беше предупредил Бутрос, и Халил го допусна, за да не събуди подозрения. Не бе сигурен какво са правили с него, но това нямаше значение. В либийското разузнаване го бяха упоявали и разпитвали, за да проверят как ще реагира на така наречените наркотици на истината. Беше издържал изпита без проблеми.

Бяха го уверили, че в посолството навярно няма да го подложат на проверка с детектор на лъжата — дипломатите щели да се избавят от него колкото се може по-скоро. Но ако се бяха опитали, щеше да

откаже и да поиска да го пратят в Америка или да го освободят. Във всеки случай, американците бяха действали според предвижданията.

„Търсят те французите, немците, италианците и британците“, бе му казал Малик. — „Американците го знаят и те искат само за себе си. Ще те изведат от Европа колкото могат по-бързо. Но винаги се занимават с най-важните случаи в Ню Йорк, за да мога да отрекат, че държат заподозрян или шпионин във Вашингтон. Според мен има и други психологически и навярно практически причини да изберат Ню Йорк. Накрая ще те отведат в столицата — но аз мисля, че ще стигнеш там и без тяхна помощ.“

Всички в стаята се бяха засмели. Малик бе много красноречив и често използваше чувството си за хумор. Халил невинаги разбираше шегите на наставника си и Борис, ала те бяха за сметка на американците и европейците, така че нямаше нищо против.

„Дори нашият приятел, който работи в парижкото бюро на авиокомпанията «Трансконтинентал», да ни съобщи, че заминаваш за Вашингтон — беше прибавил Малик, — Хадад пак ще е в твоя самолет. Процедурите на летище «Дълес» са същите — самолетът ще бъде изтеглен в заградената зона и ще действаш все едно, че си в Ню Йорк.“ Малик му бе съобщил мястото на срещата на „Дълес“, където щеше да го чака таксиметровият шофьор.

Асад Халил беше впечатлен от либийската разузнавателна служба. Бяха помислили за всичко и имаха алтернативни планове в случай, че американците променят начина си на действие. Нещо повече, либийските разузнавачи бяха подчертали, че дори най-добрите планове не могат да се изпълнят без истински ислямски борец за свобода като него, нито без помощта на аллах.

Борис, разбира се, бе заявил, че планът е предимно негово дело и че аллах няма нищо общо с успеха му. Но се беше съгласил, че Асад Халил е изключителен агент. Всъщност руснакът бе казал на либийските разузнавачи: „Ако имахте повече хора като Асад Халил, нямаше да претърпите толкова провали“.

С думите си Борис копаеше собствения си гроб, помисли си Асад, но го знаеше и тъкмо поради това пиеше толкова много. Той постоянно имаше нужда от жени и водка, които му бяха осигурявани, както и от пари, които влагаше в швейцарска банка за семейството си. Дори и в пияно състояние руснакът беше достатъчно умен, за да

разбира, че няма да напусне Триполи жив. Веднъж бе казал на Малик: „Ако случайно умра тук, обещавай ми да пратите тялото ми в родината“.

„Няма да умреш тук, приятелю — възрази Малик. — Ние ще те пазим.“ Борис му отвърна „Майната ти“, думи, които често използваше.

Халил се нахрани и включи телевизора, като отпиваше от бутилка с минерална вода. Когато я изпразни, я прибра в сака си. Наближаваше 23:00 и докато чакаше новините, запревключва каналите с дистанционното управление. Видя две жени с голи гърди в басейнче с вдигаща пара кипяща вода — галеха се една друга. Смени на друг канал, после отново върна на предишния. Гледаше като хипнотизиран как жените, едната руса, другата тъмнокоса, се милват в горещата вода. До басейна се появи трета — африканка. Тя бе съвсем гола, но някакво електронно изкривяване скриваше гениталиите ѝ докато слизаше по стълбичката при другите.

Те почти не разговаряха, забеляза Халил, само се смееха и се плискаха. Асад си помисли, че се държат като малоумни, но продължи да ги зяпа.

Четвърта жена, този път червенокоса, се спусна заднишком по стълбичката, така че се видя голият ѝ задник. Скоро четирите започнаха да се гаят, целуват и прегръщат. Халил седеше неподвижно, но усети, че е възбуден, и неспокойно се размърда на стола.

Разбираше, че не бива да гледа тези сцени, че това е една от най-ужасните прояви на западния упадък, че свещените писания на евреите, християните и мюсюлманите заклеймяват такива неща като неестествени и нечисти. И все пак тези жени събуждаха в него похот и мръсни мисли.

Представи си как влиза гол в басейна при тях.

После се откъсна от унеса си и забеляза, че дигиталният часовник вече показва единадесет и четири минути. Той отново запревключва каналите, като се проклинаше, проклинаше слабостта си, проклинаше сатанинските сили, които властваха в тази дяволска страна.

Накрая откри новинарска програма. Водещата тъкмо казваше:

— Това е човекът, когото властите подозират в неназован терористичен акт, извършен в Съединените щати...

На екрана се появи цветна фотография с надпис АСАД ХАЛИЛ и той бързо застана на колене пред телевизора. Никога не бе виждал тази своя снимка и предположи, че е направена тайно, докато са го разпитвали в парижкото посолство. В момента носеше същия костюм, но беше сменил вратовръзката си.

Жената продължи:

— Моля, внимателно разгледайте снимката и уведомете властите, ако сте виждали този човек. Смята се, че е въоръжен и опасен, и никой не бива да се опитва да го задържи. Обадете се в полицията или ФБР. Ето два безплатни телефонни номера, на които можете да позвъните... — Под снимката се изписаха цифри. — Първият е за анонимни обаждания и можете да оставите съобщение на телефонен секретар. Вторият е гореща линия, поддържана от ФБР. И двата скрити денонощно и без почивни дни. Освен това министерството на правосъдието обявява награда от един милион долара за информация, която доведе до ареста на заподозрения.

Показаха втора снимка на Асад Халил, но с малко по различно изражение.

— Моля, обърнете внимание и на тази фотография. Федералните власти се нуждаят от помощта ви. Този човек говори английски, арабски и малко френски, немски и италиански. Предполага се, че е международен терорист и е възможно да се намира в Съединените щати. Не разполагаме с повече информация за него, но ще ви съобщим, ако научим други подробности.

Халил не откъсваше очи от лицето си на екрана.

Когато водещата премина към следващата новина, той изключи звука, отиде до огледалото на стената, сложи си бифокалните очила и се погледна.

Асад Халил, либиецът от телевизията, имаше черна, сресана назад коса. Хефни Бадр, египтянинът в Джаксънвил, Флорида, имаше сива коса, сресана на път.

Очите на телевизионния Халил бяха тъмни. Хефни Бадр в Джаксънвил носеше очила и очите му не се виждаха ясно.

Асад Халил от телевизора беше гладко избръснат. Хефни Бадр имаше сивкави мустаци.

Асад Халил от телевизора бе сериозен. Хефни Бадр в огледалото се усмихваше, защото не приличаше на Асад Халил. Той каза

вечерните си молитви и си легна.

36.

Успях да стигна навреме за съвещанието в 08:00 на двайсет и осмия етаж на Федерал Плаза. Чувствах се добродетелен, след като не бях прекарал нощта с Кейт Мейфилд. Всъщност бях в състояние да я погледна право в очите и да кажа:

— Добро утро.

Тя отвърна на поздрава ми и ми се причу думата „хуй“, но сигурно просто съм се чувствал такъв.

Стояхме край дългата маса в стая без прозорци и си приказвахме, докато съвещанието не започна.

Стените на залата бяха украсени с увеличени снимки на Асад Халил в различни пози. Имаше и две фотографии с надпис ЮСЕФ ХАДАД. Едната бе направена в моргата, другата беше от паспорта му. Първата изглеждаше по-добре.

Бяха закачени и няколко снимки на мъртвия либиец, поискал убежище през февруари, чието име се оказа Бутрос Дар.

Преброих на масата десет чаши за кафе и десет бележника, от което заключих, че в съвещанието ще участват десет души. На всеки бележник беше написано име и това ме наведе на мисълта, че трябва да седна пред онзи, на който прочетох собствената си фамилия. Добре де, седнах. Видях четири кани с кафе и си налях, после побутнах каната към Кейт, която седеше точно срещу мен.

Тя носеше син раиран костюм, в който изглеждаше малко по-строга, отколкото със синия си блейзър и дългата до коленете пола от събота. Червилото ѝ бе кораловорозово. Кейт ми се усмихна.

Отвърнах ѝ. Както и да е, да се върнем на съвещанието на Антитерористичната спецчаст.

Всички заеха местата си. В единия край на масата седеше Джак Кьоних, току-що пристигнал от Вашингтон. Не беше имал време да се преоблече.

В отсрещния край бе капитан Дейвид Стайн от НЙПУ, вторият ръководител на нюйоркската Антитерористичната спецчаст. Така и

Стайн, и Кьоних можеха да си мислят, че са на председателското място.

От лявата ми страна се настани Майк О'Лиъри от разузнавателния отдел на НЙПУ и забелязах, че написаното на бележника име е същото, което ми вдъхна оптимизъм в способностите на полицейското разузнаване.

От дясната ми страна седна специален агент Алън Паркър, ФБР/АСЧ. Алън осъществява нашите връзки с обществеността. Беше поне на двайсет и пет, но изглеждаше най-много на петнайсет. Беше страхотен лъжец — тъкмо каквото ни трябваше в този случай.

До него беше капитан Хенри Уидзински, заместник-началник на детективския отдел в Транспортна полиция. Когато работех в НЙПУ двамата се бяхме срещали няколко пъти и ми се струваше нормален — освен името му.

Срещу мен бяха Кейт и още трима души. В отсрещния край до капитан Стайн седеше Робърт Мууди, първият чернокож началник на детективския отдел в НЙПУ и мой бивш шеф. Излишно е да ви казвам, че да ръководиш няколко хиляди души като мен не е лесно. Той, изглежда, не ме харесва, както и всичките ми други началници.

Отляво на Кейт бе сержант Гейбриъл Хейтам, НЙПУ, АСЧ, арабски агент.

Между него и Кьоних видях непознат мъж, но всъщност не ми беше известно само името му. Не се съмнявах, че този стегнато облечен господин е от ЦРУ. Странно, че винаги ги забелязвам — придават си малко отегчен вид, харчат прекалено много пари за дрехи и се преструват, че имат някаква друга, по-важна работа.

Във всеки случай, тъкмо започваше да ми доскучава без Тед Наш. Сега се почувствах по-добре — навярно пак щях да имам кого да ритам по задника.

Що се отнасяше до господин Тед Наш, представих си го как събира копrienеното си бельо за пътуването си до Париж. Представих си също как по някое време се връща в живота ми. Спомних си предупреждението на Кьоних: „Човекът, когото трябва да държиш под око, е Тед“. Джак Кьоних никога не си хвърляше думите на вятъра.

Отсъстваше и Джордж Фостър, който се намираше в „Конквистадор“ и сигурно щеше дълго да остане там. Задачата на Джордж в разследването бе да играе ролята на домакин или

координатор на местопрестъплението, тъй като беше свидетел и действителен участник във въпросните събития. По-добре Джордж, отколкото аз, мен ако питате.

Освен Наш и Фостър от групата ни липсваше и Ник Монти. Ето защо Джак Кьоних започна съвещанието като предложи едноминутно мълчание за Ник, Фил, Питър, двамата федерални маршали на борда на полет 175, Анди Макгил от отдел „Произшествия“ на Транспортна полиция, Нанси Тейт, дежурната Мег Колинс и всички жертви от боинга.

След това Джак обяви съвещанието за открито. Бе точно 08:00.

Първо представи господина отляво.

— Тази сутрин с нас е Едуард Харис от Централното разузнавателно управление.

Няма майтап. Искам да кажа, че Джак просто трябваше да каже: „Това е Едуард Харис знаете откъде“.

— Господин Харис е от отдела по антитероризъм — прибави Кьоних.

През това време Харис мърдаше молива си като автомобилни чистачки. Адски невъзмутимо. За разлика от ФБР, тия типове почти винаги използват пълните си имена. Нямаше никакво Ед. Тед Наш изглежда, е изключение от правилото. Внезапно ми хрумна страхотната идея следващия път, когато го видя, да се обърна към него с „Теди“.

Трябва да отбележа, че обикновено не присъствам на съвещания на такова равнище, нито пък Кейт. Бяха ни поканили, тъй като бяхме свидетели и участници в събитията, довели до свикването му.

— Както някои от вас навярно знаят — съобщи Джак Кьоних, — вчера следобед във Вашингтон беше взето решение да дадем кратко изявление, придружено от снимки на Асад Халил. В изявлението се казва само, че е заподозрян в акт на международен тероризъм и се издирва от федералните власти. Не се споменава за полет сто седемдесет и пет. Изявлението и снимките бяха излъчени по повечето новинарски канали в единайсет часа. Публикувани са във всички днешни вестници.

Никой не коментира гласно, но изразенията ни красноречиво казваха: „Крайно време беше“.

За да покаже на всички ръководната си позиция, капитан Дейвид Стайн взе думата, без крал Джек да му я предлага.

— Ще организираме временен команден център на двайсет и шестия етаж. Всички, които се занимават със случая, ще се преместят там. В центъра ще се събират всички материали по разследването — досиета, снимки, карти, схеми, улики, доказателства, записи на разпити и така нататък. До второ нареждане агентите от Антитерористичната спецчаст ще се намират само на три места — в командния център, в леглото или на терена. Не губете много време в леглото. — Той се огледа и прибави: — Ако желаете, можете да отидете на погребенията. Някакви въпроси?

Изглежда, никой нямаше въпроси, затова Стайн продължи:

— Средноизточният отдел ще разполага с петдесет агенти от всички правоохранителни институции, които участват в спецчастта. Още стотина ще работят по случая в района на Ню Йорк и други сто — на територията на страната и в чужбина.

И така нататък.

Следваше лейтенант Майк О'Лиъри от разузнавателния отдел на НЙПУ. Той започна с няколко думи за Ник Монти, който беше негов подчинен, и верен на ирландската си традиция, разказа смешна история за Ник, която навярно си измисли.

Малко градски полицейски управления имат свои разузнавателни служби, но Ню Йорк, дом на всички странни политически движения на планетата, се нуждае от такъв отдел. Той е основан по време на Червената опасност и преди преследваше и тормозеше месните комуняги, които всъщност обичаха да бъдат гонени от ченгетата. Не им обръщаше внимание никой друг, освен ФБР.

Някогашният Червен взвод се превърна в онова, което представлява днес, и тези момчета са доста добри в работата си, само че имат някои ограничения. Освен това не обичат АСЧ, защото я смятат за конкурентна организация. Майк О'Лиъри обаче ни увери, че щели да ни окажат пълно съдействие. Инстинктивно знаех, че ако хората му открият някаква следа, никога няма да чуем за нея. Но за да съм справедлив, ако ФБР се докопаше до нещо, О'Лиъри също нямаше да бъде уведомен.

Лейтенантът ни благослови и седна. Ирландците са страхотни лъжци. Искам да кажа, ти знаеш, че те мамят, те знаят, че ти знаеш, че

те мамят, но го правят толкова чаровно, убедително и енергично, че всички остават доволни.

Дойде ред на Робърт Мууди, началник на детективския отдел в НЙПУ.

— Моите детективи ще си държат очите и ушите отворени, докато работят по други случаи, и ви уверявам, че четирите хиляди души, които командвам, винаги ще носят със себе си снимка на предполагаемия престъпник и ще съобщават цялата новооткрита информация във временния команден център на Антитерористичната спецчаст.

Дрън-дрън.

Инспекторът завърши с думите:

— Ако е в някоя от петте общини на Ню Йорк, има голяма вероятност да го открием и ще го заловим.

Което означаваше, че с удоволствие ще пипне Халил преди федералните и ще ги остави да научат от сутрешните вестници.

Капитан Стайн му благодари и прибави:

— Освен това получих уверенията на началника на полицията, че всички униформени полицаи ще бъдат информирани преди патрулите си. Днес началникът има среща с колегите си от съседните окръзи и общини и ще ги помоли за съдействие и подкрепа. Общо над седемдесет хиляди души ще търсят нашия човек. Това е най-голямото издирване в историята на Ню Йорк.

Забелязах, че Алън Паркър си води подробни бележки. Може би щеше да ги използва в бъдещи изявления, а може и да пише телевизионни минисериали. Не вярвам много на писателите.

— Междувременно — каза Стайн — ще съсредоточим вниманието си върху средноизточната общност. — После предаде думата на Гейбриъл Хейтам.

Хейтам стана и се огледа. Като единственият присъстващ арабин и мюсюлманин, той можеше да е малко параноичен, но след толкова години работа в разузнавателния отдел на НЙПУ, а сега и в АСЧ сержантът запазваше самообладание. Веднъж беше споделил с мен: „Истинското ми име е Джибрил, което на арабски означава Гавраил. Но не го разпространявай — опитвам се да минавам за бял протестант.“

Харесвам го заради чувството му за хумор и в момента Гейб наистина се нуждаеше от него. Искам да кажа, че не е много трудно да си арабин в Ню Йорк, но за да си арабин и мюсюлманин в Средноизточния отдел на Антитерористичната спецчаст, трябва да си адски смел. Чудя се какво ли казва на приятелчетата си в джамията. „Хей, Абдул, снощи арестувах двама араби.“ Едва ли.

Сержант Хейтам ръководеше групите за наблюдение, детективите, придадени към АСЧ, които вършеха черната работа и следяха заподозрените екстремисти. Тези момчета часове наред висяха пред блокове и къщи, правеха снимки, подслушваха, записваха и следяха хора в коли, такситата, влакове, автобуси и пеш — което феберейците не можеха или не искаха да правят. Кофти работа, но абсолютно необходима в АСЧ. За нея отиваха много пари и средноизточната общност не беше много доволна, че постоянно е под око, но както се казва, ако не си направил нищо лошо, няма от какво да се страхуваш.

— От около пет часа в събота — информира ни Гейбриъл — моите хора претърсват всяко ъгълче в града. Успяхме да получим заповеди за обиск, които предвиждат всякакви възможности, освен спалнята на кмета. Разпитахме около осемстотин души в домовете им, в участъците, на работните им места и тук — лидери на граждански движения, заподозрени, обикновени араби и дори мюсюлмански религиозни водачи.

Не успях да устоя и му казах:

— Ако до обяд не надигнат вой поне двајсет адвокати от Арабската лига за граждански права, не си вършиш работата както трябва.

Всички се захилиха. Даже Кейт.

— Е — отвърна ми Гейб, — здравата поизпотихме и адвокатите от Арабската лига. Сега наемат еврейски адвокати да ни съдят.

Отново избухна смях, само че този път малко пресилен. В края на краищата, беше малко неловко. Но хуморът е много полезен при подобни деликатни проблеми. Искам да кажа, в залата присъстваха представители на различни култури и все още не бяхме чули поляка капитан Уидзински. Знаех страхотен полски виц, но сигурно щях да го запазя за друг път.

Гейбриъл продължи, без много да надува клаксона, и трябваше да признае:

— Нямаме никакви улики. Никакъв проблясък. Никой не иска да се замесва. Но ни остава да разпитаме още около хиляда души и да претърсим още стотина места. Освен това усилваме наблюдението на някои хора. Да, възможно е да засегнем някои граждански права, но за това ще мислим по-късно. — Той прибави: — Не измъчваме никого.

— Вашингтон ще оцени съдържаността ви — сухо отбеляза Кьоних.

Гейбриъл се обърна към Джак.

— Повечето от тези хора идват от страни, в които полицията първо бие и после задава въпроси. Те се объркват, ако поне не започнеш да ги заплашваш.

Кьоних се прокашля.

— Струва ми се, че е излишно да слушаме всичко това. Във всеки случай, сержант, няма...

— В градските и болничните морги лежат над триста души — прекъсна го Хейтам. — И не знаем още колко ще умрат.

Кьоних се замисли, но като имаше предвид скритите микрофони, не каза нищо.

Гейб седна.

В залата се възцари тишина. Всички навярно си мислеха за едно и също, а именно, че на сержант Гейбриъл Хейтам може да му се размине, ако се държи малко грубо с братята си по вяра. Това естествено можеше да е една от причините, поради която го бяха избрали в АСЧ. Освен това си разбираше от работата. Повечето от успехите на Антитерористичната спецчаст бяха резултат от наблюдението на момчетата от НЙПУ. Всичко останало — доносници, чуждестранни разузнавателни източници, анонимни обаждания, признания на осъдени и прочее — не можеше да се сравнява с информацията, която ни носеха ченгетата на улицата.

Изправи се капитан Уидзински от Транспортна полиция.

— Всички наши служители получиха снимката на Асад Халил и знаят, че това е най-търсеният човек в Америка. Опитавме се да не разкриваме връзката с полет сто седемдесет и пет, но слухът се разпространи.

Капитан Уидзински продължи за говори. Това бе един от онези случаи, в които Транспортна полиция играеше важна роля. Бегълците все някога пресичаха пътя на продавач на билети, ченге на автогара или летище. Ето защо беше важно хората на Уидзински да са нащрек и силно мотивирани.

Макар да не познавах Уидзински, знаех, че подобно на другите ченгета от Транспортна полиция, капитанът има комплекс за малоценност. Те изискваха признание и уважение, затова повечето интелигентни момчета от НЙПУ като мен им го даваха. Бяха опитни, услужливи и полезни. Ако им се изпречиш на пътя, намираха начин да ти го върнат тъпкано.

Уидзински бе едър мъж със зле скроен костюм. Представете си полска наденица, натъпкана в прекалено тясна обвивка. Освен това, изглежда, му липсваше всякакъв чар и дипломатичност, което ми харесваше.

— Кога хората ви са получили снимката на Халил? — попита го Джак Кьоних.

— Размножихме стотици снимки и пратихме патрулни коли до мостовете, тунелите, летищата, автогарите и така нататък. Освен това ги пратихме по факса навсякъде, където има факс машина. Пуснахме ги и по Интернет. Предполагам, че към девет вечерта в събота всички под наше командване са разполагали със снимка на Халил. В някои случаи даже по-рано. Но трябва да ви кажа, че качеството на снимките е отвратително.

— Значи Асад Халил може да се е качил на самолет, да е взел автобус или да е пресякъл мост преди девет часа вечерта и да не е бил забелязан — каза капитан Стайн.

— Точно така — потвърди Уидзински. — Първо разпространихме снимката на летищата, но ако беглецът е бил бърз, може да се е качил на самолет — особено на „Кенеди“, където всъщност е бил.

Никой не каза нищо. Капитан Уидзински продължи:

— В момента над сто наши детективи се опитват да установят дали е напуснал района на Ню Йорк и Ню Джърси през обект, който е под наша юрисдикция. Но както знаете, в щата живеят шестнайсет милиона души и ако е бил дегизиран или е имал фалшиви документи,

или пък съучастник, този тип може да се е измъкнал. Ню Йорк не е полицейски щат.

Няколко секунди всички мълчаха.

— Ами пристанищата? — попита Кьоних накрая.

— Да. Уведомихме митницата и имиграционната служба, в случай че Халил има билет за кораб до Арабия. Пратих и детективи със снимката. Но засега от него няма и следа. Ще продължаваме да държим пристанищата под око.

Всички започнаха да му задават въпроси и стана ясно, че Транспортна полиция внезапно е придобила страхотно значение. Уидзински успя да спомене факта, че един от убитите, Анди Макгил, е от неговите хора и макар детективите му да нямали друга мотивация, освен патриотизъм и професионализъм, смъртта на Макгил потресла колегите му.

Накрая му писна да го нападат от всички страни и каза:

— Знаете ли, според мен трябваше да покажем снимката на Асад Халил по всички телевизионни канали половин час след престъплението. Известно ми е, че е имало други съображения, но ако не разгласим всичко, този тип ще избяга.

— Има голяма вероятност вече да е заминал — отвърна Джак Кьоних. — Всъщност сигурно се е качил на първия самолет за Средния изток още преди телата да са изстинали. Във Вашингтон смятат така и поради тази причина са взели решение да не съобщаваме нищо на обществеността преди напълно да сме анализирали характера на трагедията.

— Съгласна съм с капитан Уидзински — каза Кейт. — Няма друга причина да крием тези факти, освен за да скрием собствените си... знаете какво.

Капитан Стайн беше на същото мнение.

— Мисля, че във Вашингтон са изпаднали в паника и са взели грешно решение. Ние го приехме и сега търсим човек, който има двудневна преднина.

Кьоних се опита да извърти въпроса.

— Е, снимката на Халил вече е публикувана. Но ако е избягал, това няма да промени нищо. — Той погледна документите пред себе си. — Преди да бъде предупредена Транспортна полиция, от „Кенеди“ са излетели четири самолета, на които може да се е качил. — Крал

Джак изреди имената на четири авиокомпани от Средния Изток. — Разбира се, имало е и други отвъдокеански полети, както и няколко до различни места в страната и на Карибите. За тях не е имал нужда от паспорт. Естествено, ние пратихме хора да го чакат, но никой от пътниците не е отговарял на неговото описание.

Забелязах, че Кейт ме гледа, което, предполагам, означаваше, че иска да се намеся.

— Мисля, че Халил е в Ню Йорк — казах аз. — И че ако не е тук, значи е някъде другаде в Щатите.

— Защо смяташ така? — попита ме капитан Стайн.

— Защото не е свършил.

— И какво трябва да свърши?

— Нямам представа.

— Но началото е било страхотно — каза Стайн.

— Почакайте да видите какво ще последва — отвърнах аз.

Също като мен, капитан Стайн понякога забравяше, че не е в участъка.

— Надявам се да грешиш, мамка му — рече той.

Канех се да отговоря, но господин ЦРУ най-сетне реши да се обади и ме попита:

— Защо сте толкова сигурен, че Асад Халил все още е в страната?

Погледнах господин Харис, който ме наблюдаваше. Обмислих няколко отговора, всички от които започваха и свършваха с майната ти, но после реших да не прекалявам.

— Като имам предвид психологическия профил на Асад Халил, ми се струва, че е от хората, които спират чак когато си свършат работата докрай. А той още не е приключил. Ще попитате откъде го зная. Е, човек като него би могъл да продължи да вреди на американските интереси в чужбина и да не го заловят години наред. Но вместо това той решава да дойде тук, в Америка, и да нанесе още по-тежък удар. Е, в такъв случай би ли се отбил само за час-два?

— Бихте ли нарекли това операция „Чайка“?

Погледнах към непосветените и поясних:

— С други думи, долита в страната, осира всичко и отлита.

Неколцина се подсмиваха и аз продължих:

— Не, това не е операция „Чайка“. „Това е... хм, операция Дракула“.

Сега вече, изглежда, привлякох вниманието на всички.

— Граф Дракула е можел да смуче кръв в Трансилвания още триста години и пак да му се размине. Но не, той иска да отиде в Англия — нали така? Но защо? За да изсмуче кръвта на екипажа на кораба ли? Не. В Англия имало нещо, което графът е искал. Нали? Е, какво е искал? Искан е оная мацка, която видял на снимката на Джонатан Харкър. Нали? Как ѝ беше името? Както и да е, той си пада по мацката, а тя е в Англия. Загрявате ли? Халил не е дошъл тук да убие всички на самолета или в „Конквистадор“. Тези хора са били само предястие, малко кръвчица, преди да му поднесат основното ястие. Следователно само трябва да открием мацката — в случая еквивалента за Халил — и все едно сме го пипнали. Загрявате ли?

Последва продължително мълчание и някои хора, които ме бяха гледали извърнаха очи. Помислих си, че Кьоних или Стайн ще ме накарат да си взема отпуска по болест или нещо подобно. Кейт се бе втренчила в бележника си.

Накрая Едуард Харис, какъвто си беше джентълмен, каза:

— Благодаря ви, господин Кори. Много интересен анализ. Всъщност аналогия.

Неколцина се подсмихнаха.

— Басирал съм се на десет долара с Тед Наш, че съм прав. Искате ли да се обзаложа и с вас?

На Харис като че ли му се прищя да си тръгне, но като истински спортсмен отвърна:

— Естествено. Нека са двайсет.

— Съгласен. Дайте на господин Кьоних една двайсетачка.

Харис се поколеба, после извади парите от портфейла си и ги даде на крал Джак, който ги прибра в джоба си.

Аз направих същото.

Понякога междуведомствените съвещания са досадни, но не и когато участвам аз. Искам да кажа, мразя бюрократите, които са толкова безцветни и предпазливи, че половин час след края на срещата не можеш да си спомниш имената им. Освен това исках всички в залата да си припомнят, че сме се събрали, защото предполагахме, че Халил все още се намира в страната. Веднага щом повярвах, че е

заминал, щяха да се отпуснат и да оставят другите отвъд океана да вършат работата. От време на време трябва да се държиш малко странно, за да убедиш някого. А аз владее това изкуство.

Кьоних, който не беше глупак, каза:

— Благодаря за убедителната аргументация, господин Кори. Мисля, че има петдесет процента вероятност да сте прав.

Кейт вдигна поглед от бележника си.

— Всъщност според мен господин Кори наистина е прав. — Тя се обърна към мен и за половин секунда очите ни се срещнаха.

Ако бяхме спали заедно, щях да се изчервя, но никой в тази зала, а всички бяха опитни психолози — не успя да долови нито капка посткоитално съучастничество. Божичко, предната вечер наистина бях постъпил правилно. Наистина. Нали така?

Капитан Стайн пръв наруши мълчанието и се обърна към Едуард Харис.

— Искате ли да споделите нещо с нас?

Харис поклати глава.

— Съвсем наскоро ми повериха този случай и още не съм се запознал с материалите. Вие имате повече информация от мен.

Всички си помислиха едно и също, а именно: „Глупости“. Но никой не каза нищо. Харис обаче ми рече:

— Жената се казваше Мина.

— Да. Беше ми на върха на езика.

Продължихме в тоя дух още десетина-петнайсет минути, после Кьоних си погледна часовника.

— Накрая, но не на последно място, думата ще вземе Алън.

Специален агент Алън Паркър се изправи. Беше малко нисичък за годините си, освен ако наистина не бе на петнайсет или дори на тринайсет.

— Ще бъда абсолютно откровен...

Всички изпъшкаха.

Алън като че ли се смути, после загоря и се поухили.

— Ще бъда... е, на първо място, хората във Вашингтон, които искаха да направляват информационния поток...

— Говорете на английски — прекъсна го капитан Стайн.

— Моля? А... добре... хората, които искаха да държат в тайна това...

— За кого става дума? — пак се обади Стайн.

— За кого ли? Ами... някои хора от администрацията.

— Например?

— Не зная. Наистина. Но, да речем, Съветът за национална сигурност. Не ФБР.

Капитан Стайн, който ги разбираше тия неща, отбеляза:

— Директорът на ФБР е член на Съвета за национална сигурност, Алън.

— Наистина ли? Както и да е, та тези хора са решили, че е време да разкрием всичко. Не наведнъж, а постепенно в течение на следващите седемдесет и два часа. Например по една трета от онова, което знаем, на ден.

— Например днес съществителните, утре глаголите и всичко останало в сряда, така ли? — попита Стайн.

Алън се насили да се усмихне.

— Не, но имам готово изявление от три части и днес ще раздам на всички първата.

— Искаме и трите през следващите десет минути — рече капитанът. — Продължавайте.

— Моля ви, разберете, че не аз правя новините и не аз решавам кои факти да бъдат съобщени. Просто изпълнявам заповеди. Но тъй като ръководя пресцентъра, ще съм много признателен, ако хората не дават интервюта или пресконференции, без да са ги съгласували с мен. От изключително значение е медиите и публиката да са информирани, но е още по-важно да знаят само онова, което искаме ние.

Той като че ли не забелязваше никакво противоречие в думите си, което ми се стори страшно.

Алън продължи да дрънка за значението на новините като могъщо оръжие в нашия арсенал и така нататък и реших, че ще спомене нещо за това как могат да ни използват с Кейт за примамка или как ще публикуват материал за Кадафи, който тъпчел майчето на Асад, но той не засегна нито една от тези теми, а ни разказа измислици за хора, убити заради изтичане на информация, предупредени престъпници, провалени операции и всевъзможни други проблеми, сред които затлъстяване, импотентност и лош дъх.

Накрая завърши с думите:

— Вярно е, че обществото има право да знае, но не е вярно, че ние сме длъжни да го осведомяваме.

И си седна.

Изглежда, никой не беше сигурен, че го е разбрал, та за да изясни нещата, Джак Кьоних рече:

— Никой не бива да разговаря с пресата. — Обаче прибави: — Днес следобед ще се проведе съвместна пресконференция на НЙПУ и ФБР, последвана от втора съвместна пресконференция на губернатора, кмета, началника на полицията и други. Някой по някое време ще съобщи онова, което вече мнозина знаят или подозират, а именно, че полет сто седемдесет и пет е бил обект на международен терористичен акт. Довечера президентът и членовете на Съвета за национална сигурност ще съобщят същата новина по телевизията. В продължение на няколко дни ще настъпи истинска медийна лудост и телефоните в съответните ви организации постоянно ще звънят. Моля, препращайте всички към Алън, който получава заплата, за да се занимава с пресата.

След това Кьоних ни напомни, че е обявена награда от един милион долара за информация, която доведе до арестуването на Асад Халил, а също и за федералния бюджет за купуване на сведения.

Решихме още няколко неясни въпроса и Джак Кьоних каза:

— Разбирам, че междуведомственото сътрудничество поставя пред нас известни предизвикателства, но сега е моментът да действваме заедно, да споделяме информация и да проявяваме добра воля. Когато заловим този човек, уверявам ви, всеки ще получи достатъчно признание.

Чух как шефът на детективския отдел в НЙПУ Робърт Мууди измърморва нещо като: „Винаги има първи“. Капитан Дейвид Стайн се изправи и заяви:

— Не бива по-късно да научим, че сме имали информация за този тип, която се е изгубила из етажите на бюрокрацията, както се случи със Световния търговски център. Не забравяйте — всички сведения ще се събират в Антитерористичната спецчаст. Не забравяйте също, че всички правоохранителни институции в страната, Канада и Мексико разполагат с подробностите за Халил и всички данни ще се препращат тук. Освен това, след като неговата снимка вече се появи по телевизията, можем да разчитаме на помощта на двеста милиона

граждани. Така че, ако Халил все още е на континента, може да извадим късмет.

„Е, Джон, пипнахме това приятелче и ще го задържим в пандиза, докато дойдеш. Побързай — това момче не ще да яде свинско и може да умре от глад.“

— Нещо смешно ли има, детектив? — попита ме Стайн.

— Не, господине. Просто си мислех нещо.

— Нима? Ами тогава кажете ни какво сте си мислили.

— Хм...

— Да го чуем, господин Кори.

Вместо да споделям тъпите си фантазии за джорджийското ченге, които можеха да са смешни само за мен, бързо измислих виц свързан с настоящото съвещание.

— Добре... Госпожа министърът на правосъдието иска да разбере коя е най-добрата правоохранителна институция — ФБР, ЦРУ или НЙПУ. Нали така? Та затова събира представители от трите организации край Вашингтон, пуска един заек в гората и казва на момчетата от ФБР: „Идете да намерите заека“. — Погледнах публиката си.

Изразенията на всички бяха неутрални, освен на Майк О'Лиъри, който се усмихваше в очакване.

— Момчетата от ФБР изчезват и два часа по-късно се връщат без заека, но разбира се, свикват голяма пресконференция и заявяват: „Направихме лабораторни анализи на всяка вейка и листо в гората, разпитахме двеста свидетели и заключихме, че заекът не е нарушил федерални закони и можем да го пуснем“. „Глупости — казва госпожа министърът на правосъдието. — Изобщо не сте намерили заека.“ Идва ред на момчетата от ЦРУ... — погледнах към господин Харис — и един час по-късно те също се връщат с празни ръце, но заявяват: „ФБР греши. Открихме заека, превъзпитахме го и сега е двоен агент, който работи за нас.“ „Глупости — казва госпожа министърът на правосъдието. — Изобщо не сте намерили заека.“ Следват момчетата от НЙПУ и петнайсет минути по-късно от гората се появява мечка, вдига ръце и вика: „Добре де! Заек съм! Заек съм!“

О'Лиъри, Хейтам, Мууди и Уидзински се захилиха. Капитан Стайн се опита да не се усмихва. Джак Къоних остана сериозен, както

и Алън Паркър, и господин Харис. Кейт... е, Кейт започваше да ми свиква, струва ми се.

— Благодаря ви, господин Кори — каза капитан Стайн. — Съжалявам, че ви попитах. — И закри съвещанието със следните мотивиращи думи: — Ако това копеле нанесе втори удар в Ню Йорк, повечето от нас тук ще трябва да се обадят в пенсионния си фонд. Това е всичко.

В шест часа в понеделник сутринта Асад Халил вдигна слушалката на звънящия телефон.

— Добро утро — разнесе се някакъв глас.

Той понечи да отговори, но гласът продължи без пауза и Халил Разбра, че съобщението е записано.

— Както пожелахте, събуждаме ви в шест часа сутринта. Температурата днес ще е около двадесет и пет градуса, безоблачно, в късния следобед има вероятност от кратки превалявания. Приятен ден благодаря, че избрахте „Шератон“.

Той затвори и изруга. Стана от леглото и отиде в банята, като взе със себе си двата глока. Избръсна се, изми си зъбите, използва тоалетната и взе душ, после поръси косата си със сива боя и я среса на път, като я изсуши с монтирания на стената сешоар.

Също като в Европа, в Америка имаше много предмети на лукса много записани гласове, меки дюшеци, гореща вода и стаи без насекоми и гризачи. Такава цивилизация не можеше да създаде добри пехотинци и тъкмо затова американците бяха променили принципите на водене на война. Война с натискане на бутони. Лазерно насочвани бомби и ракети. Война на страхливци.

Мъжът, с когото щеше да се срещне днес, Пол Грей, беше един от тези страхливци и се бе превърнал в специалист по тази игра на дистанционно убиване, беше се превърнал в богат търговец на смърт. Скоро щеше да е мъртъв търговец на смърт.

Халил се върна в спалнята, легна на пода с лице към Мека и каза сутрешните си молитви. Когато свърши със задължителните, каза:

— Нека Господ днес ми даде живота на Пол Грей, а утре — живота на Уилям Садървейт. Нека Господ ми помогне в пътуването и благослови този джихад с победа.

Асад се изправи и си облече бронираната жилетка, чиста риза и белъ и сив костюм.

После отвори телефонния указател на Джаксънвил на раздела, в който му бяха казали да търси — ЧАРТЪРНИ ПОЛЕТИ. Преписа

няколко номера на един бележник, скъса листа и го прибра в джоба си.

Под вратата бяха пъхнали плик със сметката му, както и съобщение, че вестникът му е на прага. Той надникна през шпионката, не видя никого и излезе в коридора. На килимчето имаше вестник и Халил го взе.

Застана под светлината на настолната лампа и погледна първата страница. Видя две цветни снимки на самия себе си — в анфас и профил. Надписът гласеше: „Търси се Асад Халил, либиец, приблизително тридесетгодишен, височина 1,82 м., говори английски, арабски, малко френски, италиански и немски. Въоръжен и опасен.“

Отнесе вестника пред огледалото в банята и го вдигна вляво от лицето си. Сложи си бифокалните очила и погледна през обикновеното стъкло над лещите. Направи няколко гримаси, после отстъпи назад и леко завъртя глава настрани, така че да види профила си.

Накрая остави вестника, затвори очи и мислено си представи лицето от огледалото и от снимките. Чертата, която изпъкваше най-силно, бе гърбавият му нос с раздути ноздри. Веднъж беше канал на Борис за това.

„В Америка живеят много раси — му бе отвърнал руснакът. — В някои градски райони има американци, които правят разлика между виетнамец и камбоджанец или между филипинец и мексиканец. Но когато човек произхожда от Средиземноморието, може да е израелец, египтянин, сицилианец, грък, малтиец, испанец или дори либиец. — Борис, който както винаги смърдеше на водка, се засмя на собствената си шега и прибави: — Средиземно море е свързвало древния свят — не е разделяло хората като днес, и преди Иисус и Мохамед е падало страхотно чукане.“

Халил ясно си спомняше, че ако не беше присъствал, Малик щеше да убие руснака на място. Наставникът му стоеше зад Борис и поклати глава, като в същото време прокара показалец по гърлото си.

Бившият агент от КГБ не го видя, но сигурно се сети какво прави Малик, защото рече: „О, да, пак изрекох богохулство. Нека аллах, Мохамед, Иисус и Авраам ми простят. Моите светци и пророци са дойче марки, швейцарски франкове и долари. Единственият храм, в който влизам, е женската вагина. Единственото ми свещенодействие е чукането. Господ да ми е на помощ.“

След което се разплака като жена и излезе от стаята.

В друг случай Борис му беше казал: „Един месец преди да заминеш за Америка не се показвай на слънце. Мий си лицето и ръцете с избелващ сапун, който ще ти бъде даден. В Америка по-светлата кожа е за предпочитане. Освен това, когато потъмнееш от слънцето, белезите на лицето ти се виждат по-ясно. Всъщност откъде са ти?“

„От жена“ — искрено отвърна Халил.

Руснакът се засмя и го потупа по гърба. „Значи така, мой богобоязлив приятелю, приближил си се достатъчно до жена, за да ти издере лицето. Чука ли я?“

Малик не присъстваше и Асад призна: „Да.“

„Преди или след като я чука те издра?“

„След.“

Борис се стовари на стола и се запревива от смях. „Невинаги те дерат, след като си ги чукал — каза той накрая. — Виж моето лице. Опитай пак. Следващия път може да е по-добре.“

Руснакът все още се смееше, когато Халил пристъпи към него. Доближи устни към ухото му и прошепна: „След като ме издра, аз я удуших с голи ръце“.

Борис престана да се смее и очите им се срещнаха. „Не се съмнявам.“

Асад вдигна клепачи и отново се погледна в огледалото. Белезите от ноктите на Бахира не бяха толкова забележими, а с очилата и мустаците носът му не изпъкваше толкова силно.

Във всеки случай нямаше друг избор, освен да продължи напред, уверен, че аллах ще заслепява враговете му, че ще ги заслепява собствената им глупост и типичната американска неспособност да се съсредоточават върху нещо за повече от няколко секунди.

Халил отнесе вестника на бюрото и без да сяда, прочете водещия материал. Говореше английски добре, но имаше проблеми с четенето. Латинските букви го объркваха, в правописа като че ли нямаше никаква логика, групирането на буквите не му подсказваше как се произнасят, а езикът на журналистите изглеждаше абсолютно различен от говоримия.

Все пак довърши статията и успя да разбере, че американското правителство е признало терористичния акт. Споменаваха се някои подробности, но не и най-интересните, помисли си той, нито най-срамните факти.

На цяла страница бяха изброени имената на всичките триста и седем мъртви пътници. Имаше отделен списък за екипажа. Липсваше само Юсеф Хадад.

Онези, които лично беше убил, бяха посочени под заглавието „Загинали при изпълнение на служебните си задължения“.

Халил забеляза, че фамилиите на неговите придружители, които познаваше само като Филип и Питър, са Хъндри и Горман. Освен тях видя имената на двама федерални маршали, за чието присъствие на борда нямаше представа.

За миг се замисли за Хъндри и Горман. Бяха се държали любезно и внимателно с него. Грижеха се да му е удобно и да има всичко, което му трябва. Извиниха се за белезниците и му предложиха по време на полета да свали бронираната си жилетка, ала той отказа.

Но въпреки добрите си обноски Хъндри, който се бе представил като агент от Федералното бюро за разследване, проявяваше известна снизходителност, от време на време презрителност, а един-два пъти дори враждебност.

Другият, Горман, не беше споменал коя институция представлява. Но Асад не се съмняваше, че е агент от Централното разузнавателно управление. Горман се отнасяше с него като с равен, навярно като с колега от разузнаването.

Двамата се бяха редували да седят до него. Халил използва възможността и разказа на Горман какво е извършил в Европа. Отначало агентът, изглежда, се съмняваше, но накрая остана впечатлен.

„Вие или сте добър лъжец — каза му той, — или сте блестящ убиец. Ще разберем кое от двете.“ На което Асад отвърна: „Аз съм и двете и вие никога няма да научите кое е лъжа и кое — истина“.

„Не бъдете толкова сигурен“ — рече Горман.

После двамата агенти няколко минути тихо разговаряха. Хъндри зае мястото до Халил и се опита да го накара да му разкаже същото, което беше споделил с колегата му. Но Асад му говореше само за исляма, своята култура и родина.

Спомнил си за тази игра, която го забавляваше по време на полета, той се усмихна. Дори американците я бяха намерили за смешна. Но явно разбираха, че са в присъствието на човек, към когото не бива да се отнасят със снизхождание.

И накрая, точно когато Юсеф Хадад отиде до тоалетната, за да му даде знак да поиска разрешение да се облекчи, Халил каза на Горман: „Аз убих полковник Хамбрехт в Англия. Това беше първата стъпка от мисията ми.“ „Каква мисия?“ — попита агентът.

„Да убия седмината останали живи американски пилоти, които участваха във въздушния удар срещу Ал Азизия на петнадесети април хиляда деветстотин осемдесет и шеста година. Тогава загина цялото ми семейство.“ Горман помълча, после рече: „Съжалявам за семейството ви. Мислех, че имената на онези пилоти са строго секретни.“ „Секретни са, разбира се. Но и най-големите тайни могат да се разкрият — просто струват повече пари.“ След това Горман му каза нещо, което го тревожеше и до този момент. „И аз имам една тайна за вас, господин Халил. Отнася се до майка ви и баща ви. И до други лични въпроси.“ Въпреки волята си Халил ухапа примамката. „За какво става дума?“ „Ще научите в Ню Йорк. След като ни кажете каквото ни интересува.“ Юсеф Хадад излезе от тоалетната и Халил нямаше време за губене. Няколко минути по-късно Питър Горман отнесе тайните си в гроба.

Асад прегледа вестника до края, но нямаше почти нищо друго интересно, освен наградата от един милион долара. Не бяха много пари, помисли си той, като се имаха предвид всички убити от него хора. Всъщност това бе обида към семействата на жертвите и към самия него.

Халил хвърли вестника в кошчето, взе сака си, отново надзърна през шпионката, отвори вратата и отиде право в колата си.

Запали двигателя, излезе от паркинга на „Шератон“ и се върна на шосето.

Беше 07:30, по небето нямаше нито облаче и движението не бе натоварено.

Той се насочи към търговския район, доминиран от огромен супермаркет, наречен „Уин-Дикси“. В Триполи му бяха казали, че може да намери монетни телефони на бензиностанции или край магазини, а понякога и в пощенски станции, като в Либия и Европа. Но трябваше да избягва пощите. Видя няколко автомата край входа на супермаркета и спря на почти пустия паркинг. Взе монети от сака си, пхна един от пистолетите в джоба си, слезе от колата и се запъти към телефоните.

Погледна номерата, които бе записал, и набра първия.

Отговори му женски глас.

— „Алфа Ейвиейшън Сървисис“.

— Бих искал да наема самолет и пилот до Дейтона Бийч — каза той.

— Да, господине. За кога ви трябва?

— Имам среща в девет и тридесет в Дейтона.

— Къде сте сега?

— Обаждам се от летището в Джаксънвил.

— Добре, тогава колкото може по-бързо елате тук. Службата ни е на общинското летище „Крейг“. — Знаете ли къде е?

— Не, но ще дойда с такси.

— Добре. Колко души ще пътуват, господине?

— Само аз.

— Добре... Ще желаете ли пилотът да ви върне?

— Да, но престоят ми ще е кратък.

— Добре... Не мога да ви съобщя точна цена, но е някъде около триста долара, плюс престоя. Летищните такси са за ваша сметка.

— Да, добре.

— Името ви, господине?

— Димитриос Пулос. — Той произнесе името по букви.

— Добре, господин Пулос, когато пристигнете на летището, кажете на шофьора, че сме в края на редицата от хангари откъм северната страна. Има голяма табела „Алфа Ейвиейшън Сървисис“. Можете да попитате всеки.

— Благодаря. Приятен ден.

— Подобно.

Халил затвори.

В Триполи го бяха уверили, че наемането на самолет и пилот в Америка ставало по-лесно, отколкото на автомобил. За второто ти трябвали кредитна карта, шофьорска книжка и имало възрастова граница. Но във фирмите за чартърни самолети не задавали повече въпроси, отколкото в такси. „Американските власти не следят толкова внимателно частните полети — бе му обяснил Борис, — колкото в Либия или Русия. Няма да ти искат документи. Самият аз съм го правил много пъти. Те предпочитат да им платиш в брой, отколкото с кредитна карта. Така могат да си спестят данъците.“

Халил кимна. Пътуването му ставаше все по-лесно. Той пусна монета в телефона и набра запомнен наизуст номер.

Отговори му мъжки глас.

— „Грей Симюлейшън Софтуер“. Тук е Пол Грей.

Асад дълбоко си пое дъх.

— Господин Грей, обаждат се полковник Ицхак Хурок от израелското посолство.

— А, да, очаквах да ми позвъните.

— Предупредиха ли ви от Вашингтон?

— Да, разбира се. Споменаха за девет и половина. Къде сте сега?

— В Джаксънвил. Току-що кацнах.

— А, добре, ще ви трябват около два и половина часа, за да пристигнете тук.

— На общинската аерогара ме чака чартърен самолет, а разбрах, че вие живеете на летище.

Пол Грей се засмя.

— Ами, би могло да се каже. Спрус Крийк край Дейтона Бийч. Вижте, полковник, имам идея. Мога да долетя до „Крейг“ и да ви взема с моя самолет. Ще се срещнем в чакалнята. Полетът е по-малко от час. Мога да излетя след десет минути. После ще ви върна на международното летище в Джаксънвил навреме за полета ви до Вашингтон. Какво ще кажете?

Халил не беше очаквал такова развитие на нещата и се замисли.

— Вече ангажирах кола до общинската аерогара и посолството е платило за самолета. Във всеки случай, наредиха ми да не приемам услуги. Нали разбирате?

— Естествено. Но когато пристигнете тук, все пак ще приемете една студена бира.

— С удоволствие.

— Добре. Проверете дали пилотът знае как да стигне до Спрус Крийк. Ако има проблеми, просто ми се обадете, преди да излетите.

— Непременно.

— И когато кацнете, позвънете ми от центъра за поддръжка и зареждане на летището. Ще дойда да ви взема с количката си за голф.

— Благодаря ви. Както ви е предупредил моят колега, посещенията ми са дискретни.

— А? А, да. Ясно. Сам съм.

— Добре.

— Уредил съм ви страхотно представление — каза Пол Грей.

„И аз на вас, капитан Грей.“

— С нетърпение очаквам да го видя.

Халил затвори и се върна в колата. Въведе общинското летище „Крейг“ в сателитния навигатор и излезе на шосето.

Потегли на изток от северната част на Джаксънвил, последва инструкциите на навигационната система и след двадесет минути наближи входа на аерогарата.

Както му бяха казали в Триполи, на портала нямаше охрана и той продължи по пътя, който водеше към сградите около контролната кула.

Тук слънцето светеше силно като в Либия, и земята беше равна и еднообразна.

Повечето постройки бяха хангари, но имаше малък терминал и служба за коли под наем. Видя надпис ВЪЗДУШНА НАЦИОНАЛНА ГВАРДИЯ — ФЛОРИДА, който му се стори някак военен и го изпълни с известно безпокойство. До този момент не знаеше, че отделните щати имат собствена армия. А може и да не бе разбрал надписа. „В Америка — беше го предупредил Борис — значението на много надписи не е ясно дори за американците. Ако по тази причина направиш някакво нарушение, не изпадай в паника, не се опитвай да бягаш и не убивай никого. Просто се извини и признай, че не си разбрал надписа или че не си го видял. Дори полицията ще приеме това обяснение. Единствените надписи, които виждат и разбират американците, са «Продажби», «Безплатно» и «Секс». Веднъж в Аризона видях пътен знак, на който пишеше «Безплатен секс — ограничение на скоростта 65 км/ч.» Разбираш ли?“

Халил не бе разбрал и руснакът му обясни.

Във всеки случай той заобиколи табелата и скоро видя голям надпис АЛФА ЕЙВИЕЙШЪН СЪРВИСИС.

Освен това забеляза, че на паркинга до фирмата за автомобили под наем има много регистрационни номера с различни цветове, така че нюйоркските нямаше да направят впечатление.

Асад остави колата на свободно място, отдалечено на известно разстояние от авиокомпанията, взе сака с втория глок и резервните пълнители, слезе и се запъти към „Алфа Ейвиейшън“.

Тук беше много влажно, слънцето блестеше силно и Халил разбра, че спокойно може да си сложи слънчеви очила. Ала в Триполи му бяха казали, че мнозина американци смятали за грубост да носят тъмни очила, когато разговарят с друг човек. Според Борис обаче южняшките полицаи не си сваляли очилата, което не било проява на грубост, а демонстрация на сила и мъжественост. Руснакът бе признал, че нюансите не са му съвсем ясни.

Халил огледа летището, като заслони очи с длан. Повечето самолети бяха малки, с един или два двигателя. Бе много шумно и миришеше на гориво.

Той отиде до стъклената врата на „Алфа Ейвиейшън Сървисис“, отвори я и влезе. Лъхна го студен въздух и го накара да затаи дъх.

Едрата жена на средна възраст зад гишето се изправи.

— Добро утро. Какво обичате?

— Казвам се Димитриос Пулос и се обадох...

— Да, господине. Разговаряхте с мен. Как бихте желали да платите?

— В брой.

— Добре, тогава ми дайте петстотин сега и когато се върнете, ще доуредим сметката.

Халил отброи петстотин долара и жената му даде квитанция.

— Седнете, господине. Ще повикам пилота.

Той се настани на дивана в малкия офис. Тук бе по-тихо, но въздухът беше прекалено студен.

Служителката разговаряше по телефона. Асад забеляза две списания на масичката пред дивана. Едното бе „Таймс-Юниън“, което беше видял в мотела. Другото се казваше „Ю Ес Ей Тудей“. На първите страници видя собствените си цветни снимки. Прочете статията като от време на време хвърляше погледи към жената.

Ако не друго, този материал бе още по-неясен от вестника, макар думите да бяха по-прости. Малка цветна карта показваше маршрута на полет 175 от Париж до Ню Йорк. Халил се зачуди какъв смисъл има да я публикуват.

Няколко минути по-късно се отвори една странична врата и в офиса влезе жена на около двадесет и пет години. Носеше тъмнозелени панталони, пуловер и слънчеви очила. Русата ѝ коса беше

къса и отначало Халил я помисли за момче, после разбра грешката си и тя дори му се стори привлекателна.

Жената се приближи до него.

— Господин Пулос?

— Да. — Той се изправи, сгъна списанието така, че снимката му да не се вижда, и го остави при другото.

Тя си свали очилата и погледите им се срещнаха. Момичето се усмихна, с което спаси собствения си живот, както и този на по-възрастната служителка.

— Здравейте. Аз съм Стейси Мол и днес ще бъда ваш пилот.

Халил онемя за момент, после кимна и забеляза, че жената му подава ръка. Той я стисна с надеждата, че тя не е обърнала внимание на изчервяването му.

— Имате ли друг багаж, освен този сак? — попита Стейси Мол.

— Не. Това е всичко.

— Добре. Искате ли да отидете до тоалетната?

— А... не...

— Добре. Пушите ли?

— Не.

— Тогава трябва да изпуша една цигара тук. — Тя извади пакет цигари от джоба на гърдите си и запали. — Само минутка. Искате ли шоколад или нещо друго? — Докато говореше, момичето припряно дърпаше от цигарата. — Слънчеви очила? Имаме няколко чифта ей там. Полезни са, когато летиш.

Халил погледна към гишето и забеляза витрина със слънчеви очила. Избра си едни, на които имаше етикет с надпис „24.95“. Не можеше да разбере този американски начин на определяне на цените, при който всичко струваше няколко цента по-малко от цял долар. Свали бифокалните очила, сложи си тъмните и се погледна в огледалцето над витрината.

— Да — усмихна се той. — Ще ги взема.

Жената зад щанда каза:

— Дайте ми двацет и пет и аз ще се погрижа за Флорида вместо вас.

Нямаше представа за какво говори, но извади от портфейла си две двацетдоларови банкноти и ѝ ги подаде. Тя му върна рестото.

— Дайте ми очилата да отрежа етикета.

Халил се поколеба, но не виждаше начин да ѝ откаже. Свали очилата, ала тя не погледна към него.

— Добре, да вървим — рече русото момиче.

Той се обърна и видя, че тя държи сака му.

— Аз ще си го нося.

— Не, това е мое задължение. Вие сте клиентът. Готов ли сте?

Когато се запъти към вратата, по-възрастната служителка му каза:

— Приятен полет.

— Благодаря — отвърна Асад. — Приятен ден.

Двамата с момичето излязоха навън.

— Последвайте ме — рече Стейси Мол.

Насочиха се към малък самолет, спрял недалеч от офиса.

— Откъде сте? — попита тя. — От Русия ли?

— От Гърция.

— Наистина ли? Мислех си, че Димитриос е руско име.

— Дмитрий е руско име. Димитриос е гръцко.

— Всъщност наистина приличате на руснак.

— Не. От Атина съм.

— В Джаксънвил ли кацнахте?

— Да. На международното летище в Джаксънвил.

— Направо от Атина ли?

— Не. От Атина до Вашингтон.

— Ясно. Хей, не ви ли е горещо с тоя костюм? Свалете си връзката и самото.

— Добре съм. Тук не е по-горещо от там, откъдето идвам.

— Без майтап?

— Позволете ми да взема сака.

— Няма проблем.

Стигнаха до самолета.

— Трябва ли ви сакът — попита жената, — или да го прибера в багажното отделение?

— Трябва ми. — Той прибави: — Вътре има чуплива керамика.

— Какво по-точно?

— Древни съдове. Продавам антики.

— Без майтап? Добре, ще се опитам да не сядам върху сака ви.

— Тя е засмя и внимателно го остави на асфалта.

Халил погледна малкия синьо-бял самолет.

— Добре — рече Стейси Мол, — за ваша информация това е „Пайпър Чероки“. Използвам го предимно за учебни цели, но от време на време извършвам и кратки чартърни полети. Притеснява ли ви, че съм жена?

— Не. Убеден съм, че сте опитна.

— Нещо повече. Страхотна съм.

Той кимна, но усети, че отново се изчервява. Зачуди се дали има начин да убие тази безсрамница, без да излага на опасност бъдещите си планове. „Може да изпиташ желание да убиеш, когато не се налага — бе му казал Малик. — Запомни, лъвът не изпитва желание, а само необходимост да убива. Всяко убийство е рисковано. С всеки следващ риск опасността се удвоява. Убивай, когато трябва, но не за удоволствие или от гняв.“

— Хей — рече момичето, — изглеждате добре с цайси... с очила де.

Халил кимна.

— Благодаря.

— Всичко е готово. Предварително направих проверката. Ще тръгваме ли?

— Да.

— Страх ли ви е да летите?

Прииска му се да ѝ каже, че е пристигнал в Америка със самолет, чиито пилоти са били мъртви, но отвърна:

— Често летя.

— Добре. — Тя скочи върху дясното крило, отвори вратата и протегна ръка. — Дайте ми сака.

Халил ѝ го подаде и Стейси Мол го остави на задната седалка, после се наведе и посочи.

— Стъпете с левия крак на ей онова стъпало и се хванете за дръжката на корпуса. — Тя посочи скобата точно над десния прозорец.

— Аз ще вляза първа — няма друга врата, — после ще се качите вие.

Асад изпълни инструкциите ѝ. После се обърна и я погледна. Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго и момичето му се усмихна.

— Удобно ли се настанихте?

— Да.

Той се пресегна назад и взе сака в скута си. Стейси Мол закопча колана си и му каза да направи същото. Той се подчини, без да премества сака.

— Непременно ли трябва да го държите в скута си? — попита тя.

— Докато сме във въздуха.

— Някакво лекарство ли има вътре?

„Трябва да съм близо до пистолетите си.“

— Съдовете са крехки. Може ли да ви попитам нещо? Не трябва ли да представим план за полета? Или вече сте го направили?

Момичето посочи през прозореца.

— Ние сме в юрисдикцията на Търговската камара. Нямаме нужда от план за полет.

Стейси Мол му подаде слушалки с ларингофон и той си ги сложи.

— Викам Димитриос. Как ме чуваш, Димитриос? Може ли да ти говоря на „ти“?

Халил се прокашля.

— Чувам ви.

— И аз. Така е по-добре, отколкото да надвикваме двигателя. Хей, нали може да те наричам Димитриос?

— Да.

— Аз съм Стейси.

— Добре.

Тя си сложи слънчеви очила и запали двигателя.

— Днес използваме четиринайсета писта — осведоми го Стейси.
— Небето е чисто чак до Дейтона Бийч, никой не е съобщил за турбуленция, вятърът е южен и на руля е най-добрият пилот във Флорида.

Той кимна.

Жената спря в края на писта 14, пресегна се през него и заключи вратата, провери двигателя и каза в микрофона:

— Пайпър петнайсет готов за излитане.

— Имаш разрешение за излитане, петнайсети — отвърна кулата.

Стейси Мол натисна дросела, освободи спирачката и самолетът се понесе по пистата. След двадесет секунди се откъсна от земята и се устреми нагоре.

Стейси зави надясно и се насочи почти право на юг, после натисна няколко бутона на пулта и обясни на Асад:

— Това е глобална сателитна навигационна система. Знаеш ли как действа?

— Да. Имам такава в колата си. В Гърция.

Стейси се засмя.

— Добре. Тогава отговаряш за навигационната система, Димитриос.

— Наистина ли?

— Майтап. Хей, искаш ли да млъкна?

За своя изненада Халил отвърна:

— Компанията ти ми е приятна.

— Добре. Но ми кажи, ако започна много да дрънкам.

Той кимна.

— Полетът до летището в Дейтона Бийч ще продължи от четирийсет до петдесет минути — каза Стейси. — А може и по-малко.

— Всъщност не пътувам точно за летището на Дейтона Бийч.

Тя го погледна.

— Къде точно искаш да отидеш?

— Казва се Спрус Крийк. Знаеш ли къде е?

— Естествено. Ще препрограмирам системата. — Момичето натисна други бутона на пулта.

— Съжалявам, ако ти създавам проблеми — рече той.

— Няма нищо. Това е по-лесно, отколкото на голямото летище, особено в чудесен ден като днешния.

— Добре.

Тя се отпусна назад, погледна контролния пулт и каза:

— Разстояние — сто петдесет и пет километра, време — четирийсет и една минути, очакван разход на гориво — четирийсет и три литра. Фасулска работа.

— Моля?

Стейси се обърна към него.

— Това е жаргон. Фасулска работа. Нещо като „няма проблем“.

Той кимна.

— Ще се опитвам да не използвам жаргон. Ако нещо не разбираш, кажи: „Стейси, говори на английски“.

— Добре.

— Издигнахме се на седемстотин и петдесет метра. Намираме се на изток от джаксънвилската въздушна база на военноморския флот. Можеш да я видиш там долу. Другото летище на запад се нарича „Сесил“ и също беше тяхно, но вече не се използва много. Виждаш ли изстребители? Обикновено са на учения. Извинявай, не е моя работа, но защо отиваш в Спрус Крийк?

— Имам делова среща с един колекционер на гръцки антики.

— Ясно. Колко време ще останем? Около час?

— Навярно по-малко. Но в никакъв случай повече.

— Не се притеснявай. Днес нямам други ангажименти.

— Няма да отнеме много.

— Знаеш ли къде трябва да идеш, когато кацнем?

— Да.

— Бил ли си там друг път? В Спрус Крийк?

— Не.

— Там са червиви от пари. Е, не всички са милионери, но повечето са много надути. Нали разбираш? Лекарите, адвокати и бизнесмени, които се мислят за големи летци. Но има и много истински пилоти. Те са страхотни, но понякога се самоубиват с малките си спортни самолети. Извинявай, не бива да приказвам за катастрофи с клиентите. — Тя се засмя.

Халил се усмихна.

— В Спрус Крийк живеят и пенсионирани военни. Страшни мъжкарите. Нали знаеш, искам да кажа, че се смятат за Божи дар за жените. Разбираш ли?

— Да.

— А бе, човекът, с когото ще се срещаш, да не би случайно да се казва Джим Маркърс?

— Не.

— Ох, добре! Понеже ходех с тоя идиот. Бивш пилот от военноморските сили, сега работи в „Ю Ес Еърлайнс“. Баща ми беше военен пилот. Казваше ми никога да не ходя с летци. Добър съвет. Хич не ща и да го погледна онова копеле. Добре, стига за моите проблеми. Долу вляво — сега не се вижда, ще прелетим над него на връщане — е Сейнт Оугъстин. Най-старото селище в Америка. Искам да кажа, европейско селище. Да не забравяме, че първи тук са били индианците.

— Бившите военни летци в Америка богати ли са? — попита Халил.

— Ами... зависи. Получават добра пенсия, ако имат достатъчно години служба и висок чин. Например полковник. Във флота това се равнява на капитан. Живеят си царски, ако са спестили малко пари и не са си прахосвали цялата заплата. Много от тях се занимават с някакъв свързан с професията им бизнес. Нали разбираш? Например работят в частни компании, които произвеждат части или оръжия за бойни самолети. Имат връзки и познават занаята. Други стават пилоти в богати фирми. Големите клечки обичат да назначават бивши военни. Понеже били мъжки момчета и така нататък. Президентът на фирмата иска човек, който е хвърлял бомби върху нещастни копелета. За да могат да се хвалят на приятелите си: „Моят пилот е полковник Смит, дето скъса задниците на сърбите и иракчаните“. Нали разбираш?

— Или на либийците.

— Никога не сме бомбардирани либийците. Нали?

— Струва ми се, че сте ги бомбардирани. Преди много години.

— Наистина ли? Не си спомням. Трябва да престанем с тия неща. Хората ни мразят.

— Да.

Самолетът продължи на юг.

— Току-що минахме над Палатка — каза Стейси Мол. — Ако погледнеш надясно, ще видиш бомбардировъчното стрелбище на флота. Онзи огромен опустошен район там долу. Не можем да се приближим повече, защото е забранено. Но мишените се виждат. Хей! Днес имат учение. Видя ли как оня тип пикира и после се издигна право нагоре? Леле! Страхотен номер. Обикновено летят високо и просто си пускат бомбите, но понякога се упражняват ниско — все едно минават под обхвата на противниковия радар. Нали разбираш? Гледай, гледай! Видя ли! Още един пикира. Леле! Виждаш ли?

Сърцето на Асад Халил силно биеше в гърдите му. Той затвори очи и в мрака видя червения пламък на носещия се към него изстребител, очертал се на фона на сиянието на Триполи. Беше само на една ръка разстояние от лицето му или навярно просто така си го спомняше след всичките тези години. Изстребителят внезапно се издигна нагоре и секунди по-късно изтътнаха четири мощни експлозии. И светът около него рухна.

— Димитриос? Димитриос? Добре ли си?

Той усети, че е скрил лицето си в шепа. По челото му се стичаше пот. Жената го разтърсваше за рамото. Той отпусна ръце и дълбоко си пое дъх.

— Да, добре съм.

— Сигурен ли си? Ако ти се доповръща, ще ти дам торбичка.

— Добре съм. Благодаря.

— Искаш ли вода?

Халил поклати глава.

— Вече ми мина.

— Добре.

Продължиха на юг над вътрешността на Флорида. След няколко минути Асад каза:

— Сега се чувствам много по-добре.

— Наистина ли? Може би не бива да гледаш надолу. Нали разбираш? Шемет. Как е шемет на гръцки?

— Пак така. Шемет.

— Без майтап? Значи аз зная гръцки.

Той я погледна и Стейси срещна очите му.

— Само се шегувах — каза тя.

— Разбира се. — Защото, ако знаеше гръцки, щеше да разбереш, че аз не зная.

— Наляво — обаче недей да гледаш — е Дейтона Бийч. Можеш да видиш големите хотели на плажа. Недей да гледаш. Как се чувстваш?

— Добре съм.

— Чудесно. Започваме да се спускаме. Може малко да се пораздрусаме.

Самолетът се спусна на триста метра и турбулентността се усили.

— Как си? — попита Стейси Мол.

— Добре.

— Хубаво. Няма да стане по-зле. — Тя настрои честотата на радиостанцията и излъчи сигнала си. Разнесе се записан женски глас:

— Летище Спрус Крийк, вятър шестнайсет километра в час.

Стейси превключи на друга честота и каза:

— Спрус Крийк, тук Пайпър петнайсет. Намирам се на три километра западно от вас и се спускам към двайсет и трета писта.

— На кого говориш? — попита Халил.

— Просто съобщавам къде се намирам на другите самолети в района. Тук няма контролна кула. Спрус Крийк е на десет километра от летището в Дейтона Бийч. Минавам ниско на запад оттам, за да заобиколя радара им и да не се налага да се свързвам с тях. Разбираш ли?

Той кимна.

— Значи... никой... няма да... забележи пристигането ни, така ли?

— Не. Защо питаш?

— В моята страна се следи движението на всички самолети.

— Това е частно летище. — Тя наклони самолета и бавно започна да завива. — Селището се охранява. Нали знаеш? Ако не те посрещне някой от местните жители, нацистът на портала те кара да се съблечеш гол, за да те претърси.

Халил отново кимна. Знаеше го и тъкмо затова пристигаше със самолет.

— Преди идвах от време на време с кола на гости на моя — продължи Стейси Мол — и идиотът му с идиот понякога забравяше да предупреди нациста. Нали разбираш? Искам да кажа, след като щеше да се чу... щеше да... както и да е, нормално е да запомни, че ще дойда. Нали така? Затова винаги, когато можех, идвах със самолет. Искам да кажа, може да си убиец, но ако имаш самолет, просто си кацаш, и толкова. А бе тя би трябвало да монтират противовъздушни оръдия. Нали разбираш? И да въведат парола. Приятел или враг? Ако не знаеш паролата, откриват огън и те свалят. — Тя се засмя. — Някой ден ще пусна бомба над скапаната къща на тоя тип. Може би точно над басейна му, когато плува гол. Заедно с последното си гадже. Мъже! Божичко, писнали са ми. Не мога да живея с тях, нито без тях. Женен ли си?

— Не.

— Виждаш ли онзи кънтри-клуб ей там? — след малко попита Стейси. — Игрище за голф, тенис кортове, частни хангари точно до някои от къщите, басейни — тия смотльовци добре си живеят. Нали разбираш? Виждаш ли оная голяма жълта къща? Там живее един

известен киноактьор, който обича сам да пилотира самолета си. Виждаш ли оная голяма бяла къща с басейна? Собственикът е нюйоркски магнат, има двумоторен самолет. Веднъж се запознах с него. Симпатяга. Евреин е. Момчетата сигурно го харесват също толкова, колкото и киноактьора. Опитвам се да открия къщата на оня другия... как се казваше?... Не се сещам, но е пилот от „Ю Ес Еърлейс“, написал е два романа... не мога да си спомня имената им... и беше приятел на моя. Искаше да ме използва за една от книгите си. Какво щеше да ми струва това? Божичко! Мъже!

Халил погледна големите къщи, палмовите дървета, басейните, зелените морави и самолетите, паркирани край някои от сградите. Мъжът, който можеше да е убил семейството му, бе там долу и го чакаше с усмивка и бира. Асад почти усети вкуса на кръвта му.

— Добре, сега да помълчим няколко секунди — каза Стейси.

Пайпърът се понесе надолу към пистата, обозначена с цифрите 23. Ревът на двигателя позаглъхна, земята сякаш се издигна нагоре и най-после кацнаха.

— Страхотно приземяване. — Тя се засмя, после натисна спирачките. — Миналата седмица имах тежко кацане при силен вятър и тъпият клиент ме попита: „Кацнахме ли, или ни свалиха?“ — Момичето отново се засмя, после попита: — Къде е човекът, с когото имаш среща?

— Вкъщи си е. Живее край пистите.

— А стига бе! Това означава големи мангизи. Знаеш ли къде да отидеш?

Халил бръкна в черния си сак и извади лист с компютърна карта на Спрус Крик.

Тя я взе и я разгледа.

— Добре... какъв е адресът?

— Писта „Янки“. В отсрещния край.

— Не е далеч от къщата на моя. — Стейси се пресегна пред него и отвори вратата на кабината, в която започваше да става прекалено горещо. После погледна картата. — Това е центърът за поддръжка и зареждане на „Спрус Крик Ейвиейшън“... ето го Бийч Булевард... — Тя излезе на един широк бетонен път. — Някои от тия улици са само за самолети, други само за коли, трети за самолети и коли. Като че ли искам да се движа до някоя от ония идиотски колички за голф, нали

така? Добре, ето го Чесна Булевард... страхотни имена, нали? — Стейси зави наляво по Чесна, после надясно по Танго и пак наляво по Танго Ист. — Я виж ония сгради. — Момичето си свали очилата.

Халил вече ги гледаше. От двете им страни се издигаха скъпи къщи с големи частни хангари, басейни и палми, които му напомниха за родината.

— Тук има много палми. А в Джаксънвил няма — отбеляза той.

— А, те не са местни дървета. Тия идиоти са ги донесли от южна Флорида. Нали разбираш? Тук е северна Флорида, но те смятат, че непременно трябва да си имат палми. Изненадана съм, че не държат в дворовете си оковани фламинго.

Асад не отговори. Отново си помисли за Пол Грей, с когото щеше да се срещне само след няколко минути. Преди да умре, този убиец е живял в рая, докато Халил живееше в ада. Скоро щяха да си разменят местата.

— Добре, това е писта „Майк“... — Стейси зави надясно по една тясна асфалтова ивица.

Вратите на някои хангари бяха отворени и Асад забеляза много видове самолети — малки, с един двигател като пайпъра, и странни машини, едното крило на които беше разположено над другото. Имаше и средно големи реактивни самолети.

— Онези там бойни ли са?

Тя се засмя.

— Не, това са момчешки играчки. Разбираш ли? Аз летя, за да си изкарвам прехраната. Повечето от тия шутове просто се забавляват или искат да впечатлят приятелите си. Хей, скоро започвам курсове по пилотиране на реактивни самолети. Струва много мангизи, но един тип ми плаща... иска да му стана фирмен пилот. Нали разбираш? Някои от големите клечки търсят военни, други искат играчка в играчката. Загриваш ли?

— Моля?

— Ти откъде беше?

— От Гърция.

— Да бе. Мислех, че гръцките милионери... както и да е, стигнахме — писта „Янки“. — Тя зави надясно и спря пред един голям хангар. На стената имаше надпис ПОЛ ГРЕЙ.

Вратата беше отворена и вътре се виждаха двумоторен самолет, мерцедес кабрио, стълбище, което водеше към тавана, и количка за голф.

— Тоя тип има всички играчки — отбеляза Стейси. — Това е „Бийч Барън“ модел петдесет и осем и изглежда съвсем нов. Голям мангизлия. Ще му продаваш ли нещо?

— Да. Съдовете.

— Скъпи ли са?

— Много.

— Добре. Той има достатъчно кинти. Пари де. А бе, тоя женен ли е?

— Не.

— Питай го дали му трябва пилот. — Стейси се засмя и изключи двигателя. — Трябва да слезеш пръв. Само внимавай. Аз ще ти държа сака.

Халил излезе на крилото и момичето му подаде чантата. Той я остави до себе си, скочи на асфалта, обърна се и я взе.

Стейси го последва, но изгуби равновесие и залитна към пътника си.

— Хоп! — Тя се блъсна в Асад и се хвана за рамото му. Слънчевите му очила се изхлузиха и лицето му се озова на по-малко от петнайсет сантиметра от нейното. Погледите им се срещнаха.

— Извинявай — каза Стейси и се усмихна.

Халил се наведе, вдигна очилата и си ги сложи.

Тя извади цигарите от джоба си и запали.

— Ще те чакам на сянка в хангара. Ще си взема нещо за пиене от хладилника и ще използвам тоалетната. Всички имат тоалетни и хладилници в хангарите. Понякога и кухни и кабинети. Та когато госпожата ги изхвърли от вкъщи, да не им се налага да ходят далече.

Стейси се засмя.

— Кажи му, че ще изпия една кола. Ще му оставя парите.

— Добре.

— Знаеш ли, моят живее съвсем наблизо. Да взема пък да се отбия и да му кажа едно „здрасти“?

— По-добре остани тук. Няма да се бавя.

— Ясно. Само се майтапех. Ако го нямаше, сигурно щях да му пробия резервоара.

Халил тръгна по бетонната пътека, която водеше към къщата.

— Успех — извика му Стейси. — Изцеди го до кръв.

Той се обърна.

— Моля?

— Искам да кажа, да плати много.

— Добре. Ще го изцедя до кръв.

Асад стигна до една ниска врата. Беше отключена. Той влезе и се озова пред голям басейн с шезлонги и малък бар. Във водата имаше пречистващо устройство.

Забеляза друга врата и се приближи до нея. През прозорчето се виждаше голяма кухня. Погледна си часовника: 09:10.

Натисна звънеца на вратата и зачака. По дърветата пееха птици, в небето кръжеше малък самолет.

След цяла минута се появи мъж с тъмнокафяви панталони и синя риза и погледна през прозорчето.

Халил се усмихна.

Човекът му отвори.

— Полковник Хурок?

— Да. Капитан Грей?

— Да, господине. Просто Грей. Наричайте ме Пол. Заповядайте.

Асад Халил влезе в голямата кухня на Пол Грей. В къщата имаше климатична инсталация, но не бе неприятно студено.

— Да ви взема ли сака? — попита Грей.

— Не е необходимо.

Мъжът погледна стенния часовник.

— Малко сте подрали, но няма проблем. Всичко е готово.

— Добре.

— Как стигнахте дотук?

— Казах на пилота да ме докара.

— О... откъде знаете пътя?

— Господин Грей, няма почти нищо, което моята организация да не знае за вас. И точно затова съм тук. Избрахме вас.

— Добре. Звучи ми чудесно. Какво ще кажете за една бира?

— Само минерална вода, ако обичате.

Пол Грей извади от хладилника кана със сок и пластмасова бутилка минерална вода, после взе от шкафа две чаши. Не беше висок, но очевидно поддържаше отлична физическа форма. Кожата му бе

кафява като на бербер и също като генерал Уейклиф, имаше сива коса, но лицето му изглеждаше младежко.

— Къде е пилотът ви? — попита той.

— Тя е жена. Остана на сянка в хангара ви. Пита дали може да използва тоалетната ви и да си вземе нещо за пиене.

— Естествено. Няма проблем. Може би ще прояви желание да присъства на демонстрацията. Страхотно е.

— Не. Както споменах, трябва да сме дискретни.

— Разбира се. Извинете.

— Казах й, че съм грък и ви продавам антични гръцки съдове — прибави Халил, повдигна сака си и се усмихна. Пол Грей отвърна на усмивката му.

— Страхотно прикритие. Предполагам, че спокойно бихте могли да сте грък.

— Защо не?

Грей му подаде чаша минерална вода.

— Не в чаша — каза Халил. — Не е кашер. Не се обиждайте, но не мога да консумирам некашерни храни и напитки. Съжалявам.

— Няма проблем. — Бизнесменът извади друга бутилка и я остави на масата.

Халил я взе.

— Освен това не съм добре с очите и трябва да нося тъмни очила.

Грей вдигна чашата си с портокалов сок.

— Добре дошъл, полковник Хурок.

Чукнаха се и отпиха.

— Е, да идем в кабинета ми, полковник, и да започваме.

Асад го последва като отбеляза:

— Имате много хубава къща.

— Благодаря. Имах късмет да я купя по време на леко спадане на цените — трябваше да платя само два пъти над реалната ѝ стойност. — Грей се засмя.

Влязоха в голяма стая и домакинът затвори плъзгащата се врата след тях.

— Никой няма да ни безпокои.

— Има ли някой в къщата?

— Само чистачката. Тя няма да дойде тук.

Халил се огледа. Помещението едновременно приличаше на дневна и кабинет. Всичко бе скъпо — плюшеният килим, дървените мебели електрониката до отсрещната стена. Видя четири компютърни монитора с клавиатури и други устройства.

Бизнесменът му посочи ниска масичка, върху която имаше вестник. Халил остави чантата си на пода.

— Имате ли нещо против да разгледам стаята?

— Ни най-малко.

Асад отиде до стената, на която висяха снимки и картини на различни самолети, включително на изстребител F-111. Той се загледа в нея.

— Поръчах да ми я нарисуват по снимка — поясни Пол Грей. — Много години съм летял на F-111.

— Да, известно ми е.

Домакинът не отговори.

Халил плъзна поглед по многобройните грамоти и по една стъклена витринка с девет медала.

— Получих повечето от тях за участието си във войната в Залива — каза Грей. — Но предполагам, че знаете и това.

— Да. И оценяваме службата ви на наша страна.

Асад отиде до лавица с книги и пластмасови модели на самолети. Пол Грей се приближи до него и свали един от томовете.

— Ето — ще оцените и това. Авторът е генерал Гидеон Шаудар.

Либиецът взе книгата, на чиято корица имаше изстребител, и видя, че е на иврит.

— Прочетете посвещението.

Халил отвори задната корица. Посвещението беше на английски, но имаше и ивритски букви, които не можеше да прочете.

— Най-после някой ще ми преведе ивритския текст — каза Грей.

— Това всъщност е арабска поговорка, която израелците също обичат — отвърна Асад. — „Онзи, който е враг на врага ми, е мой приятел“ — Той му подаде обратно книгата и отбеляза: — Много подходящо.

— Хайде да поседнем за малко преди да започнем — предложи бизнесменът и посочи фотьойла до масичката. Двамата седнаха един срещу друг.

Пол Грей отпи от портокаловия си сок.

— Трябва да разберете, полковник, че софтуерната демонстрация, която ще ви направя, може да се смята за секретна. Но предполагам, че няма проблем, тъй като сте представител на приятелска страна. Когато обаче стигнем до сделката, ще трябва да получим разрешение.

— Това ми е ясно. Хората ми вече работят по този въпрос. — Халил прибави: — Оценявам мерките ви за сигурност. Софтуерът не бива да попада в ръцете на... да речем, на нашите общи врагове. — И се усмихна.

Пол Грей отвърна на усмивката му.

— Ако имате предвид някои държави от Средния изток, съмнявам се, че ще успеят да го използват. Честно казано, полковник, те не са достатъчно интелигентни.

Асад отново се усмихна.

— Никога не подценявайте врага.

— Опитвам се, но ако бяхте в моята пилотска кабина по време на войната в Залива, щяхте да си помислите, че си имате работа с пилоти от селскостопанска авиация. Това не ми прави чест, но тъй като сте професионалист, съм откровен с вас.

— Както са ви казали колегите ми — отвърна Халил, — боя се, че макар да съм военновъздушен аташе в посолството, нямам боен опит с изстребители. Моята област са учебната подготовка и оперативното планиране, така че не мога да ви разкажа героични военни истории.

Грей кимна.

Асад погледна домакина си. Можеше да го убие още в мига, в който отвори вратата, но това нямаше да му достави удоволствие. „Всички представители на семейство котки си играят с плячката си, преди да я убият — бе му казал Малик. — Не бързай. Наслади се на момента. Никога повече няма да имаш такава възможност.“

Той посочи вестника на масата.

— Четохте ли разкритията за полет сто седемдесет и пет?

— Да... някои хора ще си изгубят работата заради този случай. Искам да кажа, как са успели онези либийски шутове, по дяволите? Едно нещо е бомба на борда — но газ? И после онзи тип избягва и убива цял куп федерални агенти. Според мен зад всичко това стои Муамар Кадафи.

— Нима? Възможно е. Жалко, че бомбата, която пуснахте върху резиденцията му в Ал Азизия, не го уби.

Пол Грей не отговори веднага.

— Не съм участвал в тази операция, полковник — накрая отвърна той — и ако вашето разузнаване смята така, значи греши.

Асад Халил помирително махна с ръка.

— Не, не, капитане, нямах предвид лично вас, а американските военновъздушни сили.

— А... извинете.

— Обаче — продължи Халил, — ако бяхте участвали в операцията, щях да ви поздравя и да ви благодаря от страна на израелския народ.

Лицето на Пол Грей остана безизразно. Той се изправи.

— Хайде да започваме.

Асад стана, взе сака си и го последва до другата част на стаята, където имаше два въртящи се стола пред компютърни екрани.

— Първо ще ви демонстрирам софтуера само с помощта на този джойстик и клавиатурата — каза Грей. — После ще се преместим на онези два стола и ще влезем в света на виртуалната реалност. — Той се приближи до две по-сложни кресла с телевизионни монитори. — Тук използваме компютърно моделиране и симулация, за да получим изкуствена триизмерна визуална и друга сензорна среда. Запознат ли сте с това?

Халил не отговори.

Бизнесменът се поколеба за миг, после продължи:

— Програмите за виртуална реалност потапят човек в компютърно генерирана среда, симулираща действителността чрез използване на интерактивни устройства, които пращат и приемат информация — очила, шлемове, ръкавици, дори цели костюми. Тук имам два шлема със стереоскопични екрани за всяко око, с които можете да виждате симулирана среда. Илюзията или телеприсъствието се постига чрез сензори, които регистрират движенията и предават информацията на екраните, обикновено в реално време. — Пол Грей вдигна очи към потенциалния си клиент, но не можеше да определи дали е разбрал нещо. — Тук виждате пилотска кабина на изстребител-бомбардировач с педали, дросели, рул, спусъци за освобождаване на бомби и така нататък. Тъй като нямате опит с изстребители, няма да сте

в състояние да го управлявате, но ще можете да участвате в бомбардировка само като си сложите стереоскопичния шлем, докато аз пилотирам.

Асад Халил погледна сложните устройства наоколо.

— Да, в нашите военновъздушни сили имаме подобни симулатори.

— Зная. Но софтуерът, който разработихме наскоро, е изпреварил с години всичко останало. Хайде да седнем пред мониторите и набързо ще ви покажа, преди да преминем към виртуалната реалност.

Двамата отидоха в другата част на стаята и Пол Грей посочи двата кожени въртящи се стола. Халил седна.

— Това са седалки от стар F-111, на които съм монтирал въртящи се крачета — все още изправен, поясни бизнесменът. — Просто за да придават атмосфера.

— Не са много удобни.

— Не, наистина. Веднъж изминах... изминавал съм големи разстояния на такива седалки. Искате ли да си съблечете сакоето?

— Не, благодаря. Не съм свикнал с климатична инсталация.

— Когато угася осветлението, ще трябва да си свалите очилата.

— Да.

Пол Грей седна до него, взе дистанционното управление от пулта, натисна два бутона и лампите угаснаха. В същото време тежките плътни завеси закриха големите прозорци. Асад си свали очилата. За миг двамата останаха в мрака, загледани в лампичките на електрониката наоколо.

Екранът изсветля. Появи се пилотска кабина и предно стъкло на модерен реактивен изстребител.

— Това е кабината на F-16 — поясни Пол Грей, — но софтуерът предлага още няколко модела. Във вашата армия имате някои от тях. Първата симулация, която ще ви покажа, е на бомбардировка. Пилотите изстребител, които прекарат десетина-петнайсет часа с този сравнително евтин софтуер, ще изпреварят с много часове летеца, обучен по обикновена тренировъчна програма. Това може да спести милиони долари на пилот.

На мястото на синьото небе, което се виждаше през предното стъкло на симулираната кабина, внезапно се появи зелен хоризонт.

— Софтуерът може да се използва и в интерфейс с истински контролни пултове на повечето съвременни американски изстребители, включени в симулатор на виртуална реалност, както ще видим по-късно.

— Всичко това е много интересно.

— Програмираните тук цели са въображаеми — мостове, летища, противовъздушни системи и ракетни площадки. И те ще стрелят по вас — Пол Грей се засмя. — Но имам въведени и някои истински обекти. Това не е проблем — стига да разполагате с данни от въздушно разузнаване или сателитни снимки.

— Разбирам.

— Добре. Хайде да бомбардираме мост.

Хоризонтът изчезна и на негово място се появи компютърно генерирани хълмове и долина, в която течеше река. В далечината се виждаше мост, по който преминаваше колона от танкове и камиони.

— Дръжте се — каза Пол Грей. Самолетът започна да се издига.

Радарният екран изпълни дисплея на десния монитор и бизнесменът припряно поясни:

— В този момент от полета пилотът трябва внимателно да следи радара. Виждате ли образа на моста? Компютърът напълно го е изолирал от фона. Виждате ли кръстчето на мушката? Право в целта. Огън — едно, две, три, четири...

На дисплея пред Халил се появи в близък план мостът с пресичащата го военна колона. По тонколоните се разнесоха четири оглушителни експлозии. Машините бяха обгърнати от огнено кълбо. Мостът започна да се срутва и няколко танка паднаха в реката, после симулацията замръзна.

— Не исках да програмирам повече кръв и смърт. Могат да ме обвинят, че си падам по такива неща.

— Но все пак сигурно ви доставят известно удоволствие.

Пол Грей не отговори.

Екранът угасна и в стаята стана тъмно. Известно време двамата мълчаха.

— Повечето програми не предлагат такива графични подробности — накрая каза бизнесменът. — Просто показват на пилота дали е улучил целта и какви поражения е нанесъл. Всъщност, полковник, аз не обичам войната.

— Не исках да ви обидя.

Лампите се включиха и Пол Грей обърна глава към госта си.

— Мога ли да видя документите ви?

— Разбира се. Но нека първо се прехвърлим във виртуалната реалност и унищожим истинска цел с жени и деца. Навярно... е, имате ли например либийска цел? Конкретно, Ал Азизия?

Пол Грей се изправи и дълбоко си пое дъх.

— Кой сте вие, по дяволите?

Асад Халил също стана.

— Аз съм, както Господ казал на Мойсей, този, който съм. Аз съм този, който съм. Какъв забележителен отговор на глупав въпрос. Кой друг може да е бил, освен Господ? Но да речем, че Мойсей е бил нервен, а не глупав. Нервният човек пита: „Кой си ти?“, но всъщност иска да каже: „Надявам се, че си онзи, който мисля, че си“ или: „Надявам се, че не си онзи, който мисля, че си“. Е, кой мислите, че съм, ако не съм полковник Ицхак Хурок от израелското посолство?

Пол Грей не отговори.

— Ще ви подсказа. Погледнете ме без очила. Представете си ме без мустаци. Кой съм?

Пол Грей поклати глава.

— Не се преструвайте на глупак, капитане. Знаете кой съм.

Бизнесменът отново поклати глава, но този път отстъпи една крачка, без да откъсва поглед от скритата в джоба ръка на Халил.

— Нашите пътища са се пресичали и преди — каза Асад. — На петнадесети април хиляда деветстотин осемдесет и шеста. Вие бяхте лейтенант и пилотирахте изстребител F-111 с позивна Елтън тридесет и осем. Аз бях шестнадесетгодишно момче и спокойно живеех в Ал Азизия с майка си, двамата си братя и двете си сестри. Всички загинаха през онази нощ. Ето кой съм. Защо мислите съм тук?

Пол Грей мъчително преглътна.

— Ако сте военен, разбирате, че по време на война заповедите трябва да се изпълняват.

— Млъкнете. Аз не съм военен, а ислямски борец за свобода. Всъщност вие и другите убийци ме направихте такъв. И сега дойдох във вашия прекрасен дом, за да отмъстя за бедните мъченици от Ал Азизия и цяла Либия. — Халил извади пистолета от джоба си и го насочи срещу бизнесмена.

Очите на Пол Грей зашаваха из стаята, като че ли търсеше път за бягство.

— Гледайте към мен, капитан Грей — каза Асад. — Гледайте мен. Аз съм действителността. А не вашата глупава безкръвна виртуална реалност. Аз съм действителността от плът и кръв. Аз мога да ви застрелям. Казвам се Асад Халил и можете да отнесете името ми заедно със себе си в ада.

— Вижте... господин Халил... — Очите на Грей се разшириха. Най-после го бе познал.

— Да, аз съм онзи Асад Халил, който пристигна с полет сто седемдесет и пет. Човекът, когото вашите власти издирват. Би трябвало да ме търсят тук или в дома на покойния генерал Уейклиф.

— О, Господи...

— Или в дома на господин Садървейт, когото ще посетя след вас, или на господин Уигинс, или на господин Маккой, или на полковник Калъм. Но се радвам, че нито вие, нито те сте стигнали до това заключение.

— Как научихте...

— Всички тайни се продават. Вашите сънародници във Вашингтон ви предадоха за пари.

— Не.

— Не ли? Тогава навярно ви е предал покойният полковник Хамбрехт.

— Не... да не сте... да не сте...

— Да, убих го. С брадва. Вие няма да изпитате такива физически страдания като него. Ще страдате само душевно, докато стоите тук и размишлявате за греховете и наказанието си.

Пол Грей не отговори.

— Коленете ви треперят, капитане. Можете да облекчите мехура си, ако искате. Няма да се обидя.

Бизнесменът дълбоко си пое дъх.

— Вижте, вашата информация не е вярна. Не съм участвал в онази операция. Аз...

— О, тогава ме извинете. Тръгвам си. — Той се усмихна, после наклони бутилката, която държеше в лявата си ръка, и изля водата на килима.

Пол Грей не откъсваше очи от струята, после отново погледна Асад Халил и на лицето му се изписа удивление.

Халил вкара дулото на глока в гърлото на пластмасовата бутилка.

Грей видя насоченото към него дъно на бутилката, разбра какво означава това и протегна ръце напред.

— Не!

Асад стреля и го улучи в корема.

Бизнесменът се преви, залитна и се свлече на колене. Притисна раната с две ръце и се опита да спре кръвта, после видя струйките, които се стичаха между пръстите му. Вдигна очи и видя, че Халил се приближава към него.

— Недейте... не...

Либиецът се прицели.

— Нямам повече време за вас. — После стреля в челото му и се обърна още преди жертвата му да е паднала на пода. В момента, в който вдигаше двете гилзи, чу как тялото се строполява на килима.

Отиде при отворения сейф между два от мониторите. Вътре откри няколко диска, които прибра в черния сак, после извади онзи със софтуера от компютъра.

— Благодаря ви за демонстрацията, господин Грей — каза той. — Но в моята страна войната не е видеоигра.

Огледа се и видя на бюрото бележника на Грей. Отвори го на днешната дата и прочете записката: „Полк. Х. — 09:30“. Прелисти на 15 април: „Групов разговор с ескадрилата — сутринта“. Затвори бележника и го остави на мястото му. Нека полицията се чуди кой е този полк. „Х“. „Сигурно ще решат, че е откраднал някакви военни тайни от жертвата си.“

Асад Халил прелисти телефонната картотека на Грей и извади картичките на останалите офицери от ескадрилата — Калъм, Маккой, Садървейт и Уигинс. На всяка от тях бяха написани адресите и телефонните им номера, както и някои данни за съпругите и децата им.

Освен това взе картичката на генерал и госпожа Терънс Уейклиф, бивши жители на Вашингтон, а в момента — на ада.

Намери картичката на Стивън Кокс и видя името Линда, след което беше прибавено „повторно омъжена за Чарлз Дуайър“. Имаше адрес и телефонен номер.

На картичката на Уилям Хамбрехт прочете адрес в Англия, който бе задраскан. Новият беше в град, наречен Ан Арбър, Мичиган. И тук имаше женско име — Роуз, — както и още две женски и едно мъжко име, навярно децата на полковника.

Прибра всички картички в джоба си — някой ден можеше да използва тази информация. Пъхна пластмасовата бутилка под мишница и стисна пистолета в другата си ръка. Преметна черния сак през рамо и отвори плъзгащата се врата. Някъде в къщата работеше прахосмукачка. Халил затвори вратата и се насочи към звука.

Откри чистачката в дневната, обърната с гръб към него. Прахосмукачката вдигаше много шум и той не си направи труда да заглушава изстрела, а просто доближи дулото до тила ѝ. Докато работеше, жената си пееше. Асад натисна спусъка и тя политна назад, после се строполи на килима до прекатурената прахосмукачка.

Халил пъхна пистолета в джоба си, прибра бутилката в сака, изправи прахосмукачката, но я остави включена, и взе гилзата от пода. Откри пътя до кухнята и излезе през задната врата.

Сложи си слънчевите очила и закрачи по бетонната пътека. Забеляза, че сега пайпърът е обърнат в обратната посока. Не видя пилота си, затова бързо отиде до вратата на хангара и надникна вътре. Нямаше никого, но от тавана се чуваха гласове.

Асад се насочи към стълбището, после разбра, че гласовете идват от телевизор или радио. Беше забравил името на жената, затова извика:

— Хей! Хей!

Шумът утихна и Стейси Мол погледна надолу над парапета.

— Свърши ли?

— Да.

— Веднага слизам. — Тя изчезна, после се появи на стълбището и се приближи до него.

— Готов ли си да потегляме?

— Да.

Стейси излезе от хангара и той я последва.

— Продаде ли съдовете си?

— Да.

— Страхотно. Знаеш ли, исках да ги видя. Всичките ли продаде?

— Да.

— Жалко. Искам да кажа, добре за теб. Взе ли им колкото искаше?

— Да.

— Чудесно. — Жената се покатери на крилото и се наведе, за да поеме сака му. — Не ми се струва много по-лек.

— Клиентът ми даде няколко бутилки вода за обратния път.

Тя отвори страничната врата и остави чантата отзад.

— Надявам се, че ти е дал и парите.

— Разбира се.

Стейси влезе в кабината и седна на лявата седалка. Халил се настани на дясната и закопча колана си. Въпреки отворената врата, вътре бе ужасно горещо. По лицето му струеше пот.

Момичето запали двигателя, излезе от отбивката и зави надясно по бетонния път. После си сложи слушалките и даде знак на Асад да направи същото.

Той повече не искаше да слуша тази жена, ала се подчини.

— Взех си кола и оставих един долар в хладилника — каза тя. — Каза ли му?

— Да.

— Протокол. Нали разбираш? Можеш да вземеш на заем каквото ти трябва, без да питаш, но трябва да оставиш бележка. Можеш да си вземеш бира или кола, но трябва да оставиш пари. Какво работи тоя Грей?

— Нищо.

— Тогава как се издържа?

— Не е моя работа да питам.

— Да. Нито пък моя.

Стигнаха до писта 23. Стейси се пресегна през Халил и затвори вратата. После излъчи предупреждение за други самолети, огледа небето, натисна дросела напред, освободи спирачката и пайпърът се понесе по пистата.

Издигнаха се на сто и петдесет метра и започнаха да завиват на север към общинско летище „Крейг“ в Джаксънвил.

През първите няколко минути летяха ниско, после набраха височина.

— Още трийсет и осем минути до „Крейг“ — съобщи Стейси.

Халил не отговори.

Известно време летяха в мълчание, после тя попита:

— Къде отиваш сега?

— В ранния следобед имам полет до Вашингтон и оттам се връщам в Атина.

— И си изминал целия този път само заради това?

— Да.

— Божичко! Надявам се да си е струвало.

— Струваше си.

— Навярно би трябвало да продавам гръцки съдове.

— Има известен риск.

— Наистина ли? А, да, тези съдове не бива да напускат страната ти.

— Най-добре е да не споменаваши на никого за този полет. Вече ти казах прекалено много.

— Гроб съм.

— Моля?

— Няма да кажа на никого.

— Добре. Ще се върна след седмица. Искам пак да те наема.

— Няма проблем. Ако следващия път поостанеш, можем да пийнем по нещо заедно.

— С удоволствие.

През следващите десет минути летяха в мълчание.

— Следващия път просто се обади от летището и някой ще дойде да те вземе — каза Стейси накрая. — Няма нужда да взимаш такси.

— Благодаря.

— Всъщност, ако искаш, мога да те откарам до летището.

— Много любезно от твоя страна.

— Няма проблем. Само прати факс или позвъни един-два дни предварително, за да съм свободна. Или направи резервация, когато се върнем в офиса.

— Непременно.

— Добре. Ето ти визитката ми. — Тя извади от джоба си визитна картичка и му я подаде.

— Свърза ли се със своя приятел в Спрус Крийк? — попита Халил, когато започнаха да се спускат.

— Ами... мислех да му се обадя и да му кажа, че съм наблизил... но после си рекох: „Заеби“. Той не заслужава. Някой ден ще прелетя

ниско и ще му пусна в басейна жив алигатор. — Стейси се засмя. — Познавам един тип, който веднъж го направил с бившето си гадже, но гущерът се ударил в покрива и умрял.

Халил неволно се усмихна. Тя забеляза усмивката му.

— Страхотен номер, нали?

Наближиха летището и момичето се свърза с кулата за инструкции. Дадоха им разрешение за кацане и след десетина минути бяха на земята. Насочиха се обратно към „Алфа Ейвиейшън Сървисис“ и Стейси Мол изключи двигателя на петнайсет метра от офиса.

Халил взе сака си, двамата слязоха и се запътиха към сградата.

— Приятен ли ти беше полетът? — попита тя.

— Много.

— Добре. Обикновено не дрънкам толкова, но компанията ти ми достави удоволствие.

— Благодаря. И ти си чудесна събеседничка. И отличен пилот.

— Благодаря.

Преди да влязат в офиса, той я попита:

— Може ли да те помоля да не споменаваш за Спрус Крик?

Стейси го погледна.

— Естествено. Няма проблем. Цената е същата като до Дейтона Бийч.

— Благодаря.

Влязоха вътре и жената зад гишето се изправи.

— Как мина полетът?

— Много добре — отвърна Халил.

Тя прелисти някакви документи, погледна си часовника и си записа нещо.

— Добре, общо триста и петдесет. — Жената отброи сто и петдесет долара и му ги подаде. — Можете да задържите квитанцията за петстотинте долара. — И заговорнически му намигна.

Асад прибра парите в джоба си.

— Ако нямаш нещо за мен, ще откарам господин Пулос на джаксънвилското летище — каза Стейси Мол.

— Няма нищо. Съжалявам, скъпа.

— Всичко е наред. Ще се погрижа за самолета, когато се върна.

— Благодаря, че използвахте „Алфа“ — обърна се към клиента жената. — Обадете се пак.

— Искаш ли да направиш резервация за другата седмица? — попита го Стейси.

— Да. По същото време. До същото място. Дейтона Бийч.

Служителката си записа.

— И искам същия пилот — прибави Халил.

Жената се усмихна.

— Трябва да сте мазохист.

— Моля?

— Тя може да ти спуска тъпанчетата. Добре, до следващата седмица. — После се обърна към Стейси Мол: — Благодаря, че ще откараш господин Пулос.

— Няма проблем.

Асад Халил и Стейси Мол излязоха под силното слънце.

— Колата ми е ей там — каза тя.

Халил я последва до малък кабриолет с гюрук. Момичето отключи вратите с дистанционно управление и го попита:

— Искаш ли да сваля гюрука?

— Така е по-добре.

— Изчакай навън, докато вътре стане по-хладно. — Тя се качи, запали двигателя, включи климатика и след малко го повика: — Хайде.

Асад се настани до нея.

— Закопчай си колана — каза Стейси. — Такъв е законът.

Той се подчини.

Момичето затвори вратата си, включи на скорост и потегли към изхода.

— В колко часа е полетът ти?

— В един.

— Имаш време. — Стейси излезе от летището и увеличи скоростта. — Не съм толкова добра шофьорка.

— Малко по-бавно, моля.

— Естествено. — Тя отпусна газта. — Нещо против да запаля цигара?

— Не.

Стейси натисна запалката на колата, извади цигара от джоба си и го попита:

— Искаш ли?

— Не, благодаря.

— Тютюнът ще ме убие...

— Възможно е.

Запалката изскочи навън и тя запали.

— В Джаксънвил има страхотен гръцки ресторант. При „Спиро“.
Когато дойдеш следващия път, може да идем там.

— Непременно. Ще гледам да остана за през нощта.

— Добре. Защо да бързаш? Животът е кратък.

— Наистина.

— Как се казваше оная манджа с патладжаните? Започваше с „му“.

— Мулака?

— Не зная.

Тя го погледна.

— А бе онова прочуто гръцко ястие. Му... Патладжан, запържен в зехтин с козе сирене. Сещаш ли се?

— В провинцията има много ястия, за които не съм чувал никога.
Аз съм от Атина.

— Наистина ли? Собственикът на ресторанта също.

— В такъв случай мисля, че измисля разни неща за американския вкус и ги кръщава както си иска.

Тя се засмя.

— Не бих се изненадала. Веднъж в Италия ми се случи същото.
Никога не бяха чували за онова, което исках.

Пътуваха в участък от шосето, който минаваше през пуста местност.

— Срам ме е да ти кажа, но май трябваше да използвам тоалетната в офиса ви — рече Халил.

— Какво? А, пикае ти се, така ли? Няма проблем. Малко по-нататък има бензиностанция.

— Ако не възразяваш, предпочитам да спрем тук. Няма да издържа.

— Ясно. — Тя отби по един черен път и спря. — Свърши си работата. Няма да гледам.

— Благодаря. — Асад слезе, направи няколко крачки към близките храсти и се облекчи. Пъхна дясната си ръка в джоба си, върна се при колата и застана до отворената врата.

— Скачай вътре — каза Стейси.

Той мълчеше.

— Добре ли си? Димитриос?

Халил тежко въздъхна и усети, че сърцето му се е разтуптяло. Стейси бързо слезе и го хвана за ръката.

— Какво ти е?

Той я погледна.

— Аз... нищо. Добре съм.

— Искаш ли вода? Нали имаш вода в сака?

Асад дълбоко си пое дъх.

— Не. Нищо ми няма. — Той се насили да се усмихне. — Можем да продължим.

— Добре.

Качиха се в колата и Стейси се върна на шосето.

Асад Халил мълчеше и се мъчеше да разбере защо не я е убил. Задоволи се с обяснението, че всяко убийство увеличава риска. Навярно нямаше нужда да я очисти. Знаеше, че има и друга причина, но не искаше да мисли за нея.

Стигнаха до джаксънвилското международно летище и тя спря пред терминала за заминаващи.

— Е, това е.

— Благодаря. Редно ли е да ти дам бакшиш?

— Не. Черпи ме една вечеря.

— Добре. Следващата седмица. — Той слезе навън.

— Приятен полет — рече Стейси. — До другата седмица.

— Да. — Халил взе сака си и понечи да затвори вратата, после каза: — Разговорът ми достави голямо удоволствие.

— Искаш да кажеш моят монолог. — Тя се засмя. — Чао, алигаторе.

— Моля?

— Трябва да отговориш: „До скоро, крокодиле“.

— Да отговоря...

Стейси отново се засмя.

— Запомни — вечеря в „При Спиро“. Искам да поръчаш на гръцки.

— Добре. Приятен ден. — Той затвори вратата.

Момичето спусна прозореца.

— Мусака.

— Моля?

— Гръцката манджа. Мусака.

— Да, разбира се.

Тя му махна с ръка и потегли. Халил я проследи с поглед, после отиде при опашката от таксита и се качи на първото.

— Закъде? — попита шофьорът.

— Общинско летище „Крейг“.

— Готово.

Когато стигнаха на летището, Асад го упъти към фирмата за автомобили под наем близо до мястото, на което бе оставил своя „Мъркюри Маркиз“. Плати му, изчака го да замине и отиде при колата си. Качи се, запали двигателя и отвори прозорците.

После препрограмира сателитния навигатор и потегли от общинското летище за Мънкс Корнър, Южна Каролина.

— Най-после ще посетя лейтенант Уилям Садървейт, който ме очаква, но не знае, че днес ще умре — каза той високо.

38.

В понеделник следобед се пренесох във временния команден център заедно с още четирийсет души. Центърът се намираше в голяма зала, която ми напомняше за клуб „Конквистадор“. Звъняха телефони, стържеха факсове, светеха компютърни терминали и така нататък. Не съм съвсем запознат с новата техника и представата ми за нея се свежда до фенерче и телефон, но мозъкът ми си работи прилично. Двата с Кейт получихме бюра, разположени едно срещу друго в тясно, заградено с висока до гърдите стеничка.

Настаних се и започнах да чета огромна камара докладни и доклади от разпити, плюс боклуците, които бях домъкнал от Вашингтон. Обикновено не работя така, но в момента нямаше какво друго да правя. Искам да кажа, че при разследването на убийство действам на улицата, в моргата, досаждам на патолозите и момчетата от лабораторията и изобщо стъжнявам живота на адски много хора, за да направя своя по-лек.

Кейт ме погледна от своето бюро.

— Видя ли съобщението за погребенията?

— Не.

Тя ми го прочете. Тялото на Ник Монти било изложено за поклонение в ритуалния дом в Куинс и погребението му щяло да е във вторник. Фил Хъндри и Питър Горман били откарани в родните им градове. Мег Колинс щяла да бъде погребана в сряда в Ню Джърси. За Анди Макгил и Нанси Тейт все още нямаше информация, затова предположих, че патологът не е свършил с тях.

Бил съм на почти всяко поклонение, погребение и панихида на всеки, с когото съм работил, и никога не съм пропуснал да почета човек, убит при изпълнение на служебните си задължения. Но точно сега няхах време за мъртвите и казах на Кейт:

— Ще пропусна поклоненията и погребенията.

Тя кимна.

Продължихме да четем, да отговаряме на телефонни обаждания и да преглеждаме факсове. Успях без чужда помощ да отворя имейла

си, но нямаше нищо интересно. Пихме кафе, разменяхме идеи и теории с хората наоколо и общо взето си чешехме езиците в очакване на нещо.

Когато в залата влизаха нови хора, те поглеждаха към нас с Кейт — бяхме нещо като знаменитости, струва ми се, тъй като освен нас нямаше други свидетели на най-голямото масово убийство в американската история. Живи свидетели, искам да кажа.

Джак Кьоних влезе в центъра и дойде при нас. Седна така, че да е под горния ръб на стената, и рече:

— Току-що получих секретно съобщение от Лангли. В шест и половина следобед немско време човек, отговарящ на описанието на Асад Халил, застрелял американски banker във Франкфурт. Убиецът избягал. Но четиримата свидетели го описали като арабин, затова немската полиция им показала снимката на Халил и те го разпознали.

Бях замаян, меко казано. Смазан. Представих си как цялата ми кариера рухва.

Погледнах Кейт и видях, че също е шокирана. Наистина беше вярвала, че Халил е в Съединените щати.

Това бе лош завършек на нещата. Човек никога не се възстановява професионално, след като е прецакал най-големия случай на света. Изправих се и казах на Джак:

— Ами... това е... предполагам... искам да кажа... — За пръв път в живота си се чувствах като абсолютно некомпетентен дърдорко, идиот и глупак.

— Седни — тихо каза той.

— Не. Напускам. Съжалявам.

Взех си сакото и излязох в дългия коридор. Мислите ми препускаха и тялото ми се движеше като автомат. Чувствах се така, все едно съм в линейка и кръвта ми изтича. Дори не си спомням как съм стигнал до асансьора. На всичкото отгоре бях изгубил трийсет долара. Не щеш ли, до мен изникнаха Кейт и Джак.

— Виж, не споменавай на никого за това — каза той.

Не го разбрах.

— Не е бил той — продължи Кьоних. — Нали така? Всички трябва да продължим да работим по случая така, все едно Халил все още е тук. Ясно ли е? Само неколцина души знаят за тази история във

Франкфурт. Реших, че съм длъжен да ти го кажа. Но даже Стайн не знае нищо. Джон? Трябва да го запазиш в тайна.

Кимнах.

— И не бива да правиш нищо, което може да събуди подозрения. С други думи, не можеш да напуснеш.

— Мога.

— Не, Джон — рече Кейт. — Трябва да продължиш, все едно нищо не се е случило.

— Невъзможно. Не си падам по преструвките. Пък и какъв смисъл има?

— Има смисъл — отвърна Джак. — Иначе всички ще изгубят духа си. Виж, не знаем дали онзи тип във Франкфурт наистина е бил Халил. — Той се опита да се пошегува. — Защо му е на Дракула да ходи до Германия?

Не исках да ми напомнят за тъпата аналогия с вампира, но се насилих да проясня мислите си.

— Може да е било за отвличане на вниманието — накрая казах аз. — Двойник.

Кьоних кимна.

— Точно така. Не знаем.

Асансьорът дойде, вратата се отвори, но аз не влязох. Усетих, че Кейт ме е хванала за ръката.

— Предлагам на двама ви още тази вечер да заминете за Франкфурт и да помогнете на американския екип — ФБР, ЦРУ, немската полиция и немското разузнаване — каза Джак. — Мисля, че би трябвало да отидете. — Той прибави: — И аз ще ви придружа за ден-два.

Не отговорих.

— Съгласна съм — накрая отвърна Кейт. — Джон?

— Да... предполагам... по-добре е, отколкото да съм тук.

Кьоних си погледна часовника.

— В осем и десет има полет за Франкфурт на „Луфтханза“ от летище „Кенеди“. Пристига утре сутрин. Тед ще ни посрещне на...

— Наш? Наш е в Германия? Мислех, че е в Париж.

— Предполагам, че е бил. Но в момента пътува за Франкфурт.

Кимнах. Нещо ми се стори смешно.

— Добре — каза Джак, — да свършваме тук, за да сме на летището не по-късно от седем. „Луфтханза“, осем и десет, полетът за Франкфурт. Билетите ще ни чакат там. Вземете си багаж за дълъг престой. — Той се обърна и се отдалечи към командния център.

Кейт постоя малко, после рече:

— Джон, в теб най-много ми харесва оптимизмът ти. Ти никога не се отпусках. Приемаш проблемите като предизвикателство, а не като...

— Няма нужда да ме ободряваш.

— Добре.

Запътихме се обратно към стаята.

— Много мило от страна на Джак, че ни праща във Франкфурт.

— Бил ли си там? — попита ме Кейт.

— Не.

— Аз съм ходила няколко пъти. — И прибави: — Навярно ще се наложи да обиколим цяла Европа по следите на онзи тип. Ще имаш ли проблеми с неочакваното заминаване?

В този въпрос като че ли имаше скрит подтекст, но аз отвърнах просто:

— Не.

Върнахме се на бюрата си. Прибрах някои документи в дипломатическото си куфарче и нахвърлях боклука в чекмеджетата. Искях да се обадя на Бет Пенроуз, но реших, че ще е по-добре да изчакам, докато се прибера вкъщи.

Кейт разчисти бюрото си.

— Отивам си. Веднага ли тръгваш?

— Не... Мога да си събера багажа за пет минути. Ще се видим на „Кенеди“.

— До скоро. — Тя се отдалечи на няколко крачки, после се върна и доближи лицето си до моето. — Ако Халил е тук, значи си бил прав. Ако е в Европа, ти ще го хванеш там. Нали така?

Забелязах, че ни зяпат, и отвърнах:

— Благодаря.

Кейт си тръгна.

Седнах на бюрото си и се замислих за този обрат, опитах се да определя миризмата му. Даже Халил да беше напуснал страната, защо и как се бе озовал в Европа? Дори човек като него първо би си отишъл

вкъщи, за да го потупат по рамото. И очистването на банкер не ми приличаше точно на Второ действие на онова, което беше извършил тук. И все пак... Този път мозъкът ми наистина щракаше.

Искам да кажа, мозъкът е забележително нещо. Това е единственият познавателен орган в човешкото тяло, освен мъжкия пенис. Та така. Седях си на бюрото и превключвах на високи предавки. Другият ми контролен орган нареждаше: „Иди в Европа с Кейт и я чукай. В Ню Йорк няма нищо за теб, Джон.“ Но по-висшите зони от интелекта ми казваха: „Някой се опитва да те чупи оттук“. Вижте сега, не твърдя, че някой се опитваше да ме прати отвъд океана, за да ме очистят. Само че имаше вероятност да се мъчат да ме разкарат от центъра на действието. Може тая история с Халил във Франкфурт да бе скалъпена — или от либийците, или от ЦРУ. Наистина е кофти, когато не си наясно какво е действително и какво не, кои са ти приятели и кои са ти врагове — като Тед Наш.

Понякога завиждам на хора с ограничени умствени способности. Като чичо ми Бърти, който е оглупял. Може да скрие собствените си великденски яйца. Нали разбирате?

Но на мен ми оставаше още време, докато стана като чичо Бърти. Прекалено много от синапсите ми се отваряха и затваряха и мозъкът ми преливаше от информация, теории, възможности и подозрения.

Станах, после пак седнах и отново станах. Това изглеждаше странно, затова закрачих към вратата с куфарчето си. Щях да взема решение, преди да тръгна за летището. В момента Франкфурт натежаваше на везните.

Запътих се към асансьорите и изведнъж пред мен се изпречи Гейбриъл Хейтам и ми направи знак да спра.

— Мисля, че имам нещо за теб.

— А именно?

— Един тип в стаята за разпит. Либиец. Свързал се с наш наблюдателен екип...

— Искаш да кажеш, че сам е отишъл при тях, така ли?

— Да. Просто така. Преди не е имал проблеми с нас, не е информатор, не фигурира в никакви списъци. Обикновен арабин, казва се Фади Асуад...

— Защо всичките ви имена ми звучат еднакво?

Гейбриъл се засмя.

— Ти опитай със спецчастта в китайския квартал. Виж сега, тоя Асуад е шофьор на такси и имал зет, също либиец, на име Джамал Джабар. И Джабар карал такси. Всички араби караме таксита, нали така?

— Да.

— Та в събота рано сутринта Джамал Джабар се обажда на зет си на Фади Асуад де, и му казва, че нямало да го има целия ден, че имал специален клиент, когото щял да вземе от „Кенеди“ и че тоя клиент не го радвал особено.

— Цял съм в слух.

— И ако закъснеел, Фади да позвъни на сестра си и да я успокои, че всичко е наред.

— И?

— Е, трябва да разбираш арабите.

— Мъча се.

— С други думи, Джамал искал да каже на зет си, че...

— Да, ясно. Че може не само да закъснее.

— Точно така. Че може да е мъртъв.

— И къде е сега Джамал? — попитах аз.

— Мъртъв е. Но Фади не го знае. Току-що ми съобщиха от отдел „Убийства“. Някой се обадил на ченгетата от Пърт Амбой. Човекът пътувал за работа и си оставил колата на паркинга към шест и половина, точно по изгрев-слънце. Та там видял такси с нюйоркски номера. Сторило му се странно и по пътя за автобусната спирка надникнал вътре. На лявата седалка видял човек, който бил полусвлечен на пода. Вратите били заключени. Извадил мобифона си и позвънил в полицията.

— Да идем да поговорим с Фади — казах аз.

— Добре. Но мисля, че вече го изцедих докрай. На арабски.

— Нека опитам на английски.

Тръгнахме по коридора.

— Защо казваш всичко това на мен? — попитах го.

— Защо не? Трябва ти малко преднина. — Той прибави: — Майната им на феберейците.

— Амин.

Спряхме пред вратата на една от стаите за разпити.

— Разговарях по телефона с момчетата от лабораторията — каза Гейб. — Джамал е убит с един-единствен изстрел от задната седалка. Куршумът е пробил облегалката, прекъснал е гръбначния му стълб, минал е през дясната камера на сърцето му и се е забил в таблото.

— Четирийсети калибър, нали?

— Да. Деформиран е, но определено е четирийсети. Бил е убит в събота, между късния следобед и привечер.

— Някой проверил ли е пътния му пропуск?

— Да, но няма никакви данни за събота. Джамал живее в Бруклин, явно е отишъл на „Кенеди“ и е бил очистен в Ню Джърси. Няма начин да стигнеш дотам, без да платиш пътна такса, така че трябва да е платил в брой и клиентът му навярно е седял отзад, скрит зад вестник или нещо подобно. Няма да успеем да проследим маршрута му, обаче километражът показва разстояние, което отговаря на пътя от летището до паркинга. Все още не сме го идентифицирали окончателно, но според лиценза му е нашият човек.

— Нещо друго?

— Това е най-важното.

Отворих вратата и влязох в малката стая за разпити. На масата седеше Фади Асуад, облечен в дънки, маратонки и зелен блузон. Пушеше цигара, пепелникът преливаше и вътре беше истински лисичарник. Пушенето в сградата е забранено, разбира се, но ако си заподозрян или свидетел на тежко престъпление, никой не ти забранява да пушиш.

В стаята имаше ченге от АСЧ/НЙПУ, за да следи свидетеля за признаци, че може да се самоубие по-бързо, отколкото с пушене, и да не му позволява да се чупи, както се бе случило веднъж.

Фади скочи на крака веднага щом видя Гейбриъл Хейтам и това ми хареса. Трябва да се науча да карам свидетелите и заподозрените си да стават, когато вляза в стаята.

Така или иначе, ченгето излезе и Гейбриъл ме представи.

— Фади, това е полковник Джон.

Господи! Сигурно се бях справил страхотно на сержантския изпит.

Арабинът кимна, но не отговори.

Поканих всички да седнат. Оставих си куфарчето на масата, така че Фади да може да го вижда. Хората от Третия свят, който знае защо,

свързват куфарчетата с власт.

Фади беше доброволен свидетел и поради тази причина трябваше да се отнасяме с него добре. Носът му не изглеждаше счупен и по ченето му нямаше видими контузии. Майтап бе. Но знаех, че понякога Гейб не си поплюва.

Хейтам взе пакета цигари на либиеца и ми предложи. Забелязах, че са „Кемъл“, което ми се стори смешно. Нали разбирате — камили, араби... Както и да е, взех си цигара, Гейб също. Запалихме със запалката на Асуад, но аз не гълтах дима. Честно. Не гълтах.

На масата имаше касетофон и Гейб натисна бутона, после нареди на Фади:

— Разкажи на полковника това, което разказа на мен.

Либиецът с готовност се подчини, но изглеждаше уплашен до смърт. Искам да кажа, арабите почти никога не стават доброволно информатори, освен ако не искат да прецакат някого или не е обявена награда. Във всеки случай, оня тип, за когото ни говореше, Джамал Джабар де, бе мъртъв, така че думите му вече донякъде се бяха потвърдили, макар той все още да не го знаеше.

Както и да е, Фади прилично се справяше с английския, но от време на време преминаваше на арабски и се обръщаше към Гейб, който превеждаше.

Накрая свърши разказа си и запали нова цигара направо от предишната.

Мълчах в продължение на цяла минута и го оставих да се поизпоти. Искам да кажа, че наистина се потеше.

После се наведох към него и бавно попитах:

— Защо ни разказваш всичко това?

Той дълбоко си пое дъх и пое в дробовете си около половината от дима в стаята.

— Безпокоя се за съпруга на сестра си.

— Джамал изчезвал ли е друг път?

— Не. Не е от тия.

Продължих да го разпитвам, като редувах сложни и лесни въпроси.

По време на разпит обикновено действам директно. Това спестява време и изкарва свидетеля или заподозрения от равновесие. Но от краткото си обучение и опит с хората от Средния изток знаех, че

са майстори в извъртането, заобикалките, отговорите с други въпроси, безкрайните теоретични дискусии и така нататък. Сигурно затова полицията в някои от техните страни си служи с бой. Но този път реших да играя неговата игра и проведохме приятен непродуктивен половинчасов разговор, като и двамата се чудехме какво може да се е случило с Джамал Джабар.

Гейб, изглежда, оцени тактичността ми, но даже той започваш да става малко нетърпелив.

Стигнах до заключението, че имаме следа. Наистина. Винаги знаеш, че ще изскочи нещо, но всеки път се изненадваш, когато се случи.

Сериозно подозирах, че Джамал Джабар е взел Асад Халил от „Кенеди“ откарал го е до въпросния паркинг в Пърт Амбой, „Ню Джърси“ накрая за награда е получил куршум в гърба. Основните ми въпроси бяха къде е отишъл след това Халил и как е стигнал там.

— Значи Джамал не ти е казал, че е взел друг либиец, така ли? — попитах Фади Асуад. — Сигурен ли си?

— Не ми спомена такова нещо, господине. Но е възможно. Казвам го, защото мисля, че зет ми не би приел специална задача от... да речем, палестинец или иракчанин. Зет ми, господине, е либийски патриот, но не се меси в политиката на други страни, които споделят нашата вяра в аллах. Та затова, господине, ако ме питате дали онзи специален клиент е бил либиец, не съм сигурен, но пък трябва да си поставя въпроса защо ще прави такова нещо за човек, който не е либиец. Разбирате ли какво искам да кажа, господине?

Мамка му. Направо ми се виеше свят. Дори не можех да си спомня какво съм го питал.

Погледнах си часовника. Все още можех да хвана полета, но дали трябваше?

— И Джамал не ти е казал закъде ще пътува, така ли? — попитах.

— Не, господине.

Този кратък отговор малко ме сепна.

— Не спомена ли за летището в Нюарк?

— Не, господине.

Наведох се към него.

— Виж, ясно ми е, че не си се свързал с Антитерористичната спецчаст, за да съобщиш за изчезването на зет си. Явно знаеш кои сме и какво правим. А ние не сме семеен съд, приятелю. Capisce?

— Господине?

— Сега ще ти задам директен въпрос и искам едносричен отговор. Смяташ ли, че изчезването на зет ти е свързано със случилото се със самолета на „Трансконтинентал“ в събота? Да или не?

— Ами, вижте, господине, мислех си за тази възможност...

— Да или не?

Той сведе очи.

— Разбираш ли, че зет ти, мъжът на сестра ти, може да е претърпял злополука?

Фади кимна.

— Той е предполагал, че може да го убият. Така ли?

— Да.

— Възможно ли е да е намекнал още нещо, каквото и да е...

Погледнах Гейб, който преведе въпроса на арабски. Асуад отговори на родния си език и Хейтам преведе:

— Джамал казал на Фади да се погрижи за семейството му, ако с него се случи нещо. Няма друг избор, освен да приеме тази специална задача, и милостивият аллах щял да го закриля.

Известно време тримата помълчахме. Виждах, че Фади е разстроен.

Замислих се. От една страна, не разполагахме с нищо, което да ни влезе в непосредствена употреба. Знаехме само, че от „Кенеди“ Халил е отишъл в Пърт Амбой, ако клиентът на Джамал наистина беше Халил. Навярно бе убил Джамал и след това беше изчезнал. Но къде? На летището в Нюарк ли? Как бе стигнал дотам? С друго такси? Или на паркинга го беше чакал съучастник с частен автомобил? Или кола под наем? И в каква посока се бе отправил? Във всеки случай явно се беше промъкнал през мрежата и вече не се намираше в Ню Йорк.

Обърнах се към Фади Асуад.

— Някой знае ли, че си се свързал с нас?

Той поклати глава.

— Дори съпругата ти ли?

Либиецът ме изглежда така, все едно съм смахнат.

— Не разговарям със съпругата си по такива въпроси. Защо да говоря на жена или дете за такива неща?

— Вярно. — Изправих се. — Добре, Фади, правилно си постъпил, като си дошъл при нас. Чичо Сам те обича. Върни се на работа и се дръж така, като че ли нищо не се е случило. Ясно?

Той кимна.

— Освен това имам лоша новина за теб. Зет ти е бил убит.

Арабинът стана и отвори уста да каже нещо, после погледна Гейб, който му заговори на арабски. Фади се тръшна на стола си и зарови лице в шепите си.

Обърнах се към Хейтам.

— Кажи му да мълчи, когато се появят момчетата от Убийства. Дай му визитката си. Нека я покаже на детективите и да им предаде да се обадят в Антитерористичната спецчаст.

Гейб кимна, преведе думите ми на арабски и даде на Асуад визитката си.

Преди бях полицай, а сега нареждах на свидетел да не говори пред НЙПУ, а само пред федералните. Почти пълно преобразяване. Страшна работа.

Взех си куфарчето, двамата с Гейб излязохме от стаята, а ченгето от АСЧ/НЙПУ влезе. Показанията на Фади щяха да бъдат разпечатани и преди да си тръгне, либиецът щеше да ги подпише.

— Постави под денонощно наблюдение него, семейството му, сестра му и така нататък — казах на Хейтам, когато излязохме в коридора.

— Дадено.

— Погрижи се никой да не го види, че напуска тази сграда.

— Винаги правим така.

— Добре. И прати няколко момчета на Полис Плаза, за да проверят дали няма и други убити шофьори.

— Вече пратих. Проверяват.

— Ясно. Да не съм те обидил на интелигентност?

— Съвсем мъничко.

За пръв път за деня се усмихнах.

— Благодаря ти — казах му. — Длъжник съм ти.

— Удоволствието е мое. Е, какво мислиш?

— Същото, каквото мислех и преди. Халил е в Америка и не се крие. Действа. Изпълнява някаква задача.

— И аз смятам така. Каква задача?

— Нямам представа, Гейб. Чудя се. Всъщност, ти беше либиец, нали?

— Не, тук няма много либийци. Страната е малка и емигрантите в Щатите не са много. Палестинец съм.

Въпреки волята си го попитах:

— Не ти ли е малко неловко?

Хейтам сви рамене.

— Обикновено е нормално. Аз съм американец. Второ поколение. Дъщеря ми носи къси панталонки и се гримира, държи се с мен нахакано и движи с евреи.

Усмихнах се и го погледнах.

— Някога получавал ли си заплахи от някого?

— Случвало се е. Но те знаят, че няма да им се отрази здравословно ако очистят ченге, което в същото време е и федерален служител.

До миналата събота щях да се съглася с него.

— Добре, да помолим ченгетата от НЙПУ и предградията да проверят във фирмите за автомобили под наем. Може да изпадне някое арабско име. Не е много вероятно и ще отнеме най-малко седмица, но и без това нямаме почти никаква работа. А и мисля, че лично трябва да разговарям с вдовицата и да видиш дали Джабар не е споделил нещо с нея. Поразпитай също приятелите и роднините му. Това тук е първата ни следа, Гейб, и може да доведе донякъде, но не съм голям оптимист.

— Ако Халил е убил Джабал Джабар — отбеляза той, — следата отдавна е изстинала. Убийствата в Ню Джърси не са рядкост.

Засмях се.

— Така е. Къде е таксито?

— При щатската полиция на Джърси. Несъмнено ще получим достатъчно веществени доказателства от колата, за да повдигнем обвинение — ако изобщо се стигне до съд.

Кимнах. Влакна, отпечатыци, такива неща. Навярно в балистичната лаборатория дори щяха да установят, че куршумът е изстрелян с един от 40-калибровите пистолети на Хъндри и Горман. Обикновена полицейска работа. Присъствал съм на процеси за

убийства, в които представянето на веществените доказателства пред съдебните заседатели е продължавало по цяла седмица. Както учех студентите в „Джон Джей“, почти винаги ти трябва веществени доказателства, за да осъдиш заподозрян, но невинаги имаш нужда от тях, за да го заловиш.

В този случай започвахме с името на убиеца, неговата снимка, отпечатъци и ДНК-проби. Даже го имахме на кадри как сече, плюс цял тон веществени доказателства, които го свързваха с престъпленията на летище „Кенеди“. С това нямаше проблеми. Проблемът беше, че Асад Халил бе адски бързо и хитро копеле, дръзко, интелигентно и безмилостно.

— И без това следяхме отблизо либийската общност — каза Гейб, — но след като един от тях е убит, сигурно ще се поразприказват. От друга страна, е възможно да получим и обратната реакция.

— Да. Но мисля, че Халил няма много съучастници в страната — поне не живи.

— Навярно. Добре, Кори, залавям се за работа. Ще те държа в течение. И предай тази информация на когото трябва. Кажи им, че ще получат разпечатката на разпита на Фади. Нали?

— Естествено. Между другото, погрижи се Фади Асуад да получи малко от ония федерални мангизи — за цигари и успокоителни.

— Непременно. Чао. — Той се обърна и се запъти обратно към стаята за разпити.

Върнах се в командния център, в който все още се мотаеха много хора, макар че минаваше шест. Оставих си куфарчето и се обадох в апартамента на Кейт, но гласът ѝ ме информира:

— Не съм си вкъщи. Моля, оставете съобщение.

Оставих съобщение в случай, че провери секретаря си от друго място, после позвъних на клетъчния ѝ телефон, но не ми отговори. Набрах домашния номер на Джак Кьоних на Лонг Айланд и жена му ми каза, че бил тръгнал за летището. Опитах и с неговия мобифон, но пак не извадих късмет.

Позвъних на Бет Пенроуз. Включи се телефонният ѝ секретар.

— Работа денонощно по случая — казах. — Може да се наложи да попитувам. Обичам тая работа. Обичам живота си. Обичам шефовете си. Обичам новата си служба. Ето новия ми телефонен

номер. — Продиктувах прекия си номер във временния команден център. — Липсваш ми. Скоро ще се чуем. — Затворих и осъзнах, че съм искал да кажа. „Обичам те“. Но... както и да е, обадох се на капитан Стайн и помолих секретарката му за незабавна среща. Тя ми съобщи, че капитанът имал няколко съвещания и пресконференции. Оставих двусмислено и объркано съобщение, което не разбихах даже аз.

След като изпълних задължението си да държа всички в течение, седнах на бюрото си и започнах да си въртя палците. Хората наоколо изглеждаха заети, но аз не владея изкуството да се преструвам на ангажиран, ако нямам никаква работа.

Прегледах още някои документи, само че вече се пръсках по шеговите от ненужна информация. Нямаше какво да правя на улицата, затова останах в центъра в случай, че се появи нещо. Мислех да повися там до два-три през нощта. Може би президентът щеше да пожелае да разговаря с мен и тъй като трябваше да оставям телефонен номер, на който винаги да ме откриват, не исках да ме хванат вкъщи или в „При Джулио“.

Сетих се, че още не съм написал доклада си за случая на летището. Някакъв пикльо от офиса на Кьоних постоянно ми напомняше за това по имейла и бе отхвърлил предложението ми просто да подпиша транскрипцията на съвещанието в кабинета на крал Джак или безбройните разговори във Вашингтон. Не, искаха моя доклад, написан със собствени думи. Федералните са големи гадняри. Отворих текстообработващата програма и започнах.

Някой мина покрай бюрото ми и остави запечатан плик с надпис СПЕШЕН ФАКС — ЛИЧНО. Оказа се предварителна информация за франкфуртското убийство. Жертвата се казваше Сол Лейбовиц, описан като американски банкер от еврейски произход. Заключих, че господин Лейбовиц просто се е озовал на неподходящо място в неподходящ момент. В Европа имаше хиляди американски банкери от еврейски или друг произход и бях убеден, че човекът е станал лесна мишена на третокласен убиец, който е приличал на Асад Халил. Но случаят беше породил съмнения и смут в умовете на хората, които се хранеха със съмнения и смут.

На бюрото ми кацнаха още два важни документа: две менюта с храна за вкъщи — италианско и китайско.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се Кейт.

— Какво правиш там, по дяволите?

— Чета менюта с храна за вкъщи. Къде си?

— Ти къде мислиш? На летището, Джон. С Джак сме в чакалнята за бизнес класа и те чакаме. Билетът ти е при нас. Събра ли си багажа? Взе ли си паспорта?

— Не. Виж...

— Почакай.

Чух, че разговаря с Джак Кьоних. После се върна на телефона.

— Джак казва, че трябва да дойдеш с нас. Това е заповед.

— Успокой се и ме изслушай. Струва ми се, че открихме следа.

Тук. — Обясних й за Гейбриъл Хейтам, Фади Асуад и Джамал Джабар.

Тя ме изслуша, без да ме прекъсва, и след като размени няколко думи с Кьоних, отвърна:

— Това не доказва, че Халил не е взел самолет за Европа от Нюарк.

— Стига, Кейт. Халил вече е бил на „Кенеди“ — на половин километър от терминала за заминаващи. Ченгетата на нюаркското летище бяха предупредени десет минути след като вдигнахме на крак Транспортна полиция. От „Кенеди“ до Нюарк има един час път. Става дума за Асад Лъва, не за Асад Пуяка.

— Почакай.

Отново я чух да разговаря с Кьоних.

— Джак казва, че начинът на действие и описанието на убиеца във Франкфурт съвпадат...

— Дай ми го.

Кьоних взе слушалката и започна да ми държи реч.

— Джак — прекъснах го аз, — начинът на действие и описанието съвпадат, защото се опитват да ни изпързаят. Асад Халил е извършил престъплението на века и не е отлетял за Германия, за да очисти някакъв банкир, за Бога. И ако е щял да ходи в Нюарк, защо е убил таксиметровия си шофьор, преди да стигне там? Нещо не пасва Джак. Виж, ако искате, вие идете във Франкфурт, обаче аз оставам тук. Пратете ми картичка и ми донесете истински франкфуртски наденички и от оная лютивa немска горчица. Благодаря. — Затворих, преди да успее да ме уволни.

Зарязах доклада, тъй като навярно бях уволнен, и продължих да ровя из пръснатите по бюрото ми купища материали, сведения от различни институции, които не съобщаваха нищо ново. Накрая стигнах до онези, които бяха свързани със съботния инцидент — лабораторни данни, информации от Транспортна полиция, жалба от Федералното управление на авиацията, в която конкретно се изтъкваше моето име, снимки на мъртвите пътници в самолета, токсикологичен анализ — газът наистина се оказваше цианид — и така нататък.

Някъде из тези камари документи можеше да има следа, но до този момент не бях открил нищо друго, освен продукция на хора с капаци на очите и достъп до текстообработваща програма с автоматичен коректор.

Което ми напомни, че ще задържат чека със заплатата ми, докато не им предам доклада си, затова пак завъртях стола си към клавиатурата и монитория екран. Започнах с оня виц за войника от френския чуждестранен легион и камилата, после го изтрих и отново опитах.

Към девет без петнайсет в залата влезе Кейт, седна на бюрото си и заби поглед в мен. След няколко минути наблюдение започнах да допускам правописни грешки, затова вдигнах очи към нея.

— Как беше във Франкфурт?

Тя не отговори. Виждах, че малко ми е сърдита. Познавах този поглед.

— Къде е Джак? — попитах я.

— Замина за Франкфурт.

— Добре. Уволнен ли съм?

— Не, но ще ти се прииска да си уволнен.

— Не реагирам добре на заплахи.

— А на какво реагираш?

— На малко неща. Например на пистолет, опрян в главата ми. Да, това обикновено привлича вниманието ми.

— Разкажи ми за разпита.

Разказах ѝ, този път по-подробно, и тя ми зададе много въпроси. Кейт е изключително интелигентна и тъкмо затова седеше на бюрото си в командния център, а не в самолета за Франкфурт.

— Е — накрая попита тя, — мислиш ли, че Халил е напуснал онзи паркинг с кола?

— Да.

— Защо не с автобус за Манхатън?

— Сетих се за тази възможност. Нали тъкмо за това хората си оставят автомобилите на паркинга — за да продължат с автобус до Манхатън. Но изглежда малко странно да убиеш шофьора на таксито си, докато чакаш рейса. Всъщност базирам се, че ако Халил го беше помолил да го откара до Манхатън, Джабар е щял да го направи.

— Не се дръж саркастично с мен, Джон. Стъпваш по тънък лед.

— Слушам, госпожо.

Тя се замисли за миг.

— Добре, значи на паркинга го е чакала кола. Спокойно е можела да си стои там и никой е нямало да я забележи. Джабар откарва Халил на паркинга, Халил го убива с куршум четирийсети калибър и се качва на другия автомобил. Има ли шофьор? Съучастник?

— Едва ли. Защо му е шофьор? Той е единак. Сигурно достатъчно е шофирал в Европа. Трябват му само ключовете и документите за колата, които може да е получил от Джабар. Джабар, разбира се, е видял прекалено много, затова Халил го очиства. Във втората кола или още в таксито го е чакал сак с пари, фалшиви документни навярно дегизировка. Затова не е взел нищо от Фил и Питър. Сега Асад Халил е друг човек и пътува из огромната американска пътна система.

— Закъде?

— Не зная. Но ако почти не е спал, вече може да е пресякъл мексиканската граница. Или да е на Западното крайбрежие. Петдесет часа път със сто и пет километра в час дава радиус от над четири хиляди и осемстотин километра, което прави... колко квадратни километра? Как беше, пи по ер на квадрат, нали?

— Ясно.

— Добре. Да речем, че убиецът пътува по магистралите и че отива в Дисниленд. Просто трябва да почакаме и да видим какъв е следващият му ход. В момента не можем да направим нищо повече, освен да се надяваме, че някой ще го познае.

Тя кимна и се изправи.

— Навън ме чака таксито с багажа ми. Отивам да си оставя нещата вкъщи.

— Искаш ли помощ?

— Ще задържа таксито. — Кейт излезе.

Няколко минути останах на бюрото си. През това време телефонът ми иззвъня и някой ми донесе още документи.

Мъчех се да проумея защо я попитах дали иска помощ. Трябва да се науча да си държа устата затворена. Има моменти, в които предпочитам да се изправа пред въоръжен сериен убиец, отколкото да ми предстои нощ в женски апартамент. С убиеца поне ти е ясно положението и разговорът е разбираемо кратък.

Телефонът пак иззвъня. Всъщност из цялата зала звънях телефони, което ми лазеше по нервите.

Така или иначе, колкото и да владеея вникването в психиката на убийците и в предвиждането на ходовете им, аз съм абсолютно несведущ по отношение на сексуалните връзки — нямам представа как ме въвличат в тях, какво трябва да правя и как да се измъкна. Обикновено обаче знам коя е другата страна. Имам добра памет за имена, даже в шест сутринта.

Освен това винаги надушвам опасността. Откакто ходех с Бет Пенроуз, бях чист като изворна вода и не исках да усложнявам нито тази връзка, нито живота си.

Затова реших да сляза долу и да кажа на Кейт, че се прибирам вкъщи. Станах, взех си сакото и куфарчето, слязох и се качих в таксито заедно с нея.

39.

Асад Халил продължи на север по шосе 95, пресече границата на Джорджия и влезе в Южна Каролина. По пътя се избави от дисковете на Пол Грей.

Докато шофираше, анализира случилото се сутринта. До края на деня някой със сигурност щеше да потърси или чистачката, или Грей. По някое време щяха да открият трупове. Предполагаемият мотив за убийството на бизнесмена щеше да е кражба на секретен софтуер. Всичко това беше планирано. Сега обаче разбираше, че не са помислили за проблема с пилота. До вечерта или до следващата сутрин новината за престъплението в Спрус Крийк щеше да привлече вниманието на някого от „Алфа Ейвиейшън Сървисис“ и Стейси Мол определено щеше да си спомни името на Пол Грей. Халил не бе предвидил, че ще е написано на хангара.

Жената щеше да се обади в полицията. В Либия никой не искаше да има нищо общо с властите. Но Борис го беше предупредил, че в Америка не е така.

Той се замисли. Руснакът му бе казал да действа с оглед на обстановката. „Ако убиеш пилота, трябва да очистиш и всички останали, които знаят за полета и са виждали лицето ти. Мъртвите не могат да отидат в полицията. Но колкото повече трупове оставяш, толкова по-усилено ще те издирват ченгетата. Убийството с цел обир няма да предизвика голям интерес. Може да имаш късмет и никой в Джаксънвил да не му обърне внимание.“

Асад сви устни. Все пак също като във Вашингтон, трябваше да убие чистачката, за да има време да избяга. Въпреки петгодишния си престой в Америка Борис не беше забелязал, че американците не обичат да си чистят къщите сами.

Във всеки случай полицията преследваше крадец, а не Асад Халил. Освен това не издирваха автомобила му и ако Стейси Мол съобщеше за него, щяха да търсят грък на път за Атина през Вашингтон. Всичко зависеше от това колко глупави са полицаите.

Имаше и друга възможност, разбира се. Жената можеше да види снимката му във вестниците и да разбере, че пътникът ѝ е бил... Несъмнено трябваше да я убие, ала не го бе направил. Беше пощадил живота ѝ, не от жалост, а за да не оставя след себе си прекалено много трупове, както го бяха посъветвали Борис и Малик. Руснакът не само бе предпазлив — беше и прекалено загрижен за живота на враговете на исляма. Той например се беше възпротивил срещу убийството на всички пътници в самолета, бе го нарекъл „безумно масово убийство“.

„След революцията някогашните ти господари избиха над двайсет милиона души от собствения ви народ — беше му напомнил Малик. — Мюсюлманите не са убили толкова много хора още от времето на Мохамед. Ако обичаш, не ни дръж проповеди. Имаме да минем дълъг път, за да се изравним с вашите постижения.“

Борис не бе отговорил.

Халил отново се замисли за Пол Грей. Той не беше умрял толкова храбро, колкото генерал Уейклиф и неговата съпруга. И все пак не го бе молил за милост. Навярно с Уилям Садъруейт трябваше да опита друг подход. В Либия му бяха казали, че бившият лейтенант преживял някои житейски неуспехи. Според Борис за него убийството можеше да е добре дошло. „Никой не иска да умре — беше отвърнал Асад. — Ще ми е също толкова приятно да го убия, колкото и останалите.“

Той погледна часовника на таблото — 15:05. Сателитният навигатор показваше, че скоро ще стигне до пътя, който щеше да го отведе до Мънкс Корнър.

Мислите му пак се върнаха към сутринта. Срещата с жената пилот го беше смутила, но не можеше да разбере каква е причината за нерешителността му. Имаше сериозни основания както да я убие, така и да я пощади. Спомни си, че Стейси Мол бе казала на по-възрастната служителка: „Ще се погрижа за пайпъра, когато се върна“.

А ако не се върнеше, щяха да започнат да я търсят. Него също. Освен, разбира се, ако другата жена не помислеше, че двамата са решили да... да бъдат заедно. Да, можеше да види тази мисъл в очите ѝ, в поведението ѝ. Все някога обаче щеше да се обади в полицията. Затова навярно беше постъпил правилно.

Внезапно си представи Стейси Мол, видя я да се усмихва, да му говори, да му помага да се качи в самолета — да го докосва. Тези

сцени продължиха да се въртят пред очите му, въпреки че се опитваше да се избави от тях. Той извади визитката и от джоба си и я погледна. Домашният и номер бе написан с химикалка над този на „Алфа Ейвиейшън“.

Забеляза изхода си в последния момент и отби в дясното платно, после продължи по рампата. Озова се на двулентов път, много по-различен от междуцатското шосе. От двете страни имаше къщи и ферми, селца, бензиностанции и борови гори. Преди няколко месеца оттук беше минал негов сънародник. „Това е най-опасният път — бе докладвал той, — първо, заради лудите шофьори и второ, заради полицията, която има мотоциклети и внимателно следи всички коли.“

Халил се опита да шофира колкото може по-предпазливо, за да не привлича внимание. Мина през няколко градчета и в две от тях видя полицейски автомобил и мотоциклет.

Но до целта му не оставаше много — само шейсет километра — и след час той наближи Мънкс Корнър.

Бил Садърует седеше с вдигнати върху бюрото си крака в малък бетонен блок край летището на окръг Бъркли в Мънкс Корнър, Южна Каролина. Притискаше между ухото и рамото си мръсна слушалка на евтин телефон и слушаше гласа на Джим Маккой. Садърует погледна стария климатик. Перката тракаше и вътре проникваше жалка струйка студен въздух. Беше едва април, а температурата навън вече достигаше над тридесет градуса. „Скапана дупка!“

— Чувал ли си се с Пол? — попита Джим Маккой. — Канеше се да ти позвъни.

— Не — отвърна Садърует. — Съжалявам, че в събота не успях да участвам в груповия разговор. Бях много зает.

— Няма нищо — каза Маккой. — Просто реших да ти се обадя и да видя как си.

— Добре съм. — Садърует погледна чекмеджето на бюрото. Вътре имаше почти пълна бутилка „Джак Даниълс“. Стенният часовник показваше 16:10. Някъде на света минаваше пет, време за една чашка, само че клиентът му трябваше да пристигне в четири. — Споменах ли ти, че преди няколко месеца ходих на гости на Пол?

— Да.

— Трябва да видиш как се е подредил. Голяма къща, басейн, хангар, гаджета. — Той се засмя. — Мамка му, когато видяха да приближава старият ми „Апачи“, едва ми позволиха да кацна.

Маккой използва възможността и отвърна:

— Пол беше малко загрижен за твоя „Апачи“.

— Нима? Ако питаш мен, Пол е баба. Колко пъти ни е губил времето по сто пъти да проверява всичко? На прекалено предпазливите все им се случва нещо. Освен това Федералното управление на авиацията редовно проверява машинката ми.

— Просто ти казвам, Бил.

— Да. — Садърует продължи да гледа чекмеджето, после свали крака от бюрото, наведе се и извади бутилката. — Казвам ти, наистина трябва да видиш как се е подредил Пол.

Всъщност Джим Маккой често бе гостувал в Спрус Крийк, но не искаше да го споменава на Садърует, който беше канен там сам веднъж, макар да живееше едва на час и половина път със самолет.

— Да, бих искал...

— Невероятна къща. Но трябва да видиш върху какво работи. Виртуална реалност, мамка му! Господи, цяла нощ пихме в кабинета му и бомбардирахме какво ли не. — Той се засмя. — Пет пъти повторихме удара срещу Ал Азия. Шибана работа. Накрая толкова бяхме направили главите, че не успяхме да улучим нищо. — Садърует се запревива от смях.

Джим Маккой пресилено се засмя. Вече за десети път слушаше тази история. Пол му бе казал, че едва изтърпял Бил. Дотогава никой от момчетата не беше разбирал докъде е изпаднал Садърует. Но вече всички знаеха.

— Хей, пич — каза Бил, — спомняш ли си, когато се забавих и Тери едва не ни се натресе отзад? — Той отново се засмя и остави бутилката на бюрото.

Седнал в кабинета си в музея „Люлката на авиацията“ на Лонг Айланд, Джим Маккой не отговори. Не можеше да свърже онзи Бил Садърует, когото познаваше, с Бил Садърует, с когото разговаряше в момента. Старият Бил Садърует бе един от най-добрите пилоти във военновъздушните сили. Но след преждевременното му излизане в оставка с него се беше случило нещо. С годините все повече се вманиачаваше на тема избиване на либийци и постоянно разказваше

бойните си подвизи на всеки срещнат, дори на хората, които бяха участвали в операцията заедно с него. И с всяка година тези истории ставаха все по-драматични, а неговата роля в дванайсетминутната им война — все по-величава.

Хвалбите на Бил Садъруейт с въздушния удар започваха да плашат Джим Маккой. Никой не биваше да споменава за това, никой не биваше да разкрива имената на другите пилоти. Безброй пъти бе предупреждавал Садъруейт да си мери приказките и Бил го беше уверявал, че използва само позивните или малките им имена. „Изобщо не говори за онзи удар, Бил“ — казваше му Джим. На което Садъруейт винаги отвърщаше: „Виж, аз се гордея с него. И не се притеснявай. Ония кретени няма да дойдат в Мънкс Корнър, Южна Каролина, за да изравнят резултата.“

Джим Маккой си помисли дали пак да не го предупреди, но имаше ли смисъл?

Често му се искаше старият му приятел да бе останал във военновъздушните сили поне до войната в Залива. Може би ако беше участвал в нея, животът му щеше да е по-добър.

Докато разговаряше, Бил Садъруейт поглеждаше стенния часовник. Накрая развъртя капачката на бутилката, бързо отпи и продължи да разказва:

— И тъпото копеле Чип спа през целия път. Събудих го, той хвърли бомбите и пак захърка.

Търпението на Маккой се изчерпваше и той му напомни:

— Нали каза, че не млъкнал през целия път до Либия?

— Да, изобщо не си затвори устата.

Садъруейт вече не забелязваше непоследователността в разказите си.

— Добре, приятел — каза Джим, — ще ти звънна пак тия дни.

— Недей да затваряш. Чакам един клиент. Някакъв тип, който трябвало да иде до Фиби. Щял да пренощува там и утре пак щял да се върне тук. А бе, как върви твоята работа?

— Горедолу. Музеят е невероятен. Още не е довършен, но събрахме доста самолети. Имаме един F-111. Трябва да дойдеш да го видиш. Ще те пусна в кабината.

— Защо се казва „Люлка“?

— „Люлката на авиацията“. Наричат Лонг Айланд „люлка на авиацията“. Защо не наминеш тия дни? Можеш да кацнеш на летището и ще дойда да те взема.

— Да, тия дни. Как е Тери?

На Джим му се искаше да затвори, но старите бойни другари трябваше да се уважават, макар и не прекалено.

— Праща ти много поздрави.

— Глупости.

— Наистина — излъга Маккой. Вече никой не обичаше Бил Садървейт и навярно никога не го бяха обичали, но бяха споделили с него светото бойно кръщение и трябваше да запазят връзките си непокътнати, докато не си идеше и последният от тях. Всички от ескадрилата се бяха опитвали да търпят Садървейт — всички, освен Тери Уейклиф.

— Тери още ли работи в скапания Пентагон? — попита Бил.

— Да — потвърди Джим. — Скоро ще се пенсионира.

— Майната му.

— Ще му предам, че го поздравяваш.

Садървейт се засмя.

— Да. Знаеш ли какъв му е проблемът? Че беше генерал още като лейтенант. Нали ти е ясно какво искам да кажа?

— Знаеш ли, Бил — отвърна Маккой, — много хора твърдяха същото за теб. Но като комплимент.

— Ако това е комплимент, не ми трябва никакви обиди. Тери винаги е искал да е пред всички. Скъса ми гъза за това, че тогава съм се бил забавил, написа донос, обвини мен, че бомбата не улучила, вместо да обвини Уигинс...

— Чакай, Бил. Това не е вярно.

Бил Садървейт отново отпи от бърбъна и потисна оригването си.

— Да... добре... извинявай.

— Няма нищо. — Джим се замисли за Тери Уейклиф и Бил Садървейт. Бил дори не се числеше в запаса и поради тази причина бе изгубил привилегиите си — да изгуби правото си да пие с отстъпка във военновъздушната база в Чарлстън, което му нанесе последния удар. Но Тери Уейклиф се беше обадил на някои хора — непознати на Бил Садървейт — и успя да му осигури пропуск. — И Боб участва в груповия разговор.

Бил се размърда на стола си. Не обичаше да си спомня за Боб Калъм и неговия рак. Калъм бе стигнал до чин полковник и доколкото Садъруейт знаеше, все още работеше като инструктор във военновъздушната академия в Колорадо Спрингс.

— Още ли работи? — попита той.

— Да. На същото място. Обади му се.

— Непременно. — Бил се замисли за миг. — Не те убиват през войната, за да те убие нещо по-страшно.

— Може да оздравее.

— Да. И накрая, но не на последно място, как е оня дребен скапаняк Чип?

— Не мога да се свържа с него. Върнаха ми последното писмо, което му пратих в Калифорния, без нов адрес. Телефонът му също е изключен.

— Уигинс си е такъв. Постоянно трябваше да му напомням да си върши работата.

Маккой се замисли за Чип Уигинс. За последен път бяха разговаряли на 15 април предната година. След излизането си в оставка беше изкарал курс за пилот и сега работеше на товарни самолети, всички го харесваха, но Чип никога не обръщаше внимание на подробностите.

Джим Маккой, Тери Уейклиф и Пол Грей смятаха, че Уигинс не поддържа връзка с тях, защото сега е пилот, а преди не е бил такъв. Освен това той бе от екипажа на Садъруейт, което навярно беше достатъчно, за да не изпитва носталгия към миналото.

— Ще се опитам да го открия — каза Джим. — Мисля, че той още не знае за Уили.

Садъруейт отпи от бърбъна и пак погледна часовника.

— Чип харесваше Хамбрехт — отвърна той. — Трябва да му съобщим.

— Да. Ще направя каквото мога. — Маккой не знаеше какво друго да каже. Бил Садъруейт не си помръдваше и пръста, за да поддържа връзката помежду им, и с това се занимаваха предимно двамата с Тери.

Всъщност, откакто го бяха назначили за директор на лонгайландския музей, Джим беше станал неофициален секретар на малката им група — звънеше по телефона, пращаше писма, имейли и

факсове. Тери Уейклиф бе нещо като техен председател, но работата му в Пентагона поглъщаше повечето му време и Маккой го търсеше само в особено важни случаи. Скоро щяха да са старци и да имат предостатъчно възможности за контакти.

— Клиент ли каза, че имаш? — попита Джим.

— Да. Закъснява.

— Бил, струва ми се, че в момента пиеш.

— Да не си луд? Преди полет? Аз съм професионалист, за Бога!

— Добре... — Бил навярно го лъжеше. Надяваше се, че го лъже и за клиента си. Замисли се за някогашната ескадрила — Стив Кокс, убит в Залива, Уили Хамбрехт, убит в Англия, Тери Уейклиф, направил блестяща военна кариера, Пол Грей, преуспяващ цивилен, Боб Калъм, болен от рак в Колорадо, Чип Уигинс, изчезнал от хоризонта, но навярно в добра форма, Бил Садърует, жалко подобие на предишния жилав пилот, и накрая самият той, Джим Маккой, музеен директор, добра работа с малка заплата. От осмината двама бяха мъртви, един умираше от рак, един умираше от живота си, един се бе запилял някъде и трима за момента бяха добре.

— Трябва всички да идем да видим Боб — тихо каза той. — При това скоро. Ще го организирам. И ти трябва да дойдеш, Бил. Нали?

Садърует помълча няколко секунди, после каза:

— Да. Ще дойда. Ще дойда.

— Всичко хубаво, приятел.

— Да... и на теб. — Бил затвори слушалката и избърса влажните си очи. Отново отпи и прибра бутилката в сака си.

После се изправи и се огледа. На отсрещната стена висеше знамето на Южна Каролина и флаг на Конфедерацията, който много хора намираха за обиден. Тъкмо затова го държеше в кабинета.

Цялата страна беше отишла по дяволите, помисли си той, ръководеха я лицемерни педеруги и макар да бе от Индиана, Садърует харесваше Юга — освен жегата и влагата, — харесваше разбиранията им, харесваше флага на Конфедерацията.

— Майната им!

На другата стена имаше голяма пилотска карта. До нея беше залепен стар плакат, избелял и набръчкан от влагата. Представляваше снимка на Муамар Кадафи, около чиято глава бе нарисувана голяма мишена. Садърует взе стреличка от разхвърляното си бюро и я

хвърли към мишената. Улучи Кадафи точно в средата на челото и извика:

— Да! Майната ти!

Отиде до прозореца и погледна навън.

— Хубав ден за полет. — От пистата излиташе един от двата му самолета, учебен „Чероки“ 140. Крилете му леко трепереха, докато неопитният пилот се опитваше да набере височина. Садърует се радваше, че не е в кабината с това хлапе, което нямаше усет за летене, но пък имаше адски много пари. Когато навремето постъпи във военновъздушните сили, просто изхвърляха некадърниците. Сега Бил трябваше да ги учи. И хлапето никога нямаше да участва в битка — искаше да лети, за да се перчи пред приятелчетата си. Тази страна наистина отиваше по дяволите.

А и тоя негов клиент. Навярно беше тъп чужденец, дори може би наркотрафикант. Копелето закъсняваше. Поне нямаше да каже нищо, ако усетеше дъха на бърбън. Сигурно щеше да си помисли, че е някакво американско безалкохолно. Бил се засмя.

Върна се при бюрото и прочете името, което бе записал. Алесандро Фанини. Звучеше му латиноамериканско или италианско.

— Да, жабар. Не е толкова зле. По-добре, отколкото някой Педро.

— Добър ден.

Садърует се обърна и видя на прага висок мъж с тъмни очила.

— Алесандро Фанини — каза той. — Извинявам се за закъснението.

Бил се зачуди дали мъжът го е чул и погледна към стенния часовник.

— Само половин час. Няма проблем.

Двамата се ръкуваха.

— Забавих се заради предишната си среща в Чарлстън — каза Халил.

— Няма проблем. — Садърует видя, че мъжът носи голям сак и е облечен в сив костюм. — Само това ли е багажът ви?

— Оставих другия в хотела си в Чарлстън.

— Добре. Надявам се, че няма да имате нищо против дънките и тениската ми.

— Ни най-малко. Както ви е удобно. Но ви предупредих, че ще останем да пренощуваме във Фили.

— Да. Приготвил съм се. — Той посочи военния сак на мръсния под. — Приятелката ми ще дойде по-късно, за да заключи.

— Добре. Оставих колата си близо до главната сграда. Нали няма проблем.

— Не, естествено. — Садърует отиде при лавицата и взе няколко карти, после вдигна сака си. — Готов ли сте? — Той проследи погледа на клиента до снимката на Кадафи и се ухили. — Знаете ли кой е това?

Асад Халил дълбоко си пое дъх.

— Не, нямам представа.

— Това е господин Муамар Кадафи, мамицата му.

— Никога не съм чувал за него.

— Чували сте, разбира се. Президентът на Либия. Веднъж едва не убих това копеле.

Асад Халил не отговори. Садърует сви рамене.

— Откъде сте?

— От Сицилия.

— Без майтап? Веднъж щях да кацна там, ако ми беше свършило горивото.

— Моля?

— Дълга история. Не ми е позволено да говоря за това.

— Както желаете.

— Добре, ако отворите вратата, можем да тръгваме.

— А, още нещо. Плановете ми малко се промениха.

— И?

— Компанията ми ме праща в Ню Йорк.

— Не ми се лети до Ню Йорк, господин...

— Фанини.

— Да. Прекалено много самолети, прекалено много глупости.

— Ще ви платя извънредно.

— Не е заради парите, а заради глупостите. Кое летище?

— Казва се „Макартър“. Знаете ли го?

— О, да. Никога не съм минавал оттам, но е хубаво. На Лонг Айленд. Съгласен съм, но ще струва по-скъпо.

— Разбира се.

Садърует остави нещата си на бюрото и потърси нова карта.

— Странно съвпадение — каза той. — Преди малко разговарях по телефона с един приятел от Лонг Айланд. Искаше да се отбия — може да го изненадам. Или е по-добре да го предупредя?

— Изненадата ще го зарадва повече. Или му се обадете, когато кацнем.

— Да. Чакайте да взема номера му. — Садърует прелисти една стара картотека и извади оръфана картичка.

— Близко ли е до летището? — попита Халил.

— Не знам. Но той ще дойде да ме вземе.

— Ако искате, можете да използвате моята кола. Поръчах автомобил под наем и резервирах две мотелски стаи.

— Добре. Тъкмо щях да ви питам. Никога не спя в една стая с мъже.

Халил се насили да се усмихне.

— Аз също.

— Хубаво. Трябваше да изясним този въпрос. Я да ви попитам — ще ми дадете ли аванс? Така ще ви направя отстъпка.

— Колко?

— Ами... след като ще летим до „Макартър“, плюс пренощуването... и утре ще изгубя време за учебни полети... плюс горивото... да речем осемстотин в брой.

— Струва ми се разумна цена. — Халил извади портфейла си и остави на бюрото осемстотин долара, после прибави още сто. — Това е за вас.

— Благодаря.

Асад бе останал почти без пари, но знаеше, че скоро ще си върне всичко.

Бил преброи парите и ги прибра в джоба си.

— Добре. С това уредихме проблема.

— Да. Готов съм.

— Трябва да пусна една вода. — Садърует отвори вратата зад бюрото и влезе в тоалетната.

Асад Халил погледна снимката на великия вожд и забитата в челото му стреличка, извади я и си каза: „Никой не заслужава да умре повече от тази американска свиня“. Садърует се върна в кабинета.

— Да вървим.

— Може ли да вземем за полета някакви разхладителни напитки?
— попита Халил.

— Да. Вече качих в самолета хладилна чанта. Имам сода и бирата. Бирата е за вас, ако искате. Аз не пия.

Асад вече бе усетил дъха на алкохол.

— Имате ли минерална вода?

— Не. Защо да давам пари за вода? Тя е безплатна. — „Само идиотите и педеругите си купуват минерална вода.“ — Вода ли искате?

— Не е задължително. — Халил отвори вратата и двамата излязоха под прежурящото слънце.

Докато вървяха по нагорещената бетонна рампа към „Апачито“, Садъроейт попита:

— С какво се занимавате, господин Панини?

— Фанини. Както ви е казал колегата ми от Ню Йорк, аз съм в текстилния бизнес. Искам да купя американски памук.

— Дошли сте точно където трябва. Тук нищо не се е променило още от Гражданската война, освен че сега трябва да плащат на робите. — Той се засмя. — А и някои роби са латиноамериканци и бели. Някога виждали ли сте памуково поле? Мръсна работа. Няма достатъчно хора да я вършат. Навярно трябва да внесат от ония тъпи араби. Те обичат слънцето. Ще им плащат с камилски лайна и ще им казват, че срещу тях в банката ще получат пари. — Садъроейт се засмя.

— Трябва ли да имате план за полета? — попита Халил.

— Не. — Бил посочи ясното небе. — Времето по цялото Източно крайбрежие е страхотно. — Той си помисли, че пътникът му се страхува да лети, и прибави: — Боговете са с вас, господин Фанини.

Асад нямаше нужда да му казват, че аллах е благословил джихада му.

Докато вървяха, Садъроейт замислено рече:

— Може да се обадя в нюйоркската контролна кула, когато пресичаме океана на юг от летище „Кенеди“, за да не се блъснем в някой пътнически самолет. И ще поискам разрешение за кацане от кулата на Лонг Айланд. Това е. — Той махна с ръка към почти пустото летище на Мънкс Корнър. — Естествено, тук човек може да си излети, без да пита никого. По дяволите, та наоколо няма с кого да размениш и една приказка, освен онова хлапе ей там в скапаното „Чероки“. А и хлапето няма да знае какво да каже, ако го повикам по радиостанцията.

Халил погледна към малкия едномоторен самолет, който се спускаше към летището. Машината много приличаше на онази, която бе наел от Джаксънвил. Внезапно отново си спомни за Стейси Мол и припряно пропъди образа ѝ от мислите си.

Спряха при стар синьо-бял двумоторен „Пайпър Апачи“, модел 1954 година. Садъруейт вече беше развързал въжетата и бе извадил подложките на колелата. Освен това беше проверил горивото.

Никога не правеше други проверки, още повече, защото самолетът бе толкова разнебитен, че нямаше смисъл да открива все нови и нови повреди.

Асад Халил погледна към „Апачито“. Радваше се, че има два двигателя.

На Садъруейт му се стори, че клиентът изглежда обезпокоен.

— Това е съвсем елементарна машина, господин Фанини, и винаги можете да разчитате на нея.

— Наистина ли?

Бил се опита да разбере какво притеснява скапания чужденец. Плексигласовите прозорци бяха малко мръсни и напукани, боята бе олющена. Той погледна суетно облечения господин Фанини и реши да го окуражи.

— В този самолет няма нищо сложно и модерно, но това означава, че не може да се повреди нищо важно. Двигателите са в отлично състояние. Пилотирали съм военни самолети. Те са толкова сложни, че ви трябва цяла армия от техници дори само за обикновен едночасов полет. — Садъруейт забеляза, че под десния двигател се е събрала голяма черна локва масло. — Всъщност вчера се върнах от Ки Уест. Самолетът летя като закопняло за дома ангелче. Готов ли сте?

— Да.

— Добре. — Бил метна сака си на крилото, пхна картите под мишница, покатери се и отвори вратата. Остави нещата си вътре и попита пътника си:

— Отпред или отзад?

— Ще седна отпред.

— Добре. — Понякога помагаше на клиентите си да се качат, но високият тип, изглежда, можеше да се справи сам. Садъруейт влезе в кабината и се настани на пилотската седалка. Вътре беше горещо и той отвори страничното прозорче.

— Идвате ли?

Асад Халил го последва.

— Оставете за малко вратата отворена — каза Бил. — И си закопчайте колана.

Халил се подчини.

Садърует си сложи слушалки и натисна стартера на левия двигател. След като се поколеба няколко секунди, витлото се завъртя. Десният запали по-бързо.

— Добре... звукът е добър.

— Много е висок — надвика бученето Халил.

— Да, вратата и прозорецът са отворени. — Той не каза на пътника си, че вратата е разхерметизирана и че когато я затворят, няма да стане много по-тихо. — Когато се издигнем във въздуха, ще можете да чувате как ви растат мустаците. — Садърует се засмя и потегли към пистата. След като парите вече бяха в джоба му, нямаше нужда да се подмазва на тоя жабар.

— Откъде казахте, че сте?

— От Сицилия.

— А... да... — Спомняше си, че мафията е от Сицилия. Бил погледна мъжа и внезапно му хрумна, че може да е мафиот. Веднага съжали за поведението си. — Удобно ли ви е, господин Фанини? Имате ли някакви въпроси за полета?

— Колко време ще продължи?

— Ами, ако имаме попътен вятър, както е според прогнозата, ще кацнем на „Макартър“ след около три часа и половина. Значи някъде към осем и половина. Устройва ли ви?

— Да. Трябва ли да зареждаме по пътя?

— Не. Монтирал съм допълнителни резервоари, така че мога да остана във въздуха около седем часа. Ще заредим в Ню Йорк.

— Ще ви затрудни ли кацането по тъмно?

— Не. Летището е добро. Там се приземяват дори пътнически самолети. А и аз съм опитен пилот.

— Ясно.

Садърует реши, че е загладил нещата с господин Фанини, и се усмихна. Когато стигна до началото на пистата, погледна нагоре през предното стъкло. Хлапето като че ли нямаше проблеми.

— Онова момче ей там, дето се учи да лети, жестоко го тресе шубето — каза Бил. — Нали разбирате? Американските младежи са станали прекалено кекави. Имат нужда от здрав ритник по задника. Трябва да станат убийци. Трябва да вкусят кръв.

— Нима?

Садърует погледна пътника си.

— Искам да кажа, участвал съм в битки и ви уверявам, че когато покрай кабината ти започнат да прелитат ракети, адски бързо ставаш истински мъж.

— Вие лично преживявали ли сте го?

— Много пъти. Добре, потегляме. Затворете вратата. — Садърует натисна дроселите, самолетът набра скорост и излетя още преди да стигне до средата на пистата.

Халил погледна през прозореца. Усещаше, че „Апачито“ е поиздръжливо, отколкото показва външният му вид. Същото можеше да се каже и за пилота.

— В коя война сте участвали? — попита той.

Садърует пхна дъвка в устата си.

— В много войни. Например в Залива.

Асад знаеше, че Садърует не е участвал във войната в Залива.

— Искате ли дъвка? — попита го Бил.

— Не, благодаря. И какъв самолет пилотирахте?

— Изстребители.

— Какви по-точно?

— Реактивни изстребители. Изстребители-бомбардировачи. Пилотирал съм различни видове, но последният беше F-111.

— Можете ли да говорите за това, или е военна тайна?

Садърует се засмя.

— Не, господине, не е тайна. Това е стар самолет, отдавна свален от въоръжение. Също като мен.

— Липсва ли ви?

— Не ми липсват кретените, отдаването на чест например. А сега са пуснали жени да пилотират бойни самолети, за Бога! Дори не ми се мисли за това. Тия кучки предизвикват всевъзможни проблеми със своите дрънканици за сексуален тормоз — извинявайте, улучихте ме в болното място. Хей, как са жените във вашата страна? Знаят ли си мястото?

— Абсолютно.

— Хубаво. Може би ще трябва да се преселя там. Сицилия беше, нали?

— Да.

— На какъв език говорите там?

— Диалект на италиански.

— Ще го науча и ще се преселя в Сицилия. Имате ли нужда от пилоти?

— Разбира се.

— Добре. — Издигнаха се на триста метра височина и късното следобедно слънце остана почти точно зад тях. Гледката бе великолепна. Пролетната зеленина придобиваше още по-тъмен оттенък и се очертаваше на синия фон на далечното море. Скоростта на попътния вятър беше четиридесет и пет километра, така че щяха да стигнат до Лонг Айланд по-рано от предвиденото време.

Бил разсеяно си помисли, че летенето е нещо повече от професия. Че е призвание, братство, свръхестествено изживяване, почти религиозен екстаз. Когато беше в небето, се чувстваше по-добре.

— Липсват ми битките — той каза на пътника си.

— Как може да ви липсва такова нещо?

— Не знам... Никога не съм се чувствал толкова добре, както сред всички ония трасиращи снаряди и ракети. Е, ако ме бяха улучили сигурно нямаше да мисля така. Но тия тъпи копелета не могат да уцелят даже кенефна чиния с пикнята си.

— Кои тъпи... хора?

— А, да речем, арабите. Не мога да кажа кои точно.

— Защо?

— Военна тайна. — Садърueйт се засмя. — Не самата операция, а само участниците.

— Защо?

Бил пак го погледна.

— Имената на пилотите, участвали в бомбардировка, никога не се разгласяват. Властите смятат, че ония с камилите ще дойдат в Америка да си отмъщават. Глупости. Но нали знаете, капитанът на бойния кораб „Вансен“ в Залива случайно свалил ирански пътнически самолет и някой поставил бомба в колата му. В Калифорния. Искам да кажа, божичко, ужасно е. За малко да убият жена му.

Халил кимна. Знаеше за този случай. Иранците бяха показали, че не приемат нито обяснението, нито извинението.

— Убийствата по време на война водят до нови убийства — каза той.

— Без майтап? Така или иначе, властите смятат, че ония с камилите са опасни за смелите американски воини. Мамка му, не ми пука кой знае, че съм бомбардирал арабите. Нека дойдат да ме потърсят. Ще им се прище изобщо да не са ме откривали.

— Да... Носите ли оръжие?

Бил го стрелна с очи.

— Госпожа Садървейт не е отгледала идиот.

— Моля?

— Аз съм въоръжен и опасен.

Достигнаха височина две хиляди метра. Садървейт продължи:

— Обаче по време на войната в Залива тъпото правителство искаше да си направи реклама и показваше ония пилоти по телевизията. Господи, щом ги е страх от скапаните араби, защо се перчат пред камерите? Ще ви кажа защо. Искаха да получат подкрепа в Америка затова караха тия симпатични пилотчета да се хият и да дрънкат колко велика била тая война и как всички умирали да изпълнят скапания си дълг към Бога и отечеството. И имаше адски много женски. Показваха ги по телевизията, за да видим колко либерална е армията. Басирам се, че са постигнали страхотен успех сред иракчаните. Нали разбирате? Сигурно са си мислили, че са прецакани от жени. — Той се засмя. — Господи, радвам се, че се върнах.

— Виждам.

— Да. Поразгорещих се. Извинявайте.

— Споделям отношението ви към жените.

— А така. Трябва да сме единни. — Садървейт пак се засмя и си помисли, че този тип не е толкова лош, въпреки че е чужденец.

— Защо сте закачили онзи плакат на стената в кабинета си? — попита Халил.

— За да ми напомня за времето, когато за малко да го очистя — отвърна Бил Садървейт. — Всъщност неговата къща не беше моя задача, а на Джим и Пол. Те пуснаха бомбата право отгоре й, но се оказа, че Кадафи спял в шатра навън, за Бога! Скапаните араби не се

отказват от шатрите си. Нали така? Убиха дъщеря му. Жалко, обаче войната си е война. Бяха ранени жена му и две от децата му, но останаха живи. Никой не иска да убива жени и деца, ама понякога са там, където не трябва. Нали разбирате? Искам да кажа, ако аз бях на мястото на децата на Кадафи, нямаше да се приближавам на повече от километър до него.

Халил дълбоко си пое дъх и се овладя.

— А каква беше вашата задача?

— Бомбардирах комуникационния център, казармите и... и още нещо. Не се сещам. Защо питате?

— Просто така. Интересно ми е.

— Най-добре забравете за това, господин Фанини. Не би трябвало дрънкам за тази история.

— Разбира се.

Издигнаха се на две хиляди и двеста метра. Садъроейт изтегли дроселите малко назад и ревят на двигателите поутихна.

— Ще се обадите ли на своя приятел на Лонг Айланд? — попита Халил.

— Да. Най-вероятно.

— От армията ли го познавате?

— Да. Сега е директор на авиационен музей. Ако имам време, утре сутрин ще се отбия да го видя. Ако искате, можете да дойдете с мен. Ще ви покажа своя стар изстребител F-111.

— Навярно ще е интересно.

— Да. От много години не съм виждал такъв.

Асад погледна към земята под тях. Каква ирония! Току-що беше убил приятел на този човек, а сега той щеше да го отведе при друг свой боен другар. Зачуди се дали Садъроейт ще я оцени.

Асад Халил се отпусна назад. Когато слънцето започна да залязва, той каза вечерните си молитви и промълви:

— Бог благослови моя джихад, Бог обърка враговете ми, Бог е велик.

— Моля? — попита Бил Садъроейт.

— Просто благодарих на Господ за хубавия ден и го помолих да благослови престоя ми в Америка.

— Помолете го да направи една-две услуги и на мен.

— Вече го помолих.

40.

Докато таксито потегляше от Федерал Плаза, Кейт ме попита:

— Този път наистина ли ще дойдеш? Или пак ще отидеш да спиш?

Тези думи малко ми прозвучаха като укор, дори като предизвикателство към моята мъжественост. Жената започваше да се научава кои копчета да натиска.

— Идвам — отвърнах аз.

Трафикът беше нормален, отслабващият априлски дъжд караше улиците да блестят и шофьорът бе хърватин. Винаги питам. Правя статистическо проучване.

Както и да е, стигнахме до блока на Кейт и аз платих на шофьора, включително пътуването от „Кенеди“ и престоя. Освен това и взех куфара. Между другото, няма такова нещо като безплатен секс.

Портиерът отвори вратата, като се чудеше, сигурен съм, защо госпожа Мейфилд е излязла с куфар и няколко часа по-късно се връща пак с него, че и с мъж в добавка. Надявам се това да го е измъчвало цяла нощ.

Качихме се с асансьора и влязохме в апартамента ѝ на четиринайсетия етаж.

Жилището ѝ беше малко, с бели стени, дъбов паркет и съвсем оскъдни модерни мебели. Нямаше растения, произведения на изкуството, скулптури и разни дрънкулки. И слава Богу, нямаше следи от котка. В малка ниша видях лавица с книги, телевизор и компактдиск плейър, чиито тонколони бяха на пода.

Кейт Мейфилд отиде в кухненския бокс, отвори един от шкафове и попита:

— Скоч?

— Да, ако обичаш. — Оставих нейния куфар и моето дипломатическо куфарче на пода.

Кейт извади бутилка уиски. Седнах на столчето до барплота и тя ми подаде чаша.

— Сода?

— Не, благодаря.

Чукнахме се и отпихме.

— Вечерял ли си?

— Не. Но не съм гладен.

— Добре. — Тя отвори друг шкаф и извади разни ужасни неща — големи целофанови опаковки със странни имена, например „Хрус-хрус“. После загреба шепа оранжеви гъсеници и ги лапна.

Наля си ново уиски, отиде при плейъра и пусна музика. Били Холидей.

Изу си обувките и си съблече сакото, под което се показва хубава бяла блуза, кобур с глок и още нещо. Напоследък малцина от нашия бранш носят патлаци под мишницата. Тя хвърли сакото на фотьойла, после си свали кобура. Закаках да се разхвърля още повече, но не би.

Не исках да се възползвам от това, че е невъоръжена, затова също си съблякох сакото и разкопчах колана с кобура си. Тя ги взе и ги остави върху своите, после седна на столчето до мен. Като истински професионалист, започнах да дрънкам за преимуществата на новия четирийсеткалибров глок, който използваша федералните, с какво е по-добър от предишния деветмилиметров модел и така нататък.

— Няма да пробие бронирана жилетка, но може да събори човек. Кейт, изглежда, не се интересуваше от тази тема.

— Трябва да подреда този апартамент — каза тя.

— Изглежда ми съвсем приличен.

— Ти да не живееш на сметището?

— Преди живеех. Но после се ожених и се преместих.

— Как се запозна с жена си?

— С поръчка по пощата.

Тя се засмя.

— Поисках машина за капучино, но сигурно съм сбъркал каталожния номер и се появи тя.

— Странен си. — Кейт си погледна часовника. — Искam по-късно да гледам новините в единайсет. Има три пресконференции.

— Добре.

Тя се изправи.

— Ще проверя телефонния секретар и ще съобща в командния център, че съм си вкъщи. — Кейт ме погледна и попита:

— Да кажа ли, че и ти си тук?

— От теб зависи.

— Трябва да знаят къде си.

— Известно ми е.

— Е? Ще останеш ли?

— Пак зависи от теб. Изненадваш ме.

— Добре. — Тя се обърна и излезе през вратата, която водеше към спалнята или офиса ѝ.

Отпих от скоча, замислен за продължителността и целта на посещенията си. Знаех, че ако си допия уискито и си тръгна, с госпожа Мейфилд повече няма да сме приятелчета. Ако останех и свърших работата, пак вече нямаше да сме приятелчета. Наистина се бях озовал в задънена улица.

Както и да е, Кейт се върна в стаята.

— Имах само едно съобщение. От теб. — Тя отново седна до мен и разбърка скоча си с пръст. — Обадох се в центъра.

— Спомена ли, че съм тук? — попитах аз.

— Да. Дежурният беше пуснал разговора по високоговорителя и всички в залата заръкопляскаха.

Усмихнах се.

Кейт си наля нова чаша, после затършува из целофановите пакетчета.

— Не би трябвало да държа тук тия боклуци. Всъщност мога да готвя. Но не го правя. Какво ядеш, когато си вкъщи?

— Купувам си нещо готово.

— Харесва ли ти да живееш сам?

— Понякога.

— Никога не съм живяла с някого.

— Защо?

— Заради работата, предполагам. Викат ме по никое време, постоянно пътувам насам-натам. Местя се от място на място. Пък и нося в къщи оръжие и секретни документи, но това едва ли е толкова важно. По-възрастни колеги са ми казвали, че преди години никой нямало да вземе жена като мен.

— Навярно са прави.

— Мисля, че и с мъжете не е много по-различно. Ти си по-възрастен. Какъв е бил животът през четирийсетте?

Усмихнах се, но не беше толкова смешно.

Госпожа Мейфилд бе погълнала четири скоча, но алкохолът, изглежда, не ѝ действаше.

Известно време послушахме „Очите ми са само за теб“. Тя ме изненада, като каза:

— Пия, когато съм нервна. Сексът винаги ми опъва нервите. Искам да кажа, когато е за пръв път. Ами ти?

— Да... малко съм напрегнат.

— Не си толкова жилав. Само се преструваш.

— Бъркаш ме със злия ми близък. Джеймс Кори.

— Коя е жената на Лонг Айланд?

— Казах ти. Ченге от „Убийства“.

— Нещо сериозно ли е? Не искам да те поставя в неловка ситуация.

Не отговорих.

— Много жени в службата те мислят за секси.

— Наистина ли? Опитвам се да се държа прилично.

— Това няма нищо общо с поведението ти, а с вида ти.

— Изчервявам ли се?

— Малко. Мислиш ли, че избързвам?

Имах стандартен отговор на този въпрос.

— Не, откровена си. Обичам жените, които проявяват интерес към мъжете, без да страдат от комплексите, наложени им от обществото.

— Глупости.

— Да. Подай ми скоча.

Тя взе бутилката и отиде при дивана.

— Хайде да гледаме новините.

Взех си чашата и седнах до нея. Тя изключи плейъра, намери дистанционното управление и включи новините по Си Би Ес. Първият репортаж се отнасяше за полет 175 и пресконференциите.

— На съвместна пресконференция днес — започна водещият — ФБР и нюйоркската полиция съобщиха онова, за което вече няколко дни се носят слухове. Трагедията с полет сто седемдесет и пет на „Трансконтинентал“ е била резултат от терористичен акт, а не инцидент. ФБР има заподозрян, либийски националист на име Асад Халил. — На екрана се появи снимка на Халил. — Това е човекът,

когото ви показахме снощи. Сега научихме, че именно той е заподозреният.

Кейт превключи на Ен Би Си и репортажът в общи линии бе същият, както и по Ей Би Си и Си Ен Ен. Тя продължи да си играе с дистанционното. Когато го правя аз, нямам нищо против, но се нервирам, когато играчката попадне в ръцете на друг, особено на жена.

Както и да е, схванахме същността на репортажите, после пуснаха запис от първата пресконференция. Феликс Манкузо, шефът на нюйоркското оперативно бюро на ФБР, разкри някои грижливо обмислени подробности за случая, последва го началникът на полицията, който направи същото.

След това се появи Джак Кьоних и каза няколко думи за координирането на действията на ФБР и НЙПУ, но не спомена за Антитерористичната специална група.

Не спомена и за Питър Горман и Фил Хъндри, обаче съобщи за убийството на Ник Монти, Нанси Тейт и Мег Колинс, които нарече „федерални служители“. Човек можеше да остане с впечатлението, че са загинали при престрелка с опитващия се да избяга терорист. Записът на съвместната пресконференция завърши с канонада от журналистически въпроси, но всички големи клечки като че ли се бяха изпарили и на подиума беше останал само малкият Алън Паркър, който приличаше на сърне, попаднало в светлината на автомобилни фарове.

Водещият съобщи за втората пресконференция в Градския съвет. Показаха откъси от речите на кмета, губернатора и други политици, които се заклеха да направят нещо, макар че не се конкретизираха. Най-важното бе, че имат възможност да излязат по телевизията.

После пуснаха за запис от Вашингтон. Директорът на ФБР и познатия ни заместник-директор, отговарящ за антитероризма, направиха мрачни, но оптимистични изявления.

Заместник-директорът припомни за наградата от един милион долара за всяка информация, която доведе до арестуването на Асад Халил. Дори не каза „осъждането“, само „арестуването“. За осведомените това бе необичайно и показваше пълно отчаяние. Накрая показаха кратък материал от Белия дом. Президентът каза няколко внимателно подбрани думи, които можеха да се отнасят за почти всякакъв случай, например за седмицата на Националната библиотека.

Забелязах, че целият репортаж, включително дългите пресконференции, е отнел около седем минути, което е много ефирно време. Искам да кажа, представих си как водещият монотонно чете от телепромптера: „Към земята лети метеорит и в сряда ще я разруши“, после се обръща към спортния репортер и пита: „Хей, Били, как се представиха днес Метс“? Навярно преувеличавам, но това беше адски важно събитие, за което имах информация от първа ръка, а дори аз не успях да разбера нищо от репортажа.

Но по всички канали обещаваха специален материал в единайсет и половина и обикновено тогава представяха събитията по-подробно. Новините служеха само за да привлечат вниманието.

Така или иначе, пиленцето беше изхвърчало от кафеза и мутрата на Асад Халил красеше екраните. Трябваше да го направят по-рано, но по-добре късно, отколкото никога.

Кейт изключи телевизора и със същото дистанционно управление включи плейъра. Удивително.

— Искам да гледам повторението на „Досиетата Х“ — казах аз. — В тази серия Мълдър и Скъли откриват, че неговото бельо е извънземна форма на живот.

Тя не отговори.

Моментът бе настъпил.

Кейт си наля още един скоч и видях, че пръстите ѝ наистина треперят. Тя се плъзна по дивана и прехвърли ръката ми през раменете си. Известно време отпивахме от една и съща чаша, докато слушахме Били Холидей да пее „Самота“.

Прокашлях се.

— Може ли да си останем само приятели?

— Не. Аз дори не те харесвам.

— О...

Е, целунахме се и след около две секунди малкият Джони стана големия лош Джони.

Преди да се усетя всичките ни дрехи се оказаха пръснати по пода и масичката и двамата лежахме голи един срещу друг на дивана.

Ако ФБР раздаваше медали за красиви тела, Кейт Мейфилд щеше да получи златна звезда с диаманти. Искам да кажа, бях прекалено близо, за да виждам тялото ѝ, но подобно на повечето мъже в такива ситуации, имах усета на слепец.

Дланите ми се плъзнаха по бедрата и дупето ѝ, между краката ѝ и по корема към гърдите ѝ. Кожата ѝ беше гладка и хладна, което ми харесва, и мускулите ѝ явно бяха стегнати във фитнес зала.

Ако някой проявява интерес, собственото ми тяло може да се опише като мускулесто и гъвкаво. Преди имах твърд като дъска корем, но откакто в слабините ми попадна онова парче олово, плътта ми се е поотпуснала.

Така или иначе, пръстите на Кейт се плъзнаха по задника ми и спряха върху твърдия белег отдолу.

— Какво е това? — попита тя.

— Изходна рана.

— Къде е входната?

— В долната част на корема.

Дланта ѝ се насочи към слабините ми и потърси наоколо, докато не откри мястото на седем и половина сантиметра североизточно от връх Уили.

— Ооох... горе-долу там.

— Ако беше малко по-надолу, щяхме да си останем само приятели.

Кейт се засмя и ме прегърна толкова силно, че изкара въздуха от ранения ми бял дроб. Божичко — тая жена наистина бе силна.

Някъде дълбоко в душата си бях съвсем сигурен, че Бет Пенроуз няма да одобри това. Не че нямам съвест, но същото не можеше да се каже за малкия Джони, така че за да реша конфликта, изключих главния си мозък и оставих Джони да действа както си знае.

Опипвахме се, целувахме се и се прегръщахме в продължение на десетина минути. Има нещо невероятно в това да изследваш чуждо голо тяло — кожата, извивките, хълмовете и долините, вкуса и аромата на жена. Любовната игра ми харесваше, но Джони започваше да губи търпение, затова предложих да се преместим в спалнята.

— Не, направи ми го тук — отвърна тя.

Няма проблем. Е... на диван не ми е много удобно, но Джони не смяташе така.

Тя се покатери отгоре ми и след миг променихме характера на професионалната си връзка.

Останах да лежа на дивана, докато Кейт отиде до банята. Не знаех какви контрацептиви използва, но из апартамента не бях видял детски креватчета и кошарки, затова реших, че е взела съответните мерки.

Тя се върна в дневната, включи лампата до дивана и ме погледна. Седнах. Сега виждах цялото ѝ тяло и наистина беше изключително, по-пълно, отколкото си го бях представял в няколкото случая, в които мислено я бях събличал. Освен това забелязах, че е естествено руса, отгоре до долу, но вече се бях досетил за това.

Кейт коленичи пред мен и ме накара да се разкрача. Видях, че държи в ръка влажна кърпа. Тя започна да лъска ракетата, което за малко да предизвика ново изстрелване.

— Не е зле за старец като теб. Взимаш ли виагра?

— Не, взимам селитра, за да стои мирен.

Кейт се засмя, наведе се и отпусна лице в скута ми. Погалих я по косата.

Тя вдигна глава и ме хвана за ръцете. Видя белега на гърдите ми и го докосна, после плъзна длан към гърба ми и пръстите ѝ напипаха изходната рана.

— Куршумът е счупил предното и задното ребро.

Момичетата от ФБР разбират от тия неща. Много цинично. Но по-добре, отколкото „О, бедничкият, сигурно ужасно те е боляло“.

— Сега мога да кажа на Джак къде са те ранили — прибави Кейт, засмя се и ме попита: — Гладен ли си?

— Да.

— Добре. Ще изпържа яйца.

Тя отиде в кухненския бокс. Аз станах и започнах да събирам разхвърляните дрехи.

— Не се обличай — извика Кейт.

— Просто исках да си сложа за малко сутиена и бикините ти.

Това отново я накара да се засмее.

Наблюдавах я как шета гола. Приличаше на богиня, изпълняваща някакви ритуали в храм.

Порових из купчината дискове и открих Уили Нелсън, любимата ми посткоитална музика.

Уили запя „Не се навъртай наоколо“.

— Това ми харесва — каза тя.

Плъзнах поглед по книгите на лавиците. Обикновено можеш да научиш нещо за човек по онова, което чете. Повечето томове бяха справочници, от ония неща, които трябва да следиш, за да поддържаш форма в тоя бранш. Имаше и книги по криминалистика, тероризъм, патологична психология и така нататък. Нямаше романи, класика, поезия, нямаше история на изобразителното изкуство или фотографията. Това затвърди първоначалната ми представа за Кейт Мейфилд като всеотдайна професионалистка, истински играч от отбора, жена, която никога не оцветява фигурите извън контурите.

Но тази спретната мажоретка явно си имаше и друга страна, която не беше много сложна — тя обичаше мъжете, обичаше секса. Но защо харесваше точно мен? Може би искаше да натрие носовите на колегите си от ФБР, като ходи с ченге. Може да ѝ бе писнало да играе по неписаните правила и писмените директиви. Може просто да ѝ се чукаше. Кой знае? Човек може да се побърка от опити да анализира причините да го изберат за сексуален партньор.

Телефонът иззвъня. Агентите трябваше да имат отделна линия за служебни разговори, но Кейт дори не погледна към телефона на стената в кухнята, за да види по коя линия я търсят. Накрая се включи телефонният секретар.

— Мога ли да направя нещо? — попитах аз.

— Да. Иди да се срешиш и си измий червилото от лицето.

— Добре, — отидох в спалнята и забелязах, че леглото е оправено.

Защо жените си оправят леглата?

Така или иначе, спалнята беше оскъдно мебелирана, също като дневната. Все едно че бях в мотелска стая. Кейт Мейфилд явно нямаше намерение да се задържи дълго в Манхатън.

Влязох в банята. За разлика от другите помещения в апартамента, банята изглеждаше така, все едно са я обискирали. Намерих гребен и се сресах, после си измий лицето и си нажабурих устата. Погледнах се в огледалото. Под кървясалите ми очи висяха торбички и бях малко блед. Джон Кори очевидно беше извървял тежък път, който все още не бе завършил. Но манивелата ми все още работеше, въпреки че акумулаторът ми се беше изтощил.

Тъй като не исках да се бавя в светая светих на мадмоазел, се върнах в дневната.

Кейт бе донесла на масичката две чинии с бъркани яйца и препечен хляб и две чаши портокалов сок. Седнах на дивана, а тя се настани на колене срещу мен. Започнахме да се храним. Наистина бях гладен.

— В Ню Йорк съм от осем месеца и ти си първият мъж, с когото спя.

— Сигурен съм.

— Ами ти?

— Не съм спал с мъж от години.

— Дръж се сериозно.

— Ами... какво да ти кажа? Имам приятелка. Знаеш го.

— Можем ли да се избавим от нея?

Засмях се.

— Сериозно, Джон. Нямам нищо против да се застъпим за няколко седмици, но след това... нали разбираш?

Не бях сигурен, но отвърнах:

— Напълно.

Известно време се гледахме. Накрая осъзнах, че трябва да кажа нещо.

— Виж, Кейт, мисля, че просто си самотна. И прекалено ангажирана. Аз не съм онзи, който ти трябва. Може би за момента, да, но...

— Глупости. Не съм чак толкова самотна, нито толкова ангажирана. Мъжете постоянно ме свалят. Твоят приятел Тед Наш ме е канил да излезем поне десет пъти.

— Какво? — Изпуснах си вилицата. — Тоя дребен лайнар...

— Не е дребен.

— Но е лайнар.

— Не е.

— Бесен съм. Излизала ли си с него?

— Само няколко пъти на вечеря. В рамките на междуведомственото сътрудничество.

— По дяволите, бесен съм. Защо се смееш?

Тя не ми каза защо се смее, но предполагам, че знаех причината. Кейт скри лицето си с длан, докато се мъчеше да преглътне хапката си, и не преставаше да се залива от смях.

— Ако се задавиш, не знам как да ти помогна.

Това още повече я разхили.

Както и да е, промених темата и я попитах какво мисли за пресконференциите.

Тя отговори, но аз не я слушах. Замислих се за Тед Наш и за това как беше свалял Бет Пенроуз по време на плъмайландското разследване. Е, може да е било взаимно, пък и не се случи кой знае какво, но не мога да понасям съперничество. Мисля, че Кейт Мейфилд го бе разбрала и просто го използваше.

После се замислих за Бет Пенроуз и честно казано, чувствах се малко гузен. Макар че Кейт Мейфилд нямаше нищо против неколкоседмично застъпване на сексуалните връзки, аз общо взето съм моногамен и предпочитам да си нямам повече от едно главоболие — освен един уикенд в Атлантик Сити с ония две сестри, но това е друга история.

Известно време поседяхме мълчаливо и аз си ядях яйцата. Отдавна не бях вечерял с гола жена и си спомнях, че някога това ми доставяше истинско удоволствие. Ако се замисли човек, в храната и голотата, в яденето и секса има нещо, което върви заедно. От една страна, е примитивно, от друга — изключително чувствено.

Бях стъпил на хлъзгавия склон, който се спускаше към бездната на любовта, дружбата и щастието — а вие знаете докъде води това. До нещастие.

Голяма работа. Човек трябва да поема рискове.

— Утре сутрин ще се обадя на Бет и ще ѝ кажа, че всичко между нас е свършило.

— Няма нужда. Аз ще го направя вместо теб. — Тя пак се засмя.

Кейт Мейфилд явно беше в по-добро посткоитално настроение от мен. Наистина водех вътрешна борба, бях объркан и малко уплашен. Но на сутринта щях да оправя всичко.

— А сега по работа — рече тя. — Разкажи ми за информатора.

Предадох ѝ разговора си с Фади Асуад, след което вече не се чувствах толкова гузен, че съм съкратил работния си ден заради храна и секс.

Кейт ме изслуша и накрая попита:

— И не смяташ, че се опитват да ни извъртят номер, така ли?

— Не. Зет му е мъртъв.

— Въпреки това всичко може да е част от плана. Тези хора са абсолютно безмилостни.

Замислих се.

— Защо им е да ни лъжат, че Асад Халил е отишъл в Пърт Амбой с такси?

— За да престанем да го търсим в Ню Йорк.

— Преиграваш. Ако беше видяла Фади Асуад, щеше да разбереш, че казва истината. Гейб също смята така, а аз вярвам на инстинкта му.

— Фади е казал истината за онова, което знае. Това не доказва, че в таксито е бил Халил. Но ако е така, значи франкфуртското убийство е само за заблуда.

— Точно така. — Рядко ми се е случвало да провеждам анализ с гол колега от другия пол и не е толкова приятно, колкото навярно изглежда. Но все пак е по-добре, отколкото съвещание на дълга заседателна маса. — Е, спасих те от няколко седмици в Европа с Тед Наш — казах аз.

— Тъкмо затова мисля, че си съчинил всичко. За да ме върнеш тук.

Усмигнах се.

Тя помълча няколко секунди, после попита:

— Вярваш ли в съдбата?

Замислих се. Случайната ми среща с двама латиноамерикански господа на Западна 102-ра улица преди година беше предизвикала поредица от събития, които доведоха до пенсионирането ми, до постъпването ми в Антитерористичната спецчаст и накрая до този момент. Не вярвам в предопределението, съдбата, шанса и късмета. Вярвам, че нашият живот се управлява от съчетание от свободна воля и хаос, че светът е нещо като разпродажба на дамско облекло. Във всеки случай, човек постоянно трябва да е нащрек, готов да упражни свободната си воля сред все по-хаотична и опасна среда.

— Джон?

— Не, не вярвам в съдбата. Мисля, че не сме били предопределени да се срещнем и да правим любов в твой апартамент. Срещата ни беше случайна, сексът беше твоя идея. Страхотна идея, между другото.

— Благодаря. Твой ред е да ме сваляш.

— Знам правилата. Винаги пращам цветя.

— Прескочи цветята. Просто се дръж мило с мен пред хора.

Имам един приятел писател, който е познавач на жените и веднъж ми каза: „Мъжете разговарят с жените, за да могат после да се чукат с тях, а жените се чукат с мъжете, за да могат после да разговарят с тях“. Това, изглежда, се отнася за всички, но не съм сигурен колко трябва да приказвам след секс. С Кейт Мейфилд отговорът явно бе „много“.

— Джон?

— А... ако съм мил с теб, хората ще започнат да шушукат.

— Добре. И другите идиоти ще стоят настрана.

— Какви други идиоти? Освен Наш?

— Няма значение. — Тя се отпусна назад, вдигна крака на масичката, протегна се и се прозя. — Господи, колко е хубаво!

— Постарах се.

— Имам предвид храната.

— О. — Погледнах дигиталния часовник на видеото. — Трябва да тръгвам.

— Как ли не. Толкова отдавна не съм спала през нощта с мъж, че не си спомням кой кого завиваше.

Изхилих се. Кейт Мейфилд ме привличаше с това, че пред хората изглеждаше и се държеше като девственица, но тук... е, ясна ви е картинката. Това възбужда някои мъже и аз съм от тях.

— Нямам четка за зъби — казах й.

— Имам един от ония мъжки несесери, дето ги раздават в бизнес — класа.

— От кои линии? Обичам несесерите на „Бритиш Еървейс“.

— Мисля, че е от „Ер Франс“. Вътре има презерватив.

— Като става дума за това...

— Довери ми се. Аз работя за федералното правителство.

Това може би беше най-смешното нещо, което бях чувал от месеци.

Тя включи телевизора и легна на дивана с глава в скута ми. Погалих гърдите й, което накара хидравличния ми кран да се надигне. Кейт проточи шия напред и каза:

— Още няколко сантиметра по-високо, моля — след което се засмя. Докъм два през нощта изгледахме много повторения на

новините, плюс няколко специални предавания за онова, което вече се наричаше „Терористичен удар срещу полет 175“. Мрежите очевидно се опитваха да не споменават името на основния си рекламодател — „Трансконтинентал“. Всъщност, колкото и странно да изглежда, по един от каналите пуснаха реклама на „Трансконтинентал“, показваща весели пътници във втора класа. Мисля, че статистите им са лилипути, така че седалките да ти се струват по-големи. Освен това обърнете внимание, че в рекламите никога не показват арабски пасажери.

В специалните предавания бяха събрани събеседници от всички кътчета на света и дрънкаха разни глупости за глобалния тероризъм, историята на средноизточния тероризъм, Либия, ислямските екстремисти, цианидния газ, автопилотите и така нататък, и така нататък.

Към три се оттеглихме в спалнята, като взехме със себе си кобурите с пистолетите си.

— Спя гол — казах аз, — но винаги въоръжен.

Тя се усмихна и се прозя, после нахлузи ремъка с кобура върху голото си тяло и ако си падате по такива неща, изглеждаше секси.

— Странна работа — след като се видя в огледалото, отбеляза Кейт. — Искам да кажа, циците и патлака.

— Без коментар.

— Това беше кобурът на баща ми. Не исках да му кажа, че вече не се носят. Глокът е нов и го нося горе-долу веднъж седмично. И всеки път, когато гостувам на родителите си.

Кимнах. Това ми подсказваше нещо за Кейт Мейфилд.

Тя отиде при телефонния секретар на нощното шкафче и натисна един от бутоните. Разнесе се гласът на Тед Наш:

— Кейт, тук е Тед. Обаждам се от Франкфурт. Съобщиха ми, че двамата с Кори нямало да се присъедините към нас. Смятам, че пропускате възможност. Според мен убийството на таксиметровия шофьор е за заблуда... Както и да е, позвъни ми... в Ню Йорк минава полунощ... мислех, че ще те открия вкъщи... И Кори го няма. Добре, обади ми се тук до три-четири часа ваше време. Аз съм във „Франкфуртер Хоф“. — Той продиктува номера. — Или по-късно ще се опитам да те намеря в службата. Трябва да поговорим.

Нито един от нас не каза нищо, но гласът на този тип в спалнята на Кейт Мейфилд ме ядоса и предполагам, че тя го усети, защото каза:

— По-късно ще се чуя с него.

Както обикновено, двамата с Тед имахме различни теории. Аз смятах, че франкфуртското убийство е за отвличане на вниманието. И бях съвсем сигурен, че хитрият стар Тед също мисли така, но иска да съм в Германия. Интересно. Е, щом Тед казва да отида на точка В, значи ще остана на точка А.

Кейт вече беше в леглото и ме викаше при себе си.

Пъхнах се под завивките и двамата се сгушихме един до друг с преплетени ръце и крака. Чаршафите бяха студени и свежи, възглавницата и матракът бяха твърди, също като Кейт Мейфилд. Така по ми харесваше, отколкото да клюмам на фотьойла си пред телевизора.

Големият мозък заспиваше, но малкият бе абсолютно буден, както понякога се случва. Тя се покатери отгоре ми. По някое време съвсем се унесох и ми се присъни адски реалистичен сън за това как се чукам с Кейт Мейфилд.

41.

Старият „Пайпър Апачи“ се носеше на североизток към Лонг Айланд в ясното небе. Асад Халил гледаше към земята.

— Имаме чудесен попътен вятър и ще пристигнем по-рано — информира го Бил Садъруейт.

— Отлично. — „Попътният вятър съкращава живота ти.“

— Както казах, оная операция беше най-дългата в историята на военната авиация. А и F-111 не е много удобен.

Халил мълчаливо го слушаше.

— Скапаните французи не ни пуснаха да прелетим над тяхна територия. Но с италианците нямаше проблем, разрешиха ни да кацнем на Сицилия, ако се наложи. Затова ви харесвам, момчета.

— Благодаря.

Под тях се плъзгаше Норфък, Вирджиния, и Садъруейт използва възможността, за да му покаже военноморската база.

— Вижте... там е флотът... виждате ли ония два самолетоносача? Видяхте ли ги?

— Да.

— Онази нощ флотът много ни помогна. Не участвах в битката, но ни вдъхваше увереност самият факт, че са там и ни прикриват на връщане.

— Да, разбирам.

— Но се оказа, че тъпите либийски военновъздушни сили изобщо не ни преследваха. Пилотите им сигурно са се крили под леглата си, попикани от страх. — Садъруейт се засмя.

Халил със срам и гняв си спомни как самият той се бе изпуснал от ужас.

— Струва ми се, че един американски самолет все пак беше свален от либийските военновъздушни сили.

— Няма такова нещо. Те изобщо не излетяха.

— Но изгубихте един самолет, нали?

Садъруейт погледна пътника си.

— Да, но пичът сам се прецака. Спусна се прекалено ниско и се блъсна във водата по време на приближаването към брега.

— Може да е бил улучен от ракета или зенитно оръдие.

— Тяхната противовъздушна отбрана нищо не струваше. Искам да кажа, наистина имаха модерна техника от руснаците, но не им стигаше пипе да я използват. — Бил се замисли и прибави: — Но наистина изстреляха много ракети земя-въздух.

— Били сте много смел.

— Просто си вършех работата.

— Вие ли пилотирахте първия самолет, който бомбардира Ал Азизия?

— Да. Водещия самолет... хей, наистина ли казах Ал Азизия?

— Да.

— Хм... — Садърует не си спомняше да е споменавал името, което едва можеше да произнесе. — Както и да е, моят оръжейник, Чип... не бива да разкривам фамилии... та той хвърли четири бомби, улучи три цели и се прецака с последната, но все пак улучи нещо.

— Какво?

— Не знам. Сателитните снимки след операцията показаха... може да са били казарми или къщи... нямаше вторични експлозии, така че не беше онова, което трябваше да улучи, някакъв стар италиански склад за боеприпаси. На кой му пука? Нали улучи нещо? Знаете ли как се изчисляват жертвите? Момчетата от сателитното разузнаване събират ръцете и краката и ги делят на четири. — Той се засмя.

Асад Халил усети, че сърцето му се разтуптява, и се помоли на Господ да му помогне да се овладее. Пое си дълбоко дъх и затвори очи. Разбираще, че този човек е убил семейството му. Представи си братята си Есам и Кадир, сестрите си Адара и Лина и майка си, която му се усмихваше от рая, прегърнала четирите си деца. Фарида кимаше и устните ѝ се движеха. Той не чуваше какво казва, но знаеше, че тя се гордее с него и го окуражава да отмъсти за гибелта им.

Замисли се за Бахира и внезапно го осени, че за нейната смърт всъщност е виновно чудовището, което седеше до него.

— Ще ми се да ми бяха възложили къщата на Кадафи — обади се Садърует. — За нея отговаряше Пол, копелето му недно. Искам да кажа, не бяхме сигурни, че оня арабски гъз ще е във военния лагер, но

момчетата от разузнаването смятаха така. Не е позволено да убиваме държавни глави. Някакъв тъп закон — струва ми се, че го подписа оня пътьо Картър. Глупости. Можеш да бомбардираш цивилни, но не можеш да очистиш големия шеф. Обаче на Рейгън му стискаше и ни прати да му светим маслото. Оръжейник на Пол беше Джим, дето живее на Лонг Айланд. Пол без проблем намери къщата на Кадафи и Джим пусна бомбата отгоре ѝ. Ама скапаният Кадафи спял в скапаната си шатра... Разказах ли ви го вече? Както и да е, размина му се само с едно насиране в гащите.

Асад Халил отново дълбоко си пое дъх.

— Но споменахте, че загинала дъщеря му, нали?

— Да... кофти работа. Обаче скапаният живот обикновено си е такъв. Нали? Искам да кажа, опитали са се да убият Хитлер с бомба, хората около него станали на каша, ама на скапания Хитлер само дето му бил опърлен мустакът. Момиченцето беше убито, нашият имидж пострада, а оня боклук си остана жив.

Халил не отговори.

— Разказах ли ви за другата ескадрила? Момчетата имаха няколко цели в Триполи и една от тях беше френското посолство. Вижте сега, никой никога не го е признавал и се предполага, че е грешка, ама един от нашите пичове хвърли бомбата право в задния им двор. Не искахме да убием никой, пък и беше през нощта, така че нямаше никой. Обаче си помислете — улучваме къщата на Кадафи, пък той се оказва в задния двор. Нарочно улучваме задния двор на френското посолство, но там няма никой. Разбирате ли какво искам да кажа? Ами ако се беше случило обратното? Онази нощ аллах е бдял над оня гъз. Странна работа.

Асад се разтрепери. Ако бяха на земята, щеше да убие това богохулно куче с голи ръце. Той затвори очи и се помоли.

— Искам да кажа — продължаваше Садърует, — французите са ни приятели, съюзници, ама тогава ни извъртяха курвенски номер и не ни пуснаха над своя територия, затова им дадохме да разберат, че когато пилотите летят по-дълго и са малко уморени, могат да се случат инциденти. — Той се разхили. — Просто инцидент. Excusez moi. Голяма работа беше Рони. Такъв човек ни трябва в Белия дом. Буш е бил пилот изстребител. И знаете ли какво му се случило? Японците го

свалили над Тихия океан. Ама и той беше пич. После дойде оня пъзльо от Арканзас... интересувате ли се от политика?

Халил отвори очи.

— Като гост във вашата страна, не коментирам американската политика.

— Ами? Да, ясно. Както и да е, скапаните либийци си получиха заслуженото за бомбата в оная дискотека.

Асад помълча малко, после отбеляза:

— Това се е случило толкова отдавна, а вие, изглежда, ясно си го спомняте.

— Да... е, битките трудно се забравят.

— Сигурен съм, че либийците също не са забравили.

Садървейт се засмя.

— Определено. Нали знаете, арабите имат дълга памет. Искам да кажа, две години след като им пуснахме бомбите, те взривиха оня самолет на „Пан Ам“.

— Както се казва в еврейското писание, око за око, зъб за зъб.

— Да. Изненадах се, че не им го върнахме тъпкано. Така или иначе, оня слабак Кадафи накрая предаде типовете, дето са сложили бомбата. Виж, това вече ме гръмна. Какви ги върши?

— Какво искате да кажете?

— Ами, тоя боклук трябва да е скрил някой фокус в ръкава си. Нали разбирате? Какво ще спечели, като предаде двама от собствените си хора, на които е заповядал да сложат бомбата?

— Навярно са му оказали натиск да окаже съдействие на Международния съд — отвърна Халил.

— Ами после? За да не си развали отношенията с арабските терористи, отива и прави нов номер. Нали разбирате? Случилото се със самолета на „Трансконтинентал“ е дело на Кадафи. Заподозреният е либиец. Нали така?

— Не съм запознат с този случай.

— И аз, честно казано. Журналистите са лъжливи копелета.

— Но може да сте прав, че с този терористичен акт либийците си отмъщават за въпросните двама свои граждани — прибави Асад. — Или пък смятат, че не са си отмъстили достатъчно за въздушния удар.

— Кой знае? На кой му пука? Ако се опита да разбере ония идиоти, човек ще се побърка като тях.

Халил замълча.

Садърueйт очевидно изгуби интерес към разговора и няколко пъти се прозя. Летяха над крайбрежието на Ню Джърси. Със залеза на слънцето долу започнаха да проблясват светлини.

— Какво е онова там? — попита Асад.

— Къде? А... това е Атлантик Сити. Бил съм там. Страхотно място ако си падаш по вино, жени и песни.

Халил разпозна парафразата на стих от великия персийски поет Омар Хаям: „Кана вино, малко хляб и ти до мен, в пустинята запяла. О, пустинята е същи рай!“

— Значи това е раят? — рече той.

Садърueйт се засмя.

— Да. Или адът. Зависи какви са ти картите. Обичате ли хазарт?

— Не.

— Мислех, че... сицилианците са комарджии по природа.

— Насърчаваме други да играят хазарт. Печелят онези, които не залагат нищо.

— Имате право. — Пилотът зави надясно и установи нов курс. — Ще минем над океана и ще се насочим право към Лонг Айланд. Вече започвам да се спускам, така че ушите ви могат малко да заглъхнат.

Халил си погледна часовника. Минаваше седем и петнайсет и слънцето едва се подаваше над хоризонта на запад. Над земята се спускаше мрак. Той си свали тъмните очила, прибра ги в джоба на самото си и си сложи бифокалните.

— Мислех си за това съвпадение с вашия приятел.

— А?

— Имам клиент на Лонг Айланд, който също се казва Джим.

— Не може да е Джим Маккой.

— Но е той.

— И е ваш клиент, така ли? Джим Маккой?

— Това ли е директорът на авиационния музей?

— Да! Проклет да съм. Откъде го познавате?

— Купува памучен брезент от фабриката ми в Сицилия. Това е специален памук, който се произвежда за маслени картини, но е много подходящ за старите самолети в музея.

— Значи продавате памук на Джим?

— На музея му. Не сме се срещали лично, но той беше много доволен от качеството на брезента. Не е тежък като обикновения и с него спокойно могат да се покриват дървените рамки на най-старите машини. — Той се опита да си спомни какво друго му бяха казали в Триполи. — И разбира се, тъй като е произведен за художници, притежава много по-добра способност да абсорбира самолетната боя, което днес е рядкост, защото повечето брезенти са синтетични.

— Без майтап?

Халил замълча за момент, после предложи:

— Навярно бихме могли да посетим господин Маккой още тази вечер.

Бил Садървейт се замисли.

— Да, предполагам... ще му се обадя...

— Няма да се възползвам от това, че сте приятели, и обещавам да не разговарям по работа. Искam само да видя самолетите, които се покриват с моя брезент.

— Естествено. Предполагам...

— И разбира се, за тази услуга ще настоя да приемете малък подарък... може би петстотин долара.

— Готово. Ще му се обадя в службата да проверя дали още е там.

— В противен случай бихте могли да му позвъните вкъщи и да го помолите да ни посрещне в музея.

— Естествено. Джим няма да има нищо против. И без това ме покани да ми покаже самолетите.

— Чудесно. Утре сутрин може да нямаме време. Във всеки случай, решил съм да даря на музея две хиляди квадратни метра брезент за реклама и така ще имам тази възможност.

— Естествено. Гледай ти, какво съвпадение! Светът е малък.

— И с всяка година още повече се смялява. — Халил се усмихна. Не се налагаше пилотът да улеснява срещата му с бившия лейтенант Маккой, но това донякъде опростяваше нещата. Асад имаше домашния му адрес и нямаше значение дали ще го убие в дома му, или в служебния му кабинет. В музея щеше да е по-добре, но само заради символиката на този акт. Но още същата вечер трябваше да отлети на запад за последната фаза от деловия си престой в Америка.

До този момент всичко вървеше според плана. След ден-два някой от американските разузнавателни служби щеше да направи

връзка между тези на пръв поглед изолирани убийства. Но след Хамбрехт, Уейклиф и Грей, Асад Халил вече бе готов да умре. Ако успееше да прибави към тях и Маккой, толкова по-добре. Ала ако го чакаха на летището, в музея или в дома на директора, щеше да умре поне тази свиня, която седеше до него. Той погледна към пилота и се усмихна. „Ти си мъртъв, лейтенант Садървейт, но още не го знаеш.“

Продължаваха да се спускат към Лонг Айланд и Халил вече виждаше брега, както и високите сгради на Ню Йорк наляво от самолета.

— Ще минем ли близо до летище Кенеди? — попита той.

— Не, но можете да го видите ей там до залива. — Садървейт посочи едно огромно осветено пространство. — Видяхте ли го?

— Да.

— В момента сме на височина триста метра и няма да ни се наложи да се занимаваме с всичките им глупости. Господи, ония от кулата на Федералното управление на авиацията са скапани задници.

Халил не отговори. Този човек използваше удивително много ругатни. Същото се отнасяше и за собствените му сънародници, но те никога не богохулстваха като този безбожник, който споменаващ всуе името на пророка Иисус. В Либия за богохулство с името на пророк наказваха с камшик — и убиваха за поругаване на името на аллах.

Садървейт погледна пътника си.

— Та значи наистина сте в текстилния бизнес?

— Да. Вие с какъв бизнес смятахте, че се занимавам?

Пилотът се засмя.

— Ами, да ви кажа честно, мислех, че може да сте от мафията.

Асад Халил се усмихна.

— Аз съм честен човек, търгувам с текстил. — И прибави: — Как си представяте, че някой мафиот би пътувал с толкова стар самолет?

Садървейт се насили да се усмихне.

— Имате право, предполагам... но ви докарах дотук, нали?

— Все още не сме кацнали.

— Ще кацнем. Още не съм убивал никого.

— Нима?

— Да... но тогава ми плащаха, за да убивам. — Той се засмя. — Първият на мястото на катастрофата е пилотът. Приличам ли ви на

мъртвец?

Асад Халил не отговори.

Садърueйт повика кулата на „Макартър“ по радиостанцията.

— Кула Лонг Айланд, тук „Апачи“ шейсет и четири. Намирам се на петнайсет километра южно от вас, височина триста метра, спускам се към „Макартър“. — Той изслуша отговора и потвърди приемането на инструкциите.

Няколко минути по-късно пред тях се появи голямо летище и пилотът се насочи към двадесет и четвърта писта. Халил видя главния терминал в далечината наляво. Надясно имаше група хангари, край които бяха паркирани малки самолети. Аерогарата бе заобиколена от дървета, жилищни квартали и магистрали.

Според неговата информация летището се намирало на седемдесет и пет километра източно от „Кенеди“ и тъй като не приемало международни полети, не се охранявало прекалено строго. Във всеки случай, той пътувало с частен самолет.

Преди петнадесет години американските власти бяха обявили пътническите полети за обект на строга охрана и частните самолети нямали право да спират на пътнически терминал. Определеният за тях участък изобщо не се охранявало. В резултат тъкмо онези хора, от които се страхували американците — саботьори, наркотрафиканти борци за свобода и луди — можеха свободно да летят из страната, стига да използват частни самолети.

Асад Халил промълви няколко благодарствени думи към глупавите бюрократи, които улеснявали мисията му.

Самолетът плавно кацна. Това изненада Халил, като се имаха предвид очевидните психически отклонения на пилота.

— Видяхте ли? — попита Садърueйт. — Пристигнахте жив и здрав.

Асад не отговори.

Садърueйт излезе от пистата и продължи към частните хангари.

Слънцето бе залязло и летището тънеше в мрак, освен осветените писти и сградите на неохраняемия участък в далечината.

Халил внимавало за някакъв капан. Беше готов да извади пистолета си и да нареди на пилота отново да излети, но около хангарите не забелязал нищо особено.

Садърueйт спря на рампата и изключи двигателите.

— Добре, да излизаме от тоя летящ ковчег. — И се засмя.

Двамата разкопчаха коланите и взеха саковете си. Халил отключи вратата и се измъкна на крилото, пхнал дясната си ръка в джоба, в който бе глокът му. При първия признак за опасност щеше да стреля в главата на Бил Садърует. Щеше да съжалява само за пропуснатата възможност да обсъди с бившия лейтенант причината за смъртта му.

Асад престана да се оглежда и се опита да усети опасността. Застана абсолютно неподвижен като душешц въздуха лъв.

— Добре ли сте? — попита пилотът. — Просто скочете долу. Краката ви са по-близо до земята, отколкото очите ви. Хайде, скачайте.

Халил за последен път се озърна, окончателно се успокои и скочи от крилото. Садърует го последва, после се протегна и се прозя.

— Тук е приятно прохладно — отбеляза той. — Ще повикам някой от поддръжката да ни откара до терминала. Можете да останете тук.

— Ще дойда с вас.

— Както искате.

Запътиха се към един недалечен хангар и откриха един от техниците.

— Приятел — спря го Садърует, — можеш ли да ни хвърлиш до терминала?

— Онзи бял бус потегля за натам — отвърна мъжът.

— Страхотно. Виж, ще остана тук през нощта. Излитам утре сутрин, навярно по-късно. Можеш ли да заредиш и да боядисаш самолета?

Пилотът се засмя.

— Тая браква няма да се оправи само с една боя, приятел — отвърна техникът. — Ще я изтегля до сервизната зона и ще я заредя там.

— И шестте резервоара. Благодарско.

Халил и Садърует побързаха към буса. Пилотът поговори с шофьора и двамата се качиха отзад. На средните седалки видяха млад мъж и привлекателна русокоса жена.

Асад Халил се чувстваше неспокоен, но знаеше, че ако е имало капан, сега нямаше да е тук. Въпреки това продължаваше да стиска пистолета в джоба си.

Шофьорът превключи на скорост и потегли. Халил видя осветения терминал на около километър от хангарите.

Излязоха от летището и той попита шофьора:

— Къде отивате?

— Пътническата и общата част са отделни, затова не мога да пресека напъряко.

Асад не каза нищо.

Известно време всички мълчаха, после Садървейт се обърна към двойката пред тях.

— Сега ли пристигнахте, приятели?

Мъжът завъртя глава и първо погледна към Халил. Очите им се срещнаха, но либиецът знаеше, че в мрака лицето му не се вижда.

— Да — отвърна непознатият, — току-що пристигаме от Атлантик Сити.

— Имали сте късмет, а? — Пилотът кимна към блондинката, намигна и се ухили.

Мъжът принудено се усмихна.

— Това няма нищо общо с късмета.

После се обърна напред.

Бусът отново влезе в летището и спря пред главния терминал. Младата двойка слезе и се запъти към таксиметровата стоянка.

— Извинете, но съм наел автомобил от „Херц“ — каза Халил на шофьора. — Може ли да отидем направо на техния паркинг?

— Да, няма проблем. — След минута бяха на малкия паркинг, запазен за клиентите на „Херц Голд Кард“.

Под осветения метален покрив имаше двадесет номерирани места за паркиране, обозначени с имена. На едно от тях пишеше БАДР и Халил се насочи към него.

Садървейт го последва.

Стигнаха до автомобила, черен линкълн. Асад отвори задната врата и остави сака си на седалката.

— Това ли е колата ви? — попита пилотът.

— Да. „Бадр“ е името на компанията.

— Аха... не трябва ли да подпишете някакви документи?

— Това е специална услуга. Така избягвам дългите опашки в офиса. Качете се, моля.

Садърует сви рамене, отвори предната дясна врата, настани се вътре и хвърли чантата си отзад.

Халил запали двигателя и включи фаровете.

— Бихте ли извадили документите от жабката? — обърна се той към спътника си.

Садърует го направи и Асад потегли към изхода. Служителката в будката на портала отвори прозореца си.

— Може ли да ми покажете договора за наема на колата и шофьорската си книжка, господине?

Халил взе документите от Садърует и ѝ ги подаде. Служителката ги прегледа и си остави единия екземпляр. Асад ѝ протегна египетската и международната си шофьорска книжка. Жената ги проучи за няколко секунди, хвърли поглед към него, после му върна всичко.

— Можете да продължите.

Излязоха на шосето и завиха надясно. Халил прибра шофьорската книжка и договора в джоба на гърдите си.

— Ето значи как го правят големите клечки — обади се Садърует.

— Моля?

— Богат ли сте?

— Компанията ми е богата.

— Хубаво. Така не си губите времето с някоя мърлява кучка в офиса на „Херц“.

— Да.

— Далече ли е мотелът?

— Преди да отидем там можем да се обадим на господин Маккой. Вече приближава осем часът.

— Да... — Садърует погледна мобилния телефон на таблото. — Да, защо не?

— Знаете ли номера му?

— Да.

Пилотът извади картичката на Маккой от джоба си и включи лампичката на тавана.

Преди да успее да набере, Халил каза:

— Навярно е по-добре да споменете само, че водите със себе си приятел. Ще му се представя лично, когато пристигнем. И обяснете на

господин Маккой, че нямате много време. Поискайте да видите музея тази вечер. Ако се наложи, може първо да минем през дома му. Както виждате, автомобилът има сателитен навигатор, така че лесно ще намерим адреса. Моля, оставете високоговорителя на телефона включен.

Съдъруейт го погледна, после погледна дисплея на навигационната система на таблото.

— Ясно. — И набра номера на Джим Маккой.

На третото извънмяване отговори женски глас.

— Ало?

— Бети, тук е Бил Садъруейт.

— О... здравей, Бил. Как си?

— Страхотно. Как са децата?

— Добре.

— Джим там ли е? — И преди жената да успее да отговори, Садъруейт, който бе свикнал да го отрязват, бързо прибави: — Трябва да поговоря с него за нещо важно.

— Ами... добре, чакай да видя дали е свършил с другия си разговор.

— Благодаря. Предай му, че съм му приготвил изненада.

— Един момент.

На Халил му се прииска да поздрави Садъруейт за това, че е използвал точните думи, но само се усмихна и продължи да шофира. Пътуваха по експресна магистрала и се приближаваха към окръг Насау, където живееше Джим Маккой — и където щеше да умре.

— Здравсти, Бил — чу се мъжки глас. — Какво има?

Садъруейт се ухили.

— Няма да повярваш. Познай къде съм.

Последва мълчание.

— Къде? — накрая попита Маккой.

— Току-що кацнах на „Макартър“. Спомняш ли си онзи чартърен полет за Фили? Е, човекът си промени плановете и ето ме тук.

— Чудесно...

— Джим, утре рано сутринта трябва да излетя обратно, така че навярно бих могъл да се отбия у вас или да се срещнем в музея.

— Ами... трябва да...

— Само за половин час. Обаждам се от колата. Наистина искам да видя оня F-111. Можем да те вземем.

— Кой е с теб?

— Един приятел. Дойде с мен от Южна Каролина. Много му се ще да разгледа старите самолети. Имаме изненада за теб. Няма да те забавим, ако си зает. Зная, че се обаждам в последния момент, но ти каза...

— Да... добре, хайде да се срещнем в музея. Ще го намерите ли?

— Да. В колата има навигационна система.

— Къде сте?

Садърует погледна Халил, който отвърна по дистанционния микрофон:

— На междушатска магистрала четиристотин деветдесет и пет, господине. Току-що минахме покрай изхода за Магистралата на ветераните.

— Добре — каза Маккой, — значи пътувате по лонгайландската експресна магистрала. Имате още трийсетина минути път, ако трафикът е нормален. Ще ви чакам на главния вход на музея. Търсете голям фонтан. Дайте ми номера на мобифона си.

Садърует му го продиктува.

— Ако случайно се разминем — рече Маккой, — аз ще ви потърся или ми позвънете вие. Ето ви номера на клетъчния ми телефон. — Той им го каза, после попита: — С каква кола сте?

— Голям черен линкълн — отвърна Садърует.

— Добре... Може да пратя някой от охраната да ви посрещне на входа. — Той шеговито прибави: — Време на срещата приблизително дваисет и един нула нула, място на срещата според уговорката, връзката между самолетите е установена. До скоро, Карма петдесет и седем. Край.

— Прието, Елтън трийсет и осем. Край — ухили се Садърует, натисна бутона за край на разговора и погледна Халил. — Няма проблем. Почакайте докато му предложите две хиляди квадратни ярда безплатен брезент. Ще ви черпи нещо за пиене.

— Метра.

— Да бе.

След няколко минути мълчание Бил Садърует каза:

— Хм... не че бързам, но после може да поизлезе и сигурно ще ми потърбват малко пари.

— А, да. Разбира се. — Асад бръкна в джоба на гърдите си, извади портфейла си и му го подаде. — Вземете си петстотин долара.

— Навярно ще е по-добре вие да ги преброите.

— Аз шофирам. Вярвам ви.

Садърует сви рамене, включи лампичката на тавана и отвори портфейла. Извади пачка банкноти и отброи петстотин долара. Може и да бяха петстотин и двадесет, не бе сигурен на слабата светлина.

— Оставих ви почти без пари.

— По-късно ще изтегля от някой банкомат.

Пилотът му върна портфейла.

— Сигурен ли сте?

— Да.

Продължиха на запад по експресната магистрала и Халил въведе в сателитния навигатор музея „Люлка на авиацията“. След двадесет минути завиха на юг по голяма автострада и отбиха на изход М-4. Последваха знаците до Чарлз Линдбърг Булевард, след това продължиха надясно по широк трилентов път. Накрая видяха осветен със сини и червени лампи фонтан, зад който се издигаше масивна сграда от стъкло и стомана.

Заобиколиха фонтана и спряха пред главния вход. Посрещна ги униформен пазач.

Халил изключи двигателя, слезе и взе черната си чанта от задната седалка. Садърует го последва, но остави сака си в линкълна. Асад заключи с дистанционното управление и пазачът каза:

— Добре дошли в музея „Люлка на авиацията“. Господин Маккой ви очаква в кабинета си. Ще ви заведе при него. — Той се обърна към Халил. — Трябва ли ви чантата, господине?

— Да, нося подарък за господин Маккой и фотоапарат.

— Добре.

Садърует се огледа. Вдясно от модерната сграда имаше два хангара от 30-те години.

— Хей, погледнете натам!

— Тук се е намирала старата военновъздушна база „Мичъл“, използвана като тренировъчен център от трийсетте до средата на шейсетте години — поясни пазачът. — Хангарите са оставени на място

й са възстановени в първоначалния им вид. В тях са най-ценните ни самолети. Наляво са Музеят на науката и техниката и космическата зала. Последвайте ме, моля.

Халил и Садърueйт закрачиха след него към входа. Асад забеляза, че мъжът не е въоръжен.

Влязоха в сградата, в която имаше висок атриум.

— Това е центърът за посетители — продължи обясненията си пазачът. — Тук е експозицията, ей там е магазинът за сувенири, а надясно е ресторант „Червената планета“. Виждате експериментален едноместен хеликоптер на военноморските сили, модел петдесет и девета. Онова там е вертолет „Мърлин“.

Докато пресичаха огромното пространство, стъпките им отекваха по гранитния под. Халил забеляза, че повечето лампи са изключени.

— Нямате ли други посетители, освен нас? — попита той.

— Не, господине. Всъщност музеят официално не е открит, но приемаме малки групи потенциални дарители и от време на време организираме приеми за големи риби. — Мъжът се засмя. — Ще открием след седем-осем месеца.

Продължиха и минаха през врата с надпис ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН. Озоваха се в коридор с многобройни офиси. Пазачът спря пред стаята на директора, почука, отвори вратата и каза:

— Приятна вечер.

Садърueйт и Халил влязоха в малка приемна. Джим Маккой седеше на бюрото на секретарката и преглеждаше някакви документи. Той се изправи и усмихнато протегна ръка.

— Как си, Бил?

— Страхотно.

Асад забеляза, че Маккой не изглежда в такава форма като генерал Уейклиф и лейтенант Грей, но видът му бе много по-добър, отколкото на Садърueйт. Носеше костюм, който подчертаваше разликата между някогашните колеги.

Двамата мъже тихо размениха няколко думи, после Садърueйт се обърна.

— Джим, това е... моят пътник... господин...

— Фанини — рече Халил. — Алесандро Фанини. — Той протегна ръка и Джим Маккой я стисна. — Произвеждам брезент. —

Погледите им се срещнаха, но Маккой не прояви признаци на тревога. И все пак очите му излъчваха интелигентност и Асад разбра, че този човек не е нито глупав, нито доверчив.

— Компанията на господин Фанини продава... — започна Садървейт.

— Моята компания произвежда брезент за стари самолети. От благодарност за тази частна обиколка бих искал да ви пратя две хиляди метра фин памучен брезент. — И прибави: — Без задължения от ваша страна.

Джим Маккой помълча малко, после отвърна:

— Много щедро от ваша страна... приемаме всякакви дарения.

Халил се усмихна и кимна.

Садървейт се обърна към него.

— Нали казахте...

Асад отново го прекъсна:

— Навярно ще ми позволите да проверя качеството на брезента, който използвате. Ако е по-добър от моя, ще ви поднеса извиненията си.

— За най-добрите си самолети използваме само тежък брезент — каза Джим Маккой.

— Разбирам. Е, тогава ще ви пратя най-тежкия, с който разполагаме.

На Садървейт му се стори, че това противоречи на предишните обяснения на господин Фанини, но премълча.

Известно време водиха общи разговори. Директорът изглеждаше малко изненадан, че Бил Садървейт е довел непознат на срещата им. Но от друга страна, нетактичността беше нещо типично за Бил. Маккой се усмихна.

— Елате да ви покажа самолетите. — Той се обърна към Халил. — Можете да оставите чантата си тук.

— Ако не възразявате, нося фотоапарат и видеокамера.

— Чудесно. — Той ги поведе обратно към атриума, после минаха през един вътрешен коридор към хангарите.

Вътре имаше над петдесет самолета от различни исторически периоди, включително от двете световни войни, както и модерни реактивни изстребители.

— Повечето, но не всички, са произведени тук, на Лонг Айланд — поясни Маккой. — А също и няколко лунни модула, изложени в съседния хангар. Възстановени са с доброволен труд от хора, работили в самолетната и космическата индустрия на Лонг Айланд или в пътническата и военната авиация. В замяна на хилядите часове, които ни посветиха, ние написахме имената им на стената в атриума. — Директорът спря пред стар жълт биплан. — Това е Къртис JN-4. Казва се Джени и е построен през хиляда деветстотин и осемнайсета година. Първият самолет на Линдбърг^[1].

Халил извади фотоапарата от сака си и направи няколко снимки. Маккой го погледна.

— Ако желаете, можете да опипате брезента.

Асад докосна твърдата, боядисана тъкан.

— Да, разбирам какво имахте предвид. Доста е тежък. Няма да забравя, когато ви пратя дарението си.

— Добре. А това тук е „Спъри Месинджър“, разузнавателен самолет, построен през хиляда деветстотин дваисет и втора. В отсрещния ъгъл има няколко изстребителя от Втората световна война — F4F „Уайлдкат“, F6F „Хелкат“, ТМВ „Авенджър“...

— Извинете ме, господин Маккой — прекъсна го Халил. — Всички разполагаме с малко време, а зная, че господин Садървейт иска да види някогашния си изстребител.

Директорът погледна госта си и кимна.

— Добра идея. Последвайте ме.

Влязоха във втория хангар, в който бяха изложени предимно реактивни самолети и космически модули.

Халил се удиви от всички бойни машини, събрани тук. Американците обичаха да се представят пред света като мирен народ. Ала в този музей ставаше ясно, че военното изкуство е най-висшата проява на тяхната култура. Не ги обвиняваше, нито ги съдеше — всъщност им завиждаше.

Маккой отиде направо при изстребителя-бомбардировач F-111, лъскаво сребрист двумоторен самолет с обозначенията на американските военновъздушни сили. Подвижните му криле бяха изтеглени назад и на корпуса му бе написано името „Могъщата Бети“.

Директорът се обърна към Бил Садървейт.

— Е, ето го, приятел. Навява ли ти спомени?

Садъруейт зяпаше изстребителя така, все едно е ангел, който го вика да го хване за ръка и да полетят. Очите му се навлажниха.

Джим Маккой се усмихна.

— Нарекох го на името на жена си.

Асад Халил също гледаше самолета, потънал в собствените си спомени.

Садъруейт се приближи и докосна самолета. Пръстите му милваха алуминиевите плочи, очите му поглъщаха всеки детайл на съвършения аеродинамичен корпус.

— Наистина летяхме на такива изстребители, Джим. Наистина.

— Преди милион години.

Халил се отдалечи, преструвайки се, че иска да остави двамата воители насаме. Всъщност се наслаждаваше на момента. Чу ги да разговарят и да се смеят. Затвори очи и ясно си представи мъглявото петно, което се носеше към него, видя онази ужасна бойна машина, бълваща червени пламъци от опашката си като адски демон. Опита се да прескочи спомена за това как се бе изпуснал в панталона си, но образите в главата му бяха прекалено живи и той ги остави да го изпълнят. Знаеше, че ще отмъсти за унижението.

Садъруейт го повика и Халил се обърна.

До самолета имаше подвижна алуминиева платформа със стълба и Бил попита:

— Може ли да ни снимате в кабината?

Халил само това чакаше.

— С удоволствие.

Джим Маккой пръв се изкачи по стълбата. Куполът на кабината беше вдигнат и той се вмъкна отдясно на седалката на оръжейника. Садъруейт го последва, скочи на мястото на пилота и извика:

— Опа! По седлата! Хайде да избием копелетата! Да!

Директорът го изгледа неодобрително, но не каза нищо. Асад Халил се изкачи по стълбата.

— Добре, приятел, излитаме за Арабистан — продължи Садъруейт. — Хей, ще ми се навремето ти да беше с мен вместо Чип. На него хич не му млъкваше устата. — Той започна да си играе с руля, като имитираше рев на двигател. — Огън, едно, две. — Бил широко се усмихна. — Знаеш ли, спомням си всичко, сякаш беше вчера. —

Пилотът прокара пръсти по пулта. — Басирам се, че мога да направя предстартова проверка.

— Не се съмнявам — поласка го Маккой.

— Добре, приятел, искам да хвърлим бомбата върху палатката, докато Муамар чука вътре камилата си! — Садърueйт избухна в смях.

Джим Маккой погледна господин Фанини, който стоеше на стълбата, и се насили да се усмихне на госта си. Искаше му се Бил да е дошъл сам.

Асад Халил вдигна фотоапарата, насочи го към двамата мъже и попита:

— Готови ли сте?

Садърueйт се ухили към обектива. Светкавицата проблесна. Маккой се опита да си придаде невъзмутим вид. Бил протегна лявата ръка и показа среден пръст. Асад продължаваше да снима.

— Хей, стига... — понечи да възрази директорът.

Асад Халил прибра апарата в сака си и извади пластмасовата бутилка от „Шератон“.

— Само още две снимки, господа.

Маккой запремигва, за да проясни очите си от блясъка на светкавицата, и погледна към госта. Бутилката не го разтревожи, но лицето на господин Фанини имаше странно изражение. Внезапно му хрумна, че ще се случи нещо ужасно.

— Е, господа, приятни ли са спомените ви от бомбардировката? — попита Асад Халил.

Маккой не отговори.

— Господин Фанини — каза Садърueйт, — бихте ли се качили на носа, за да ни снимате отпред?

Халил не помръдна.

— Хайде да излизаме, Бил — рече Джим Маккой.

— Останете на местата си — нареди Халил.

Директорът го зяпна и устата му пресъхна. Дълбоко в душата си винаги бе знаел, че този ден все някога ще настъпи.

— Преместете платформата, за да ни снимате от другата страна — каза Садърueйт. — После...

— Млъкни.

— А?

— Затвори си устата.

— Хей, ти за какъв... — И изведнъж Садърুейт се озова пред дулото на пистолет.

— О, Господи... о, не!... — тихо възкликна Маккой.

Халил се усмихна.

— Е, господин Маккой, вие вече сте се досетили, че не съм производител на брезент. Може да се каже, че съм производител на савани.

— Майко Божия...

Бил Садъруейт объркано погледна директора, после Халил.

— Какво става?

— Млъкни, Бил — каза Маккой. — Тук е пълно с въоръжени пазачи и охранителни камери. Предлагам ви да си тръгнете сега и няма да...

— Тишина! Аз ще говоря. Обещавам да бъда кратък. Имам друга среща и няма да се бавя.

Маккой замълча.

Бил Садъруейт за пръв път не каза нищо. Очевидно започваше да разбира.

— На петнадесети април хиляда деветстотин осемдесет и шеста година бях шестнайсетгодишно момче и живеех със семейството с Ал Азизия, място, известно и на двама ви — продължи Асад Халил.

— Значи сте живели там, така ли? В Либия? — попита Садъруейт.

— Тишина! — повтори Халил. — Вие долетяхте в моята страна, хвърлихте бомби върху моя народ, убихте семейството ми — двамата ми братя, двете ми сестри и майка ми — после сте се върнали в Англия, където, предполагам, сте отпразнували убийствата си. Сега ще платите за своите престъпления.

Садъруейт най-после осъзна, че ще умре, и погледна Джим Маккой.

— Съжалявам, приятел...

— Млъкни — заповяда Халил. — На първо място, благодаря ви, че ме поканихте на срещата си. Освен това искам да знаете, че вече убих полковник Хамбрехт, генерал Уейклиф и жена му...

— Копеле! — промълви Джим Маккой.

— ... Пол Грей, а сега ще убия вас двамата. После... е, трябва да реша дали да изхабя един куршум за полковник Калъм и да сложа край

на мъките му. След това е ред на господин Уигинс и...

Бил Садървейт протегна среден пръст към Асад и извика:

— Майната ти, скапаняк такъв! Майната ти, майната му на оня твой скапан шеф, майната...

Халил пхна дулото на глока в гърлото на бутилката и го простреля от упор в челото. Приглушеният тътен отекна в огромния хангар. Главата на Садървейт отскочи назад, после клюмна на гърдите му.

Джим Маккой седеше замръзнал на мястото си, после устните му започнаха да мълвят молитва. Той се прекръсти.

— Погледни ме.

Директорът продължаваше да се моли и Халил чу думите:

— ... по долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от злото...

— Любимият ми еврейски псалм: ... защото Ти си с мен...

Двамата продължиха заедно:

— ... Твоят жезъл и твоята палица ме успокояват. Ти пригответи пред мене трапеза пред очите на враговете ми, помаза главата ми с елей; чашата ми е препълнена. Тъй благодатта и милостта Ти да ме придружават през всички дни на живота ми, и аз ще пребъдвам в дома Господен много дни^[2].

Когато свършиха, Асад Халил каза: „Амин“ и стреля в сърцето на Джим Маккой. В мига преди американецът да умре погледите им се срещнаха.

Халил пхна пистолета в джоба си, върна пластмасовата бутилка в сака и се пресегна в кабината. Извади портфейлите на двамата, прибра ги в чантата си и избърса окървавените си пръсти в тениската на Садървейт. После опипа тялото му, но не откри оръжие и заключи, че мъжът го е излъгал.

Накрая затвори плексигласовия купол.

— Лека нощ, господа. Дано вече сте в ада при приятелите си.

Слезе от стълбата, вдигна двете празни гилзи от пода и избути алуминиевата платформа до друг самолет.

Асад Халил пхна ръка в джоба на сака си и бързо се върна в атриума. Пазачът не се виждаше. Той влезе в коридора с офисите и чу шум зад една от затворените врати. Отвори я и завари пазача да слуша

радио и да чете авиационно списание. Зад него имаше петнадесет монитора, показващи различни части от огромния музеен комплекс.

Мъжът вдигна глава.

— Свършихте ли?

Халил затвори вратата зад себе си, стреля в главата на пазача и се запъти към мониторите още преди тялото на американеца да е паднало на пода. Ако се съдеше по дисплеите, в музея нямаше никой друг. Той откри видеокасетофоните в ъгъла, изключи ги, извади петнадесетте касети и ги прибра в сака си. Приклекна до пазача, взе портфейла му, вдигна гилзата, после излезе от стаята и затвори вратата. Бързо пресече атриума, излезе от сградата, качи се на линкълна и потегли. Погледна часовника на таблото 22:57.

Введе в сателитния навигатор летище „Макартър“ и след десет минути излезе на пътя, водещ на север към лонгайландската експресна магистрала.

Замисли се смъртта на Садъруейт и Маккой. Хрумна му, че никога не може да се предвиди как ще умре човек. Това му се стори интересно и Асад се зачуди как би реагирал в подобна ситуация. Арогантността на Садъруейт го беше изненадала. Или бе намерил кураж в последните мигове от живота си, или в него имаше толкова много зло, че сетните му думи не бяха проява на смелост, а на чиста омраза. Асад Халил осъзна, че самият той навярно би се държал по същия начин.

Реакцията на Маккой можеше да се очаква, ако се допуснеше, че е религиозен човек. А можеше и да е открил Господ в момент преди смъртта си. Но изборът на псалма му допаднаше.

Халил отби от шосето и пое на изток по лонгайландската магистрала. Нямаше много движение и той поддържаше деветдесет километра в час.

Разбираше, че времето му изтича, че тези двойни убийства вече ще привлекат вниманието. По някое време тази вечер госпожа Маккой щеше да се обади в полицията, за да съобщи, че мъжа ѝ го няма и никой не отговаря на телефона в музея. Когато обаче споменеше, че господин Маккой се е срещнал със стар приятел от военновъздушните сили, полицаите нямаше да се разтревожат толкова много. Така или иначе, щяха да открият труповете. Щеше да мине известно време преди властите да се сетят да потърсят на летището самолета, с който е

пристигнал Садърует. Всъщност, ако Маккой не бе казал на жена си как е пристигнал приятелят му, полицията изобщо нямаше да отиде на аерогарата.

Във всеки случай, каквото и да направеше госпожа Маккой или полицията, Асад Халил имаше време за следващото си отмъщение. И все пак, докато шофираше, за пръв път усети присъствието на опасност и разбра, че някъде някой го дебне. Беше убеден, че преследвачът му не знае къде е, нито има представа какви са намеренията му. Ала Асад Халил чувстваше, че неизвестният преследвач най-после е проумял характера на онова, което търси.

Опита се да си го представи — не физически, а душевно — но не успя да проникне в същността на този човек. До него достигаше само мощното усещане за опасност, което той излъчваше.

Халил излезе от транса си и се замисли за следата от трупове, която бе оставил. Генерал Уейклиф и жена му трябваше да са били открити не по-късно от тази сутрин. По някое време техен роднина щеше да се опита да се свърже с убитите офицери от някогашния ескадрон на генерала. Всъщност Асад беше изненадан, че до този момент, понеделник вечерта, никой не се е обадил на Маккой. Пол Грей нямаше да отговаря на телефона, както и господин Садърует. Ала Халил имаше чувството, че някой от семейството на Уейклиф или Грей може да позвъни на госпожа Маккой и да ѝ съобщи трагичната вест за убийствата. До следващата вечер играта му щеше да е към своя край. Може би по-рано, може би по-късно, ако Господ все още го подкрепяше.

Видя отбивка и спря на един заобиколен с дървета паркинг. Имаше няколко камиона и леки коли, но бяха надалеч от него. Халил прерови сака на Садърует. Откри бутилка с алкохол, бельо, профилактични лекарства, тоалетни принадлежности и тениска с рисунка на изстребител и думите ЯДРЕНИ БОМБИ, НАПАЛМ И РАКЕТИ — БЪРЗА ДОСТАВКА.

Взе чантата на пилота и своя сак и навлезе сред дърветата зад тоалетните. Извади парите от портфейлите на Садърует, Маккой и пазача и ги прибра. После разпръсна съдържанието на портфейлите багажа и видеокасетите сред храстите. Върна се в линкълна и отново излезе на магистралата. Докато шофираше, пусна трите четирийсеткалиброви гилзи през прозореца.

В Триполи му бяха казали: „Не губи време да заличаваш отпечатъците си и не мисли за другите веществени доказателства. Докато полицията ги обработи, ти вече ще си заминал. Но не позволявай да открият у теб чужди вещи. Това ще накара дори най-глупавия полицаи да заподозре нещо.“ Разбира се, у него бяха оръжията на убитите федерални агенти. Ала Халил не ги смяташе за веществени доказателства — ако някой полицаи се опиташе да го претърси, глоковете щяха да са последното, което щеше да види. И все пак предпочиташе да се избавя от другите неща и да остави автомобила без очевидни улики.

Мислите му се върнаха към родината, към Малик и Борис. И тримата знаеха, че мисията на Халил не може да продължи безкрайно. „Не е важна самата игра, приятелю — бе му казал Малик, — а начинът, по който я играеш. Ти реши да се предадеш на американците в Париж, за да влезеш с гръм и трясък в Америка, да им покажеш кой си, как изглеждаш, къде и кога си пристигнал. Ти измисли правилата на играта, Асад, и сам ги направи по-трудни. Разбирам причината, но и ти трябва да разбереш, че шансовете ти да изпълниш цялата задача са минимални. Трябва да обвиняваш единствено себе си, ако се провалиш малко преди да постигнеш пълна победа.“ На което Халил отговори: „Американците никога не влизат в битка, ако не са направили всичко възможно, за да си осигурят победата още преди да е изстрелян първият изстрел. Все едно да стреляш лъв от автомобил с телескопичен мерник. Това не е никаква победа, а обикновено убийство. В Африка има племена, които все още ходят на лов за лъвовете с копия. Каква е ползата от физическото надмощие без духовна или морална победа? Не съм свел шансове си до минимум, просто ги изравних, така че който и да спечели тази игра, победителят ще съм аз.“

Борис, който присъстваше на този разговор, отбеляза: „Повтори ми тези думи, когато гниееш в американски затвор, а всичките ти американски демони продължават щастливо да си живеят“.

Халил се беше обърнал към него. „Не съм и очаквал да разбереш.“

Руснакът се бе засмял. „Разбирам, господин Лъв. Всичко разбирам. И за твоя информация, не ми пука дали ще убиеш онези пилоти. Но най-добре и на теб да не ти пука. Ако ловът е по-важен от

убиването, тогава ги снимай, както правят разумните американци на сафари. Но ако искаш да вкусиш кръвта им, господин Лъв, по-добре измисли друг начин да отидеш в Америка.“

Накрая Асад Халил се беше вгледал в душата си и бе стигнал до заключението, че може да получи всичко — играта, правилата и тяхната кръв.

Видя знак за летище „Макартър“ и отби по рампата. След десет минути влезе в паркинга на аерогарата. Слезе, взе сака си и заключи колата. Не си направи труда да изтрие отпечатъците си от автомобила. Не възнамеряваше да полага толкова усилия, за да крие следите си. Трябваше му само още едно денонощие, навярно дори по-малко.

Халил отиде до навеса на близката автобусна спирка. Скоро пристигна минибус.

— До главния терминал, моля.

— Има само един, приятел — отвърна шофьорът.

След няколко минути бусът го остави на входа на почти пустия терминал. Асад се запъти към единственото такси на стоянката и каза на шофьора:

— Искам да отида до частната зона на летището. Ще ви платя двадесет долара.

— Скачай вътре, приятел.

Асад се настани на задната седалка. Десет минути по-късно бяха в отсрещния край на аерогарата.

— Къде точно да ви оставя? — попита шофьорът.

— До онази сграда ей там.

Спряха пред малка постройка, в която бяха офисите на няколко чартърни фирми. Халил плати и слезе.

Намираше се на по-малко от петдесет метра от мястото, където беше кацнал. Видя, че все още не са изтеглили самолета на Садърует. Влезе в сградата и откри офиса на „Стюарт Ейвиейшън“. Служителят зад гишето се изправи.

— Какво обичате?

— Казвам се Самюъл Пърлман. Имам резервация.

— Да. За полунощ. — Мъжът си погледна часовника. — Малко сте подранили, но мисля, че са готови.

— Благодаря. — Халил се вгледа в младежа, но не забеляза да го е разпознал. Служителят обаче му каза:

— Господин Пърлман, изцапали сте си лицето и ризата.

Асад незабавно разбра с какво — със съдържанието на главата на Садъруейт.

— Поувлякох се малко с вечерята — отвърна той.

Мъжът се усмихна.

— Тоалетната е ей там. — Той посочи надясно. — Ще се обадя на пилотите.

Халил влезе в тоалетната и се погледна в огледалото. По лицето, стъклата на очилата и ризата му имаше петънца от червеникавокафява кръв, сивкав мозък, дори парченце кост.

Той изми лицето и ръцете си, като внимаваше да не се разроши и да не разлепи мустаците си. После се върна в офиса.

— Господин Пърлман — каза младежът, — вашата компания е предплатила за полета. Трябва само да прочетете и подпишете договора.

Халил се престори, че чете напечатания текст.

— Всичко ми изглежда наред. — Той се подписа с оставената на гишето химикалка.

— От Израел ли сте?

— Да. Но сега живея тук.

— Имам роднини в Израел. Живеят в Гилгал на Западния бряг. Знаете ли къде е?

— Разбира се. — Халил си спомни думите на Борис: „Във всеки момент половината Израел е в района на Ню Йорк. Няма да привлечеш внимание, освен ако някой евреин не те заговори за роднините си. Внимателно проучи картите и пътеводителите за Израел.“ — Това е средно голям град на трийсет километра северно от Йерусалим. Животът там е тежък, тъй като наоколо има само палестинци. Поздравявам роднините ви за смелостта им да останат там.

— Да. Там е пълна отврат. Би трябвало да се преместят на крайбрежието. Той замълча, после прибави: — Може би някой ден ще се научим да живеем с арабите.

— Не е лесно да се живее с тях.

Младежът се засмя.

— Сигурно. Вие го знаете по-добре от мен.

— Да.

В офиса влезе мъж на средна възраст в синя униформа и поздрави служителя:

— Здравсти, Дан.

— Боб — отвърна младежът, — това е пътникът ти, господин Пърлман.

Халил се обърна към пилота, който му протегна ръка, Американското ръкостискане го озадачаваше. Арабите също се ръкуваха, но не толкова често и никога не докосваха жени. „Не се безпокой — бе му казал Борис. — Ти си чужденец.“

Асад стисна дланта на мъжа, който се представи.

— Аз съм капитан Фиск. Наричайте ме Боб. Ще летим за Денвър, после за Сан Диего. Нали така?

— Точно така.

Халил се втренчи в очите му, но мъжът не срещна погледа му. Американците те гледаха, но невинаги те виждаха. Либийците нито за миг не откъсваха очи от събеседниците си, освен ако не бяха с пониско обществено положение. Освен това американците стояха на разстояние. Поне един метър, както го бе предупредил Борис.

— Самолетът е готов — каза капитан Фиск. — Имате ли багаж, господин Пърлман?

— Само този сак.

— Дайте да го взема.

— Благодаря ви, но се нуждая от физически упражнения.

Пилотът се усмихна и се запъти към вратата.

— Пътувате сам, нали, господине?

— Да.

— Шалом алахем — извика след тях младежът. Халил едва не отговори на арабски: „Салаам алейкум“, но в последния момент отвърна:

— Шалом.

Последва пилота до един от хангарите. До рампата ги очакваше малък бял реактивен самолет. Асад отново забеляза „Апачито“ на Садървейт и се зачуди кога ще започнат да търсят пилота му. Със сигурност най-рано след два дни — а дотогава Халил вече щеше да е далеч.

— Ще летим с този „Лиър“ шейсет — каза капитан Фиск. — Тъй като сме само трима и нямаме много багаж, напълних догоре всички

резервоари. Това означава, че можем да стигнем до Денвър без междинно кацане. Насрещните ветрове са слаби и времето е отлично. Предвиждам полетът да продължи три часа и осемнайсет минути. Когато се приземим, температурата в Денвър ще е около, пет градуса. Доколкото разбрах, ще останете там няколко часа, нали?

— Да.

— Добре, ще пристигнем малко преди два през нощта.

— Ще се обадя на колегата си от самолета.

— Разбира се. На борда винаги има радиофон. Добре, после по някое време ще излетим за Сан Диего. Нали?

— Да.

— Съобщиха, че в момента над Скалистите планини имало слаба буря и в Сан Диего валил дъжд. Но времето може да се промени. Ще ви държим в течение, ако желаете.

Халил не отговори. Американската мания да предсказват времето го дразнеше. В Либия винаги бе горещо и сухо, понякога повече от обикновено. Нощите бяха студени, а през пролетта духаше габли. Аллах определяше времето, човек го понасяше. Имаше ли смисъл да се опитваш да го предсказваш и изобщо да говориш за него?

Пилотът го поведе към лявата страна на двумоторния самолет и му даде знак да се качи. Асад се покатери по двете стъпала и влезе през отворената врата. Фиск го последва и каза:

— Господин Пърлман, това е Тери Санфорд, вторият пилот.

Мъжът, който седеше отдясно, обърна глава към тях.

— Добър вечер.

— Седнете, където решите — продължи капитанът. — Имаме барче, където ще намерите кафе, понички, безалкохолни и по-силни напитки. — Той се подсмихна. — Ето там има вестници и списания. Тоалетната е в дъното. Настанете се удобно.

— Благодаря. — Халил отиде при последната дясна седалка в шестместния самолет и остави сака си на пътеката. Погледна си часовника. Минаваше полунощ. Денят беше минал добре. Трима мъртви — петима, ако броеше чистачката на Пол Грей и пазача в музея. Но те не влизаха в сметката, нито тристата пътници на борда на самолета на „Трансконтинентал“, както и останалите, които се бяха изпречили на пътя му и трябваше да бъдат очистени. В Америка имаше само шестима души, чиято смърт бе от значение за него, и четирима от

тях вече бяха убити. Оставаха двама. Или поне така щяха да решат властите, ако стигнеха до правилното заключение. Но имаше още един човек...

— Господин Пърлман?

Халил вдигна глава. Пилотът стоеше до него.

— Да.

— Потегляме, така че закопчайте колана си, моля.

Той се подчини.

— Радиофонът е на бара — продължи капитанът. — Кабелът стига до всички седалки.

— Ясно.

— Другият уред, монтиран на страничната стена, е интерком. Можете да ни се обаждате по всяко време, като натиснете бутона.

— Благодаря.

— А можете и просто да дойдете в кабината.

— Разбирам.

— Добре. Мога ли да ви помогна с нещо, преди да заема мястото си?

— Не, благодаря.

— Аварийният изход е ей там, а илюминаторите имат сенници. След като излетим, ще ви съобщим кога можете да разкопчаете колана си.

— Благодаря.

Пилотът се обърна, влезе в кабината и затвори плъзгащата се врата.

Халил погледна през малкия илюминатор, докато самолетът се насочваше към пистата. Само преди часове беше кацнал на това летище с човек, който сега седеше мъртъв в кабината на изстребител, навярно убил много хора. Другият убиец до него също беше платил за престъпленията си. Достоеен край на жалък живот. Но в същото време и символ, по-точно подпис, ако някой се сетеше да го прочете. Съжаляваше, че си е позволил този символичен акт, но не би променил нито дума, нито движение, абсолютно нищо от него.

— Чашата ми е препълнена. — Той се усмихна.

„Лиърът“ спря и двигателите зареваха по-силно. Самолетът като че ли потрепери, после се стрелна напред по пистата.

След тридесет секунди бяха в небето и Халил чу, че колесниците се прибират. Няколко минути по-късно леко се наклониха и продължиха да се издигат.

След известно време по високоговорителя се разнесе гласът на втория пилот:

— Господин Пърлман, вече можете да ставате, ако желаете, но моля ви, докато сте седнали, не разкопчавайте предпазния си колан. Облегалката се отпуска докрай, ако решите да поспите. В момента минаваме над южен Манхатън.

Халил погледна през илюминатора. Летяха над южния край на острова и се виждаха небостъргачите край морето, включително Световният търговски център.

В Триполи му бяха казали, че близо до него се намирала сграда, наречена Федерал Плаза 26, където отвели Бутрос. Ако го заловели, той също щял да се озове там. „Оттам няма бягство, приятелю. Щом попаднеш там, си техен. Следващата ти спирка ще е някой недалечен затвор, после съд, също някъде наблизо, и накрая пак затвор във вътрешността на страната, където ще прекараш остатъка от живота си. Там никой няма да може да ти помогне. Дори няма да признаем, че си работил за нас, нито ще предложим да те разменим за някой пленен неверник. В американските зандани има много муджахидини, но властите няма да ти позволят да се срещаш с тях. Ще живееш сам в чужда земя, сред непознати, и никога повече няма да видиш родината си, нито ще чуеш родния си език. И никога няма да бъдеш с жена. Ще си лъв в клетка, Асад, и вечно ще обикаляш из килията си. А може и сам да сложиш край на живота си, което ще е победа за теб и за нашата кауза и разгром за тях. Готов ли си за такава победа?“

„Щом съм готов да жертвам живота си в битка — бе отвърнал Халил, — защо да не се самоубия, за да не бъда заловен и подложен на унижения?“

Малик замислено беше кимнал. „За някои едното е по-лесно от другото. Той му подаде бръснач. Ето един от начините. Но не бива да си прерязваш китките, защото ще успеят да те спасят. Трябва да прережеш няколко главни артерии.“ После дойде лекар и му показа сънната и бедрената артерия. „И за да си сигурен, прережи вените и на китките си“ — каза му докторът. На негово място се появи друг мъж и го научи да прави клуп от чаршафи, електрически кабел и дрехи. След

тези демонстрации Малик му рече: „Всички умираме и всички предпочитаме да загинем в джихад от ръката на врага. Но има ситуации, в които трябва да умрем от собствената си ръка. Уверявам те, раят те очаква в края и на двата пътя.“

Халил отново погледна през илюминатора, за последен път зърна Ню Йорк и се закле никога повече да не види това място. Последната му цел в Америка бе Калифорния, после щеше да замине или за Триполи, или за рая. И в двата случая щеше да си е у дома.

[1] Чарлз Огъстъс Линдбърг 1902–1974 — американски пилот, извършил първия самостоятелен трансатлантически полет. — Б.пр. ↑

[2] Псалтир 22:4–6. — Б.пр. ↑

Събудих се и след няколко секунди се сетих къде съм, кой съм и с кого съм спал. Човек често съжалява за невъздържания завършек на алкохолна вечер. На човек често му се ще да се е събудил сам на друго място. Надалеч. Но тази сутрин не изпитвах такова чувство. Всъщност бях в отлична форма, макар че устоях на изкушението да изтичам до прозореца и да извикам: „Събуди се, Ню Йорк! Джон Кори спа с жена!“.

Така или иначе, часовникът на нощното шкафче показваше седем и четиринайсет.

Тихо се измъкнах от леглото, влязох в банята и използвах тоалетната по предназначение. Открих несесера от „Ер Франс“ и си измих зъбите, после скочих под душа.

През запотената стъклена врата на кабинката видях, че Кейт влиза в банята, после я чух да си мие зъбите и да си жабури устата.

Да правиш секс с жена, която почти не познаваш, е едно — да прекараш нощта с нея е съвсем друго. Винаги пазя правото си пръв да използвам банята.

Както и да е, вратата на кабинката се отваря и вътре влиза госпожа Мейфилд. Без дори да ми каже едно „добрутро“, тя ме избутва настрани и застава под душа.

— Измий ми гърба — каза Кейт.

Насапунисах я със своята гъба.

— Оох, страхотно е.

Тя се обърна. Прегърнахме се и започнахме да се целуваме под обливащата ни вода.

След сапунения секс в банята се изсушихме, върнахме се в спалнята и се увихме в хавлиите си. Стаята гледаше на изток и през прозореца се виждаше изгревът. Времето, изглежда, щеше да е хубаво, но денят не си личи по заранта.

— Снощи наистина беше върховно — каза Кейт.

— Да.

— Ще се видим ли пак?

— Нали работим заедно.

— Да. Ти си човекът, който седи на съседното бюро.

Сутрин никога не знаеш какво да очакваш или какво да кажеш, но е най-добре да не го даваш много настъпателно, както правеше Кейт. Пет точки.

Така или иначе, дрехите ми бяха пръснати навсякъде — в дневната, ако не ме лъжеше паметта, затова казах:

— Ще ида да се облека.

— Всичко е изгладено и е прибрано в гардероба. Изпрах ти бельото и чорапите.

— Благодаря. — Десет точки. Взах си кобура с пистолета и отидох в дневната, където открих дрехите си, разхвърляни по пода. Сигурно беше сънувала, че е прала и гладила. Минус десет точки.

Облякох се, нещастен от вчерашното си бельо. Аз съм маниакален чистотайник за среднестатистически мъж, обаче, разбира се, мога да го преживея.

Отидох в кухненския бокс, открих чиста чаша и си налях портокалов сок. Съдържанието на хладилника, забелязах, бе минимално, но имаше кисело мляко. Винаги имат кисело мляко. Какво им е на жените, че толкова си падат по него?

Вдигнах слушалката на стенния телефон и набрах домашния си номер. Чух собствения си глас да казва: „Домът на Джон Кори — госпожата напусна жилището, така че не й оставяйте съобщения“. Може би след година и половина щях да променя това съобщение. Както и да е, набрах кода си и роботският глас ми събщи: „Имате осем съобщения“. Първото беше от снощи. От бившата ми: „Изтрий това тъпо приветствие. Обади ми се. Притеснена съм.“

Ще бъде ами! И щях да й се обадя, когато ми останеше време.

Второто съобщение бе оставено от мама и татко, които живеят във Флорида и вече приличат на изсушени на слънце домати.

Имаше съобщение от брат ми, който чете само „Уолстрийт Джърнъл“ — сигурно мама и татко му бяха поръчали да се обади на черната овца. Това е семейният ми прякор.

Двама стари приятели от службата също се интересуваха от вероятното ми участие в случая с полет 175. Беше ме търсил и бившият ми партньор Дом Фанели: „Хей, пич! Дали наистина постъпих правилно, като те насочих към тая работа? Мамка му! А ти

се оплакваше, че ония двама педровци те били опушкали! Това копеле е очистило всички пътници в самолета, плюс цял куп федерални. И сега сигурно те търси. Забавляваш ли се? По-миналата вечер са те видели да пиеш сам в «При Джулио». Купи си руса перука. Обади ми се. Дължиш ми едно пиене. Arrivederci!“

Усмихнах се въпреки волята си и отвърнах:

— Va fungole, Дом.

Следваше съобщение от господин Тед Наш. „Тук е Наш — мисля, че трябва да дойдеш във Франкфурт, Кори. Надявам се, че вече си на път. Ако не, къде си? Трябва да поддържаш връзка. Обади ми се.“

— Гадно лайно, да те... — Осъзнах, че този човек ме изкарва от равновесие и както бе отбелязала на летището Кейт, не биваше да му доставям това удоволствие.

Последното съобщение беше от Джак Кьоних, получено в полунощ, мое време. „Наш се опита да те открие. Не си в службата, не си оставил друг номер, не отговаряш на пейджъра и предполагам, че не си си вкъщи. Обади ми се. Незабавно.“

Мисля, че хер Кьоних вече бе прекарал прекалено много време в Отечеството.

Роботският глас съобщи: „Край на съобщенията“.

— Слава Богу.

Радвах се, че не чух гласа на Бет, което щеше да увеличи чувството на угризенията ми.

Влязох в дневната и седнах на дивана, снощното местопрестъпление. Е, едно от местопрестъпленията.

Запрелиствах единственото списание, което открих — „Ентъртейнмънт Уикли“. В раздела за нови книги видях, че Даниел Стийл е издала четвъртия си роман за годината, а едва беше април. Навярно трябваше да я помоля да напише доклада ми. Само че можеше прекалено да се задълбочи в облеклото на труповете от първа класа.

Тъкмо бях стигнал до друг раздел и се канех да прочета материал за благотворителния концерт на Барбара Стрейзънд в полза на маите марксисти от полуостров Юкатан, когато, voilà, в стаята се появи Кейт Мейфилд, напудрена, фризирана и облечена. Всъщност не й бе отнело толкова много време. Десет точки.

Изправих се.

— Изглеждаш великолепно.

— Благодаря. Но не ставай сантиментален и недей да ми гукаш. Харесвах те какъвто си беше преди.

— И какъв бях?

— Нетактичен, недодялан, егоцентричен, груб и язвителен.

— Ще направя всичко възможно. — Двайсет и пет точки.

— Довечера у вас — информира ме тя. — Ще си взема чанта с малко неща. Става ли?

— Разбира се. — Стига чантата да не приличаше на три куфара и четири кашона. Наистина трябваше да премисля всичко това.

— Докато снощи ти беше в банята — ми съобщи Кейт, — пейджърът ти сигнализира. Проверих го. Търсеха те от командния център.

— О... трябваше да ми кажеш.

— Забравих. Не се безпокой.

Имах чувството, че предавам на Кейт Мейфилд контрола върху някаква акция, а навярно и върху живота си. Нали разбирате какво искам да кажа? Минус пет точки.

Тя се запъти към вратата и аз я последвах.

— На Второ авеню има едно много приятно малко френско кафене — каза Кейт.

— Добре. Ще те оставя там.

— Хайде. Аз черпя.

— На съседната пряка има едно мръсно кафене.

— Аз първа предложих.

Взехме си куфарчетата и тръгнахме — точно като двама средностатистически американци, излизащи за работа, само дето носехме четирийсеткалиброви глокове.

Между другото, Кейт беше с черен панталон, бяла блуза и блейзър с цвят на нещо като кетчуп. Аз бях облечен като предишния ден.

Слязохме с асансьора. Портиерът бе същият тип от снощи. Да не би да се редуваха по един час работа и два часа почивка, докато не им се събере осемчасов работен ден? Както и да е, той попита:

— Такси, госпожо Мейфилд?

— Не, благодаря, Хърбърт, ще се поразходим.

Хърбърт ме стрелна с поглед, с който ми казваше, че в апартамент 1414 е трябвало да е той, а не аз.

Денят беше хубав, небето чисто, беше малко хладно, но не много влажно. Тръгнахме на изток по 86-а улица до Второ авеню, после завихме на юг по посока към моето жилище, макар че не отивахме там. Трафикът по булеварда вече бе натоварен, имаше много пешеходци.

— Обичам Ню Йорк — просто ей така казах аз.

— Аз пък го мразя — отвърна Кейт. Обаче се усети, че това заявление е обременено с бъдещи проблеми, особено ако забременее, и прибави: — Но може да ми хареса.

— Няма. На никой не му харесва. Но можеш да свикнеш с него. Понякога ще го обичаш, понякога ще го мразиш. Никога няма да го харесаш.

Тя ме погледна, но не отбеляза нищо за дълбочината на мисълта ми.

Стигнахме до заведение, наречено Ла-еди какво си де-еди какво си. Влязохме и бяхме топло посрещнати от францужойка на антидепресанти. Двете с Кейт, изглежда, се познаваха и размениха няколко думи на френски. Минус пет точки.

Седнахме на маса с големината на моите белезници. Столовете бяха направени от закачалки за палта. Миришеше на топло масло, което винаги кара стомаха ми да къркори. Клиентелата се състоеше само от травестити.

— Нали е гот?

— Не.

Собственичката ни подаде миниатюрни менюта, написани на санскрит. Имаше трийсет и два вида кифлички и кроасани, абсолютно неподходяща храна за мъже. Попитах мадам:

— Може ли да получа поничка?

— Non, monsieur.

— Яйца? Наденички?

— Non, monsieur. — Тя се завъртя на остриите си токчета и се отдалечи. Действието на антидепресантите започваше да отслабва.

— Опитай ягодовия кроасан — предложи Кейт.

— Защо?

Както и да е, поръчах си кафе, портокалов сок и шест рола с крем. Кейт си поръча чай и черешов кроасан.

Докато закусвахме, тя ме попита:

— Имаш ли друга информация, която искаш да споделиш с мен?

— Не. Само убийството в Пърт Амбой.

— Някакви теории?

— Не. Често ли идваш тук?

— Почти всяка сутрин. Някакъв план за днес?

— Да си прибера дрехите от химическо чистене. Ами ти?

— Трябва да прехвърля всички ония неща на бюрото ми.

— Мисли за онова, което не е на бюрото ти.

— Например?

— Например подробна информация за жертвите на Халил в Европа. Освен ако не съм го пропуснал, на бюрата ни няма нищо. Нищо от Скотланд Ярд. Нищо от следствения отдел на военновъздушните сили или ФБР.

— Добре... какво търсим?

— Връзка и мотив.

— Като че ли няма друга връзка, освен че жертвите са британци и американци. Това е и мотивът — отбеляза тя.

— Най-силно изпъква убийството с брадва на онзи полковник от американските военновъздушни сили в Англия.

— Полковник Хамбрехт. Край базата в Лейкънхийт.

— Да. Това кафе не е лошо.

— Защо да изпъква?

— Защото убиецът е действал отблизо и от лични мотиви.

— Същото се отнася за убийството на онези ученици.

— Те са били застреляни. Говоря за брадвата. Това е важно.

Тя ме погледна.

— Добре, детектив Кори. Обясни ми.

Поиграх си с последното ми останало роло.

— Такова убийство предполага лична връзка.

— Добре. Но ние дори не сме сигурни, че убиецът е Халил.

— Да. Това е предположение на Интерпол. Те са го следили. Вчера, докато вие с Джак бяхте на „Кенеди“, прегледах половин тон документи. Не открих почти нищо от Скотланд Ярд, следствения отдел на военновъздушните сили и нашите приятели от ЦРУ. И нищо от ФБР, което трябва да е пратило група да разследва убийствата на Хамбрехт и учениците. Защо липсва тази информация?

— Може да си я пропуснал.

— Пратих искане до архива на командния център и все още чакам.

— Не ставай параноик.

— Ти пък не бъди толкова доверчива.

Тя се замисли.

— Не съм.

Според мен бяхме стигнали до мълчаливо съгласие, че нещо тук смърди, но агент Мейфилд нямаше намерение да го изрече гласно.

Мадам ми поднесе сметката, която аз предадох на мадмоазел и тя плати в брой. Пет точки. Мадам ѝ върна ресто от чантичката си, също като в Европа. Гот, а?

Излязохме, спрях такси и се качихме.

— Федерал Плаза двайсет и шест — казах аз.

Шофьорът си нямаше представа къде е това. Упътих го.

— Откъде си?

— От Албания.

В детството ми все още имаше таксиметрови шофьори от стара царска Русия, всички някогашни благородници, ако човек вярваше на приказките им. Поне познаваха града.

Известно време поседяхме в мълчание, после Кейт каза:

— Навярно трябва да се прибереш у вас и да се преоблечеш.

— Може. Аз съм на няколко преки оттук. Почти сме съседи.

Тя се усмихна, замисли се и отвърна:

— По дяволите. Никой няма да забележи.

— В сградата има петстотин детективи и агенти от ФБР. Не мислиш ли, че ще забележат?

Кейт се засмя.

— На кой му пука?

— Ще влезем поотделно.

Тя ме хвана за ръка и доближи устни до ухото ми.

— Майната им.

Целунах я по бузата. Ухаеше приятно. Изглеждаше приятно. Харесвах гласа ѝ.

— Откъде си? — попитах я аз.

— Отвсякъде. Аз съм феберейско чадо. Татко се пенсионира. Роден е в Цинцинати. Мама е от Тенеси. Постоянно се местехме. По

едно време даже живяхме във Венецуела. ФБР има много хора в Южна Америка. Хувър се е опитвал да измъкне Южна Америка от ЦРУ. Знаеш ли го?

— Да, струва ми се. Добрият стар Хувър.

— Според баща ми никой не го разбирал.

— Съчувствам му.

Тя се засмя.

— Родителите ти гордеят ли се с теб? — попитах я.

— Естествено. А твоите? Живи ли са?

— Живи и здрави в Сарасота.

Кейт се усмихна.

— И?... Обичат ли те? Гордеят ли се с теб?

— Абсолютно. Прякорът ми в семейството е Черната овца.

Тя се засмя. Две точки.

Известно време Кейт помълча, после рече:

— Имах продължителна връзка с друг агент, който работеше на друго място. Радвам се, че с теб сме съседни. По-лесно е. И по-добре.

Като си помислих за собствената си връзка с Бет Пенроуз и брака си, не бях сигурен, че е по-добре. Но отвърнах:

— Разбира се.

Тя продължи с откровенията.

— Харесвам по-възрастни мъже.

Предполагам, че имаше предвид мен.

— Защо?

— Харесват ми мъжете от предишното поколение. Като баща ми. Когато мъжете са били мъже.

— Като Атила.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Нищо им няма на мъжете от твоето поколение, Кейт. Проблемът е в работата и колегите ти. Те също навярно са си нормални, но работят за федералното правителство, което е станало много странно.

— Възможно е. Джак например е готин. По-възрастен е и през повечето време се държи нормално.

— Да.

— Обикновено не се хвърлям в обятията на първия срещнат.

— Свикнал съм.

Тя се засмя.

— Добре, стига признания след закуска.

— Съгласен.

Продължихме с общи лафове — от ония неща, дето преди трийсет години се приказваха преди чукане. Страната се е променила, предимно за добро, струва ми се, но тая работа със секса е станала по-объркана. Може просто аз да съм се объркал. Излизал съм с жени, които изповядват новата стара концепция за целомъдрие и свенливост, както и с такива, които сменят жребците по-често от носните си кърпички. И винаги ми е било трудно да определям от пръв поглед коя каква е. На жените им е по-лесно — всички мъже са свини. Проста работа.

Както и да е, в присъствието на цивилни не биваше да разговаряме по секретни въпроси, даже да са албански таксиметрови шофьори, които се преструват, че не знаят английски и нямат представа къде е Федерал Плаза — затова си приказвахме за общи неща и се опознавахме. Предложих да слезем от таксито една пряка преди целта си и да отидем на работа поотделно, но Кейт отвърна:

— Не, така е забавно. Да видим кой ще ни забележи и ще се подхили. Пък и не сме направили нищо лошо.

ФБР, разбира се, не е като повечето частни работодатели, нито дори като НЙПУ, и следи за възможни сексуални конфликти и проблеми. Забележете, че Мълдър и Скъли още не са се оправили. Чудя се дали изобщо ще се изчукат. Така или иначе, аз работех на временен договор, така че това не беше мой проблем.

Таксито стигна на Федерал Плаза преди 09:00 и аз платих на шофьора.

Влязохме във фоайето, но наоколо нямаше много колеги и онези, които ни познаваха, като че ли не забелязаха, че идваме заедно, че сме закъснели и че не съм се преоблякъл. Когато го правиш с колежка, ти се струва, че всички знаят, но хората обикновено си имат по-важна работа. Ако бе тук обаче, Кьоних щеше да побеснее. Познавам ги тия хора.

Във фоайето имаше будка за вестници и аз си купих „Таймс“, „Поуст“, „Дейли Нюз“ и „Ю Ес Тудей“, въпреки че всички тия вестници, че и други, ни се доставят пет дни седмично. Обичам

вестниците ми да миришат на мастило и да не ги е чел никой друг преди мен.

Докато чакахме асансьора, прегледах водещия материал в „Таймс“, който се отнасяше за новопризнатия терористичен акт. Вниманието ми привлече познато име.

— Мамка му — казах аз.

— Какво има?

Подадох ѝ вестника. Тя го погледна.

— О...

Накратко, в „Таймс“ се посочваше моето име, придружено от снимката ми, навярно направена на „Кенеди“ в събота, макар че не си спомнях тогава да съм носил този костюм. Очевидно беше изфабрикувана, както и няколкото мои цитата, които не си спомнях да съм казвал. Освен този: „Мисля, че Халил все още е в Ню Йорк и ако е така, ще го заловим“. И той не бе дословно точен, а и не го бях предназначил за публична консумация. Мислено си отбелязах да натрия носа на Алън Паркър.

Кейт четеше „Дейли Нюз“.

— Ето и един мой цитат — каза тя. — Пише, че малко оставало да заловим Асад Халил на летището, но той имал съучастници и успял да ни избяга.

Кейт ме погледна.

— Виждаш ли? — попитах я аз. — Ето защо не трябваше да разговаряме с пресата. Джак или Алън са говорили вместо нас.

Тя сви рамене.

— Е, ние се съгласихме да ни използват за... как се казваше?

— За примамка. Къде е твоята снимка?

— Може да я публикуват утре. Или следобед. Аз не съм толкова фотогенична. — Кейт се засмя.

Асансьорът пристигна и се качихме с други хора до офисите на АСЧ. Всички бърбяхме, освен онези, които четяха вестници. Един ме зяпна, после пак сведе очи към вестника си, пак ме погледна и каза.

— Хей, ти си в горещия списък на Халил.

Всички се засмяха. Защо ли не ми беше смешно?

— Не стойте толкова близо до Кори — рече някой друг.

Пак хилене. Колкото по-високо се издигаше асансьорът, толкова по-тъпи ставаха шегите. Даже Кейт се включи в общия хор.

— Мога да ти дам на заем малко перхидрол.

Ха, ха, ха. Ако не бях джентълмен, щях да съобщя, че госпожа Мейфилд е естествено руса.

Както и да е, слязохме на дваисет и шестия етаж и Кейт ми каза:

— Извинявай. Беше смешно.

— Сигурно не съм загреял.

Запътихме се към командния център.

— Стига, Джон. Не те заплашва действителна опасност.

— Тогава хайде утре да използваме твоята снимка.

— Не ми пука. Нали се съгласих.

Влязохме в центъра и се насочихме към бюрата си, като поздравявахме колегите в движение. Никой не направи забавни забележки за снимката ми във вестника. Тук всички бяха професионалисти и шутите от асансьора бяха временно отклонение, мимолетно нефеберейско поведение. Сигурно в момента се ковлдеха един друг, че са се смели. Ако се намирах в предишната си детективска стая, щяха да са закачили на стената увеличената ми снимка с надпис: „Асад Халил търси този човек — можете ли да помогнете?“

Седнах на бюрото си. Всъщност почти нямаше вероятност снимката ми да примами Халил или да ме направи негова мишена. Освен ако не се озовях прекалено близо до него.

Кейт седна срещу мен и започна да прелиства документите на бюрото си.

— Боже мой, тук има тонове материали.

— Повечето са боклук.

Прегледах „Ню Йорк Таймс“, като търсех статията за убийството на американския banker във Франкфурт. Накрая открих миниатюрно съобщение на Асошиейтед Прес, в което изобщо не се споменава за Асад Халил.

Реших, че различните власти не са пожелали да спомогнат за всяването на смут сред американското гражданство и представителите на правоохранителните институции, участващи в издирването на либиеца в Америка.

Дадох вестника на Кейт и тя прочете съобщението.

— Сигурно имат известни съмнения. И не искат да играят по свирката на либийското разузнаване.

— Да. — Повечето от убийствата, с които съм се занимавал, бяха извършени от идиоти. Играта на международно разузнаване пък се играе от хора толкова умни, че се държат като идиоти. Хора като Тед Наш и неговите противници. Блестящите им планове стават толкова сложни, че половината от тях всяка сутрин се събуждат и се мъчат да си спомнят на коя страна са тази седмица. Нищо чудно, че Наш мълчеше като пукал — явно използваше умствената си енергия в опити да разреши противоречивата действителност.

Както и да е, Кейт се пресегна към телефона.

— Трябва да се обадим на Джак.

— Във Франкфурт е шест часа по-рано. Той спи.

— Обратното, шест часа по-късно. В офиса е.

— Няма значение. Нека той ни се обади.

Тя се поколеба, после остави слушалката.

Прочетохме водещите статии във вестниците, като коментирахме, че медиите няма нужда да се манипулират — и без това сами налапват въдицата. Само „Таймс“ беше схванал донякъде истината. Но както бе случаят и с документите на бюрото ми, липсваше най-важното и най-интересното.

Пак имаше снимки на Халил и няколко негови обработени фотографии с очила, брада, мустаци и сива коса, сресана по друг начин. Това, разбира се, целеше да наведе публиката на мисълта, че беглецът може да е променил вида си. В резултат обаче читателите започваха да подозират невинни хора с очила, мустаци и бради. Освен това, като ченге, знаех, че дегизировките обикновено са ефикасни и че дори аз не бих могъл да различа този тип в тълпа, ако се усмихва и носи мустаци.

Прегледах статиите, за да видя дали някой е послушал съвета ми да публикува теорията, че госпожа Халил и господин Кадафи са били нещо повече от приятели. Но не открих нито намек за това.

Въпреки че се опитвам да опростявам всичко, има моменти, които психологическата война е голяма работа, но не се прилага достатъчно от военните и правоохранителните институции — освен когато ченгетата разпитват заподозрян и използват старата тактика „добро ченге/лошо ченге“. Във всеки случай, трябва да посееш семената на съмнението и заблудата във вестниците и да се надяваш, че беглецът ги чете и им вярва, докато добрите знаят, че са глупости.

Зачудих се дали господин Халил чете за себе си и се гледа по телевизията. Опитвах се да си го представя как се е сврял в някой евтин пансион в арабски квартал, яде консервирано козе месо, зяпа телевизия и чете пресата. Обаче не успях. Представих си го как се е наконтил в хубав костюм и продължава да ни прецаква.

Ако този случай имаше име, щеше да се казва „Случаят с липсващата информация“. Някои неща не се споменаваха във вестниците, защото те просто не ги знаеха. Но липсваха и други, които трябваше да знаят. Най-очевидният пропуск беше, че никъде дори не се и загатваше за 15 април 1986 година. Някой топрепортер с половин мозък, половин памет или модем би трябвало да направи връзката. Даже репортерите във вестниците не са толкова глупави, затова трябваше да приема, че новините се манипулират. Пресата щеше да сътрудничи на федералните в продължение на няколко дни или седмица, ако успееш да я убедиш, че е заложена националната сигурност. От друга страна, навярно четях прекалено много между редовете.

— Защо никъде не се споменава за годишнината от въздушния удар срещу Либия? — попитах Кейт.

Тя вдигна глава от бюрото си.

— Предполагам, че някой ги е помолил да не го правят. Не бива да рекламираме другата страна. Те вдигат голям шум около годишнините, но ако не им обръщаме внимание, се ядосват.

Звучеше ми добре. По отношение на събитие от такава величина имаше много съображения. Слабите актьори играеха трагедия, но ние нямаше да им направим безплатна реклама.

Както и да е, в новините нямаше нищо ново, затова последвах примера на Кейт и отворих войсмейла си. Май трябваше да използвам слушалки, защото се оказа, че първото съобщение е от Бет, оставено в 07:12 часа. „Здрасти. Снощи и тази сутрин те търсих у вас, но не оставих съобщение. Къде се криеш? Обади ми се вкъщи до осем, после в службата. Липсваш ми. Голяма влажна целувка. Чао.“

Кейт продължи да слуша собствения си войсмейл, като се преструваше, че не е чула. Измърморих, сякаш на себе си: „Добре, маменце“, но това едва ли щеше да мине.

Така или иначе след това се беше обадил Джак Кьоних. „За Кори и Мейфилд. Позвънете ми.“ Той продиктува дълъг номер с много нули

и единици, затова предположих, че не е в офиса си на Федерал Плаза.

Следващото съобщение бе от Тед Наш. Изтрих го.

Нямаше нищо повече и аз погледнах към новите документи на бюрото ми.

Няколко минути по-късно Кейт вдигна глава.

— Кой беше?

— Джак и Тед.

— Преди това.

— Ами... мама.

Тя измърмори нещо, стана и се отдалечи.

Спеше ми се, раната в долната част на корема ме болеше, шестте недопечени рола в стомаха ми се бълникаха, последното действие от кариерата ми беше в опасност и някакъв побъркан терорист пиеше някъде камилско мляко и зяпаше снимката ми във вестниците. Можех да се справя с всичко това. Но онова другото? Искам да кажа, мислех, че съм бил честен с Кейт.

Тъкмо когато започнах да изпитвам колебания по отношение на госпожа Мейфилд, тя се появи с две чаши кафе и остави едната на бюрото ми.

— Без мляко, с една бучка захар. Нали така?

— Да. И без стрихнин. Благодаря.

— Ако искаш, мога да изтичам да ти взема палачинки. Със сирене и наденичка.

— Не, благодаря.

— Когато е в движение, мъжът се нуждае от силна храна.

— Всъщност няма да мърдам оттук. Кафето ми стига. Благодаря.

— Басирам се, че тази сутрин не си си изпил витамините. Дай да изтичам да ти донеса малко.

Започвах да долавям в гласа ѝ подигравателни нотки.

— Благодаря, кафето е напълно достатъчно. — Наведох глава и се зачетох в сведението пред мен.

Тя седна на бюрото си. Усетих, че ме наблюдава. Погледнах я. Очите ѝ, които допреди малко бяха небесносини, сега се бяха превърнали в ледени кубчета.

Известно време се зяпахме един друг.

— Извинявай — накрая каза тя и продължи да чете докладите си.

— Ще се погрижа за това — отвърнах аз.

— Няма да е зле — без да вдига глава, рече Кейт.

След минута-две се върнахме към работата си да заловим най-търсения терорист на света.

— Има доклад от различни полицейски управления относно наети коли в района на Ню Йорк — каза тя. — Накратко, ежедневно се наемат хиляди автомобили, но те се опитват да изолират клиентите от Средния изток. Струва ми се отчаяна работа.

— Наистина. Доколкото знаем, Халил е с кола, взета от негов сънародник. Даже да е под наем, съучастниците му може да са използвали името Смит.

— Но хората, които са я наели, едва ли са приличали на господин Смит.

— Вярно е... само че може да са използвали някой бял и после да са го очистили. Забрави за това.

— Извадихме късмет с буса в случая със Световния търговски център.

— Забрави за скапания Световен търговски център.

— Защо?

— Защото, подобно на генерал, който се опитва да повтори миналите си успехи в нова битка, ще откриеш, че врагът не се опитва да повтори миналите си поражения.

— Така ли учиш студентите си в „Джон Джей“?

— Естествено. Това определено се отнася за детективската работа. Виждал съм адски много ченгета да се опитват да решат случай В по същия начин, по който са решили случай А. Всяко разследване е уникално. Особено това.

— Благодаря, професоре.

— Прави каквото щеш. — Нацупих се и се върнах към докладите си. Мразя бумашината.

Стигнах до запечатан плик с надпис ЛИЧНО. Отворих го и видях, че е от Гейб. „Вчера задържах Фади при нас, после отидох в дома на Джамал Джабар и разговарях с жена му Кала. Тя твърди, че не знаела за намеренията на съпруга си, нито какво е щял да прави в събота. Но каза, че в петък вечерта Джабар имал посетител. Когато останали сами, той сложил под леглото им черен брезентов сак и й казал да не го пипа. Жена му не познавала посетителя и не чула нито дума от разговора им. На другата сутрин съпругът ѝ си останал вкъщи,

което било необичайно, тъй като в събота обикновено работел. Напуснал бруклинския им апартамент в 14:00, като взел със себе си сака. Тя описа поведението му като нервно, мрачно и разсеяно — доколкото мога да преведа думите ѝ от арабски. Госпожа Джабар, изглежда, се е примирила с възможността съпругът ѝ да е мъртъв. Обадох се в «Убийства» и им казах да ѝ съобщят всичко. После пуснах Фади.“

Сгънах листа и го прибрах в джоба си.

— Какво е това? — попита Кейт.

— По-късно ще ти го покажа.

— Защо не сега?

— Преди да разговаряме с Джак по-добре да не знаеш някои неща.

— Джак ни е шеф. Вярвам му.

— И аз. Но в момента е прекалено близо до Теди.

— Какво искаш да кажеш?

— На един и същ терен се играят две различни игри — онази на лъва и нечия друга.

— Чия?

— Не знам. Просто имам чувството, че нещо не е наред.

— Ами... ако искаш да кажеш, че ЦРУ играе само за себе си, това не е новина.

— Да. Дръж Тед под око.

— Добре. Може би ще го прелъстя и той ще ми се изповяда.

— Чудесна идея. Но веднъж го видях гол и оная му работа за нищо не става.

Тя ме погледна и разбра, че не се майтапя.

— Кога си го виждал гол?

— На ергенско парти. Увлече се по стриптийзърките и преди някой да успее да го спре...

— Престани. Кога си го виждал гол?

— На Плъм Айланд. След като излязохме от лабораторията, всички трябваше да вземем душ.

— Наистина ли?

— Да. Предполагам, че не се е изкъпал както трябва, защото по-късно същия ден хуят му окапа.

Кейт се засмя, после се замисли.

— Забравих, че сте работили заедно. И Джордж е бил с вас, нали.

— Да. Хуят на Джордж е нормален. За протокола.

— Благодаря, че го споделяш с мен. — И прибави: — Значи още тогава си започнал да не му вярваш.

— Това не беше постепенен процес. Разбрах, че не мога да му имам доверие, три секунди след като го видях.

— Ясно... значи случайната ви повторна среща малко те смущава.

— Съвсем мъничко. Между другото, навремето той наистина представляваше заплаха за мен.

— В какъв смисъл?

— В единствения, който има значение.

— Не ти вярвам.

Свих рамене и споделих:

— Проявяваше интерес към Бет Пенроуз, за твоя информация.

— О! *Cherchez la femme*. Сега вече е ясно. Случаят е приключен.

Навярно от моя страна не бе много разумно да ѝ разкривам това.

Не отговорих на нелогичната ѝ дедукция.

— Е, ето го решението на проблемите ни — каза тя. — Тед и Бет. Да ги съберем.

Кой знае как, се бях превърнал от антитерорист в герой от сапунена опера.

— Добър план — за да сложа край на разговора, отвърнах аз.

— Хубаво. А сега ми дай онова нещо в джоба ти.

— На плика пише, че е лично.

— Добре, тогава ми го прочети.

Извадих факса от Гейб и ѝ го подадох. Тя го прочете.

— Тук няма почти нищо ново, което не бива да виждам. Опитваш се да установиш контрол върху информацията, Джон. Информацията е власт. Тук не работим така. Двамата с Гейб и още неколцина от управлението се мъчите да криете всичко от федералните. Това е опасна игра. — И така нататък. Изнесе ми триминутна лекция, която завърши с думите: — В нашата спецчаст нямаме нужда от тайни организации.

— Извинявам се, че скрих факса от теб — отвърнах аз. — В бъдеще ще споделям всичко. Можеш да правиш с него каквото пожелаеш. — Помълчах и прибавих: — Убеден съм, че ФБР и ЦРУ

споделят всичко с мен и с другите детективи в Антитерористичната спецчаст. Както казва Едгар Хувър...

— Добре. Стига. Разбрах те. Но недей да криеш поне от мен.

Погледите ни се срещнаха и двамата се усмигнахме. Виждате ли какво става, когато се забъркаш с колежка?

— Обещавам.

Върнахме се към работата си.

— Ето го предварителния лабораторен доклад за таксито, открито в Пърт Амбой... — каза Кейт. — Леле, вълнените нишки на задната седалка са идентични с онези, взети от костюма на Халил в Париж. Бързо намерих доклада и продължих да чета наум.

— Парченца прозрачна пластмаса в седалката и трупа на шофьора... какво означава това, по дяволите? — попита тя.

— Означава, че убиецът е използвал пластмасова бутилка за заглушител.

— Наистина ли?

— Наистина. Сигурен съм, че го има в някой от ония справочници у вас.

— Никога не ми е попадало... какво друго... Добре, куршумите определено са били четирийсети калибър... предполагам, това би могло да означава, че е използвал... пистолет на федерален агент.

— Навярно.

— Из цялата кола има отпечатьци, но не съвпадат с тези на Асад Халил...

Прочетохме доклада, но нямаше категорични доказателства, че Халил е бил в таксито, освен вълнените влакна, които сами по себе си не доказваха присъствието му на местопрестъплението. Те означаваха само, че там е бил костюмът му — или друг подобен костюм. Така беше казал веднъж адвокатът на един подсъдим.

Кейт се замисли, после рече:

— Той е в Америка.

— Нали тъкмо това ти повтарях, преди да научим за убийството в Пърт Амбой?

— Франкфуртското убийство е за отвличане на вниманието.

— Да. Затова не тръгнахме по тази следа. Всъщност в момента нямаме никакви следи. Губят се в Пърт Амбой.

— И все пак, Джон, знаем къде е бил в събота вечерта. Какво можем да заключим от това?

— Нищо. — Сигурните улики и твърдите факти често не водят до никъде. Когато накрая властите предявиха федерално обвинение срещу Асад Халил, можехме да прибавим името на Джамал Джабар в списъка от над триста негови жертви. Но това не ни приближаваше нито на сантиметър до залавянето му.

Върнахме се към материалите на бюрата ни. Започнах с началото в Европа и прочетох малкото известно за предполагаемите убийства на Халил. Някъде на стария континент имаше следа, но не можех да я видя.

Някой бе изискал от военновъздушните сили служебното досие на полковник Уилям Хамбрехт и на бюрото ми лежеше копие от него в запечатан плик. Подобно на всички военни досиета, на папката пишеше СЕКРЕТНО.

Стори ми се интересно, че е получено преди два дни, но не са го включили в първоначалните материали по случая. С други думи, Халил се беше предал в американското посолство в Париж в четвъртък. Досието трябваше да е пристигнало в събота, най-късно в понеделник. Днес бе вторник и аз за пръв път го виждах. Но може да надценявах федералните и те да не го бяха изискали незабавно. А може и някой да се опитваше да контролира информацията. Както бях казал на Кейт: „Мисли за онова, което не е на бюрото ти“. Някой вече го бе направил, но не знаех кой, тъй като към досието не беше приложен съответният формуляр.

— Провери дали си получила служебното досие на полковник Уилям Хамбрехт — казах на Кейт и й протегнах първата страница. — Виж как изглежда.

Без да вдига глава, тя отвърна:

— Зная как изглежда. Аз го изисках в петък, след като ми възложиха да посрещна Халил на летището и се запознах с неговото досие. Прочетох го преди половин час.

— Впечатлен съм. Баща ти май те е понаучил на някои неща.

— Баща ми ме научи как да направя кариера. Мама ме научи да съм любопитна.

Усмихнах се и отворих папката. Първата страница съдържаше лична информация, роднини, домашен адрес, място и дата на раждане

и прочее. Видях, че Уилям Хамбрехт е бил женен за Роуз и е имал три деца, че през март е щял да навърши петдесет и пет години, че е бил лютеран, че кръвната му група е А положителна и така нататък.

Прелистих страниците. Повечето бяха написани на някакъв кодиран военен жаргон и представляваха обобщение на дълга и очевидно успешна кариера. Помислих си, че е вероятно полковник Хамбрехт да е работил за разузнаването на ВВС, което можеше да го свързва с екстремистки групи. Беше се отличил във войната в Залива, имаше много награди, грамоти и медали, бе обиколил целия свят, беше работил в брюкселската квартира на НАТО, после го бяха пратили в базата на кралските военновъздушни сили в Лейкънхийт, Съфък, Англия, като щабен офицер, отговарящ за обучението. Нищо необичайно — освен престоя му в Лейкънхийт от януари 1984-та до май 1986-та, когато можеше да си е създал врагове. Може да беше изучава жената на някой местен и след едно десетилетие съпругът все още да му е имал зъб. Това щеше да обясни бравурата. Това убийство можеше да няма никаква връзка с Асад Халил.

Така или иначе, продължих нататък. Военните текстове са трудни за четене и се срещат много загадъчни абривиатури. Накрая ме заболя главата от тях. Нямаше нищо интересно и тъкмо се канех да оставя папката настрана, но на последната страница забелязах следния ред: „Засекретена информация — спр. зап. МО 369215 — 25 през. зап. 279651 — 351 нац. сиг. СТРОГО СЕКРЕТНО“. Никога не съкращават „строга секретно“ и винаги е с главни букви, просто за да са сигурни, че ще го видиш и ще го разбереш.

Замислих се. Тези неща в личните досиета са като отпечатъците от пръсти в детективската работа. Информацията може да се засекретява по различни причини, но нищо не се губи напълно и продължава да съществува някъде — в друго досие с надпис СТРОГО СЕКРЕТНО.

Продължих да зяпам мистериозния ред, но нямаше да ми помогне даже лупата на Шерлок Холмс. Не се намекваше какво и кога е било засекретено, нито от кой период са липсващите данни. Но знаех кой и защо ги е засекретил. Отговорът на първия въпрос бе: министерството на отбраната и президентът на Съединените щати. Причината: националната сигурност.

Номерата на заповедите осигуряваха на някого достъп до засекретената информация, но този някой не бях аз.

Замислих се какво е било изтрито и разбрах, че може да е почти всичко. Обикновено такива неща се отнасят за секретни операции, но в този случай можеше да е свързано с убийството на полковник Хамбрехт. Или и с двете. Или нито с едното, нито с другото. Можеше да се отнася за това, че е чукал жената на някой местен.

Не се споменаваеше също дали засекретената информация е свързана с достойни или недостойни прояви. Аз обаче допуснах първата възможност, тъй като кариерата му изглеждаше нормална до деня, в който някой го беше взел за дърво.

— Е? — попита ме Кейт. — Какво мислиш?

Погледнах я.

— Открих, че нещо липсва.

— Да. Вече съобщих на Джак. Той ще се отнесе към директора, който ще изиска засекретената информация. Това ще отнеме няколко дни. Може би повече, макар да отбелязах, че е спешно. — Тя замълча, после прибави: — Това досие е обозначено само като „Секретно“, а ни трябваха четири дни, за да го получим. Понякога не са много бързи. „Строго секретно“ означава, че ще мине повече време.

Кимнах.

— Освен това — продължи Кейт, — ако някой от горните етажи реши, че няма нужда да знаем, или заключи, че засекретената информация не е свързана с разследването ни, никога няма да я видим. И Даже да има връзка, може да е прекалено деликатна за нашите очи. Тогава с нея ще се заеме някой друг.

Обмислих думите ѝ и отбелязах:

— Засекретената информация навярно не е от значение, освен ако не е свързана с убийството му. А ако е така, защо е строго секретна?

Тя сви рамене.

— Може никога да не научим.

— Не за това ми плащат.

— До каква категория информация имаш достъп? — попита ме Кейт.

— Секретна.

— И аз. Но категорията на Джак е „строго секретна“, така че ще може да види липсващите данни, ако реши, че се налага.

— Откъде ще разбере дали се налага, ако не знае какво е засекретено?

— Някой ще му каже.

— Кой?

— Не ти. Федералното правителство не ти е нюйоркското полицейско управление. Но предполагам, че вече си го разбрал.

— Убийството си е убийство. Законът си е закон. Първа лекция от курса ми в „Джон Джей“. — Вдигнах слушалката и набрах номера в Ан Арбър, Мичиган, който бе посочен в досието. Телефонът иззвъня и се включи секретар. Прозвуча глас на жена на средна възраст, несъмнено госпожа Хамбрехт. „Тук е домът на Хамбрехт. В момента не можем да отговорим, но ако оставите името и телефонния си номер, ще ви се обадим веднага, щом е възможно.“

Ако под „ние“ имаше предвид себе си и полковник Хамбрехт, и никога нямаше да ми се обади. След сигнала оставих следното съобщение:

— Госпожо Хамбрехт, тук е Джон Кори. Обаждам се от името на военновъздушните сили. Моля, позвънете ми колкото се може по-скоро. Отнася се за полковник Хамбрехт. — Дадох прекия си номер. — Или позвънете на госпожа Мейфилд. — Продиктувах номера на Кейт и затворих.

В случай че ни нямаше, нашият войсмейл щеше да каже само Кори, „спецчаст“ или Мейфилд, „спецчаст“ с учтива молба да остави името и номера си. Никога не използвахме смущаващата дума „антитерористична“.

След като архивирах в ума си тази малко вероятна следа, започнах наново злополучния си доклад за случилото се на „Кенеди“. Ако допуснех, че никой нямаше да го прочете, можех да се размива с четири страници, номерирани от едно до петдесет, като пяхнех по средата бели листове. Всъщност реших да започна от края и написах: „В заключение...“

Телефонът на Кейт иззвъня. Обаждаше се Джак Кьоних. След няколко секунди тя каза:

— Вдигни слушалката.

Натиснах бутона за нейната линия.

— Кори.

Господин Кьоних бе в бодро настроение.

— Лазиш ми по нервите.

— Да, господине.

Кейт с театрален жест отдалечи слушалката от ухото си. Кьоних продължи:

— Не се подчиняваш на заповедта да заминеш за Франкфурт, не отговаряш на телефона и снощи беше изчезнал.

— Да, господине.

— Къде беше? Трябва постоянно да си във връзка.

— Да, господине.

— Е? Къде беше?

Имам адски смешен отговор на този въпрос и когато ми го зададеше някой от бившите ми шефове, отвърщах: „Арестуваха гаджето ми за проституция и трябваше да й платя гаранцията“. Но както казах, тези хора нямат чувство за хумор.

— Нямам извинение, господине.

Намеси се Кейт.

— Обадох се в командния център и предупредих дежурния, че с господин Кори ще сме в моя апартамент. Останахме там до девет без петнайсет сутринта.

Мълчание.

— Разбирам — накрая каза Джак, прокашля се и ни информира: — Връщам се в Ню Йорк и би трябвало да съм в службата до осем вечерта. Нюйоркско време. Ако е възможно, бих искал да ви заваря там.

Уверихме го, че е възможно. Използвах възможността да го попитам:

— Можете ли да ускорите искането на Кейт за онази засекретена информация от служебното досие на полковник Хамбрехт?

Отново мълчание. После:

— Министерството на отбраната ни съобщи, че информацията не е свързана с убийството му и следователно с нашето разследване.

— А с какво е свързана?

— С ядрено оръжие. Такава информация винаги се изтрива от служебните досиета. Не си губете времето с това.

— Добре.

Джак продължи по други въпроси, каза няколко думи за убийството в Пърт Амбой и лабораторните резултати, попита за следата на Гейб и така нататък. Освен това се поинтересува какво има в сутрешните вестници.

— Моята снимка.

— Правилно ли са посочили адреса ти? — Той се засмя. Кейт също.

— Длъжник си ми — казах му.

— Какво означава това?

— Означава, че ме използвате за примамка, което не ми влиза в служебните задължения. Затова, когато ми дотрябва услуга, ще си поискам дълга.

— Ти имаш толкова много черни точки, Кори, че според мен сме квит.

Всъщност не смятах, че Халил ми се е наточил, но предполагам, че Кьоних си мисли така, което ми подсказваше някои неща за ФБР. Реших да се възползвам от случая.

— Не сме квит.

— Големи инати сте вие, а?

Под „вие“ имаше предвид ченгетата, разбира се.

— Длъжник си ми — повторих.

— Добре. Какво искаш?

— Например истината.

— Работя по въпроса.

Това явно беше признание, че не ни е известно всичко.

— Спомни си девиза на нашите приятели от ЦРУ — отвърнах аз.

— „Ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни^[1]“.

— Истината може да те убие. Ти си много умен, Кори. И връзката не е секретна.

— Auf Wiedersehen — казах аз и затворих.

Върнах се към доклада си. „В заключение...“

Кейт поговори с Джак още малко и му прочете краткото съобщение за убийството на господин Лейбовиц във Франкфурт. Когато свършиха, тя се обърна към мен.

— Започва да става страшно.

Вдигнах поглед от клавиатурата.

— Това ми напомня за един епизод от „Досиетата Х“, в който златната рибка на Скъли се опитва да я отвлече.

Госпожа Мейфилд може би си помисли, че непряко се подигравам на ФБР, и не се усмихна.

Върнахме се към задачите си. „В заключение...“

Из залата звъняха телефони, стържеха факсове, светеха компютърни екрани, телексите правеха там каквото правят, и така нататък. Това наистина беше нервен център, електронен мозък на мащабна операция. За съжаление, човешките мозъци в стаята не можеха да обработят достатъчно бързо цялата информация или пък да отделят излишното от полезното.

Изправих се и казах на Кейт:

— Отивам да потърся Гейб. Имаш ли нещо против да останеш тук, за да не изпуснем госпожа Хамбрехт?

— Естествено. Какво да я попитам?

— Не съм сигурен. Просто я предразположи и прати някой да ме повика.

— Добре.

Излязох от центъра и отидох при стаите за разпит. Заварих Гейб да приказва в коридора с няколко момчета от НЙПУ/АСЧ. Той ме видя, отдели се от тях и се приближи до мен. От и към асансьорите се носеше постоянен поток детективи, водещи със себе си хора от Средния изток.

— Получи ли сведението ми? — попита ме Гейб.

— Да. Благодаря.

— Видях снимката ти във вестниците. Видели са я и всички, които разпитах днес.

Не му обърнах внимание.

— Тук има толкова много араби — казах, — че трябва да поръчам молитвени килимчета и да закачим стрелка към Мека.

— Готово.

— Нещо ново?

— Всъщност да. Обадох се във Вашингтон. На ченгетата от управлението, не на Бюрото. Бях стигнал до мисълта, че господин Халил е имал представа дали ще го отведа в столицата, или в Ню Йорк. Та поразпитах за убити или изчезнали шофьори със средноизточен произход.

— И?

— Оказа се, че има един. Дауд Файсал, таксиметров шофьор. Либиец. Изчезнал в събота.

— Може да е отишъл да си смени името.

Гейб се бе научил да не ми обръща внимание и продължи:

— Разговарях с жена му, на арабски, разбира се, и тя ми каза, че заминал с клиент за „Дълес“, след което не се върнал. Да ти звучи познато?

Замислих се. Както предполагаше Гейб, този шофьор можеше да е чакал Халил на летището в случай, че го откарат във Вашингтон. По някое време хората на Халил, либийското разузнаване или някоя от екстремистките групи, бяха научили, че тяхното момче заминава за Ню Йорк. Но Дауд Файсал вече бе знаел прекалено много и те го бяха очисти́ли или — да се надяваме — само го бяха отвлели до края на акцията.

— Какво ще правим с тази информация? — попитах го.

— Нищо. Поредната задънена улица. Но това означава сложна и внимателно обмислена операция. В Америка няма либийско посолство, но сирийците имат либийски служители, които са главорези на Кадафи. Всички араби си приличат. Нали така? ЦРУ и ФБР знаят за това, но го допускат. Така могат да ги държат под наблюдение. Но някой не е бил на поста си в петък вечерта, когато в дома на Файсал е влязло неизвестно лице с черна чанта. Така каза госпожа Файсал. Също като с Джабар — посетител в петък късно вечерта, черна чанта, съпругът изглеждал загрижен. Всичко съвпада, но вече е стара следа.

— Да. Но както казваш, това наистина означава внимателно обмислена операция със съучастници в страната.

— Нищо ново.

— Добре. Дай да те питам нещо друго — като арабин. Можеш ли да се поставиш на мястото на оня тип? Какво цели тоя задник?

Гейб обмисли политически некоректния ми въпрос.

— Ами, да видим какво не е направил. Не се е промъкнал тайно в страната. Дойде тук за наша сметка — и нямам предвид само билета.

— Да. Продължавай.

— Хвърля ни камилски лайна в лицата. Това му харесва. Но повече му харесва... как да се изразя?... Превръща го в игра и е обърнал правилата срещу себе си, ако се замисли човек.

— Вече стигнах до това заключение. Но защо?

— Ами, трябва да си арабин, за да го разбереш — усмихна се той. — Отчасти заради комплекса за малоценност по отношение на Запада. Екстремистите поставят бомби в самолетите и тем подобни, но знаят, че това не е много смела постъпка, ето защо от време на време се появява някой, който иска да покаже на неверниците как се държи храбрият муджахидин.

— Кой как се държи?

— Ислямският борец за свобода. Самотният арабски конник има дълга традиция, също като в американския Запад — той язди сам и може да победи цяла армия. Има една прочута поема: „Препуска сам ужасен конник, със сабя йеменска — другар единствен, по нея няма други украшения, освен резки по хладната стомана“. Загриваш ли?

— Да. И какво е намислил?

— Не зная. Просто ти казвам какъв е.

— Добре, но какво би направил такъв тип?

— До този момент е стигнал до около триста и дваисет и продължава да брои.

— Да. Е, добра работа, Гейб. Как е Фади?

— Сега се казва Мария и е чистачка в „Сейнт Патрик“. — Той се усмихна.

— До скоро. — Понечих да се отдалеча, но Гейб каза.

— Халил е замислил голям удар.

Обърнах се.

— Няма да се изненадам, ако се появи като писател или активист от благотворителна организация — продължи той. — Натрупал е много омраза към някого, който според него го е прецакал или е прецакал исляма. Или Либия. И иска да си отмъсти лично.

— Карай нататък.

— Онази поема се казва „Смъртна вражда“.

— Мислех, че е любовна поема.

— Това е поема на омразата, приятелю. Всъщност е свързана с кръвната вражда.

— Ясно.

— Арабите може да са мотивирани да извършат велики дела в Божието име и понякога за страната си. Но рядко за нещо абстрактно

като политическа идеология и почти никога за политически лидер. Обикновено не вярват на водачите си.

Излиза, че май съм арабин.

— Но има още нещо, което наистина мотивира арабина. Личната вендата. Нали разбираш? Като сицилианците.

— Да.

— Ако ти убиеш сина ми или баща ми, или изчукаш дъщеря ми, или жена ми, аз ще те преследвам до края на света, цял живот, ако се наложи, и ще убивам всеки, когото познаваш или ти е роднина. Докато стигна до теб.

— Мислех, че шефът на жена ми я чука. Пратих му кашон шампанско.

— Арабите не мислят така. Изобщо слушаш ли ме?

— Да. Възможно е да е кръвна вражда. Вендата.

— Точно така. Възможно е. Освен това на Халил не му пука дали ще умре в опит да си отмъсти. Важно е да опита. Ако умре, пак ще си е отмъстил и ще отиде в рая.

— Ще се помъча да му помогна да стигне там.

— Ако някога се срещнете, в рая ще иде онзи, който последен разпознае другия. — Гейб се засмя.

Тръгнах си. Защо на всички им беше смешно, че снимката ми е във вестниците?

Върнах се в центъра и си взех чаша кафе от добре заредения кафе-бар. Имаше кроасани и рола, кифлички и бисквити, но не и понички. Това ли им е междуведомственото сътрудничество?

Както и да е, замислих се над думите на Гейб. Междувременно Кейт се приближи до мен.

— Госпожа Роуз Хамбрехт е на телефона. Обясних й кои сме.

Оставих чашата, побързах към бюрото си и вдигнах слушалката.

— Госпожо Хамбрехт, тук е Джон Кори от спецчастта на ФБР.

— За какво се отнася, господин Кори?

Кейт седна срещу мен и също вдигна слушалката си.

— Първо — отвърнах аз, — най-искрените ми съболезнования за съпруга ви.

— Благодаря.

— Работа по някои материали, свързани с неговата смърт.

— Убийство.

— Да, госпожо. Сигурен съм, че ви е писнало да отговаряте на въпроси...

— Ще отговарям на всякакви въпроси, докато не открият убиеца му.

— Благодаря ви. — Ще се изненадате колко много съпрузи не дават и пукната пара дали ще открият убиеца на техния покоен жалим, да не говорим, че изпитват тайно желание лично да изразят признателността си на престъпника. Но госпожа Хамбрехт изглеждаше скърбяща вдовица, така че можеше да излезе нещо. Импровизирах: — Имам информация, че с вас са разговаряли от ФБР, разузнавателния отдел на военновъздушните сили и Скотланд Ярд. Така ли е?

— Да. Както и от Ми-5, Ми-6 и нашето ЦРУ.

Погледнах Кейт и очите ни се срещнаха. Продължих:

— Това очевидно предполага, че според някои хора за убийството на съпруга ви е имало политически мотив.

— Така мисля аз. Те обаче не ми казаха какво смятат.

— Но според служебното му досие съпругът ви не се е занимавал нито с политика, нито с разузнавателна дейност.

— Да. Винаги е бил пилот, командир, а накрая и щабен офицер.

Опитах се да насоча разговора към засекретената информация, без да я плаша.

— Започваме да си мислим, че убийството е било случайно. Съпругът ви е бил нарочен от екстремистка група само защото е носел американска военна униформа.

— Глупости.

И аз смятах така, затова я попитах:

— Сещате ли се за нещо в миналото му, което да привлече екстремистите към него?

Мълчание, после:

— Ами... предполагаше се, че участието му във войната в Залива може да го направи мишена на терористичен акт. Капитанът на „Вансен“... знаете ли за това?

— Не, госпожо.

Тя ми разказа и аз си спомних за случая.

— Значи е възможно убийството да е отмъщение за участието му във войната в Залива, така ли?

— Да, възможно е... но в тази война участваха много пилоти. Хиляди. А тогава Бил беше само майор. Не разбирам защо са избрали тъкмо него.

— Но някои хора са ви намекнали, че е така.

— Да. Намекнаха ми.

— Но вие не сте убедена.

— Не. — Тя замълча за момент и аз я оставих да помисли за онова, в което е убедена. Накрая госпожа Хамбрехт каза: — След смъртта на Тери и Гейл Уейклиф как е възможно да се допуска, че убийството на съпруга ми е случайно или свързано с войната в Залива? Тери изобщо не е бил там.

Погледнах Кейт, която сви рамене.

— Значи смятате, че смъртта на семейство Уейклиф е свързана с убийството на съпруга ви, така ли? — като се опитвах да не издавам пълното си неведение, попитах аз.

— Навярно...

Ако тя мислеше така, аз бях на същото мнение. Но госпожа Хамбрехт също си мислеше, че съм добре информиран, което не отговаряше на истината.

— Можете ли да прибавите нещо за смъртта на семейство Уейклиф към онова, което знаем?

— Нищо повече от подробностите във вестниците.

— Къде прочетохте съобщението?

— Къде ли? В „Еър Форс Таймс“. И в „Уошингтън Поуст“, разбира се. Защо питате?

Отново погледнах Кейт, която вече тракаше на клавиатурата си.

— Някои статии не бяха съвсем точни — отвърнах аз. — Откъде научихте за смъртта им?

— Вчера ми се обади Сю... дъщерята на Уейклиф. Очевидно са ги убили по някое време в неделя.

Изправих се на стола си. Убити ли? Принтерът на Кейт бълваше нещо.

— Някой от ФБР или военновъздушните сили разговарял ли е с вас за това? — попитах госпожа Хамбрехт.

— Не. Вие сте първият.

Кейт четеше разпечатката и подчертаваше важното. Нетърпеливо й направих знак да ми я даде, но тя не ми обърна внимание.

— Дъщеря им спомена ли ви, че забелязва нещо подозрително в смъртта на родителите си?

— Ами, както се досещате, тя беше много опечалена. Каза, че приличало на обир, но ми се стори, че не е сигурна. Прислужницата също е била убита.

Въпросите ми започваха да се изчерпват и Кейт най-после ми подаде разпечатката.

— Един момент, моля — казах на госпожа Хамбрехт и включих телефона на изчакване.

— Може да сме попаднали на нещо интересно — рече Кейт.

Бързо прочетох материала от „Уошингтън Поуст“ и установих, че Терънс Уейклиф бил генерал от военновъздушните сили и работел в Пентагона. Към обяд в понеделник адютантът на Уейклиф се обезпокоил, че шефът му не отишъл на работа и не отговарял на телефона и пейджъра си. Впоследствие генералът, съпругата му и прислужницата били открити застреляни в дома на семейството на Капитолийския хълм. Имало следи от влизане с взлом — веригата на вратата била откъсната — и изглежда, мотивът бил обир, защото липсвали ценности и пари. Уейклиф бил в униформа и явно тъкмо се бил прибрал от черква, което означаваше, че убийството е станало в неделя сутринта. Полицията разследвала случая. Погледнах Кейт.

— Каква е връзката между генерал Уейклиф и полковник Хамбрехт?

— Не зная. Попитай.

— Добре. — Върнах се на телефона и казах на госпожа Хамбрехт:

— Извинете ме. Търсеха ме от Пентагона. — Добре, Кори, опитай. Реших да действам направо и да видя какво ще се случи. — Госпожо Хамбрехт, ще бъда откровен с вас. Пред мен е служебното досие на съпруга ви. В него има засекретена информация. Трябва да разбере каква е тя. Искam да открия кой и защо е убил съпруга ви. Можете ли да ми помогнете?

Последва продължително мълчание.

— Моля ви. — Погледнах Кейт и тя одобрително кимна.

Накрая госпожа Роуз Хамбрехт отвърна:

— Съпругът ми и генерал Уейклиф участваха във военна операция. Бомбардировка... Защо не знаете за това?

Внезапно разбрах. Все още помнех думите на Гейб и когато госпожа Хамбрехт каза „бомбардировка“, всичко си застана на мястото.

— Петнайсети април хиляда деветстотин осемдесет и шеста.

— Да — потвърди тя.

Отново погледнах Кейт, която зяпаше в пространството и си напругаше сивото вещество.

Госпожа Хамбрехт продължи:

— Дори е възможно убийството на Тери и Гейл Уейклиф да е свързано с трагедията на летище „Кенеди“, която се случи на годишнината.

Дълбоко си поех дъх.

— Не съм сигурен. Но... знаете ли дали някой друг, който е участвал в онази операция, е преживявал някакво нещастие?

— В операцията участваха десетки мъже.

Замислих се за миг.

— Ами в подразделението на съпруга ви?

— Ако имате предвид неговата ескадрила, струва ми се, че в нея имаше петнайсет-шестнайсет самолета.

— Известно ли ви е дали някои от тези мъже са били сполетявани от нещастие, което изглежда подозрително?

— Едва ли. Стивън Кокс загина в Залива, но за другите не съм сигурна. Пилотите от ятото на съпруга ми поддържаха връзка, но не зная нищо за останалите от ескадрилата.

Опитах се да си припомня военновъздушната терминология, ескадрили, крила и така нататък, но не бях на своя територия.

— Простете невежеството ми, но колко самолета и хора има в ятото и ескадрилата?

— Зависи от операцията. Но обикновено ятото се състои от четири-пет самолета, а ескадрилата — от дванайсет до осемнайсет.

— Разбирам... а колко самолета е имало в ятото на съпруга ви на петнайсети април хиляда деветстотин осемдесет и шеста?

— Четири.

— А хората са били... осем, нали?

— Да.

— Те... — погледнах Кейт, която каза в слушалката:

— Госпожо Хамбрехт, пак е Кейт Мейфилд. Чудя се за тази връзка. Бихте ли ни казали какво мислите, за да можем бързо да стигнем до същността на въпроса?

— Смятам, че казах достатъчно — отвърна вдовицата.

Аз не смятах така, Кейт също.

— Госпожо — настоя тя, — опитваме се да помогнем за откриването на убиеца на мъжа ви. Зная, че като съпруга на военен разбирате какво означава секретност. Уверявам ви, че спокойно можете да говорите. Искате ли да дойдем в Ан Арбър и лично да се срещнем?

Отново последва мълчание.

— Не — накрая отвърна Роуз Хамбрехт.

Изчакахме.

— Добре... — започна вдовицата. — Четирите изстребители-бомбардировачи F-111 от ятото на съпруга ми имаха задачата да бомбардират един военен лагер край Триполи. Казваше се Ал Азизия. Навярно си спомняте от новините по онова време, че един от самолетите пусна бомба над дома на Муамар Кадафи. Това беше в лагера Ал Азизия. Кадафи оцеля, но загина осиновената му дъщеря. Жена му и двамата му сина бяха ранени... Казвам ви само онова, което зная. Можете да си направите заключенията.

Кейт отново затрака на клавиатурата, като гледаше екрана. Надявах се, че знае как се пише Ал Азизия и Муамар Кадафи или там каквито думи трябваше да въведе в програмата.

— Вие също може да сте стигнали до някакви заключения — казах на госпожа Хамбрехт.

— Когато убиха съпруга ми, реших, че навярно е свързано с либийската операция. Но от военновъздушните сили ме увериха, че имената на всички участници в бомбардировката на Либия били строго секретни и никой нямал достъп до тях. Приех това обяснение, но си казах, че някой може да се е разприказвал или... не зная. Но престанах да мисля за това... до вчера, когато научих за убийството на семейство Уейклиф. Може да е съвпадение...

Можеше, но не беше.

— От тези осем мъже, които са бомбардирани... как се казваше?

— Ал Азизия. Един загина във войната в Залива, съпругът ми и Тери Уейклиф бяха убити.

Кейт принтираше някаква информация.

— Кой са другите петима от операцията? — попитах аз.

— Няма да ви кажа. Никога.

Отказът беше категоричен и нямаше смисъл да настоявам.

— Можете ли поне да ми кажете дали са живи?

— Разговаряха по телефона на петнайсети април. Не всички, но после Тери ми се обади и каза, че били добре и ми пращали поздравии... освен... един от тях е тежко болен.

Двамата с Кейт се спогледахме.

— Госпожо Хамбрехт — обади се тя, — бихте ли ми дали телефонен номер, на който да намеря някой от семейство Уейклиф?

— Предлагам да се обадите в Пентагона и да поискате да ви свържат с кабинета на Тери — отвърна вдовицата. — Някой ще отговори на въпросите ви.

— Предпочитам член на семейството — настоя Кейт.

— В такъв случай поискайте номера от Пентагона.

Госпожа Хамбрехт явно вече съжеляваше за този разговор. Военните са си затворена общност, меко казано. Но тя очевидно хранеше известни съмнения в обекта на клановата си лоялност и ѝ бе хрумнало, че връзката трябва да е двустранна. Бях убеден, че военновъздушните сили и други държавни институции са я излъгали и че го знае — или поне го подозира.

— Благодаря ви за съдействието, госпожо. Уверявам ви, че правим всичко възможно, за да изправим убиеца на съпруга ви пред правосъдието.

— И други ме уверяваха. Минаха почти три месеца, откакто...

Понякога съм сантиментален и в такива ситуации съм склонен да поемам рискове.

— Мисля, че сме близо до отговора. — Отново погледнах Кейт и видях, че мило ми се усмихва.

Госпожа Хамбрехт дълбоко си пое дъх.

— Моля се на Господ да сте прав. Той... ми липсва...

Не отговорих, но се зачудих на кого ще липсвам, ако гушна босилека.

Тя се овладя.

— Убиха го с брадва.

— Да... Ще поддържахме връзка.

— Благодаря ви.

Затворих.

С Кейт помълчахме малко, после тя каза:

— Клетата жена.

Да не споменавам за клетия накълцан Уилям Хамбрехт. Но жените имат друг подход към тези неща. Дълбоко си поех дъх и пак се превърнах в предишното жилаво копеле.

— Е, предполагам, че знаем каква информация е била засекретена със заповед на министерството на отбраната и президента. И не е била свързана с ядрено оръжие, както някой е казал на високоуважаемия ни шеф.

Оставих Кейт да си направи заключението, че Джак Кьоних не ни разкрива всичко.

Тя или не го направи, или не желаше да го дискутира, защото ме похвали:

— Отлично се справи.

— И ти. Какво откри в компютъра?

Кейт ми подаде разпечатките. Прелистих ги и забелязах, че повечето са материали от „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“ с дата след 15 април 1986 година.

Вдигнах глава.

— Нещата започват да се навързват, нали?

Тя кимна и отвърна:

— Връзката си е била там още от самото начало. Не сме толкова умни колкото си мислим.

— Другите също. Но отговорът винаги ти се струва лесен, като вече си стигнал до него. Освен това не само либийците правят заблуждаващи ходове.

Кейт не обърна внимание на забележката ми.

— Някъде има петима мъже, които са в опасност.

— Днес е вторник. Съмнявам се, че още са петима.

[1] Йоан 8:32. — Б.пр. ↑

43.

Асад Халил се събуди и погледна през илюминатора. Земята тънеше в мрак, но той забеляза отделни групички светлини и усети, че самолетът се спуска.

Часовникът му все още показваше нюйоркско време — 03:16. Ако се движеха по разписание, след двадесет минути трябваше да кацнат в Денвър. Но той нямаше да отиде там. Халил взе радиофона, включи го с кредитната си карта и набра един запомнен наизуст номер.

На третото извънмяване се разнесе сънен женски глас.

— Ало?... Ало? Ало?

Той затвори. Щом госпожа Калъм, съпруга на полковник Робърт Калъм, спеше в дома си в Колорадо Спрингс, трябваше да приеме, че властите не го чакат там. Борис и Малик го бяха уверили в това. Ако му готвели капан, американците нямало да оставят жертвите му в жилищата им.

Халил взе слушалката на интеркома и натисна бутона.

— Да, господине? — обади се вторият пилот.

— Току-що разговарях по телефона и се налага да променя плана си. Трябва да кацна на летището в Колорадо Спрингс.

— Няма проблем, господин Пърлман. Това е само на около сто и двайсет километра южно от Денвър. Още десетина минути път.

Асад го знаеше и Борис му беше казал, че промяната в плана няма да затрудни пилотите. „За парите, които струваш на либийската хазна, ще обикалят в кръг, ако пожелаеш.“

— Предполагам, че искате да се приземим на главното общинско летище, нали? — попита пилотът.

— Да.

— Ще съобщя за промяната в плана на полета, господине. Няма проблем.

— Благодаря ви. — Халил остави слушалката.

Той се изправи, взе черния си сак и влезе в малката тоалетна.

След като се облекчи, извади несесера си, избърсна се и си изми зъбите. Не бе забравил предупреждението на Борис за американската

мания по хигиената.

Внимателно се разгледа в огледалото и откри още едно парченце от кост, този път в косата си. Отново изми ръцете и лицето си и изтърка петната от вратовръзката и ризата си, ала господин Садъруейт — или поне част от него, — изглежда, упорстваше да го придружи в този полет. Той се усмихна и си сложи нова вратовръзка.

После взе двата глока от сака, извади пълнителите им и ги зареди с резервни. Вкара патрони в цевите, свали предпазителите и върна оръжията в чантата.

Излезе от тоалетната и остави сака на пътеката до седалката си. После отиде до плота, където имаше вграден касетофон, компактдиск плейър и бар. Съмняваше се, че има музика по негов вкус, а алкохолът беше забранен. В малкия хладилник откри кутия портокалов сок и разгледа храната в прозрачния пластмасов контейнер. Избра си кръгло парче хляб или „поничка“, както го бе нарекъл капитанът. Борис се беше сетил да го предупреди за поничките. „Всички американци ги ядат. Тъй като в Америка има много евреи, при приготвянето им не се използва свинска мас, така че отговарят и на вашите религиозни изисквания. — Руснакът замълча, после презрително прибави: — Свинете са по-чисти от някои твои сънародници, които съм виждал на пазара.“

Халил съжаляваше само, че Малик не му позволи лично да убие Борис, преди да се отправи на своя джихад. „Руснакът ни трябва, за да ни помага по време на изпълнението на задачата ти. И няма да го оставим жив. Ще го очистим веднага щом научим, че си напуснал Америка. Въпросът е приключен.“

Той се върна на мястото си, изяде поничката и изпи портокаловия сок. Самолетът вече се спускаше по-бързо и завиваше наляво. Асад погледна през илюминатора и видя в далечината огромна осветена площ, която трябваше да е Денвър. Нататък луната огряваше високи, покрити със сняг планини. После интеркомът изпраця и се разнесе гласът на втория пилот:

— Господин Пърлман, започваме спускане към общинското летище на Колорадо Спрингс. Моля, затегнете колана си. Отговорете, ако обичате.

Халил взе слушалката, натисна бутона и отвърна:

— Чух ви.

— Благодаря ви, господине. Ще се приземим след пет минути. Небето е чисто, температурата е шест градуса по Целзий.

Той закопча колана си и чу, че колесниците се спускат. Малкият самолет летеше съвсем ниско и след няколко минути кацнаха на дългата широка писта.

— Добре дошли в Колорадо Спрингс — обяви пилотът.

Халил изпита ирационалното желание да му каже да млъкне. Не искаше да е в Колорадо Спрингс — искаше да е в Триполи. Искаше само да убие онези, които трябваше да убие, и да се прибере у дома.

Когато излязоха от пистата, вторият пилот отвори плъзгащата се врата и каза:

— Добро утро.

Асад не отговори.

— Ще ви оставим, преди да заредим гориво. Знаете ли колко време ще се бавите тук, господине?

— Не, за съжаление. Може да остана само два часа. Навярно дори по-малко. От друга страна, преговорите могат да се проточат, след това трябва да подпиша договорите и навярно ще има закуска. Така, че е възможно да се върна тук към девет. Но не по-късно.

— Ясно. На ваше разположение сме. Ще бъдем при фирмения сервизен хангар. Бизнес партньорите ви ще ви посрещнат ли тук?

— Боя се, че не. Ще се срещна с тях на главния терминал. Трябва да си осигуря транспорт.

— Ще видя какво мога да направя. Не би трябвало да има проблем.

Самолетът се насочи към група големи хангари. Халил разкопча предпазния си колан и бръкна в сака, като не изпускаше от поглед пилотската кабина. Извади двата пистолета и ги пхна под колана си така, че самото му да ги покрива. Изправи се, взе чантата и се запъти към пилотите. После се приведе, за да погледне през предното стъкло и страничните прозорци на кабината.

— Навярно ще ви е по-удобно на мястото ви, господине — каза пилотът.

— Искам да остана тук.

— Да, господине.

Също като на лонгайландското летище, Халил не забеляза нищо обезпокоително. „Лиърът“ спря до рампата. Появиха се мъж и жена в

гащеризони, но той отново не усети опасност. Даже да го чакаха, щеше да прати неколцина от тях в ада, преди да се възнесе в рая.

Един ден Малик бе довел в тренировъчната школа мурсид — духовен наставник, — който му каза: „Дори да изпълниш съвсем малка част от своя джихад, ти ще си осигуриш място в рая. Господ не съди като хората. Той съди по онова, което вижда в сърцето ти и което е невидимо за човешко око. Както се разкрива в светото писание, ако умреш или те убият за правата вяра, прошката и милостта на аллах ще са по-великолепни от всички богатства на неверниците. Бог не брои враговете, които си убил заради него, а само онези, които си се заклел да убиеш.“ Малик беше благодарил на мурсида и след като светият мъж си отиде, поясни думите на мъдреца: „Господ е по-доволен, когато добрите намерения се реализират. Опитай се да убиеш всички, без да загинеш.“

Сега, докато гледаше навън, Халил си помисли, че навярно ще го постигне. Усещаше, че е близо до успеха във физически и духовен смисъл, и вече изпитваше пълно удовлетворение.

Пилотът изключи двигателите.

— Можем да слезем, господине.

Асад се изправи. Вторият пилот стана от мястото си, отвори вратата, излезе и му протегна ръка. Халил не му обърна внимание и застана на изхода. Летището беше осветено с големи лампи и в този час — почти два след полунощ, — нямаше почти никакви хора.

Замисли се за обучението си в Либия. Бяха го уверили, че американците имат стандартна оперативна процедура и няма да го убият със снайперист — освен ако не се барикадира някъде и не започне да ги обстрелва, при това само ако не е взел заложници. Щяха да се погрижат да излезе на открито и да го обкръжат, да му викат да вдигне ръце и да се предаде. Тези хора щяха да носят бронирани жилетки и можеше да ги убие само с изстрел в главата.

Бе упражнявал такава ситуация в лагера край Триполи заедно с мъже, облечени като полицаи или в цивилни костюми. Всички знаеха по няколко английски думи и викаха: „Стой! Стой! Горе ръцете! Горе ръцете! Легни на земята! Легни на земята!“.

Бяха го инструктирали да се престори на много уплашен и объркан. Щеше да застане на колене, вместо да легне, и американците щяха да се приближат, като продължат да викат. После, когато стигнеха

на достатъчно разстояние, той щеше да извади двата пистолета от самото си и да започне да стреля. Четирийсеткалибровият нямаше да пробие бронираната жилетка, но за разлика от по-стария деветмилиметров модел, можеше да събори човек и да го зашемети.

За да го убедят, инструкторите му бяха демонстрирали с осъден на смърт затворник. От двадесет метра разстояние стреляха в гърдите на мъжа, който падна на земята и остана замаян в продължение на половин минута. Когато се изправи, го повали нов залп. Това се повтори още два пъти, докато накрая не застреляха осъдения в главата.

„Не очаквай да победиш в престрелка — беше му казал Борис. — Американците се гордеят с това, че са отлични стрелци. Оръжието е важен елемент от тяхната култура и конституцията им гарантира правото да го притежават. Ако попаднеш в такава ситуация, има шанс да избягаш. Случвало се е и преди. Ако не си тежко ранен просто бягай, приятелю, бягай като лъв. Те не стрелят, когато тичат, защото може да улучат някой невинен или да се изпозастрелят един друг. Има две възможности: или да стрелят, без да тичат, или да тичат, без да стрелят. Просто си плюй на петите и има вероятност да им се изплъзнеш.“

„Ами ако имат снайперист?“ — бе попитал Халил.

„В такъв случай очаквай да те прострелят в краката. Те се гордеят с това, че могат да свалят човек, без да го убият. Тогава просто ще трябва сам да си теглиш куршума. От толкова малко разстояние лесно ще улучиш главата си“. — Борис се засмя, после тихо прибави: — „Ако бях на твое място, аз не бих се самоубил. Майната му на Малик.“

Асад забеляза, че вторият пилот е застанал на стъпалото и принудено се усмихва, докато търпеливо го чака. Халил прехвърли сака в лявата си ръка, за да може да извади пистолета с дясната, слезе на асфалта и застана до пилота. Капитан Фиск го последва и се запъти към някакъв мъж в гащеризон на техник.

Халил остана плътно до втория пилот, по-близо от традиционния един метър, но мъжът не направи опит да се отдръпне.

Фиск се върна при тях.

— Онзи господин ще ви откара до главния терминал с личната си кола. Ако решите, може да му дадете бакшиш, господине — прошепна той.

— Колко?

— Десет долара ще са достатъчни.

Халил се зарадва, че е попитал. В Либия с десет долара можеше да наеме човек за два дни. В Америка толкова струваше десетминутна услуга.

— Благодаря ви, господа — каза на пилотите той. — Ако не се върна след около два часа, значи ще дойда към девет. Не по-късно.

— Ясно — отвърна капитанът. — Ще ви чакаме в ей онази сграда.

Асад се приближи до техника и след като размениха няколко думи, двамата отидоха на паркинга. Либиецът седна отпред до шофьора, макар че в Триполи щеше да се вози на почетната задна седалка. Американците, постоянно му беше напомнял Борис, обичали външните прояви на демократичност. „В някогашната ми безкласова работническа държава — бе му казал руснакът — всеки си знаеше мястото. В Америка класите се преструват, че помежду им няма граници. На никого не му харесва, но когато се наложи, стават големи застъпници на равенството.“

Техникът потегли и излезе от паркинга.

— За пръв път ли сте в Колорадо Спрингс, господин...

— Пърлман. Да.

— Откъде сте?

— От Израел.

— Без майтап? Веднъж ходих там. В Израел ли живеете?

— Да.

— Жалко, че не можете да поостанете. Тук е страхотно. Ски, лодки, езда, лов... е, напоследък ловът не е много популярен.

— Защо?

— Хората са против оръжията, против убиването.

— Наистина ли?

— Някои хора. Вдигат голям шум. Обичате ли лова?

— Боя се, че не. Не понасям кръв.

— Е, тогава ще си държа устата затворена.

Продължиха към терминала. Забравил обещанието си, техникът каза:

— Тук има много военни. На север от летището е военновъздушната база „Питърсън“, а точно на юг е Форт Карсън.

Освен това, както навярно знаете, тук се намира Академията на американските военновъздушни сили. В планината наляво е Северноамериканският Център за противовъздушна отбрана. Хиляди хора работят дълбоко в оная скъпа дупка. Да, тук има много военни. Адски консервативни. Виж, на север от Денвър е Боулдър. Там са либерални. Народна република Боулдър. — Той се засмя. — Както казах, ходил съм в Израел. Жена ми е много религиозна и ме замъкна в Йерусалим. Нямах нищо против. Страхотен град. Видяхме всички религиозни обекти. Нали знаете? Вие сте евреин, нали?

— Разбира се.

— Ходихме до оная голяма арабска джамия, нали знаете. Купола на скалата, но се оказа, че някога това бил главният еврейски храм. Предполагам, че го знаете. Искам да кажа, Христос сигурно е ходил там. Нали е бил евреин. Ама сега е джамия. — Техникът погледна към пътника си. — Мисля, че евреите трябва да си го върнат, защото първо е бил техен. После дошли ония араби и си построили джамията. Защо да е техен?

— Защото от онази скала Мохамед се е възнесъл в рая.

— А?

Халил се прокашля.

— Така вярват мюсюлманите.

— А... да. Пишеше го в пътеводителя. Май не трябва да дрънкам за религия.

Асад не отговори.

Спряха пред терминала. Халил отвори вратата и понечи да слезе, после подаде на техника десетдоларова банкнота.

— Благодаря ви.

— Аз ви благодаря. Довиждане.

Колата потегли. Халил видя, че терминалът е почти пуст, но забеляза стоянка с две таксита. Влезе в сградата, макар да съзнаваше, че сам човек в този час ще привлече вниманието. Ала вътре дори нямаше полицаи. Някакъв мъж метеше пода, но изобщо не го погледна. В Триполи му бяха казали, че охраната на общинските летища била много по-малко, отколкото на международните, и че дори властите да го издирвали, рискът на по-малките аерогари бил минимален.

Халил бързо и решително пресече фоайето и си представи снимките и схемите с разположението на бизнес центъра и заседателните зали.

Видя врата с надпис ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА 2. На друга табела пишеше РЕЗЕРВАЦИЯ. Той набра кода на електронната ключалка, влезе и затвори вратата. Вътре имаше заседателна маса, осем стола, телефони, факс, компютър и кафе машина в малка ниша.

Халил прочете съобщението на компютърния екран: „Добре дошли, господин Пърлман. Успешни преговори. Вашите приятели от конферативен център Нийли“. Не си спомняше такива приятели.

Остави сака си на пода и седна пред клавиатурата. Изтри съобщението, въведе паролата си и изчака модема да влезе в сметката му. После прочете единствения получен имейл, написан на английски, адресиран до Пърлман и пратен от Йерусалим: „Имаме сведения, че бизнесът ви е успешен. Престоят на Сол във Франкфурт беше прекратен. Конкурентна американска фирма в Германия се занимава със случая. Нямаме никаква информация, че конкурентите знаят за маршрута ви. Сделката в Колорадо не е задължителна. Преценете на място. По-важна е тази в Калифорния. Уговорката за завръщането ви в Израел остава същата. Успех. Отговорете. Мордекай.“

Халил бавно написа: „Отговарям на имейла ви от Колорадо. Бизнесът е успешен. Скоро ще сключа сделката в Калифорния.“

Опита се да измисли още изречения на английски, но не се налагаше. В Триполи му бяха казали, че ще свърши работа всякакво съобщение, стига да съдържа думата „бизнес“, която означаваше, че е добре. Той се подписа и прати имейла. Излезе от сметката си, затвори програмата и изключи компютъра.

Погледна си часовника и видя, че е 04:17 нюйоркско време или с два часа по-рано тук.

Домът на полковник Робърт Калъм се намиреше в подножието на планината, на по-малко от половин час път. На десетина минути от летището имаше денонощна фирма за автомобили под наем и на негово име го очакваше кола.

Халил се изправи и закричи из залата. „Сделката в Колорадо не е задължителна. По-важна е тази в Калифорния.“ Но защо не и двете?

Замисли се дали да не вземе такси до фирмата за коли под наем и после да отиде до дома на полковник Калъм. Имаше известен риск.

Винаги имаше риск. Но за пръв път, откакто беше влязъл в американското посолство в Париж, Асад Халил изпитваше усещане за... не за опасност. По-скоро чувстваше, че времето му изтича.

Халил претегли всички аргументи за и против убийството на Калъм — и разбира се, на жена му и всички останали в къщата. Планът бе прост, също като в дома на генерал Уейклиф. Щеше да изчака тук в безопасност, после да вземе колата от фирмата и рано сутринта да потегли към планината. Полковникът или съпругата му излизаха не по-късно от седем и половина, за да вземат вестника от пощенската кутия в края на отбивката, после се прибираха. Подобно на повечето военни, Калъм обичаше точността. Щом вратата се отвореше, семейство Калъм щеше да е на пет минути от смъртта.

Продължи да обикаля из малката зала — като лъвовете на арената на Лептис Магна, чиито развалини бе виждал край Триполи.

Лъвът от опит знаеше, че на арената го очаква човек, и ставаше нетърпелив. Гладен. Лъвът трябваше да се държи гладен. Освен това звярът знаеше, че винаги убива човека. Нали все още беше жив? Но също така знаеше, че на арената има два вида хора — въоръжени и невъоръжени. Въоръжените се биеха за живота си, невъоръжените се молеха. Бяха еднакви на вкус.

Халил спря и приклепна на пода, вдигна глава и затвори очи, но не започна да се моли. Вместо това се прехвърли в нощната пустиня и си представи милионите ярки звезди в черното небе. Видя ясения диск на луната, увиснал над Куфра, неговия роден оазис, видя палмите, които се поклащаха под студения пустинен вятър. Както винаги, цареше пълна тишина.

Дълго остана там в очакване от пясъците да се появи неканен образ. Времето на земята течеше, но в пустинята беше замръзнало. Накрая от оазиса се появи Вестител, облечен в черно-бели дрехи, и се изправи пред него. Халил не виждаше лицето му, но чу глас, който каза: „На мястото, където си сега, Господ ще свърши твоята работа вместо теб. Иди на другото място отвъд планината. Пясъците на времето изтичат. Дяволът се разбужда.“

Асад Халил промълви благодарствена молитва, отвори очи и се изправи. Погледна стенния часовник и видя, че са изминали повече от два часа, макар да му се бяха сторили само минути. Той взе сака си, излезе от залата и бързо пресече пустото фоайе. На стоянката видя

самотно такси. Шофьорът спеше. Той седна отзад и силно затръшна вратата.

Шофьорът се стресна и смутено измърмори нещо.

— Към фирмените хангари — нареди Асад. — Бързо.

Мъжът запали двигателя, превключи на скорост и потегли.

— Накъде?

Халил повтори и хвърли на предната седалка двайсетдоларова банкнота.

— Бързо, моля. Закъснявам.

Шофьорът ускори и след десет минути стигнаха при фирмените хангари.

— Ето там — каза Асад.

Мъжът спря до малката сграда. Халил бързо слезе, отвори вратата, откри пилотите да спят на кушетки в една от стаите и разтърси капитана.

— Готов съм. Трябва да излетим незабавно.

Фиск скочи. Вторият пилот също се събуди, протегна се и се прозя.

Асад си погледна часовника.

— Кога можем да тръгнем?

Капитанът се прокашля.

— Ами... вече заявих план за полет в случай, че се наложи да излетим внезапно...

— Чудесно. Кога?

— Ами, в този ранен час няма много други самолети, така че можем да посъкратим обичайната процедура. С малко късмет ще сме на пистата след петнайсетина минути.

— Колкото може по-скоро.

— Да, господине. — Капитан Фиск отиде при телефона и набра няколко цифри.

— Кого търсите?

— Контролната кула. Искам да потвърдя плана за полета.

Халил внимателно слушаше думите на пилота, но не забеляза нищо особено. Вгледа се в лицето му. И той, и вторият пилот изглеждаха спокойни.

— Добре — каза накрая капитанът по телефона. — Благодаря. — Той затвори. — Обещаха да ни дадат разрешение за излитане до

петнайсет минути. Местната кула вече координира нещата с радарния център в Денвър.

— Мислех, че частните самолети могат да излитат и кацат, когато пожелаят.

— Това не се отнася за частните реактивни самолети, господине — отвърна Фиск, — защото трябва да съгласуваме височината, на която летим.

— Разбирам. Може ли вече да се качим в самолета?

— Естествено.

Излязоха от сградата и бързо се запътиха към самолета, спрян на по-малко от петдесет метра. Халил вървеше плътно до пилотите, макар да не изпитваше усещане за непосредствена опасност.

Вторият пилот отвори вратата и се качи, Асад го последва, накрая влезе капитанът. Пилотите заеха местата си и започнаха предстартовата проверка. Халил седна отзад.

— Скоро ще излетим — извика му капитанът. — Моля, закопчайте клана си.

Халил не отговори.

Няколко минути по-късно Фиск запали двата двигателя и вторият пилот каза по радиостанцията:

— Кула Колорадо Спрингс, „Лиър“ двайсет и пет е готов да се отправи към пистата.

— Прието, „Лиър“ двайсет и пет, насочете се към лява трийсет и пета писта. Ще получите разрешение, когато сте готови.

Стигнаха до началото на пистата и Фиск натисна дроселите напред.

След половин минути се откъснаха от земята и бързо се издигнаха в небето. Халил наблюдаваше пилотите — те все още не бяха затворили вратата на кабината. Около минута по-късно погледна през левия илюминатор и видя планините в далечината.

— Известно време трябва да продължим на север, господине — съобщи по интеркома вторият пилот, — за да наберем височина. После ще завием на запад. Наляво можете да видите ония хълмчета, наречени Скалисти планини. — Той се засмя. — Някои върхове достигат около четири хиляди метра.

Халил не отговори, но погледна към планинската верига. Някъде в подножията ѝ полковник Робърт Калъм лежеше в леглото си,

разяждан от ужасна болест. Асад не се чувстваше излъган. Не се бе чувствал излъган и когато му бяха съобщили, че Стивън Кокс е загинал във войната срещу Ирак. Просто Господ искаше да вземе своя дял от военната плячка.

44.

С Кейт прекарахме сутринта в биене на камбаната, така да се каже.

От мравуняк временният команден център се превърна в кошер, ако ме извините за тази аналогия. Двамата проведохме десетина телефонни разговора с началници, които ни поздравяваха и така нататък. Освен това шефовете искаха лично да ги информираме за хода на следствието, но успяхме да им откажем. Всъщност не ги интересуваше самата информация — целта им беше да могат да кажат, че са участвали в разкриването на престъпника.

Накрая трябваше да се съглася да участвам в съвещание на спецчастта, но успях да го отложам за 17:00, като излъгах, че трябва да остана на телефона, за да приемам обаждания от световната си мрежа от информатори. В някои отношения шефовете тук приличаха на началството на НЙПУ. Скоро нямаше да можем да се отървем от групови снимки с тях. Във всеки случай, когато Кьоних се върнеше от околосветското си пътешествие, съвещанието щеше да е приключило и Джак щеше да побеснее. Кофти.

Половин час след разговора ни с госпожа Хамбрехт агенти от ФБР вече изискваха телефонните записи на вдовицата и разбира се, на генерал Уейклиф за 15 април. В същото време милите хора от сградата „Дж. Едгар Хувър“ правеха всичко възможно, за да се доберат до засекретената информация от досието на полковник Хамбрехт. От която всъщност вече няхах нужда. Но те се опитваха да открият и имената на оцелелите от неговото ято, бомбардирало Ал Азизия. Които ми трябваха.

Според имейла ми от ФБР незабавно предупредили военновъздушните сили и МО, че участниците в бомбардировката на Ал Азизия са в огромна и непосредствена опасност и че до известна степен има заплаха за живота на всички други пилоти от либийската операция. ВВС се бяха съгласили да окажат пълно и бързо съдействие, разбира се, но за всяка бюрокрация бързината има относително значение.

Не знаех дали ЦРУ е в течение, но се надявах, че не е. Все още ме глождеше странната мисъл, че управлението вече донякъде има представа за всичко това. Добре, лесно е да станеш параноик по отношение на тези хора и както постоянно си напомням, те обикновено не са толкова интелигентни, колкото ги смятат. Но подобно на всяка секретна служба, ЦРУ само е посяло семената на недоверието и измамата. А после се чудят защо всеки си мисли, че крият нещо. Всъщност обикновено крият факта, че не знаят много. Понякога и аз постъпвам така. Тогава защо се оплаквам?

Всъщност никога не бях смятал, че ФБР — което е в основата на Антитерористичната спецчаст — знае повече от нас в Ню Йорк. Но сто на сто знаеха, че — както се изразяваше Кейт — ЦРУ играе само за себе си. И феберейците го допускаха, защото в края на краищата всички сме от един отбор, всички сме на страната на ангелите и всички взимаме присърце интересите на страната. Единственият проблем беше как се определят тези интереси.

Добре че Кьоних и Наш бяха отвъд океана.

Така или иначе, по време на едно кратко затишие в кошерната активност прегледах разпечатките, които Кейт продължаваше да изтегля от киберпространството. Започнах със статия в „Ню Йорк таймс“ от 11 март 1989-а, озаглавена „Взрив унищожава бус на капитан свалил ирански пътнически самолет“. Отнасяше се за капитана на „Вансен“ и не ми се стори важно, освен като пример за онова, което подозирахме, че се случва в момента.

Кейт ми подаде съобщение на Асошиейтед Прес от 15 април 1995-а, озаглавено: „Либия иска съд за въздушните удари от 1986 година.“ Прочетох го на глас.

— „В понеделник Либия поиска Съединените щати да предадат пилотите и всички останали, участвали във въздушните удари срещу либийски градове преди десет години. Либийският лидер Муамар Кадафи настоя със случая да се заемат Обединените нации.“ — Погледнах към Кейт. — Предполагам, че не сме пожелали да предадем никого и Кадафи е изгубил търпение.

— Продължавай — отвърна тя.

— „Ние не можем да забравим случилото се — заяви Кадафи на годишнината от въздушните удари, в резултат на които според Либия били ранени над сто и били убити трийсет и седем души, включително

неговата осиновена дъщеря. — Тези деца... нима те са животни? Нима американците са човешки същества?“ — попита Кадафи в интервю на Си Ен Ен сред развалините от бомбардирания си дом, останал в това състояние цяло десетилетие след въздушните удари. — Вдигнах глава.

— Мисля, че Асад Халил е живял в онзи военен лагер при Кадафи — каза Кейт. — Не забравяй, че според нашето досие семействата им са били близки.

— Да. — Замислих се за това. — По онова време Халил е бил петнайсетина-шестнайсет годишен. Баща му вече е бил мъртъв, но трябва да е имал приятели и роднини в лагера.

Тя кимна.

— И сега отмъщава за тях и за семейството на Кадафи.

— Струва ми се логично. — Пак си спомних думите на Гейб. — Вече знаем какъв е мотивът му и трябва да ти кажа... виж, не съчувствам на това копеле, но го разбирам.

Кейт кимна.

— Зная. — И прибави: — Халил е по-опасен, отколкото си мислим, ако това изобщо е възможно. Продължавай.

— „В Либия бяха проведени церемонии в памет на американските въздушни удари над Триполи и Бенгази. Ударите бяха нанесени след експлозията в дискотека «Ла Бел» в Берлин на пети април хиляда деветстотин осемдесет и шеста година, когато загина американски военен. Исканията на Либия повтарят настояването на Съединените щати Кадафи да предаде на американски или британски съд двамата мъже, търсени за взривяването на полет сто и три на «Пан Ам» над Локърби, Шотландия, когато загинаха двеста и седемдесет души.“ — Оставих статията настрани. — Това никога няма да има край.

— Наистина. Безкрайна война. Това просто е поредната битка, предизвикана от предишната битка, и ще доведе до следващата битка.

Потискаща мисъл. Продължих да чета и стигнах до най-новите материали за капитана на „Вансен“. Както казах, нямаше пряка връзка с Халил, но забелязах интересна поредица от заглавия, едно от които, в „Ню Йорк Таймс“, гласеше: „Разследването на взрива отхвърля теорията за терористичен акт“. В първата статия се казваше, че иранското правителство можело да не е замесено и че имало вероятност изобщо да не се отнася за дело на екстремистки групи, а за

самотен луд, някакво съвпадение или лична омраза. Глупости. Вашингтон пускаше тия истории, за да успокоява хората и да не ги настройва срещу иранците, иракчаните, либийците или други страни, които не ни харесват и които насъскват собствените си народи при най-малкия инцидент.

Сигурно се прилагаше някаква мащабна дипломатическа стратегия, но аз не я разбирах. По това време другия месец Асад Халил щеше да е описан като самотен бунтар, който се е разгневил на САЩ за това, че са нацапали с мастило входната му виза. Ако си мислите, че никой не знае какво правят в Белия дом, сградата „Дж. Едгар Хувър“, Пентагона или Лангли, опитайте с Държавния департамент — те тотално се носят по течението. Така или иначе, като оставим настрана геополитиката, Асад Халил или беше заминал, или се насочваше към следващата си жертва.

— Нещо за участниците в операцията? — попитах Кейт.

— Не. Но не е задължително да ни кажат. ФБР може вече да е поставило оцелелите под охрана.

— Мисля, че би трябвало да ни държат в течение. В полицейското управление разследващият детектив знае и е отговорен за всичко.

— Не ми е приятно да те разочаровам, Джон, но тук не е полицейското управление и ще имаш късмет, ако изобщо ти се обадят, за да ти съобщят, че са арестували Халил.

Това наистина смърдеше. Претършувах мозъка си за начини на действие, но успях само да се сетя, че Джак Кьоних ми дължи услуга, макар двамата да не бяхме единодушни по този очевиден и елементарен факт. Само че Кьоних го нямаше и аз няхах нито връзки, нито влияние тук, пък и никой друг не ми дължеше нищо.

— Спала ли си с някой началник, който би могъл да ни направи услуга? — попитах Кейт.

— Не и в Ню Йорк.

— А във Вашингтон?

Кейт като че ли се замисли над въпроса ми, започна да брои на пръсти и да мърмори числа, докато стигна до седем, после отвърна:

— Мисля, че вече съм си изгърмяла всички патрони. — И се засмя, за да ми покаже, че само се майтапи.

Както и да е, прелистих още няколко статии, които бяха пристигнали от друго измерение. Не съм съвсем сигурен как действа Интернет, но изглежда, че те пита какво търсиш и прави каквото си му наредил, което е повече, отколкото мога да кажа за много свои познати.

Стигнах до материал от „Бостън Глоуб“, който даваше повече информация. Броят беше от 20 април 1986 година. Публикуваха хронология на събитията, довели до американския въздушен удар. Кризата започваше на 7 януари. „Президентът Рейгън обвинява Либия във въоръжена агресия срещу Съединените щати и налага икономически санкции срещу тази страна. Западните съюзници отказват да се присъединят към бойкота. Съединените щати свързват Либия с удар на палестински терористи от 27 декември 1985 г. срещу летищата в Рим и Виена, когато загинаха двадесет души.“

Продължих да чета. „11 януари: висш сътрудник на полковник Муамар Кадафи заявява, че Либия ще се опита да убие Рейгън, ако Съединените щати я атакуват. Кадафи кани Рейгън да го посети и твърди, че срещата може да промени отношението на американския президент.“

Не бих се обзаложил. Прегледах хронологията докрай: „13 януари: два либийски изстребителя се приближават до разузнавателен самолет на американските военноморски сили. 5 февруари: Либия обвинява САЩ, че са помогнали на Израел да свали либийски самолет, заклева се, че ще отмъсти. 24 март: бойни самолети на САЩ нанасят удар по либийска ракетна площадка. 25 март: американски части атакуват четири либийски патрулни катера. 28 март: Кадафи предупреждава, че ще отмъсти на военните бази в Италия, Испания и всяка друга държава, която оказва съдействие на 6-ти американски флот. 2 април: в самолет на «Транс Уърлд Еърлайнс», пътуващ от Рим за Атина, избухва бомба и убива четирима души — палестинска група твърди, че отмъщава на САЩ за атаките срещу Либия. 5 април: бомба избухва в западноберлинска дискотека и убива двама американски офицери. 7 април: американският посланик в Западна Германия заявява, че САЩ имат категорични доказателства за либийското участие в експлозията...“ Плъзнах поглед до края на събитията, довели до 15 април 1986 година. Никой не можеше да каже, че е бил изненадан от въздушния удар, като се имаха предвид замесените личности, и — както бихме се изразили в днешната по-тактична

Америка — недоразуменията, предизвикани от злополучни културни и политически стереотипи. Отговорът на проблема спокойно можеше да се крие в усиляването на имиграционния поток. Ако продължаваше така, след пет години по-голямата част от населението на Средния изток щеше да се е преселило в Бруклин. Взех последната киберновина от бюрото си и я прегледах.

— Я, това е интересно. Прочете ли интервюто на Асошиейтед Прес с госпожа Кадафи от деветнайсети април осемдесет и шеста?

— Не, струва ми се.

Започнах да чета:

— „Съпругата на либийския лидер Муамар Кадафи, която съобщи, че осемнадесетмесечната ѝ осиновена дъщеря Хана била убита по време на удара, разговаря с репортерите за пръв път след атаката. Седнала пред разрушения си дом в Триполи с патерица в ръка, тя говори рязко и предизвикателно. Сафия Кадафи каза, че винаги смятала Съединените щати за враг, освен ако не осъдят Рейгън на смърт“.

— Жените във фундаменталистките мюсюлмански държави рядко се появяват пред публика — отбеляза Кейт.

— Е, ако са разрушили дома ти, нямаш друг изход, нали?

— Изобщо не ми хрумна за това. Много си интелигентен!

— Благодаря. — Продължих да чета статията: — Тя заяви: „Ако някога намеря американския пилот, който пусна бомбите върху дома ми, ще го убия с голи ръце“. — Вдигнах поглед към Кейт. — Ето, сама виждаш. Тези хора не крият нищо. Проблемът е, че ние приемаме думите им за обикновена реторика, но те говорят буквално. Както са открили полковник Хамбрехт и генерал Уейклиф.

Тя кимна.

Прибавих:

— Не мога да повярвам, че във Вашингтон не са предполагали какво ще се случи.

Кейт не отговори.

Върнах се към статията.

— „Що се отнасяло до съпруга ѝ, той не бил терорист, поясни тя, защото в такъв случай аз нямаше да имам деца от него“. — Замълчах, после отбелязах: — Терористите стават добри бащи. Това е сексистко изявление.

— Не можеш ли просто да дочетеш скапаната статия без тъпи забележки? — попита Кейт.

— Слушам, госпожо. „Либийски представители съобщиха, че двама от синовете на Кадафи били ранени по време на бомбардировката и че единият все още бил в болница. Сафия Кадафи заяви: «Някои от децата ми са ранени, всички са уплашени. Може да са получили психически травми.»“

— И други деца може да са получили психически травми — каза Кейт.

— Несъмнено. Мисля, че вече знаем как се е чалнал малкият Асад Халил.

— Да.

Замислихме се за вчерашните новини. Винаги е добре да знаеш защо — сега вече го знаехме. Освен това знаехме кой, какво, къде и кога — Асад Халил, убийства, в Америка, сега. Обаче не знаехме точно къде се намира и къде ще нанесе следващия си удар. Но бяхме близо и за пръв път изпитах увереност, че ще пипнем това копеле.

— Ако не е напуснал страната, той е наш — казах аз.

Кейт не отговори на оптимистичната ми забележка. Като имах предвид миналото на Асад Халил, самият аз хранех известни съмнения.

Пак се замислих за думите на госпожа Кадафи и за предполагаемата връзка между семействата на Кадафи и Халил. Спомних си и теорията, че Муамар е наредил да убият капитан Халил в Париж и че Асад явно не подозира нищо. Зачудих се дали малкият Асад е знаел, че чичко Муамар нощем се е измъквал от шатрата си и се е прокрадвал на пръсти в шатрата на мама. Един мой професор в колежа веднъж каза, че много важни исторически събития били предизвикани от секса, брачен и извънбрачен. Зная, че това се отнася за собственото ми минало — така че защо да не е валидно за миналото на света?

Опитах се да си представя този либийски елит. Те навярно не се различаваха много от други малки автокрации, където дворцовите интриги и слухове бяха ежедневие.

— Смяташ ли, че роднини на Асад Халил са загинали при бомбардировката? — попитах Кейт.

— Ако информацията ни за семейните му връзки с Кадафи са верни, можем да приемем, че семейството му е живяло в онзи лагер, върху който според госпожа Хамбрехт са пуснали бомби четири американски самолета. Халил явно е убил двама от пилотите, бомбардирани Ал Азизия. Може да го е направил, за да отмъсти за Кадафи, но да, мисля, че семейството му е било там и той е претърпял лична загуба.

— И аз съм на това мнение. — Представих си Асад Халил, изхвърлен от леглото в ранен утринен час, уплашен до смърт, докато светът около него се превръща в развалини. Трябваше да е видял много трупове и части от човешки тела. Допусках, че е изгубил членове на семейството си, и се замислих за психическото му състояние — страх, шок, може би чувство на вина, че е оцелял, после гняв. По някое време беше решил да си отмъсти. И имаше отлична възможност да го направи като жертва и член на вътрешния кръг. Либийското разузнаване сигурно се беше нахвърлило на това хлапе като че ли е нов пророк. А самият Халил... той бе носил омразата през целия си живот и от събота живееше в бляна си. За него блян, за нас — кошмар.

— За какво мислиш?

— За Халил. За това как е стигнал дотук. През целия си живот е мечтал да дойде в Америка и ние не сме го знаели, макар че би трябвало. И не е тук, за да започне нов живот или да кара такси. Той не бяга от правосъдието, нито от бедността в родината си. Не е онзи, за когото е писала Ема Лазаръс.

— Наистина.

— И там има още много като него.

— Наистина.

Така или иначе, останахме на постове си, както ни бяха наредили, но аз не си падам по седене, четене и вдигане на телефонни слушалки. Искях да се обадя на Бет, но положението срещу бюрото ми се беше променило, затова написах на госпожа Пенроуз следния имейл: „Сега не мога да разговарям. Страхотен пробив по случая. Тази вечер може да се наложи да напусна града. Благодаря за влажната целувка.“

Поколебах се пред клавиатурата. „В заключение...“ Не, не ставаше. Накрая написах: „Трябва да поговорим. Скоро ще ти се обадя.“ Пак се поколебах, после пратих имейла. „Трябва да

поговорим“, разбира се, обясняваше всичко. Когато казваше: „Джон, трябва да поговорим“, жена ми имаше предвид „майната ти“.

— На кого пращаш имейл? — попита Кейт.

— На Бет Пенроуз.

Мълчание, после:

— Надявам се, че не и пишеш за...

— Хм... не...

— Адски студенокръвно.

— Ами с факс?

— Трябва да й го кажеш лично.

— Лично ли? Че аз нямам време да разговарям лично дори със себе си.

— Е... по телефона също става. Аз ще изляза.

— Не. По-късно ще се оправя с това.

— Освен ако не си се отказал. Ще разбера.

Усетих, че стомахът ми се свива.

— Наистина. Ще те разбера, ако си се разколебал.

Защо не й вярвах?

— Случилото се снощи с нищо не те задължава. Ние сме възрастни хора. Просто ще оставим нещата да поизстинат и няма да бързаме. Всяко нещо с времето си...

— Свърши ли с клишетата?

— Върви по дяволите! — Тя стана и се отдалечи.

Щях да скоча и да я последвам, но мисля, че вече бяхме привлекли вниманието на колегите си, затова само се усмихнах и започнах да си свирукам „Бог да благослови Америка“, докато членовете на лигата „Противници на секса“ в АСЧ пращаха имейли на Големия брат за вероятно сексуално престъпление.

Както и да е, да се върнем към най-търсения терорист в Америка. Отворих имейла си и видях, че съм получил съобщение от антитерористичния отдел във Вашингтон, предназначено само за временния команден център. „Военновъздушните сили ни информират, че идентифицирането на участниците в бомбардировката на Ал Азизия може да се окаже сложно. Имало архиви за ескадрилите и по-големите формирования, но за по-малките подразделения се налагало допълнително търсене.“

Замислих се. Звучеше правдоподобно, но вече бях толкова параноичен, че нямаше да повярвам и на пътен знак. Продължих да чета имейла. „Предадохме на военновъздушните сили съдържанието телефонния разговор с Роуз Хамбрехт. Те са се свързали с госпожа Хамбрехт, но тя не се съгласила да съобщи имената на пилотите по телефона. Пратен е офицер от базата на ВВС «Райт-Патърсън» в Дейтън, Охайо, който ще я посети в дома ѝ в Ан Арбър. Обещала е да им даде цялата информация лично. Ще ви държим в течение.“

Разпечатах имейла и го хвърлих на бюрото на Кейт.

Замислих се за ситуацията. На първо място, госпожа Хамбрехт беше жилаво бабе и никакви телефонни заплахи, молби и увещания нямаше да я накарат да направи онова, което ѝ бяха забранили още откакто бе станала съпруга на офицер от ВВС.

Второ, хрумна ми, че секретността, с която навремето се бяха опитали да запазят тези пилоти от отмъщение, сега ни пречи да разберем какво става и да ги защитим.

Освен това беше очевидно, че по някое време тайната е била разкрита. По тази причина Асад Халил разполагаше с имената, а ние — не. Но кои имена му бяха известни? Само на онези осем пилоти от бомбардировката на Ал Азизия ли? Навярно. Това бяха хората, които искаше да очисти.

Анализирах известната ми дотук информация: осем мъже, единият убит в Залива, вторият убит в Англия, третият убит заедно с жена си на Капитолийския хълм. Според госпожа Хамбрехт четвъртият страдаше от тежка болест. Това оставяше още четири вероятни жертви — пет, ако болният не починаше преди Халил да стигне до него. Но както казах, не се съмнявах, че някои от тях вече са мъртви. Може би всички, както и всеки наоколо, попаднал на неподходящо място в неподходящ момент като госпожа Уейклиф и прислужницата.

Малко е обезпокоително, когато собствената ти страна се превръща в бойно поле. Не се моля често и никога за себе си, но се помолих за онези хора и техните семейства. Помолих се за известните, вероятните и бъдещите жертви.

После ми хрумна блестяща идея, отворих бележника си и набрах един номер.

45.

Самолетът се отдалечаваше от Колорадо Спрингс. Асад Халил се премести на последната лява седалка и погледна към планината. Струваше му се, че вече са се издигнали над най-високите върхове, и все пак самолетът продължаваше да се носи право напред. Всъщност вече можеше да види целия Денвър.

Замисли се дали пилотите не са предали по радиостанцията предупреждение. Можеха да симулират механичен проблем и да кацнат на някое изолирано летище, където да го чакат властите. Имаше бърз и лесен начин да разбере.

Той стана и се запъти към кабината. Вратата все още беше отворена и Халил застана зад двамата мъже.

— Има ли някакви проблеми? — попита той.

Капитан Фиск хвърли поглед през рамо.

— Не, господине. Всичко е наред.

Асад внимателно се вгледа в тях. Винаги можеше да познае кога го лъжат, колкото и добър актьор да бе човекът. В поведението на пилотите нямаше нищо необичайно, макар че му се щеше да види очите им.

— Започваме да завиваме на запад над планината — каза капитанът. — Ще ви помоля да се върнете на мястото си, господин Пърлман.

Халил се подчини. Включи се знакът за предпазните колани, който досега Фиск не беше използвал, и прозвуча сигнал.

Самолетът се наклони наляво, после продължи напред. След няколко минути Асад усети слаба турбулентност. Все още се издигаха.

— Току-що получихме разрешение за кацане в Сан Диего — разнесе се по интеркома гласът на пилота. — Полетът ще продължи около час и петдесет минути. Ще кацнем към шест и петнайсет калифорнийско време. Това е един час назад от планинския часови пояс.

— Благодаря. Мисля, че вече разбирам часовите пояси.

— Да, господине.

Халил си помисли, че от Париж всъщност пътуваше със слънцето и това му даваше няколко часа повече, макар че нямаше особена голяма нужда от тях. Следващата промяна щеше да е международната часова линия над Тихия океан и както му бе казал Малик: „Когато я пресечеш, капитанът ще го съобщи и Мека ще се пада на запад, а не на изток. Започни молитвите си с лице на изток, за да завършиш с лице на запад. Господ ще те чуе и с двете си уши и ще си осигуриш безопасно завръщане.“

Той се отпусна на кожената седалка и мислите му се върнаха към Борис. Съзнаваше, че през последните няколко дни по-често си спомня за него, отколкото за Малик. Руснакът му беше основен съветник по отношение на Америка и американските обичаи, така че това бе съвсем естествено. Именно той го бе научил да разбира упадъчната култура, в която се намираше сега, макар че самият Борис невинаги я смяташе за такава.

„Всъщност в Америка има много култури — беше му казал бившият агент от КГБ. — От високоразвити до съвсем примитивни! Освен това има много хора, Асад, които подобно на теб искрено вярват в Бог. Други вярват само в удоволствието, парите и секса. Има патриоти и предатели. Има честни хора и крадци. Средният американец е по-честен от крадливите либийци, с които съм си имал работа, въпреки любовта ви към аллах. Не подценявай американците — те са били подценявани от британците, французите, японците, Адолф Хитлер и от моята бивша родина. Хитлер отдавна го няма. Британската, френската, японската и съветската империя не съществуват. Американците все още са тук.“

„Следващият век принадлежи на исляма“ — бе отвърнал Халил.

„Повтаряте го вече хиляда години — засмя се Борис. — Ще ти кажа кой ще ви победи — жените. Те повече няма да търпят глупостите ви. Робите ще въстанат срещу своите господари. Видях го в собствената си родина. Един ден на жените ви ще им писне да носят фереджета, да ги бият, да ги убиват за това, че са се чукали с мъж, да си губят живота вкъщи. Когато настъпи този ден, хората като теб и вашите скапани молли трябва да са готови да преговарят.“

„Ако беше мюсюлманин, това щеше да е богохулство и щях да те убия на място.“

„Майната ти“ — отвърна Борис, заби юмрук в слънчевия сплит на Халил и си тръгна, оставайки го превит надве. Никога не споменаваха за този случай, макар и двамата да знаеха, че руснакът и без това е мъртвец — все едно осъден на смърт да се изплюе в очите на човека, който трябва да го обезглави.

Самолетът все още се издигаше и планинските ветрове продължаваха да го разтърсват. Халил погледна надолу и видя сгрените от луната върхове — лунните лъчи не можеха да проникнат в тъмните долини.

Отново се отпусна на седалката и мислите му за сетен път се върнаха към Борис. Въпреки всичките си богохулства, въпреки пиянството и арогантността си, руснакът се беше оказал добър учител. Познаваше Америка и американците. Информацията му не бе събрана само по време на престоя му в страната. Някога той беше работил в секретен учебен лагер на КГБ в Русия, в който руските шпиони се бяха учили да се преобразяват в американци.

Веднъж, както винаги пиян, разбира се, Борис му призна, че това била една от последните големи тайни, които не били разкрити от КГБ след разпадането на Съветския съюз. Според него, американците също искали тя завинаги да остане погребана. Асад нямаше представа за какво говори и руснакът никога повече не отвори дума за това.

Във всеки случай, според собствените му твърдения, именно по време на престоя си в лагера Борис започнал да разбира американската душа. „Има моменти, в които ми се струва, че наистина съм американец. Веднъж ходих на бейзбол в Балтимор и когато засвириха химна, станах и усетих, че от очите ми бликват сълзи. Разбира се, по същия начин се чувствам и когато чуя «Интернационала». — Той се усмихна. — Сигурно страдам от раздвоение на личността.“ „Ще си много по-щастлив, ако не страдаш от раздвоение на верността“ — отвърна му Асад.

Интеркомът изпраща и прекъсна спомените му.

— Господин Пърлман — каза капитан Фиск, — извинявам се за турбулентността, но тя е типична за планините.

Халил се зачуди защо пилотът се оправдава за нещо, което е единствено във властта на Господ.

— След двайсетина минути ще навлезем в спокоен район — продължи капитанът. — Ще продължим на югозапад през Колорадо,

после ще минем над мястото, известно като Четирите ъгъла — където се събират границите на Колорадо, Ню Мексико, Аризона и Юта. После ще пресечем северна Аризона. За съжаление, след залеза на луната няма да видите много, но ще различите пустинята и високите плата.

Халил бе виждал повече пустини, отколкото двамата пилоти, взети заедно. Той взе слушалката на интеркома.

— Моля, съобщете ми, когато минаваме над Големия каньон.

— Разбира се, господине. Един момент... добре, след четирийсет минути ще прелетим на осемдесетина километра южно от него. Но се боя, че от тази височина и това разстояние гледката няма да е много вълнуваща.

Халил не проявяваше никакъв интерес към Големия каньон. Просто искаше да го събудят в случай, че заспи.

— Благодаря ви. Не се колебайте да ме събудите, когато наближим каньона.

— Разбира се, господине.

Той се отпусна назад и затвори очи. Отново се замисли за полковник Калъм. Беше убеден, че е постъпил правилно, оставяйки ангела на смъртта да се справи с този убиец. Следващото му посещение щеше да е при лейтенант Уигинс. Уигинс, бяха му казали в Триполи, бил човек на настроението, за разлика от мъжете на навика, които вече бяха мъртви. Поради тази причина и тъй като с лейтенанта списъкът му свършваше, в Калифорния щеше да го очаква съучастник. Халил не искаше и не се нуждаеше от помощ, но тази фаза от задачата му бе най-критична, най-опасна и — както скоро щеше да узнае светът — най-важна.

Унесе се и отново сънува мъжа, който го преследваше. Двамата летяха над пустинята, Халил отпред, непознатият някъде невидим след него, а над тях — ангелът на смъртта, който беше видял в оазиса Куфра. Ангелът — Асад го чувстваше — обмисляше кого да докосне.

После внезапно се озова гол до онази жена — пилотката. Държаха се за ръце и търсеха плосък покрив, за да се отдадат на плътски удоволствия. Всички сгради обаче бяха разрушени от бомби.

Интеркомът изпраща и Халил се стресна. Беше подгизнал от пот и възбуден.

— Големият каньон отдясно, господин Пърлман — съобщи пилотът.

Асад дълбоко си пое дъх, прокашля се и отвърна:

— Благодаря.

Стана и отиде в тоалетната. Докато миеше лицето и ръцете си със студена вода, продължаваше да мисли за сънищата си, върна се на мястото си и погледна през прозореца. Луната потъваше зад хоризонта и земята долу тънеше в мрак. Халил се пресегна за радиофона и набра запомнения наизуст номер. Отговори мъжки глас.

— Ало.

— Обажда се Пърлман. Съжалявам, че ви събудих.

— Таненбаум слуша. Няма проблем. Спя сам.

— Добре. Обаждам се, за да проверя дали моментът е подходящ за бизнес.

— Бизнес климатът тук е благоприятен.

— Къде са конкурентите ни?

— Още не са се появили.

Размениха уговорените реплики и Халил завърши с думите:

— С нетърпение очаквам да се срещнем.

— Аз също.

Асад затвори и дълбоко си пое дъх, после вдигна слушалката на интеркома.

— Да, господин Пърлман? — каза капитанът.

— Налага се нова промяна в полета.

— Да, господине.

„Господин Пърлман не бива да се оправдава за постоянните промени в полетите — бе го предупредил Борис. — Господин Пърлман е евреин, плаща добри пари и изисква за тях съответните услуги. На първо място е бизнесът — и чуждите неудобства не са негов проблем.“

— Трябва да отида в Санта Моника — каза Халил. — Предполагам, че не ви затруднявам.

— Не, господине — отвърна пилотът. — Разстоянието дотам е приблизително същото.

Асад вече го знаеше.

— Добре.

— По това време на нощта няма да се забавим — продължи Фиск.

— Кога ще стигнем в Санта Моника?

— В момента въвеждам координатите, господине... добре, пътят дотам е четирийсетина минути, което означава, че ще наближим общинското летище към шест. Може да се наложи да намалим скоростта, за да кацнем след шест, заради забраната за шум.

— Разбирам.

Двадесет минути по-късно самолетът започна да се спуска и на бледата светлина на изгрева Халил видя ниска планинска верига.

— Започваме спускане, господине — съобщи капитан Фиск, — така че закопчайте колана си. Пред нас е планината Сан Бернардино. Освен това можете да видите долу светлините на източен Лос Анджелис. Летището на Санта Моника е отляво, близо до океана. Ще кацнем след десет минути.

Халил не отговори. Самолетът се наклони надолу и той зърна огромните осветени ленти на магистралите.

Нагласи часовника си на 05:55 калифорнийско време. Чу, че Фиск разговаря по радиостанцията, но не можеше да разбере какво му казват, защото пилотите използваха слушалки. Това не бе необичайно, но си струваше да го отбележи в случаи, че се появят и други обезпокоителни признаци. В Триполи бяха планирали полета така, че да променят курса над Големия каньон и да стигнат в Санта Моника веднага щом вдигнат забраната за шум. Ако го чакаха в Сан Диего и откриеха, че се е насочил към Санта Моника, властите щяха да разполагат с по-малко от четиридесет минути, за да му поставят капан. Ако пилотът му съобщеше, че се налага известно закъснение, Халил щеше да поиска нова промяна в курса, този път опрял пистолет в главата на Фиск. Следващата им цел щеше да е малка изоставена писта в планината Сан Бернардино, само на няколко минути полет от Санта Моника. Там вече го очакваше автомобил със залепени под волана ключове. Полицията скоро щеше да разбере кой командва парада. Всички тези промени в плановите — той го знаеше — не му гарантираха, че на земята ще е в безопасност. Но ако не друго, поне щяха да затруднят американците, ако изобщо се опитваха да му поставят капан. Малик му беше показал два интересни филма. В първия, прожектиран в забавен кадър, лъв преследваше газела. Когато тя се отклони наляво, наставникът му каза: „Забележи, че лъвът не се опитва да пресече пътя на пляката си. Той знае, че газелата бързо

може да завие надясно и да му избяга. Лъвът променя посоката под същия ъгъл и я следва точно отзад.“ Накрая звярът се хвърли върху газелата, която рухна под огромната му тежест и примирено зачака смъртта си.

Следващият филм показваше лъв, преследван по тревист терен от ландроувър, в който пътуваха двама мъже и две жени. Според диктора хората в автомобила се опитваха да се приближат на достатъчно разстояние, за да изстрелят упойваща стреличка и да го хванат с научни цели. Отначало лъвът се опита да използва бързината си, но когато се умори, зави надясно и ландроувърът го последва, но под по-остър ъгъл, за да го пресрещне. Звярът обаче разбра това и внезапно се отклони наляво. В резултат колата се озова далеч надясно от него. Филмът свърши и Халил така и не разбра дали лъвът е избягал.

„Когато преследва плячка — каза му Малик, — лъвът се съсредоточава единствено върху нея. Когато го преследват, той разчита на ловния си опит и инстинкт, за да измами преследвачите си. Има моменти, в които ще трябва да променяш посоката, за да избягаш от преследвачите си. В други случаи излишната промяна на посоката позволява на плячката да ти се изплъзне. Най-опасната промяна е онази, която те води право в капана. Внимателно обмисляй кога да промениш курса си и кога да увеличиш или да намалиш скоростта, ако усетиш някаква опасност. А също и кога да спреш и да се скриеш в храстите. Газелата, която избяга от лъва, просто се връща към безмозъчната си паша. Задоволява се да напълни корема си с трева. Лъвът никога не се отказва и ще чака газелата да стане още по тлъста и бавна.“

Самолетът прелетя над началото на пистата и когато кацна, Халил погледна през илюминатора. Скоро спряха и се насочиха към почти пустата рампа. Асад се изправи, взе сака си, приближи се до кабината и приклепна зад пилотите. Мъж със светлинни палки насочваше самолета към сервизната сграда.

Капитан Фиск изключи двигателите.

— Пристигнахме, господин Пърлман. Имате ли нужда от транспорт?

— Не. Ще ме чакат.

„Макар че не зная кой.“ Халил продължи да гледа през прозорците на кабината.

Вторият пилот — Санфорд — разкопча колана си, стана, извини се и се провря покрай пътника си. Отвори вратата и вътре нахлу слаб ветрец. Асад го последва навън, готов да се сбогува или да го застреля в главата, в зависимост от събитията през следващите няколко секунди.

Капитан Фиск също слезе и тримата застанаха заедно на асфалта.

— Имам среща с един колега в кафенето — каза Халил.

— Ясно, господине — отвърна пилотът. — Кафенето е в онази двуетажна сграда ей там. Би трябвало да е отворено.

Либиецът плъзна поглед по хангарите и сервизните постройките наоколо.

— Не, ето там, господине — посочи му Фиск. — Сградата с многото прозорци.

— Да, виждам я. — Халил си погледна часовника. — Ще ме откарат в Бърбанк. Колко е пътят дотам?

— Летище Бърбанк е само на двайсетина километра оттук — каза Тери Санфорд, — така че с кола не би трябвало да ви отнеме много време. Най-много половин час.

— Навярно трябваше да кацнем направо там — каза Асад.

— В Бърбанк забраната за шум е до седем часа.

— А, значи затова колегата ми каза, че ще ме чака тук.

— Да. Най-вероятно.

Всъщност Халил знаеше всичко това и се усмихна при мисълта, пилотите все някога ще открият каква е била причината за всички тези промени в плановете.

— Благодаря ви за отзивчивостта и помощта — обърна се той към тях.

Те отговориха, че удоволствието било тяхно. Халил се съмняваше в искреността им, но им даде по сто долара, след което се сбогуваха и мъжете се отдалечиха към отворения хангар. Асад остана сам на откритата рампа и зачака тишината да избухне в крясъци и стъпки на тичащи хора. Ала не се случи нищо, което не го изненада. Не усещаше опасност, само Божието присъствие в изгряващото слънце.

Откри кафенето и видя на една от масите да седи непознат мъж — носеше дънки и синя тениска и четеше „Лос Анджелис Таймс“. Имаше семитски черти и беше приблизително на негова възраст. Халил се приближи.

— Господин Таненбаум?

Мъжът се изправи.

— Да. Господин Пърлман?

Ръкуваха се и непознатият попита:

— Искате ли кафе?

— Мисля, че трябва да тръгваме. — Халил излезе от кафенето.

Мъжът плати на касата и го последва. Запътиха се към паркинга.

— Добре ли пътувахте? — все още на английски попита Таненбаум.

— Ако не бях, щях ли да съм тук?

Другият не отговори. Усещаше, че сънародникът му не е настроен за празни приказки.

— Сигурен ли сте, че не са ви проследили? — каза Асад.

— Да. Не съм замесен в нищо, което да привлече вниманието на властите.

— И сега не си замесен — отвърна на арабски Халил. — В бъдеще не говори такива неща, приятелю.

— Разбира се. Извинете ме.

Стигнаха до син бус с надпис БЪРЗИ ДОСТАВКИ, следван от телефонен номер. Мъжът отключи вратите и седна зад волана. Халил се настани до него и погледна към задното отделение, на пода на което имаше десетина пакета. Другият запали двигателя и каза:

— Закопчай си колана, за да не ни спре полицията.

Асад го направи, после нареди:

— Шосе четиристотин и пет, на север.

Потеглиха и след няколко минути вече пътуваха на север по широкото междуцатско шосе. И двамата поглеждаха в страничните огледала.

Небето изсветляваше. Халил видя знаци за Сенчъри Сити, студиата на „Туентиет Сенчъри Фокс“, Западен Холивуд, Бевърли Хилс и нещо, което се казваше КУЛА^[1].

Знаеше, че Холивуд е мястото, където се произвеждат американските филми, но това не го интересуваше.

— Отзад има пратки, адресирани до господин Пърлман — каза шофьорът.

Халил не отговори.

— Разбира се, не зная какво има в тях, но съм сигурен, че ще намерите всичко, което ви е нужно.

Отново мълчание.

Асад видя, че мъжът става неспокоен, затова се обърна към него с истинското му име.

— Е, Азим, значи си от Бенгази.

— Да.

— Липсва ли ти родината?

— Разбира се.

— Липсва ти и семейството ти? Баща ти, доколкото знам, все още живее в Либия.

Азим се поколеба.

— Да.

— Скоро ще можеш да ги посетиш и да ги обсипеш с подаръци.

— Да.

Известно време пътуваха в мълчание, като продължаваха да гледат в страничните огледала.

Наближиха кръстовището с магистралата за Вентура. На изток се намираше Бърбанк, пътят на запад водеше към Вентура.

— Казаха ми, че знаете къде е срещата ви — рече Азим.

— А на мен ми казаха, че ти знаеш.

Шофьорът едва не излезе от пътя.

— Не... — смотолеве той. — Нищо не зная... казаха ми, че...

Халил се засмя и постави ръка на рамото му.

— А, да. Забравих. Знам адреса. Отбий към Вентура.

Азим принудено се усмихна, после намали скоростта и зави надясно.

Асад Халил погледна към голямата долина, в която се издигаха къщи и промишлени сгради, после към високите хълмове в далечината. И тук забеляза палми, които му напомниха за дома.

Замисли се за следващата си жертва. Следите на Елууд Уигинс лъкатушеха, но накрая го бяха открили в Бърбанк, откъдето се беше преместил още по на север във Вентура, град, разположен на крайбрежието. Всъщност този ход бе фатален и го приближаваше до

мястото, където Асад Халил възнамеряваше да сложи край на пребиваването си в Америка. Не се съмняваше, че ръката на самия аллах е придвижила последните няколко участници в играта.

Ако лейтенант Уигинс си беше вкъщи, Асад Халил щеше да свърши работата си днес и да продължи към следващата си цел. Ако го нямаше, американецът все някога щеше да се прибере, за да открие в дома си гладен лъв, нетърпелив да прегризе гърлото му.

Халил се засмя. Азим усмихнато погледна към него, но когато видя изражението му, усмивката му се стопи. Космите на тила му настръхнаха и той зяпна пътника си, който сякаш се бе преобразил в звяр.

[1] Калифорнийски университет — Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

Набрах един вашингтонски номер и отговори мъжки глас.

— Отдел „Убийства“. Детектив Келъм.

— Тук е Джон Кори, НЙПУ, отдел „Убийства“. Търся детектив Калвин Чилдърс.

— Той има алиби за тази нощ.

Всички са шутове. Заиграх по свирката му.

— Той е черен, въоръжен е и е мой.

Келъм се засмя.

— Чакайте.

След цяла минута по телефона се разнесе гласът на Калвин Чилдърс.

— Здравсти, Джон, как е в Ню Йорк?

— Все същата гадост, Кал. — И след като свършихме с любезностите, продължих: — Всъщност занимавам се с оная история „Трансконтинентал“.

— Леле-мале! Как се докопа до тоя тлъст кокал?

— Дълга история. Да ти кажа честно, в момента работя във ФБР.

— Знаех си, че няма да свършиш добре.

Захилихме се. Преди няколко години с Кал Чилдърс бяхме участвали в един семинар в централата на ФБР и си бяхме допаднали най-вече заради проблемите си с властите и федералните. Тъкмо от него знаех вица за министърката на правосъдието.

— Ония типове са като покойници бе, човек — каза Кал. — Просто си седяха там с каменни физиономии. За тия пуяци ли бачкаш?

— Държат ме на краткосрочен договор и на къса каишка.

— Ясно. Е, какво мога да направя за теб?

— Ами... направо ли да карам, или да се опитам да те баламосам, щото колкото по-малко знаеш, толкова по-добре?

— Слушат ли ни?

— Навярно.

— Имаш ли мобифон?

— Естествено.

— Обади ми се по него. — Той ми продиктува прекия си номер.
Затворих и се обърнах към Кейт, която се беше върнала отнякъде.
— Извинявай. Би ли ми дала за малко клетъчния си телефон?

Тя работеше нещо на компютъра си и без да ме поглежда, бръкна в самото си и ми подаде мобифона.

— Благодаря. — Набрах номера на Калвин и го попитах: — Работиш ли по убийството на генерал Уейклиф?

— Не. Но познавам момчетата, които работят.

— Супер. Имате ли някакви следи?

— Не. А вие?

— Знам името на убиеца.

— А стига бе! Гепихте ли го?

— Не още. Тъкмо затова се нуждая от помощта ти.

— Естествено. Кажи ми името на убиеца.

— Естествено. Обаче първо ми помогни.

Кал се засмя.

— Добре, какво ти трябва?

— Виж сега, трябва ми имената на едни хора, които са участвали в бомбардировка заедно с покойния генерал. Ще ти кажа веднага, тези имена са строго секретни и военновъздушните сили и Министерството на отбраната мълчат или се туткат, а може и да не знаят.

— Тогава откъде да ги знам аз.

— Ами, можеш между другото да попиташ семейството или да отидеш в дома на покойния и да поогледаш. Потърси в бележника му например. Може да има снимка или нещо подобно. Нали си детектив.

— Детектив съм, ама не съм телепат. Кажи ми още нещо.

— Добре. Бомбардирани са едно място в Либия, казва се... — Погледнах една от статиите на бюрото ми. — Ал Азизия...

— Имам племенник, който се казва Ал Азизия.

Споменах ли, че и двамата имахме странно чувство за хумор?

— Това е място, Кал. Край Триполи.

— А, да бе, така кажи. Сега всичко е ясно.

— Виж, абсолютно сигурен съм, че генерал Уейклиф е бил убит от оня тип, Асад Халил...

— Оня, дето очисти всички пътници на самолета ли?

— Същият.

— Какво прави във Вашингтон, по дяволите?

— Убива хора. Мисля, че иска да очисти всички екипажи, участвали в удара срещу Ал Азизия.

— Без майтап? Защо?

— Защото си отмъщава. Според мен е живял там и някоя от бомбите може да е убила негови близки. Загряваш ли?

— Да... Значи сега си го връща.

— Точно така. Бомбардировката е била на петнайсети април осемдесет и шеста. Участвали са четири самолета F-111 с двучленни екипажи, общо осем души. Единият, полковник Уилям Хамбрехт, е убит с брадва през януари край военновъздушната база Лейкнхийт в Англия. После генерал Уейклиф. Друг пилот, чието име не знам, е загинал в Залива. Така че сега имаш две имена, Хамбрехт и Уейклиф. Може да има групова снимка или нещо подобно.

— Ясно. — След една-две секунди той попита: — Защо е чакал толкова дълго, за да си разчисти сметките?

— Бил е малък. Сега е пораснал. — Накратко му разказах биографията на Асад Халил, искането на убежище в Париж и други подробности, които не бяха споменати по новините.

— Щом сте го гепили в Париж — рече Кал, — трябва да имате отпечатъците му и всичко останало.

— Да. Накарай от лабораторията на ФБР да ти пратят каквото имат. Взели са даже влакна от костюма му, ДНК и някои други неща.

— Без майтап?

— Да, майтапа са го пропуснали.

Той се засмя.

— Не открихме почти нищо на местопрестъплението, но ако убиецът е тоя Халил, в лабораторията поне ще знаят какво да търсят.

— Да. Жертвите с четирийсети калибър ли са убити?

— Не. Четирийсет и пети. Генералът е имал военен автоматичен пистолет четирийсет и пети калибър и според дъщеря му сега е изчезнал.

— Нали каза, че не участваш в разследването?

— Не пряко. Обаче случаят е голям. Убити са бели, нали разбираш?

— Да. Е, могат да го лепнат на теб.

Кал се засмя.

— Виж сега, дай ми няколко часа...

— Най-много час, Кал. Трябва да поставим под охрана тези хора. Сигурно вече сме закъснели за някои от тях.

— Добре, ясно. Трябва да се видя с момчетата, които работят по случая, и да отида в дома на жертвата. Ще ти се обадя оттам. Става ли?

— Благодаря. — Дадох му номера на мобифона. — И си дръж устата затворена.

— Длъжник си ми — отвърна той.

— Вече ти платих. Асад Халил. Това е убиецът.

— Дано си прав, приятел. Залагам си задника.

— Ще те покривам.

— Добре. Феберейците винаги покриват ченгетата.

— Все още съм ченге.

— Дано. — Той затвори.

Оставих мобифона на бюрото си.

Кейт вдигна поглед от компютъра.

— Чух всичко.

— Обаче не и официално.

— Добре. Мисля, че не си нарушил правилата.

— Как ли не.

— Не ставай параноик. Имаш право да разследваш с всички законни средства.

— Даже да се отнася за строго секретна информация ли?

— Не. Но изглежда, че престъпникът разполага с нея и следователно вече е разсекретена.

— Сигурна ли си?

— Довери ми се. Аз съм правистка.

Засмяхме се. Май пак бяхме приятели.

Разменихме няколко общи лафа, както правят любовници след кратко недоразумение по повод на това, че една от страните не се е избавила от някой, когото е чукала. После продължихме по работа.

— Ако твоят приятел ни даде тези имена и — да се надяваме — адресите преди госпожа Хамбрехт да ги съобщи или да ги открият военновъздушните сили и министерството на отбраната, ще имаме преднина в разследването на случая — каза Кейт. — Преднина пред антитерористичния отдел във Вашингтон.

Погледнах я. Явно преосмисляше правилата на играта. Очите ни се срещнаха и тя се усмихна.

— Да — отвърнах. — Мразя, когато взимат мои неща.

Кейт кимна.

— Наистина си интелигентен. Изобщо не ми хрумна да се обадя във вашингтонското управление.

— Аз съм детектив. Това е работа между ченгета. Постоянно го правим. Спомни си за Гейб. Обаче ти се сети да изискаш досието на полковник Хамбрехт. Виждаш ли? Можем да работим заедно. ФБР и ченгетата. Действа страхотно. Каква идея! Защо не постъпих в тази спецчаст преди десет години? Като си помисля само за цялото време, което изгубих в полицията...

— Спокойно, Джон.

— Слушам, госпожо.

— Ще поръчам обяд. Какво искаш?

— Трюфели със сос беарнез и туршия.

— Как ще ти хареса да ти перна един?

Мили Боже! Станах и се протегнах.

— Какво ще кажеш да те изведе на обяд?

— Ами... аз не...

— Хайде. Трябва да се измъкна оттук. Имаме пейджъри. — Прибрах мобифона ѝ в джоба си.

— Добре. — Тя стана, отиде при дежурната и ѝ каза, че излизаме, но че ще сме наблизко.

След няколко минути вървахме по Бродуей.

Все още беше хубав слънчев ден и тротоарите бяха пълни с народ, предимно държавни служители, които ядяха на крак или носеха кафяви торби, за да спестят някой долар. Не че ченгетата получават много мангизи, но знаем как да си угаждаме. Когато си в службата, никога не си наясно какво ще ти донесе бъдещето, ядеш, пиеш и се кефиш.

Не исках да се отдалечавам прекалено много от министерство на истината, затова се насочих на юг към Чеймбърс Стрийт и Градския съвет.

— Съжалявам, че бях малко... разстроена — каза Кейт, докато вървахме. — Обикновено не се държа така.

— Остави. Първите няколко дни са нервни.

— Абсолютно.

После не ставаше много по-добре, ама защо да го споменавам и да провалям момента?

Заведох я в „Еко“. Това е уютно местенце с атмосферата на стария Ню Йорк — освен цените. С моята бивша често идвахме тук, защото работехме в този квартал, но не го казах на Кейт Мейфилд.

Метрдотелът ме поздрави по име, което винаги впечатлява хората. Вътре бе претъпкано, но ни придружиха до хубава маса за двама до прозореца. В нийоркските ресторанти се отнасят добре към ченгета с костюми и пистолети и предполагам, че същото е валидно за целия свят. И все пак нямам нищо против да се откажа от четките и вниманието и да стана пенсионер някъде във Флорида. Нали така?

В ресторанта имаше много политици от Градския съвет и другите градски власти. Тук се събира общинският елит с богати каси за безотчетни разходи и градските данъци и такси се връщат обратно в частния сектор, след което пак отиват в градската хазна. Така всички са доволни.

С Кейт поръчахме на собственика, който се казваше Енрико, вино за осем долара. Бяло за госпожата, червено за господина.

След като Енрико се отдалечи, тя каза:

— Няма нужда да ме водиш в скъпи ресторанти.

Разбира се, че нямаше. Обаче отвърнах:

— Наистина ти дължа хубав обяд след вкусната закуска.

Кейт се засмя. Виното пристигна.

— Може да се наложи да ми пратят факс. Би ли ми дал номера си? — попитах Енрико.

— Разбира се, господин Кори. — След което ми записа на салфетка номера на факса си и си тръгна.

Чукнахме се и аз казах:

— Siainte.

— Какво означава това?

— Наздраве. На ирландски. Аз съм половин ирландец.

— Коя половина?

— Лявата.

— Искам да кажа, по майка или по баща?

— По майка. Баща ми е англичанин. Страхотен брак. Пращат си писма бомби.

Тя се засмя и отбеляза:

— Вие нюйоркчаните обръщате голямо внимание на произхода. В останалата част от страната не е така.

— Наистина ли? Голяма досада.

— Като онай виц за италианците и Свидетелите на Йехова.

Трябваша ми няколко секунди, за да го загрея.

— Трябва да те запозная с бившия си партньор Дом Фанели. Той е по-забавен от мен.

И така нататък. Бях идвал тук и преди, но този път, кой знае защо, беше различно.

Прочетохме менюто. Както се казва, аз проучих дясната страна, Кейт — лявата. Моят бе малко по-скъпа, отколкото си я спомнях, но ме спаси иззвъняването на мобифона. Извадих го от джоба си и казах:

— Кори.

Обаждаше се Калвин Чилдърс.

— Виж сега, намирам се в кабинета на покойния. Има една снимка на осем души, застанали пред изстребител, казаха ми, че бил F-111. Датата на снимката е тринайсети април, годината е осемдесет и седма, а не осемдесет и шеста.

— Ясно... Операцията е била секретна, така че навярно...

— Да, разбрах. Добре, но на снимката няма имена.

— По дяволите!

— Почакай, приятел. Забрави ли, че със случая се занимава Калвин? После намерих голяма черно-бяла снимка с надпис „Четирийсет и осмо тактическо крило, база на кралските военновъздушни сили в Лейкнхийт“... И този път има имена, нали знаеш, първи ред, втори ред и правостоящи. Разгледах лицата с лупа, открих осмината от снимката с изстребителя и им взех имената. Седем души — вече зная как изглежда Уейклиф. Добре, след това отворих бележника на генерала и им взех адресите и телефоните.

Издъгнах от облекчение.

— Браво. Искаш ли да ми пратиш имената и адресите по факса?

— Какво ще получа?

— Обяд в Белия дом. И медал. Каквото пожелаеш.

— Да. И присъда в Левънуърт^[1]. Добре, в кабинета на Уейклиф има факс. Дай ми номера си.

Продиктувах му го и казах:

— Благодаря, приятел. Добра работа.

— Къде според теб е тоя Халил?

— Ходи на гости на пилотите. Да има някой в района на Вашингтон?

— Не. Във Флорида, в Южна Каролина, Ню Йорк...

— Къде в Ню Йорк?

— Чакай да видя... казва се Джим Маккой... живее някъде си в Удбъри, работи в лонгайландския музей „Люлка на авиацията“.

— Добре. Нещо друго?

— По факса ли да ти ги пратя, или да ти ги прочета?

— По факса. Прати и снимката пред изстребителя. И напиши от горе кой кой е. И докато се занимаваш с това, прати ми качествена снимка по въздушна поща, обади ми се да ми кажеш с кой полет идва и ще пратя някой безработен агент да я вземе.

— Голям досадник си, Кори. Добре, само да се разкарам оттук, преди да съм привлякъл вниманието. Тоя Халил е гаден тип, Кори. Ще ти пратя и снимки от местопрестъплението.

— Аз пък ще ти пратя снимки на трупове от самолета.

— Пази си задника.

— Винаги си го пазя. Ще се видим в Белия дом. — Затворих.

Кейт ме погледна въпросително.

— Имаме всички имена и адреси — информирах я аз.

— Надявам се да не сме закъснели.

— Закъснели сме.

Повиках келнера.

— Донеси ми сметката и последния факс, който сте получили. Адресиран е до Кори.

Той изчезна. Допих виното си и двамата с Кейт се изправихме.

— Дълга ти един обяд — казах аз.

Запътихме се към вратата, келнерът се появи, аз му дадох десетачка, а той ми даде две ръкописни страници, пратени по факса и не особено ясна снимка.

Излязохме на Чеймбърс Стрийт и докато бързо се връщахме към Федерал Плаза, аз прочетох имената на глас:

— Боб Калъм, Колорадо Спрингс, Академия на военновъздушните сили. Стив Кокс, загинал в Залива през януари деветдесет и първа, Пол Грей, Дейтона Бийч/Спрус Крийк, Флорида.

Уили Хамбрехт — за него знаем. Джим Маккой в Удбъри — това е на Лонг Айланд. Бил Садървейт, Мънкс Корнър, Южна Каролина. Къде е това, по дяволите? И накрая Чип Уигинс в Бърбанк, Калифорния, но Кал е отбелязал, че в бележника на Уейклиф този адрес и телефонен номер са зачеркнати.

— Опитвам се да си представя пътя на Халил — каза Кейт. — Тръгва от летище „Кенеди“ с такси някъде към пет и половина следобед. Вероятно с таксито на Джамал Джабар. Дали Джабар го е откарал в дома на Джим Маккой?

— Не знам. Ще разберем, когато се обадим на Джим Маккой.

Набрах домашния му номер в движение, но ми отговори телефонен секретар. Тъй като не исках да му оставям прекалено обезпокояващо съобщение, казах:

— Господин Маккой, тук е Джон Кори от ФБР. Имаме основание, да смятаме, че... — Какво? Че най-гадният скапаняк на планетата се опитва да му свети маслото ли? — Че е възможно да ви преследва човек, който иска да отмъсти за участието ви във въздушния удар срещу Либия през осемдесет и шеста. Моля, уведомете местната полиция и се свържете с офиса на ФБР на Лонг Айланд. Ето директния ми номер в Манхатън. — Продиктувах го и прибавих: — Моля, бъдете изключително предпазлив. Съветвам ви незабавно да се преместите на друго място. — Изключих и се обърнах към Кейт. — Може да си помисли, че това е някакъв номер, но думата „Либия“ сигурно ще го убеди. Отбележи часа на обаждането ми.

Тя вече беше извадила бележника си и си записваше.

— Освен това може изобщо да не получи съобщението — отвърна Кейт.

— Да не мислим за това.

Спрях до една количка за хотдог и казах на продавача:

— Два пъти книш с горчица и кисело зеле.

После набрах домашния номер на Бил Садървейт в Южна Каролина.

— Преди да позвъня в полицията се обаждам в домовете на потенциалните жертви — обърнах се към Кейт. — Ченгетата могат да те държат на телефона сто часа.

— Да.

— После ще ги потърся в службите им.

Отново се включи секретар:

— Бил Садървейт. Оставете съобщение.

Казах същото, каквото и на Маккой, като завърших със съвета да напусне града.

Продавачът ме чу и ме изгледа подозрително, после ни подаде книша. Оставих му десетачка.

— Какво е това? — попита Кейт.

— Храна. Вид еврейско картофено пюре. Пържено. Вкусно е. — Набрах домашния номер на оня във Флорида, като забелязах, че домашният и служебният му адрес са еднакви.

Поредният телефонен секретар ми каза да оставя съобщение. Повторих репликата си и продавачът продължи да ме зяпа, докато ми връщаше рестото.

Двамата с Кейт продължихме към Федерал Плаза. Опитах служебния номер на Грей.

— „Грей Симюлейшън Софтуер“. В момента не можем да отговорим... — и така нататък. Не ми хареса фактът, че като че ли никой не си е вкъщи и че Грей не е в офиса си. Оставих същото съобщение и Кейт отново си записа часа.

Набрах служебния номер на Садървейт. Пак секретар. Изкушавах се да изкрещя в телефона: „Плюй си на петите, приятел!“, но просто затворих и попитах Кейт:

— Къде ли се губят всички днес?

Тя не отговори.

Завихме по Бродуей. Федерал Плаза беше на съседната пряка. Докато преглеждах факса, излапах за рекордно време половината от големия си книш.

Кейт отхапа малко, сбърчи лице и го хвърли в първото срещнато кошче, без дори да ми го предложи. Бившата ми караше келнера да отнесе едва докоснатата ѝ храна, без да ме попита дали не я искам. Лош признак.

Реших да опитам с номера на лонгайландския музей „Люлка на авиацията“, като знаех, че ще ми отговори човешки глас.

— Музеят. — Беше жена.

— Госпожо, тук е Джон Кори от Федералното бюро за разследване. Трябва да говоря с господин Джеймс Маккой. Спешно е.

Последва продължително мълчание и аз разбрах какво означава това.

— Господин Маккой... — Чух тихо изхлипване. — ... Господин Маккой е мъртъв.

Погледнах Кейт, поклатих глава, хвърлих книша си в канала и ускорих ход.

— Как е умрял, госпожо?

— Убили са го.

— Кога?

— В понеделник вечерта. Музеят е пълен с полицаи... не пускат никого в сградата.

— А вие къде сте, госпожо.

— В съседния детски музей. Аз съм секретарката на господин Маккой и сега телефонът му е прехвърлен тук, така че...

— Добре. Как е убит?

— Той... застреляли са го... в... един от самолетите... с него е имало друг човек... искате ли да говорите с полицията?

— Не още. Знаете ли кой е бил другият?

— Не. Всъщност да. Госпожа Маккой каза, че бил техничар стар приятел, но не си спомням...

— Грей?

— Не.

— Садърмейт?

— Да. Точно така. Садърмейт. Ще ви свържа с полицията.

— След малко. Казахте, че били застреляни в самолет, така ли?

— Да. Двамата с приятеля му са седели в изстребител... F-111... и двамата са били... пазачът, господин Бауър, също е убит...

— Добре. Пак ще се обадя.

Затворих и на влизане във Федерал Плаза 26 преразказах разговора на Кейт. Докато чакахме асансьора, се обадох на Боб Калъм в Колорадо Спрингс. Отговори ми жена.

— Госпожа Калъм ли е?

— Да. Кой се обажда?

— Господин Калъм вкъщи ли е?

— Полковник Калъм. Кой се обажда?

— Тук е Джон Кори, госпожо, от ФБР. Трябва да говоря със съпруга ви. Спешно е.

— Днес не се чувства добре. Почива си.

— Но си е вкъщи?

— Да. За какво се отнася?

Асансьорът пристигна, но вътре сигналът можеше да прекъсне, не влязохме.

— Госпожо, ще ви свържа с партньорката си Кейт Мейфилд. Тя ще ви обясни. — Притиснах мобифона към гърдите си и казах на Кейт: — Жените по-добре се разбират с жени.

Подадох ѝ телефона.

— Аз се качвам. — Докато чаках следващия асансьор, чух Кейт да се представя.

— Госпожо Калъм, имаме основание да смятаме, че съпругът ви се намира в опасност. Моля ви, изслушайте ме и веднага щом свърша, искам да се обадите в полицията, ФБР и охраната на базата. В базата ли живеете?

Качих се на асансьора. Оставях работата в добри ръце.

Слязох на двайсет и шестия етаж, бързо отидох в командния център и седнах на бюрото си. Набрах номера на Чип Уигинс в Бърбанк с надеждата да получа сегашния му адрес, но записът ме информира, че телефонът е изключен.

Погледнах към факса. Уейклиф, Маккой и Садъруейт вече бяха убити, Пол Грей не отговаряше, Уигинс липсваше. Хамбрехт бе убит в Англия през януари и се зачудих дали навремето някой се е сетил за причината. Единствено Стивън Кокс беше умрял от естествена смърт, ако гибелта в битка можеше да се смята за естествена за пилот изстребител. Госпожа Хамбрехт бе споменала, че един от мъжете е тежко болен, и предположих, че става дума за Калъм. За следващата си среща осмината нямаха нужда от голяма стая.

Обърнах се към компютъра си. От опит знаех, че с убийствата във вътрешните райони на Флорида се занимава окръжното шерифско управление. Открих номера и го набрах. Бях наясно, че незабавно трябва да предупредя антитерористичния отдел в сградата „Дж. Едгар Хувър“, но такъв разговор можеше да продължи час, последван от задължителен писмен доклад, а инстинктът ми подсказваше първо да се обадя на потенциалните жертви. Всъщност това беше нещо повече от инстинкт, това бе собствената ми стандартна оперативна процедура. Нали ако някой се опитваше да ме очисти, щях да искам да науча пръв.

— Шерифско управление, тук заместник-шериф Фоли.

Акцентът му като че ли бе от моя край.

— Шерифе, тук е Джон Кори от оперативното бюро на ФБР в Ню Йорк. Обаждам се, за да предупредя за опасност от убийство на Пол Грей, жител на Спрус Крийк...

— Късно.

— Добре... кога и къде?

— Можете ли да докажете, че сте от ФБР?

— Обадете ми се през нашата централа. — Дадох му външния номер и затворих.

След петнайсет секунди телефонът иззвъня и заместник-шериф Фоли каза:

— Според моя компютър това е номерът на Антитерористичната спецчаст.

— Точно така.

— Защо ви интересува този случай?

— Не мога да ви кажа, докато не чуя вашата информация. Национална сигурност.

— Нима? Какво означава това?

Този тип определено беше нийоркчанин и аз разиграх този коз.

— От Ню Йорк ли сте?

— Да. Как познахте?

— Налучках. Преди работех в нийоркското полицейско управление. В отдел „Убийства“. В момента съм и на двете места.

— Аз бях патрул в сто и шести участък в Куинс. Тук има много момчета от нийоркското управление. Някои работят, други са пенсионери. Сега съм заместник-шериф. Смешно, а?

— Знаеш ли, може да се прехвърля при вас.

— Тук сме на почит. Мислят, че си знаем работата. — Той се засмя.

С това си осигурих крайния резултат.

— Разкажи ми за убийството.

— Добре. Извършено е в дома на жертвата. В домашния му кабинет. В понеделник. Патоанатомът определя часа на смъртта някъде към обяд, но климатикът е бил включен, така че може да е било малко по-рано. Открихме трупа в осем и петнайсет вечерта. Предупреди ни жена на име Стейси Мол. Тя е частен пилот и возила клиент от

общинското летище в Джаксънвил до дома на жертвата. Къщата се намира на частно летище в Спрус Крийк, край Дейтона Бийч. Клиентът казал, че има работа с убийтия.

— Наистина е имал.

— Да. Та този клиент се представил на жената като Димитриос Пулос, търговец на антики от Гърция, но после тя видяла снимката му във вестника и си помислила, че е Асад Халил.

— Познала е.

— Божичко! Искам да кажа, ние смятахме, че си измисля, но после открихме трупа... защо го е очистил Халил?

— Не си пада по самолети. Не знам. Какво друго?

— Ами, две огнестрелни рани — едната в корема, другата в главата. Чистачката също го е отнесла, един изстрел в тила.

— Взехте ли куршумите или гилзите?

— Само куршумите. И трите са четирийсети калибър.

— Добре. Предполагам, че сте уведомили ФБР.

— Да. Искам да кажа, не вярвахме, че убиецът е Асад Халил, но Грей, изглежда, се е занимавал с някаква работа, свързана с отбраната, и според гаджето му може да са изчезнали компютърни дискове.

— Но сте съобщили на ФБР за възможна връзка с Асад Халил нали?

— Да. От оперативното бюро в Джаксънвил ни казаха, че през петнайсет минути им се обаждали с информация за Халил. Не ни взеха на сериозно, но обещаха да пратят агент. Чакаме го.

— Ясно. Добре, къде е откарала онази жена клиента си след Спрус Крийк?

— Обратно на общинското летище в Джаксънвил, после на международното. Казал, че си заминавал за Гърция.

Замислих се.

— Съобщихте ли в джаксънвилското полицейско управление?

— Разбира се. Да не мислиш, че съм забравил всичко от Ню Йорк? Провериха летищата, списъците на пътниците, но нямаше Димитриос Пулос.

— Добре... колко време е останал престъпникът в дома на жертвата?

— Около половин час.

Кимнах. Почти можех да възпроизведа разговора между Асад Халил и Пол Грей.

Задах на сержант Фоли още няколко въпроса, но не научих почти нищо друго. Освен че агентите в джаксънвилското оперативно бюро са затънали дълбоко в лайната — но те още не го знаеха. През петнайсет минути да им се обаждат с информация за Халил. Само че този път беше наистина. Нямах представа коя е Стейси Мол, но щях да се опитам да ѝ осигуря малко федерални мангизи като на съвестна гражданка.

— Ще го пипнете ли скоро този тип? — попита заместник-шериф Фоли.

— Да, струва ми се.

— Адски мръсно копеле.

— Наистина.

— Как е времето в Ню Йорк?

— Страхотно.

— Тука е страшна жегата. Между другото, Мол каза, че клиентът и щял да се върне другата седмица. Направил резервация за полет до Спрингфийлд.

— Не разчитайте много.

— Ясно. Освен това се уговорили да вечерят заедно.

— Има късмет, че е останала жива.

— Наистина.

— Благодаря. — Затворих и отбелязах до името на Пол Грей „убит“ с датата и приблизителния час. Осмърката съвсем оредяваше. Всъщност можеше да е оцелял само Чип Уигинс, освен ако не се бе преместил на изток и Асад Халил вече не го беше посетил. Боб Калъм все още бе жив и се зачудих дали Халил го е оставил, защото е знаел, че е много болен, или просто защото още не е стигнал до Колорадо. И къде се губеше Уигинс? Ако можех да го спася, щях да постигна малка победа в играта, в която Льва водеше срещу отбора на домакините с пет на нула.

Кейт влезе в стаята, седна на бюрото си и каза:

— Останах на телефона, докато госпожа Калъм ме свърже с ченгетата и началника на военната полиция в Академията. Тя ми каза, че имала пистолет и можела да борави с него.

— Добре.

— Съпругът ѝ бил тежко болен. Рак.

Кимнах.

— Мислиш ли, че Халил знае?

— Опитвам се да разбера какво не знае. Обадох се в полицията в Дейтона Бийч. Пол Грей е бил убит в понеделник по обед, може би порано.

— О, Господи!...

Разказах ѝ всичко, което бях научил от заместник-шериф Фоли.

— Според мен — продължих, — Халил се качва в таксито на Джабар, не отива в лонгайландския музей на Маккой, а напуска района — много хитър ход, между другото — направо се насочва към Пърт Амбой, очиства шофьора, взима очакващия го автомобил, заминава за Вашингтон, пренощува някъде, открива дома на Уейклиф, убива генерала, съпругата му и чистачката, после по някакъв начин стига до общинското летище в Джаксънвил, след това... предполагам, че посещава Мънкс Корнър... Садърует има чартърна фирма, така че наема самолета му и двамата отлитат за Лонг Айланд. Полетът трябва да е бил интересен. Кацат на Лонг Айланд, бам-бам, очиства двамата в музея — в изстребител F-111, не другаде — както и пазача. Невероятно, мамка му!

Кейт кимна.

— А после? Как е напуснал Лонг Айланд?

— Предполагам, че е излетял от „Макартър“. Летището не е международно, така че охраната невинаги е на ниво. Но може да използва само частни самолети.

— Възможно е. Значи може да лети за Колорадо Спрингс или за Калифорния с частен самолет. Най-вероятно реактивен.

— Сигурно. Но от друга страна, има вероятност да реши да се откаже, преди да се е прецакал и в момента да е на път за Арабиستان.

— Не сме му дали основание да смята, че не може да свърши всичко, за което е дошъл.

— Имаш право. — Взех молив и започнах да записвам имената на известните жертви, без да смятам обгазените от полет 175. — Този тип явно е решил да се справи с проблема с пренаселеността на Източното крайбрежие. — Оставих молива и прочетох: — Анди Макгил, Ник, Нанси и Мег Колинс, Джабар, Уейклиф, жена му и

прислужницата, Грей и чистачката, Садървейт, Маккой и пазача. Тринайсет. Нещастно число.

— Не забравяй Юсеф Хадад.

— Да. Съучастникът му. Четиринайсет. А е едва вторник.

Кейт не отговори.

Подадох ѝ факса.

— Освен Калъм, който е покрит, Уигинс е последният, останал жив, и местонахождението му не е известно.

Тя погледна факса и ме попита:

— Търси ли го?

— Да. Телефонът му е изключен. Хайде да опитаме с бърбанския телефонен указател.

Кейт започна да трака на клавиатурата си.

— Как е истинското му малко име?

— Не знам. Виж какво ще успееш да направиш.

— Докато се занимавам с това, се обади във вашингтонския антитерористичен отдел. После в лосанджелиското оперативно бюро. След това уведоми всички в командния център по имейла или по друг начин, ако решиш, че ще стане по-бързо.

Не може да се каже, че горях от нетърпение да изпълня всичко това. Опитвах се да мисля по-бързо, отколкото Халил убиваше хора. Книшът, горчицата, киселото зеле и червеното вино се бълникаха в корема ми.

Не виждах непосредствена причина да осведомявам нито колегите наоколо, нито Вашингтон. Вече бях установил, че четирима мъже са мъртви и не се нуждаят от охрана. Калъм беше жив и го бяха покрили. Оставаше проблемът с откриването на Уигинс, с който двамата с Кейт можехме да се справим по-добре от другите.

— Ще се обадя в оперативното бюро на ФБР в Лос Анджелис — казах ѝ. — Или може би ти искаш да им позвъниш?

— Щях, ако ти беше по-наясно с компютрите. Аз ще търся Уигинс. — И прибави: — Поискай да те свържат с Дъг Стърджис. Той е заместник главен агент. Спомени моето име.

— Ясно. — Набрах номера на оперативното бюро в Лос Анджелис, представих се като агент от нюйоркската Антитерористична спецчаст, което обикновено привлича вниманието на хората, и поисках да ме свържат с Дъг Стърджис. Той ме попита:

— Какво мога да направя за вас?

Не исках да го обърквам с факти, нито пък ми се щеше да надуе клаксона във Вашингтон, но имах нужда от помощ.

— Господин Стърджис, търсим бял мъж на име Чип Уигинс, петдесетинагодишен, с последен известен адрес в Бърбанк. — Дадох му адреса. — Той е вероятен свидетел във важен случай, свързан с международен тероризъм.

— За кой случай става дума?

Защо всички са толкова любопитни?

— Разследването е деликатно и засега е секретно. Съжалявам, но нямам право да отговоря на този въпрос. Обаче Уигинс може да знае нещо, което ме интересува. Моля ви само да го потърсите и да го поставите под охрана, след което незабавно да ми се обадите. — Съобщих му малкото информация за Уигинс, с която разполагах.

Последва мълчание, после Стърджис попита:

— Кой се опитва да го убие? Каква група?

— Да речем, от Средния изток. Важно е да го открием преди тях. Когато науча повече подробности, ще ви се обадя.

Господин Стърджис не изглеждаше склонен да изпълни молбата ми, затова прибавих:

— Работя заедно с Кейт Мейфилд.

— О.

— Тя каза, че мога да разчитам на вашата помощ.

— Добре. Ще направим каквото е по силите ни. — Той повтори последния известен адрес на Уигинс. — Предайте поздравите ми на Кейт.

— Непременно. — Дадох му преките ни номера, благодарих му, затворих и набрах отдел „Изчезнали“ в лосанджелиското полицейско управление. Представих се и ме свързаха с началника на отдел лейтенант Майлс. Изиграх същия номер като с оперативното бюро й прибавих: — Вие можете да се справите много по-добре от нас с откриването на изчезнали хора.

— Не е възможно да разговарям с ФБР — отвърна лейтенантът.

Любезно се подсмихвах.

— Преди работех в НЙПУ, отдел „Убийства“. Тук съм, за да ги уча как се работи в правоохранителните органи.

Той се засмя.

— Добре. Ако го открием, ще го помолим да ви се обади. Повече не мога да направя, ако не е заподозрян в нищо.

— Ще съм ви задължен, ако го придружите до управлението. Заплашва го опасност.

— Каква опасност? Това е нещо друго.

— Става дума за националната сигурност и това е всичко, което мога да ви кажа в момента.

— А, сега пак сте федерален.

— Не, ченге съм до мозъка на костите си. Просто този човек ми трябва и не мога да ви обясня защо.

— Добре. Ще разлепим снимката му навсякъде. Имате ли негова снимка?

Дълбоко си поех дъх.

— Не е качествена и е много стара. Освен това не искам да вдигаме такъв шум. Опитваме се да заловим човека, който го търси, и не бива да го подплашим. Разбирате ли? Между другото, обадох се на агент Стърджис от лосанджелиското оперативно бюро и те също работят по случая. Който го открие пръв, ще получи златен медал.

— Леле! Защо не ми казахте? Веднага ще се заемем.

Ченгетата са голяма досада.

— Но сериозно, лейтенант.

— Добре. Ще ви се обадя.

— Благодаря. — Дадох му телефоните ни.

— Как е времето в Ню Йорк?

— Вали сняг и има поледица.

— Ясно. — Той затвори.

Кейт вдигна поглед от компютъра си.

— Излишно е да си толкова потаен с нашите хора и с полицията.

— Не съм потаен.

— Потаен си.

— Е, не е важно да знаят защо, важно е да знаят кой. Чип Уигинс го няма и трябва да го открием. Повече не ги интересува.

— Ако знаеха защо, щяха да са мотивирани да го търсят.

Имаше право, разбира се, но се опитвах да мисля като ченге и да действам като федерален, а и всичките глупости с националната сигурност започваха да ми действат. Кейт се върна към клавиатурата си.

— Няма го в нито един от лосанджелиските указатели.

— Кажи на компютъра защо го търсиш.

— Майната ти, Джон. Аз съм ти шеф. Ще ме държиш в течение и ще ме слушаш.

Леле! Нацупих се.

— Щом не ти харесва как разследвам случая и не си довольна от досегашните резултати...

— Добре. Извинявай. Просто съм малко нервна и уморена. Не съм спала цяла нощ. — Тя ми се усмихна и ми намигна.

Отговорих на усмивката ѝ. Госпожа Мейфилд не беше от лесните и трябваше да го запомня.

— Стърджис ти праща много поздрави.

Тя продължи да трака на клавиатурата си.

— Този тип може да се е преместил и в Аляска. Ще ми се да имах номера на социалната му осигуровка. Провери имейла си и виж дали нямаме съобщение от министерството на отбраната или военновъздушните сили за досиетата на осемте пилоти.

— Слушам. — Отворих имейла си, но освен куп междуведомствени боклуци нямаше нищо. Казах на Кейт: — След като научихме имената, можем да поискаме от военновъздушните сили конкретно досието на Уигинс.

— Да. Ще го направя. — Тя вдигна слушалката и я чух да си проправя път през няколко поредни бюрокрации.

— Надявам се, че Асад Халил също като нас се затруднява да открие Уигинс — без да се обръщам към никого, отбелязах аз. Влязох в компютъра си и опитах няколко пътя от информационната магистрална мрежа, включително уебсайта на ВВС. Имаше раздел „Изчезнали и загинали в битка“ и колкото и да е невероятно, прочетох името на Стивън Кокс, убит в Залива. Но нямаше раздел, озаглавен „Участници в секретни операции“. Кейт затвори слушалката.

— Може да мине известно време, докато получим досието на Уигинс. Искането му име, служебния му номер и номера на социалната му осигуровка. И ние това искаме.

— Да. — Поиграх си с компютъра, но освен хубава рецепта за шоколадови бисквити не успях да открия друго. Наистина предпочитам телефоните.

Кейт продължи да ме тормози да се обадя във вашингтонския антитерористичен отдел и аз постоянно го отлагах, защото бях убеден, че разговорът ще продължи най-малко час, след което щях да се озова на самолета за столицата. А и бе по-важно да стигна до Уигинс преди Халил.

Има много начини да откриеш изчезнал човек в Америка — земя на бумацина, кредитни карти, шофьорски книжки и прочее. Намирал съм хора за по-малко от час, макар че по-често ми е отнемало ден-два. Но се случва и никога да не го откриеш, въпреки че този човек някога е бил щастлив собственик на къща с жена и деца.

Знаех само прякора, фамилията, последния му известен адрес и че е служил във ВВС.

Обадих се в калифорнийското управление на моторните превозни средства и някакъв необичайно услужлив служител ми даде името Елууд Уигинс в Бърбанк със същия последен известен адрес, плюс дата на раждане. Voilà! Образът на тоя Чип започваше да се оформя. Представях си го като абсолютно безотговорна личност, човек, който изобщо не си прави труда да информира света за местонахождението си. От друга страна, това можеше да му спаси живота.

— Търси Елууд — казах на Кейт. — Според шофьорската му книжка това е малкото му име. Роден е през шейсета година.

— Добре. — Тя затрака на клавиатурата и продължи да рови в телефонните указатели.

Обадих се в лосанджелиската окръжна патология, за да проверя дали господин Елууд Уигинс не ми е направил услугата да умре от естествена смърт. Информираха ме, че миналата година починали много хора на име Уигинс, но не и Елууд.

— В патологията няма нищо за него — съобщих на Кейт.

— Нали знаеш — отвърна тя, — може да е напуснал Лос Анджелис, щата и страната. Опитай със Службата за социално осигуряване.

— Предпочитам да го търся на крак. Пък и ще искат номера на социалната му осигуровка.

— Тогава го потърси чрез Управлението на ветераните, Джон.

— Ти го потърси. Но ти казвам, тоя тип сигурно не съобщава на никого къде е. Ще ми се да знаехме къде е роден. Уведоми

военновъздушните сили, че сме открили името Елууд и рождената му дата. Това може да помогне на компютъра им.

През следващия половин час продължихме да работим с компютрите и телефоните си. Пак се обадох в отдел „Изчезнали“ и оперативното бюро в Лос Анджелис и им предадох новата информация. Но вече не се сецах на кого още да позвъня. Накрая ми хрумна нещо и набрах номера на госпожа Роуз Хамбрехт.

Тя отговори и аз отново ѝ се представих.

— Съобщих всичко на генерал Андерсън от „Райт-Патърсън“ — осведоми ме вдовицата.

— Да, госпожо. Още не са се свързали с мен. Но научих друга информация за осемте души от либийската операция и исках да я потвърдя.

— Не работите ли заедно?

Не.

— Да, госпожо, но това отнема известно време, а се опитвам да си върша работата колкото може по...

— Какво искате?

— Интересува ме човек на име Чип Уигинс.

— А, Чип! Голям чешит.

— Да, госпожо. Знаете ли дали малкото му име е Елууд?

— Никога не съм знаела малкото му име. Само Чип.

— Добре, имам адрес в Бърбанк, Калифорния. — Прочетох ѝ го.

— Същият ли е?

— Почакайте да си взема тефтера.

Докато чаках, попитах Кейт:

— Откри ли нещо?

— Нищо. Джон, време е с проблема да се заеме целият команден център. Вече прекалено много се забавихме.

— Нямам нужда от петдесет агенти, за да се обадя на същите хора и служби, на които вече звъних. Ако ти трябва помощ, давай, прати ми мейл или там каквото искаш. Но аз знам как да открия изчезнал човек.

— Моля? — попита госпожа Хамбрехт, която се бе върнала на телефона. — Какво казахте?

— Хм... просто си прочиствах гърлото. — Прокашлях се.

— Адресът на Чип е същият.

— Добре... знаете ли къде е роден господин Уигинс?

— Не. Не зная почти нищо за него. Спомням си го само от Лейкънхийт през осемдесетте години. Беше много безотговорен офицер.

— Да, госпожо. Но полковник Хамбрехт поддържаше ли връзка с него?

— Да. Но не често. Зная, че разговаряха по телефона миналия април на годишнината от...

— Ал Азизия.

— Да.

Продължих да я разпитвам, но тя не знаеше нищо повече или подобно на повечето хора, си мислеше, че не знае. Само че трябва да зададеш съответния въпрос. За съжаление, той не ми беше известен.

Кейт, която слушаше и разбра, че вече не се сещам какво да питам госпожа Хамбрехт, покри слушалката с длан и ми каза:

— Знае ли дали е женен?

На кой му пука? И все пак...

— Знаете ли дали е женен?

— Едва ли. Но е възможно. Наистина ви казах всичко, което зная.

— Добре... ами...

— С какво се занимава? — подсказа ми Кейт.

Повторих въпроса.

— Не зна... Всъщност спомням си как съпругът ми каза, че изкарал пилотски курсове и станал пилот.

— След въздушния удар? Не е ли малко късно? Искам да кажа...

— Чип Уигинс не беше пилот — сряза ме госпожа Хамбрехт. — Беше оръжейник. Пускаше бомбите.

— Разбирам...

— Изкара курсовете след напускането на военновъздушните сили и стана пилот на товарни самолети, струва ми се. Да, не можеше да работи в пътнически компании, сега си спомням.

— Знаете ли в коя компания?

— Не.

— Например „Фед Екс“, „Ю Пи Ес“ или някоя от големите?

— Не зная.

— Е, благодаря ви, госпожо Хамбрехт. Много ни помогнахте. Ако се сетите нещо друго за Чип Уигинс, моля, незабавно ми се обадете. — Отново ѝ дадох номера си.

— За какво ви е всичко това? — попита ме вдовицата.

— А вие как мислите?

— Мисля, че някой се опитва да убие пилотите, участвали в онази операция. И е започнал със съпруга ми.

— Да, госпожо.

— Боже мой...

— Аз... хм...

Чух я да промълвява:

— Не е честно... О, бедният Уилям...

— Моля, бъдете предпазлива. За всеки случай. Обадете се в полицията и в най-близкото оперативно бюро на ФБР.

Тя не отговори, но чувах, че плаче. Не знаех какво да кажа, затова затворих. Кейт вече бе набрала друг телефон.

— Свързах се с Федералното управление на авиацията. В архива си пазят пилотското му разрешително.

— Ясно. Надявам се, че поне там е съобщил новия си адрес.

— Дано, защото иначе и те ще му почернят живота.

Радвах се, че в цяла Америка все още е работно време, иначе щяхме да си седим и да си играем на компютърни игри.

— Да — каза в слушалката Кейт. — Добре... — Взе химикалка, което бе обнадеждаващо, и записа нещо в бележника си. — Откога? Добре. Много ми помогнахте. Благодаря ви. — Кейт затвори. — Вентура. Малко на север от Бърбанк. Пратил е съобщението за промяна на адреса преди месец, но няма телефонен номер. — Тя провери в компютъра. — Няма го в указателя на Вентура. Ще се свържа с телефонни справки.

Кейт даде името Елууд Уигинс, после остави слушалката.

— Няма го. Ще накарам хората от местното оперативно бюро да го намерят.

Погледнах си часовника. Всичко това ни беше отнело около час и петнайсет минути. Ако се бях обадил във Вашингтон, още щях да разговарям.

— Къде е най-близкото оперативно бюро? — попитах.

— Имаме малък офис в самата Вентура. — Тя вдигна слушалката. — Надявам се да не сме закъснели и да могат да поставят капан на Халил.

— Да. — Станах от стола си. — Връщам се след петнайсет минути.

— Къде отиваш?

— При Стайн.

— Пак ли разговор между ченгета?

— Кьоних е отвъд океана и сега Стайн командва парада. Веднага се връщам.

Бързо излязох от стаята.

Качих се на асансьора. Кабинетът на капитан Стайн се намира в югозападния ъгъл на двайсет и осмия етаж и не се съмнявах, че е точно толкова голям, колкото югоизточния офис на господин Кьоних.

Профучах покрай двете секретарки и се озовах в средата на стаята пред капитан Стайн, който седеше на огромното си бюро и приказваше по телефона. Той ме видя и отдръпна слушалката от ухото си.

— Трябва да е нещо важно, Кори, иначе ще ти скъсам гъза. — После ми даде знак да седна срещу бюрото му.

Спогледахме се и установихме, че наистина е важно. Той отвори чекмеджето си, извади бутилка от минерална вода и напълни две пластмасови чаши с водка. Подаде ми едната и аз я изпих до половината. Някъде заплакаха федерални ангели. Стайн също дръпна здравата.

— Какво имаме? — попита той.

— Всичко, капитане, или повечето. Но сме закъснели с около седемдесет и два часа.

— Да чуем.

Бързо го осведомих, без да обръщам внимание на граматиката и пунктуацията, като между ченгета ако щете. Той ме слушаше, кимаше, не си водеше бележки и след като свърших, се замисли. Накрая попита:

— Четирима мъртви, така ли?

— Петима, ако броим полковник Хамбрехт. Четиринайсет, ако броим всички, без да споменаваме за жертвите от полет сто седемдесет и пет.

— Копеле!

— Да, господине.

— Ще го пипнем, копелето му мръсно.

— Да, господине.

Стайн отново се замисли.

— И не си се обаждал на никого във Вашингтон, така ли?

— Не, господине. Най-добре да го направите вие.

— Да. — След нова пауза той каза: — Е, предполагам, че има известен шанс да сграбчим за яката тоя тип, ако вече не е стигнал до Уигинс, или ако отиде да убие Калъм.

— Точно така.

— Но може да го е направил или да е решил, че става напечено, и да е напуснал страната.

— Възможно е.

— Мамка му! Значи офисът във Вентура покрива последния известен адрес на Уигинс.

— Кейт работи по въпроса.

— Покрит ли е полковник Калъм?

— Да, господине.

— Федералните поставят ли капан на Халил в Колорадо Спрингс?

— Мисля, че просто го пазят. Чудя се дали ако знае, че Калъм умира, Халил ще отиде да го убие.

— Щом умирацията е хвърлил бомба отгоре му, смятам, че ще се опита. Ще се обадя на ФБР в Денвър и ще им препоръчам да поставят капан.

Той пресуши чашата си, аз също допих своята. Помислих си дали да не го помоля за втора.

Известно време капитан Стайн гледа високия таван, после сведе очи към мен.

— Знаеш ли, Кори, на израелците им трябваха осемнайсет години, за да си разчистят сметките за удара на мюнхенския олимпийски стадион през седемдесет и втора.

— Да, господине.

— Немците размениха заловени терористи за отвлечения самолет на „Луфтханза“. Израелското разузнаване систематично изби

седмината терористи от „Черния септември“, които очистиха израелските спортисти. Последният беше през деветдесет и първа.

— Да, господине.

— В Средния изток играят друга игра. Не ги интересува никакъв часовник. Имат цялото време на света.

— Разбирам.

Стайн помълча около половин минута, после попита:

— Направили ли сме всичко възможно?

— Ние, да. За другите не съм сигурен.

Той не отговори на намека ми.

— Добра работа. Харесва ли ти тук?

— Не.

— Какво искаш?

— Да се върна там, където си бях.

— Няма начин да се върнеш у дома, момчето ми.

— Има, естествено.

— Ще видя какво мога да направя. Междувременно, имаш да пишеш толкова доклади, че едва ли ще свършиш до края на седмицата. По-късно пак ще поговорим. — Той стана и аз го последвах. — Кажете на госпожа Мейфилд, че я поздравявам, ако това означава нещо от устата на ченге.

— Сигурен съм, че означава.

— Добре, трябва да се хващам за телефона. Чупката.

Не се чупих, а казах:

— Нека да отида в Калифорния.

— Защо?

— Искам да участвам в последното действие.

— Там вече е пълно с ченгета и феберейци. Няма нужда от теб.

— Но аз имам нужда да съм там.

— Защо не в Колорадо Спрингс? Мисля географски. Последния път, когато проверих, Колорадо още беше на пътя за Калифорния.

— Писна ми да преследвам тоя задник. Искам да го изпреваря.

— Ами ако отидеш в Калифорния и феберейците го пипнат в Колорадо Спрингс?

— Ще го преживея.

— Съмнявам се. Добре, върви където искаш. И без това е най-добре да се махнеш оттук. Ще ти подпиша командировъчното.

Използвай собствената си кредитна карта, за да спестиш време. И гледай да не те очистят. Имаш да пишеш доклади. Бягай, преди да съм променил решението си.

— Ще взема и партньорката си.

— Както искаш. В момента си златното момче... А бе, ти гледаш ли „Досиетата Х“?

— Естествено.

— Как така още не я е изчукал?

— Чудя се.

— И аз. — Той протегна ръка и аз я стиснах.

На излизане Стайн извика след мен:

— Гордея се с теб, Джон. Ти си добро ченге.

В кабинета на капитан Стайн човек наистина можеше да си поеме глътка свеж въздух.

Бързо слязох в командния център и понеже разбихах, че може да ме задържи телефонен разговор или някой феберейски шеф, отидох направо при бюрото на Кейт, хванах я за ръката и казах:

— Да вървим.

— Къде?

— В Калифорния.

— Сериозно? Сега?

— Веднага.

Тя се изправи.

— Трябва ли ми?...

— Не. Само пистолетът и служебната карта.

Запътихме се към асансьорите и Кейт попита:

— Кой нареди?

— Стайн.

Тя се замисли за миг.

— Навярно би трябвало да отидем в Колорадо Спрингс.

Навярно трябваше. Но не исках да споря с шефката си, затова отвърнах:

— Стайн нареди да заминем за Калифорния.

— Защо?

— Не знам. Мисля, че иска да ме разкара колкото може по-надалече.

Асансьорът дойде, качихме се, спуснахме се във фойето и излязохме на Бродуей. Спрях такси и казах на шофьора:

— На „Кенеди“.

Вляхме се в потока от автомобили.

— Какви са новините от Вентура? — попитах Кейт.

— Нашият офис откри номера на Уигинс и докато бях на телефона, му позвъниха. Отговори им телефонен секретар, но не оставиха подробно съобщение. Просто му казаха да се обади веднага щом се върне. После пратиха агенти в дома му, някъде край брега. И поискаха подкрепление от Лос Анджелис — във Вентура имаме само няколко души.

— Надявам се да не го открият мъртъв в дома му. Какви са намеренията им? Да обкръжат къщата с танкове ли?

— Не сме толкова глупави, колкото си мислиш Джон.

— Това е успокоително.

— Ще претърсят дома му, ще разговарят със съседите и разбира се ще поставят капан на Халил.

Опитах се да си представя седем-осем души в сини костюми, които тичат из крайбрежен квартал, чукат по вратите и стряскат хората с федералните си служебни карти. Това трябваше да предизвика паническо бягство на незаконни емигранти на юг. Междувременно, ако дебнеше наблизко, Асад Халил можеше да стане малко подозрителен. Но честно казано, не бях сигурен как щях да се справя със ситуацията самият аз.

— Обади се пак във Вентура — казах на Кейт.

Тя взе мобифона си и набра номера. Таксито приближаваше Бруклинския мост. Погледнах си часовника — точно 15:00, обедно време в Калифорния. Или обратното? Знам, че часовият пояс се променя на запад от Единайсето авеню.

— Обажда се Мейфилд — каза Кейт по телефона. — Нещо ново? — Послуша малко и отвърна: — Добре, излитам за Лос Анджелис. По-късно ще позвъня, за да ви кажа кога е самолетът ми. Ще ме посрещнете на летището и ще ме откарате до полицейска хеликоптерна площадка. После пак ще ме вземете с кола във Вентура. Да. По моя заповед. Не се безпокойте за това, освен ако не го изпълните. Тогава вече ще има за какво да се безпокоите. — Затвори и ме погледна. — Виждаш ли? И аз мога да се държа арогантно като теб.

Усмихнах се.

— Какво става във Вентура?

— Тримата агенти отишли в дома на Уигинс и разбили вратата в случай, че е мъртъв вътре. Но го нямало. В момента са в къщата и се обаждат на хората, чиито номера са открили в тефтера му. Ако е мъртъв, не е убит в дома си.

— Добре. Може да е на дълъг полет.

— Възможно е. С това си изкарва прехраната. Може да си е взел почивен ден. Или да е на плажа.

— Как е времето във Вентура?

— Там винаги е еднакво. Слънчево, двацет и четири градуса. Преди известно време работих две години в лосанджелиското оперативно бюро.

— Хареса ли ти?

— Нормално е. Но не е толкова интересно, колкото в Ню Йорк.

Усмихнахме се.

— Къде е Вентура, по дяволите?

Тя ми обясни, но не разбрах нито точното и географско положение, нито всички ония испански имена.

Минахме Бруклинския мост и таксито пое на юг по експресна магистрала Бруклин-Куинс, която някога може да е отвеждала експресно колите до някъде, но аз не знам такова нещо, освен в три часа през нощта. Показах служебната си карта на шофьора и му наредих:

— Настъпи газта. — Винаги го правя, даже когато не закъснявам и нямам представа къде отивам.

Попитах го откъде е и той ми отвърна, че бил от Йордания. Това беше нещо ново. Пакистан бе доста напред, но Македония започва да го настига. Обърнах се към Кейт.

— Стайн каза да те поздравя.

Тя не отговори.

— Има някаква вероятност да се върна в службата — в полицията.

Отново не получих отговор, затова промених темата.

— Къде според теб е Халил?

— В Калифорния, в Колорадо Спрингс или някъде между тях.

— Може би. Но може да е действал само на Източното крайбрежие, където е имал съучастници, и после да се е измъкнал, навярно с помощта на някое средноизточно посолство. От Калифорния до Колорадо има бая път.

— Джон, този тип не е изминал половината свят, за да... — тя погледна към шофьора, — за да изяде само половината от храната. Знаеш го.

— Да. Но се чудя как ще стигне до Лос Анджелис. Летищата са опасни за него.

— Само големите. Веднъж преследвах беглец, който стигна от Лос Анджелис до Маями през малки летища. Можеше да измине разстоянието и по-бързо, но постоянно ни се изплъзваше, докато не го настигнахме в Маями.

— Ясно.

— И не забравяй за частните чартърни фирми. Веднъж гоних един наркобарон, който нае частен реактивен самолет. Мнозина постъпват така. Никой не ги проверява, полетите не се контролират и могат да отидат до всяка точка, стига да успеят да кацнат.

— Може би трябва да предупредим летищата в района на Вентура.

— Предложих го на агентите от местния офис. Напомниха ми, че там има десетки малки летища и още много други наоколо. Частен самолет може да се приземи на повечето от тях по всяко време на денонощието. Ще ти трябва цяла армия, за да ги следиш, да не споменавам за изоставените писти.

— Сигурно си права. — Кейт, изглежда, познаваше тези неща по-добре от мен. Моята област са такситата и метрото. Половината от бегълците ми се криеха в дома на майка си, в апартамента на гаджето си или се мотаеха около любимата си кръчма. Повечето престъпници, особено убийците, са адски тъпи. Харесвам умните. Те ме предизвикват и забавляват. — Халил е бързал — казах й. — Като джебчия. Той не е идиот и е знаел, че след три-четири дни ще сме по петите му.

— Твърде оптимистично.

— Е, ние го открихме за по-малко от четири дни. Нали така?

— Добре. И?

— И... не знам. Уигинс или вече е мъртъв, или е някъде другаде. Може да лети за Източното крайбрежие и Халил да го е открил. Ония агенти в дома му може дълго да чакат някой от двамата да се появи.

— Възможно е. Имаш ли други идеи? Искаш ли да останеш в Ню Йорк? Можеш да отидеш на съвещанието в пет часа и да слушаш как всички те превъзнасят.

— Това е удар под пояса.

— Освен това да не пропуснеш съвещанието в осем, когато Джак ще се върне от Франкфурт.

Не отговорих.

— Какво ще правиш, Джон?

— Не знам... този тип малко ме озадачава. Опитвам се да се поставя на негово място.

— Искаш ли моето мнение?

— Естествено.

— Предлагам да заминем за Калифорния.

— По-рано предложи да заминем за Франкфурт.

— Никога не съм предлагала такова нещо. Какво ще правиш?

— Обади се пак във Вентура.

— Те имат номера на клетъчния ми телефон. Ще ми позвънят, ако се случи нещо.

— Обади се в Денвър.

— Защо не си купиш мобифон? — Тя набра номера на денвърското оперативно бюро и поиска да я информират за ситуацията. После ми каза: — Семейство Калъм са настанени в Академията на военновъздушните сили. Наши агенти чакат в дома им. Също като във Вентура.

— Добре. — Вече бяхме на околоръстното и се насочвахме към „Кенеди“. Опитвах се да си вдъхна увереност, опитвах се да не изляза от релсите точно преди края.

Не е лесно да си човек на момента. Обикновено не споделям всички тези съмнения с никого, но с Кейт вече бяхме нещо повече от партньори.

— Обади се в лосанджелиското оперативно бюро и им кажи да поставят под наблюдение консулствата на страните, които могат да помогнат на Халил да избяга — казах й. — Както и предишното

жилище на Уигинс в Бърбанк в случай, че Халил има стара информация и се появи там.

— Обадох се, докато ти беше при Стайн. Отговориха ми, че вече знаели какво да правят. Поне малко уважавай ФБР, Джон. Ти не си единственият гений в правоохранителните институции.

Аз пък мислех, че съм единственият. Но май не беше така. И все пак нещо ме глождеше, нещо липсваше и бях убеден, че знам какво е, но не можех да се сетя. Повторих всичко случило се от събота до този момент, но онова нещо продължаваше да ми се изплъзва в някое тъмно кътче на ума ми.

Кейт се свърза с жената от Федерал Плаза, която се занимаваше с резервации за пътуване, каза ѝ, че ни интересуват първите директни полети за Лос Анджелис и Денвър, после си погледна часовника и се обърна към мен.

— Къде искаш да отидем?

— Където отива Халил.

— И къде отива той?

— В Лос Анджелис.

Тя пак заговори по телефона:

— Добре, Дорис, можеш ли да ни направиш резервации за полета на „Американ“? Не, нямам номера на заповедта. — Кейт ме погледна и аз извадих кредитната си карта. Тя я взе и каза на Дорис: — Ще платим ние и после ще си получим парите. Нека да е в първа класа. И моля те, обади се в лосанджелиското бюро ѝ им съобщи, че пристигаме. Благодаря. — Кейт ми върна картата. — За теб, Джон, ще се съгласят на първа класа.

— Това сигурно е вярно днес, но утре може да не ни платят дори за това такси.

— Правителството те обича.

Както и да е, стигнахме на летището и шофьорът попита:

— На кой терминал?

Точно от този въпрос бях започнал в събота. Само че този път не отивах в клуб „Конквистадор“.

— На девети — отвърна Кейт.

Спряхме на терминала на „Американ Еърлайнс“, слязох, платих на шофьора и двамата отидохме на билетното гише, където получихме два билета за първа класа. Представихме се и попълнихме

формулярите, в които посочихме, че носим със себе си два автоматични пистолета „Глок“ 40-ти калибър.

Имахме петнайсет минути да се качим на самолета и аз предложих набързо да ударим по едно, но Кейт погледна информационното табло и каза:

— Вече са обявили полета. Ще пием на борда.

— Вържени сме.

— Довери ми се. И преди съм го правила.

Госпожа Мейфилд наистина имаше друга страна, която до този момент не ми бе разкривала.

Стюардесата на първа класа — към осемдесетгодишна или там някъде — си сложи ченето и ни посрещна на борда.

— Влакът пътнически ли е, или експрес? — попитах я.

Жената се смути и си спомних за старческото оглупяване.

Както и да е, бях изчерпал самолетните си вицове, затова ѝ дадохме разрешителните си за носене на оръжие и тя ме изгледа така, като че ли се чудеше как изобщо съм го получил. Кейт успокоително ѝ се усмихна. Но всичко това можеше да е само плод на моето въображение.

Стюардесата провери в списъка си, за да се увери в самоличността ни, после — както изискваше правилникът — отиде в пилотската кабина с разрешителните ни, за да съобщи на капитана, че в първа класа пътуват двама вържени служители на правоохранителна институция: симпатична жена и полуидиот.

Намерихме местата си от лявата страна. Първа класа бе наполовина пълна и повечето пътници приличаха на жители на Лос Анджелис, прибиращи се у дома, където им беше мястото.

Е, не пътувахме до пистата прекалено дълго, като се имаше предвид, че това е „Кенеди“, и излетяхме само с петнайсет минути закъснение, което според думите на капитана щяхме да наваксаме във въздуха. Е, по-добре така, отколкото да компенсираме тия минути на летището, движейки се към портала с деветстотин и петдесет километра в час, докато надуваме аварийните стълби.

Излетяхме — вържени, мотивирани и изпълнени с надежди.

— Забравих да си купя чисто бельо — казах на Кейт.

— Тъкмо се канех да спомена същото.

Госпожа Мейфилд не беше в настроение.

Появи се друга стюардеса, която ни донесе вестници. Помолих за лонгайландския „Нюсдей“. Потърсих и открих статия за убийствата в музея „Люлка на авиацията“. Прочетох я с интерес. Забелязах, че не е подписана, което понякога е указание, че властите малко са я манипулирали. Всъщност в нея изобщо не се споменаваше за Асад Халил и като мотив се посочваше вероятен грабеж. Така. Обикновен въоръжен грабеж в музей. Зачудих се дали някой ще повярва на тази теория. Особено ме интересуваше дали ако я прочете, Халил ще се подлъже, че не подозираме нищо. Предполагам, че опитът си струваше.

Показах статията на Кейт, и тя също я прегледа.

— Халил е оставил в музея съвсем ясно послание. Това означава, че може да е свършил и да си заминава или че е невероятно арогантен и изпитва пълно презрение към властите. Все едно казва: „Хванете ме, ако можете“. — Тя се замисли за миг. — Надявам се да е последното и да се е запътил натам, където отиваме ние.

— В такъв случай вече е там. Дано да изчака вечерта, за да направи следващия си ход.

Кейт кимна.

Е, трябваше да пийна една-две чаши, затова я помолих да се подмаже на грохналата стюардеса.

— Няма да се съгласи — отвърна тя. — Въоръжени сме.

— Нали обеща!

— Излъгах те. Аз съм правистка. Казах „довери ми се“, което означава, че лъжа. Как може да си толкова глупав? — Кейт се засмя.

Смаях се.

— Вземи си безалкохолна бира.

— Ще припадна.

Тя ме хвана за ръка.

Успокоих се и си поръчах блъди мери без водка.

Храната в първа класа не беше лоша, филмът, в който Джон Траволта играеше шпионин от военното разузнаване, бе страхотен, въпреки отрицателната рецензия в „Нюсдей“, написана от Джон Андерсън, така наречен кинокритик, чието мнение беше точно обратното на моето.

По време на филма с Кейт се държахме за ръце, също като хлапета в кино. Когато свърши, отпуснах облегалката си назад и

заспах.

Както често се случва, сънувах пророчески сън за онова, за което не успях да се сетя буден. Искам да кажа, изведнъж ме осени — какво е замислил Халил, къде ще отиде и какво трябва да направим, за да го заловим.

За съжаление, когато се събудих, забравих почти всичко, включително блестящите заключения, до които бях стигнал. Все едно да сънуваш страхотен сексуален сън и когато се събудиш да разбереш, че все още си надървен.

Но аз се отклонявам. Кацнахме в Лос Анджелис в 19:30 и за добро или зло бяхме в Калифорния. Или трябваше да сме тук, или не. Скоро щяхме да научим.

[1] Федерален затвор в едноименния град в Канзас. — Б.пр. ↑

ПЕТА КНИГА

КАЛИФОРНИЯ, В НАШЕ ВРЕМЕ

*Идете и убийте мъжа, когото ще назова.
Когато се върнете, моите ангели отново
ще ви възнесат в рая.*

А ако умрете, пак ще се възнесете там.

Старецът от
планината, пророк от Х в.,
създател на сектата на
хашишините

Двамата слязохме първи и ни посрещна агент от лосанджелиското оперативно бюро на ФБР, който ни откара до полицейския хеликоптер. Излетяхме за Вентура, където и да се намираше тя.

Всичко на земята приличаше на Куинс, освен палмите и планините. Прелетяхме няколко километра над някакъв океан, струва ми се, после продължихме над брега. Слънцето беше точно над океана, но вместо да изгрява като над моя океан, то залязваше. Странно място.

След двайсет и пет минути кацнахме до общинската болница в източната част на Вентура.

Чакаше ни син седан, шофиран от някакъв тип на име Чък, облечен в тъмнокафяви панталони, спортно сако и маратонки. Твърдеше, че бил агент от ФБР, но не приличаше на такъв. Явно беше ФБР калифорнийски вариант. Само че всички те се смятат за еднакви, защото са учили в една и съща школа в Куонтико.

По пътя до офиса Чък ни зададе цял куп въпроси. Предполагам, че във Вентура не се занимаваха с много масови убийства, извършени от международни терористи. Всъщност в самолета Кейт бе споменала, че преди офиса бил затворен и кой знае защо, наскоро пак го били открили.

Намираше се в модерна офис сграда, заобиколена от палми и паркинги. Докато вървахме към входа, се огледах. Във въздуха миришеше на цветя и температурата и влажността бяха страхотни. Слънцето залязваше, но небето все още бе светло.

— Какво прави тук ФБР? — попитах Кейт. — Да не отглеждат авокадо?

— Внимавай какво говориш.

— Естествено. — Представих си тукашните агенти по сини костюми, сандали и без чорапи.

Както и да е, влязохме в сградата, качихме се с асансьора и стигнахме до врата, на която пишеше ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ. Освен това имаше и герб на министерството на

правосъдието, като везните не бяха наклонени на нито една страна. Следваше девизът ВЯРНОСТ, СМЕЛОСТ, ЧЕСТНОСТ. Не можех да споря с него, но казах на Кейт:

— Би трябвало да прибавят и „политическа коректност“.

Този път тя просто не ми обърна внимание и натисна звънеца.

Вратата се отвори и ни посрещна симпатична агентка на име Синди Лопес.

— Нищо ново — съобщи тя. — Трима наши хора са в дома на Уигинс. Преди малко от Лос Анджелис им пратиха подкрепление от още трима. В района има двацет и четирима агенти от двете бюро, местната полиция е предупредена и всички поддържат връзка по радиостанции или мобифони. Продължаваме да се опитваме да открием Елууд Уигинс. В къщата му намерихме документи, според които работи в „Пасифик Карго Сървисис“. Посетихме ги, но те ни съобщиха, че имал полет чак в петък. Обаче споменаха, че понякога в петък си взимал болничен. Пратихме двама агенти на околното летище във Вентура в случай, че се появи там. Освен това наблюдаваме местата, които посещава често. Изглежда, Уигинс е човек със свободен дух и обикаля, където му скимне.

— Тоя тип ми харесва — казах.

Агент Лопес се усмихна и продължи:

— Приятелката му също я няма. Известно е, че двамата обичат да ходят на къмпинг и най-вероятно в момента правят тъкмо това.

— Какво е къмпинг? — попитах аз.

Госпожа Лопес погледна госпожа Мейфилд. Госпожа Мейфилд погледна мен.

— А, например в гората — казах аз. — Палатки и прочее.

— Да.

— Уигинс или приятелката му имат ли мобифони?

— Да. И двамата. Но не отговарят.

Замислих се и реших, че е по-добре да са на къмпинг, отколкото да са мъртви, но че разликата не е много голяма.

— Изглежда, сте свършили сериозна работа — похвалих госпожа Лопес.

— Разбира се. — Тя подаде на Кейт един лист. — От Ню Йорк се обади Джак Кьоних. Помоли да му се обадите. Ще остане там до полунощ нюйоркско време, после ще си е вкъщи.

— Ще му позвъним от дома на Уигинс — казах на Кейт. — Когато имаме какво да му съобщим.

— Ще му позвъним сега — отсече тя.

— Значи искаш да си приказваш тук с Джак, докато Халил е в дома на Уигинс, така ли?

Кейт неохотно кимна и се обърна към Синди Лопес.

— Добре, искаме да отидем в дома на Уигинс.

— Опитваме се да не демонстрираме много присъствието си там.

— Тогава кротко ще седим на дивана — казах аз.

Тя се поколеба.

— Ако отидете, ще ви помолим да останете там поне до ранните утринни часове. Опитваме се да поставим капан, а не да организираме купон.

Искаше ми се да ѝ напомня, че всичко това е моя заслуга, но устоях на изкушението да кажа очевидното. Виждате ли колко бързо могат да ти измъкнат случая изпод носа?

Вечната дипломатка Кейт каза:

— Това е ваша територия и няма да ви се месим.

Кое то трябваше да накара госпожа Лопес да се зачуди защо тогава сме тук. Всичко е заради самолюбието, момиче.

— С госпожа Мейфилд започнахме да работим по случая още от трагедията на „Кенеди“ и искаме да участваме докрай. Когато отидем в дома на Уигинс, няма да ви се пречкаме.

Предполагам, че не ми повярва, но каза:

— Съветвам ви да си сложите бронирани жилетки. Мога да ви дам.

Изпитах желание да се съблека и да покажа на госпожа Лопес, куршумите просто минават през тялото ми, без да ме засягат.

— Благодаря ви, но...

— Благодаря, ще ги вземем — прекъсна ме Кейт и информира госпожа Лопес: — Никога не питай мъж дали иска бронирана жилетка или ръкавици. Просто го накарай да си ги сложи.

Госпожа Лопес разбиращо се усмихна.

Е, сега се почувствах наистина особен, заобиколен от грижовни жени, които знаят какво е най-добре за глупавичкия малък Джони, после си помислих за Асад Халил. Надявах се, че имат жилетки моя размер.

Отидохме в оръжейната им. Вътре имаше какво ли не — пушки, пистолети, зашеметяващи гранати, белезници и така нататък.

— Можете да си облечете жилетките в мъжката и женската съблекалня, ако желаете — предложи ни госпожа Лопес.

Кейт ѝ благодари и агентката излезе.

Свалих си връзката, самото и ризата и ѝ казах:

— Няма да надничам.

Тя си съблече самото и блузата и аз надзърнах. Намерихме подходящи жилетки и си ги сложихме.

— Това е точно като сцена от „Досиетата Х“...

— Престани със скапаните „Досиета Х“.

— Ама не се ли чудиш защо ония двамата още не са се оправили.

— Тя не го обича. Уважава го и той я уважава и не искат да развалят или усложняват връзката си.

— Я повтори.

— Аз лично смятам, че вече би трябвало да се чука.

Излязохме от оръжейната и благодарихме на агент Лопес. Чък, който ни бе взел от хеликоптерната площадка на болницата, ни придружи до паркинга и потеглихме към дома на Елууд Уигинс.

Докато колата се насочваше на запад към левия бряг, през главата ми минаваха много мисли. Бях изминал дълъг път, за да стигна дотук, но пътят на Асад Халил беше още по-дълъг. Историята му започваше от място, наречено Ал Азизия, някъде в Либия. През нощта на 15 април 1986 година в продължение на няколко минути двамата с Чип Уигинс се бяха намирали в една и съща точка от пространството и времето. Сега Асад Халил искаше да му върне визитата и Уигинс не знаеше, че ще си има компания. Или пък вече се бяха срещнали. В такъв случай нито единият нямаше да се появи в дома на Уигинс. Но ако пътищата им още не се бяха пресекли, чудех се кой пръв ще спре на отбивката.

Вечерта се спускаше и вече бяха включили уличното осветление.

Когато приближихме квартала на Уигинс, Чък предупреди по радиостанцията агентите в района, за да не станат нервни и да не започнат да стрелят. После със същата цел се свърза по мобифона си с онези в къщата и аз го помолих:

— Кажете им да сложат кафе.

Той не го направи и по разговора можех да преценя, че феберейците не са въодушевени от неочакваната компания. Майната им. Случаят си беше мой.

Така или иначе, поехме по дългите прави улици на предградието, което според Чък било близо до океана, макар че нито виждах, нито усещах мирис на море. Тук дворовете бяха съвсем малки, а самите къщи представляваха едноетажни квадратни кутийки с пристроени гаражи и червени керемидени покриви, плюс поне една палма на двор. Кварталът не ми изглеждаше скъп, но в Калифорния човек никога не знае, пък и не ми пукаше.

— Тия къщи винаги ли са си били тук — попитах Чък, — или свлачищата са ги смъкнали от планината?

Той се захили.

— Смъкнаха се при последното земетресение, което беше преди горските пожари.

Тоя тип ми харесваше.

За щастие, не забелязах нито един от наблюдаващите района екипи. Още по-хубавото бе, че не мярнах наоколо деца.

— Къщата вдясно — втората след пресечката — посочи ни Чък.

— Искаш да кажеш бялата с червения керемиден покрив и палмата ли?

— Да... ама те всичките... втората от края.

Кейт, която пътуваше на задната седалка, скрита облегалката ми. Нещо като знак, предполагам.

— Ще спра, вие ще слезете и аз ще потегля — каза Чък. — Вратата е отключена.

На влизане в колата бях забелязал, че при отваряне на вратите вътрешната лампичка не свети, както правим и на Източното крайбрежие. Може би тези хора все пак си знаеха работата.

Спряхме, двамата с Кейт бързо слязохме и без да тичаме, се запътихме по разронената бетонна алея. Вдясно от вратата имаше голям прозорец със спуснати щори. В някогашния ми квартал вече всички съседни щяха да са наясно какво става, но тази улица приличаше на сцена от фантастичен филм от петдесетте години, в който всички са загинали от атомна радиация. А може федералните да ги бяха евакуирали.

Отворих вратата и влязохме. Нямаше фоайе и се озовахме в Г-образна дневна и трапезария, осветена от една-единствена слаба настолна лампа. В средата на стаята стояха мъж и жена, облечени в сини панталони и ризи, найлонови якета с надпис ФБР и закачени с щипки служебни карти. На лицата им сияеха широки усмивки и ръцете им бяха приветствено протегнати. Не бе, майтап.

— Аз съм Роджър Флеминг, а това е Ким Рий — каза мъжът.

Госпожа Рий произхождаше от Ориента, сега наречен Източна Азия, и по името ѝ реших, че е корейка. Роджър беше бял като саламурено сирене.

— Предполагам, че знаете нашите имена — отвърнах. — Моето е Кейт.

Флеминг не се усмихна, нито пък агент Рий. Някои хора стават абсолютно сериозни, когато очакват смъртоносна престрелка. Ченгетата са склонни да се майтапят, навярно за да скрият нервността си, но федералните възприемат всичко сериозно, включително, сигурен съм, почивката на плажа.

— Колко време ще останете тук? — попита агент Рий.

— Колкото трябва — заявих аз.

— Нямаме намерение да участваме в самото задържане на заподозрения, ако се появи, освен ако не ви потрѣбваме — каза Кейт. — Тук сме само за да го идентифицираме и да вземем показания, след като го арестувате. Освен това ще го отведем в Ню Йорк или Вашингтон, за да му отправим федерално обвинение.

Нямах точно това предвид, но за пред Флеминг и Рий можехме да минем и за нормални.

Госпожа Мейфилд продължи да излага целите на мисията ни.

— Ако първо пристигне господин Уигинс, ще го разпитаме и ще го помолим да остави жилището си на наше разположение, после някой от нас ще го придружи до друго място. И в двата случая ще останем в къщата, за да чакаме заподозрения, който според нас се е насочил насам.

— Решихме, че е най-добре в къщата да чакат шестима агенти — отвърна госпожа Рий. — Така че ако заподозреният се появи, ще ви помолим да заемете позиция в задната стая, която ще ви покажем.

— Вижте, госпожо Рий и господин Флеминг — намесих се аз, — можем дълго да останем тук и да използваме едни и същи бани и

спални, така че предлагам да престанем с глупостите и да се опитаме да се понасяме. Става ли?

Никакъв отговор. Кейт промени тона си.

— Работим по случая, откакто Асад Халил кацна в Ню Йорк. Видяхме над триста мъртви на борда на самолета, с който пристигна, убит е и агент от нашата група.

И така нататък. Изложи им всичко прекалено любезно, струва ми се, обаче те разбраха посланието и когато Кейт свърши, кимнаха.

Междувременно аз се оглеждах. Мебелировката бе оскъдна и въпреки това безвкусна. Освен това беше мръсно, за което ми се щеше да обвиня федералните, но навярно всъщност отразяваше отношението на господин Уигинс към живота.

Госпожа Рий предложи да ни запознае с колегите си и ние я последвахме в кухнята, докато господин Флеминг зае позиция до задния прозорец и занаднича през щорите. Върхът на модерната техника. Но разбира се, някой от агентите в квартала щеше да ни предупреди, ако някой се приближеше към къщата.

Кухнята бе слабо осветена от флуоресцентна крушка под един от шкафовете, но виждах, че всичко тук датира някъде от средата на петдесетте години. Посрещнаха ни мъж и жена, също облечени с градски десантен екип, състоящ се от тъмни панталони, тъмносини ризи и найлонови якета. Сините им бейзболни шапки бяха на плота. Мъжът седеше на малката кухненска маса и четеше материали по случая, като си светеше с фенерче. Жената стоеше до задната врата и надзърташе през прозорчето.

Госпожа Рий ни представи на господина, чието име, също като моето, беше Хуан, макар че не успях да чуя испанската му фамилия. Господжата бе чернокожа и се казваше Еди. Тя ни махна с ръка, без да прекъсва наблюдението на задния двор.

После се върнахме през дневната и излязохме в малко антре, от което водеха три врати, едната за банята. В по-голямата стая, спалнята, имаше компютър, пред който седеше мъж в костюм и обикаляше из директориите на господин Уигинс, като в същото време поддържаше връзка по радиофона и двата си мобифона. Тук единствената светлина идваше от монитория екран и всички щори бяха спуснати.

Госпожа Рий ни представи и мъжът, който се казваше Том Стокуел, бял, ни информира:

— Аз съм от лосанджелиското бюро и ръководя групата по този случай.

Предполагам, че това изключваше моето участие. Реших да бъда любезен.

— С госпожа Мейфилд сме тук, за да помогнем, без да се намесваме. Как ви звучи това?

— Колко време ще останете? — попита Том.

— Колкото трябва.

— Както би трябвало да знаете — рече Кейт, — заподозреният носи бронирана жилетка и има поне две оръжия, глокове четирийсети калибър, които е взел от двамата агенти на борда на самолета. — Тя му описа подробностите и Том внимателно я изслуша. Накрая Кейт завърши с думите: — Този човек е извънредно опасен и едва ли ще го заловим, без да окаже съпротива. Но разбира се, трябва да го хванем жив.

— Разполагаме с различни несмъртоносни оръжия и устройства — отвърна Том, — например лепилни пушки и мрежи, плюс, разбира се, газ и...

— Моля? — попитах аз. — Какво е лепилна пушка?

— Голямо ръчно устройство, изстрелващо лепило, което мигновено се втвърдява и обездвижва човек.

— Това калифорнийско изобретение ли е?

— Не, господин Кори. Използва се в цялата страна. Имаме също мрежа, която може да се изстрелва.

— Наистина ли? А имате ли истински оръжия?

Той не ми обърна внимание и продължи разясненията си. Прекъснах го.

— Евакуирахте ли квартала?

— Много спорихме по този въпрос, но във Вашингтон се съгласиха, че ще е трудно.

— За кого?

— На първо място, това ще наложи агентите да напуснат прикритията си. Някои хора не са си вкъщи и по-късно може да се върнат, така че операцията ще отнеме цялата нощ. А и местните жители ще бъдат извънредно притеснени, ако се наложи да напуснат домовете си за неопределен срок. Все пак евакуирахме къщите от двете страни и отзад и наши агенти заеха позиции в тях.

С други думи, беше по-важно да се залови Асад Халил, отколкото да се безпокоят, че данъкоплатците могат да попаднат под кръстосан огън. Ако трябва да съм искрен, не бих могъл да твърдя, че не съм съгласен с него.

— Агентите са инструктирани да не се опитват да задържат заподозрения на улицата, освен ако той не усети опасността и не тръгне да бяга — прибави госпожа Рий. — Най-вероятно арестът ще бъде извършен в или около тази къща. Заподозреният сигурно е сам, но носи само два пистолета. Така че, ако не допуснем някаква грешка — не очакваме продължителна престрелка. — Тя ни погледна. — Ако заподозреният се появи, ще блокираме квартала.

Аз лично смятах, че ако телевизорите и стереоуредбите им гърмят достатъчно силно, съседите няма да забележат дори дива престрелка на предната си морава.

— Съгласен съм, каквото и да ни струва това — казах. Но си представих дете с колело, което се появява във възможно най-неподходящия момент. Случва се. Божичко, наистина се случва.

— Предполагам, че агентите навън имат очила за нощно виждане — рече Кейт.

— Разбира се.

Побъбрихме известно време и Кейт случайно информира Том и Ким, че и тя била калифорнийско момиче, и всички се съгласиха, че трябва да действат заедно. Освен мен. Чувствах се малко излишен.

Том спомена, че в предишното жилище на Уигинс в Бърбанк също имало агенти. Местната полиция на двете места била предупредена, но не била помолена за пряко съдействие.

По някое време ми писна да слушам как всичко било покрито и попитах:

— Къде е шестият ви човек?

— В гаража. Там е пълно с боклуци, така че Уигинс не може да прибере колата си вътре, но вратата се отваря автоматично и той може да влезе през междинната врата направо в кухнята. Най-вероятно ще постъпи точно така, тъй като е най-близо до отбивката.

Прозях се. Предполагам, че ми действаше часовата разлика, пък и през последните няколко дни не ми се събираше много сън. Колко беше часът в Ню Йорк? По-късно? По-рано?

Том също ни увери, че правели всички усилия да открият Елууд Уигинс, преди да се е запътил обратно към дома си.

— Халил може да се опита да го пресрещне по пътя — каза той.
— Уигинс има лилав джип „Гранд Чероки“, който не е тук, затова предупредихме да го търсят.

— Каква е колата на приятелката му? — попитах аз.

— Бял форд „Уиндстар“, който е до къщата ѝ в Окснард. Тя също е под наблюдение.

Окснард ли? Така или иначе, какво можех да кажа? Тези хора действаха професионално. Обаче все още ги смятах за кретени.

— Сигурен съм, че са ви информирали за посещенията на Халил при вече покойните пилоти от ескадрилата на Уигинс — обадох се аз — Това показва, че е възможно Халил да разполага с повече информация за Уигинс от нас. Търсил го е повече време. — И за протокола прибавих: — Има голяма вероятност господин Уигинс и господин Халил вече да са се срещнали.

Няколко секунди всички мълчаха, после Том каза:

— Това не променя работата ни тук. Ще чакаме някой да се появи. Халил и Уигинс вече са обявени за издирване, разбира се, че полицията може да ни се обади и да ни съобщи, че са открили единия или и двамата. Уигинс жив, Халил — с белезници.

Не исках да предизвиквам съдбата, но не можех да си представя Халил с белезници.

Том отново седна пред компютъра.

— Опитвам се да откроя някаква следа, която да ни покаже къде би могъл да се намира Уигинс. Проверих имейла му, за да видя дали не се е свързал с някой щатски или национален парк или да е направил резервация за къмпинг, такива неща. Според нас е на къмпинг... — Той замълча, после прибави, предполагавам заради мен: — Това е екскурзия в гората с палатка или каравана.

Заклучих, че госпожа Лопес и Том вече са успели да поговорят насаме.

— Проверихте ли бельото на Уигинс? — попитах го.

Той вдигна глава от компютъра.

— Моля?

— Ако носи боксери среден размер, бих искал да му заема един чифт.

Том се замисли за миг.

— Всички сме си взели чисти дрехи, господин Кори. Навярно някой — от мъжете, искам да кажа — може да ви заеме чифт гащета. Не можете да използвате бельото на господин Уигинс.

— Е, ще го попитам лично, ако се появи.

— Добра идея.

Кейт — трябва да ѝ отдам дължимото — не се преструваше, че не ме познава.

— Бихме искали да видим гаража и останалата част от къщата — каза тя на Ким Рий.

Госпожа Рий ни изведе в антрето и отвори вратата на стая, която гледаше към задния двор. В помещението, което преди навярно бяха използвали за спалня, сега имаше огромен телевизор, аудиоуредба и достатъчно тонколони, за да предизвикат ново земетресение. На пода забелязах шест сака.

— По-късно можете да останете тук — предложи госпожа Рий. — Диванът е разтегателен. Всички ще се редуваме да спим, ако акцията продължи цяла нощ.

Преди си мислех, че най-страшният ми кошмар е семейна вечеря за Деня на благодарността, обаче сега бях попаднал в капан в малка къща с агенти от ФБР.

Госпожа Рий отвори вратата и на малката баня, което ме накара да се зачудя дали не е работила като агент на недвижими имоти. Направи ми впечатление, че в жилището липсват каквито и да било военни отличия, и това ми подсказа, че Елууд Уигинс не желае да си спомня за военната си служба. А може просто да беше изгубил всичко, което отговаряше на психологическия му профил. Или пък бяхме сбъркали къщата. Нямаше да е за пръв път федералните да не улучат адреса. Помислих си дали да не спомена последната възможност на госпожа Рий, но щяха да се обидят.

Както и да е, върнахме се в кухнята и Ким отвори вратата, водеща към претъпкания с боклуци гараж. На сгъваем стол зад натрупани кашони седеше загорял русокос младеж, очевидно младшият агент — четеше вестник на светлината на флуоресцентна крушка. Той се изправи и госпожа Рий му даде знак да седне на мястото си, за да не се вижда, ако вратата на гаража внезапно се отвори автоматично.

— Това е Скот, който сам прояви желание да остане тук — каза тя и за пръв път ни се усмихна.

Скот, който изглеждаше като току-що слязъл от сърф, ни се ухили и махна с ръка.

— Хм, глей сега, пич, дръж се — нали загряваш? — казах аз.

Всъщност не го казах, обаче ми се щеше. Скот беше колкото мен на ръст, ама не приличаше на човек, който носи боксерки.

Госпожа Рий затвори вратата и останахме в кухнята с Еди и Хуан.

— Донесохме малко замразена и консервирана храна, за да не се налага никой да излиза, ако операцията се проточи — информира ни Ким и подчертано прибави: — Ще стигне за шест дни за шестима души.

Внезапно си представих агенти, които след свършването на храната се превръщат в канибали, но не споделих тази мисъл. Вече стъпвах по тънък лед или там калифорнийския му еквивалент.

— След като имаме да храним още две усти, хайде да поръчаме пица — каза Хуан. — Умирам за пица.

Реших, че Хуан е готин пич. За съжаление, бе доста по-едър от мен и също едва ли носеше боксерки.

— Готвя страхотни макарони със сирене на микровълнова фурна — каза ми Еди.

Всички се захилихме. Тая работа смърдеше. Но до този момент нещата се развиваха много по-добре, отколкото можех да очаквам преди едно денонощие. Асад Халил ни беше в кърпа вързан. Нали така? Какво можеше да се обърка? Не питайте.

Но ако Уигинс още бе жив, поне имаше голяма вероятност да не се присъедини към колегите си.

Кейт каза, че отивала да се обади на Джак Кьоних, и ме покани да се уединим в задната стая. Отклоних предложението и тя излезе. Останах да си приказвам с Еди и Хуан в кухнята.

След петнайсетина минути Кейт се появи и ме информира:

— Джак те поздравява за добрата детективска работа. Желает ни успех.

— Много мило. Пита ли го как е било във Франкфурт?

— Не сме обсъждали този въпрос.

— Къде е Тед Наш?

— На кой му пука? — Тя погледна колегите ни и тихо прибави:
— Не се вманиачавай по маловажни неща.

— Просто исках да му натрия носа. Нищо повече.

Кейт не ми обърна внимание.

— Джак каза да му се обадим, ако се случи нещо, разбира се. Наредено ни е да отведем Халил жив или мъртъв в Ню Йорк, не във Вашингтон. Това е невероятен успех.

— Пилците се броят наесен.

Тя за пореден път пропусна репликата ми покрай ушите си.

— В момента Джак работи с местните полицейски управления, за да създадат ясна картина за движението на Асад Халил, убийствата му и вероятните му съучастници.

— Добре. Така ще има достатъчно работа, за да не ми виси над главата.

— Така му казах и аз.

Мисля, че госпожа Мейфилд ме поднасяше. Така или иначе, не искахме повече да забавляваме колегите си, затова прекратихме разговора.

Еди ни предложи кафе и четиримата с Кейт, Ким и Еди седнахме на масичката, докато Хуан пазеше на задната врата. Всички много се интересуваха от случилите се от събота насам събития и ни разпитваха за подробностите, които не бяха споменати във вестниците и в служебните доклади. Бяха любопитни какво е настроението на Федерал Плаза 26, какво казват шефовете във Вашингтон и прочее. Хората от правоохранителната система, реших аз, бяха еднакви и въпреки първоначалната си любезно прикрита враждебност започнахме отлично да се разбираме. Помислих си дали да не ги поведя в хор с „Пътят за Вентура“ или „Идвам, Калифорния“, обаче не исках да прекалявам. Другите явно знаеха, че съм бивше ченге, затова предположих, че са ги предупредили, ако това е точната дума, или просто сами се бяха досетили.

Всичко изглеждаше мирно и тихо, но знаехме, че иззвъняването на телефон може рязко да промени положението и да вледени кръвта във вените ни. Преживявал го бях, както и останалите в къщата, и може би даже го чаках, защото не мислех за хубавата си безопасна аудитория в „Джон Джей“. Мислех за Асад Халил и почти усещах

присъствието му. Всъщност представях си как кълца с брадва полковник Хамбрехт и убива децата в Брюксел.

Изтече около час и петимата агенти се редуваха да стоят на пост. С Кейт предложихме също да участваме, но те, изглежда, искаха да си стоим в кухнята.

Сега на масата седеше Скот и ме разпитваше за Ню Йорк. Опитах се да го убедя, че хората ходят на сърф на Ист Ривър, и всички се разхилиха. Изкушавах се да разкажа вица за министърката на правосъдието, но можеха нещо да се засегнат.

Така или иначе, проявих скромност по отношение на приноса си в разследването, едва споменах, че именно аз съм открил какви са намеренията на Асад Халил, и прескочих блестящата си проява на проникателност с идентифицирането на пилотите.

Лицата на всички помръкнаха при мисълта, че много хора, вярно служили на страната си, са били убити от чужд агент. Не биваше да се случват такива неща.

Малко преди 21:00 някъде в къщата иззвъня телефон и разговорите замлъкнаха.

След секунди в кухнята влезе Том.

— Из квартала обикаля син бус на фирма за доставки. Вътре е само шофьорът. Момчетата с очилата за нощно виждане казват, че отговарял на описанието на заподозрения. Всички да заемат позициите си.

Вече бяхме станали. Том се обърна към нас с Кейт.

— Идете в стаята с телевизора. — И бързо излезе от кухнята.

Ким Рий отиде в гаража, където в момента дежуреше Роджър Флеминг. Остави вратата отворена и видях, че Роджър е приклепнал зад кашоните с насочен напред пистолет. Ким също извади патлака си и застана до електрическото табло край вратата на гаража. Хуан пазеше задния изход.

С Кейт отидохме в дневната. Том и Еди стояха от двете страни на входа. Скот надничаше през шпионката. Не можех да не забележа, че е само по широки бански гащета, от които стърчеше дръжката на глок. Предположих, че това е калифорнийският вариант на дегизировка. Във всеки случай, отдадох му дължимото, че не носи бронирана жилетка.

Том ни видя и пак ни предложи да се оттеглим в стаята с телевизора, но бързо разбра, че не сме изминали хиляда и петстотин

километра да гледаме телевизия, докато те арестуват заподозрения.

— Прикрийте се ей там — каза ни той.

Кейт застана до Том, който беше вляво от вратата, и извади оръжието си. Аз отидох при Еди, който бе заел позицията между касата и дясната стена на дневната. Вратата щеше да се отвори навътре към нас и щеше да ни скрие. Имаше достатъчно извадени пистолети, така че оставих глока си в кобура. Погледнах Кейт, която ми се усмихна и ми намигна. Сърцето ми туптеше, но боя се, не за Кейт Мейфилд.

Том притискаше мобифон към ухото си и слушаше. После ни съобщи:

— Бусът намалява скоростта на няколко къщи оттук...

— Виждам го — рече Скот. — Спира отпред.

В стаята можеше да се чуе дишането ни и въпреки подкрепленията, цялата супермодерна техника и бронираните жилетки, нищо не може да се сравнява с момента, в който очакваш да се изправиш пред въоръжен убиец.

Скот спокойно каза:

— От буса слиза човек... откъм улицата, не го виждам... заобикаля отзад... отваря вратите... вади пакет... идва насам... отговаря на описанието... висок, от Средния изток... носи дънки и риза с тъмна яка... държи малък пакет в ръка... оглежда се...

Том говореше нещо по мобифона, после го прибра в джоба си.

— Всички знаете какво да правите — прошепна ни той.

Всъщност бях пропуснал тая репетиция.

— Имайте предвид — предупреди ни Том, — че може да е невинен доставчик...

Зачудих се какво се е случило с лепилната пушка. Усетих, че по лицето ми избива пот.

Позвъни се. Скот изчака около пет секунди, после отвори. Преди вратата да запречи полезрението ми, видях агента да се усмихва.

— Нещо за мен ли?

— Господин Уигинс? — попита мъжки глас с чужд акцент.

— Не — отвърна Скот. — Аз само се грижа за къщата. Да се разпиша ли за пратката?

— Кога ще се върне господин Уигинс?

— В четвъртък. Или в петък. Мога да се разпиша. Няма проблем.

— Добре. Разпишете се тук.

— Тази химикалка не пише. Влез вътре.

Скот отстъпи назад и не можех да не си помисля, че ако наистина се грижеше за къщата, скоро щеше да е мъртъв и да се вмирисва в задната стая, докато Асад Халил чака господин Уигинс да се прибере.

Високият смугъл господин влезе в дневната и Еди изрита вратата. Въпреки че не бях участвал в репетицията, знаех какво ще се случи. Скот сграбчи мъжа за ризата и го дръпна към нас.

След около четири секунди нашият гост се озова проснат по очи на пода. аз седнах върху краката му, Еди стъпи на шията му, а Том и Скот му слагаха белезниците.

Кейт отвори вратата и даде знак с палци нагоре на онези, които наблюдаваха къщата с бинокъл, после се затича по алеята към буса. аз я последвах.

Претърсихме го, но вътре нямаше никого. На пода лежаха няколко пакета. Кейт откри на предната седалка клетъчен телефон и го взе.

Изневиделица се появиха коли, които рязко спряха пред къщата. От тях точно като на кино наизскачаха агенти, макар че не виждах нужда да бързат.

— Закопчавме го — съобщи им Кейт.

Вратата на гаража се отвори и на моравата се появиха Роджър и Ким. Наоколо все още нямаше съседни. Хрумна ми нелюбезната мисъл, че ако наистина снимахме филм, нямаше да сме в състояние да държим тълпите, желаещи да се включат като статисти.

Така или иначе, както изискваше стандартната оперативна процедура, агентите се върнаха в колите си и изчезнаха, за да възобновят наблюдението си на къщата и да не изплашат вероятните съучастници и господин Уигинс, ако той се прибереше.

С Кейт влязохме при пленника. Еди, Том и Скот го претърсваха.

Погледнах го и не се изненадах особено, че не е Асад Халил.

48.

С Кейт се спогледахме, после се обърнахме към другите. Никой не беше много весел.

— Чист е — съобщи Еди.

Мъжът цивреше и по лицето му се стичаха сълзи. Ако някой все още си бе мислил, че това е Халил, цивренето окончателно разсейваше съмненията.

Роджър и Ким дойдоха в дневната и Ким каза, че отивала да предаде по радиостанцията на хората ни да продължат наблюдението.

Скот взе портфейла на мъжа, отвори го и попита:

— Как се казваш?

Пленникът се опита да се овладее и хлипането му прозвуча като смесица от изхрачване и сополивене.

Скот извади шофьорската му книжка и повтори:

— Как се казваш?

— Азим Рахман.

— Къде живееш?

Мъжът даде лосанджелиски адрес.

— Кога си роден?

И така нататък. Всички отговори бяха верни, което наведе пленника на мисълта, че ще го пратят да си върви по пътя. Грешка. Том започна да го разпитва за други неща, като например:

— Какво правиш тук?

— Моля ви, господине, дойдох да доставя пратка.

Роджър разгледа малкия пакет, но не го отвори, разбира се, защото можеше да съдържа бомба.

— Какво има вътре? — попита той.

— Не знам, господине.

Роджър се обърна към нас.

— Няма обратен адрес. Ще го оставя отзад и ще повикам сапъорски екип. — Той излезе и всички се поободрихме.

В дневната се появи Хуан. Азим Рахман навярно вече се чудеше защо всички тия типове с феберейски якета висят в къщата на

господин Уигинс. Но може и да знаеше причината.

Погледнах Том и видях, че е загрижен. Да се държиш така с гражданин, местен или натурализиран, не беше добре за кариерата, да не споменавам за имиджа на ФБР. Напоследък не бе за предпочитане да се държиш така дори с незаконен имигрант. Искам да кажа, че всички сме граждани на света. Нали така? Сякаш прочел мислите ми, Том попита:

— Американски гражданин ли си?

— Да, господине. Положих клетва.

— Браво.

Том му зададе куп въпроси за квартала му в Западен Холивуд, на които Рахман явно отговори успешно. Оказа се, че дори знае кой е губернатор на Калифорния, което ме накара да заподозра, че е шпионин. Но после не успя да каже кой е неговият представител в Конгреса и заключих, че е обикновен гражданин.

Пак погледнах Кейт и тя поклати глава. В момента се чувствах адски скапано, както и всички останали. Защо нещата не вървяха според плана? А и на чия страна беше Господ?

Еди набра домашния номер, който ѝ даде господин Рахман, и потвърди, че телефонният секретар отговорил: „Домът на Рахман“. Гласът звучал като на мъжа на пода, въпреки настоящото му емоционално състояние.

Тя обаче установи, че телефонният номер на службата за бързи доставки не работи. Аз отбелязах, че боята на буса изглежда нова. Всички погледнахме Азим Рахман.

Той разбра, че пак е на топа на устата, и поясни:

— Съвсем наскоро започнах тази работа. Преди около месец...

— Значи си написал номера на вратата с надеждата, че телефонната компания ще ти го даде, така ли? — попита Еди. — Толкова ли глупави ти изглеждате?

Не можех да си представя как изглеждаме на господин Рахман от сегашната му перспектива. Перспективата се определя от положението ти и когато си на пода с белезници, заобиколен от въоръжени хора, гледната ти точка се различава от тази на типовете с патлаците. Господин Рахман не се отказа от своята версия, която общо взето изглеждаше правдоподобна, освен тая глупост с телефонния номер.

По всичко личеше, че сме пипнали честен имигрант, устремен към американската мечта, и че сме проснали нещастното копеле на пода с червена цицина на челото поради единствената причина, че е от Средния изток. Голям срам.

Господин Рахман започваше да идва на себе си.

— Бих искал да повикам адвоката си, моля — рече той.

Опа! Вълшебните думички. Ако заподозреният не пропее първите пет-десет минути, когато е в шок, така да се каже, никога да не проговори. Моите колеги не бяха действали достатъчно бързо.

— Освен мен тук всички са прависти — казах аз. — Говори с тях.

— Искам да повикам собствения си адвокат.

Не му обърнах внимание.

— Откъде си?

— От Западен Холивуд.

Усмигнах се и го посъветвах:

— Не се ебавай с мен, Азим. Откъде си?

Той се прокашля.

— От Либия.

Никой не каза нищо, но всички се спогледахме и Азим забеляза, че интересът ни към него се е възобновил.

— Откъде взе този пакет? — попитах го.

Той упражни правото си да не отговори.

Хуан се върна от буса и съобщи:

— Ония пакети май са вятър работа. Всички са увити в еднаква кафява хартия, с една и съща лепенка и дори са надписани с един и същ почерк. — Той погледна Азим Рахман. — Какви си ги сговнил?

— Господине?

Всички пак започнахме да заплашваме бедния господин Рахман със затвор, следван от депортиране, а Хуан дори му предложи ритник в ташаците, който либиецът отклони.

Господин Рахман даваше противоречиви отговори и навярно вече имахме достатъчно основания да го арестуваме официално. Виждах, че Том е склонен да го направи. Арестът означаваше прочитане на правата, адвокати и така нататък и беше настъпил моментът да действаме според закона — всъщност бе минал преди няколко минути.

Тъй като не се интересува толкова много от федерални процедури и от кариерата си обаче, Джон Кори можеше да си позволи някои свободи. Ако този тип беше свързан с Асад Халил, наистина щеше да е полезно да го научим. Незабавно.

След като изслушах достатъчно глупости, помогнах на господи Рахман да легне по гръб и го възседнах, за да съм сигурен, че ще привлече вниманието му. Той извърна лицето си настрани и аз казах:

— Погледни ме. В очите.

Либиецът се подчини и очите ни се срещнаха.

— Кой те прати тук?

Никакъв отговор.

— Ако ни кажеш кой те е пратил тук и къде е сега, ще те освободим, ако не ни кажеш бързо, ще те залея с бензин и ще те запаля. — Това, разбира се, бе физическа заплаха, но само като фразеологичен израз, който не биваше да се възприема буквално. — Кой те прати тук?

Господин Рахман мълчеше.

Перафразирах въпроса си под формата на предложение.

— Мисля, че трябва да ми кажеш кой те е пратил и къде е сега.

Трябва да спомена, че бях извадил глока си и кой знае защо, господин Рахман беше захапал дулото му.

Либиецът изглеждаше достатъчно ужасен. Федералните агенти в стаята, включително Кейт, вече се бяха отдръпнали и гледаха настрани.

— Ще ти гръмна скапания мозък, ако не отговориш на въпроса ми — информирах господин Рахман.

Очите му се разшириха и той започна да проумява, че между мен и другите има разлика. Не бе сигурен каква точно, но за да му помогна напълно да я разбере, аз забих коляно в ташаците му.

Арабинът изпъшка.

Проблемът е, че за да започнеш по този начин, трябва да си убеден, че човекът, чиито права нарушаваш, знае отговорите на зададените му въпроси и ще ти ги каже. Иначе, макар да бях на временен договор, щяха да ми разпорят гъза. Сръгах го пак, за да го окуража да сподели информацията си с мен.

Някои от колегите ми напуснаха стаята. Само Еди, Том и Кейт останаха да свидетелстват, че господин Рахман доброволно е съдействал и прочее.

— Виж, задник такъв — казах му, — можеш да излежиш остатъка от живота си в затвора, а може да те пратят и в газовата камера, като съучастник в убийство. Ясно ли ти е?

Той вече не смучеше дулото на пистолета ми, но все още отказваше да проговори.

Не обичам да оставям следи, затова натъпках носната си кърпичка в гърлото му и стиснах с пръсти ноздрите му. Изглежда, не можеше да диша през ушите и започна да се мята в опит да отхвърли моите деветдесет килограма от гърдите си.

Чух, че Том се прокашля.

Оставих господин Рахман малко да посинее, после му отпуших носа. Той си пое дъх навреме, за да отнесе още едно коляно в ташаците.

Наистина ми се искаше Гейб да е тук, за да ме наставлява, само че него го нямаше и не ми оставаше много време да се занимавам с този тип, затова пак стиснах ноздрите му.

Без да навлизам в повече подробности, господин Азим Рахман видя преимуществата на доброволното съдействие и прояви готовността си да сътрудничи. Извадих кърпичката си от устата му, помогнах му да седне и за пореден път го попитах:

— Кой те прати тук?

Той се разхлипа и разбрах, че наистина води вътрешна борба. Напомних му:

— Можем да ти помогнем. Можем да ти спасим живота. Ако не ми отговориш, ще те върна в скапания бус, за да отидеш при своя приятел и да обясниш нещата на него. Искаш ли? Искаш ли да отидеш? Ще те пусна.

Изглежда, че не искаше, затова пак го попитах:

— Кой те прати? Писна ми да ти задавам един и същ въпрос. Отговори ми!

Господин Рахим похълца още малко, пое си дъх, прокашля се и отвърна с едва доловим глас:

— Не знам как се казва... той... познавам го само като господин Пърлман, но...

— Пърлман ли? Евреин?

— Да... но не е евреин... говори на моя език...

Кейт вече държеше снимка в ръка и я тикна пред очите му. Господин Рахман дълго я гледа, после кимна.

Voilà! Нямаше да ме пратят в пандиза.

— Така ли изглежда сега? — попитах го.

Той поклати глава.

— Носи очила... има мустаци... косата му е сива...

— Къде е?

— Не знам. Не знам...

— Добре, Азим, кога и къде го видя за последен път?

— Аз... посрещнах го на летището...

— На кое летище?

— В Санта Моника.

— Със самолет ли е пристигнал?

— Не знам.

— По кое време го посрещна?

— Рано... в шест сутринта...

След като вече бяхме свършили с грубата част и свидетелят оказваше съдействие, в стаята се бяха върнали и шестимата агенти от ФБР и стояха зад господин Рахман, за да не го притесняват.

Тъй като бях осигурил доверието му, аз бях човекът, който щеше му задава повечето въпроси.

— Къде го отведе?

— Ами... отведох го... той искаше да отидем... и отидохме...

— Къде?

— Обикаляхме по крайбрежния път...

— Защо?

— Не знам...

— Колко време обикаляхте? Къде отидохте?

— Никъде... обикаляхме... около час или повече, после се върнахме тук и открихме отворен търговски център...

— Търговски център ли? Кой търговски център?

Господин Рахман отвърна, че не знаел, защото не бил оттук. Но Ким, която работеше във Вентура, го разпозна по описанието на либиеца и бързо излезе от стаята, за да свика войските. Обаче аз не се съмнявах, че Асад Халил не е кибичил цял ден в търговския център.

Върнах се на въпроса за летището.

— С буса ли го посрещна?

— Да.

— На главния терминал ли?

— Не... от отсрещната страна. В кафенето...

По-нататък се изясни, че господин Рахман чакал господин Халил в частния сектор на летището в Санта Моника, което ме наведе на мисълта, че престъпникът е пристигнал с чартърен самолет. Логично.

После, тъй като до вечерта нямало какво да правят, двамата либийски господа се разходили до океана и се върнали във Вентура, където господин Халил изразил желание да отиде на пазар, навярно за да похапне нещо и да си купи сувенири.

— Как беше облечен? — попитах Рахман.

— С костюм и връзка.

— Цвят.

— Тъмносив костюм.

— Носеше ли нещо? Багаж?

— Само сак, господине, от който се избави по пътя. Откарах го в един каньон.

Огледах се наоколо.

— Какво е каньон?

Том ми обясни. Звучеше ми тъпо. Обратно към Азим Рахман.

— Можеш ли да откриеш този каньон?

— Аз... не знам... сигурно... през деня... ще опитам...

— Сто на сто. Даде ли му нещо? Имаше ли пакет за него?

— Да, господине. Два. Но не знам какво е имало вътре.

Е, също като мен, всички в стаята навярно бяха изкарали общия курс по науката, наречена „пакетология“, затова попитах господин Рахман:

— Какви бяха пакетите — тежест, големина и така нататък?

Той описа обикновен кашон с големината на микровълнова фурна, само че бил лек, което ни наведе на мисълта, че може да е съдържал дрехи и документи. Пакетология.

Вторият бе по-интересен и страшен. Бил продълговат и тесен, тежък. Вътре определено нямаше вратовръзка.

Спогледахме се. Даже Азим Рахман знаеше какво е имало в този пакет.

Отново насочих вниманието си към свидетеля.

— Той освободи ли се от пакетите, или още са у него?

— Задържа ги.

За миг се замислих и заключих, че Асад Халил се е наконтил с нови дрехи, има нови лични документи и снайперистка пушка, разглобена в невинна наглед чанта.

— За да провериш дали господин Уигинс си е вкъщи ли те прати онзи човек?

— Да.

— Предполагам, разбираш, че това е Асад Халил, който уби пътниците на самолета в Ню Йорк.

Господин Рахман заяви, че не бил направил тази връзка, затова му обясних:

— Ако помагаш на този престъпник, ще бъдеш застрелян, обесен, изпържен на електрически стол, усмъртен с отровна инжекция или в газова камера. А може и да ти отсечем главата. Ясно ли ти е.

Стори ми се, че ще припадне. Продължих:

— Но ако ни помогнеш да заловим Асад Халил, ще получиш награда от един милион долара. — Малко вероятно. — Чул си по телевизията, нали?

Той ентусиазирано кимна и издаде факта, че е знаел кой е пътникът му.

— Е, господин Рахман, престани да се туткаш. Искam пълното ти съдействие.

— Разбира се, господине.

— Добре. Кой те нае да посрещнеш този човек на летището?

Либиецът се прокашля.

— Не знам... наистина, не знам... — Последва заплетено обяснение за загадъчен мъж, който преди около две седмици го заговорил на бензиностанцията в Холивуд. Оказа се, че господин Рахман всъщност работел там. Та човекът го помолил да помогне на техен сънародник и му предложил десет хиляди долара, десет процента в аванс, деветдесет процента накрая и така нататък. Класическо вербуване отстрана на разузнавач на някой нещастен хуй, който се нуждае от пари и има роднини в предишната си родина. Задънена улица, тъй като господин Рахман никога повече нямаше да го види, за да получи своите девет бона.

— Тези хора са щели да те убият — казах му аз. — Знаеш прекалено много. Разбираш ли?

Разбираше.

— Избрали са те от другите либийци, защото приличаш на Асад Халил, и са те пратили тук, за да видят дали го очаква капан. А не само за да провериш дали Уигинс си е вкъщи. Ясно ли ти е?

Той кимна.

— А я се погледни сега. Убеден ли си, че тези хора са ти приятели?

Либиецът поклати глава. Нещастното копеле изглеждаше ужасно. Стана ми съвестно, че съм забил колене в ташаците му и почти го задушавам. Но сам си го беше изпросил.

— Добре, а сега най-важният въпрос. Животът ти зависи от отговора. Кога, къде и как трябва да се свържеш с Асад Халил?

Той дълбоко си пое дъх.

— Трябва да му се обадя.

— Добре. Да му се обадим. Кой е номерът?

Азим Рахман продиктува цифрите и Том отбеляза:

— Това е клетъчен телефон.

— Да, аз му го дадох — потвърди господин Рахман. — Наредиха ми да купя два клетъчни телефона... другият е в колата.

Кейт бе взела мобифона, който имаше опция да идентифицира номера на абоната. Предположих, че същото се отнася за телефона на Асад Халил.

— Коя е телефонната компания на тези мобифони? — попитах либиеца. Той се замисли за миг.

— „Некстел“.

— Сигурен ли си?

— Да. Казаха ми да използвам „Некстел“.

Погледнах Том и той поклати глава, което означаваше, че не може да проследи разговор на „Некстел“. Всъщност беше трудно да се проследи всеки разговор по клетъчен телефон, макар че на Федерал Плаза 26 и Полис Плаза 1 разполагахме с едни устройства, които поне можеха да ти посочат общото местоположение, ако компанията бе „АТ&Т“ или „Бел Атлантик“. Приятелите на господин Рахман очевидно не бяха обърнали внимание на примамките и обещанията на големите оператори и се бяха възползвали от услугите на малка фирма, номер, известен в бранша като „прееби федералните“. Тези хора не бяха толкова тъпи, колкото някои техни сънародници.

Беше време да променя отношението към господин Рахман, затова Том му свали белезниците. Либиецът разтри китките си и ние му помогнахме да се изправи. Настанихме го на хубаво кресло и Ким отиде в кухнята да му донесе кафе.

Бяхме малко по-оптимистично настроени, макар почти да нямаше вероятност Азим Рахман да баламоса Асад Халил, че в дома на Уигинс всичко е наред. Обаче човек никога не знае. Може да се върже даже интелигентен тип като него, ако е вманиачен по някаква цел, например да убие някого.

Ким се върна с кафето и господин Рахман отпи една глътка. Добре, край на почивката.

— Погледни ме, Азим — казах на нашия федерален свидетел. — Уговорихте ли се за някаква кодова дума, с която да му дадеш да разбере, че има опасност?

На лицето му се изписа такова изражение, все едно бях тайната на вселената.

— Да. Така е. Ако съм... както съм сега... трябва да вметна разговора думата „Вентура“. — Той ни даде пример с изречен както правехме едно време в училище: — Господин Пърлман, доставих пратката във Вентура.

— Добре, внимавай да не споменаващ тази дума, иначе ще се наложи да те убия.

Либиецът енергично кимна.

Еди отиде в кухнята да вдигне слушалката на телефона, всички изключиха мобифоните си и ако в къщата имаше куче, някой щеше да го изведе на разходка.

Погледнах си часовника и видях, че господин Рахман е тук от двайсетина минути, което не бе достатъчно, за да събуди подозренията на Халил.

— Кога трябва да се обадиш? — попитах го.

— Уговорихме се да доставя пратката в девет часа, после да обикалям с буса десет минути и да му позвъня.

— Добре, кажи му, че си обикалял из квартала, докато намериш адреса. Дълбоко си поеми дъх, отпусни се и си мисли за хубави неща.

Господин Рахман потъна в медитация.

— Гледаш ли „Досиетата Х“? — попитах го.

— Стори ми се, че чувам Кейт да изпъшква.

Той се усмихна.

— Да, гледам ги.

— Добре. Скъли и Мълдър работят във ФБР. Също като нас. Харесваш ли Скъли и Мълдър?

— Да.

— Те са добри хора. Нали така? И ние сме добри хора. — Либиецът прояви достатъчно любезност, за да не повдига въпроса, че съм го ритал в ташаците. Стига да не го забравеше.

— И ще се погрижим да се преместиш да живееш на някое хубаво място — уверих го аз. — Мога да те измъкна от Калифорния. Женен ли си?

— Да.

— Деца?

— Пет.

Зарадвах се, че си е осигурил потомство, преди да се срещне с мен.

— Чувал си за програмата за защита на свидетелите, нали?

— Да.

— И ще получиш малко пари. Знаеш го, нали?

— Да.

— Добре. Трябва ли да се срещнеш с онзи човек, след като се чуете по телефона?

— Да.

— Чудесно. Къде?

— Където каже той.

— Ясно. Уговорете се за мястото на срещата. Разбра ли?

Не получих ентусиазиран отговор и го попитах:

— Щом е трябвало само да дойдеш и да провериш дали Уигинс си е вкъщи и дали полицията не е поставила капан, защо Халил иска да се срещнете пак?

Господин Рахман нямаше представа и аз му обясних.

— Защото иска да те убие, Азим. Знаеш прекалено много. Разбираш ли?

Господин Рахман мъчително преглътна и кимна. Имах добра новина за него.

— Този човек ще бъде заловен и повече няма да те безпокои. Ако ни помогнеш, ще те заведем на обяд в Белия дом и ще се запознаеш с

президента. После ще ти дадем парите. Става ли?

— Става.

Отведох Том настрани и тихо го попитах:

— Някой тук знае ли арабски?

Той поклати глава.

— Във Вентура никога не е имало нужда от такъв агент. Хуан обаче знае испански.

— Почти същото. — Върнах се при Рахман. — Добре, набери номера. Разговаряй на английски. Но ако не можеш, моят приятел Хуан разбира малко арабски, така че внимавай в картинката. Набирай.

Азим Рахман дълбоко си пое дъх и пак се прокашля.

— Трябва да изпуша една цигара.

Мамка му! Чух няколко изпъшквания.

— Някой да има цигари? — попитах.

— Аз си имам — каза либиецът.

— Не можеш да пушиш от своите, приятел — осведомих го.

— Защо да не...

— Защото може да са отровни. Нали си гледал „Досиетата Х“.

— Отровни ли? Не са отровни.

— Разбира се, че са. Забрави за цигарите.

— Трябва да изпуша една цигара. Моля ви.

Познавам това усещане. Обърнах се към Том.

— Ще изпуша една от неговите.

Той извади цигарите на Азим — не бяха „Кемъл“ — и прояви необичайна смелост, като захапа една от тях и щракна със запалка.

— Ако са отровни и ми стане нещо — каза Том на арабина, — моите приятели ще...

— Ще те нарежем на парчета с ножове и ще нахраним с теб кучетата — подсказах му аз.

Азим ме погледна.

— Моля ви. Искam само една цигара.

Том запали, дръпна, закашля се, не умря и подаде цигарата на Азим, който я изпуши до средата, без да се строполи на пода.

— Добре, приятел — казах аз. — Време е да се обадиш. Говори на английски.

— Не знам дали ще мога. — Докато набираше, Рахман отново дръпна от цигарата и изтръска пепелта в чашата си. — Ще опитам.

— Направи всичко възможно. И гледай да разбереш къде трябва да се срещнете.

Всички чухме как телефонът започва да звъни, после либиецът каза:

— Таненбаум се обажда.

Таненбаум ли?

— Извинете, че се забавих.

Рахман се заслуша и внезапно изражението му се промени. Той погледна към нас и каза нещо. Нямам представа какво, защото бе на арабски.

Азим продължи на родния си език, като безпомощно свиваше рамене. Обаче Хуан беше печен и се престори, че го слуша, като кимаше и дори ми шепнеше разни неща на ухото. Например:

— Какво казва, мамка му?

Срещнах погледа на господин Рахман, промълвих думата „Вентура“ и прокарах показалец по гърлото си, което и на английски, и на арабски означава едно и също.

Въпреки пропуските в познанията ни всички разбрахме, че господин Халил поставя господин Рахман на мястото му. Нашият свидетел започна да се поти. Накрая притисна мобифона към гърдите си и просто каза:

— Искане да приказва с новите ми приятели.

Никой не отговори.

Господин Рахман изглеждаше извънредно нещастен.

— Съжалявам. Опитах се. Този човек е прекалено умен. Помоли да натисна клаксона на буса. Той знае. Не съм му казал. Моля ви. Не искам да говоря с него.

Взех мобифона от ръката му, обадих се на Асад Халил и мило казах:

— Ало? Господин Халил?

Отвърна ми дълбок глас.

— Да. А вие кой сте?

Не е здравословно да съобщаваши името си на терористи.

— Приятел на господин Уигинс.

— Нима? А къде е господин Уигинс?

— Наблизо. А вие къде сте, господине?

Той се засмя. Ха, ха.

— И аз съм наблизо.

Бях усилил звука и държах мобифона на разстояние от ухото си. Към мен се бяха наклонили седем глави. Всички се интересувахме какво има да ни каже Асад Халил, но в същото време се вслушвахме за звуци, които да издадат къде се намира.

— Защо не дойдете в дома на господин Уигинс? Бихте могли да го почакате тук.

— Навярно ще го почакам другаде.

Този тип беше хитър. Не исках да го изпусна, затова устоях на изкушението да го нарека ебач на камили. Усетих, че сърцето ми се е разтуптяло, и си поех дъх.

— Ало? Чувате ли ме?

— Да — отвърнах. — Искате ли да ми кажете нещо?

— Възможно е. Но не зная кой сте.

— Аз съм от Федералното бюро за разследване.

Мълчание, после:

— Имате ли си име?

— Джон. Какво искате да ми кажете?

— Какво искате да знаете, Джон?

— Ами, струва ми се, че знам почти всичко. И точно затова съм тук. Нали така?

Той се засмя. Не обичам, когато боклуците ми се хият.

— Ще ви кажа някои неща, които може и да не знаете.

— Добре.

— Както ви е известно, казвам се Асад, от рода Халил. Някога имах баща, майка, двама братя и две сестри. — После ми изреди имената им и още някои подробности за семейството си, като завърши с думите: — Сега всички те са мъртви.

Халил продължи да говори за нощта на 15 април 1986-та, като че ли споменът все още бе жив пред очите му, както предполагах и беше. Накрая каза:

— Американците убиха цялото ми семейство.

Погледнах Кейт и си кимнахме. Бяхме се досетили за това, макар, че вече нямаше значение. Отвърнах му:

— Съчувствам ви и...

— Нямам нужда от вашето съчувствие. Цял живот съм мечтал да отмъстя за семейството и страната си.

Разговорът щеше да е труден, тъй като няхахме почти нищо общо, но исках да го задържа на телефона, затова използвах методите, които знам от курса по водене на преговори с похитители.

— Разбирам ви. Може би сега е моментът да разкажете на света своята история.

— Не още. Историята още не е приключила.

— Ясно. Е, когато приключи, сигурен съм, че ще искате да ни разкажете подробностите, а ние с удоволствие ще ви предоставим възможност да го направите.

— Нямам нужда от вашата възможност. Аз сам решавам какво да правя.

Дълбоко си поех дъх. Обичайните глупости, изглежда, не действаха. Но опитах пак.

— Вижте, господин Халил, бих искал да се срещнем, да поговорим лично, насаме...

— С радост ще се съглася да се срещнем насаме. Някой ден.

— Какво ще кажете за днес?

— Друг път. Някой ден може да дойда в дома ви, както отидох в домовете на генерал Уейклиф и господин Грей.

— Обадете се, за да ме предупредите.

Той се засмя. Хм, тоя задник ме разиграваше, но нищо. Част от работата. Не вярвах, че това ще доведе донякъде, но щом Халил искаше да си приказваме, нямаше проблем.

— Как смятате да напуснете страната, господин Халил?

— Не знам. Вие какво предлагате?

Задник.

— Какво ще кажете да ви отведем със самолет до Либия в замяна на някои хора там, които бихме желали да дойдат тук?

— Нима предпочитате да хванете някой друг вместо мен?

Прав си, задник.

— Но ако ви заловим, преди да сте напуснали страната, няма да ви предложим добра сделка.

— Обиждате ме. Лека нощ.

— Почакайте. Знаете ли, господин Халил, вече съм в този бизнес над двайсет години и вие сте... — най-гадният боклук — най-интелигентният човек, с когото съм си имал работа.

— В сравнение с вас всеки изглежда интелигентен.

Още малко и щях да изгубя самообладание. Дълбоко си поех въздух.

— Например това да организирате онова убийство във Франкфурт, за да си помислим, че сте там.

— Това беше хитро, да. Но не чак толкова. И ви поздравявам за това, че продължавате да държите журналистите в неведение или може би самите вие не сте знаели нищо?

— Е, по малко и от двете. Само за протокола, господин Халил очистили ли сте — предполагам, че бихте се изразили така, — още някого, за когото не знаем?

— Всъщност да. Един служител в мотел край Вашингтон и друг на една бензиностанция в Южна Каролина.

— Защо?

— Видяха лицето ми.

— Разбирам. Ами, добре... но жената, която е пилотирала самолета ви до Спрус Крийк, също ви е видяла.

Последва продължително мълчание.

— Значи знаете някои подробности — каза накрая Халил.

— Естествено. Джамал Джабар. Юсеф Хадад на борда на пътническия самолет. Защо не ми разкажете за пътуванията си и за хората, които сте срещнали?

Нямаше проблем. Той подробно ми описа странстванията си с кола и самолет, хората, които бе срещнал и убил, местата, където беше отсядал, нещата, които бе правил и виждал, и така нататък. Помислих си, че бихме могли да го пипнем, ако успеем да определим фалшивата му самоличност, но Халил прати надеждите ми по дяволите, като каза:

— Имам нови документи и ви уверявам, че нищо не може да ми попречи да напусна страната.

— Кога заминавате?

— Когато реша. Разбира се, съжалявам, че не успях да видя господин Уигинс. Що се отнася до полковник Калъм, дано да страда и да умре в мъки.

Мили Боже! Какъв хуй! Ядосах се.

— Можете да ми благодарите, че спасих живота на Уигинс — казах аз.

— Нима? А кой сте вие?

— Нали ви казах. Джон.

Той замълча за миг, после повтори:

— Лека нощ...

— Почакайте. Имам много време. Всъщност казах ли ви, че бях един от първите федерални агенти на борда на оня самолет?

— Наистина ли?

— Знаете ли какво се питам? Питам се дали сме се виждали.

— Мислите ли, че е възможно?

— Възможно е.

— Искам да кажа, вие носехте син гащеризон на „Трансконтинентал“. Нали така?

— Да.

— Е, аз бях човекът със светлокафявия костюм. С мен беше онази хубава блондинка. — Намигнах на Кейт. — Помните ли ни?

Халил не отговори веднага, после каза:

— Да. Аз стоях на спиралното стълбище. — Той се засмя. — Вие ми казахте да напусна самолета. Благодаря.

— Проклет да съм. Значи сте били вие? Светът е малък.

Господин Халил пое топката.

— Всъщност видях снимката ви във вестниците. Вие и жената. Да. И името ви се споменава в заповедта, която открих в клуб „Конквистадор“. Господин Джон Кори и госпожа Кейт Мейфилд.

Разбира се.

— Браво! — Голям хуй.

— Всъщност, господин Кори, струва ми се, че ви сънувах. Да сънувах ви... по-точно усещах вашето присъствие.

— Без майтап? Забавлявахме ли се?

— Вие се опитвахте да ме заловите, но аз бях по-умен и по-бърз от вас.

— Аз пък сънувах точно обратното. Знаете ли, наистина бих искал да се срещнем на по чашка.

— Не пия.

— Да, не пиете алкохол. Пиете кръв.

Той се засмя.

— Да, всъщност наистина облизах кръвта на генерал Уейклиф.

— Вие сте психически разстроен ебач на камили. Знаете ли го?

Халил се замисли.

— Навярно наистина ще се срещнем, преди да си замина. Ще ми е много приятно. Как да ви открия?

Дадох му номера в АСЧ.

— Обадете се по всяко време. Ако ме няма, оставете съобщение и ще ви потърся.

— Ами домашният ви номер?

— Няма да ви трябва. Почти непрекъснато съм на работа.

— И моля ви, предайте на господата Рахман и Уигинс, че някой ще ги посети.

— Можеш да забравиш за това, приятел. А, между другото, когато те пипна, ще ти натикам ташаците в устата, после ще ти откъсна главата и ще се изсера в гърлото ти.

— Ще видим кой кого ще пипне, господин Кори. Предайте моите почитания на госпожа Мейфилд. Приятен ден.

— Майка ти се е чукала с Кадафи. Затова Муамар е убил баща ти в Париж, тъпако... — Връзката бе прекъснала. Известно време само държах слушалката и се опитвах да се овладее. Около мен цареше пълна тишина.

— Чудесно се справи — каза накрая Том.

— Да. — Излязох от дневната, отидох в стаята с телевизора, където бях забелязал барче, и си налях няколко пръста скоч. Дълбоко си поех дъх и го изпих до дъно.

Кейт се приближи до мен и тихо попита:

— Добре ли си?

— Ще се оправя. Искаш ли да пийнеш?

— Да, но не, благодаря.

Налях си още едно и се зазяпах в пространството.

— Мисля, че можем да тръгваме — каза тя.

— Къде?

— Ще намерим мотел във Вентура и утре ще отидем в лосанджелиското оперативно бюро. Все още имам приятели там и искам да те запозная с тях.

Не отговорих.

— После ще те разведа из Лос Анджелис, ако искаш. След това се връщаме в Ню Йорк.

— Той е тук. Някъде съвсем близо.

— Зная. Затова ще поостанем няколко дни и ще видим какво ще се случи.

— Искам да се проверят всички фирми за автомобили под наем, либийската общност да се обърне с главата надолу, да се наблюдават всички пристанища и летища, мексиканската граница да се постави под...

— Джон, всичко това ни е известно. Вече се работи по въпроса. Също като в Ню Йорк.

Седнах и отпих от уискито.

— По дяволите!

— Виж, ние спасихме живота на Уигинс.

Изправих се.

— Отивам да поизпотя Рахман още малко.

— Той не знае нищо повече и ти го знаеш много добре.

Пак седнах и допих скоча.

— Да... е, идеите ми май се изчерпаха. — Погледнах я. — Ти какво мислиш?

— Мисля, че е време да оставим тези хора да си вършат работата.

— Да вървим.

Станах.

— Мислиш ли, че ще ни позволят да си поиграем с лепилната пушка?

Тя се засмя. По-скоро въздъхна от облекчение — все едно някой, когото харесва, се е държал странно и после пак е станал нормален.

— Добре — отстъпих аз. — Да се махаме.

Върнахме се в дневната, за да се сбогуваме. Рахман беше изчезнал някъде и всички бяха увесили носове.

— Обадох се на Чък да ви откара в някой мотел — каза ни Том.

В този момент мобифонът му иззвъня и всички млъкнаха. Той вдигна телефона към ухото си, заслуша се, после отвърна:

— Добре... добре... не, не го спирайте... ние ще се заемем. — Том затвори. — Елууд Уигинс се прибира. В колата с него има жена. Ще останем в дневната и ще изчакаме. Уигинс и приятелката му да влязат в къщата — през гаража или входната врата. Когато ни видят...

— Всички ще извикаме: „Изненада!“ — предложих аз.

Том се усмихна.

— Не става. Аз ще го успокоя и ще му обясня положението.

Не обичам, когато припадат или се хвърлят да бягат. Често се случва да те помислят за инкасатор.

Така или иначе, нямаше нужда да присъствам на този вълнуващ момент, но после реших, че с удоволствие ще се запозная с Чип Уигинс, просто за да задоволя любопитството си и да видя как изглежда. Убеден съм, че Господ се грижи за своите най-безгрижни творения.

След няколко минути чухме, че на отбивката спира кола, вратата в гаража се отвори, после вратата на кухнята.

Господин Уигинс започна да търси нещо и отвори хладилника. Накрая каза на приятелката си:

— Откъде се е взела тази храна? — После: — Чии са тия бейзболни шапки? Хей, Сю, на шапките пише ФБР.

— Мисля, че тук има някой, Чип — отвърна тя.

По какво позна, пиленце?

— Да — съгласи се Чип, като навярно се чудеше дали не е попаднал в чужда къща.

Ние търпеливо чакахме господин Уигинс да влезе в дневната.

— Остани тук — рече той. — Ще проверя.

Чип Уигинс се появи на прага и се закова на място.

— Не се плашете — каза Том и протегна служебната си карта. — ФБР.

Чип Уигинс погледна четиримата мъже и четирите жени в дневната си.

— Какво...

Носеше дънки, тениска, туристически обувки и изглеждаше загорял и във форма. Младееше. Всеки в Калифорния изглежда загорял, във форма и младее, освен хора като мен, които просто минават отгук.

— Господин Уигинс — каза Том, — бихме искали да поговорим с вас.

— Какво става, по дяволите?

Приятелката му надникна в дневната.

— Какво има, Чип?

Той ѝ обясни откъде са дошли феберейските шапки.

След около минута Еди отведе жената в стаята с телевизора. Чип седна и се поотпусна. Между другото, гаджето му беше трепач, но аз не ѝ обърнах внимание.

— Господин Уигинс — започна Том, — отнася се за операцията, в която сте участвали на петнайсети април хиляда деветстотин осемдесет и шеста.

— Мамка му!

— Позволихме си волността да влезем в дома ви, тъй като знаехме, че в района има либийски терорист...

— Мамка му!

— ... който се опитва да ви открие.

— Мамка му!

— Овладяхме положението, но се боя, че ще се наложи да ви помолим да си вземете отпуска и да отидете на почивка.

— Какво?!

— Този човек все още е на свобода.

— Мамка му!

Том му разказа някои неща.

— Страхувам се, че имаме лоша новина за вас. Някои пилоти от вашата ескадрила са били убити.

— Какво?!

— Убити от Асад Халил. — Той му подаде снимка на Халил. Чип я разгледа и я остави.

— Кого е убил?

— Генерал Уейклиф и жена му... — започна Том.

— О, Господи... Тери е мъртъв? И Гейл?...

— Да. Съжалявам. Освен това Пол Грей, Уилям Садъруейт и Джеймс Маккой.

— О, Господи!... Мамка му!...

— И както навярно знаете, през януари полковник Хамбрехт е бил убит в Англия.

Чип се овладя и най-после осъзна колко малко е оставало да се срещне със смъртта си.

— Майка му стара... — Той се изправи и се огледа, сякаш търсеше терориста. — Къде е тоя тип?

— Опитваме се да го арестуваме — увери го Том. — Можем да останем тази нощ тук, макар да не смятам, че ще се появи. Можем и да

ви изчакаме да си съберете багажа и да ви придружим...

— Махам се.

— Чудесно.

Чип Уигинс за миг дълбоко се замисли, навярно за пръв път от доста време насам, после каза:

— Ако щете вярвайте, но винаги съм знаел... Искам да кажа, оная нощ казах на Бил, след като бяхме хвърлили бомбите и се връщахме... казах му, че ония копелета няма да го оставят така... о, мамка му... Бил мъртъв ли е?

— Да.

— Ами Боб? Боб Калъм?

— Поставен е под охрана.

— Защо не го посетите? — предложих аз.

— Да... добра идея. В Академията на военновъздушните сили ли е?

— Да. Така ще можем да пазим и двама ви. — Пък и беше поевтино.

Е повече нямаше смисъл да висим тук, затова ние с Кейт се сбогувахме с другите, докато Чип отиде да си събере багажа. Той ми приличаше на човек, който би заел чифт боксерки, но в момента си имаше достатъчно проблеми.

Излязохме навън и зачакахме Чък.

— Чип Уигинс е голям късметлия — отбеляза Кейт.

— Без майтап. Скива ли онова маце?

— Защо изобщо се опитвам да разговарям с теб?

— Извинявай. — Замислих се за момент. — Защо му е трябвала пушката?

— На кого? А, имаш предвид Халил.

— Да. Халил. Защо му е трябвала пушката?

— Не сме сигурни, че е било пушка.

— Да речем, че е било. Защо му е трябвала пушката? Определено не, за да убие Чип в дома му.

— Вярно е. Но може да е искал да го убие някъде другаде. В гората например.

— Не, този тип действа отблизо. Убеден съм, че приказва с жертвите си, преди да ги убие. Защо му е трябвала пушката? За да убие някой друг, до когото не може да се приближи.

— Мисля, че имаш право.

Колата пристигна и ние се качихме — аз отпред, Кейт на задната седалка, Чък на волана.

— Кофти работа — каза той. — Добър мотел ли искате?

— Естествено. С огледала на тавана.

Някой зад мен ме шляпна по тила.

Потеглихме към океана, където според Чък имало няколко хубави мотела с изглед към морето.

— Някъде в района има ли денонощен магазин за бельо? — попитах Чък.

— Какво?

— Нали знаеш, в Калифорния има всякакви денонощни магазини. Чудех се дали...

— Млъкни, Джон — прекъсна ме Кейт. — Не го слушай, Чък.

Докато пътувахме, Кейт и Чък обсъждаха тактиката за следващия ден.

Замислих се за Асад Халил и нашия разговор. Опитвах се да се поставя на негово място, опитвах се да се сетя какво ще направи сега.

Бях убеден единствено, че Асад Халил не си заминава за Либия.

Пак щеше да се обади. Скоро.

49.

Чък се обади по мобифона си и ни резервира две стаи в някакъв крайбрежен мотел, наречен „Вентура Ин“. Използва номера на кредитната ми карта, получи отстъпка за държавни служители и ме увери, че ще мога да си възстановя парите.

После подаде на Кейт малка книжна торба.

— Спрях и купих четка и паста за зъби. Ако ти трябва още нещо, можем да се отбием някъде.

— Това е достатъчно.

— А на мен какво ми купи?

Той извади изпод седалката друг пакет.

— Взех ти малко нокти за гризане.

Ха, ха. Отворих торбичката и видях четка и паста за зъби, самобръсначка и флаконче крем за бръснене.

— Благодаря.

— На държавна сметка.

— Поразен съм.

— Така и трябва.

Прибрах нещата в джобовете си. След десет минути стигнахме до висока сграда с надпис „Вентура Ин“. Чък спря пред вратата на рецепцията.

— В нашия офис ще има хора през цялата нощ, така че ако ви трябва нещо, обадете се.

— Ако нещо изскочи — отвърнах, — непременно ни се обади, иначе адски ще се ядосам.

— Голяма работа си, Джон. Том остана впечатлен от това как успя да накараш оня тип доброволно да ни съдейства. С малко психология можеш да постигнеш много неща. Честно казано, тук има много тревопасни. Добре е от време на време да виждаш по някой хищен динозавър.

— Това комплимент ли е?

— Нещо такова. Е, по кое време искате да ви вземем утре сутрин?

— В седем и половина — отвърна Кейт.

Чък ни махна с ръка и потегли.

— Да не си луда? — казах. — Това е четири и половина нюйоркско време.

— Това е десет и половина нюйоркско време.

— Сигурна ли си?

Тя не ми обърна внимание и влезе във фоайето. Последвах я.

Мотелът бе хубав и през отворената врата на бара чух звуци на пиано.

Служителят на регистратурата ни посрещна топло и ни съобщи, че ни е запазил луксозни стаи с изглед към океана на дванайсетия етаж. Всичко за пазителите на западната цивилизация.

— Кой океан? — попитах го.

— Тихия, господине.

— Имате ли нещо с изглед към Атлантическия?

Той се усмихна.

С Кейт попълнихме регистрационните формуляри и мъжът направи ксерокопие на кредитната ми карта, което ме накара да изпъшкам.

Кейт извади от чантата си снимка, показва му служебната си карта и попита:

— Виждали ли сте този човек?

Служителят се понамръщи, погледна снимката и отвърна:

— Не, госпожо.

— Задръжте я — каза му тя. — Ако го видите, обадете ни се. Издирва се за убийство.

Мъжът кимна и прибра снимката под плота.

— Предайте и на колегата си от следващата смяна — рече Кейт.

Взехме електронните карти за стаите си и аз ѝ предложих да пийнем в бара.

— Капнала съм. Отивам да спя.

— Едва десет часът е.

— Сега е един нюйоркско време. Уморена съм.

Помислих си, че май ще пия и ще спя сам.

Отидохме при асансьорите и мълчаливо се качихме.

Някъде към десетия етаж Кейт ме попита:

— Цупиш ли се?

— Да.

Асансьорът стигна на последния етаж.

— Е, не искам да се цупиш — каза тя. — Ела да пийнем в моята стая.

Отидохме в нейната стая, която беше голяма, и тъй като няхаме да разопаковаме багаж, бързо си наляхме два скоча със сода и излязохме на балкона.

— Хайде тази вечер да забравим за разследването — предложи Кейт.

— Добре. — Седнахме един срещу друг на двата стола и се загледахме в огрения от луната океан.

Това някак ми напомни за престоя във вуйчовата ми къща на Лонг Айланд. Напомни ми за нощта, в която с Ема седяхме и пиехме коняк, след като се бяхме къпали голи в залива. Изпадах в лошо настроение и се опитах да се поободря.

— За какво мислиш? — попита ме Кейт.

— За живота.

— Лошо. Някога хрумвало ли ти е, че си в този бизнес и работиш много, защото не искаш да имаш време да мислиш за живота си?

— Моля те, недей.

— Чуй ме. Наистина ме интересуваш и усещам, че търсиш нещо.

— Чисто бельо.

— Можеш да си изпереш скапаното бельо.

— Изобщо не се сетих за това.

— Виж, Джон, аз съм на трийсет и една и никога не съм се обвързвала сериозно с някого.

— Защо ли?

— Е, за твоя информация, не е поради липса на предложения.

— Ясно.

— Мислиш ли, че можеш да се ожениш пак?

— Според теб колко е висок този балкон?

Помислих си, че ще ми се ядоса, но тя се засмя. Понякога каквото и да правиш, все е лошо, друг път — хубаво. Това не е свързано с поведението на мъжа — свързано е с жената.

— Както и да е — каза тя, — днес се справи страхотно. Впечатлена съм. И дори научих някои неща.

— Добре. Обаче, когато забиеш коляно в тащаците на някой тип от такова положение, наистина можеш да му ги натикаш в корема. Затова трябва да внимаваш.

Каквато си беше проникателна, Кейт отвърна:

— Мисля, че не си агресивен и садистичен. Мисля, че правиш каквото трябва и когато трябва. И мисля, че не ти харесва. Това е важното.

Разбирате ли какво искам да кажа? В нейните очи не можех да сбъркам.

Тя бе сложила още две шишенца скоч в джоба на самото си отново напълни чащите ни. След около минута каза:

— Аз... зная за онова нещо на Плъм Айланд.

— Кое?

— Когато си изкормил оня тип.

Дълбоко си поех дъх, но не отговорих.

Кейт помълча няколко секунди, после каза:

— Всички имаме по нещо, за което да съжаляваме. Нормално е.

— Всъщност ми достави удоволствие.

— Не.

— Не, наистина. Но... имаше смекчаващи вината обстоятелства.

— Зная. Убил е човек, когото си обичал.

— Хайде да сменим темата.

— Естествено. Но исках да знаеш, че разбирам какво и защо се е случило.

— Добре. Ще се опитам да не го правя пак. — Виждате ли какво искам да кажа? Аз изтърбуших вътрешностите на оня тип и тя пак одобрява. Всъщност той наистина си го заслужаваше.

Както и да е, оставихме тази тема. Отпивахме от скоча и не откъсвахме очи от хипнотизиращите океански вълни, които се разбиваха в пясъка. Страхотна гледка! Поя ветрец и усетих мириса на море.

— Харесваше ли ти тук? — попитах я.

— В Калифорния е чудесно. Хората са много дружелюбни.

Хората често бъркат ексцентричността с дружелюбие. Но защо да развалям спомените й?

— Имаше ли си гадже?

— Почти. Сексуалното ми минало ли те интересува?

— Колко ще отнеме?

— По-малко от час.

Усмигнах се.

— Разводът ти труден ли беше? — попита ме Кейт.

— Ни най-малко. Бракът ни беше труден.

— Защо се ожени за нея?

— Тя ме помоли.

— Не можеше ли да ѝ откажеш?

— Ами... мислех, че съм влюбен. Всъщност тя беше прокурорка и двамата бяхме на страната на ангелите. После прие високоплатена работа като адвокатка на престъпници. Промени се.

— Не се е променила тя. Променила се е работата ѝ. Ти ще станеш ли адвокат на престъпници? Можеш ли да станеш престъпник.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Само че...

— И тя е печелела много повече пари, като е защитавала престъпници, отколкото ти, като си ги арестувал.

— Парите нямат нищо общо с...

— Не казвам, че начинът, по който си е изкарвала прехраната, е лош. Казвам, че... как се казва тя?

— Робин.

— Робин не е била подходяща за теб дори когато е работила в прокуратурата.

— Така е. Може ли вече да скоча? Или искаш да ми кажеш още нещо?

— Искам. Почакай. После се запознаваш с Бет Пенроуз, която е от същата страна на закона като теб, и реакцията ти всъщност е насочена срещу бившата ти жена. Чувстваш се по-добре с ченге. Навярно не изпитваш угризения. Сигурна съм, че в участъка не е било много забавно да си женен за адвокатка на престъпници.

— Стига вече.

— Не. И сега се появявам аз. Съвършеното гадже. Нали така? Феберейка. Правистка. Твоя шефка.

— Млъкни. Нека ти напомня, че именно ти... Остави.

— Ядосан ли си?

— Адски си права. Ядосан съм. — Станах. — Трябва да вървя.

Тя също стана.

— Добре. Върви. Но трябва да погледнеш действителността, Джон. Не можеш вечно да се криеш зад външността си на гадно язвително копеле. Някой ден, навярно скоро, ще се пенсионираш и тогава ще ти се наложи да живееш с истинския Джон Кори. Без пистолет. Без полицейска значка. Без престъпници, които да арестуваш. Без жертви, които да пазиш. Ще си само ти и дори няма да знаеш кой си.

— Нито пък ти. Това са калифорнийски психобръщолечения, а си тук едва от седем и половина. Лека нощ.

Влязох от балкона в стаята ѝ, излязох и влязох в своята.

Изух си обувките, хвърлих самото си на леглото и си свалих кобура, ризата, връзката и бронираната жилетка. После си налях чаша от минибара.

Бях много възбуден и всъщност се чувствах адски кофти. Искам да кажа, знаех какво се опитва да направи Кейт, знаех и че не е злонамерена, но наистина нямаше нужда да ме принуждава да се изправа пред чудовището в огледалото.

Ако ѝ бях дал още няколко минути, тя щеше да обрисова прекрасната картина на съвместния ни живот.

Жените си мислят, че единственото, което им трябва, е съвършен съпруг. Грешка. Първо, няма съвършени съпрузи. Даже добрите не се срещат често. Второ, беше права за мен и животът ми с Кейт Мейфилд нямаше да ме промени.

Реших да си изпера бельото, да си легна и след като приключи разследването, никога повече да не я видя.

На вратата се почука. Надзърнах през шпионката и отворих.

Тя влезе и се спогледахме.

В такива ситуации мога да се държа твърдо и нямах намерение да отстъпвам нито милиметър, да я целувам или да замазвам нещата. Дори вече не ми се чукаше.

Тя обаче носеше бял хавлиен хотелски халат, който се разтвори и се свлече на пода, разкривайки съвършеното ѝ голо тяло.

Усетих, че решителността ми омеква със същата скорост, с която се втвърдяваше малкият Джони.

— Извинявай, че те безпокоя, но душът ми не работи — каза Кейт. — Може ли да ползвам твоя?

— Заповядай.

Тя влезе в банята, пусна водата и застана под душа. Е, искам да кажа, какво трябваше да направя? Събух си панталона, боксерките и чорапите и отидох при нея.

От благоприличие, в случай че през нощта се обадеха от ФБР, Кейт напусна стаята ми в 01:00.

Не спях особено добре и се събудих в пет и петнайсет, което, струва ми се, означаваше осем и петнайсет според биологичния ми часовник.

Влязох в банята и видях, че боксерките ми висят на въжето над ваната. Бяха чисти, все още влажни и някой беше залепил целувка с червило на стратегическо място.

Избръснах се, отново взех душ, измих си зъбите и така нататък — после излязох на балкона и застанах гол под вятъра, загледан в мрачния океан. Луната бе залязла и на небето сияеха звезди. По-хубаво здраве му кажи.

Останах дълго там, защото се чувствах чудесно.

Чух, че се отваря плъзгащата се врата от отсрещната страна на бетонната преграда, и извиках:

— Добро утро!

— Добро утро.

Преградата стърчеше пред балконите, така че не можех да надзърна зад нея.

— Гола ли си?

— Да. А ти?

— Разбира се. Страхотно е.

— Хайде да се срещнем за закуска след половин час.

— Добре. Благодаря, че си ми изпратила боксерите.

— Пак заповядай. Само да не ти става навик.

Поговорихме още малко и си помислих, че другите гости ни слушат. На нея навярно й хрумна същото, защото попита:

— Как викаш, че ти е името?

— Джон.

— Аха. Страхотно се чукаш, Джон.

— Благодаря. И ти.

Ето че бяхме двама зрели федерални агенти, застанали голи на хотелски балкони, разделени от бетонна преграда.

— Женен ли си? — извика тя.

— Не. Ами ти?

— Не.

Каква беше следващата ми реплика? Едновременно ми хрумнаха две мисли. Първо, че ме манипулира професионалистка. Второ, че ми харесва. Осъзнал, че завинаги ще запомня този момент, дълбоко си поех дъх и попитах:

— Ще се омъжиш ли за мен?

Продължително мълчание.

Накрая отгоре отвърна женски глас:

— Отговори му!

— Добре — извика Кейт. — Ще се омъжа за теб.

Някъде изръкопляскаха. Наистина бе тъпо. Мисля, че се засрамах, което рядко успява да скрие паниката ми. Какво бях направил?

Чух, че вратата ѝ се затваря. Вече не можех да оттегля предложението си.

Влязох в стаята си, облякох се — без бронираната жилетка — и слязох в ресторанта, където си поръчах кафе и още топлия брой на „Йорк Таймс“.

Имаше продължение на репортажа за трагедията с полет 175, но съдържаше само повторение на събитията с няколко нови цитата от федерални, щатски и местни представители.

Вниманието ми привлече кратко съобщение за убийството на господин Лейбовиц във Франкфурт, придружено от некролог. Той живеел в Манхатън и имал съпруга и две деца. Отново си помислих колко капризен е животът. Човекът отива по работа в Германия и го очистват, защото някакви хора искат да заблудят други, че някакъв тип със секретна задача в Америка се е върнал в Европа. Бам. Просто ей така, без да мислят за жената и децата на жертвата. Абсолютни гадняри.

Прочетох и нов материал за двойното убийство на Джеймс Маккой и Уилям Садървейт в музея „Люлка на авиацията“. Цитираха се думите на детектив от Насау: „Не изключваме възможността мотивът за тези убийства да не е грабеж“. Въпреки измъчената граматика, виждах, че малкият Алън Паркър пак се е постарал.

Като стана дума за измъчена граматика, обърнах на кинопрегледа на Джанет Маслин. Понякога решавам кръстословицата, друг път се

мъча да разбере какво се опитва да каже госпожа Маслин. Не мога да се справя в един и същ ден и с двете неща, без да ме заболи главата.

Кейт влезе в ресторанта. Изправих се и се целунахме. После седнахме, прегледахме менюто и аз си помислих, че навярно е забравила глупавия инцидент на балконите. Но тя остави менюто си и попита:

— Кога?

— Хм... през юни? Нали юнските булки са най-щастливите.

— Добре.

Сервитьорката дойде и си поръчавме палачинки.

Наистина исках да прочета „Таймс“, но инстинктивно усещах, че вестникът на закуска е останал в миналото.

Обсъдихме плановете си за деня, разследването, хората, с които се бяхме запознали в дома на Чип Уигинс и другите, с които Кейт щеше да ме запознае по-късно в Лос Анджелис.

Донесоха ни палачинките и започнахме да закусваме.

— Баща ми ще ти хареса — каза тя.

— Убеден съм.

— Той е горе-долу на твоя възраст, може би малко по-стар.

— Хм, това е добре. — Спомних си една реплика от стар филм и казах: — Отгледал е чудесна дъщеря.

— Наистина. Сестра ми.

Подсмихвах се.

— Майка ми също ще ти хареса.

— Приличате ли си?

— Не. Тя е симпатична.

Пак се подсмихнах.

— Нали си съгласен да се оженим в Минесота? Имам голямо семейство.

— Страхотно. Минесота. Това град ли е, или щат?

— Аз съм методистка. А ти?

— Всякакви противозачатъчни стават.

— Говоря за религията си. Методистка съм.

— Хм... майка ми е католичка. Баща ми е... някакъв вид протестант. Никога не е...

— Тогава можем да възпитаваме децата като протестанти.

— Имаш деца!?

— Това е важно, Джон. Сериозно.

— Сериозен съм. Опитвам се да... нали разбираш, да превключа на скорост.

Тя престана да яде и ме погледна.

— Толкова ли си се паникьосал?

— Не, разбира се.

— Изглеждаш паникьосан.

— Просто имам киселини. От възрастта е.

— Всичко ще се оправи. После ще живееш щастливо.

— Добре. Но нали знаеш, познаваме се отскоро...

— До юни ще се опознаем.

— Да. Права си.

— Обичаш ли ме?

— Всъщност да, но любовта...

— Ами ако стана и си отида? Как ще се почувстваш? Облекчен.

— Не. Ще се почувствам ужасно.

— Е? Тогава защо се съпротивляваш на чувствата си?

— Пак ли ще правим анализи?

— Не. Просто ти го казвам както си е. Аз съм лудо влюбена в теб. Искам да се омъжа за теб. Искам да имам деца от теб. Какво друго искаш да кажа?

— До юни ще обичам Ню Йорк.

— Мразя Ню Йорк. Но заради теб ще живея навсякъде.

— И в Ню Джърси ли?

— Не прекалявай.

Беше време напълно да се разкрия.

— Виж, Кейт, трябва да знаеш, че аз съм шовинистична свиня, женомразец и разказвам сексистки вицове.

— С което искаш да кажеш?...

Видях, че така няма да стигна доникъде.

— Освен това имам лошо отношение към властите, винаги си създавам служебни проблеми, нямам пукнат грош и не мога да се оправям с парите.

— Ето защо имаш нужда от правист и счетоводител. С други думи — от мен.

— Не мога ли просто да те наема?

— Не. Трябва да се ожениш за мен. Аз съм широко профилирана професионалистка. И мога да предотвратявам импотентност.

Няма смисъл да спориш с професионалистка.

Забавният разговор свърши и се спогледахме. Накрая попитах:

— Откъде знаеш, че съм подходящ за теб?

— Как да ти обясня? Когато си близо до мен, сърцето ми се разтуптява. Обичам вида ти, гласа ти, мириса ти и вкуса ти. И се чукаш страхотно.

— Благодаря. Ти също. Добре, няма да споменавам нищо за кариери, за твоето преместване, за живот в Ню Йорк, за жалката си инвалидна пенсия, за десетгодишната ни разлика...

— Четиринайсет.

— Да. Няма да споменавам за това. Влюбен съм. До уши. Ако се проваля сега, ще съм нещастен през остатъка от живота си.

— Точно така. За теб ще е най-добре да се ожениш за мен. Довери ми се. Искам да кажа, наистина. Не се смей. Погледни ме. Погледни ме в очите.

Погледнах я. Вече не бях паникьосан. Изпълни ме странен покой — точно така се чувствах и когато лежах на Западна 102-ра улица и кръвта ми изтичаше. Веднага щом престанеш да се съпротивляваш — на смъртта или брака, — веднага щом се откажеш и се предадеш, виждаш сияйна светлина, хор от пеещи ангели те възнася и чуваш глас: „Ела доброволно, иначе ще трябва да ти сложа белезници“.

Не, всъщност гласът казваше: „Съпротивата е приключила, мъките са свършили, започва нов живот, да се надяваме не толкова шибан, колкото предишния“.

Хванах Кейт за ръка и се погледнахме в очите.

— Обичам те — казах аз. И наистина я обичах.

50.

Точно в седем и половина Чък ни взе от „Вентура Ин“ и ни каза:
— Нищо ново.

И докато пътувахме за офиса, ни попита:

— Хареса ли ви мотелът?

— Чудесен е — отвърна Кейт.

— Освободихте ли стаите?

— Да. Ще прекараме следващите няколко дни в Лос Анджелис. Освен ако нямаш да ни кажеш нещо друго.

— Ами... шефовете във Вашингтон искали утре следобед да дадете голяма пресконференция. Най-късно утре сутринта трябвало да сте там.

— Каква пресконференция? — попитах.

— Голяма. Нали знаеш, когато разкриват всичко. Всичко за полет сто седемдесет и пет, за Халил, за въздушния удар срещу Либия през осемдесет и шеста, за убитите от Халил пилоти и за случилото се вчера с Уигинс. Пълно разкритие. Молба за съдействие от страна на обществеността и така нататък.

— И защо сме им ние? — зачудих се аз.

— Мисля, че им трябва двама герои. Мъж и жена. Най-добрите и най-умните. — Чък се засмя. — Пък и единият от вас е много фотогеничен!

Денят не започваше добре, въпреки че пак беше над двайсет градуса и слънчево.

— Искате ли да спрем за нещо? — попита Чък. — За бельо например?

— Не. Карай.

След няколко минути той спря на паркинга на офиса на ФБР и заяви:

— Отивам на сърф.

Реших, че се майтапи. Както и да е, слязохме и се запътихме към сградата.

— Голяма гадост — казах на Кейт. — Не искам да ме показват като панаирджийско магаре.

— Не искаш да те покажат на пресконференция?

— Не искам. Имам работа.

— Бихме могли да използваме пресконференцията, за да обявим годежа си.

Голяма смешка. Това навярно се дължеше на моето влияние, но тая сутрин не бях в настроение.

Влязохме в сградата, качихме се с асансьора и натиснахме звънеца на вратата. Отвори ни Синди Лопес, която ни съобщи:

— Трябва да се обадите на Джак Кьоних.

Вече ми писваше от тези думи.

— Ти му се обади — казах на Кейт.

Върнахме бронираните жилетки, влязохме в офиса и аз набрах номера на Джак Кьоних. В Лос Анджелис бе едва осем и бях почти сигурен, че в Ню Йорк е вече единайсет.

Секретарката на Джак ме свърза и той каза:

— Добро утро.

Долових любезни нотки, което ме уплаши.

— Добро утро. — Включих високоговорителя, така че Кейт да може да взема участие в разговора. — Тук е и Кейт.

— Здравей, Кейт.

— Здравей, Джак.

— Първо — започна той, — искам да ви поздравя за изключителната работа, страхотна детективска работа. Доколкото разбирам, Джон, приложил си извънредно ефикасен метод на разпит по отношение на господин Азим Рахман.

— Забих си коляното в ташаците му и се опитах да го удуша. Стар метод.

Кратко мълчание, последвано от:

— Хм, лично разговарях с този господин и той изглежда щастлив от възможността да стане федерален свидетел.

Прозях се.

— Освен това разговарях с Чип Уигинс и той ми даде някои сведения от първа ръка за удара срещу Ал Азизия. Страхотна операция! Но Уигинс намекна, че една от бомбите може малко да се е

отклонила и че няма да се изненада, ако именно тя е улучила дома на Халил. Каква ирония, а?

— Предполагам.

— Знаеш ли, че тоя лагер в Ал Азия е наречен „университет по джихад“? Вярно е. И преди, и сега се използва като център за подготовка на терористи.

— За оная идиотска пресконференция ли ме подковаваш?

— Не те подковавам. Информирам те.

— Джак, хич не ми пука какво се е случило в Ал Азия през осемдесет и шеста. Не ми пука дали семейството на Халил е било убито случайно, или нарочно. Трябва да заловя престъпник и той е тук, не във Вашингтон.

— Не ни е известно къде е престъпникът. Спокойно може да е в Либия или да се е върнал на Източното крайбрежие. А може и да е във Вашингтон. Кой знае? Зная обаче, че директорът на ФБР и заместник-директорът по антитероризма, да не споменавам за президента, искат утре да сте във Вашингтон. Така че дори не си и помисляй да ми правиш она номер с изчезването.

— Слушам, господин Кьоних.

— Добре. Ако не се появиш, ще ми скъсат гъза.

— Разбрах те.

След което — явно за да не си променя решението — той попита:

— Как си, Кейт?

— Чудесно. Как е Джордж?

— Добре. Все още е в „Конквистадор“, но утре ще се върне на Федерал Плаза.

Джак пак реши да си поговори с мен.

— Джон, капитан Стайн ти праща поздравления за добре свършената работа.

— Престъпникът все още е на свобода, Джак.

— Но ти спаси живота на Уигинс. Капитан Стайн се гордее с теб. Всички се гордеем с теб.

И така нататък. Празни приказки. Но в правоохранителните органи е важно да установиш нещо като лични взаимоотношения. В смисъл, че на всеки му пука за другия. Това е правилна стратегия,

струва ми се, и е в тон с новата извънредно деликатна Америка. Зачудих се дали и в ЦРУ е така. Което ми напомни нещо и попитах:

— Къде е Тед Наш?

— Не съм сигурен. Оставих го във Франкфурт. Заминаваше за Париж.

Не за пръв път ми хрумна, че ЦРУ, от което преди зависеше толкова много, е засенчено от ФБР, чиято област бяха вътрешните проблеми. Искам да кажа, че типове като Тед Наш или неговите колеги вече спокойно можеха да ходят на почивка в Москва и единствената опасност за тях бе лошата храна. И че такава организация се нуждае от цел и при липсата на ясни задачи няма начин членовете и да не се заплетат в интриги. Безработните ръце са играчки на дявола, както казваше баба ми, набожна протестантка.

Както и да е, Джак и Кейт продължаваха да си приказват и Джак и зададе няколко насочващи въпроса за отношенията помежду ни и така нататък.

Кейт ми прати оня напирещ от добри новини поглед — е, какво можех да направя? Кимнах.

— С Джон имаме добра новина — отвърна тя. — Сгодихме се.

Стори ми се, че чувам как телефонът в отсрещния край пада на пода. Последва мълчание, което продължи с около две секунди повече, отколкото трябваше. Добрата новина за Джак щеше да е, че Кейт Мейфилд подава срещу мен жалба за сексуален тормоз. Но той беше печен и се съвзе бързо.

— Ами... това наистина е добра новина. Моите поздравления. Честито, Джон. Това е много... неочаквано...

Знаех, че трябва да кажа нещо, затова с най-мъжкарския си тон отвърнах:

— Време ми беше да се задомя и да си седна на задника. Ергенските ми дни свършиха. Да, точно така. Освен това най-последно открих жената на мечтите си. Ужасно съм щастлив.

И така нататък.

След като свършихме с това, Джак ни осведоми по най-важния в момента въпрос.

— Пратихме хора във Федералното управление на авиацията да проверят планове на полетите. Съсредоточаваме се върху частните реактивни самолети. Успяхме да намерим пилотите, които са возили

Халил из страната. Разпитахме ги. Взели са го от Лонг Айланд сигурно точно след като е убил Маккой и Садървейт в музея. Кацнали са в Колорадо Спрингс и Халил слязъл от самолета, но знаем, че не е убил полковник Калъм.

Джак продължи да говори за Халил и за полета му за Санта Моника. След като научили кой е бил пътникът им, пилотите изпаднали в шок. Това бе интересно, но нямаше значение. От друга страна, показваше, че Халил е находчив и разполага със средства. А също, че е в състояние да се смесва с тълпата.

— И сега се опитвате да откриете дали пак е наел частен самолет, така ли? — попитах.

— Да. Но ежедневно в страната летят стотици частни реактивни самолети. Съсредоточаваме се върху чартърите на частни лица и чужди фирми, заплатени по подозрителен начин, както и чуждестранни клиенти и така нататък. Няма почти никаква вероятност да попаднем на нещо, но все пак трябва да опитаме.

— Ясно. Според теб как тоя задник ще напусне страната?

— Сложен въпрос. Канадците ни оказват съдействие, но не мога същото за нашите мексикански съседи.

— Предполагам, че наистина е трудно, с петдесетте хиляди незаконни имигранти, които пресичат границата всеки месец, да не споменавам за тоновете мексиканска дрога. Предупредихте ли Службата за борба с наркотиците, митницата и имиграционните власти?

— Разбира се. Вдигнаха на крак целия си персонал, ние също. Следващия месец на наркопласъорите и емигрантите ще им се стъжни. Освен това предупредихме бреговата охрана. От южна Калифорния до мексиканския бряг може да се стигне и с гумена лодка. Съдействаме си с всички местни и федерални институции, както и с мексиканските си колеги, за да засечем заподозрения, ако се опита да избяга през мексиканската граница.

— В ефир ли си в момента?

— Не. Защо?

— Говориш така, все едно си пред телевизионните камери.

— Винаги си говоря така. Утре следобед и ти ще трябва да го направиш. Гледай да не псуваш много.

Усмихнах се.

Известно време обсъждахме въпроса за преследването на Халил и накрая Джак каза:

— Джон, за всичко сме се погрижили. И случаят вече не е твой.

— Не съвсем. Виж, след тая пресконференция искам колкото се може по-скоро да се върна тук.

— Основателно искане. Първо обаче да видим как ще се представиш на пресконференцията.

— Едното няма нищо общо с другото.

— Вече има.

— Добре. Загрях.

— Чудесно. Разкажи ми за телефонния си разговор с Асад Халил.

— Ами, нямахме много общи теми. Не те ли информираха за това?

— Да, но искам да ми дадеш представа за настроението на Халил. Психическото му състояние. Дали се кани да си замине, или да остане. Такива неща.

— Добре... имах чувството, че приказвам с човек, който отлично владее чувствата си. Нещо повече, като че ли все още контролира положението, въпреки че преобахме плановете му. Искам да кажа, осуетихме плановете му.

Джак замълча за миг, после каза:

— Продължавай.

— Е, ако трябва да говорим честно, мисля, че има намерение да поостане.

— Защо?

— Не знам. Просто предчувствие. Между другото, като стана дума за басове, искам си десетте долара на Наш и двайсетачката на оня Едуардс.

— Но ти каза, че Халил е в района на Ню Йорк.

— Бил е. И после пак се е върнал на Лонг Айланд. Важното е, че не е излетял за Арабиستان. — Погледнах към Кейт за подкрепа. Това беше важно за мен.

— Джон е прав — потвърди тя. — Той спечели баса.

— Добре. Ще приема безпристрастното мнение на Кейт. — Ха, ха. После Джак продължи сериозно: — Та така, Джон, значи сега имаш предчувствие, че Асад Халил все още е някъде там, така ли?

— Да.

— Но е само предчувствие?

— Ако питаш дали крия нещо, не. Но... как да се изразя... ами... Халил ми каза, че е усетил присъствието ми, преди да... това е глупаво. Арабиستانски мистицизъм. Но и аз усещам присъствието му. Разбираш ли?

Последва продължително мълчание, през което Джак Кьоних навярно търсеше телефонния номер на психиатричния кабинет на спецчастта. Накрая любезно каза:

— Е, вече зная, че човек не бива да се басира с теб.

Помислих си, че ще ме посъветва хубаво да се наспя, обаче той попита Кейт:

— В лосанджелиското оперативно бюро ли отивате?

— Да. Мисля, че не е зле да им кажем едно „здрассти“, да установим работна връзка и да видим дали не можем да им помогнем с нещо, когато се върнем.

— Разбрах, че имаш приятели там.

— Да.

В тези думи можеше да се крие намек за сексуалното минало на Кейт, но аз не бях ревнив и нямах намерение да се хващам на въдицата. Кукичката вече беше заета и голямата риба се мятеше във водата. Кейт нямаше нужда да използва старите си гаджета и ухажори като Теди, за да накара Джон да си размърда задника.

Джак и Кейт побъбриха още около минута за общите си познати в Лос Анджелис, после Кьоних каза:

— Добре, вземете самолет до „Дълес“, но не по-късно от тази вечер.

Тя го увери, че ще го направим. Джак се канеше да затвори, но настъпи моментът за номера на Коломбо и аз подметнах:

— А, още нещо.

— Да?

— Пушката.

— Каква пушка?

— Пушката, която е била в продълговатия пакет.

— А... да, разпитах Рахман за пакета. Както и всички в Лос Анджелис и Вашингтон.

— И?

— Рахман и семейството му са под охрана.

— Добре. Така и трябва. И?

— Ами... агентите в Лос Анджелис го накарали да нарисува пакета. И по описанието му направили кутия приблизително със същата големина.

— И?

— И слагали вътре метални тежести, докато Рахман заявил, че пакетът горе-долу е бил толкова тежък. Мускулна памет. Запознат ли си с...

— Да. И?

— Ами, експериментът е интересен, но не доказва нищо. Пушките с пластмасови приклади са леки, по-старите са тежки. Ловджийските пушки са дълги, бойните са по-къси. Няма начин да определим дали вътре е имало пушка.

— Ясно. Пушката дълга и тежка ли е била?

— Ако е било пушка, да, трябва да е била дълга и тежка.

— Като ловджийска, с оптичен мерник.

— Точно така — потвърди Джак.

— Добре, най-лошата възможност. Дълга и точна ловджийска пушка с оптичен мерник. И какво ще прави с нея Халил?

— Смятаме, че е била за всеки случай, ако Уигинс не се окаже вкъщи. С други думи, Халил е бил готов да го преследва, ако Уигинс е бил на къмпинг в гората.

— А стига бе!

— Това е теория. Имаш ли друга?

— В момента не. Но си представям Чип и мацето му в гората и се чудя защо Халил, наконтен с новия си туристически екип, просто не е отишъл при тях да изпият по чаша кафе край огъня и поел случайно да спомене, че е там, за да убие Чип и да му обясни защо го прави, преди да го гръмне. Carisce?

Кьоних помълча няколко секунди, после каза:

— Оказа се, че Уигинс е бил на къмпинг заедно с десетина свои приятели, така че Халил...

— Не се връзва, Джак. Халил е щял да направи всичко възможно, за да погледне Уигинс в очите, преди да го убие.

— Възможно е. Добре, ето ти друга теория, която може би е по логична. Ако в онзи пакет е имало пушка, разбира се. По време на

бягството му през мексиканската граница на Халил може да му се наложи да убие граничен патрул. Нещо такова. И без това е имал нужда от съучастник, така че защо Рахман да не му донесе пушка, освен всичко останало? Не е трудно да купиш пушка.

— Но не е лесно да я скриеш.

— Можеш да я разглобиш. Искам да кажа, не изключваме възможността Асад Халил да има снайперистка пушка и да възнамерява да убие някой, до когото не може да се доближи. Но това не съответства нито на целта му, нито на начина му на действие. Самият ти го каза. Той действа отблизо и с личен мотив.

— Ясно. Всъщност мисля, че в онзи пакет е имало мотички и търнокопчета. Нали си виждал как ги опаковат в евтините магазини? Търнокопчета, събрани в кашон, не по-голям от кутия за риза. Плюс шест стола, маса, чадър и два шезлонга, тайванско производство. Вкарай част А в отвор В. Добре, ще се видим във Вашингтон.

— Да. Ще уредим пътуването ви. Ще пратя подробностите в лосанджелиското бюро. Пресконференцията е в пет следобед в „Дж. Едгар Хувър“. Зная, че поне Джон остана много доволен от предишното си посещение там. И пак ви поздравявам за добре свършената работа, както и за годежа. Определихте ли датата?

— През юни — отвърна Кейт.

— Добре. Надявам се, че съм поканен, нали?

— Разбира се — увери го тя.

Натиснах бутона за прекъсване на връзката. Помълчахме малко, после Кейт каза:

— Безпокоя се за пушката.

— Има защо.

— Искам да кажа... не съм от истеричните, но може да преследва нас.

— Възможно е. Искаш ли пак да си облечеш италианска тениска.

— Какво?

— Бронирана жилетка.

Тя се засмя.

— Пълен си с лафове.

Както и да е, върнахме се в общия офис и проведохме неофициална среща на крак с шестимата агенти, сред които Хуан, Еди и Ким. Изпихме по чаша кафе и Еди ни каза:

— След половин час връщаме господин Рахман от Лос Анджелис. Ще го заведем да потърси каньона, където Халил е хвърлил оня сак.

Кимнах. Тук имаше нещо, което гризеше и мен. Знаех, че Халил е трябвало да убие времето преди отварянето на магазините и така нататък, но би могъл да накара Рахман просто да го отведе в евтин мотел. Защо да пътува цял час на север по крайбрежната магистрала само за да се избави от чантата?

Така или иначе, не помолих Синди за бронирани жилетки, Кейт също. Искам да кажа, нали днес само щяхме да обикаляме из Лос Анджелис. От друга страна, това можеше да е достатъчно основателна причина да сме предпазливи. Нюйоркски виц.

Но Синди ни даде два хубави сака с емблемата на ФБР като сувенири от идването ни и навярно като намек, че не искат да ни виждат повече във Вентура. Но може и да преувеличавам.

С Кейт прибрахме малкото си тоалетни принадлежности в саковете и бяхме готови да потеглим за лосанджелиското бюро. Установихме, че няма да ни откарат с хеликоптер, което понякога означава, че вече не си на върха на славата си. Все пак ни дадоха кола без шофьор. Кейт увери Синди, че знае пътя. Калифорнийците са големи симпатяги.

Всички се ръкувахме и си обещахме да поддържаме връзка. Поканиха ни да им гостуваме по всяко време, на което отвърнах:

— Ще дойдем вдругиден. — Това оказа очакваното въздействие.

Както и да е, излязохме на паркинга, открихме синия служебен форд „Краун Виктория“ и Кейт седна зад волана.

Изглежда, перспективата отново да шофира в Калифорния ужасно я възбуждаше и тя ме информира, че ще минем по страхотния крайбрежен път за Санта Моника през Санта Санта, Лас Санта Сантос и още няколко Санти. Хич не ми пукаше, но щом това ѝ доставяше удоволствие, и аз бях доволен. Нали така?

51.

Потеглихме по крайбрежната магистрала през Санта Окснард на юг към града на ангелите. Океанът беше от дясната ни страна, планините — от лявата. Синьо небе, синя вода, синя кола. Сините очи на Кейт. Супер. Кейт каза, че до оперативното бюро на ФБР на Уилшър Булевард край кампуса на Калифорнийския университет в западен Холивуд имало около един час път.

— Защо не е в центъра? — попитах я. — Тоя град изобщо има ли център?

— Има, но ФБР явно предпочита някои квартали пред други.

— Например скъпите.

— Понякога. Затова не обичам южен Манхатън. Ужасно е пренаселен.

— Обаче е ужасно жив и интересен. Ще те заведе във „Френсис Тавърн“. Нали знаеш, там Вашингтон се сбогувал с офицерите си. Когато го пенсионирали по инвалидност.

— И отишъл да живее във Вирджиния. Не можел да понася пренаселеността.

Известно време продължихме мача Калифорния — Нью Йорк. После Кейт ме попита:

— Щастлив ли си?

— Повече от щастлив.

— Добре. Вече не изглеждаш толкова паникьосан.

— Озарен съм от светлината. Разкажи ми за лосанджелиското бюро. С какво се занимаваше там?

— Беше интересно. Това е третото по големина оперативно бюро в страната. С почти шестстотин агенти. В Лос Анджелис се извършват най-много банкови обири в Америка. Имахме близо три хиляди случая на година и...

— Три хиляди?

— Да. Главно наркомани. Дребни суми. В Лос Анджелис има стотици малки банкови клонове и при всички тези магистрали крадците лесно могат да избягат. В Нью Йорк крадецът седи половин

час в такси на червен светофар. Както и да е, това беше най-досадното. Почти нямаше пострадали. Всъщност веднъж бях в моя банков клон, когато го ограбиха.

— Колко взе.

— Тя се засмя.

— Не съм взела нищо, но престъпникът получи двайсетгодишна присъда.

— Ти ли го спипа?

— Да.

— Разкажи ми.

— Нищо сериозно. Просто този тип стоеше пред мен на опашката, подаде някаква бележка на касиерката и тя изведнъж се напрегна. Разбрах какво става. Жената напълни чанта с пари, типът се обърна да си тръгне и се озова пред пистолета ми. Глупаво престъпление. Малко пари и тежко федерално обвинение. Заедно с полицията разкривахме над седемдесет и пет процента от извършителите.

Побъбрихме за двугодишния ѝ престой в Лос Анджелис и Кейт каза:

— Това е единственото оперативно бюро в страната с двама души, отговарящи за връзките с обществеността. Имахме много важни случаи, които изискваха работа с медиите. Например тормоз на известни личности. Срещата съм се с няколко кинозвезди и веднъж се наложи няколко седмици да живея в имението на един артист и да пътувам заедно с него, защото някой го беше заплашил с убийство и нещата изглеждаха сериозни. После пък идват азиатските мафии. Единствената престрелка, в която съм участвала, беше с шайка корейски контрабандисти. Корави копелета. Но в бюрото работеха момчета от корейски произход, които се бяха внедрили в мафията. Досаждам ли ти?

— Не. Това е по-интересно от „Досиетата Х“. Кой беше оня артист?

— Ревнуваш ли?

— Ни най-малко. Може би мъничко.

— Един старец. Наближаваше петдесетте. — Тя се засмя.

Защо не ми беше смешно? Така или иначе, оказваше се, че Кейт Мейфилд не е такава наивна селянка, за каквата я мислех. Макар, че не

бе видяла всичко, което през двайсетгодишната си служба в Ню Йорк бях преживял аз, имаше известен опит с тъмната страна на американския живот. Във всеки случай явно трябваше да учим много неща един за друг. Радвах се, че не ме бе питала за моето сексуално минало, защото щяхме да стигнем до Рио де Жанейро още преди да съм свършил. Майтап бе.

Общо взето пътувахме приятно и скоро се озовахме на Уилшър Булевард. Кейт влезе в голям паркинг на двайсететажна бяла офис сграда, заобиколена от цветя и палми. В палмите има нещо, което ме кара да си мисля, че наоколо не става нищо сериозно.

— Някога занимавала ли си се със средноизточен тероризъм? — попитах я.

— Не лично. Тук няма много такива случаи. Струва ми се, че имат само един специалист по тази област. Сега ще имат още двама.

— Да. Добре. Ти, може би. Аз не разбирам нищо от средноизточен тероризъм.

Тя спря на едно свободно място и изключи двигателя.

— Те обаче си мислят, че разбираш. Нали си от отдел „Среден изток“ на Антитерористичната спецчаст.

— Ясно. Забравих.

Влязохме в сградата и се качихме с асансьора.

ФБР заемаше целия шестнайсети етаж, както и още няколко, които споделяше с други служби на правосъдното министерство.

Накратко, блудната дъщеря се беше завърнала, имаше прегръдки и целувки и забелязах, че жените се радват да видят Кейт също толкова, колкото и мъжете. Това бил добър признак според бившата ми, която веднъж ми обясни всичко. Ще ми се да я бях слушал.

Така или иначе, обиколихме офисите и аз стиснах адски много ръце и толкова се усмихвах, че ме заболя лицето. Останах с впечатлението, че моята... моята... моята годеница — ето, казах го — се хвали с мен. Всъщност обаче Кейт не спомена нищо за връзката ни.

Някъде в този лабиринт от коридори, бюра и офиси се криеха двама-трима любовници и аз се опитах да открия тия лайна, но не получавах никакви сигнали. Много съм печен да откривам хора, които се опитват да преобат мен, обаче не и такива, които се ебат или са се ебали един друг. И до днес не съм съвсем сигурен дали жена ми се е

чукала с шефа си например. Те често пътуват по работа, но... това вече няма значение. Нямаше значение и тогава.

Какъвто съм си късметлия, човекът, с когото онзи ден бях разговарял по телефона, господин Стърджис, заместник главен агент на нещо си, искаше да се запознае с мен, така че ни придружиха до кабинета му.

Господин Стърджис излезе иззад бюрото си и протегна ръка, която аз стиснах, докато си разменяхме любезности. Малкото му име бе Дъг и искаше да го наричам така. Че как иначе можех да го наричам? Клод ли?

Така или иначе, Дъг беше хубав мъж, горе-долу на моята възраст, загорял, във форма и добре облечен. Той погледна Кейт и двамата се ръкуваха.

— Радвам се да те видя, Кейт — каза Стърджис.

— Радвам се, че съм тук — отвърна тя.

Опа! Той беше. Разбрах го по начина, по който се спогледаха за стотна от секундата. Поне така мисля.

Както и да е, на земята има много видове ад, но най-кофти е да попаднеш някъде, където съпругата или любовницата ти познава всички, а ти не познаваш никого. Служебни купони, срещи на съученици, такива неща. И разбира се, опитваш се да откриеш кой познава партньорката ти в оня смисъл, ако не за друго, поне за да видиш дали е проявила добър вкус и не се е чукала с шута на класа или идиота в службата.

Така или иначе, Стърджис ни покани да седнем и ние седнахме, макар че ми се искаше да се разкарам оттам.

— Точно така си ви представих по телефона — каза ми той.

— И аз вас.

С това приключихме уводната част и преминахме към работа. Дъг започна да дудне нещо и забелязах, че има пърхот и малки ръце. Мъжете с малки ръце често са с малки пишки. Това е факт.

Той се опитваше да се държи любезно, но аз не се отзовавах. Накрая Стърджис усети настроението ми и се изправи. Двамата с Кейт също станахме.

— Пак ви благодаря за добрата работа — каза Дъг. — Не бих могъл да твърдя, че със сигурност ще арестуваме онзи човек, но поне го накарахме да бяга и повече няма да ни създава проблеми.

— Не бих се обзаложил — отвърнах аз.

— Вижте, господин Кори, бегълците са отчаяни, но Асад Халил не е обикновен престъпник. Той е професионалист. Сега единственото му желание е да избяга и да не привлича вниманието към себе си.

— Обаче все пак е престъпник, обикновен или не, а престъпниците извършват престъпления.

— Така е — небрежно се съгласи Стърджис. — Ще го имаме предвид.

Помислих си, че би трябвало да кажа на тоя идиот да върви на майната си, но Дъг вече знаеше какво ми се върти в главата.

— Ако някога решиш да се върнеш — обърна се той към Кейт, само ми се обади и ще направя всичко възможно.

— Много мило от твоя страна.

Отврат.

Тя му подаде визитката си.

— Моля те, кажи да ми се обадят на клетъчния ми телефон, ако изскочи нещо. Ние ще се поразходим. Джон никога не е бил в Лос Анджелис. Довечера ще вземем последния самолет за Вашингтон.

— Ще ти съобщя веднага щом стане нещо. Ако искаш, по-късно ще ти позвъня просто за да те осведомя за нещата.

— Ще съм ти признателна.

Отврат.

Стиснаха си ръце и се сбогуваха.

На излизане забравих да се ръкувам. Кейт ме настигна в коридора и каза:

— Беше груб с него.

— Не е вярно.

— Вярно е. Толкова си мил с всички, после отиваш и се държиш гадно с някой началник.

— Не съм се държал гадно. И не обичам началници. — Прибавих: — Той ме вбеси по телефона.

Кейт остави тази тема навярно защото знаеше докъде ще доведе. Разбира се, можеше да съм се заблудил за любовната връзка между господин Дъглас Късохуйски и Кейт Мейфилд, но ако не бях и се държах мило, докато Стърджис си мислеше за последния път, когато я е чукал? Леле какъв глупак щях да изляза! По-добре да заложа на сигурно и да се държа гадно.

Както и да е, докато вървахме по коридора, ми хрумна, че да си влюбен е страхотно неудобство.

Кейт се отби през комуникационния център, за да получи информацията за пътуването ни.

— Полет двеста и четири на „Юнайтед“ — осведоми ме тя. — Излита в единайсет петдесет и девет вечерта и каца на „Дълес“ в седем четирийсет и осем сутринта. Две резервации за бизнес класа. Във Вашингтон ще ни посрещнат.

— А после?

— Не пише.

— Може би ще имам време да се оплача на своя представител в Конгреса.

— От какво?

— От това, че ме отклоняват от работа заради някаква глупава пресконференция.

— Мисля, че конгресмените нямат никакво отношение към проблема. И като стана дума за пресконференцията, пратили са ни по факса някои данни.

Прегледах двете страници. Не бяха подписани, разбира се. Тези „предложения“ винаги звучат фалшиво, докато човекът, на когото медиите ще задават въпроси, трябва да говори спонтанно.

Във всеки случай Кейт, изглежда, нямаше повече стари приятели в бюрото, така че се качихме на асансьора и слязохме долу.

На път за колата тя ме попита:

— Не беше толкова зле, нали?

— Не. Всъщност хайде да се върнем и да го повторим.

— Какво ти става днес?

— На мен — нищо.

Потеглихме по Уилшър Булевард.

— Искаш ли да видиш нещо конкретно? — предложи Кейт.

— Нью Йорк.

— Какво ще кажеш за киностудията?

— Предпочитам предишния ти апартамент. Искане ми се да видя къде си живяла.

— Чудесна идея. Всъщност бях наела къща. Недалеч оттук.

Пресяхохме Западен Холивуд, който изглеждаше съвсем прилично място, само дето всичко беше от бетон, боядисан в пастелни

цветове, нещо като квадратни великденски яйца.

Навлязохме в приятен крайградски квартал и минахме покрай старата ѝ къща, виличка в испански стил.

— Много е хубава — отбелязах аз.

Продължихме към Бевърли Хилс, където къщите ставаха все по-големи, после обиколихме Родео Драйв и аз усетих аромат на парфюм на Джорджо, носещ се откъм магазин със същото име. Това нещо бе по-силно от смрадта на труп.

Паркирахме на улицата и Кейт ме заведе да обядваме в един хубав ресторант на открито.

Можехме да се мотаем тук колкото искаме, тъй като нямаше срещи, нямаше задачи и нямаше за какво да се тревожим. Е, може би за едно-две неща.

Нямах нищо против да убием времето, защото го убивах близо до мястото, откъдето за последен път се беше обадил Асад Халил. Очаквах мобифонът на Кейт всеки момент да иззвъни и се надявах нещо да ни попречи да отлетя за Вашингтон. Мразех този град, разбира се при това основателно. Неприязънта ми към Калифорния бе предимно алогична и малко се срамувах заради предубежденията си към място, на което никога не съм бил.

— Разбирам защо ти е харесвало тук — казах на Кейт.

— Много е съблазнително.

— Да. Изобщо вали ли някога сняг?

— В планините. От плажа само за няколко часа можеш да отидеш на ски.

— И как ще се облечеш за такъв ден?

Голям смях.

Калифорнийското шардоне ни хареса и изпихме цяла бутилка, което означаваше, че известно време няма да шофираме. Платих сметката, която не беше прекалено солена, и отидохме да се поразходим из центъра на Бевърли Хилс. Наистина приятно градче. Забелязах обаче, че единствените пешеходци са орди японски туристи, които щракаха с фотоапарати и снимаха с видеокамери.

Докато вървахме, разглеждахме витрините. Посочих на Кейт, че блейзърът ѝ с цвят на кетчуп и черните ѝ панталони са поизмачкани, и предложих да ѝ купя нови дрехи.

— Чудесна идея — отвърна тя. — Но на Родео Драйв това ще ти струва най-малко две хиляди долара.

Прокашлях се.

— Тогава ще ти купя ютия.

Кейт се засмя.

Загледах се в няколко ризи на витрините и видях, че цените им наистина са астрономически. Но какъвто съм си пич, купих торбичка домашни шоколади, които изядохме в движение. Както казах, нямаше много пешеходци, затова не се изненадах, че японските туристи снимат нас с Кейт. Казах ѝ:

— Мислят те за кинозвезда.

— Толкова си сладък. Ти си звездата. Ти си моята звезда.

При други обстоятелства щях да изсипя шоколадите на тротоара, но бях влюбен, летях върху облак, в ушите ми се лееха любовни песни и така нататък.

— Стига сме разглеждали Лос Анджелис. Хайде да си намерим някъде стая — предложих аз.

— Това не е Лос Анджелис, а Бевърли Хилс. Искам да ти покажа още много неща.

— И аз искам да видя много неща, обаче дрехите ти ги скриват. Романтично, нали.

Тя се съгласи, въпреки факта, че вече бяхме сгодени. Върнахме се в колата и отидохме в някакво място, наречено Марина дел Рей.

Кейт откри приятен крайморски мотел. Регистрирахме се и отнесохме брезентовите си сакове в стаята.

От прозореца се виждаше пълно с яхти пристанище, което отново ми напомни за престоя ми на източен Лонг Айланд. Ако там изобщо бях научил нещо, това бе да не се привързвам към хора, места и вещи. Но човек рядко използва наученото.

Забелязах, че Кейт ме наблюдава. Усмихнах ѝ се.

— Благодаря за прекрасния ден.

Тя отвърна на усмивката ми, после се замисли.

— Нямах намерение да те запознавам с Дъг. Той настоя.

Кимнах.

— Разбирам. Всичко е наред.

Е, най-после решихме този проблем, при това с проява на тактичност от моя страна. Обаче мислено си отбелязах при първа

възможност да забия коляно в ташаците на Дъг. Кейт ме награди с дълга целувка.

Скоро се озовахме в леглото и разбира се, мобифонът й извъня. Нямахме начин да не отговорим, с други думи, трябваше да престана с онова, което вършех. Претърколих се настрани, като псувах изобретателя на клетъчния телефон. Кейт седна, пое си дъх и каза:

— Мейфилд. — Заслуша се, после отвърна: — Добре... да... да, бяхме... не, ние... просто седим край морето в Марина дел Рей. Ясно... добре... ще оставя колата на паркинга на полицейското управление... ясно... благодаря, че се обади. Да. И на теб. Чао. — Тя затвори и се прокашля. — Мразя ги тези случаи.

Не отговорих.

— Е, Дъг беше. Нямало нищо ново. Но каза, че щял да накара някой да ни се обади най-късно половин час преди полета, ако нещо наложи промяна в плановете. Освен това разговарял с Вашингтон и ако не заловят Халил някъде наоколо, довечера сме на самолета. Ако го арестуват в Лос Анджелис обаче, ще останем и ще проведем пресконференцията тук.

Тя ме погледна, после продължи:

— Ние сме героите на момента и трябва да сме там, където са повечето телевизионни камери. Холивуд и Вашингтон си приличат.

Кейт пак хвърли поглед към мен.

— Малко е фалшиво и не ми харесва, но в случай като този трябва да обръщаш внимание на медиите. Честно казано, ФБР има нужда от малко реклама.

Тя ми се усмихна.

— Е, докъде бяхме стигнали? — После се покатери отгоре ми, вгледа се в очите ми и прошепна: — Просто ме чукай. Става ли? Сега съществуваме само ние двамата. Без минало и бъдеще. Само ти и аз.

Събуди ни звън. Кейт взе мобифона си, но звъненето продължи и разбрахме, че е телефонът в стаята. Вдигнах слушалката.

— Както пожелахте, събуждаме ви в двадесет и два часа и петнадесет минути. Приятна вечер.

Затворих.

Станахме, изкъпахме се, облякохме се, напуснахме мотела и се качихме в колата. Наближаваше 23:00, което означаваше 02:00 в Ню Йорк, и биологичният ми часовник тотално се прецака.

Кейт потегли към летището, което беше само на няколко километра. Виждах самолетите, които излитаха на запад над океана.

— Искаш ли да се обадя в оперативното бюро? — попита тя.

— Няма нужда.

— Добре. Знаеш от какво ме е страх — че ще арестуват Халил, докато сме във въздуха. Наистина исках да участваме в залавянето му. Ти също. Ало? Събуди се.

— Мисля.

— Стига си мислил. Хайде да си поговорим.

Поговорихме си. Кейт влезе в летището и спря на служебния паркинг на полицейското управление, където наистина ни очакваше симпатичен сержант и ни откара до терминала на вътрешни линии. Помислих си, че никога няма да свикна с всички тия удобства.

Както и да е, младият полицай се отнасяше с нас като със звезди и искаше да си приказваме за Асад Халил. Кейт се смили над него, докато аз се правех на ченге от НЙПУ и сумтях през зъби.

Слязохме и той ни пожела приятен полет.

Отидохме на гишето на „Юнайтед Еърлайнс“, където ни чакаха два билета за бизнес класа. Формулярите ни за носене на оръжие на борда вече бяха попълнени и се нуждаеха само от подписите ни.

— Обявяваме полета след двацет минути — информира ни служителката, — но ако желаете, можете да използвате ВИП-салона. — Тя ни подаде два пропуски.

Като истински нюйоркчанин, сега вече зачаках да се случи нещо наистина ужасно, но какво може да е по-страшно от това всеки да ти се усмихва и да ти пожелава хубави неща?

Така или иначе, влязохме във ВИП-салона и минахме през детектора за метал. Чернокосата богиня на входа ни се усмихна, взе пропуските ни и ни упъти към бара, където пиенето бе за сметка на заведението. Разбира се, вече бях умрял и се бях възнесъл в калифорнийския рай.

Нещо не ми се пиеше алкохол въпреки предстоящия сух полет през континента, затова си взех кола, а Кейт си поръча минерална вода.

На бара бяха наредени закуски и аз се настаних на едно от столчетата.

— Искаш ли да отидем на някоя маса? — попита Кейт.

— Не. Обичам баровете.

Тя седна до мен. Отпих от колата си, взех си сирене и фъстъци и запрелиствах някакъв вестник.

Кейт ме наблюдаваше в огледалото на бара и аз срещнах погледа ѝ. В огледалата на баровете всички жени ми се струват страхотни, но тя наистина беше супер. Усмихнах ѝ се.

— Не искам годежен пръстен — каза Кейт. — Това си е излишно хвърляне на пари.

— Би ли ми го превела на нормален език?

— Не, наистина. Престани да се правиш на остроумен.

— Ти ми каза да си остана такъв, какъвто съм.

— Не точно такъв.

— Разбирам.

Опа.

Телефонът ѝ иззвъня. Тя го извади от чантичката си и отговори.

— Мейфилд. — Послуша малко, после каза: — Добре. Благодаря. Ще се видим след няколко дни. — Кейт прибра мобифона в джоба си — Дежурният. Нищо ново. Няма спасение.

— Тогава да опитаме да се спасим сами.

— Ако не се качим на самолета, с нас е свършено. Независимо че сме герои.

— Знам. — Превключих мозъка си на висока предавка. — Мисля, че ключът е пушката.

— Ключът за какво?

— Чакай... хрумна ми нещо...

— Какво?

Погледнах вестника на бара и нещо в главата ми започна да се оформя. Не бе свързано с някаква статия. Бях отворил на спортната страница. Вестник. Какво? Почти се избистри, после пак ми се изплъзна. Хайде, Кори. Гепи го. Все едно да се напъваш да получиш мозъчна ерекция, само дето мозъкът постоянно омеква.

— Добре ли си?

— Мисля.

— Обявиха полета.

— Мисля. Помогни ми.

— Как да ти помогна? Дори не зная за какво си мислиш.

— Какво е намислило онова копеле?

— Да ви донеса ли нещо освежително? — попита барманът.

— Чупката.

— Джон!

— Извинявай — казах на бармана, който се отдалечаваше от нас.

— Джон, обявиха полета.

— Ти се качвай. Аз оставам тук.

— Да не си се побъркал?

— Не. Асад Халил е побъркан. Аз съм си нормален. Върви да хванеш самолета.

— Никъде не тръгвам без теб.

— Ще тръгнеш, разбира се. Ти гониш кариера и пенсия. Аз съм на временен договор и получавам пенсия от НЙПУ. Това ме задоволява. Но не и теб. Недей да разбиваш сърцето на баща си. Върви.

— Не. Не и без теб. Категорично.

— Изнудваш ме. Помогни ми, Кейт. Защо му е на Халил пушка?

— За да убие някого от разстояние.

— Точно така. Кого?

— Теб.

— Не. Мисли за думата „вестник“.

— Ясно. Вестник. Някоя важна личност, която е под постоянна охрана.

— Точно така. Постоянно си спомням за думите на Гейб.

— Какво ти е казал Гейб?

— Много неща. Каза, че Халил е намислил голям удар. Каза... Препуска сам ужасен конник... резки по хладната стомана...

— Какво?

— Каза, че това било кръвна вражда.

— Вече ни е известно. Халил е отмъщавал за смъртта на семейството си.

— Дали?

— Да. Освен на Уигинс и Калъм, който умира. Вече не може да се добере до Уигинс, но затова пък ще убие теб.

— Възможно е да го желае, само че аз не мога да заменя истинската му цел. Същото се отнася за пътниците от полет сто седемдесет пет и хората от „Конквистадор“. В списъка му има още някой... забравяме нещо.

— Асоциирай с думи.

— Добре... вестник, Гейб, пушка, Халил, бомбардировка, Халил, отмъщение...

— Върни се към момента, в който ти е хрумнала тази мисъл, Джон. В Ню Йорк. Аз постъпвам така. Връщам се там, където за пръв път ми е...

— Това е! Четях ония материали за въздушния удар и ми хрумна... и после... сънувах оня странен сън в самолета на идване... беше свързан с филм... стар уестърн...

По интеркома се разнесе глас.

— Последно повикване на пътниците за полет двеста и четири на „Юнайтед Еърлайнс“. Последно повикване...

— Добре... ето. Госпожа Кадафи. Какво беше казала в онова интервю?

Кейт се замисли за миг.

— Ами... че завинаги щяла да смята Съединените щати за враг... освен ако... — Тя ме погледна. — О, Господи... не, не е възможно... възможно ли е?

Очите ни се срещнаха и изведнъж всичко стана ясно. Толкова ясно, че бе като стъкло и ние бяхме гледали през него дни наред.

— Къде живее той? — попитах я. — Тук, нали?

— В Бел Еър.

Скочих от стола и без да си правя труда да взема брезентовия си сак, се запътих към изхода. Кейт ме следваше по петите.

— Къде е Бел Еър?

— На двайсет-трийсет километра на север оттук. Точно до Бевърли Хилс.

Вече бяхме в терминала и се насочвахме към таксиметровата стоянка навън.

— Обади се по мобифона в службата — казах й.

Тя се поколеба. Не я обвинявах.

— По-добре да се подсигуриш, отколкото после да съжаляваме. Нали така? Използвай необходимата комбинация от тревога и

настойчивост.

Бяхме пред терминала и Кейт набра номера, но не на ФБР.

— Дъг? Извинявай, че те безпокоя по това време, но... да, всичко е наред...

Не исках да се качим в таксито и шофьорът да чуе този разговор, затова спряхме на тротоара.

— Да — каза Кейт, — изпуснахме самолета... изслушай ме, моля те...

— Дай ми скапания мобифон.

Тя ми го подаде.

— Тук е Кори. Просто ме изслушай. Току-що се сетих нещо — това е резултат от пет дни работа. Според мен Асад Халил иска да убие Роналд Рейгън.

Таксито потегли към полицейския паркинг на летището. Дотук добре.

Прехвърлихме се на синия форд и се насочихме на север към дома на великия сатана.

Искам да кажа, самият аз не го смятам за сатана. Доколкото изобщо имам политически влечения, аз съм анархист и мисля, че всички правителства и политици смърдят.

Освен това, разбира се, Роналд Рейгън беше много възрастен и болен човек, така че кой би искал да го убие? Е, например Асад Халил, изгубил семейството си в резултат на заповедта на Рейгън за въздушния удар срещу Либия. А също господин и госпожа Кадафи, изгубили дъщеря си, да не споменавам за няколкото месеца безсъние, докато ушите им не престанат да пицят.

Кейт бе настъпила газта по магистралата за Сан еди-какъв си.

— Дали Халил наистина?... — рече тя. — Искам да кажа, Рейгън е...

— Роналд Рейгън може да не си спомня инцидента, но те уверявам, че това не се отнася за Асад Халил.

— Ясно... Разбирам... ами ако грешим?

— Ами ако сме прави?

Кейт не отговори.

— Виж, всичко съвпада, но даже да грешим, заключението изглежда логично.

— Има ли значение, ако не е вярно?

— Просто карай. Даже да грешим, нищо не е изгубено.

— Току-що изгубихме скапаната си служба.

— Можем да отворим мотел.

— Какво ли съм открила в теб, по дяволите?

— Карай.

Движихме се с прилична скорост, но естествено, Дъглас Лайното вече беше надул свирката и в дома на Рейгън вече имаше хора, така че ние не бяхме точно препускащата на помощ Седма кавалерия.

— Колко души от Секретната служба мислиш, че го пазят?

— Малко.

— Защо?

— Ами, доколкото си спомням от ограничените си контакти с лосанджелиския офис на Секретната служба, те смятаха, че рискът за семейство Рейгън намалява с всяка година. Освен това имаше бюджетни съображения. Всъщност само преди няколко години някакъв хахо проникнал в имението им и влязъл в къщата.

— Невероятно.

— Обаче не може да се каже, че не ги охраняват. Имат нещо като личен фонд и плащат на частна охранителна фирма. А и всички местни ченгета наблюдават къщата. Ако се наложи, лосанджелиското оперативно бюро на ФБР също е на разположение.

— И ние сме на път.

— Да. Има ли нужда от повече охрана?

— Зависи кой те преследва.

— Нямаше нужда да изпускате самолета — напомни ми тя. — Щеше да е достатъчно да се обадим по телефона.

— Ще те прикривам.

— Моля те, недей да ми правиш повече услуги. Уф, това твое мъжко самолюбие.

— Просто се опитвам да постъпвам правилно. Това е правилното решение.

— Не. Правилното решение беше да изпълним заповедта.

— Само си помисли още колко много неща ще можем да разкажем на пресконференцията, ако тази нощ успеем да пипнем Асад Халил.

— Ти си безнадежден. Виж, Джон, нали ти е ясно, че ако наблюдаваме имението на Рейгън и забележи необичайно раздвижване, Халил завинаги ще изчезне и никога няма да разберем дали предположението ти е вярно. Така или иначе, ние губим.

— Знам. Но има вероятност Халил да изчака до утре вечер и сега да не наблюдава имението. Предполагам, че Секретната служба ще направи същото като ФБР в домовете на Уигинс и Калъм.

— Секретната служба се занимава с охрана, Джон. Не с примамки и капани, особено ако примамката е бивш президент.

— Е, тогава ще се наложи да преместят семейство Рейгън на сигурно място и да позволят на ФБР да постави капана без примамката. Нали така?

— Как те е търпяло през всички тези години федералното правителство?

Долових язвителни нотки, каквито не очаквах, след като вече бяхме сгодени. Нали така?

— Знаеш ли къде е къщата? — попитах аз.

— Не, но когато отбием от магистралата, ще попитам.

— Имаш ли представа поне какъв е районът?

— Бел Еър е нещо като предградие. Имения на по един-два акра с много дървета. Едни мои приятели са минавали покрай къщата на Рейгън и са ми казвали, че домът е разположен на няколко акра площ, оградена със стена, и не се вижда от пътя.

— Портиерът му сигурен ли е?

— Скоро ще разберем.

Отбихме от магистралата. Кейт се свърза с офиса на ФБР, изслуша и повтори цял куп сложни упътвания, които записах на гърба на сметката от хотела в Марина дел Рей. Тя даде на дежурния описанието и регистрационния номер на колата ни.

Теренът в Бел Еър бе хълмист, пътищата лъкатушеха и имаше достатъчно дървета, сред които да се скрие цяла армия снайперисти. След петнайсет минути излязохме на Сейнт Клод Роуд, край който се издигаха огромни къщи, повечето едва забележими зад огради, стени и живи плетове.

Очаквах да видя пред Рейгъновото имение коли и хора, но наоколо цареше тишина и мрак. Може би наистина си знаеха работата.

Изневиделица от храсталаците изскочиха двама души и ни спряха.

В следващия момент вече имахме двама пътници на задната седалка, които ни преведоха през голям железен портал в каменна стена. Завихме наляво и спряхме на паркинг до голяма охранителна сграда. Всичко това беше адски вълнуващо, ако се интересуваш от история и така нататък. Щеше да е и забавно, ако хората не бяха толкова сериозни.

Слязохме и се огледахме. Ранчото на Рейгън едва се виждаше в далечината. Наоколо не се мяркаха много хора, но бях убеден, че е

бъкано със снайперисти и агенти от Секретната служба, дегизирани като дървета, скали и така нататък.

Беше лунна или „ловджийска“ нощ, както се казваше в дните преди инфрачервените устройства да направят всяка нощ ловджийска. Във всеки случай в този час бившият президент навярно не обикаляше наоколо, затова трябваше да допусна, че Халил възнамерява да изчака Рейгънови да излязат на утринна разходка.

Слаб ветрец разнасяше аромат на цъфнали храсти по моравата, в дърветата чуруликаха птици. А може дърветата да бяха специално парфюмирани хора от Секретната служба, които чуруликаха помежду си.

Любезно ни помолиха да застанем близо до колата си и не щеш ли, от охранителната сграда се появи Дъглас Късохуйски и се запъти към нас.

— Хайде пак ми разкажи защо сме тук — без въведение нареди той.

Тонът му не ми хареса.

— Ти ми кажи защо не си бил тук вчера. Аз ли трябва да мисля за всичко вместо теб?

— Държиш се нахално.

— Попитай ме дали ми пука.

— Това е достатъчно неподчинение.

— Само загарявам.

Накрая се намеси Кейт.

— Добре, стига. Успокойте се. — Тя се обърна към Късохуйски.
— Дъг, хайде да се отдръпнем и да поговорим насаме.

Кейт и приятелят ѝ се отдалечиха и аз останах сам, царствено вбесен за нищо — мъжко самолюбие и пъчене пред представителка на женския пол. Адски примитивно. Можех да се издигна над това. Някой път трябва да опитам.

Така или иначе, към мен се приближи жена от Секретната служба, облечена в обикновени цивилни дрехи, представи се като Лайза и ми каза, че била някаква шефка. Бе четирийсетинагодишна, привлекателна и дружелюбна.

Разговорихме се и тя полюбопитства как съм стигнал до заключението, че има опасност за живота на бившия президент. Отвърнах ѝ, че съм пиел в бар и просто ми е хрумнало. Обяснението

не ѝ хареса, затова го поразширих, като споменах, че съм пиел кола, че се занимавам със случая на Асад Халил и прочее.

Тя не само ме разпитваше, разбира се, но и ми правеше компания, за да не ми щукне да тръгна да се мотая наоколо.

— Колко от тия дървета всъщност са хора от Секретната служба?
— поинтересувах се аз.

Лайза реши, че съм забавен.

— Всички.

Продължих с въпроси за съседите на Рейгънови и така нататък и тя ме информира, че наоколо било пълно с кинозвезди и други известности, че Рейгънови били прекрасни работодатели и че всъщност сме се намирали в самия Лос Анджелис, макар че на мен ми приличаше на кинодекор за сцена в плантация сред джунглата.

Двамата с Лайза си побъбрихме, докато Кейт разговаряше с бившия си любовник, изглаждаше нещата и го убеждаваше, сигурен съм, че не съм толкова голям задник, колкото изглеждам. Чувствах се уморен, и психически, и физически, и всичко това ми се струваше малко недействително.

По някое време Лайза сподели с мен:

— Преди номера на къщата е бил шест-шест-шест, но след като я купиха, Рейгънови го смениха на шест-шест-осем.

— Искате да кажете, от съображения за сигурност ли?

— Не. Според Откровението шест-шест-шест е числото на дявола. Не го ли знаете?

— Хм...

— Предполагам, че тъкмо поради тази причина Нанси поиска да го променят.

— Разбирам... Трябва да проверя в тефтера си. Мисля, че имам някъде три шестици.

Тя се засмя.

Имах чувството, че Лайза може да ми е от помощ, затова вкарах в действие чара си и всичко тръгна по мед и масло. Докато я омайвах, се появи Кейт и аз я запознах с новата си приятелка.

Кейт не прояви към нея особено голям интерес, хвана ме под ръка и ме отведе настрана.

— Утре сутрин трябва да се качим на първия самолет. Пак ще успеем за пресконференцията.

— Знам. В Ню Йорк е три часа по-рано.

— Млъкни и ме слушай, Джон. Освен това директорът иска да приказва с теб. Може да си загазил.

— Къде отиде героят?

Тя не ми обърна внимание.

— Имаме резервация за хотел на летището и два билета за първия полет до Вашингтон. Да вървим.

— Имам ли време да изритам Дъг в ташаците?

— Едва ли ще е разумно с оглед на кариерата ти, Джон. Да вървим.

— Добре. — Върнах се при Лайза и й казах, че се налага да си тръгнем. Тя отвърна, че ще нареди да отворят портала. Запътихме се към колата и Лайза ни придружи. Направих последен опит: — Хей, чувствам се малко виновен, че ви вдигнах от леглата. Би трябвало да остана с вас до сутринта. Няма проблем. С удоволствие ще го направя.

— Оставете.

— Влизай в колата — изсъска ми Кейт.

Лайза, която ми беше приятелче, реши, че ми дължи обяснение за повърхностния си отговор.

— Господин Кори, още от осемдесет и осма година имаме грижливо разработен план. Мисля, че вие не участвате в него.

— Сега не е осемдесет и осма. А и операцията не е чисто охранителна. Опитваме се да заловим опитен убиец.

— Всичко това ни е известно. Затова и сме тук. Не се безпокойте.

— Да вървим, Джон — настоя Кейт.

Не й обърнах внимание.

— Навярно бихме могли да влезем в къщата. Така няма да ви се пречкаме.

— Оставете.

— Само по едно бързо с Рон и Нанси.

Лайза се засмя.

— Да вървим, Джон — за кой ли път каза Кейт.

— И без това не са си вкъщи — рече Лайза.

— Моля?

— Не са си вкъщи.

— Къде са?

— Не мога да ви кажа.

— Добре. Вече сте ги извели оттук и сте ги поставили под охрана на сигурно място, например във Форт Нокс, така ли?

Тя се озърна наоколо.

— Всъщност това не е тайна. Пишеше го във вестниците, но вашия приятел, онзи, на когото се разкрехте, не искаше да знаете.

— Какво да знаем?

— Ами, вчера Рейгънови заминаха за няколко дни в Ранчо дел Сиело.

— Къде?

— В Ранчо дел Сиело. Небесното ранчо.

— Искате да кажете, че са мъртви ли?

Лайза се засмя.

— Не. Това е неговото старо ранчо, на север оттук в планината Санта Инес. Някогашният западен Бял дом.

— Значи казвате, че са в онова ранчо. Нали така?

— Да. Пътуването дотам е нещо като... те го наричат „последно събиране“. Той е много болен, нали знаете.

— Знам.

— Нанси реши, че може да му се отрази добре. Той обичаше онова ранчо.

— Ясно. Сега си спомням. И го е пишело във вестниците, така ли?

— Имаше изявление за пресата. Не го публикуваха навсякъде. Но медиите са поканени там в петък, последния ден от престоя им. Малко снимки и така нататък. Нали разбирате, старецът язди към залеза. Малко е тъжно. Сега не знам какво ще решат за пресконференцията.

— Ясно. В момента пазят ли ги ваши хора?

— Разбира се. — Тя замълча, после замислено рече: — Човекът има Алцхаймер. Кой би искал да го убие?

— Е, той може и да има Алцхаймер, обаче хората, които искат да го убият, имат дълга памет.

— Разбирам. Положението е овладяно.

— Колко е голямо онова ранчо?

— Доста. Около седемстотин акра.

— Колко души от Секретната служба са го охранявали, когато той беше президент?

— Стотина.

— А сега?

— Не зная. Днес бяха шестима. Опитваме се да пратим още десетина. Лосанджелиският офис на Секретната служба не е голям. Всъщност всичките ни офиси са малки. При нужда използваме хора от местната полиция и Вашингтон.

Кейт като че ли вече не припираше толкова да си ходим и попита Лайза:

— Защо не използвате ФБР?

— В момента ваши агенти от Вентура пътуват натам. Но ще останат край Санта Барбара. Това е най-близкият град. Не можем да пуснем в самото ранчо хора, които не са от Секретната служба и не разбират нашия начин на действие. Могат да пострада хората.

— Но ако нямате достатъчно сили, може да пострада човекът, когото охранявате — отбеляза Кейт.

Лайза не отговори.

— Защо не го отведете на сигурно място? — попитах аз.

Тя отново се огледа наоколо.

— Вижте, заплахата не се смята за особено голяма. Но за да отговоря на вашите въпроси, към тази планина води само един тесен лъкатушен път, истински рай за засади. Президентската хеликоптерна площадка вече не е там, но даже да беше, тази нощ цялата планина е обгърната в мъгла, както обикновено по това време на годината.

— Господи. На кого му хрумна тази идея?

— Искате да кажете пътуването до Ранчо дел Сиело ли? Не зная. Навярно тогава не е изглеждала лоша. Разберете, че въпреки предишната си работа този човек е болен старец, който от десет години не се е появявал пред публика. Не е правил или казвал нищо, заради което да искат да го убият. Всъщност получаваме повече заплахи срещу домашните любимци в Белия дом, отколкото срещу Рейгън. Това положение очевидно се е променило и ние ще реагираме съответно. Междувременно в момента трима държавни глави са на посещение в Лос Анджелис. Двама от тях са мразени от половината свят и силите ни не достигат. Не бива да рискуваме, даже да не са много добри хора. Не искам да ви се сторя безсърдечна, но нека признаем истината. Роналд Рейгън не е чак толкова важна личност.

— За Нанси е. И за децата им. Вижте, Лайза, убийството на бивш президент ще окаже психологическо въздействие. Не е добре за духа на нацията. Разбирате ли? Да не споменавам за службата ви. Затова опитайте да накарате шефовете си да приемат положението сериозно.

— Приемаме го съвсем сериозно. В момента правим всичко възможно.

— Това също ни дава възможност да заловим терорист номер едно в Америка.

— Разбираме го. Но и вие разберете, че тази ваша теория не изглежда много правдоподобна.

— Добре. После да не кажете, че не съм предупредил всички.

— Благодарим ви за предупреждението.

Отворих вратата на форда и Лайза ни попита:

— Там ли отивате?

— Не — отвърнах. — Не и по тъмно в планината. А и утре трябва да сме във Вашингтон. Хей, благодаря.

— С вас съм. Каквото и да ми струва.

— Ще се видим на разследването в Сената.

Влязох в колата. Кейт вече седеше зад волана. Тя излезе от паркинга и потегли по отбивката. Порталът автоматично се отвори и ние излязохме на Сейнт Клод Роуд.

— Накъде? — попита ме Кейт.

— Към Небесното ранчо.

— И защо ли изобщо те питам?

И ето че се отправихме към Ранчо дел Сиело. Но първо трябваше да излезем от Санта Бел Еър и мина известно време, докато стигнем до магистралата.

— Вече зная отговора, но ми кажи защо отиваме в ранчото на Рейгън? — каза Кейт.

— Имаме да убием шест часа до полета. Спокойно можем да се опитаме да убием и Асад Халил.

Тя дълбоко си пое дъх. Предполагам, че се наслаждаваше на аромата на цветята.

— И според теб Халил знае, че Рейгън е там, и възнамерява да го убие в ранчото. Нали така?

— Мисля, че Халил е възнамерявал да убие Рейгън в Бел Еър, но когато е дошъл в Калифорния, е получил от някого нова информация,

накарал е Азис Рахман да го закара на север от Санта Моника, за да огледа терена около ранчото на Рейгън и да се избави от сака си, в който навярно са били глоковете и фалшивите му документи. Всичко си пасва, логично е и ако греша, явно съм си сбъркал професията.

Тя се замисли за миг.

— Добре, с теб съм, за добро или зло. Нали затова се събират хората.

— Абсолютно.

— И отношението е взаимно.

— Бих се изправил пред куршумите заради теб.

Кейт ме погледна и очите ни се срещнаха в мрака. Говорех сериозно и нито един от двамата ни не каза очевидното, а именно, че навярно скоро щяхме да проверим това.

— И аз — отвърна тя.

Накрая открихме изхода и поехме на север по магистралата за Сан Диего.

— Знаеш ли къде е ранчото? — попитах я аз.

— Някъде в планината Санта Инес край Санта Барбара.

— Къде е Санта Барбара?

— На север от Вентура и на юг от Голета.

— Ясно. Колко време ще ни отнеме?

— Може би два часа до Санта Барбара. Зависи от мъглата. Не зная как се стига оттам до ранчото, но ще научим.

— Искаш ли да шофирам аз?

— Не.

— Имам книжка.

— Ти не познаваш пътищата. Вземи да поспиш.

— Прекалено ми е забавно. Знаеш ли, ако искаш, можем да се отбием в офиса във Вентура за бронирани жилетки.

— Не очаквам престрелка. Всъщност, когато стигнем в ранчото, любезно ще ни помолят да си тръгнем, също като в Бел Еър. Секретната служба ревниво брани територията си. Особено от ФБР.

— Сецам се защо.

— Няма да ни допуснат да участваме, но ако искаш да си близо до вероятното действие, значи се движим в правилната посока.

— Повече не ми и трябва. По-късно се обади във Вентура и провери къде са позициите на момчетата от ФБР в Санта Барбара.

— Добре.

— Хей, страхотен път. Тук е адски красиво. Напомня ми за старите каубойски филми. С Джин Оутри, Рой Роджърс и Том Микс.

— Никога не съм чувала за тях.

Известно време пътувахме в мълчание. Забелязах, че минава един и четвърт. Дълъг ден.

Стигнахме до пресечка. На изток се намираше Бърбанк, на запад — шосе 101, магистралата за Вентура, и Кейт излезе на нея.

— Този път няма да минем по крайбрежния път, защото може да има мъгла — поясни тя. — Оттук е по-бързо.

— Ти си тукашната.

Продължихме на запад през долината Сан Фернандо, както ме информира Кейт. Как ли се оправяха с всички тия Сан и Санти? Наистина бях уморен и пак се прозях.

— Заспивай.

— Не. Искам да ти правя компания, да слушам гласа ти.

— Добре. Чуй това — защо се държа толкова гадно с Дъг?

— Кой Дъг? А, оня тип. В Лос Анджелис или в Бел Еър?

— И на двете места.

— Ами, в Бел Еър ме ядоса, защото знаеше, че Рейгънови не са си вкъщи и не ни каза къде са.

— Джон, ти го научи едва след като се държа гадно с него.

— Хайде да не издребняваме за последователността на събитията.

Тя помълча малко, после каза:

— Не съм спала с него, само излизахме заедно. Той е женен. Обича жена си. Има две деца, в момента студенти.

Реших, че не се налага да й отговоря. Кейт продължи:

— Нямам нищо против малко ревност, но ти наистина...

— Чакай. Тогава защо ревнуваше в Ню Йорк?

— Това е съвсем друго нещо.

— И каква е разликата?

— Ти все още имаше връзка с Бет. Лос Анджелис е история.

— Ясно. Да оставим това.

— Добре. — Тя хвана ръката ми и я стисна.

Е, вече бяхме сгодени от около едно денонощие и не знаех как ще издържа до юни.

Така или иначе, половин час поговорихме за това-онова и забелязах, че сме в планина или хълмове. Наистина ми се стори опасно, но Кейт изглеждаше уверена зад волана.

— Имаш ли план или нещо подобно за Санта Барбара? — попита ме тя.

— Не. Ще импровизираме.

— Какво ще импровизираме?

— Не знам. Винаги се отваря някаква възможност. Но първо трябва да стигнем до ранчото.

— Остави, както би казала твоята приятелка Лайза.

— Коя Лайза? А, оная жена от Секретната служба.

— В Калифорния има много красиви жени.

— В Калифорния има само една красива жена. Ти.

И така нататък.

Мобифонът на Кейт иззвъня. Можеше да е единствено Дъглас Късохуйски, открил, че не сме се появили в определения ни хотел на летището.

— Не отговаряй — казах аз.

— Трябва. — И тя отговори. Наистина се оказа той. Кейт послуша няколко секунди, после отвърна: — Ами... пътуваме на север по сто и първо шосе. — Отново пауза. — Точно така... научихме, че Рейгънови са... — Стърджис явно я прекъсна.

— Дай ми телефона.

Тя поклати глава и продължи да слуша.

Наистина бях бесен, защото знаех, че й чете конско, а никой не можеше да си позволява такива неща с годеницата на Джон Кори, освен ако не му е омръзнал животът. Не исках да й дърпам мобифона от ръцете, затова седях и кипях. И се чудех защо Дъглас не иска да си поприказва с мен.

Кейт на няколко пъти се опита да каже нещо, обаче надутото копеле постоянно я прекъсваше. Накрая тя избухна:

— Слушай, Дъг, не ми харесва, че си скрил информация от мен и си поискал Секретната служба да не ни казва. За твое сведение, ние сме пратени тук от шефовете на Антитерористичната спецчаст в Ню Йорк, които помолиха лосанджелиското бюро да ни окаже пълно съдействие. Този случай се разследва от Антитерористичната спецчаст и ние сме нейни представители в Лос Анджелис. Нося със себе си

клетъчен телефон и пейджър, така че по всяко време можеш да се свържеш с мен. Единственото, което трябва да знаеш, е, че на сутринта с господин Кори ще заминем за Вашингтон, освен ако не получим друго нареждане от нюйоркските или вашингтонските си началници. Нещо повече, не е твоя работа къде и с кого спя. — Кейт прекъсна връзката.

Искаше ми се да кажа „браво“, но реших, че е по-добре да си премълча.

Продължихме в мълчание. Няколко минути по-късно мобифонът пак иззвъня и тя отговори. Знаех, че не може да е Дъглас Малкото пишле, защото не му стискаше да се обади. Но си помислих, че е позвънил да ни изпорти във Вашингтон и сега началството иска да прекрати операцията ни. Бях се примирил, затова останах приятно изненадан и облекчен, когато Кейт ми подаде телефона с думите:

— Обажда се Пола Донъли от командния център. На пряката линия чакал господин, който не искал да разговаря с никой друг, освен с теб. — Нямаше смисъл да прибавя, че е Асад Халил.

Доближих мобифона до ухото си и казах на Пола:

— Тук е Кори. Истински ли ти се струва онзи господин?

— Не съм съвсем сигурна какви са масовите убийци — отвърна тя, — но тоя тип каза, че сте разговаряли във Вентура и ти си му дал прекия си номер.

— Той е. Можеш ли да ме свържеш?

— Мога, но той не иска. Исканомера ти, затова ако си съгласен ще му дам номера на Кейт. Едва ли ще ми каже своя.

— Добре. Дай му го. Благодаря, Пола. — Затворих.

Двамата с Кейт мълчаливо зачакахме. Накрая телефонът иззвъня.

— Кори слуша.

— Добър вечер, господин Кори — каза Асад Халил. — Или вече е утро?

— Както предпочиташ.

— Събудих ли ви?

— Няма нищо. И без това трябваше да стана, за да отговоря на телефона.

Последва мълчание, докато Халил се мъчеше да разбере чувството ми за хумор. Не бях сигурен защо се обажда, но когато те търси някой, който няма какво да ти предложи, сигурно иска нещо.

— Е, какво прави откакто се чухме миналия път? — попитах го аз.

— Пътувах. А вие?

— И аз. Странно съвпадение, тъкмо говорех за теб.

— Убеден съм, че напоследък не говорите за почти нищо друго.

Задник.

— Виж, аз си имам свой живот. Ами ти?

Изглежда, не ме разбра, защото отвърна:

— Разбира се, че си имам. Нали съм жив.

— Ясно. Е, какво мога да направя за теб?

— Къде сте, господин Кори?

— В Ню Йорк.

— Нима? Мисля, че разговаряме по клетъчен телефон.

— Така е. Клетъчният телефон е в Ню Йорк и аз съм с него.

— Къде си?

— В Либия.

— Без майтап? Чувам те така, все едно си на другата пряка.

— Може и да е така. Може и да съм в Ню Йорк.

— Може. Погледни през прозореца и се опитай да се ориентираш. Камили ли виждаш, или такситата?

— Господин Кори, не ми харесва чувството ви за хумор и няма значение къде се намираме, защото и двамата лъжем.

— Точно така. Е, защо се обаждаш? Какво искаш?

— Да не мислите, че се обаждам само за да ви искам услуги? Просто ми се щеше да чуя гласа ви.

— Адски мило от твоя страна. Случайно пак да си ме сънувал? — погледнах към Кейт, която не откъсваше очи от мрачния път. Над асфалта се стелеше мъгла и изглеждаше призрачно. Тя обърна глава към мен и ми намигна.

Накрая Халил отвърна:

— Всъщност наистина ви сънувах.

— Хубав ли беше сънят?

— Сънувах, че се срещаме на тъмно място и че после излязох на светло, сам, покрит с вашата кръв.

— Наистина ли? Какво според теб означава това?

— Знаете какво означава.

— Хич ли не сънуваш жени? Нали разбираш, когато се събуждаш и си се надървил?

Кейт ме сръга в ребрата.

Халил не отговори на въпроса ми и промени темата.

— Всъщност наистина бихте могли да направите някои неща за мен.

— Знаех си.

— Първо, предайте на господин Уигинс, че даже да ми трябват още петнадесет години, пак ще го убия.

— Хайде, Асад, не е ли време да простиш и да...

— Млъкнете.

Мили Боже!

— Второ, господин Кори, същото се отнася за вас и госпожа Мейфилд.

Погледнах Кейт, но тя изглежда, не чуваше гласа на Халил.

— Знаеш ли, Асад, не можеш да решиш всичките си проблеми с насилие — казах на психически непълноценния си събеседник.

— Мога, разбира се.

— Който вади нож, от нож...

— Ще оцелее онзи, чийто нож е най-бърз. На моя език има поема, която ще се опитам да ви превода. Разказва се за самотен страшен воин, яхнал...

— Хей, знам я! Нещо съм позабравил арабски, обаче виж как звучи на английски. — Прокашлях се и зарецитирах: — „Препуска сам ужасен конник, със сабя йеменска — другар единствен, по нея няма други украшения, освен резки по хладната стомана“. Как ти се струва?

Последва продължително мълчание.

— Откъде я знаете? — попита Халил накрая.

— От неделното училище. Не, чакай да помисля. От един приятел арабин. — После прибавих, за да го ядосам: — Имам много арабски приятели, които работят за мен. Полагат всички усилия да те открият.

Халил се замисли, после каза:

— Всички те ще отидат в ада.

— А ти накъде си се запътил, приятел?

— Към рая.

— Вече си в Калифорния.

— В Либия съм. Завърших своя джихад.

— Е, щом си в Либия, повече не ми се приказва с тебе. Само ще ми натовариш телефонната сметка, така че...

— Аз ще реша кога да свърши разговорът.

— Тогава давай по-делово. — Всъщност предполагах, че зная какво иска. И което е по-интересно, по време на мълчанието чувах някъде да пеят птици. Това ме наведе на мисълта, че Асад Халил е на открито, освен ако си няма канарче. Искам да кажа, не съм орнитолог, обаче съвсем наскоро бях чул подобни звуци в Бел Еър. Бях убеден, че този тип е някъде в района. Както и да е, Асад най-после стигна до действителната цел на обаждането си.

— Какво ми казахте, когато разговаряхме предишния път?

— Струва ми се, че те нарекох ебач на камили. Но ми се ще да си върна думите назад, защото могат да ме обвинят в расизъм, а като федерален служител и американец...

— За родителите ми.

— А, ясно. Добре де, ФБР... всъщност ЦРУ и техните отвъдокеански колеги — имат сигурна информация, че майка ти е била... как да се изразя? Нещо като много добра приятелка на господин Кадафи. Нали загреваш? Виж сега, ние сме мъже, нали така? Разбираме ги тия неща. Добре, та майка ти... може да ти е неприятно да го чуеш, обаче и тя си е имала нужди. Нали така? И нали знаеш... започнало да ѝ става малко самотно, след като баща ти постоянно е отсъствал... чуваш ли ме?

— Продължавайте.

— Добре. — Погледнах Кейт, която вдигна палец нагоре. Продължих: — Виж сега, Асад, не съдя никого. Майка ти и Муамар може да са се събрали едва след като баща ти... а, това е другото нещо. Баща ти. Сигурен ли си, че наистина, ама наистина искаш да го чуеш?

— Продължавайте.

— Добре. Е, пак ЦРУ — те са адски интелигентна тайфа и няма да повярваш какво знаят. Имам един много добър приятел там, Тед, та Тед ми каза, че баща ти... Карим му беше името, нали? Както и да е, че не го били очистици израелците. Че не са го убили де. Всъщност, Асад, бил е... а бе, защо да ровим в миналото? Случват се разни гадости. Нали разбираш? Пък и аз знам, че си от обидчивите. Защо пак да започваш отначало? Остави тая работа.

Мълчание, после:

— Продължавайте.

— Сигурен ли си? Искам да кажа, знаеш какви са хората. Казват: „Давай, няма да ти се сърдя“. И после, когато им кажеш лошата новина, те намразват. Не искам да ме намразиш.

— Не ви мразя.

— Но искаш да ме убиеш.

— Да, но не ви мразя. Не сте ми направили нищо.

— Разбира се, че съм. Прецаках ти плановите да очистиш Уигинс. Хич ли няма да ми отдадеш дължимото? Et tu, Brute^[1]?

— Моля?

— Латински. Е, щом не ме мразиш, добре, но защо да бъркам пак в стари рани? Искам да кажа, какво ще спечеля, като ти кажа за твоя старец?

Той се замисли.

— Ако ми кажете каквото знаете, имате думата ми, че няма да пострадате нито вие, нито госпожа Мейфилд.

— И Уигинс.

— Не мога да ви обещаю такова нещо. Той е жив мъртвец.

— Е, добре. По-добре половината, отколкото нищо. Хм, докъде бях стигнал?... А, да, до оная история в Париж. Да, не искам да правя предположения или да хвърлям семената на съмнението, обаче трябва да си зададеш въпроса, който си задава всяко ченге, разследващо убийство. Въпросът е: *сui bono*? Това пак е на латински. Не на италиански. Знаеш италиански, нали така? Както и да е, *сui bono*? — Кой печели? Кой би спечелил от бащината ти смърт?

— Очевидно израелците.

— Стига, Асад. Ти си умно момче. Колко капитани от либийската армия са убили израелците на парижките улици? За да убият някого, израелците имат нужда от основание. Какво им е направил баща ти? Кажи ми, ако знаеш.

Чух го да се прокашля, после отвърна:

— Беше антиционист.

— Че кой в Либия не е такъв? Стига, приятел. Ето я печалната истина. Моите приятели от ЦРУ са убедени, че баща ти не е бил убит от израелците. Според либийци, поискали убежище при нас, заповедта

за убийството е била дадена от самия господин Муамар Кадафи. Съжалявам.

Той не отговори. Продължих:

— Ето как е било. Имало ли е политически различия между баща ти и Муамар? Някой в Триполи да е имал зъб на баща ти? Или е било заради майка ти? Кой знае? Ти ми кажи.

Мълчание.

— Чуваш ли ме още, Асад?

— Ти си мръсен лъжец и ще ми достави огромно удоволствие да ти изтръгна езика, преди да ти прережа гърлото.

— Виждаш ли? Знаех си, че ще се ядосаш. Опитай се да ми направиш услуга и... Ало? Асад? Ало?

Изключих мобифона, оставих го между седалките и дълбоко си поех дъх.

Известно време пътувахме в мълчание, после предадох на Кейт подробностите от разговора, дори й признах, че е обещал да я убие. Накрая заключих:

— Струва ми се, че не ни харесва.

— Нас ли? Не харесва теб. Искан да ти изтръгне езика и да ти пререже гърлото.

— Имам приятели, които искат да направят същото.

Засмяхме се в опит да се поободрим.

— Така или иначе, мисля, че добре се справи с него — рече тя.
— Искан да кажа, защо трябва да се държиш сериозно и професионално?

— Според правилото, ако ти искаш нещо от заподозрения, трябва да се отнасяш с него с уважение. Когато той иска нещо, мотай колкото щеш.

— Не си спомням в наръчника по водене на разпити да пише такова нещо.

— В момента го преработвам.

— Забелязах. — Тя се замисли за миг. — Ако някога се върне в Либия, той ще потърси отговорите на някои въпроси.

— Ако зададе такива въпроси в Либия, Халил е мъртъв. Или няма да повярва, или ще направи в Либия същото, което извърши тук. Той е опасен човек, истинска машина за убийства. И е посветил живота си на разчистване на сметки.

— И ти току-що му даде основание да разчисти още няколко.

— Надявам се.

Продължихме и аз забелязах, че по пътя няма никакво движение. Само идиот можеше да излезе в такава нощ.

— Още ли смяташ, че Халил е в Калифорния? — попита ме Кейт.

— Убеден съм. В момента е в планината Санта еди-коя си, близо до или в ранчото на Рейгън.

Тя погледна през прозореца към мрачните, забулени в мъгла хълмове.

— Надявам се да е другаде.

— Аз се надявам да е тук.

[1] И ти ли, Бруте лат. — Б.пр. ↑

Шосе 101 ни отведе във Вентура, където магистралата напускате хълмовете и се превръщаше в крайбрежен път. Мъглата се сгъсти и не се виждаше нищо дори на пет метра.

Наляво обаче проблясваха светлините на „Вентура Ин“.

— Онова там е мястото, където се сгодих — информирах Кейт.

— Ще се върнем пак на медения си месец.

— Мислех си за Атлантик Сити.

— Я си помисли пак. — След няколко секунди обаче тя премисли. — Където кажеш, стига да си щастлив.

Както и да е, движехме се с около шейсет и пет километра в час. Въпреки това изглеждаше прекалено бързо за пътните условия. Видях знак, на който пишеше: САНТА БАРБАРА — 48 КИЛОМЕТРА. Кейт включи радиото и хванахме повторението на новините. Водещият казваше:

— ФБР потвърди, че терористът, отговорен за смъртта на пътниците на полет сто седемдесет и пет в Ню Йорк, както и на четирима души на летището, все още е на свобода и вероятно е убил още осем души, бягайки от федералните и местните правоохранителни органи.

Той продължи да чете невероятно дълги и усукани изречения. Накрая завърши с думите:

— Говорител на ФБР съобщи, че изглежда, между някои от хората, които са били убити от Асад Халил, има връзка. Утре следобед във Вашингтон ще се проведе голяма пресконференция...

Превключих на по-приятен канал.

— Пропуснала ли съм го, или този тип наистина не спомена за Уигинс? — попита Кейт.

— Не спомена. Предполагам, че правителството го пази за утре.

— Всъщност вече е днес. И няма да успеем за първия полет.

Погледнах часовника на таблото и видях, че е 02:50. Прозях се.

Кейт извади от джоба си мобифона, набра някакъв номер и каза:

— Обаждам се във Вентура.

След като се свърза със Синди Лопес, Кейт попита:

— Нещо от ранчото? — Тя се заслуша. — Добре. — Не беше добре обаче, че Дъглас Смотаняка явно вече се е обаждал, защото след малко Кейт отвърна: — Не ми пука какво казва Дъг. Искam само агентите от Вентура, които са в Санта Барбара, да ни посрещнат, да позвънят в ранчото и да съобщят на Секретната служба, че пътуваме натам. — Пауза, после: — Всъщност Джон току-що разговаря с Асад Халил... да, точно това казах. Точно така. Ще почакам. — Тя покри телефона с длан. — Синди се обажда на Секретната служба в ранчото.

— Добър ход, Мейфилд.

— Благодаря.

— Не им позволявай да ни мотаят с телефонно съвещание — посъветвах я аз. — Няма да разговаряме със Секретната служба. Ще се срещнем с тях и ФБР в Санта Барбара, където ще ни поканят в ранчото.

— Щом толкова настояваш, ще си получиш своето.

— Заслужил съм го. Халил не само уби много хора, които служиха на страната си, но и заплаши и двама ни. Не Джак или Стърджис. Мен и теб. И нека ти напомня, че идеята да публикуват име и снимката ми във вестниците не беше моя. Някой ми е длъжник и е време да ми изплати дълга си.

Тя кимна, но не отговори. Синди Лопес се върна на телефона. Кейт послуша, после отвърна:

— Остави това. Няма да обсъждаме въпроса по клетъчен телефон. Просто ми кажи къде ще се срещнем с тях. Добре. Благодаря. Да. — Тя затвори. — Синди те поздравява и пита кога ще се върнеш в Ню Йорк.

Много смешно.

— Какво друго каза?

— Ами, групата от ФБР била в мотел на име „Сий Скейп“ на север от Санта Барбара, недалеч от планинския път, който води към ранчото. Там били трима от офиса във Вентура — Ким, Скот и Еди. С тях имало човек от Секретната служба, който играел ролята на свръзка. Ще отидем в мотела и ще им разкажем за телефонния ти разговор с Халил, и не, не можело да се качим в ранчото, но щели да ни позволят да изчакаме в мотела до сутринта в случай, че нещо се случи и се

наложи да си поприказваш с Халил, по телефона, ако се обади, или ако го задържат, лично, в белезници. Халил де, не ти.

— Ясно. Обаче разбираш, че ще отидем в ранчото.

— Отнеси въпроса към човека от Секретната служба в мотела.

Продължихме на север. Едва пълзахме, но след малко видяхме признаци на цивилизация и надпис ДОБРЕ ДОШЛИ В САНТА БАРБАРА.

Крайбрежният път мина през южната част на града, после се отклони на север от океана. След още трийсетина километра шосето отново зави към брега.

— Да не сме подминали мотела? — попитах.

— Едва ли. Обади се да попиташ.

Замислих се за миг.

— Струва ми се, че трябва да спестим време и да отидем направо в ранчото.

— Изглежда, не си разбрал инструкциите ни, Джон. Как можем да открием пътя, който води към ранчото?

— Нямам представа.

Бавно напредвахме в мъглата и макар че не виждах океана, го усещах от лявата ни страна. Теренът отдясно се издигаше. Във всеки случай, в този район шосе 101 не се пресичаше с почти никакви други пътища.

Накрая забелязах отляво открито пространство и зърнах осветен знак с надпис МОТЕЛ СИЙ СКЕЙП. Кейт влезе в паркинга.

— Стаи сто и шестнайсет и сто и седемнайсет — каза тя.

— Първо карай към рецепцията.

— Защо?

— Ще взема още две стаи и ще видя дали ще успея да намеря нещо за хапване и кафе.

Кейт спря под навеса пред офиса и аз слязох.

Служителят ме видя през стъклената врата и автоматично я отвори. Предполагам, че съм имал почтен вид с костюма си, макар че бе смачкан и смърдеше.

Отидох при мъжа и му показах служебната си карта.

— Мисля, че наши колеги са отседнали при вас. Стаи сто и шестнайсет и сто и седемнайсет.

— Да, господине. Искате ли да им се обадя?

— Не, само ще им оставя съобщение.

Той ми даде лист и химикалка и аз написах: „Ким, Скот, Еди. Съжалявам, че не успях да намина. Ще се видим сутринта. Дж. К.“ Подадох му бележката.

— Обадете им се към осем. Става ли? — Протегнах му десетачка и небрежно попитах: — Как да открия пътя за ранчото на Рейгън?

— А, не е трудно. Още около километър на север, после наляво се пада щатският парк „Рефугио“, а надясно е пътят. Рефугио Роуд. Но няма да видите знак. Аз не бих опитал в такава нощ.

— Защо?

— Нищо не се вижда. Към върха пътят започва да лъкатуши и можете да се обърнете в някое дърво.

— Няма проблем. Колата е служебна.

Той се засмя, после ме погледна:

— Значи старецът си е вкъщи, а?

— Само за няколко дни. Лесно ли ще открия ранчото?

— Да. Накрая пътят се раздвоява. Завийте наляво. Надясно има друго ранчо. Ще видите железен портал. Само че пътят е тежък дори през деня. След три часа ще съмне и мъглата може да се поразсее.

— Благодаря, но трябва да доставя храна за закуска. Чао.

Върнах се при колата и отворих вратата на Кейт.

— Разгъпчи се малко. Остави двигателя включен.

Тя слезе и се протегна.

— Ох, страхотно е. Взе ли стаи?

— Всичко е заето. — Плъзнах се зад волана, затворих вратата и спуснах прозореца. — Отивам в ранчото. Оставаш ли, или идваш с мен!

Кейт понечи да каже нещо, после ядосано въздъхна, заобиколи от другата страна и се качи.

— Можеш ли да шофираш?

— Естествено. — Излязох обратно на крайбрежния път и завих на север.

— Около километър, щатският парк „Рефугио“ наляво, Рефугио роуд надясно. Оглеждай се.

Тя не отговори. Помислих, че ми е сърдита.

Видяхме знака за щатския парк. В последния момент зърнах отбивка и завъртях волана надясно. След няколко минути се

изкачвахме по тесен път. Мъглата се сгъсти и не се виждаше дори предният капак на колата.

Не разговаряхме, просто пълзахме нагоре по пътя, който засега поне бе прав.

— Просто ще ни накарат да се върнем — каза накрая Кейт.

— Възможно е. Но трябва да го направя.

— Ти си пълен идиот. Не, ти си Дон Кихот. Надявам се, че не се перчиш заради мен.

— Дори не искам да идваш.

— Искаш естествено.

Пътят ставаше все по-стръмен, тесен и неравен.

— Как са стигнали догоре Рон и Нанси? С хеликоптер ли?

— Сигурно. Пътят е опасен.

— Пътят си е хубав. Опасни са деретата от двете страни.

Бях уморен до смърт и едва не заспивах, въпреки че пътят ме безпокоеше.

— Имам джип „Гранд Чероки“ — казах на Кейт. — Ще ми се сега да бяхме с него.

— Все тая, даже да имаше танк. Виждаш ли деретата?

— Не. Мъглата е адски гъста. Мислиш ли, че трябва да обърнем?

— Не можеш да обърнеш. Няма място.

— Да. Сигурен съм, че нагоре се разширява.

— Аз пък съм сигурна, че става още по-тесен. Карай на къси светлини. Така е по-добре.

Превключих на къси и продължих нагоре. Мъглата започна да ме дезориентира, но засега поне нямаше завои.

— Джон! — извика Кейт. — Спри!

Ударих спирачки.

— Какво има?

Тя дълбоко си пое дъх.

— Щяхме да паднем от скалата.

— Къде? Не я забелязвам.

Кейт отвори вратата и слезе. Виждах я, но само като призрачен силует. Тя се отдалечи и изчезна, после се върна и се качи в колата.

— Дръж се плътно вляво, после пътят прави остър завой надясно.

— Благодаря. — Продължих и внезапно зърнах надясно края на асфалта. — Имаш много остро зрение.

С увеличаването на височината мъглата малко оредяваше, но пътят ставаше все по-опасен. Отново включих на дълги светлини. Виждах само на около три метра пред себе си, но поддържах скоростта ниска и имах време да реагирам. Зигзаг, зигзаг. Отврат. Градско момче като мен не биваше да е тук.

— Наоколо има ли диви животни? — попитах Кейт.

— Освен теб ли?

— Да, освен мен.

— Може би мечки. Не зная. Никога не съм стигала чак толкова на север. — Тя замълча, после прибави: — Мисля, че има и пуми.

— Леле! Какво толкова му е харесвало тук на лидера на Свободния свят? — И сам си отговорих: — Всъщност е по-хубаво от Вашингтон.

— Гледай си пътя, моля те.

— Какъв път?

— Има път. Не излизай от него.

— Правя всичко възможно.

След петнайсетина минути Кейт каза:

— Знаеш ли, мисля, че няма да ни върнат. Не могат. Връщането ще е фатално.

— Точно така.

Мобифонът ѝ иззвъня.

— Мейфилд. — Тя се заслуша. — Сега не може да се обади, Том. Двете му ръце са на волана, а носът му е залепен за предното стъкло... Точно така. Пътуваме за ранчото. Добре. Да, ще внимаваме. До сутринта. Благодаря.

Кейт изключи.

— Том казва, че си побъркан.

— Вече го установихме. Какво има?

— Ами, разговорът ти с господин Халил ни е отворил вратата. Секретната служба щяла да ни пусне в ранчото. Предположили, че ще потеглиш за натам след разсъмване, но Том ще им се обади да предупреди.

— Виждаш ли? Само ги постави пред свършен факт и те ще намерят начин да ти дадат разрешение за нещо, което вече си

направил. Но ако поискаш разрешение, ще намерят причина да ти откажат.

— Това ли е новият ти наръчник?

— Да.

След още десет минути тя ме попита:

— Какво щеше да правиш, ако ни бяха върнали? Какъв е план В?

— План В е да оставим колата и да влезем в ранчото пеш.

— Досетих се. И тогава щяха да ни застрелят.

— В тая мъгла изобщо нямаше да ни видят. Въпреки нощните оптични мерници. Страхотно се ориентирам в непозната местност. Просто вървиш право нагоре. Мъхът расте от северната страна на дърветата. Водата тече надолу по склона. За нула време щяхме да сме горе. После прескачаме оградата и се скриваме в плевника. Няма проблем.

— Какъв смисъл щеше да има? Какво искаш да постигнеш?

— Просто трябва да съм там. Хич не е сложно.

— Ясно. Като на „Кенеди“.

— Точно така.

— Някой ден ще се окажеш на неподходящо място в неподходящ момент.

— Някой ден. Но не днес.

Кейт не отговори. Гледаше през страничния прозорец към издигацията се над колата склон.

— Виждам какво искаше да каже Лайза с това, че тук било рай за засади. Онзи, който се изкачва по пътя, просто няма шанс.

— На този път никой няма шанс и без засада.

Кейт разтърка лицето си с длани и се прозя.

— Такъв ли ще е животът с теб?

— Не. Ще има и някои тежки моменти.

Тя се засмя. Или проплака. Помислих си, че навярно би трябвало да ѝ поискам пистолета.

Пътят се изправи и изравни. Имах чувството, че наближаваме края.

Няколко минути по-късно забелязах, че растителността оредява. После видях отбивка надясно, но си спомних, че служителят в мотела ми е казал да завия наляво. Преди да стигна до разклонението, от

мъглата изникна човек и вдигна ръка. Спрях и сложих ръка на глока си. Кейт направи същото.

Мъжът се приближи към нас. Носеше обичайното тъмно яке със закачена служебна карта и бейзболна шапка с надпис СЕКРЕТНА СЛУЖБА. Спуснах прозореца си и той застана до него.

— Моля, слезте от колата и дръжте ръцете си така, че да ги виждам.

Това обикновено беше моята реплика, така че ми бе ясно какво се иска от нас.

Подчинихме се.

— Зная кои сте — продължи той, — но трябва да видя документите ви. Бавно, ако обичате. — Мъжът прибави: — Покриват ни.

Показах му картата си. Той я разгледа с фенерче, после погледна Кейт и насочи лъча към номера на автомобила.

Установил, че отговаряме на описанието на мъж и жена със син форд, чиито имена са същите като на двамата федерални агенти, приближаващи се насам по най-скапания път от тая страна на Хималаите, мъжът каза:

— Добър вечер. Аз съм Фред Потър, Секретна служба.

Кейт отговори, преди да успее да измисля нещо хапливо.

— Добър вечер. Очаквахте ни, нали?

— Е, очаквах вече да сте на дъното на някое дърво, но вие успяхте. Тя отново ме изпревари.

— Не беше чак толкова зле. Но тази нощ не бих опитала да се върна.

— Не, естествено. И не се налага. Имаме заповед да ви придружим до ранчото.

— Искате да кажете, че пътят продължава, така ли? — попитах аз.

— Съвсем малко. Искате ли аз да шофирам?

— Не.

— Тогава ще седна отпред.

Качихме се в колата, Кейт отзад, Фред до мен.

— Завийте наляво — каза той.

Завих и забелязах край пътя още двама мъже с пушки. Наистина ни бяха покривали.

— Карайте с петдесетина километра в час. Пътят е прав и само след неколкостотин метра ще стигнем до Пенсилвания Авеню.

— Пенсилвания Авеню ли? Май наистина съм се изгубил.

Фред не се засмя.

— Този участък от Рефугио Роуд се казва Пенсилвания Авеню. Прекръстиха го през осемдесет и първа.

— Супер. Е, как са Рон и Нанси?

— Няма да обсъждаме този въпрос.

Реших, че Фред не е от много забавните.

След около минута наближихме каменни колони, между които имаше висока до гърдите желязна порта. От двете страни минаваше ограда с електрически ток. На портала стояха двама мъже, облечели като Фред и въоръжени с пушки.

— Спрете тук — каза той.

Спрях. Фред слезе, затвори вратата, отиде при мъжете, каза им нещо и те отвориха портала. Фред ми махна с ръка. Потеглих напред, после спрях, най-вече защото тримата стояха на пътя.

Единият заобиколи колата, качи се на предната седалка и затвори вратата.

— Продължавайте.

Продължих нагоре по Пенсилвания Авеню. Мъжът млчеше, което ме устройваше. Искам да кажа, мислех, че феберейците са затворени типове, обаче в сравнение с тия тук бяха истински шутове. От друга страна, това трябваше да е една от най-лошите и напрегнати професии на планетата. Аз не бих се наел да я върша.

От двете страни на пътя имаше дървета и мъглата ги обгръщаше като сняг.

— Намалете — каза пътникът ми. — Скоро ще завием наляво.

Подчиних се и видях ограда, после два високи дървени стълба, между които висеше надпис РАНЧО ДЕЛ СИЕЛО.

— Завийте.

Завих и минах през входа. Пред мен се простираше огромно, забулено в мъгла поле, нещо като алпийска поляна, заобиколена от склонове. Мъглата се стелеше ниско над земята и можех да виждам под и над нея. Призрачно. Искам да кажа, това да не беше серия от „Досиетата Х“?

Пред нас се появи бяла кирпичена сграда. Бях убеден, че е къщата на Рейгънови, и нямах търпение да се запозная с тях. Естествено знаех, че са будни и чакат да ми благодарят за усилията ми да защита живота им. Моят пътник обаче ме упъти наляво по друг път.

— Намалете.

Докато пълзахме напред, различих силуетите на още няколко постройки сред групи дървета.

— Спрете — след минута каза мъжът.

Спрях.

— Моля, изключете двигателя и ме последвайте.

Подчиних се, всички слязохме от колата и тръгнахме сред дърветата.

Бе много студено, да не споменавам за влагата. Трите ми огнестрелни рани ме боляха, мозъкът ми едва работеше, бях уморен, гладен, жаден, замръзнал и ми се пикаеше. Иначе си бях супер.

Когато за последен път бях погледнал часовника на таблото, приближаваше пет и петнайсет. С други думи, осем и петнайсет в Ню Йорк и Вашингтон, където трябваше да се намирам.

Както и да е, приближихме голяма сграда от сглобяеми модули по всички стени, на която пишеше „държавна служба“. Не буквално, но бях виждал достатъчно такива, за да знам как изглеждат.

Влязохме. Изглеждаше запуснато и смърдеше на мухъл. Моят водач от „Досиетата Х“ ни въведе в просторна стая със стари мебели, хладилник, кухненски бокс, телевизор и прочее.

— Седнете — каза той и изчезна в съседното помещение.

Останах прав и се заозъртах за тоалетна.

— Е, пристигнахме — рече Кейт.

— Пристигнахме — съгласих се аз. — Къде?

— Мисля, че това трябва да е старата сграда на Секретната служба.

— Тия типове са доста мрачни.

— Не обичат да им се пречат. Не ги закачай.

— Не бих си го и помислил. Хей, спомняш ли си оня епизод...

— Ако пак споменеш за „Досиетата Х“, кълна се, че ще те гръмна.

— Струва ми се, че ставаш малко нервна.

— Нервна ли? Че аз едва се държа на крака от умора, писна ми от твоите...

В стаята влезе някакъв мъж. Носеше дънки, сив блузон, синьо яке и черни маратонки. Беше на около петдесет и пет години, бяла коса и румено лице. И се усмихваше.

— Добре дошли в Ранчо дел Сиело — каза той. — Аз съм Джин Барлет, шеф на охранителното подразделение в ранчото.

Ръкувахме се.

— Е, какво ви води насам в такава нощ? — попита Джин.

Тоя тип ми се стори нормален, затова отговорих:

— Преследваме Асад Халил от събота и смятаме, че е тук.

Той кимна.

— Информираха ме за този човек и за възможността да има пушка, така че съм съгласен с вас. Налейте си кафе.

Обяснихме му, че трябва да използваме някои помещения, което и направихме. Наплисках си лицето в тоалетната, нажабурих си устата, пооправих си дрехите и си нагласих вратовръзката.

Върнах се в стаята, налях си кафе и Кейт дойде при мен в кухненския бокс. Забелязах, че си е сложила гланц за устни и се е опитала да скрие с фон дьо тен тъмните кръгове около очите си.

Седнахме на столовете край кръглата кухненска маса и Джин ни каза:

— Разбрах, че сте установили връзка с тоя Халил.

— Е, не сме точно приятели, но от време на време водим някакъв диалог — отвърнах аз.

Обясних му и той внимателно ме изслуша. Накрая го попитах:

— Всъщност къде са другите?

Той не ми отговори веднага, после каза:

— На стратегически места.

— С други думи, не ви достигат хора.

— Къщата е покрита, пътят също.

— Но някой може да влезе в ранчото пеш — отбеляза Кейт.

— Възможно е.

— Имате ли детектори за движение? — попита тя. — Подслушвателни устройства?

Джин не каза нищо, само се огледа.

— Президентът идваше тук в неделя да гледа бейзбол със свободната смяна — рече накрая той.

Не отговорих.

Джин като че ли потъна в спомени.

— Веднъж вече го раниха. Втори път ще е прекалено.

— Познавам това чувство.

— Ранявали ли са те?

— Три пъти. Но в един и същ ден, така че не беше чак толкова зле.

Той се усмихна.

— Имате ли електронни устройства? — продължи да настоява Кейт.

Джин се изправи.

— Последвайте ме.

Станахме и той ни отведе в една стая в дъното на сградата. Трите външни стени бяха заети от прозорци, които гледаха надолу към склона — към къщата на президента. Зад нея имаше езерце, което не бях забелязал на идване, както и голям плевник и нещо като къща за гости.

— Това беше нервният център на ранчото — поясни той. — Тук наблюдавахме всички охранителни системи, следяхме Камшик — това беше президентът, — когато отиваше на езда, и можехме да поддържаме връзка с целия свят.

Огледах се и видях много увиснали жици. На стената все още висяха карти на местността, списъци с кодови думи, радиопозивни и избелели бележки. Това ми напомни за заседателните зали на кабинета в Лондон, мястото, откъдето Чърчил бе водил войната, замръзнало във времето, малко мухлясало и обитавано от армия призраци, чиито гласове можеха да се чуят, ако се заслушаш.

— Не са останали никакви електронни системи — каза Джин. — Всъщност сега ранчото е собственост на фондацията „Млада Америка“. Купиха го от Рейгънови и го превръщат в нещо като музей и конферативен център.

Двамата с Кейт не отговорихме.

— Даже когато тук беше западният Бял дом — продължи Барлет, ранчото представляваше истински кошмар за охраната. Но старецът обичаше това място.

— Тогава сте имали стотина души — отбелязах аз.

— Да. Освен това електроника, хеликоптери и изобщо супермодерна техника. Обаче проклетите сензори за движение и говор засичаха всеки заек и катерица в ранчото. — Той се засмя. — Всяка нощ имахме фалшиви тревоги. Но трябваше да ги проверяваме. Спомням си веднъж... беше мъгливо като сега и когато на сутринта слънцето разнесе мъглата, видяхме наред поляната двуместна палатка, само на стотина метра от къщата. Отидохме да проверим и открихме едно момче. Най-спокойно си хъркаше. Събудихме го, съобщихме му, че е навлязъл в частна собственост, и го упътихме към туристическия маршрут. Изобщо не му казахме къде е. — Джин се усмихна.

Отвърнах на усмивката му, но разказът съдържаеше сериозен подтекст.

— Е, може ли да се гарантира стопроцентова сигурност? — продължи той. — Очевидно не. Нито навремето, нито сега. Но сега поне можем да ограничаваме движенията на Камшик и Дъга — това е госпожа Рейгън.

Дъга ли?

— С други думи, те ще останат в къщата, докато сте в състояние да ги изведете оттук — каза Кейт.

— Точно така. Сяра — това е къщата — е с дебели кирпичени стени, завесите и щорите са спуснати. Вътре пазят трима агенти, отвън — още двама. Утре ще измислим начин да изведем Рейгънови. Сигурно ще ни трябва дилижанс... това е бронирана лимузина. И още две коли — едната отпред, другата — отзад. Не можем да използваме чимшир — това е хеликоптер. — Той посочи околните склонове. — Всеки добър снайперист с оптичен мерник може без проблем да свали хеликоптер.

— Изглежда, ви остава само да се молите — подметнах аз.

Джин се засмя.

— Само за през нощта. По изгрев-слънце ще получим подкрепления, включително вертолети със снайперисти, разполагащи със сензори за телесна топлина и други детектори. Ако тоя Халил е в района, има голяма вероятност да го открием.

— Надявам се — каза Кейт. — Вече уби достатъчно хора.

— Но предполагам, разбирате, че основната ни задача е сигурността на господин и госпожа Рейгън.

— Ясно — отвърнах аз. — Ако убиете или арестувате Асад Халил, те ще са в безопасност.

— Всяко нещо по реда си. До изгрев-слънце, когато мъглата се вдигне, ще продължим със статичната отбрана. Искате ли да поспите?

— Не — казах аз. — Искам да си сложа дънки и каубойска шапка, да се кача на кон и да видя дали ще успея да привлека огъня на онова копеле.

— Сериозно ли говориш?

— Всъщност не. Но мисля да поогледам наоколо. Искам да кажа, трябва ли да проверяваш постове или нещо подобно?

— Мога да ги проверя по радиостанцията.

— Нищо не може да се сравнява с личното присъствие. Хората обичат да виждат шефа си.

— Така е. Защо не? Искаш ли да се поразходим?

— Вече си мислех, че никога няма да ми предложиш.

Кейт, разбира се, каза:

— Ще дойда с вас.

Нямах намерение да играя ролята на неин настойник, затова отвърнах:

— Ако Джин е съгласен, нямам нищо против.

— Естествено — рече той. — Носите ли бронирани жилетки?

— Моята е за пране — информирах го. — Да ти се намират излишни?

— Не. И не мога да ти дам своята.

А бе, и без това на кой му трябваше бронирана жилетка?

Излязохме от сградата и отидохме при един открит джип „Радгльр“. Забелязах, че има нови калифорнийски регистрационни номера с надпис БИБЛИОТЕКА „РОНАЛД РЕЙГЪН“ и снимка на президента. Нямах да е зле да си взема такъв за сувенир.

Джин седна зад волана и Кейт се настани до него. Аз се наместих отзад. Той запали, включи жълтите светлини за мъгла и потегли.

— Познавам ранчото като собствената си длан — каза Барлет. — Навярно има сто километра конски пътеки и президентът често яздеше по тях. На стратегическите места все още са останали камъни с

изсечени номера. Охраната яздеше с него и на всеки камък се обаждаше по радиостанцията в контролния център, за да следим придвижването им. Камшик не искаше да носи бронирана жилетка. Абсолютен кошмар. Едва издържах, докато се върне.

Джин говореше така, като че ли изпитваше истинска привързаност към Камшик, и за да се проявя като любезен гост, казах:

— През април осемдесет и втора бях в полицейската охрана на президента, когато държа реч пред сградата на Шейсет и девети полк в Манхатън.

— Спомням си. И аз бях там.

— Светът е малък.

Навлязохме в гъсталаците и поехме по едва проходими конски пътеки, забулени от мъгла. Мощните фарове обаче подобряваха видимостта. По дърветата пееха нощни птици.

— В онзи калъф има пушка М-14 — каза ми Джин. — Защо не я извадиш?

— Страхотна идея.

Отворих калъфа и извадих тежка пушка с оптичен мерник за нощна стрелба.

— Можеш ли да боравиш с мерника? — попита ме той.

— Отраснал съм с такива играчки. — Обаче не успях да открия откъде се включва и Джин ми показва.

След около минута вече гледах през това невероятно устройство. Фокусирах го, заставах на колене на седалката и започнах да наблюдавам околността. Всичко изглеждаше зловещо, особено зеленикавата мъгла и странните марсиански скални образувания.

Хрумна ми, че щом аз съм в състояние да виждам терена, Асад Халил със сигурност може да забележи джип с включени фарове.

— Не мяркам нито един от хората ти, Джин — по някое време отбелязах аз.

Той не отговори.

— През деня трябва да е много красиво — каза Кейт.

— Това е райско място — отвърна Барлет. — Намира се на около седемстотин и петдесет метра над морското равнище и от някои части на ранчото се виждат Тихият океан и долината Санта Инес.

Продължихме да обикаляме и честно казано, не разбирах какво правя на това място. Ако Асад Халил бе някъде наблизо и имаше

същия оптичен мерник като мен, можеше да ме гръмне между очите от двеста метра разстояние. А ако имаше и заглушител — а бях абсолютно сигурен в това, — аз безшумно щях да се изтърколя от джипа, докато Джин и Кейт си приказват.

Храсталаците внезапно свършиха и пред нас зейна мрачна пропаст. Тъкмо се канех да го спомена, но Джин, който познаваше местността като собствената си длан, спря и каза:

— В ясен ден оттук се вижда океанът.

Напрегнах очи, обаче не забелязвах нищо друго, освен мъгла, мъгла и пак мъгла. Не можех да повярвам, че толкова съм се отдалечил от морето.

Барлет зави наляво и продължи прекалено близо до ръба на бездната. Конете поне знаят, че не бива да скачат от скали, но това не се отнася за джиповете.

След няколко безкрайни минути спряхме и от мъглата се появи човек. Носеше черни дрехи, имаше нещо черно на главата си и стискаше пушка с оптичен мерник.

— Това е Херкулес едно — информира ни Джин. Двамата размениха няколко думи и Барлет ни запозна с Херкулес, който всъщност се казваше Бърт. — Господин Кори се опитва да привлече снайперистки огън — обясни му Джин.

— Добре — отвърна Бърт. — Тъкмо това чакам.

Реших, че се налага да изясня въпроса.

— Просто разглеждам местността.

Херкулес, който приличаше на Дарт Вейдър с тия черни дрехи, ме измери с поглед, но не отговори.

Почувствах се не на място с костюма и вратовръзката си сред тези истински мъже. Мъже с кодови имена.

Джин и Бърт поговориха малко, после продължихме.

— Постовете, изглежда, са доста нарядко, Джин — отбелязах аз.

Той отново не отговори. Радиостанцията му изпраща и Барлет я доближи до ухото си, но не успях да чуя какво му съобщават.

— Добре — накрая отвърна Джин. — Ще ги откарам там.

Кого? И къде?

— Някой иска да ви види — каза ни той.

— Кой?

— Не зная.

— Дай ни поне някакво кодово име.

— Ясно. Обаче мога да ви предложа само едно — чалнати.

Кейт се засмя.

— Не искам да се срещам с човек без кодово име — казах аз.

— Мисля, че нямаш избор, Джон. Нарездането идва отгоре.

— От кого?

— Не зная.

Кейт ме погледна през рамо и двамата свихме рамене.

Какво друго ни оставаше, освен да продължим в мъглата, за да се срещнем с някого наред нищото?

Движихме се по високо плато, покрито със скали и диви цветя. Нямаше пътека, но теренът бе открит и равен. Изглежда, се намирахме в най-високата точка на ранчото. През стелещата се мъгла зърнах нещо бяло напред и насочих мерника към него. То стана зелено и се оказа бетонна сграда, голяма колкото къща. Намираше се в подножието на огромен изкуствен насип от пръст и камък. На върха му се издигаше висока странна структура, нещо като обърната наопаки фуния.

Когато стигнахме на стотина метра от тези забулени в мъгла, интергалактични наглед постройки на върха на света, Кейт се обърна към мен.

— Е, това вече е сцена от „Досиетата Х“.

Джин се засмя.

— Това е ВОРТАК^[1].

— Аха — отвърнах аз. — Сега всичко е ясно.

— Самолетен навигационен фар — каза Барлет.

— За какви самолети? От коя планета?

— От всяка. Излъчва омни-сигнали — нали знаете, радиосигнал на триста и шейсет градуса за цивилни и военни самолети. Някой ден ще го заменят със сателитна навигационна система, но засега още действа. Използват го и руските ядрени подводници в океана. Безплатно.

Джипът продължи към инсталацията и реших, че отиваме там.

— Кой знае колко е тъпо да дежуриш в тоя ВОРТАК — отбелязах аз.

— Тези неща са напълно автоматични и се следят от Центъра за контрол на въздушния трафик в Лос Анджелис — отвърна Джин. —

Но от време на време идват да го поддържат. Има собствен енергиен източник.

— Ясно. Иначе щеше да им трябва адски дълъг кабел до къщата.

Барлет се подсмихна, после каза:

— Сега сме на федерална територия.

— Вече се чувствам по-добре. Тук ли ни чакат?

— Да.

— Кой?

— Не зная. — Джин продължи с обясненията си: — Преди тук се намираше трето игрище — президентската хеликоптерна площадка. Глупаво беше да я развалят.

Той спря джипа на двайсетина метра от ВОРТАК.

— Е, ще се видим по-късно.

— Моля? Искаш да слезем ли?

— Ако не възразявате.

— Тук няма никой, Джин.

— Вие сте тук. И някой ви чака.

Така нямаше да стигнем доникъде, затова се обърнах към Кейт.

— Добре, да вървим. — Скочих на земята и тя ме последва. — Тръгваш ли? — попитах Барлет.

— Да.

Той като че ли вече не беше в настроение за приказки, но въпреки това опитах:

— Ще ми дадеш ли пушката на заем?

— Не.

— Добре, благодаря за разходката, Джин. Хей, ако някога дойдеш в Ню Йорк, някоя нощ ще те заведе в Сентръл Парк.

— До скоро.

— Чао.

Барлет превключи на скорост и изчезна в мъглата.

С Кейт останахме на откритото плато. Всичко, освен извънземната инсталация тънеше в мрак. Почти очаквах от кулата да проблесне смъртоносен лъч и да ме превърне в протоплазма или нещо подобно.

Накрая обаче любопитството ми надделя и закрачих към сградата.

— Виждам някакви антени — каза Кейт. — Но няма коли. Може да не е онзи ВОРТАК, който ни трябва. — Тя се засмя.

С оглед на обстоятелствата, изглеждаше съвсем спокойна. Искам да кажа, някъде наоколо дебнеше побъркан убиец, ние бяхме въоръжени само с пистолети, нямахме нито бронирани жилетки нито автомобил и отивахме на среща с някой, за когото дори не бях сигурен, че е от нашата планета.

Когато стигнахме до бетонната сграда, надникнах през единственото прозорче и видях голяма стая, пълна с мигащи лампички и някакви странни супермодерни електронни устройства. Почуках по стъклото.

— Ало! Идваме с мир! Заведете ме при водача си!

— Престани да се правиш на идиот, Джон. Не е смешно.

Мислех, че само преди минута тя се беше пошегувала. Но имаше право — не бе смешно.

Тръгнахме покрай основата на дванайсетметровия насип, върху който се издигаше обърнатата наопаки двайсет и пет метрова бяла фуния. Заобиколихме от отсрещната страна и когато завихме зад ъгъла, видях мъж в черни дрехи, седнал на голям плосък камък. Беше на десетина метра от нас и въпреки мрака и мъглата, забелязах, че гледа през бинокъл за нощно виждане.

Кейт също го видя и двамата плъзнахме ръце към пистолетите си.

Мъжът чу или усети присъствието ни, защото сведе бинокъла и се обърна към нас. Сега установих, че в скута му лежи нещо дълго, което явно не бе рибарски прът.

Няколко безкрайни секунди всички се зяпахме.

— Пътуването ви свърши — накрая каза той.

Кейт издаде едва доловим възглас.

— Тед.

[1] Very high frequency Omni Range Tactical Air Navigation — високочестотна всеобхватна тактическа въздушна навигационна система (англ.). — Б.пр. ↑

Проклет да съм! Наистина бе Тед Наш. Защо ли изобщо не се изненадвах?

Той не си направи труда да стане и да ни посрещне, затова се приближихме и спряхме до марсиански червената скала.

Тед небрежно ни махна с ръка, като че ли се срещаме в службата.

— Радвам се, че успяхте.

Майната ти. Винаги ли си толкова невъзмутим? Отказах да играя тъпата му игра и не отговорих. Кейт обаче каза:

— Можеше да ни предупредиш, че си ти. Кофти номер, Тед.

Това, изглежда, го раздразни.

— Можехме да те убием — поясни тя. — Без да искаме.

Той явно беше репетирал този момент, обаче Кейт не четеше от неговия сценарий.

Така или иначе, милият Тед си бе намазал лицето със сажди и носеше черна кърпа на главата, черни панталони, черна риза, черни маратонки и тежка бронирана жилетка.

— Малко е рано за маскарада на Все светии, не мислиш ли? — попитах го аз.

Той не отговори, само стисна пушката в скута си — М-14 с оптичен мерник за нощна стрелба, същата като оная, която Джин не ми позволи да взема.

— Добре, хайде да си поприказваме, Теди — продължих аз. — Какво става?

Пак мълчание. Сигурно малко го смущаваше обръщението. Той се пресегна зад себе си и извади термос.

— Кафе?

Търпението ми се изчерпа.

— Тед, знам, че всички тия глупости са важни за теб, обаче аз съм нийоркско ченге и не съм в настроение за тях. Дай да чуем каквото имаш да казваш и да се махаме оттук.

— Добре. Първо, поздравявам ви, че стигнахте дотук.

— Значи си знаел за всичко това, така ли?

Той кимна.

— Знаех нещо, но не всичко.

— Ясно. И между другото, имаш да ми даваш десетачка.

— Ще я включа в командировъчните ти. — Той ни погледна и ни информира: — Причинихте ни много неприятности.

— На кого сме причинили неприятности?!

Тед не отговори, а взе бинокъла си и се загледа към далечните дървета. После, без да го сваля, каза:

— Сигурен съм, че Халил е някъде там. Съгласни ли сте?

— Естествено — отвърнах. — Можеш да станеш и да му помагаш.

— И ти си говорил с него.

— Да. Дадох му домашния ти адрес.

Тед се засмя и ме изненада с думите:

— Може да не повярваш, но ми харесваш.

— И ти ми харесваш, Тед. Наистина. Само ме огорчава това, че не споделяш с мен разни неща.

— Щом си знаел какво става — подкрепи ме Кейт, — защо не ни каза нищо? Бяха убити много хора, Тед.

Той остави бинокъла и я погледна.

— Добре, слушайте. Има един човек на име Борис, бивш агент от КГБ, който работи за либийското разузнаване. За щастие, той обича парите, затова работи и за нас. — Тед се замисли за миг. — Всъщност той ни харесва. А тях — не. Както и да е, преди няколко години Борис се свърза с нас и ни разказа за този младеж Асад Халил, чието семейство било убито по време на въздушния удар през осемдесет и шеста...

— Чакай, чакай — прекъснах го аз. — Значи от години сте знаели за Халил, така ли?

— Да. И внимателно наблюдавахме развитието му. Беше ясно, че Асад Халил е изключителен агент — смел, интелигентен, всеотдаен и мотивиран. И вие, естествено, знаете какво го мотивира.

Не отговорихме.

— Да продължавам ли? — попита Тед. — Може да не ви се слуша всичко.

— Напротив — уверих го аз. — И какво ще искаш в замяна?

— Нищо. Само думата ви, че ще го запазите в тайна.

— Опитай пак.

— Добре. Ако Халил бъде заловен, ще го поеме ФБР. Ние обаче го искаме за себе си. И вие двамата трябва да ми помогнете по такъв начин, включително като получите амнезия по време на официалните показания.

— Може да се изненадаш, но моето влияние във ФБР и правителството е малко ограничено — отвърнах аз.

— Ще се изненадаш, но ФБР и правителството прекалено твърдо спазват закона. Видя какво се случи с обвиняемите по делото за Световния търговски център. Искане да ги съдят за убийство и незаконно притежаване на оръжие. Не за тероризъм. В Америка няма закон срещу тероризма. Затова във всеки съдебен процес държавата има нужда от надеждни свидетели.

— Тед, държавата има десетки свидетели срещу Асад Халил. И цели тонове веществени доказателства.

— Да. Но мисля, че бихме могли да сключим сделка в интерес на националната сигурност, в резултат на която Асад Халил да бъде освободен и върнат в Либия. И не искам да ни попречите вие с тъпия си морал.

— Не че се гордея с морала си — уверих го, — обаче наистина, Тед, Асад Халил уби много невинни хора.

— И какво от това? Какво можем да направим? Да го осъдим на доживотен затвор ли? Каква полза ще имат мъртвите? Няма ли да е по-добре, ако използваме Халил за нещо по-важно? Нещо, което наистина може да нанесе удар на международния тероризъм?

Знаех накъде клони всичко това, но не желях да стигна там.

— Не те ли интересува защо искаме Асад Халил да бъде освободен и върнат в Либия? — попита Тед.

Опрях брадичка върху ръката си.

— Чакай да се сетя... за да убие Муамар Кадафи, защото е чукал майка му и е очистил баща му.

— Точно така. Не смяташ ли, че планът е великолепен?

— Виж, аз съм обикновено ченге. Но ми се струва, че пропускаш нещо. Например Асад Халил. Мисля, че първо трябва да го заловите.

— Да. Борис ни каза как Халил ще напусне страната и сме убедени, че можем да го арестуваме. Нямам предвид ЦРУ — ние

нямаме право да извършваме арести. Но ФБР или местната полиция може да получи информация от ЦРУ и да го задържи. После на сцената се явяваме ние и сключваме сделка.

Кейт втренчено гледаше Тед. Досетих се какво ще каже и не се излъгах.

— Да не сте луди? Да не сте се побъркали? Този човек уби над триста души. И ако го освободите, ще убие още повече, при това не непременно хората, които вие искате да убие. Халил е много опасен. Той е зъл. Как изобщо ви хрумна такова нещo? Не мога да повярвам!

Тед дълго не отговори, все едно водеше вътрешна борба, обаче при тия момчета вътрешната борба е като професионалната — повечето хватки са само за фасон.

Както и да е, хоризонтът на изток започна да изсветлява и птичките радостно запяха, щастливи, че нощта приближава края си. Прииска ми се да се присъединя към тях.

Накрая Тед каза:

— Уверявам ви, наистина не знаехме за полет сто седемдесет и пет. Борис също не знаеше или не е успял да ни предаде информацията.

— Уволнете го — предложих му аз.

— Всъщност той вече може да е мъртъв. Имахме уговорка да го измъкнем от Либия, но може да се е случило нещo.

— Напомни ми никога да не ти позволявам да ми приготвяш парашута — отвърнах аз.

Тед не ми обърна внимание и отново се загледа през бинокъла.

— Надявам се да не го убият. Имам предвид Халил. Ако успее да напусне района, ще се насочи към мястото на срещата, където смята, че ще го чакат негови сънародници, за да му помогнат да напусне страната. Но това няма да се случи.

Не очаквах отговор, но все пак попитах:

— И къде е тая среща?

— Не зная. С отделните етапи на операцията се занимават различни хора.

— Щом не преследваш Халил, защо ти е тая пушка?

Той сведе бинокъла.

— Човек никога не знае какво и кога ще му дотрябва. Носите ли бронирани жилетки?

От страна на колега този въпрос щеше да прозвучи съвсем нормално, обаче не и от Тед.

Не отговорих. Странно, Кейт също мълчеше. Искам да кажа, не смятах, че Тед ще се опита да ни очисти, но явно беше адски напрегнат, макар да не го проявяваше външно. И все пак, ако се замислеше какво се опитват да извършат той и неговите приятелчета, човек не можеше да не разбере, че от следващите няколко часа зависят много неща. За тях това представляваше изключително рискован дългосрочен план да елиминират Муамар Кадафи, без да оставят много следи, план, започнал да се реализира малко преди кацането на боинга на „Трансконтинентал“. Освен това действията им можеха да се смятат за нарушение на американските закони. Та ето защо бе напрегнат милият Тед. Но дали щеше да насочи тая пушка срещу нас с Кейт и да ни гръмне, ако му създавахме още пречки? Никога не знаеш какво ще направят хората с оръжие и проблеми, особено ако си мислят, че целите им са по-важни от живота ти.

С всяка минута ставаше все по-светло, но мъглата не се вдигаше, което бе добре, защото играеше номера на оптичните мерници.

— Как прекара във Франкфурт и Париж? — попитах Тед.

— Чудесно. Свърших малко работа. Ако беше заминал за Франкфурт, нямаше да си в това положение.

Не знаех точно в какво положение съм, но когато чуя завоалирана заплаха, веднага я схващам. След като имах това предвид, не ми се щеше да повдигам неприятни въпроси, но трябваше да попитам:

— Защо допуснахте Асад Халил да убие онези пилоти и другите хора?

Той ме погледна и видях, че е подготвен, макар че не ми се стори особено радостен.

— Според първоначалния план просто трябваше да го заловим на „Кенеди“, да го отведем на Федерал Плаза, да му покажем неопровержими доказателства за прелюбодейството на майка му и за убиеца на баща му, включително записани признания на негови сънародници, после да го върнем на неговите хора.

— Всичко това ни е ясно, Тед — отвърна Кейт. — Не разбираме обаче защо сте му позволили да изпълни задачата си, след като ни се изплъзна.

— Наистина нямахме представа какви са конкретните му цели.

— Извинявай — намесих се аз. — Това са глупости. Знаели сте, че ще дойде в ранчото на Рейгън, знаели сте и какво ще направи по пътя за насам.

— Мисли каквото искаш. Бяхме останали с впечатлението, че са го пратили тук, за да убие Роналд Рейгън. Това е секретна информация. Във всеки случай, нямаше значение каква е задачата му, защото трябваше да го заловим на летището. Ако го бяхме направили нямаше да се случи нищо.

— Тед, майка ти не може да не ти е казвала, че когато си играеш огъня, няма начин да не се опариш.

Той явно не искаше да обсъжда противоречията във версията си.

— Е, планът се промени, но все още не се е провалил. Трябва да арестуваме Халил и да му разкажем каквото знаем за майка му и баща му, после да го пуснем да си върви в Либия. Между другото Карим Халил е бил убит по заповед на Муамар Кадафи от своя колега и приятел капитан Хабиб Надир.

Тед, който не беше глупав, прибави:

— Разбира се, възможно е Асад Халил да се върне в родината си, преди да имаме възможност да си поговорим. Затова се чудя дали някой от вас се е сетил да му предаде историята за коварството на Кадафи.

— Чакай да си помисля... — казах аз. — Приказвахме си за неговата омраза към Америка, за това, че искал да ме убие... какво друго?...

— Колегите ти от дома на Уигинс ми съобщиха, че накратко си споменал за тези неща в края на разговора си с Халил.

— Да бе. Това беше след като му казах, че е ебач на камили.

— Нищо чудно, че иска да те убие. — Тед се засмя. — По време на втория разговор обясни ли му всичко по-подробно?

— Изглежда, си много информиран за онова, което става във ФБР.

— Ние сме от един отбор, Джон.

— Дано не си прав.

— О, не се прави на светец. Ореолът не ти отива.

Пропуснах тия думи покрай ушите си и попитах Кейт:

— Добре, готова ли си? — След това се обърнах към Тед. — Трябва да вървим. Ще се видим на разследването в Сената.

— Един момент. Моля те, отговори на въпроса ми. Разговаря ли с Асад Халил за коварството на Кадафи?

— Ти как мислиш?

— Да, предполагам. Отчасти, защото като че ли прояви интерес към тази информация по време на съвещанията ни в Ню Йорк и Вашингтон. И отчасти, защото си много интелигентен и знаеш как да вбесяваш хората. — Той се усмихна.

Усмихнах се и аз. Тед наистина беше готин. Само малко непочтен.

— Да, здравата го поразтърсих. Трябваше да чуеш, когато му казах, че майка му е била курва, а баща му е бил рогоносец. Да не споменавам за това, че Кадафи е очистил татенцето. Божичко, направо откачи. Обеща да ми изтръгне езика и да ми пререже гърлото. Искам да кажа, нито съм ебал майка му, нито съм убил баща му. Защо се сърди на мен?

Тед, изглежда, се кефеше на майтапите ми и явно се радваше, че съм му свършил работата.

— Дали ти е повярвал, как мислиш?

— Откъде да знам, по дяволите? Искаше да убие мен. Не каза нищо за чичо ти Муамар.

Той се замисли за миг.

— За арабите това е въпрос на лична чест. Семейна чест. Всеки позор трябва да се измие с кръв.

— Резултатът сигурно е по-добър, отколкото в Семейния съд.

Тед ме погледна.

— Миля, че Халил ще убие Кадафи и ако научи истината за Хабиб Надир, ще очисти и него, а навярно и други в Либия. Тогава нашият план, който сега ти се струва толкова отвратителен, ще се оправдае.

— Няма оправдание да караш някого да убива хора — каза Кейт, чийто морален компас беше по-точен от моя. — Можем да се борим с чудовищата и без да ставаме като тях.

Тед благоразумно не се впусна в защита на скъпоценния си план да очисти полковник Муамар Кадафи.

— Повярвай ми — обърна се към нея той, — ние сериозно обсъдихме този въпрос и го поставихме пред комисията по етика.

За малко да се изхия.

— Ти член ли си на тая комисия? И между другото, какво му е етичното на това да постъпиш в Антитерористичната спецчаст, за да играеш собствената си игра? По дяволите, как изобщо стана така, че се озовах в същия отбор?

— Ти сам поиска. Наистина се възхищавам от способностите и упоритостта ти. Всъщност ти за малко да хванеш Халил на летището. Казах ти, ако искаш да работиш за нас, ще те приемем с разтворени обятия. Теб също, Кейт.

— Ще се посъветваме с духовните си наставници. Добре, да вървим, Тед. Страхотна среща.

— Само още едно-две неща.

— Добре, давай.

— Искях да отбележа, че вицът ми хареса. Онзи за министърката за правосъдието. Едуард ми го разказа. Във вицовете има много истина. ФБР свиква голяма пресконференция, като днес следобед във Вашингтон. Ние не обичаме пресконференциите.

— Всъщност това ми харесва.

— Освен това ЦРУ наистина ще направи и заека двоен агент. — Той и се усмихна. — Това беше смешно. И много на място в този случай.

— Ясно. И не забравяй какво правят ченгетата, Тед. Те скъсват оная мечка от бой, докато не признае, че е заек. Нали така?

— Убеден съм. Но това не прави мечката заек.

— Важното е да си признае. И като стана дума, двойните агенти работят само за себе си. Свършихме ли?

— Почти. Просто исках да напомня на двама ви, че този разговор изобщо не се е състоял. — Той погледна Кейт. — Изключително важно е Асад Халил да се върне в Либия.

— Не — възрази тя. — Важно е да бъде съден за убийство в Съединените щати.

— Мисля, че поне ти ме разбра — каза ми Тед.

— Мога ли да споря с човек, който държи мощна пушка?

— Не заплашвам никой от вас — информира ни той. — Не ставайте мелодраматични.

— Извинявай. Заради „Досиетата Х“ е. Телевизията ми разлага мозъка. Преди беше „Мисията невъзможна“. Добре, толкова. Чао.

— Наистина не бих се върнал точно сега в ранчото. Халил все още е някъде там, а вие двамата сте лесна мишена.

— Тед, ако трябва да избирам дали да остана тук с теб, или да тичам под снайперистки куршуми, нали се сещаш какво ще предпочета?

— Да не кажеш, че не съм те предупредил.

Не отговорих. Обърнах се и се отдалечих. Кейт ме последва.

— А, поздравления за годеща ви — извика той след нас. — Поканете ме на сватбата.

Махнах му с ръка, без да се обръщам. Странно, нямах нищо против да го покана на сватбата. Този човек беше абсолютен педераст, обаче в крайна сметка си оставаше наш педераст — наистина искаше да направи най-доброто за страната. Страшна работа. Но го разбих, което е още по-страшно.

Продължихме да се спускаме по склона. Чудех се дали ще получа куршум в гърба, или в челото.

Докато вървахме, усетих, че Кейт е напрегната.

— Всичко е наред — казах й. — Свиркай си.

— Устата ми пресъхна.

— Хм.

— И ми се гади.

Опа.

— Като сутрешно...

— Престани с шегите, Джон. Това не е обикновено... гадене. Разбираш ли какво е направил той?

— Те играят груба и опасна игра, Кейт. Не съдете, за да не бъдете съдени^[1].

— Бяха убити хора.

— Сега не ми се говори за това. Става ли?

Тя поклати глава.

Открихме пътека, която минаваше през червени скали и гъсти храсти. Надявах се да се натъкнем на моторизиран патрул или постоянен пост, но когато ти трябва, наоколо никога няма агенти от Секретната служба.

Небето ставаше все по-светло и морският ветреца започваше да разсейва мъглата. Лошо.

Насочихме се натам, накъдето смятахме, че се намират къщата и сградата на охраната, но пътеките постоянно лъкатушеха и не бях сигурен къде сме.

— Мисля, че се изгубихме — каза Кейт. — Боли ме сърцето. Уморена съм и изгарям от жажда.

— Хайде да си починем малко.

Седнахме на една от скалите. Растителността тук ми се стори странна, нещо като градински чай, магарешки бодили и всички ония каубойски неща. Храсталаците бяха гъсти, но не много високи и определено не осигуряваха добро прикритие. Хрумна ми, че навярно ще е най-добре да останем тук.

— Ако приемем, че Халил е наоколо — казах аз, — сигурно е на не повече от двеста метра от къщата. Може би е най-разумно да не се приближаваме много.

— Страхотна идея. Ще останем тук, така че Халил да може да ни убие, без да смущава другите.

— Просто се опитвам да измисля как да го надхитрим.

— Тогава помисли за този вариант — Халил може да не ни убие. Може да ни простреля в краката, после да се приближи, да ти изтръгне езика и да ти пререже гърлото.

— Виждам, че доста мислиш по този въпрос. Благодаря, че споделяш изводите си.

— Извинявай. — Тя се прозя. — Така или иначе, ние имаме пистолети и няма да му позволим да те хване жив. — Кейт се засмя, но смехът ѝ прозвуча малко истерично и уморено.

— Почини си.

След десетина минути чух смътно познат звук. Хеликоптер. Изправих се и се обърнах към звука.

— Пристигна кавалерията. Въздушната кавалерия. Леле! Я погледни!

— Какво? — Тя понечи да стане, но аз поставих ръка на рамото ѝ.

— Остани седнала. Ще ти казвам какво става.

— И сама мога да видя. — Кейт се изправи. На неколкостотин метра от нас кръжаха шест хеликоптера „Хюи“. Предположих, че са

точно над къщата, което означаваше, че сме близо и знаем в каква посока да вървим.

После забелязах на хоризонта огромен двумоторен „Чинук“, под който висеше автомобил — голям черен линкълн.

— Това трябва да е бронираната кола — каза Кейт.

— Дилижансът — напомних ѝ аз. — Шест чимшира с Херкулеси покриват Сяра, докато Камшик и Дъга се качат на дилижанса. С още две осигуряващи коли на земята. Скоро ще пристигнат и елените на дядо Коледа.

Тя въздъхна от облекчение. Или от раздразнение.

Няколко минути наблюдавахме операцията и макар че не виждах какво става на земята, беше ясно, че Камшик и Дъга вече пътуват по Пенсилвания Авеню в бронирана кола, ескортирани от автомобили и хеликоптери. Мисията изпълнена.

Ако бе наоколо, Асад Халил също можеше да види всичко това и ако не си беше отлепил фалшивите мустаци, в момента сигурно ги сучеше и мърмореше: „Проклятие, пак се издъних!“

Е, всичко е хубаво, когато свършва добре. Нали така?

Не съвсем. Хрумна ми, че след като се е провалил с голямата риба, Асад Халил ще се задоволи с малката.

Но преди да успея да направя нещо, например да скоча от скалата, да се скрия в храстите и да чакам помощ, Асад Халил промени целта си.

[1] Матей 7:1. — Б.пр. ↑

Случилото се после се разви като в забавен кадър. Казах на Кейт да скочи от скалата. За скачане, скочи, само че половин секунда след мен.

Изобщо не чух пукота на пушката, но разбрах, че изстрелът идва от недалечните дървета, защото куршумът изжува като пчела над главата ми — по-точно над скалата, където бях стоял допреди половин секунда.

Кейт сякаш се препъна и издаде тих болезнен вик, като че ли си бе изкълчила глезена. След миг осъзнах, че не съм схванал правилно последователността на събитията — първо беше извикала и после се бе препънала. Преди да успея да реагирам я видях да пада край пътеката.

Метнах се отгоре ѝ, обгърнах я с ръце и се претърколих надолу по склона. Озовахме се сред редки храсти. В същия момент втори куршум се заби в скалата над главите ни и ни посипа с парченца камък и стомана.

Продължих да се търкалям, без да изпускам Кейт, но ни спряха някакви гъсталаци. Силно я притиснах към себе си.

— Не мърдай.

Бях обърнат с гръб към източника на стрелбата и се озърнах през рамо в опит да проверя какво може да види Халил от дърветата, които бяха на по-малко от стотина метра. Помежду ни имаше храсти и скали, но нямах представа къде се крие. Помислих си, че макар да е тъмен, костюмът ми не се слива със средата, нито яркочервеното сако на Кейт, но тъй като не последвах повече изстрели, бях сигурен, че Халил ни е изгубил. Или че се наслаждава на момента преди отново да натисне спусъка.

Обърнах се и се вгледах в очите на Кейт. Тя примижаваше от болка и започваше да се гърчи в ръцете ми.

— Не мърдай — повторих аз. — Кейт... кажи ми нещо.

Тя дишаше тежко. Не знаех нито къде, нито колко тежко е ранена, но усещах топла кръв, която се процеждаше през ризата ми и

лепнеше по студената ми кожа. По дяволите!

— Кейт, кажи ми нещо. Кажи ми нещо.

— Ох... аз... ранена... съм...

— Добре... успокой се. Лежи неподвижно. Дай да видя... —
Пъхнах дясната си ръка помежду ни и я плъзнах под блузата ѝ. Не
успях да открия входна рана, но навсякъде имаше кръв. О, Господи...

Погледнах лицето ѝ. От устата и носа ѝ не течеше кръв, което ме
обнадежди, и очите ѝ бяха ясни.

— О... Джон... по дяволите... боли ме...

Накрая напипах дупката — точно под най-долното ляво ребро.
Бързо преместих длан на гърба ѝ и открих изходната рана над дупето
ѝ. Не шуртеше кръв, но можеше да има вътрешен кръвоизлив.

— Всичко е наред, Кейт, ще се оправиш — казах ѝ аз, както се
полага с ранени хора.

— Сигурен ли си?

— Да.

Тя дълбоко си пое дъх и повдигна ръка, за да докосне входната и
изходната рана.

Извадих носната си кърпичка от джоба си и я пъхнах в дланта ѝ.

— Притисни я към раната.

Отново останахме неподвижни и зачакахме.

Този куршум беше предназначен за мен, разбира се, но съдбата,
законите на балистиката, траекториите и моментът определят
разликата между рана, с която можеш да се перчиш, и такава, която
погребалният агент трябва да напълни с маджун.

— Добре си — повторих аз, — нищо и никаква дракотина...

Кейт доближи уста към ухото ми и усетих топлината на дъха и.

— Джон... — прошепна тя.

— Да?

— Ти си пълен идиот.

— А?...

— Но все пак те обичам. А сега да се махаме оттук.

— Не. Просто лежи неподвижно. Той не може да ни види, а щом
не ни вижда, не може да ни улучи.

Кое то се оказа пълна глупост, защото ненадейно около нас
изригнаха камъчета и пръст. Знаех, че Халил има обща представа къде
сме. Явно бе решил да изпразни останалите от четиринайсетте патрона

в пълнителя си. Божичко. Струваше ми се, че стрелбата никога няма да спре. Още по-страшно е, когато използват заглушител и не чуваш гърмежите, а само свиренето на куршумите.

След последния изстрел усетих остра болка в хълбока и ръката ми автоматично се стрелна към мястото. Раната беше дълбока и бях сигурен, че тазът ми е засегнат.

— По дяволите!

— Добре ли си, Джон?

— Да.

— Трябва да се махнем оттук.

— Добре, ще преброя до три и ще се затичаме приведени през тези храсти, но не повече от три секунди. После ще залегнем и ще се претърколим. Разбра ли?

— Да.

— Едно, две...

— Почакай! Защо не се върнем при онази скала, на която стояхме?

Обърнах глава и погледнах назад към скалата. Беше висока по-малко от метър и двайсет и доста тясна. Наоколо имаше само камъни. Но ако приклеknехме зад скалата, щяхме да сме скрити от преки изстрели.

— Добре — съгласих се аз, — но там отзад е малко тясно.

— Давай преди пак да е стрелял. Едно, две, три...

Скочихме на крака и се затичахме приведени към скалата — с други думи, към Халил.

Когато изминахме половината разстояние, чух познатото жужене над главата си, но либиецът трябваше да стреля над камъка и явно не се бе покатерил на достатъчно висок клон, за да може да ни улучи.

Стигнахме до скалата, обърнахме се и седнахме един до друг. Тя притискаше окървавената кърпичка към лявата страна на тялото си.

Не чувах повече куршуми и се зачудих дали копелето е имало смелостта да напусне прикритието си сред дърветата и да се насочи към нас. Извадих глока си, дълбоко си поех дъх, надзърнах иззад скалата и хвърлих бърз поглед към откритото пространство. Отдръпнах се точно навреме, за да избегна куршума, който се заби в камъка.

— Тоя тип е страхотен стрелец.

— Какво правиш, мамка му? Недей да си подаваш главата.

— Къде си се научила да псуваш така?

— Преди да се запозная с теб изобщо не псувах.

— Наистина ли?

— Млъкни.

— Добре.

Продължихме да седим зад скалата. Кръвта ни изтичаше, но не достатъчно, за да привлече акули или там каквото се въдеше из тия места. Асад Халил беше странно тих и това започваше да ми лази по нервите. Искам да кажа, тоя задник можеше да се промъква през храсталаците на пет метра от нас.

— Ще стрелям няколко пъти, за да привлека вниманието — казах аз.

— Не. Ако дойдат хора от Секретната служба, Халил ще ги очисти. Не искам да ми тежат на съвестта. Не ни заплашва опасност. Никъде няма да мърдаш.

Не бях сигурен, че не ни заплашва опасност, обаче останалото ми се стори логично. Затова Джон Кори, човек на действието, остана на мястото си.

— Навярно ако привлека вниманието на Тед, двамата с Халил ще си устроят състезание по стрелба — след около минута казах аз.

— Тихо. Вслушвай се за шум от храстите.

— Добра идея.

Кейт се изхлузи от червеното си сако, подгизнало от течност с горе-долу същия цвят, и завърза ръкавите около кръста си, за да направи нещо като турникет.

После започна да търси нещо в джобовете си.

— Ще се обадя в мотел „Сий Скейп“ и ще им обясня положението, за да могат да съобщят на Секретната служба тук и... Не мога да открия клетъчния си телефон!

Опа.

Заопипвахме земята около себе си. Кейт се пресегна прекалено далеч наляво и пръстът на няколко сантиметра от ръката ѝ избухна.

— Боже мой, усетих как куршумът одрасква пръстите ми... но... всъщност не ме улучи... усетих топлина или нещо...

— Тоя тип е невероятен стрелец. Все пак къде е мобифонът?

Тя отново затършува из джобовете на сако и панталона си.

— Сигурно е изпаднал, докато се търкаляхме. По дяволите!

Погледнахме към покрития с храсти склон пред нас, но нямаше начин да разберем къде е мобифонът. Пък и със сигурност нямаше да отидем да го търсим.

Отново напрегнахме слух. В известен смисъл се надявах копелето наистина да идва насам, защото трябваше да заобиколи скалата или да се покатери отгоре ѝ и щяхме да го чуем. Но можеше да опише по-широк кръг и тогава изобщо нямаше да го забележим. Вече не се чувствах в безопасност от тази страна на камъка.

— Съжалявам за телефона — каза Кейт.

— Вината не е твоя. Май и аз трябва да си взема мобифон.

— Чудесна идея. Ще ти купя.

На около четиристотин метра прелетя хеликоптер, но пилотът не ни видя. Детекторите му също не ни засякоха. Халил не стреля по него, което ме наведе на мисълта, че Асад Халил си е тръгнал — или че иска единствено нас. Виж, това вече беше обезпокоителна мисъл.

Така или иначе, накрая ми писна от глупости. Съблякох си сакото и преди Кейт да успее да ме спре, бързо се изправих и го размахах отстрани като матадор. За разлика от матадорите обаче, аз светкавично се избавих от сакото и се хвърлих зад скалата точно навреме, за да чуя тихото изжужаване.

— Мисля, че все още е сред дърветата — отбелязах.

— И как разбра?

— Изстрелът дойде оттам и се забави с половин секунда, като че ли е на стотина метра от нас.

— Измисляш ли си?

— Нещо такова.

Е, играта на нерви продължи. Точно когато си мислехме, че Халил ще спечели, господин Железният убиец се нервирал и пак откри огън. Тоя мръсник се забавляваше, като ръсеше куршуми по скалата и ни обсипваше с парченца камък.

Изпука цял пълнител, после презареди и започна да стреля от двете ни страни. Експлодиращата пръст, оставяща след себе си малки кратери, направо ме хипнотизира.

— Тоя тип е задник — информирах Кейт.

Тя не отговори.

— Къде се е научил да стреля така?

— Ако имах пушка, щях да му покажа какво се казва точен мерник — заяви Кейт. После прибави: — А ако имах бронирана жилетка, сега кръвта ми нямаше да изтича.

— Вземи си бележка за другия път. — Хванах ръката ѝ и я стиснах. — Как си?

— Добре... адски ме боли.

— Дръж се. Все някога ще му писне да си играе с пушката.

— А ти как си?

— Имам си нова рана, с която да се перча пред гаджетата.

— Какво ще кажеш за още една?

Отново стиснах дланта ѝ и тъпо изтърсих:

— Неговата и нейната рана.

— Изобщо не е смешно. Това гадно нещо пулсира.

Развързах ръкавите на самото ѝ, проврях ръка зад гърба ѝ и внимателно опипах изходната рана. Тя извика от болка.

— Започва да се съсирва. Опитай се да не мърдаш, за да не счупиш коричката. И продължавай да притискаш входната рана с кърпичката.

— Зная, зная, зная. Господи, как боли!

— Знам. Случвало ми се е. — Стегнах самото на кръста ѝ.

На Халил му хрумна нова идея и започна да стреля по по-малките скали наоколо. Навсякъде се разхвърчаха камъни.

— Скрый си лицето между коленете — казах на Кейт. — Упорито копеленце, а?

Тя се наведе надолу.

— Явно наистина не те харесва, Джон. Вдъхновяваш го да надхвърля собствената си находчивост.

— Обикновено оказвам такова въздействие върху хората.

Внезапно усетих остра болка в дясното си бедро и разбрах, че ме е улучил рикоширал куршум.

— По дяволите!

— Какво има?

Опипах мястото и открих, че панталоните ми са раздрани. Спуснах ръка на земята и вдигнах все още топлия куршум.

— Седем цяло шейсет и два милиметра, стоманена обвивка, военно производство, навярно от М-14, модифицирана като

снайперистка пушка с оптични мерници за нощна и дневна стрелба, плюс заглушител и филтър за светлина. Точно като оная на Джин.

— На кой му пука?

— Просто се опитвам да завържа разговор. — Замълчах, после прибавих: — И точно като оная на Тед.

Известно време поседяхме в мълчание, като се опитвахме да изхвърляме разни глупави мисли от главите си. Накрая аз се обадох:

— Разбира се, М-14 е сравнително често срещано оръжие и не намеквах нищо, като споменах, че Тед случайно има такова.

— Можеше да ни убие при самолетния фар — отвърна Кейт.

— Не би ни очистил толкова близо до мястото, където ни остави Джин — параноично отбелязах аз.

Разбира се, не мислех, че се опитва да ни убие Тед. Той не би го направил. Тед искаше да дойде на сватбата ни. Нали така? Но никога не се знае. Прибрах куршума в джоба си.

Настъпи затишие и аз реших, че който и да е стрелял, вече си е отишъл. Само че нямах намерение да проверя.

Чувах, че в далечината кръжат хеликоптери, и се надявах, че най-после някой от тях ще ни забележи.

Въпреки болката в хълбока започнах да се унасям. Бях напълно изтощен и обезводнен, затова си помислих, че бълнувам, когато чух телефонен звън. Отворих очи.

— По дяволите, какво...

С Кейт погледнахме надолу към склона, където звънеше мобифонът. Все още не го виждах, но имах представа къде е. Беше точно пред нас, така че ако изтичах до него, скалата щеше да ме скрива от Халил. Може би.

Преди да реша дали искам да рискувам, звънът спря.

— Ако успеем да го вземем, ще можем да повикаме помощ — казах аз.

— Ако се опитаме да го вземем — отвърна Кейт, — вече няма да имаме нужда от помощ.

— Права си.

Мобифонът отново иззвъня.

Установен факт е, че снайперистът не може постоянно да гледа през оптичния мерник, без да се умори, така че трябва да си почива. Навярно в момента Халил си почиваше. Всъщност може би тъкмо той

ни се обаждаше. Не можеше едновременно да стреля и да приказва. Нали така?

Хвърлих се напред, за две секунди изминах петте метра, открих звънящия телефон, грабнах го, завъртях се на пети и се втурнах обратно. Преди да стигна до скалата, го метнах на Кейт, която го хвана. Блъснах се в камъка, обърнах се и се свлякох на земята, като се чудех защо все още съм жив.

Кейт държеше телефона до ухото си и слушаше. После каза:

— Майната ти... Не ми обяснявай какви приказки не били прилични за жени. Майната ти!

Имах чувството, че не е Джак Кьоних.

Тя притисна мобифона към гърдите си.

— Или си много смел, или си глупав. Как можа да го направиш, без да се посъветваш с мен? Да не предпочиташ да си мъртъв, отколкото женен? А?

— Извинявай, кой се обажда?

Тя ми подаде телефона.

— Халил иска да ти каже чао.

Спогледахме се — засрамени, струва ми се, от подозрението, че се е опитвал да ни убие Тед Наш, собственият ни сънародник. Трябваше да се откажа от тая работа.

— Най-добре да си смениш номера — казах аз, после вдигнах мобифона към ухото си. — Кори слуша.

— Ти си голям късметлия — каза Асад Халил.

— Господ ме пази.

— Най-вероятно. Рядко ми се случва да не улуча.

— Всички изживяваме кофти дни, Асад. Прибери се вкъщи и се поупражнявай.

— Възхищавам се на смелостта и чувството ти за хумор пред лицето на смъртта.

— Много ти благодаря. Виж, защо не вземеш да слезеш от онова дърво? После можеш да оставиш пушката на земята и да се приближиш с вдигнати ръце. Ще се погрижа властите да се отнесат справедливо с теб.

Той се засмя.

— Не съм на дърво. Пътувам си за вкъщи. Просто исках да се сбогувам с теб и да ти напомня, че ще се върна.

— С нетърпение очаквам пак да се срещнем.

— Майната ти.

— Религиозен човек не би трябвало да говори така.

— Майната ти.

— Не, ти върви на майната си, Асад. И изчукай оная камила, дето си я яхнал.

— Ще те убия. Ще убия и курвата, която е с теб, дори да ми трябва цял живот.

Очевидно пак го бях ядосал и за да насоча гнева му към по-градивни цели, му напомних:

— Не забравяй първо да си уредиш сметките с чичко Муамар. Освен това трябва да ти кажа, че баща ти е бил убит от човек на име Хабиб Надир. Познаваш ли го?

Не получих отговор. Не бях и очаквал. Връзката прекъсна и аз подадох мобифона на Кейт.

— Дватамата с Тед биха си допаднали.

Продължихме да седим зад скалата. Не бяхме съвсем сигурни, че Асад си е плюл на петите и се спуска от планината, особено с последния разговор.

Слънцето започна да разсейва останалата мъгла. С Кейт се държахме за ръце и чакахме някой хеликоптер да ни забележи.

— Всичко това ни даде само бегла представа какво предстои — сякаш на себе си промълви тя.

Наистина. И Асад Халил, и следващият като него щяха да се върнат и ние щяхме да им отмъстим като изстреляме ракета по нечия къща. И така — до безкрай.

— Искаш ли да напуснеш тази работа? — попитах Кейт.

— Не. А ти?

— Само ако ти искаш.

— Харесва ми.

— Значи и на мен ми харесва.

— Харесвам Калифорния.

— Аз харесвам Ню Йорк.

— Ами Минесота?

— Това град ли е, или щат?

Накрая един от хеликоптерите ни видя и след като установи, че не сме побъркани арабски терористи, кацна и ни качи на борда.

Откараха ни до хеликоптерната площадка на окръжната болница в Санта Барбара, където получихме съседни стаи, макар и не с особено хубав изглед. Отбиха се да ни видят много от новите ни приятели от Вентура: Синди, Чък, Ким, Том, Скот, Еди, Роджър и Хуан. Всички ни казваха, че видът ни бил отличен. Мисля, че ако продължават да ме раняват веднъж годишно, докато стана на петдесет ще изглеждам страхотно.

Както можете да си представите, телефонът ми постоянно звънеше — Джак Кьоних, капитан Стайн, бившият ми партньор Дом Фанели, бившата ми жена Робин, семейството ми, приятели, бивши и настоящи колеги и така нататък. Всички бяха много загрижени за състоянието ми, разбира се, и винаги първо ме питаха как съм и търпеливо изслушваха отговора ми, че съм добре, преди да навлязат във важната част за последните събития.

Пациентите трябва да понасят много глупости, както си спомнях от предишния си престой в болница. Ето защо, в зависимост от това кой се обаждаше, имах пет стандартни реплики: на болкоуспокоителни съм и не мога да се съсредоточавам, време е да ме къпят, връзката не е сигурна, имам термометър в гъза, психологът ми не иска да мисля за инцидента.

Явно за различните хора трябва да използваш съответната реплика. Да кажеш на Джак Кьоних например, че имаш термометър в гъза... е, поне ще си направил опит.

На втория ден се обади Бет Пенроуз. Реших, че не е уместен нито един от обичайните ми отговори, затова проведохме разговора. Край на историята. Тя ми пожела всичко хубаво и беше искрена. Аз ѝ пожелах всичко хубаво и бях искрен.

Няколко души от лосанджелиското оперативно бюро наминаха да видят как е Кейт и един-двама надникнаха и при мен, включително Дъглас Късохуйски, който ми изключи системите. Майтап бе.

Посети ни и Джин Барлет от Секретната служба. Той ни покани да отидем на разходка в ранчото, когато оздравеем.

— Ще ви покажа мястото, където ви раниха — каза Джин. — Ще можете да си вземете парченца от скалата. И да си направите снимки.

Уверих го, че не проявяваме интерес към увековечаване на събитието, обаче Кейт прие поканата.

Така или иначе, от различни хора научих, че Асад Халил, изглежда, е изчезнал, което не ме изненада. Имаше две възможности — първо, да се е върнал в Триполи, второ, ЦРУ да са го пипнали и да го пекат на слаб огън в опит да убедят Лъва, че някои либийци са по-вкусни от американците.

По тоя въпрос все още нямах представа дали Тед и компания наистина са допуснали Асад Халил да убие ония пилоти, за да се чувства по-удовлетворен и следователно по-възприемчив към идеята да очисти чичко Муамар и приятели. Освен това се чудех как либийците са се добрали до имената на пилотите. Искам да кажа, това наистина е конспиративна теория в стил „Досиетата Х“ и аз не се задълбочих особено много, нито изгубих съня си заради нея. И все пак ме глождеше.

Що се отнася до Тед, питах се защо не е дошъл да ни посети, но реших, че в момента е много зает да лъже и маже из коридорите на Лангли.

На третия ден от престоя ни в болницата пристигнаха четирима господа от Вашингтон, по собствените им думи, представители на федералното бюро за разследване, макар че единият намирисваше на ЦРУ. С Кейт се бяхме възстановили достатъчно, за да се срещнем с тях в стаята за свиждане. Те взеха показанията ни, разбира се, тъй като това им е работата. Обичат да взимат показания, обаче рядко дават такива.

И все пак господата ни казаха, че Асад Халил все още не бил заловен от ФБР, което можеше да е вярно — чисто технически. Споменах им, че господин Халил се е заклел да ни убие, дори това да отнеме остатъка от живота му.

Те ни отвърнаха да не се безпокоим много, да не приказваме с непознати и да се прибираме вкъщи по светло. Колебливо се съгласихме да се срещнем с тях във Вашингтон, когато се почувстваме в състояние. За щастие, никой не спомена за пресконференция.

Като става дума за това, напомниха ни, че сме били подписали различни клетвени декларации, които ограничавали правата ни да

правим публични изявления, свързани с информация, свързана с националната сигурност. С други думи, недейте да говорите с пресата, щото ще ви сдъвчем задниците толкова кофти, че огнестрелните рани ще ви се сторят като ухапване от комар.

Това не можеше да се смята точно за заплаха, защото държавата не заплашва гражданите си, но си беше чиста проба предупреждение.

Напомних на колегите си, че с Кейт сме герои, обаче явно никой не бе чувал такова нещо. После съобщих на четиримата господа, че е време за клизмата ми, и те си тръгнаха.

Та да се върнем пак на въпроса за пресата. Опитът за убийство на Роналд Рейгън се отбелязваше във всички медии, обаче се омаловажаваше. Както гласеше официалното изявление на Вашингтон, „За живота на бившия президент изобщо не е имало опасност“. Не се споменаваха за Асад Халил — самоличността на убиеца не била известна — и изглежда, никой не правеше връзка между тоя случай и мъртвите пилоти. Това щеше да се промени, разбира се, но както би се изразил Алън Паркър, „малко днес, малко утре и останалото — когато репортерите започнат да ни притискат“.

На четвъртия ден от престоя ни в околната болница в Санта Барбара се появи самият господин Едуард Харис, колегата на Тед Наш от ЦРУ, и ние го приехме в стаята за свиждане. Той също ни напомни да не дрънкаме пред пресата и намекна, че сме се намирали в шок, били сме изгубили кръв и така нататък, в резултат на което не можело да се вярва на паметта ни.

С Кейт вече бяхме обсъдили всичко това и уверихме господин Харис, че дори не си спомняме какво сме обядвали. Освен това му казах:

— Изобщо не знам защо съм в болница. Последният ми спомен е, че пътувах за летище „Кенеди“ да посрещна някого.

Едуард ме изгледа скептично и отвърна:

— Не преигравайте.

— Спечелих ония двайсет долара от вас — информирах го аз. — И още десетачка от Тед.

Това явно го развесели, което не ми се стори естествено. Мисля, че беше свързано със споменаването на Тед.

Тук му е мястото да отбележа, че почти всички, които идваха да ни видят, се държаха така, сякаш знаят нещо и с готовност ще го

споделят с нас, ако ги попитаме. Затова се поинтересувах:

— Къде е Тед?

Едуард помълча няколко секунди, после отвърна:

— Тед Наш е мъртъв.

Не се изненадах много, но все пак доста.

Кейт също изглеждаше смаяна.

— Как? — попита тя.

— Открили са го в ранчото на Рейгън, след като са ви откарали с хеликоптера. Бил е прострелян в челото и е умрял мигновено. Извадихме куршума и балистичната експертиза категорично доказва, че е от същата пушка, с която Асад Халил е стрелял по вас.

Двамата с Кейт не знаехме какво да кажем.

Чувствах се кофти, обаче ако Тед беше в стаята, щях да му посоча очевидното — когато си играеш с огъня, няма начин да не се опариш. Когато си играеш с лъвовe, няма начин да не те изядат.

Поднесохме съболезнованията си. Чудех се защо във вестниците не се споменава нищо за случая.

Както бе направил и Тед, Едуард предположи, че навярно с удоволствие бихме работили за ЦРУ. Съмнявах се, обаче, когато си имал работа с тия типове, трябва да внимаваш.

— Пак ще си поговорим — отвърнах. — На Тед би му харесало.

Отново долових известен скептицизъм в изражението на Едуард, макар че той каза:

— Заплатата е по-голяма. Можете да си изберете работа в чужбина и ще ви гарантираме петгодишен мандат. Двамата заедно. В Париж, Лондон, Рим, където ви хареса.

Звучеше малко като подкуп, което е за предпочитане пред заплахите. Просто знаехме прекалено много и те знаеха, че знаем.

— Винаги съм искал да живея в Литва — споделих аз. — С Кейт ще обмислим въпроса.

Едуард не беше свикнал да го мотаят, лицето му стана каменно и той си тръгна.

— С тези хора не бива да се правиш на много умен — напомни ми Кейт.

— Рядко ми се удава такава възможност.

Тя помълча малко, после каза:

— Бедният Тед.

Чудех се дали наистина е мъртъв, така че не успях да участвам с ентузиазъм в оплакването на Наш.

— Все пак го покани на сватбата — отвърнах аз. — Човек никога не знае.

На петия ден в болницата реших, че ако остана повече, никога няма да се възстановя физически и психически, затова се самоизписах, което изпълни с щастие представителя на моя здравноосигурителен фонд. Всъщност, като се имаха предвид леките ми рани в хълбока и бедрото, можех да си тръгна още на втория ден, но федералните искаха да остана, както и Кейт, която се нуждаеше от по-продължително лечение.

— „Вентура Ин“ — казах ѝ аз. — Ще те чакам там. — И наистина си тръгнах — с шишенце антибиотици и малко адски ефикасни болкоуспокоителни.

Някой ми беше дал дрехите на химическо чистене и получих костюма си чист и изгладен. Двете дупки от куршуми бяха закърпени, петната от кръв едва се забелязваха, а боксерите и чорапите ми бяха като нови. До Вентура ме закараха с линейка.

Във „Вентура Ин“ се почувствах като скитник — нямах никакъв багаж, да не споменавам за петната по костюма и отнесеното ми състояние, дължащо се на болкоуспокоителните. Но господин Америан Експрес бързо уреди проблема и аз се снабдих с калифорнийски дрехи, плувах в океана, гледах повторенията на „Досиетата Х“ и приказвах с Кейт по телефона два пъти дневно.

След няколко дни тя се присъедини към мен и двамата си взехме малко болнични, през които поработих върху загара си и се научих да ям авокадо.

Кейт носеше страхотни миниатюрни бикини и скоро разбра, че белезите не почерняват. Мъжете възприемат белезите си като ордени за храброст. Но не и жените. Обаче аз всяка нощ ги целувах и тя постепенно преодоля стеснителността си. Всъщност даже започна да се перчи с тях пред някакви гларуси, които смятаха, че огнестрелните рани са голяма работа.

Между гларусите и военните романи Кейт се опитваше да ме учи на сърф, но мисля, че за да схванеш номера, трябва да носиш шини на зъбите и да си изрусяваш косата.

През този двуседмичен меден месец двамата започнахме да се опознаваме и стигнахме до взаимното мълчаливо съгласие, че сме създадени един за друг. Например Кейт ме увери, че обичала да гледа бейзбол по телевизията и да спи на отворен прозорец през зимата, че предпочитала ирландските кръчми пред модерните ресторанти, мразела скъпите дрехи и бижута и никога нямало да си смени прическата. Всяка нейна дума ме изпълваше с блаженство, разбира се. Обещах ѝ да не се променям. Лесна работа.

Всяко хубаво нещо си има край и в средата на май ние се завърнахме в Ню Йорк, за да продължим работа на Федерал Плаза 26.

Както го изискваше традицията, вдигнаха малък купон в наша чест, на който бяха предложени наздравници за нашата всеотдайност към службата, за пълното ни възстановяване и разбира се, за годеща ни и дългия ни, щастлив семеен живот.

И за да направи вечерта още по-забавна, Джак ме отведе настрани.

— Прибавих твоите трийсет долара и ония на Тед и Едуард към парите за купона — информира ме той. — Знаех, че няма да имаш нищо против.

Да бе. Тед също нямаше да възрази.

Общо взето, предпочитам да се върна в отдел „Убийства“, обаче тая нямаше да я бъде. Капитан Стайн и Джак Кьоних ме увериха, че в Антитерористичната спецчаст ме очаквало бляскаво бъдеще въпреки камарата официални оплаквания, подадени срещу мен от различни личности и организации.

След завръщането ни на работа Кейт ме осведоми, че премисляла — не за брака ни, а за годещия пръстен. После ми възложи нещо наречено „списък на поканените“. Освен това открих Минесота на картата. Оказа се цял щат. Пратих по факса копия от картата на приятелчетата си в НЙПУ, за да им го покажа.

Скоро се отправихме на задължителното пътуване до сградата „Дж. Едгар Хувър“ и прекарахме три дни с милите хора от антитерористичния отдел, които изслушаха разказа ни, после ни го повториха в малко видоизменена форма. Ние коригирахме показанията си и ги подписахме, така че накрая всички останаха доволни.

Предполагам, че сме направили известен компромис, обаче те ни обещаха, че някой ден всичко щяло да излезе наяве.

На четвъртия ден от нашия престой във Вашингтон ни отведоха в централата на ЦРУ в Лангли, Вирджиния, където се срещнахме с Едуард Харис и други като него. Визитата ни не продължи много и бяхме в компанията на четирима колеги от ФБР, които говориха вместо нас. Ще ми се тия хора да се научат да работят заедно.

От посещението ни в Лангли си струва да спомена само за срещата ни с един изключителен човек. Бивш агент от КГБ. Казваше се Борис, същият онзи Борис, за когото знаехме от Тед.

Изглежда, нямаше конкретен повод да се запознаем с него. Съобщиха ни, че той просто искал да ни види. Но по време на едночасовия ни разговор останах с впечатлението, че този човек е преживял много повече от всички нас, взети заедно.

Борис беше едър мъж, палеше цигара от цигара и се държеше адски любезно с моята годеница.

Разказа ни малко за работата си в КГБ, после ни даде някои подробности за втората си кариера в либийското разузнаване. Спомена, че съветвал Халил за престоя му в Америка, и любопитства как сме се добрали до него.

Нямам навика да разкривам много информация пред агенти от чуждо разузнаване, обаче той тип играеше честно и за всеки наш отговор се отплащаше със свой. Можехме да си приказваме дни наред, но в стаята присъстваха други хора и от време на време предупреждаваха някого от нас да не отговаря или да промени темата. Къде отиде свободата на словото?

Така или иначе, всички ударихме по една водка и дишахме цигарен дим втора ръка.

Едно от момчетата от ЦРУ съобщи, че било време да си ходим, и ние се изправихме.

— Трябва пак да се срещнем — предложих на Борис.

Той сви рамене и посочи приятелите си от управлението.

Ръкувахме се и Борис ни предупреди:

— Халил е съвършена машина за убийства и със сигурност ще се върне да убие онези, за които не е имал време.

— Той е обикновен човек — отвърнах аз.

— Понякога се чудя. Във всеки случай, поздравявам ви, че сте оцелели. Не губете нито миг от живота си.

Бях убеден, че това е някакво руско пожелание и няма нищо общо с въпроса за Асад Халил. Нали така?

С Кейт се върнахме в Ню Йорк и нито един от двамата ни не спомена за Борис. Но наистина ми се ще някой ден да обърнем с него цяло шише водка. Може да му пратя призовка. А може би няма.

Седмиците изтичаха и все още не се знаеше нищо за Асад Халил. Нямаше и радостни вести от Либия, отнасящи се за неочакваната смърт на господин Кадафи.

Кейт така и не си смени номера на мобифона и аз също отговарям на стария си телефон на Федерал Плаза 26, така че очакваме господин Халил да ни потърси.

Нещо повече. Като част от сделката с Вашингтон, Стайн и Кьоних ни инструктираха да създадем специална група, състояща се от мен, Кейт, Гейб, Джордж Фостър и още няколко момчета, със задачата да открием и арестуваме господин Асад Халил. Освен това подадох молба до НЙПУ да прехвърлят предишния ми партньор Дом Фанели в АСЧ. Той се противи, обаче в момента аз съм важна клечка и скоро ще го имам на разположение. Искam да кажа, нали заради него съм в АСЧ. Заслужава си да го прецакам. Ще е като едно време.

В новата ни група няма да има хора от ЦРУ, което страхотно увеличава шансовете ни.

Спецгрупата навярно е единственото, което ме задържа на тая шибана работа. Искam да кажа, сериозно възприемам заплахата на Халил и всъщност е въпрос на оцеляване. Нито един от нас няма намерение да залови Асад Халил жив. Самият той също няма да се даде жив, така че накрая всички ще са доволни.

Обадих се на Робин, бившата ми, и я информирах за предстоящия си брак.

Тя ми пожела всичко хубаво и ми каза:

— Сега вече можеш да смениш онова глупаво съобщение на телефонния си секретар.

— Добра идея.

— Ако някой ден хванеш тоя Халил, прехвърли случая насам — предложи ми Робин.

Вече бях участвал в тая игра относно господата, които ме гръмнаха на Западна 102-ра улица, затова отвърнах:

— Става, обаче искам десет процента от хонорара ти.

— Имаш ги. Ще скапя всичките ви доказателства и ще му осигуря доживотна присъда.

— Честна сделка.

Като изпълних това задължение, реших, че трябва да съобщя на бившите си гаджета, че си имам постоянна съквартирантка, която скоро ще ми стане жена. Но не ми се щеше да им се обаждам, затова им пратих имейли, картички и факсове. Даже получих няколко отговора, предимно съболезнования за булката. Не споделих с Кейт.

Големият ден наближи и аз не бях нервен. Вече се бях женил, пък и много пъти съм се изправял лице в лице със смъртта. Не твърдя, че съм забелязал някакви прилики между това да се ожениш и да те гръмнат, обаче... може и да има.

Кейт се държеше абсолютно спокойно, макар че никога не ѝ се беше случвало да извърви последните метри по пътеката. Изглежда, владееше положението и знаеше какво и кога трябва да се прави, кой трябва да го прави и така нататък. Мисля, че информацията ѝ не е от личен опит, а има нещо общо с X-хромозома.

Майтапа настрана. Бях влюбен, Кейт Мейфилд беше забележителна жена и знаех, че ще живеем щастливо. Най-много я харесвах за това, че ме приема какъвто съм, което всъщност не е много трудно, като се има предвид, че съм почти съвършен.

Трябва да отбележа също, че двамата бяхме преживели тежко изпитание и се бяхме справили добре. Кейт Мейфилд беше смела, вярна, находчива и за разлика от мен, още не бе цинична и отегчена. Дори може да се каже, че е патриот, което не се отнася за мен. Някога може и да съм бил, обаче оттогава с мен и страната се случиха прекалено много неща. И все пак си върша работата.

Като не се смятат жертвите, най-много съжалявам, че не научихме нищо от цялата тая история. Също като мен, страната винаги е имала късмет и е успявала да избегне фаталния куршум. Но както съм установил на улицата, в казината и в любовта, късметът все някога ти изневерява. И ако не е късно, най-добре да приемеш реалността и да измислиш план за оцеляване, който не оставя нищо на късмета.

Като става дума за това, в деня на сватбата ни валя, което трябвало да е на късмет. Според мен единственият резултат е, че се измокряш.

Почти всичките ми приятели и роднини бяха дошли в Минесота и повечето от тях се държаха по-прилично, отколкото на първата ми сватба. Разбира се, имаше няколко инцидента с мои неженени приятелчета от НЙПУ, които се побъркаха по русокосите синеоки провинциалистки. Дом Фанели например хвърли око на шаферката, обаче това трябваше да се очаква и предпочитам да не се впускам в подробности.

Роднините на Кейт бяха истински бели протестанти, свещеникът бе методист и роден комик. Накара ме да обеща, че ще обичам и уважавам Кейт и никога вече няма да споменавам за „Досиетата Х“.

Разменихме си халките — едната за пръста на Кейт, другата за моя нос. Предполагам, че съм прекалил със сватбените майтапи. Всъщност казаха ми, че съм прекалил.

Белите протестанти от Средния запад са два вида — трезвеници и пиещи. Тия хора бяха от втората категория, така че си паснахме. Тъстът беше симпатяга, тъщата — красавица. Балдъзата също. Родителите ми им разказаха много неща за мен и те ги намериха за смешни, а не за ненормални. Всичко си беше наред.

Във всеки случай двамата с Кейт прекарахме една седмица в Атлантик Сити, после втора на калифорнийското крайбрежие. Бяхме се уговорили да се срещнем с Джин Барлет в Ранчо дел Сиело и пътуването в планината мина много по-приятно от оная нощ. На светло и без снайперисти ранчото също изглеждаше страхотно.

Отидохме при скалата, която ми се стори много по-малка, отколкото си я спомнях. Джин направи много снимки, включително на раната на Кейт, и по негово настояване си взехме няколко камъчета за сувенири.

Джин посочи далечните дървета и ми каза:

— Открихме на земята петдесет и две гилзи. Никога не съм чувал някой снайперист да е стрелял толкова много по двама души. Тоя тип наистина е искал невъзможното.

С други думи, играта все още не бе свършила.

Дърветата ме правеха малко нервен, затова продължихме нататък. Джин ни показва мястото, където бяха открили Тед Наш — на по-малко от стотина метра от ВОРТАК. Нямам представа къде е отивал Тед, нито пък какво изобщо е правил там. И никога няма да научим.

Като се имаше предвид, че сме на меден месец, аз отбелязах, че сме видели достатъчно. Върнахме се в къщата, изпихме по една кола, изядохме по парче сладкиш и поехме на север.

Бяхме оставили мобифона на Кейт в Ню Йорк, защото не искахме да ни се обаждат приятели или убийци. Обаче си бяхме взели пистолетите.

За всеки случай.

Издание:

Нелсън Демил. Играта на лъва

Американска

Превод: Крум Бъчваров, 2000

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов, 2000

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД, Линче Шопова

ИК „БАРД“ ООД, 2000

ISBN 954-585-094-9

Nelson Demille. The Lion's Game

Warner Books, New York, 2000

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.